

வேலுமயிலுத்துணை.

கந்தபுராணவசனம்.

யுத்தகாண்டம், தேவகாண்டம், தட்சகாண்டம்,
உபதேசகாண்டம்.

இவை

திருமயிலை - வித்வான்,

சண்முகர்பிள்ளையவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு,

ப - மு. செல்வராஜமுதலியாரவர்களால்

தந்து

சென்னை அமரிகன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பித்துப் பிரசுரிக்கப்பட்டன.

1891

அட்டவணை

கந்தபுராணத்தின்

யுத்தகாண்டம், தேவகாண்டம், தட்சகாண்டம்,

உபதேசகாண்டம்

ஆகிய என்னுகாண்டங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன.

பக்கம்.		பக்கம்.	
அக்கிலிமுகன்வதைப்படலம்	௩௫	தருமகோபன்வதைப்படலம்	௩௬
அசுமுகிவரலாற்றுப்படலம்	௨௪௫	திருமணப்படலம்	௬௫
அடிமுடிதடுபடலம்	... ௧௫௮	தெய்வபாண்டியமமைதிரு	} ... ௫௭
இரண்டாள்சூரபுருஷன்	} ... ௨௨	மணப்படலம்	
யுத்தப்படலம்		தேவகாண்டம்	... ௫௭
இரணியன்யுத்தப்படலம்	... ௩௩	பாண்டுகோபன்வதைப்படலம்	௪௦
இந்திரபிரபுபடலம்	... ௬௫	பிரமன்யாகப்படலம்	... ௧௦௧
உபதேசகாண்டம்	... ௨௨௮	மாயைவரலாற்றுப்படலம்	... ௨௩௩
உபதேசப்படலம்	... ௭௫	மிட்சிப்படலம்	... ௫௪
உமைகயிலைக்குபடலம்	... ௮௮	முதகுத்தனக்குத்திரதப்படலம்	௧௬௩
உமைதவம்புரிப்படலம்	... ௯௨	முதலான்பாண்டுகோபன்யுத்தப்	} ௧
உபதேசகாண்டம்	...	படலம்	
காளிந்திப்படலம்	... ௯௨	சூரவாயுவர்வதைப்படலம்	... ௩௭
சிங்கமுகன்வதைப்படலம்	... ௪௨	மூன்றான்பாண்டுகோபன்யுத்	} ௩௦
சிவமுனிவர்முதலியோர்	} ... ௨௫௫	தப்படலம்	
வரலாற்றுப்படலம்		யாசுசங்காரப்படலம்	... ௧௫௦
சூரபுருஷன்வதைப்படலம்	... ௪௭	யுத்தகாண்டம்	... ௪
சூரநிவேளாடுக்கப்படலம்	... ௨௨௮	வரவுக்கெள்விப்படலம்	... ௬
தக்கன்சாலையேசப்படலம்	... ௧௦௪	வள்ளியாயசியார் திருமணப	} ௧௮௩
தக்கன்சிவபூசைசெய்யப்படலம்	... ௧௬௨	படலம்	
தக்கன்நிருத்தலையேசப்படலம்	... ௧௬௬	விண்ணாழித்தற்படலம்	... ௬௩
தட்சகாண்டம்	... ௭௫	மியத்திரப்படலம்	... ௧௮௩
தட்சிப்படலம்	... ௧௦௬	வள்ளிப்படலம்	... ௧௪௫
தட்சியுத்தரப்படலம்	... ௧௧௦		

யு த் த க ண் ட ம்.

ஏ ம கூ ட ப் ப ட ல ம்.

நாரண னென்னுந் தேவு நான்முதத் தவனு முக்கட்
பூரணன் றானு மாகிப் புலிப்படைத் தளித்து மாற்றி
ஆரண முடிவுந் தேற வாநியா யுயிர்கட் கெல்லாங்
காரண னாய மேலோன் கழலிணை கருத்துள் வைப்பாம்.

வலியுள்ளாராகிய அரக்கரை வெற்றிகொள்ள வேற்படையேந்திய குமர நாயகனொசெல்லுகின்றான், தேவர்களோ அப்பெருமானைப்புகழ்ந்துசெல் கின்றனரோ, துண்ணென்று யானும் போகாதொழிவது சூழ்ச்சியன்றென்றெ ண்ணாத் தோன்றுவான்போலச் சூரியனும்வந்துதயமானான். இவ்வாறுசூரியன் உதயமலையினிடத்தே தோன்றியபோது சிங்காசனத்தில் எழுந்தருளியிருக் கும் சண்முகங்கொண்ட சதுரப்பெருமான் பிரமன் மா லிந்திரன் முதலிய தேவர்கள் பிறரும் கேட்க விரவாகு தேவரைநோக்கிப் பாவமே செய்துழலு கின்ற சூரபதுமன் முதலிய அவுணர்கள் முடிவாராக; தேவர்க ளிடுக்க ணீங்க நாம்மகேந்திராகரத்துக் கிப்போதே போகவேண்டும், அதற்காகவினாந் து நீ தேரைக்கொண்டவரக் கட்டளையிடவேண்டு மென்றான். அதைக்கேட்ட பிரமன் மா லிந்திரன்முதலிய தேவர்கள் ஆனந்தக்கடலி லழுந்தி எங்கள் துயர மின்றோடே தீர்ந்து தீர்ந்ததென்றே சொல்லி யாழிப்பாடி அக்குகப் பெருமானது பாத தாமரையைத் தமது முடிமேற் சூழிக்கொண்டனர். அப்போது கயிலையைக் காவல்செய்யும் நந்தியம்பெருமானது கணத்தலை மழைபூண்ட வீரவாகுதேவரும் மகாபாக்கியமென்றே மதுசரவணப்பெருமா னுடைய தேர்ச்சாரதியாகிய வாயு பகவானை யழைத்துத் தேரைக்கொண்டு வரக் கட்டளையிட்டார். அவனும் அக்கட்டளையைச்சீர மேற்கொண்டு அத் தேரைக் கொண்டுவந்து சண்முகங்கொண்ட தயாநிதியாகிய இறைவனது சந்திகானத்தின் முன்னே நிறுத்தினான். அதைக் கருணையால் நோக்கிய கட வுப்பெருமான் வேதங்கள் துதிக்கச் சிங்காசனத்தினின்று மிழிந்து மேற் றுயிற் பன்னிரு சூரியரும் ஒருங்கே பிரகாசித்திற்போல அத்தேரில் எழுந்தருளிச்சூரபதுமானைச் சங்கரிக்கவெழுந்தருள்கின்றோம், நீங்களும் வெகு சீக்கிரமாக உங்கள் வாகனங்களி லேறி நம்முடன் வாருங்கோளென்று கட் டளையிட்டான். அதைக்கேட்ட பிரமன் அன்னமும், திருமால் கருடனுமேறி பும், இந்திரன் விமானத்தும், மற்றதேவர்கள் தத்தம் வாகனங்களிலு மேறிப்

பின்னொடர்ந்தனர். அதன் பின்னே வீரவாகுதேவனோ முதலிய இலக்கத்தொன்பதினமும் தத்தமதேர்களிலேறிப் பின்னொடர்ந்தனர்.

பின்னே சுப்பிரன், மேகமாலி, சுவேதசிரிடன், சுபாலி, அப்பிரசித்து, சித்திராங்கன், சுவாலதாலு, வச்சிரன், வீமன், உக்கிரன், உக்கிராசன், பிப்பிலன், நந்திசேனன், பிரமசன், பிரமசேனன், பதுமன், கராளன், தண்டன், பத்திரன், பரிசுடையன், உதங்கன், புட்பதத்தன், உருத்திராகாரன், வீரன், மதிசயன், சேதுமாலி, வக்கிரன், பிரமகேசி, அதிபதி, கலிங்கன், கோரன், அச்சதன், அசலன், சார்தன், சித்திரசேனன், பூரி, சுசிலன், மாசயன், சிங்கன், உத்தரசிங்கன், உபதிட்டன், சயன், ஈசன், மத்தகன், மதங்கன், சண்டி, மகாபலன், சுவேதன், நீலபத்திரன், சுவாகு, வண்டாபரணன், காகபாதன், பிங்கலன், சமானன், மாயன், நிரும்பன், கும்பன், சங்கபாலன், விசாகன், சதநாதன், அயக்கிரீவன், சுகத்திரவாகு, அபுத்தத்தன், அனந்தன், வாமன், மங்கலகேசன், சோமன், வச்சிரமாலி, கண்டன், அம்முகன், சரபன், சூர்தன், ஆடகன், கவந்தன், மேகன், விசயன், வித்துருமன், தண்டி, வியாக்கிரமன், காலபாசன், தசமுகன், குமுதன், பாணு, தனஞ்செய்தன், இடபரூபன், சிசுமுகன், அனலசேகன், சுபத்திரன், கேது, மோகன், மத்தன், உன்மத்தன், நந்தி, மனோபவன், வாயுவேகன், சுகத்திரபாதன், பாணுகம்பன், பதங்கன், சீத்தன், அனிகன், சீதன், அனாதன், ஏகமாலி, மாலி, அத்திரி, அசுரார்த்தகன், அரிசேசன், சுவாலகேசன் என்று சொல்லப்பட்ட இரண்டாற்றெட்டுப்பேரும் பூதவெள்ளத்தின் தலைவரென்று சொல்லப்படுவர். அவனோ மிக்க கோபம்படைத்துடையவர், உலகமுழுதும் வெல்லக்கட்டளையிட்டால் ஒருநொடிப்போதிலே வெற்றி கொள்ள வல்லவர், வெற்றித்திருவுடையவர், பெருவலிபடைத்துடையவர், இவர்களும் பிள்ளையாசைச் சூழ்ந்தே சென்றனர். இவ்வாறு இவர்கள் சூழ்ந்து செல்லவே, இதைக்கண்ட பூதவீரரோ இரண்டாயிர வெள்ளத்தொகையிலே யுடையாராய் உலகமு மலைகளு நடுநடுங்க ஆரவாரித்துச்சென்றனர். தேவர்களோ இறைவன் போர்க்கோலங்கொள்ளப் படையெடுத்தது கண்டு பூமழை பொழிந்தனர், பூத வெள்ளத்தின் ஆரவாரமோ மண்ணும்விண்ணும் திசையுஞ் செவிபெட்டன, சமுத்திரமும் கொந்தளித்தது, மேகம் வருந்தியது, அண்டமும் நெக்குப்பட்டுடைந்தது. பேரி, கரடிகை, துடி, எக்காளம், சல்லரி, திமிலை, தக்கை, மத்தளம், கடகம், சங்கு, உடுக்கை, ஊதுகொம்பு, குடமுழா முதலிய வாத்தியங்களையும் பல பூதங்களு முழக்கிச்சென்றன.

இவ்வாறு தேன்பெருக்கெடுத்தோடுகின்ற மலர்மாலையணிந்த தோளையுடைய பூதப்படை வெள்ளம் அங்கே செல்வதனால் விரிந்த புழுதியின் தொகுதிசுடர்களைமாற்றி அகிலமுந்தானையாய்க் கடலினைத் திடராக்கவிட்டது, இங்ஙனஞ் சென்ற பூதவெள்ளம் வேற்படையெந்திய வித்தகன் சேவடிநீழ்ந்துதித்துக்கொண்டுசூழ்ந்து மலைகள் போருத்தன்மைபோற்சென்றுதத்தத்தலைவருடன் கடற்கரையையெயடைந்தன. சிங்கம்போன்ற தோளாற்றலையுடைய பூதவெள்ளமோ வீரகண்டைகாவற்சத்தித்தலால் அலைகள் கொந்தளிர்க்கக்கட

லேவழியாக நடந்தன, இவ்வகையாகத் தமதுபூதவீரர் கடல்வழியே சாரவும் தமது தம்பியருடன் பிரமனும் மாலும் இந்திரனும் தேவர்களும் சூழ்ந்துவரவும் ஆறுமுகங்கொண்ட பெருமான் தாம் தேரிலே யெழுந்தருளி ஆகாயமே வழியாகக் கொண்டெழுந்தருளினான். தம்மொடு மாறுபட்டவர் மேன் மிக்க வெற்றியையுடைய பூதவீரர் செல்லவே கடலோ அலமந்து தெளிவதன்று சேறு பட்டதன்றி நீறுபட்டெழுந்து எவ்வுலகமு நிரிந்துசென்று சூழ்ந்தது. இவ்வாறு சூழ்நீராய்க் கே இரண்டாயிரவெள்ளம் பூதவீரர் தம்மைப்புடைசூழ்ந்துவரக் கடன்முகமாகச் சென்று முன்னே தூதாகச் சூரபதுமனிதமனுப்பிய வீரவாகுதேவரால் வருந்திக்கிடந்த இலங்கையையும் கடந்து மகேந்திரககையுடைந்தான்.

அவ்வாறு குகப்பெருமான் எழுந்தருளவே, அயலிற்சென்று கைகூப்பிப் பிரமனு மாலு மிந்திரனும் அன்பொடு செலவாராயினர். இதுவோ சூரபதுமனுடைய மகேந்திரகரமாகும், இதுவோ கொடிய மாபாவிகள் வசித்தற் கிடங்கு யிருப்பது, அதனால் இந்நகரத்திற் பொருத்தியிருப்பது முறையேயன்று, இதற்கடுத்த வெல்லையாகிய இவ்விடத்தில பாசறை சமைத்து வசிப்பதே தகுதியென்றும், வேண்டியவற்றை வியாயநாடிச் செய்துகொள்ளலாமென்றும் வேண்டிக்கொள்ள, அதைத்தாம் திருச்செவீசாத்தியுதன நின்றென்றே தன்னருட்கட்குடைசாத்தியருளித் தெய்வத்தச்சனையழைத்துப் பாசறை சமைத்துத்தர வேண்டுமென்று கட்டளையிட, அதைக்கேட்டு மகாபாக்கியமென்று தலைமேற்கொண்டு அத்தெய்வத்தச்சனும் இளைய பிள்ளையாரைப் பணிந்து இதோ ஒரு நொடிப்போதிற சமைக்கின்றேனென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு மாடங்களும் கூடங்களும் மண்டபங்களும் சோலைகளும் வாவிகளும் கோபுரங்களும் வீதிகளும் கோடிகோடியாகச் சமைத்தான்; இவ்வாறு அவனோ நகரமொன்றுண்டாக்கி அதற்கேமகூடமென்று பெயருமிட்டு இறைவனிடத்திற் சமைத்து முடிந்ததென்றும்விண்ணப்பித்தான். கந்தப்பெருமானோ தன்மனத்தால்வெகு சித்திரமாகத் தெய்வத்தச்சன் செய்துமுடித்த அப்பாசறையைக்கண்டு மனமகிழ்ந்து அதிலெழுந்தருளினான், தேவர்களையாவரும் மூலிருமுகத்து அம்முதலவனைப் பலவகையாகத் துதித்துநின்றனர். பின்பு இறைவன் தனோற்றிநுத் தேசினின்றுமிழ்ந்து தமக்காகச் சமைத்திருக்கும் மந்திரத்தையடைந்தருளவெண்ணி அளவிலலாத பூதசேனைகளுக்கு அவரவர் தீர்த்துக்கேற்ற ஆவணத்திலிருத்திப் பின்புபிரமன்மால்முதலிய தேவர்கள் தன்னை வழிபடவெழுந்தருளியிருந்தான்.

வரவுகேள்விப்படலம்.

ஏக நாயகனாகிய நிறைவன் இவ்விடத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கையில் தேவர்பாலன்புவைத்துள்ள நாரதமுனிவரோ அவற்றையாராய்ந்து ஆகாயமளா விய கோபுரஞ்சூழ்ந்த மகேந்திரநகரத்திற் சென்று சூரபதுமனைக்கண்டு மூங்கி லேபோல இத்தீயவனுடைய சூரபதுமன் இறக்கநினைத்து தம்வாயால் தக்க ஆசிக ள்கூறிநின்றார். அதைக்கண்ட சூரபதுமன் நாரதமுனிவரைப்பார்த்து, நீர் எங் கிருப்பது, இங்கேவந்தகாரணமென்ன? நீர்யானென்று சொல்ல, அதற்கு நாரதமு னிவரும் நான் மங்கையோர்பாகத்துப் பரமசிவன் அன்பாய் எழுந்தருளியிருக் கும் கயிலையில் வசிப்பவன், உங்குலம் தலைமையேயடைய எப்போதும் தவஞ் செய்கின்றவன், வஞ்சமோ பேசியறியேன், காமமுதலிய அறுவகைப்பகை களையு நீங்கி மெய்த்தவஞ் செய்துவருவேன், தேவர்களுக்கே துன்பத்தினைச் சூழ்வேன், குற்றமற்ற சுக்கராசாரியாரோடு பெருகண்புடையேன், உன்னி டத்தே யடைந்தே யொன்றுசொல்லவந்தேன், நானே நாரதனென்னும் பெய ருள்ளேன், நீன்னைச்சிந்திப்படி மதிமுடிபுனைந்த கண் ணுதலேயுடுதல் செய்ய முருகனைத் தன் நெற்றிமேலொற்றை நாட்டத்தினின்றும் தோன்றுத் தீர்ப்பொ றிகளால் அளிக்க அவ்வாறுவந்த அம்முருகனிடத்தே உன்பணிசெய்துவரும் தேவர்களெல்லாரும் சென்று குற்றேவல்செய்துவருகின்றனர். தன்னை அப்படி சேவித்துமூலும் தேவர்கள் நீ செய்த கொடுத்துபரமெல்லாம் எடுத்துச்சொ ல்விண்ணப்பித்தனர் அதைத்திருச்செவிசாத்தியருளியமுருகப்பெருமானே நீங்கள் அஞ்சவே வேண்டாமென்று சிவனருள் மேற்கொண்டு பூதவெள்ளத் துடன் தானெழுந்தருளி உன் தம்பியாகிய தாரகனைக் கிரவுஞ்சமலையொடும் மாயாபுரியிற் கொன்றுகளைத்தான். அப்படிசெய்த பின்பு அம்மாயாபுரியைக் கடந்து செத்திலென்றும் சீரலைவாயென்றும் சந்தாசலமென்றும் சொல்லப் படும் திருப்படை வீட்டையடைந்து உன் பால் வீரவாகு தேவனென்னும் தூதனைவிடுத்தான், அவன்வந்து மீண்டபின் அறிவானுடிக் கடலையும்கடந்து தன்பானெருங்கிய சேனையுடனே புறப்பட்டு இந்நகர்க்கு வடபாநில்சேனையை இறுத்தெழுந்தருளியிருக்கின்றான். அப்படியெழுந்தருளிய குமரநாயகனே தனக்குப் பாடிவிடொன்று சமைத்துக்கொண்டமையால் சேனைகளெல்லாம் அவனைச்சூழுவிருக்கின்றன, இதுதான் நடந்தவண்ணமென்று நாரதமுனிவ ரொடுத்துச்சொல்ல அதைக்கேட்ட சூரபதுமன் நெருப்பேபோன்று சிநிகைத் திவற்றைச் சொல்லலாயினான்.

முனிவர் பெருமானே! என் மகேந்திரநகரை இந்திரனுடைய அமராவதி போலவும், திருமாளினது வைகுந்தநகரம்போலவும், பிரய்னுடைய மனோவதி நகரம்போலவும் எண்ணிவிட்டானே! ஆயிரகோடி யண்டங்களையும் அரா சாண்வருகின்ற என் இராசதாணியேல் ஒருசிறுபாலகன் போர்செய்யப்பற்றப் பட்டுவந்திருக்கின்றானே! குகையிலிருக்கும் சிங்கத்தைவெல்ல நினைத் து யானைக்கன்று, மான், கலைமுதலிய மிருகங்கள் போர்செய்ய வந்தனபோ விருக்கின்றதன்றோ! அக்குழந்தையாகிய முருகனும் தன்சேனையுடன் இங்கே

வந்தமுறைமை! அவனோ சமுத்திரமுங்கடந்து என்னுளையுமிகழ்ந்து பூத
சேனையுடன் கவர்வானும்! நானோ அவன்பாலனைன்றேவிடமாட்டேன், அவ
னுடன் போர்செய்வதன்றி பழிவருமென்பதும் பானேன்; முன்னே யொருதத்
திரத்தால் எந்தங்கையாகிய அசமுகியினுடையகையைச்சிதைத்த அப்பகை
வர்களாகிய தேவர்களெல்லாரும்பிழைத்துவிட்டார்களோ! இக்குமானோஎன்
தம்பியாகிய தாரகனைக் கிரவுஞ்சமலையுடன் வென்றதை யெண்ணியே தன்
னுயிர்போவதறியாமல் இம்மடிகெத்திர நகரினும்வந்து சேனையெயிறுத்தான்.
என்பெயரை யெடுத்துச்சொன்னாலும் மாலே யயனே இந்திரனேமுதலிய
தேவர்களெல்லாரும்அஞ்சிமறைவார்களே! அப்படியிருக்கபூழிமலனாமுடித்த
சடாமகுடத்தையுடைய சிவகுமாரனோ பகைத்து என்னோடும் போர்செய்ய
வல்லவன். அந்தச் சூரியனைத் தொட்டிலில் விளையாட்டிக் கொண்டிருந்த
காலத்தே பாய்ந்து சிறைப்படுத்திய என்மகனாகிய பானுகோபனைக்கொண்டு
பூதவீரனாயும் இலக்கக்கொன்பதின்மரையும்முடிப்பித்து அவனையும்வெற்றிக்
கொள்வேன், இன்று நீயே பார்க்கப்போகிறாய்! என்று சூரபதுமன்சொல்ல,
நாரதமுனிவர் அனாதக்கேட்டு இது நன்றாயிருக்கின்றது! நன்றாயிருக்கின்றது!
நீ தாமதிக்கவேண்டாம், இங்கரத்தைச் சூழ்ந்துகொண்ட குமரநாயகனுடன்
போர்செய்ய வினாவாக உன்சேனையையெழுதலே தகுதி நானும் உங்களுக்கே
வெற்றியுண்டாவதாகத் தவஞ்செய்யச் செல்கின்றேனென்று ஆகாயமார்க்
மாகவே போனான்.

நாரதமுனிவனோ இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு ஆகாயமார்க்கமாகப் போய்
விடவே,சூரபதுமன் வினாந்து தன்னயவிலேகின்ற கொரன்உற்கோரனென்று
சொல்லப்படும் தூதுவரை நோக்கி வருணனைக் கொண்டுவாருங்கொன்று
கட்டளையிட்டான்,அதைக்கேட்டதூதுவரிருவருமோடி அவ்வருணனிடத்தே
சென்று அவனை யழைத்துக்கொண்டுவந்து அவனெதினோ நிறுத்தினர். வரு
ணனும் மனநெங்கி கைகூப்பிக்கொண்டு பபந்து நின்றான். அவ்வாறுவந்த
வருணனை நெருப்பெழ நோக்கிப் பிரமன் மால் என்னுமிருவராலு மறிவரிய
நம்பெருமான் மகனாகிய முருகனையும் அவனைத்தொடர்ந்துசெல்லும் பூதவீர
னையும் நமக்குமாறாக எவ்விதம் நமது நகரத்திற்கேபுக விட்டனையென்று
சொல்ல, அதைக்கேட்ட வருணனோ இறைவ! அக்குமரநாயகன் பிரமன்
மர் வித்திரன் இலக்கத்தொன்பதின்மராகிய வீரர்கள் தேவர்கள் என்னுமிவர்
கள் தன்னைப்புடைசூழ ஆகாயமார்க்கமாகவே எழுந்தருளிான். இவ்வாறு
குமரநாயகனைப் புடைசூழ்ந்து வீரர்களும் தேவர்களும் ஆகாயமார்க்கமாகப்
போகக்கண்டு பூதவீரர்கள்என்பால்வந்தேசென்றனர். நான் அவர்களுடைய
காற்பரட்டளவையெயிருந்தேனென்றால் என்னால் அவர்களைத்தீட்டையெய்ய
ஒல்லமையுண்டோ! ஊழிகாலத்துமழியாதபூதவீரர் வினாந்துசெல்ல அவர்கள்
பூதத்திலெழும் தூதியால் சேறுபட்டு இடையறாமல் புலம்பாநிற்கின்றேன்.
நானோ ஆழமுடைமையால் ஆழியென்று சொல்லப்பட்ட பேருமிழத்தேன்,
வகையும்பெற்றேன்; அவர்கள் அகத்தியர் கையால்வாரி யுள்ளறக்கொண்டது
போல் என்னைவினாந்துண்பார்கள்போலாம்,அக்குமரநாயகனோடும் கூட்டமா

கச்சென்ற பூதவீரர்களில் ஒவ்வொருவரோ யொருகுடங்கையாக லள்ளிக்குழக் கச்சகியேன் ; ஆகையால் நான் பிழைத்தேனல்லது வேறல்லேன் ; உலகத்தில் இடியை நாகமும் விலக்கவல்லதோ ! சிங்கத்தை யானையும் வெல்ல வல்லதோ ! விதியை மதியும் கடக்கவல்லதோ ! நானும் அப்பூதவீரரைத் தடுக்கவல்லேனோவென்று நடுங்கியெடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் சில தூதுவரோடிவந்து நமது நகரத்திற்கு வடபால் பிரமன் மா லிந்திரன் தேவர் கள் இலக்கத்தொன்பதின்மர் பூதவீரர் இரண்டாயிரம்வெள்ளம் தன்னைப் புடைசூழ முருகனே வந்துவிட்டு தனக்குத்தெய்வக்கம்மியன் பாசறைசெய்து கொடுக்கப்பெற்று அப்பாசறை நடுவிலே ஏமகூடமென்னும் பெயருள்ள நகர மொன்றுண்டாக்கிக்கொண்டு அதில் வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றான், நாங்கள் அதைக்கண்ணார்க்கண்டு உமது சந்திதானத்தில் தெரிவித்துவிட்டோம், இனி நீர் செய்யத்தக்க முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லினர். அதைக்கேட்ட ரூபதாமன் அண்டமும் புவனங்களும் அலமரும்படித் தீப் போற்கொதித்துப்புண்விளங்கிஊற்போன்றகண்ணுடையாகிஇவற்றைச்சொல்லத் தொடங்கினான்.

வரவுகேள்விப்படலம்.

முற்றிற்று.

முதலாண்ட பாணுகோபன்யுத்தப்படலம்.

தூதர்களே ! நீங்கள் விரைந்து சென்று என்மகனாகிய பாணுகோபனையழைப்புகோள் யான்முருகன்பேராற்றலும், பூதராற்றலும் தூதுசொல்லவந்த வனுடைய ஆற்றலும் மற்றவீரர்களாற்றலும் தொலைப்பேன் ! என்று சொல்ல, அதைக்கேட்டதூதர்களபாணுகோபனுடையமாளிகையையடைந்து அவனைக் கண்டு அவன் தந்தையிட்ட பணியைத் தெரிவித்தார்கள். பாணுகோபனே அதைக்கேட்டுச் சிங்காசனத்தினின்றும்மீழ்ந்து தன் தந்தை நகரத்திற்குப்போகும்படி துணியை, அதையறிந்த மந்திரத்தலைவரும்சுற்றத்தாரும் சேனைத்தலைவரும்பார்த்து அவனைப் புடைசூழ்ந்து சென்றனர். இடியோசைபோலும் பல வகையான வாத்தியங்களும்ஆரவாரித்தன. பதாதிசூழ்த்தன. அத்தருணத்தில் பாணுகோபன் ஓரழகிய தேரிலெழுந்தருள் ஆயிரகோடி வீதிகளையும் கடந்து தன்னைக் கண்டவீரர்களிற் பலரும் வணங்கச்சென்று தன் பிதாவாகிய ரூபதாமனுடைய நகரமடைந்து தந்தேனா விட்டிழிந்து தன் பிதாவின் திருமாளிகையினுட்புகுந்து அவனை எட்டுறுப் புல்லமுறப்பணிந்து தேவரீர் அடியேனையழைத்த காரிய மென்னவென்று கேட்டான் ; அச்சற்குச் ரூபதாமனும் சொல்லத்தொடங்கினான். என்மகனாகிய பாணுகோபனே ! உன் சிறிய தந்தையாகிய தாரகனையும் கிரவுஞ்சமலையுடன் வெற்றிகொண்ட கந்தனோ செத்திப்பதியையகன்று சமுத்திரத்தையுங்கடந்து கந்திதேவருடைய கணத்தலைவரும் பூதகணங்களும் புடைசூழ இந்நகரத்தின்வடபால் வந்திருக்கின்றனும், அவனைச் சூழ்ந்து பிரமன்மாலிந்திரன் முதனிய தேவர்களுமிருக்கின்

றார்களாம், ஏழைகளாகிய அத்தேவர்களும் சிவகுமாரனும் நந்திகணத்தவரும் பூதவீரரும் வினாந்து வந்தடைவதற்கு எளிதாகவாய்விட்ட தலலவோ நமது நகரம்; இது நன்றாயிருக்கின்றது; எந்தம்பியையும் கிரவுஞ்சத்தையும் வச், சிவாகுலவாயு முடித்த பகைவனைக் கொன்று களைவதென் கடனாயிருக்க அப்படியே யான் செய்யாதிருத்தது மன்னவர் மன்னவனாகிய முறைமை பற்றியென்றே துணியவேண்டும். இந்திரன் வேண்டுவதற்கிரங்கிப்பரமசிவனே தன் சூரனைக்கொண்டு பூதவீரனாயுத் துணைகூட்டி என்னுடன் போர்செய்ய விடுத்தான்; ஆகையால் நானும் என் மகனாகிய உன்னைக்கொண்டே அவர் களைக்கொன்றுகளைத்துவெற்றிபெறுவதுவழக்காகும்; இனி உன் படையுடன் சென்று போர்க்களமடைந்து நந்திகணத்தவரையும் பூதவீரர் இரண்டாயிர வெள்ளத்தையும் முருகனுடன் வெற்றிகொண்டு என்முன் வரவேண்டுகின் றேன், நீ வினாந்துபோவென்று கட்டளையிட்டான்.

இப்படிசொல்லிய சூரபதுமன் கட்டளையை யறிந்த பானுகோபன் தன் தோள்மலையினும் வீங்கவுடல் புளகமரும்ப நின்று தன் தந்தையை வணங்கி நான் சிவகுமாரனை அபிஷ்டுடன்வந்த பூதவீரர்களுடன் கொன்றுகளைத்துவருவ தோ எனக் கொஞ்சொருநாள், இதைக்கருதியே இப்படிசொல்லவேண்டும், நான் அப்படிவெற்றிகொண்டு பிரமன் மாலிந்திரன்முதலிய தேவர்களையும் இழையோரையிற் பற்றிகொண்டுவந்து உமது சந்திரதானத்தில் விடுகின்றேன்; நீ தகுதியானவற்றைச் செய்யலாமென்று சொல்லி வணங்குகின்றான், சூர பதுமனும் நன்று நன்றென்று அம்மகனுக்கு விடைகொடுக்க, அதனையேற் றுத் தன்தேரின்மேலேறித் தன்னைப் பரிசனப்புடைசூழ அநேகம் துணைவரும் நெருங்கப் பலவாத்தியமுமுழங்கத் தன்மாளிகையையடைந்து தேரினின்று மிழிந்து தன்மருங்கிருந்த தூதரையழைத்து நமதுசேனை முழுவதும் இங்கே ழுக் கொண்டுவருமென்று கட்டளையிட்டுத் தன்னாயுதசாலையிற்சென்று பூசனை செய்து கச்சணின்துவயிரவாளமருங்கிற்சேர்த்துப் பொன்னுடையைத்தரித்து வீரக்கழலையணிந்து மார்பீற்கவசம்பூண்டு விற்கோதையைக்கையிற்சுற்றி யம் புப்புட்டிலைக்கட்டிக்கொண்டு நெற்றியில் வீரபட்டிலையைச்சேர்த்துப் பலவா பரணங்களையும் புனைந்துபோர்க்கெழுமாலையாகிய தும்பைமாலையை முடியிலே சூடி எனக்குவெற்றியுண்டாகவேண்டிமென்று வில்லைக்கையிலேந்தி யாவரையும்வெல்லுவதாகிய மோகனுஸ்திரையுமெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான், அவுணவீரரிடம்துதுவார்களோடிச் சென்றழைத்தவுடனே அவர்களும் போர்க் குரிய ஆயுதமுதலியவற்றையெல்லாமெடுத்துக்கொண்டு அந்நகரவாசலின்முன் வந்துநின்றார்கள். அவனைச்சூழ்ந்தவீரர்களோவிசயன், நேமியன், மாயன், முசுலி, கண்டகன், முரன், கரன், மூர்க்கன், தசமுகன், கனவி, சண்டன், விகண்டன், அசுமுகன், மகிடன், அக்கிரவாகு, விசயசேனன், விடசேனன், விமோகன், சோமதன், மது, சசிசித்து, சுகிமுகன், அசுனி, சூரியகேது, அசுரசேனன் முதலானவர்கள், பலவெதய்வப்படைக்கலங்களையேந்திக்கொண்டு சூழ்ந்தார்கள். அப்போது பதினாயிரவெள்ளம் தானவப்படைகள் கட்டுநாணமடைய வார வாரித்துக்கொண்டு சிலை, கதை, தோமரம், சூலம், சக்கரம், வேல், வான்,

வில்முதலிய படைகளையேற்றிக்கொண்டு நடந்து சென்றனர். தேர், குதிரை, யானை, வீரர்களில் பதினாயிரம்வெள்ளம் சென்றன. இப்படி இருபதினாயிரம் வெள்ளஞ்சேனை புடைசூழ்ந்து மனோவேகமும் பின்னடையச்சென்றன. இவ்வாறுசென்ற படைவினாந்துசென்று பாணுகோபனை வணங்கப் பாணுகோபனும் தன்னேவலஞ்ஞெருவனையோக்கிப் தேவைவினாந்துகொண்வெரக்கட்டினையிட்டான். அக்கட்டளையைச்சிரமேற்கொண்ட அத்தேவவலாளனும் அவ்வாறே தேரைக் கடித்திற்கொண்வெர அத்தேரிலேறினான். அதைக்கண்ட தானவர் சேனை யாரவாரித்தன, சிலர் சாமனாயிரட்டினர், சிலர் குடைகள்கவித்தனர், சிலர் அடப்பை, கோடிகம், வாள், பீலி, களாடி முதலியவற்றை யேந்திக் கொண்டுவந்தனர். இவ்வாறுவரக்கண்ட பாணுகோபன் தன்மருங்கேயிருந்த ஒற்றரைக்கூவியழைத்து சேமத்தேர் ஒருகோடி கொணருங்கோளென்று சொல்ல, அவ்வாறே கொண்டுவந்து நின்றனர். பின்பு பாணுகோபன் தன் சாரதியைப்பார்த்து நமது தேரை முருகனிருக்கையைநோக்கிச் செலுத்த வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டான். அக்கட்டளையை மேற்கொண்ட சாரதியோ முப்பதினாயிரம் பரிகள்பூண்ட அத்தேரை வினாவாகச்செலுத்தினான். சேனையும் ஆரவாரித்தன. பேரிகை, சங்கம், காகளம், ஊனுகொம்பு, சல்லரி, தடாரி, மத்தளம், தக்கைமுதலிய வாத்தியங்களும் முழங்கப்பட்டன; தேர், குதிரை, யானை, சேனை, துவசம், சண்டை, அணிகள் இவைகளுமாய் வாரித்தன. அந்நகரமுமாரவாரித்தது; அப்போது பூமியுமதிர்ந்தது; நாகங்களும்லைத்தன, தாரகைகளுமுதிர்ந்தன, தேவர்களு முலைத்தனர், மேகங்களும் பிதிர்ந்தன, மேருமலைவிண்டுபிளந்தது, சத்தகுலவகைகளும் பிதிர்ந்தன, இவ்வாறு பாணுகோபன் தன்சேனையொடும்வரக்கண்ட சூரியனோபயந்து ஆகாய முழுதும் புழுதிழுடத்தான் அதின் மறைந்துபோயினான். நாரதமுனிவரோ பாணுகோபன் சேனையுடன்வரக்கண்டு அகன்று ஆகாயமே வழியாகக்கொண்டு பூதர்விரும்பிச்சூழ்த்திருக்கின்ற பாசறையாகிய ஏமகூடத்தையடைந்து தேவர் சேனாதிபதியாகிய சண்முகத்தெந்தயாநிதியையடைந்து தரிசித்து அவருக்கு விண்ணப்பிக்கலாயினார். இறைவனே! தேவரீர் பூதவெள்ளத்துடன் வினாந்தெழுந்தருளியிருக்கின்ற கன்மையை தூதரால் குரபதுமன்கேட்டறிந்துவெருண்டு பாணுகோபனை உம்மேல் போர்செய்ய விடுத்திருக்கின்றான். அவனோ அக்கட்டளையை மேற்கொண்டு போர்க்கோலங்கொண்டு தன்னோடு கடற்பெரும்படைசூழ்ந்துவரப் புறப்பட்டான். இவனோடு போர்செய்யவல்லவர் தேவரீரும் முக்கண்படைத்த முதல்வருமேயல்லது வேறியாவர்? அவனோடும் போர்செய்துலகமுண்ட பெருவாயனாகிய கள்ளமாயப்பிரமணம் புறத்தந்துபோனானென்றால் வெல்வதரிதாரும். கணாக்ணபரிய போர்களைச்செய்து மிக்ககீர்த்தியை மேற்கொண்டவன், எண்ணப்படாத பலமுமையகளும் வல்லவன், நாகராசனினு மிக்க வலிபடைத்தவன், பிரமணுலளிக்கப்பட்டபெரும்படைகள் பெற்றவன், இவனோ திருமால்சுரத்திலிருக்கின்ற செஞ் சுடராழியைப் பறித்தேயிருப்பான்; அதைத்தன் சிறியதாதையாகிய தாரகைப் பறித் தணித்துகொண்டமையாலே தான் அவன்கவராதிருத்தரன்போலும்;

ஆகையால் அவனை யாங்கொண்டெவினாந்து வெற்றிமாவை சூழக்கொள்வதோ
 தூர்லபம், தேவாரீரோ பூதசேனையுடன் போர்செய்ய எழுந்தருளுவது தீருத்த
 செய்தையென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட முருகப்பெருமானே புன்முது
 வலிசெய்து தன் தம்பியாகிய விரவாகுதேவனா யழைத்தருளி நாம் பூத
 விரர்களுடன் இங்கே எழுந்தருளிய தன்மையையறிந்த சூரபதமன் தன்மக்
 னாகிய சேனையுடன் பானுகோபனை நமமுடன்போசெய்ய அனுப்பியிருக்கி
 றான், நீயோஇலக்கத்தெனமருடன் ஆயிரவெள்ளம்புடைசூழ்ந்துவரச்சென்று
 பானுகோபனை அவன்சேனையுடன் வென்றுவரவேண்டுமென்று அருளிச்செய்து
 நாரதமுனிவனைநோக்கி கிம்புக்கூட்டத்தைச் சிங்கங்கள் வெல்லவல்லவோ!
 அவைமாய்ந்துபோமேயல்லது வேறன்றே, நாமுடிவுகாட்டுவோம் நீயே முடிவு
 காண்பாயென்றான். விரவாகுதேவரோ குமாப்பெருமானிடத்திலே விடை
 பெற்று மேருமலைபோன்ற வில்லொன்றைக்கையிலேத்திக்கொண்டுதேரிலேறிப்
 புறப்பட்டு இலக்கத்தெனமூ தன்னைப்புடைசூழ்ந்துவர இந்நகரத்திற்கெல்லப்
 புயங்குலங்ககைத்துப் பானுகோபனை யெதிர்த்தா, பின்பு இளையபிள்ளை
 யாரோ தாம் ஏமகூடத்திலேயே இனிதெழுந்தருளியிருந்தார். விரவாகுதேவ
 ரவ்வாறுசென்று அப்பானுகோபனையெதிர்த்து நீ சேனையுடன்போர்க்குவரு
 வதையறிந்தே குமாநாயகன் உன்னுடன்போர்செய்ய அனுப்பினான், இனிமேற்
 போர்செய்யவலாமென்று சொல்லிவிட்டுநிற்க, பானுகோபனோ தன்புகைவராகிய
 பூதர்சேனையும் தூதனும் குமரனும் என்னுடன்போசெய்தே தொலைத்துபோ
 னானும் நான்கொண்டகோபச தணியவல்லேனோ! நான் அவர்களைவிடவேமாட்
 டேன். அவர்கள் எங்கேபோயொளித்துக்கொண்டாலும் தொடர்ந்தே கொல்
 வேனென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் பூதவீரரும் அவனருடன் போர்
 செய்துவந்தனர். அவனரும் சூலம் வேல் முகண்டி தோமரம், மழு தண்டு
 கொண்டுபோர்செய்தனர். அவர்களைவிடாமற் பூதரும் அவனரீதியிழைத்திறப்
 படைபு நாசமாக்கினதல்லது அவனையும் நாசமாக்கினார். இதற்குள் குமாநாயக
 னும் அனுப்பிய படைவந்துநெருங்கிற்று, காற்றொடுநெருப்புங்கலந்தாலொத்த
 தன்மையையுடைய பானுகோபன்கண்டு தன்விலைவானைத்து மழையினு மும்
 மடங்கு பாணங்களைத்தொடுத்துவிட அவை அப்பூதவீரர்தோளிற புற்றினிட
 த்தேபுகுகின்ற பாம்பேபோலப்போ யூடுருவின்; பின்னும் அப்பானுகோபனும்
 தன் விவலினினும் ஆக்கியோஸ்திரத்தைவிட அதைக்கண்ட சிங்கனென்
 னும்பேர்கொண்ட பூதவீரன் நீ யெங்கே பிழைத்தோடிப்போகவிருக்கின்றாய்!
 என்று மிக்க கோபங்கொண்டு தன்நகையில் தண்டேந்தி அவனைச்சாடினான்.
 பானுகோபனுடைய சாரதியால் செலுத்தப்பட்ட முப்பதினாயிரம் குதிரை
 பூண்ட அத்தேரானது ஓடாமல் அப்படியே நின்றதுவிட்டது; இதுநிற்க, குதிரை
 கள் அடைந்த நிலைமைகண்ட அக்கினியென்னும் பெயரோன் கோபமேற்
 கொண்டு தன் கையில்விலைவாங்கி அதிற்பாணங்களைத்தொடுத்து இதுசொல்
 வத்தொடங்கினான், பிறராலும் தடுப்பதரிதாகிய இப்பாணத்தைப்பிரயோகஞ்
 செய்து உன்னொருபிரைவாங்கித்தென்றிசை நமனுக்குவிருத்திடாவிட்டால் என்
 கையில் இனிமேற்போர்க்களத்தில் வில்லெடுத்துச் சண்டைசெய்யாதவனின்

யாவேனென்று சபதஞ்செய்துகொண்டு அவன்மேனிமுழுதும் பாணவருஷம் பொழிந்து மறைத்துவிட்டான். இப்படிமழைபோலும்விட்ட பாணங்களால் உடன்முழுதும் மறைவதுகண்டு இனியேனும் நெஞ்சம்கலங்காமலும் துன்பத் தழுத்தாமலும் பொறுமையுடனே விரைந்துசென்று பூமியிலிருந்த சேமத்தே ரொன்றிலேறிக்கொண்டு நீரைமுகந்துண்டகார்மேகம்போல வில்லைக்கையிலே வாங்கிக்கொண்டு பூமியின்மேற்பதைப்புறவிச அதைக்கண்டு வலதுகையினால் தண்டொன்றுதாங்கித் தன்வில்லைக் கையினின்றும் வாங்கிக்கொண்ட, சிங்களத் தலைமேன்மோதவே தானவர்கள் ஆரவாரித்தனர். தேவர்களோ அதைக்கண்டு ஆரவாரித்தனர். இவ்வாறடித்த தண்டென் அனலியின்கையைப் பற்றிக் கொண்டு மற்றொருகையால் அவனது மார்புபிளந்துபோக மும்மடங்கு வருத்தினான். அப்படியெற்றிய அனலியென்பவன் அளவிடப்படாத துன்பமடையச்செற்றமிக்க சிங்களும் தன் செங்கையிற்றிய தண்டத்துடன் அப்பாதகனைச்சுற்றி வானத்துணுக்கமுற வாவாரித்தான். மாறுபடாத அவுணனைத் தன்வண்மையாகிய கையாற் சூறைக்காற்றேபோல் அச்சிங்கள்குழற்றலும் கட்டுடியனேபோலத் தெளிவற்ற சிங்கையுடையனுயிருந்தான். அதுகண்டு சிங்கள தேவைவிட்டுக்குதித்துப் பூமியிலேயேமாதப் பதைபதைத்திறந்துபட்டான். அவன் இறந்துபட்டாருகண்டு மனக்கவலை மேற்கொண்டு தீயைப்போலும் சுழலுகின்ற கண்களையுடைய சண்டனென்பவன் யூரவராலும் தடுப்பதற்கரிய படைகளைத் தன்கையிடுகொண்டு இவனுயிரை இப்போதே வாங்குகின்றேனென்று அவன்மேற்போர்க்குச்சென்றான், இவன் வரவுகண்ட அனலியென்பவன் தன்கையிலிருந்த தண்டையேந்தித் தீயெனவிழித்துப்பார்த்துநமனுமஞ்ச அவன்தேரின்மேற்பாய்ந்து அவன் தோள்மேலேமோதினான். அப்படி மோதவே பெருமூச்செறித்து தேரிலேவிழுுகின்ற சண்டனும் தன் செங்கையிலேடுத்த தண்டினால் எதுபோபுகுகின்ற சிங்களது மார்பிலடித்தான். அப்படி போர்செய்கையில் அவுணரில் மாயனென்போன் குப்புறுத்தேரோடும் குறுகிப்பூதரில் தனக்கொப்பிலலாத நீலன்மேல் கூதையேற்றிமோதினான், அது முப்புரம் பொடியடுத்த முன்னவன் பாணமேபோல் விளங்கிற்று. இவ்வண்ணெறிந்த தண்டமாயனென்பவன் மார்பிலேபட மாய்த்தானென்று சொல்லிக்கொள்வதுபோல நின்று வருத்தப்பட்டுத் தன்கையிலேத்தியிருந்த குலமொன்றை மார்பேயிலக்காக வீசிவெறித்தான். அப்படியெறியவே அம்மார்பிலிருந்தும் உதிரம் பெருக்கெடுத்தோடியது, நீலனுமயாந்து பின்புதேறித் தன் கூடகமணிந்த கையான்மோத அதனால் மாயனுத்துன்பமடைந்தான் ; நீலனோ நாகம்போற்சிறி அவன்வருத்துமாறு செய்யவெண்ணி மந்தரமலையைச்சுற்றிய வாக்கிபோல மாயனென்பவனது தோளைத் தன்னிரண்டுகையாலும் பிடித்துக் கொண்டு தன்பல்லாற்கவ்வி அவனது வீராவேசத்தால் செந்நீரைக்குடித்தான். அத்துல் நீலனும் கோபந்தணிந்து நின்றான், எமன் மாயன் உயிர்கொண்டு சென்றமையால் அவனிற்றுபட்டான், சண்டனும் சிங்களும் போரில்வருந்தியவருத்தநீங்கிப் பின்னும் போர்செய்யலாயினர், தேவைக்கிடீனார், கிடந்த தண்டினையேந்தித் கீழேசென்று நெருங்கினர், ஒருவர்மேல் ஒருவர்பகைத்து

முட்டினர், இருபக்கங்களிலும் முறைமுறையே பெயர்ந்து, வட்டணைவருவர், இவ்வாறு பலவகையாக யுத்தஞ்செய்கையிற் பூதவீரன் அவணவீரன் கையிலுள்ள கதையைப் பொடிப்பொடியாகப்போகச் செய்துவிட்டான். தண்டினால் சிங்கன்மோத அவணர்களெல்லாம் பெருமூச்செறிந்தனர், இது வெண்ணைகொலென்று நினைத்தனர், இடியேறுபோலக் கோபித்தனர், இப்படி கிழங்குகளில் சண்டனென்னும் பெயருள்ள போர்வீரன் சொல்லலாயினான். என்கையில் தண்டொன்று பொடிப்பொடியாகப் போய்விட்டதென்று நீகர் விக்கவேண்டாம், என்னுடைய தோளாக்கங்கொண்டது மதுவேயல்லவோ! முன்னாளில் எம்புரத்தையும் பழயவண்டங்களையும் வருத்திய நானே உணக்கஞ்சுவேன்! என்றோடு போர்செய் புரப்போமென்று தன்பலம்பொருந்தியு கைகளைக்கொண்டேற்றான். இவ்வாறு போர்செய்கையில் சிங்கன் நீ யாற்றலை யுடையாயென் நெண்ணவேண்டாம்! இதோ நான் ஒச்சுகின்ற தண்டத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளென்று அவன்மேற்செலுத்தி எமனும் அஞ்சும்படி தோள் கொட்டி யாரவாரித்தான். அப்படி யாரவாரித்துக்கொண்டு நின்று சிங்கன் வினாந்து அவன் புயமொடியும்படிபுடைக்கத் தோள்முரித்ததுமல்லால் அந்தத் தண்டம் பலதுண்டுகளாகச் சிதறிப்போயின. இப்படி தன் தோள்முரித்ததை யொருயொருளாக்கக்ருதாமல அபராமலே மற்றொருகையால் தண்டேர்த்திப் போர்சேய்தான். தேவர்களும்பயந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். தன் கையில்விளங்குகின்ற தண்டினால் சண்டன் சிங்கனது மார்பின்மோத அச்சிங்கன் கைக்கொண்டேற்றானென்று தன்பாதங்கொண்டே அவனது மார்பாகிய தட வரையைச்சாய்த்தான். சண்டன்சாயவே கையெடுத்து தேவர்களெல்லாரும் நீயல்லது சண்டனையுதைப்பார்யார்? இவனுயியைக் கைக்கொள்வதே தகுதியென்று குறையிர்த்தனர். அதைக்கேட்ட சண்டனே சிங்கனைத் தீர்போற் கோபித்துக் கையாற் கதுப்புடையுமபடி மோதலினால் அவன் ஒலிக்கின்ற மேகம்போல் வீழ்ந்தான்.

இவ்வாறு சண்டனிறந்தமையால் யமதூதர்கள் அவனைநெருங்குவதற்கே பப்பப்பெவதுகண்டு சிங்கனென்னும் பூதவீரன் அவர்களைப்பார்த்து இவனுயி ரைக்கொண்டுபோகலாம், அஞ்சவேவேண்டிதில்லையென்றுசொல்ல; அவனுயி ரைக்கைக்கொண்டுபோயினர். இச்செயலைக்கண்ட அசமுகனென்னும் அவ ணவீரன் சிங்கனெதிர்வந்து உன்னுயிரை இதோவாங்குகிறேன், மற்றவர்களைப் போலஎன்னே நீ நினைக்கவேவேண்டாமென்று தந்தேரைச்செலுத்தினின்றுன். இப்படி அசமுகனையும்பொழுது மதுவென்போன் எங்கே நீ யோடிப்போகி றாய்! நீயிறந்தேபோவாயென்று கோபத்தோடும் வினாவா யிடையிற்புகுந் தான். அசமுகனென்பவன் இப்படி முற்பட மதுவென்போன் எதிர்கொள்ளும் அந்தகனோடு காலனும் போர்செய்ய முன்னேவந்து எதிரிலெதிர்கின்ற தன் மையை யொத்திருக்கும். இருவருமணுகி அசமுகன் அப்போது தன்வில் லைக் குணத்தொளிபண்ணிப் பாணவருவும் பொழிந்தான். அதுகண்ட பூத வீரன் தன் கையிற்பழமரம்பற்றிப் பாணங்களைச்சொரிந்து பகைவனதுதேரில் கருமுகில்போல் ஆரவாரித்தான். அதைக்கேட்ட அசமுகன் அயர்வடைந்து

தேரிலும் நிலத்திலும் சிலையொடு பாணங்களைச் சொரிந்து வேர்த்துவருந்தினான். அதைக்கண்ட மதுவென்பவன் நீவிரனுமல்ல, கெடாதபோர்செய்து வல்லமைபெறச் சூரனுமல்ல, சூரனிலையைக்காணு மீசனுமல்ல, நீ போர் செய்கின்றாய் நின்னாருயிர் கொண்டுசெல்லென்று பூமியிற்சென்றான்.

இப்படி பூதவீரன் நிலத்திலேநிற்க அசமுகனென்னுமவுணவீரன் வெட்க மடைந்து பெருமிதமகன்று போரில் பயத்தேனென்று ஒருகுற்றமேயடைந்திருக்கின்றேன், யாரிடத்தேதாவது தீர்த்துக்கொள்வேனென்று மனங்கலங்கி அவனின் போர்செய்யாமற் போயினான், ஐயோ பொன்றுதலினிதென்று காயத்தின் மானக்கனல்கூடவும் மனம்நோகவும் தியெனக்கோபித்துப்போரின் முயற்சியைப்பெற்று விரைந்தவன்சென்று கொல்லுவன் இனி யெங்கேயடைந்தாலுமகலாமல்லில் லுநிலென்றுமேகம்போலும்தன்பருவாயால்திசைசெவிடு படவாரவாரித்தான். மதுவென்போன் அசமுகன்சொல்லுக்கேட்டு நீ கற்றதற் சிலபேசினாய்? வீரமும் பெற்றாயல்ல! என்னையடிப்பெயருவது பிழையேயாயினும் தீர்த்தியைப்பெற்றாயல்ல! எனக்குப் பழியுத்தருவாயானாய்! என்று பலவாறு பேசுகின்றவன் எதிரிலே பகைத்துச்சென்று வில்லைவளைத்துப் பிறைமுகக்கணைகள் பலசெலுத்திக் கோபித்துகின்றான். அப்படி பாணப் பிரயோகஞ்செய்யவும் மதுவென்பவன் சிறிதும்வருந்தாமல் சூலமுசலமுதலிய படைகளைபெல்லாமெறியப் பூதவீரன் மனத்தளர்ந்து தானவயிரின்தேனாவிரைந்து தன்கையிலெடுத்துக் கடற்றிற்செல்ல விடுத்தான். அத்தானவ வீரனே தான்இலாகவத்தால்தப்பித்துக்கொண்டு பூமியில்வந்து அவனோடு மற் போர்செய்யத்தொடங்கப் பூதவீரன் அவனையெடுத்து ஆகாயத்திலுவிட்டெறிந்தான். அவனே அவ்வாகாயத்தினின்றுகொண்டு தானொரு வஞ்சகநீனைத்து திருமாவிடத்தே தான் வரத்தாற்பெற்ற சக்கரமொன்றைக் கையிலேந்திப் பூதவீரன்மேல்விடுக்க அவன் நிராயுதனாக விருந்தமையால் மீண்டும் அத்தானவயிரனது தலையையரிந்துசென்றது. அசமுகனென்னும் தானவயிரனே இடியேறு பூமியில்வீழ்தாற்போலும்வீழத் தானவர்களும் மனம்வருந்தனர். அச்சக்கரமோ அத்திருமாவிடமேசென்றுசேர்த்தது. பின்பு அவர்கள் தங்கள் நாற்படையுடனே பூதவீரர்களைவளைக்க, அப்பூதவீரர்களோ இரியல்போயினர். அதைக்கண்டஇலக்கவீரரில் தண்டுகனென்னும் வீரன் யமனைப்போன்ற தன் வில்லைவளைத்து அவுணவீரமேற் சரமழைப்பொழிந்தான். அச்சாமழை அவுணர்மேற்பட இரத்தவெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடியது. எண்ணிலாத தோளழித்தன, குதிரைகளழித்தன, யானைகள்பட்டன, அவுணப்பதாதிகளும் மற்தொழித்தன, இவ்வாறுழியவே மற்றையோர் மனநெந்துதங்களாயிற் காப்பதற்கேநீனைந்து எட்டுத்திக்குளும் பூமியினும் ஆகாயத்தினுமாக வலசைவாங்கியோட வாரம்பித்தார்கள். கெடாத அவுணப்படை இவ்வாறு இறந்துபட்டமையும் பலவோட்டெடுப்பதையும்கண்ட பானுகோபன் இந்திரன்முதலிய தேவர்களைச் சுவர்க்கத்திற்சென்று வெற்றிகொண்ட நம்முடைய படைவீரர்கள் இன்று நம்மீசன்மகனாகிய கத்தன்விடுத்த படைகளால் இறந்துபட்டனரோ யன்றோ! சூரியனைச்சிறைபிஸிட்ட நானுயிரோடுமிருக்க நமதுபகைவராற்றலை

யுடையாய் நமதுசேனாவிரைவெல்லவது நன்றியிருக்கின்றது. சிங்கமானது தொலைத்தன்மையிலலாமே கோபமில்லாதிருக்கவு மிருப்பதாயின் யானைக் கூட்டம் வெற்றிகொள்ளாதிருக்குமோ! நமதுபகைவரால் இரண்டாயிரவெள்ளத்தினுமேற்படவே நமது சேனாவீரர் இறந்துபட்டிருக்கலாம்! என்னைச்சூழ்ந்திருக்கும்தொகையோ ஆயிரவெள்ளமிருக்கலாம்! மற்றவையெல்லாம் ஒடிப்போயிருக்கலாமெனத்துணிந்து நானே ஒற்றைவில்லாளியாயிருந்தும் நமது பகைவரை வெற்றிகொள்ளாதிருக்கின்றேன்; இதுஎன்னை! முன்னாளிலே அநேகம்பேரையும் கொல்வித்தேன், அவர்களை நானே போர்செய்யவுமனுப்பியிருந்தேன், கூழையிலும் நின்றுகொண்டிருக்கின்றேன். இது ஒருபொருளென்றும் நினையாதிருக்கின்றேன், தீரும்செய்கையை நினைந்தாலென்ன ஆகப்போவது! ஒருவன் இனி முடிவதற்குள்ளாகவே நமது பகைவொன்னும் பேரில்லாமலே போர்செய்து வெற்றிகொள்ளாவிட்டால் நானும் குரன்மகனேவென்று சபதஞ்செய்துகொண்டு தன்தேரிலேறிப் பாகன் தேரைச்செலுத்தச் சேனைக்கடலுடன்சென்று தன்புருவமாகியசிலையுடன் தன்கைச்சிலையினையும் வாங்கி வளைத்து அத்தமித்தலில்லாமல் சூரியனுக்குமுன்னே உதயமாகும் வெள்ளிசோதியிலே யாட்சியாக வருகிறகாலத்திற் கருக்கொண்டுமேகம் பூமியிலே மழைசொரிந்தாற்போலக் கோபங்கொண்டடையும் பூதப்படைமேற் சரவருஷம் வருவித்தான். இவ்வாறு பொழிந்திற் காலத்திலே பூதர்கள்பார்த்துத் தங்கள் சூழிகின்றகண்ணில் நெருப்புப்பொறித்தெற அஷ்டகுலாசலங்க ளொழிய மற்ற மலைகளையெல்லாம் வேருடன் பிடுங்கிபெறித்து யுகாந்தகாலத்திடுபொல் ஆரவாரித்துவின்றார்கள். பாணுகோபனே தன்னைப் பூதவீரர்கள்மலைகள் பலவற்றையும் வேருடன் பிடுங்கி யெறிந்ததைக்கண்டு ஒவ்வொருவராமேலும் ஒருகோடி பாணங்கனையெவ்வெவருத்தி மலைகளையும் பொடிப்பொடியாக்கினான். அவைகள் பிளந்துபோய்ச் சுவர்க்கத்திற்செல்பவர் மேனிமேற்பட அவர்கள் விண்ணிடைபுள்ள கங்கையிற்சென்று நீராடினர்.

பின்பு பாணுகோபனே தன்னொற்றைவில்லாலே அப்போர்க்களமுழுதும் காற்றாடிபொலச்சுழன்று தன் வில்லினின்றும் பலபாணங்களைச்சொரிந்து பூதகணங்களைத் தொலைக்கத்துணிந்து சிலரைத் தோளைத்தொளைத்தும் சிலரை வாழ்நாளைக்கெடுத்தும் தன்பாணத்தால் போர்செய்தான், பூதவீரர்கள் வெற்றிவெற்கரத்து விமலனே அங்கே யெழுந்தருளியிருக்கின்றான், வீரவாகுதேவரோ பிற்படையிலிருக்கின்றனர், பிறவீரர்களோ யாருமறிந்தவர்; முன்னணியிலிருக்கின்ற நம்மையோ இவன் இப்படி வருத்துகின்றானென்று பூதவீரர்கள் இரித்துபோய் தம்படைக்கீற்றினிகின்ற வீரவாகுதேவர்பக்கமே முறையிடச் சென்றனர். அதைக்கண்டஉக்கிரனென்னுஞ்சேனாவீரன்கண்டுதன் கையிலேச்சிய கதையைக்கொண்டே பாணுகோபனை யெதிர்த்தான். பாணுகோபனே தன்வில்லினின்றும் அநேகமாயிரங்கோடி பாணங்களைச்சொரிந் தாரவாரித்தான். அப்பாணங்களோ பூதப்படைத்தலைவன்மேற்பட்டு முனைமாய்துபோய் ஒன்றுஞ்செய்யாதனவாயிருக்கக்கண்ட பாணுகோபன் இவனைவெல்வதெவ்வாறென்று வாளைத்தொடுவதாகிய முசலமொன்றைக் கைப்பற்றிச் சுழற்றி

யெறிந்தான். அதையும் தன்கையிலுள்ள கதையினாலேயே கதைத்துவிட்டு அவன்தேனா நெருங்கிக் குதிகாக்களைப்பிடித்துப் பூமியில்வீழ்த்த அணைக்கண்ட தேவர்களுள்லாருமிகவு மரவாரித்தார்கள். பாணுகோபனே தன் தேசிரந்திய குதிகாகளிறக்கக்கண்டு கோபித்துத் தான் வேறொருதேரிலேறிக்கொண்டு தன் வில்லைவளைத்து உக்கிரனெந்திய அக்கலைமுறித்துபோக நூறுபாணங்களை யேவினான். அவைகளால் அவன் கையிற்பிடித்திருந்த கதை சிறுதுகிகளாகப் போய்விட்டன. உக்கிரனென்னும் பூதப்படைத்தலைவன் பாணுகோபனைய தேனாயெடுத்து ஆகாயத்தில்விட்டெறித்தான். அதேதோ சூரியமண்டலம்வரையிலும் சென்றது. அதைக்கண்ட சூரியனோ கம்மை முன்னாலும் இப்போது அதிகமாகப்பிடிக்கமுயல்கின்றான் போலும்! இவன்மேற்கொண்ட வஞ்சனையறியேன், இவன் நெருங்குவற்குமுன்னே என்னால் முடியுமோவென்று மனத்திலெண்ணிப் பயங்கொண்டோடினான். தேருடன்சென்ற பாணுகோபனே அங்கேநின்று மீண்டும்வருவது காருடன் வானிலிருந்து தவறிப்போன காமர்வல்லிபடர்த்த கற்பகத்தரு வேருடன் பூமியில் வீழ்த்தாற்போலிருந்தது.

பாணுகோபனே அத்தேர்விட்டிழிந்து உக்கிரனென்னும் பூதவீரனையணுகித் தன்கையாலெடுத்து மேலேழுலகிற்கு மப்பாலேபோய்விழ வெறித்ததன்றி வேறொருதேரிலேறித் தன்குரப்பிரமன்கொடுத்திருந்த சூலமொன்றை அவன் கீழேவீழ்வதற்குமுன் அவன்மாற்பிலேறிய அதுபட்டு மிக வருந்தியதன்றி சிறிதயர்ந்தான். அதுகண்டு தன்கையிலெடுத்த குன்றுடனே தண்டியென்னும்பெயருள்ள பூதத்தலைவன் அதை அவன்மேற்கழற்றியெறித்தான். பாணுகோபனே தன்வில்லினின்றும் ஆயிரம்பாணங்களைத்தொடுத்து அவன்கையிற்பிடித்திருந்த மலையையோர்க்கணத்திற் கண்டதுண்டமாக்கினான். அப்படி தன்னால் வீசப்பட்டமலை தூளாயிற்று; பின் ஆகாயமளாவிய மராமரமொன்றை வேருடன்பிடுங்கிக் கையிலெடுத்தி அதைத் தன்வளிகொண்டு நின்று அவன் ஏறியிருந்ததேசிரந்தியிருந்த குதிகாகளையடித்தான். அவ்வடிபட்டவுடனே அக் குதிகாகள் எல்லாம் கீழேவீழ்த்திரந்தன. அதற்குமுன்னமே பாணுகோபன் அநேகமாயிரம் பாணங்களைத் தண்டியென்னும் படைத்தலைவனது நெற்றியிலிக்காகவிடுத்து உதிரமாரிசொரியச்செய்தான். அதனால் தண்டியோ மிக மெலிந்துவின்றான். அதைக்கண்ட பினுகியென்னும் பெயருள்ள வேறொரு பூதவீரன் மலையொன்றைப்பிடுங்கி வீசமுயன்றான்; பாணுகோபனைக்கண்டு ஆயிரம்பாணங்களைத் தன்வில்லிறெடுத்து அவன் மாற்பிறப்பட்டு வருத்தும்படி செய்தான். அதனால் அவனே மிகவுஞ்சொரந்து விழுந்தான். பின்னே பூதவீரர்களோ தத்தம்பலங்கொண்டு அப்பாணுகோபனை யெதிர்த்தும் அவன்விடம் பாணங்களுக்காற்றாமல் உடைத்துபோயினர். இவ்வாறு பூதவீரர்கள் உடைத்துபோவதுகண்டு காபாலி, அண்டலோசனன், நிரஞ்சனன், உருத்திரன், அகண்டன், தண்டகன் முதலிய இலக்கத்தவர்கள் தங்கள் தேரைச்செலுத்தி அப்பாணுகோபன்முன்னேசென்று தங்கள் வில்லைவளைத்து க்குணத்தொனிசெய்தனர். அதனால் ஐராவதம் அடைந்த துன்பத்தைச்

சொல்லியாவதென்ன? விளையகரால் முன் பாரதமெழுத ஏடாயிருந்த மேரு மலையுஞ்சுலித்தது. வையமும் திசையும் வானமுஞ்செவிபெட்டன; பாணுகோபனே அதைக்கண்டு சிறுககைபுரிந்து பருத்தவிலல்லொன்றை யெடுத்ததுத் தோளளவும் வளைத்து அண்டங்களெல்லாம்பயப்படத் தேர்க்கிழேவிழுமூற்றுப் படுத்திக் குணத்தொனியெய்து நின்றான். திரைக்கல்போன்ற தேர்னை யுடைய இலக்கத்தவரும் ஒருங்கே தாம் வலத்திற்பிடித்த வில்லினிடத்திற் கூடியதாயுள்ள பாணங்களைத்தொடுத்து மேகம் பூமியில்வந்து மீழ்வையப் பெருமழைதேபோலப் பாணுகோபன்மேற் பெருமழைபொழிந்தனர். இவனும் இவ்வாறு போர்த்தொழிலெய்ய இலக்கத்தவரும் வேறுவேறுகநின்று புய் கானுபுங்கமாகச்சொரிந்து எண்ணிலாப் பேராறுகள்வரிசையாகநின்று நிலத் தைச்சூழ்த்திருக்குங் கடல்மேற்செலவனபோலெதிர்த்தனர்.

இலக்கத்தவர்விட்ட கணைமழையால் அவுணர்களெல்லாம் கலக்கம டைய வருவது கண்டு பாணுகோபன் கொலைத்தொழில்வாய்த தன் வில்லை வளைத்து அதிலாயிரங்கோடி பாணங்களைத்தொடுத்துப் பிரயோகஞ்செய்து அவைகளையறுத்ததன்நி மற்றுமோராயிரங்கோடிபாணங்களையும் தொடுத்துக் கோபத்தொடும் பிரயோகிக்க, இலக்கத்தவரும் அவற்றிற் கெழுமடங்குபாண ங்களை விடுத்தறுத்தொழித்தனர். அந்நாற் பாணுகோபன் கோபித்து வயிரக் கட்டுகளமைந்த பாணங்களைவிட்டு அவர்கள் கையிற்பிடித்திருந்த விற்களையும் அழித்தான், வில்லழியவே, வீராகள்தேரில்வைத்திருந்த சேமவிற்களைக்கையி லெடுத்தவாங்கி அவைகளில் பல கணைகளைத்தொடுத்து அவன் விடுகின்ற பாணங்களையெல்லாம் நடுவது பாதிபிற்கண்டித்தனர். அவன் தேர்மேலுமு குதிரைகள்மேலும் கொடியின்மேலும் ஆயிரம் பாணங்களை யேவிப்பின்னும் ஆயிரம் பாணங்களைச் சாரதியின்மேலுஞ் செலுத்தினார்கள். தேரும் குதிரை யும் பாகனும் துவசமும் அழிந்துபோயின, அதுகண்டு பாணுகோபன் வேறொரு சேமத்தேரிலேறினான். இலக்கத்தவர்தேரும் வில்லுமழியநூறுபிரம் பாணங் களைத் தன் வில்லினின்றஞ்செலுத்தி அவர்களுடம்பைப் ாவச்செய்தான். இலக்கத்தவரும் உடன்மெலிந்து முன்னை வலியின்றிப் போய்செய்ய நின்ற யாராய்ப் பின்னிடையினர்.

அத்தருணத்தில் நவவீரனாள் வீரகோளரியென்னு மொருவீரன்கண்டு பாணுகோபனையெதிர்த்து தன்வில்லைவளைத்துச் சோனைமழைபோல இலக்கம் பிறைமுகப் பாணங்களைச்சொரிந்தான். இவ்வாறு சொரிவதுகண்டு பாணுகோ பனே தன் சிரத்தையசைத்து இவனாற்றலும் திறமையும் வில்வித்தையின் கேர்மையு ன்ருயிருக்கின்றதென்று பேசிக்கொண்டு வில்வளைத்துநின்றான். தேவர்கள் நடுங்குகொண்டார்கள். தன்வில்லைவளைத்த பாணுகோபன் அவ்வில் லில் கூர்மையுள்ளதாய்க் கழுகிறகு பூண்டு தங்கக்கட்டுகளமைந்த நூறுபிரங் கோடி பாணங்களைச்செலுத்தித் தன்னொடுதனித்துளதிர்த்த வீரகோளரிவிட்ட பாணங்களைச் சிதைத்ததல்லாமல் தோள்மேலும் ஆயிரம்பாணங்களைவிடுத்து வருத்தினான். வீரகோளரியும் அவன் ஏவிய அம்புகளையெல்லாம் தடுத்து

அவன் மார்பும் சாளரமாக ஆயிரம்பாணங்களைவிடுத்தான். அப்படிவிடுக்கவே பாணுகோபனும் மனம் கொத்துவருந்தி இவனை வில்லால் வெல்வதரிதென்றே நினைத்து காராயணத்திரமெடுத்து ருச்சபித்து விட்டான், அது வீரகோளரி விட்ட பாணங்களையெல்லாம் கவர்ந்து முருகப்பெருமானது வேற்படையாணையால் அவ்விரனது உயிர்கொள்ளவஞ்சி அவன் மார்பிற்புகுந்து கிழிதா வன்மையைக்காட்டி. வினாந்து கடனீரடிமிண்டது, வீரகோளரியோ மாண் டொனென்னும்படி மயங்கிவிழுந்தான், அதுகண்ட வீரமார்த்தாண்டன் வில்லை வளைத்து கோபத்துடனெதிர்த்தான். அவன் எதிரவே அவன் கையிற்பிடித் திருந்தவில்லை யாயிரம்பாணத்தால் துண்டமாக்கியதன்றி மேலுமாயிரம் பாணங்களையே வியவனெற்றியிலுமழுத்தச்செய்தான். தேவர்களும் வருத்த மடைந்தனர். வீரமார்த்தாண்டனும் வேறொருசேமவில்லையெடுத்துவளைத்து முன்னமே அதையும்ருதுண்டாக்கியதன்றி அவனேறியிருந்ததேனாயும் குதி ரையும்ழித்துத் தோளிலும் எழுதுறுபாணங்களையேவி வருத்தினான். தேரும் வில்லும் அழிந்து வீரனென்னும் பெயருமழிந்து தன்னத்தலியனும் நின்ற தனால் உளர்கோளழித்த சூரியன்போல எள்ளங்கினதுகண்டு பாணுகோபன் மேகமுனடுங் ஆரவாரஞ்செய்தான். அதுகண்ட வீரமார்த்தாண்டன் அப் பாணுகோபன்மேல் சூரியன் இராகுவின்மேற் பாய்த்தாற்போலப்பாய்ந்து அவன் பிடித்திருந்த வில்லையு மிருதுண்டமாக்கி யெறித்துகின்றான். பாணு கோபனே வானையுருவி யவன்மார்பிற்குற்ற அதைப்பொறுது தன்னுடை வானையுருவி அவன் மார்பிற்பூண்டிருந்த கவசமிற்றிடத்தள்ளுகின்றான். பாணு கோபனும் தன்னுடைய வானால் அவ்வீரமார்த்தாண்டனது நெற்றியிற்குற்றி னான். அதனால் காற்றின்மோதப்பட்டுவிழுந்த கற்பகம்போல மண்ணிலவிழுந் தான். இவன் இறந்துபட்டானென்று தன்மனத்திலெண்ணிய பாணுகோபன் வில்லையெடுத்துக்கொண்டு தன்னை எம்மருங்கும் கடற்சேனைகள்கூழ்த்தவரக் கண்ட வீரரக்கதனென்னும் வீரன் வெகுண்டு தன்னுனைவர்தொலைத்தமையு ம் மனத்திற்கொண்டு தன் வில்லைவளைத்து ஆயிரம் பாணங்களைத் தெரிந் தெடுத்துப் பாணுகோபன் மேற்செலுத்த அம்புகளைத் தடுத்து நூறுபாணங்க ளால் தேர்ச்சாரநியைபுக் கொன்றான். வீரரக்கதனே வேறொருபாகளைத் தன் தேரைச்செலுத்த வமைத்துக்கொண்டு சண்முகப்பெருமான் சேவடித் துபாணபலத்தால் அப்பாணுகோபன்மகுடத்தை யாயிரக்களையெய்துபொடிப் பொடியாக்கினான். அதனால் பாணுகோபனும் நாணமடைந்து மிக்க கோபங் கொண்டு வேறொருமகுடமணிந்து வீரரக்கதன் விடுகின்ற பாணங்களையெல் லாம் தடுத்து ஆயிரம் பாணங்களால் அவன் வில்லையும் இருதுண்டமாக்கி னான். தன் வில்லொழியவே அவன் வேறொரு சேமவில்லெடுத்து வளைத்துப் பாணுகோபன்மேல் ஆயிரம்பாணங்களை யேவி வீரரக்கதனுடைய தேர்க் குதினாகளையும்ழித்தான். குதினா இறந்துபோகவே வீரரக்கதன் வேறொரு சேமத்தேரிலே பாய்த்தபொழுது பாணுகோபனே அவன் கையிறிருந்தவில்லை யாயிரம் பாணங்களையிட் டறுத்துத்தள்ளினான். அதுகண்டு வீரரக்கதன் அவன்மேல் வேற்படையொன்றேவினான்.

அவர் விடுத்த அம்பின்மேல் நூறுபாணங்களைத்தொடுத்து விடுத்தழிக் கத்திடத்தின் மேம்பட்ட வீரரக்கதன் அதுதெரிந்து தேரினின்று மிழிந்து அறைகூவித் தனிபோய்ப் பாணுகோபனிரதத்தை யெடுத்தெறிந்தான். எந்நிபு மெல்லையில் பாணுகோபன் விண்ணெழுத்து பிரமன்கொடுத்த வேலைப் பகைவ னாவியை யுண்ணவிடுத்தலும் அதுசென்று வீரரக்கதன்மேற்பட அவனும் வீழ்ந்தான். அப்படி தகையில்விழ்ந்த வீரரக்கதன் மிகவும் தளர்ந்தும் முருக னாவியால் அவனுயிர்போகாமலிருந்தது; பாணுகோபனைச் சக்கரத்தால்தடுத்தவனுமெழுத்து போர்செய்யும் வல்லமையில்லாமல் இடைந்து பின் போய் விட்டான். போனகாலத்தில் வேறொரு தேரிப்புழுத்து பாணுகோபன் வில்லை வளைத்துக் கணைமறைபொழிந்து மற்ற வீரர்களையும் வெற்றிகொள்ளும்படி, யெதிர்த்தான், அப்போது வீரரக்கதன் வீரமகேசன் வீரதீரன் வீரமகேக் திரன் வீரபுரத்தரன் ஆகிய ஐவரும் வில்லையெடுத்துக்கொண்டு பாணுகோ பன்மேல் சரமழை பொழிந்தார்கள். அவ்வாறு பொழிந்து அளவில்லாத போர்த்தொழிலையுஞ்செய்து நின்றனர். பாணுகோபனே தன் பாணங்களால் இருவரை மெய்ம்முழுதும் புதைத்தனன், இருவரைத்தடுத்தனன், இருவரைச் சிலையையழிக்க கொடுத்தோயினர்.

இவ்வகையாகப் பாணுகோபன் வீரர்களையெல்லாம் வேறு வேறுகநின்று போர்செய்து வெற்றிகொண்ட சமயத்தில் வல்லமையிலலாமல் முதுகிட்டோடிய அவனாகளுடையசேனைகள் முழுதும் நாற்றிசையினும் அவனைச்சூழ்ந்து கொண்டன, பின்னிட்டுச்சேனைகளெல்லாம்தன்னயவிலியின்மீள்வந்துகூழ்ந்து போர்செய்ய பாணுகோபன் வருகலகண்டு இவற்றைநல் கன்றுகன்றென்று வீர வாகுதேவர் பிரமன்மா லநியாப் பெற்றியோனாகிய சிவகுமாரனுடைய உபய பாதங்களையு மனத்திலெண்ணித்துறித்துப்போர்செய்யமனங்கொண்டு சேரு புற்றிப நெஞ்சமுடைய அக்கொடியவனாகிய பாணுகோபன் முன்சென்று தன் வில்லைவளைத்துக் குணத்தொலிசெய்யத் தேவர்களும் வெருக்கொண்டனர். இவ்வாறு குணத்தொலிசெய்து போரக் கெழுந்தருளப் பாணுகோபன் வீர வாகுதேவரை கோக்கி நீயோ வேலினால் தாக்கையிட்ட குடும்பமல்ல, ஆதி வராகமாய்ப் பூமியைக் கிளைத்திடு மரிபுமல்ல, நான்முருகனு மல்ல, இந்திரனு மல்ல, தூதனாகிவந்த நீயோ என்னுடன்போர்செய்யவல்ல, இழைத்தமாயையால் முற்பகற்போர்தனை, எங்கோன முன்னே பழித்திறஞ் சிலபேசினே, என் தம்பியையுக்கொன்றனை, இம்மாகையையுழித்தனை, யானதையுமறித்திலேன், அதனால் பிழைத்தனை, இனியேனும் இங்கேபிழைத்திடப் பெறுவாயோ, மே லும்போர்செய்துவெற்றிகொண்டுனனுமியையும் யமனுலகத்திற்புகுவியிப்பேன், உண்மையிது, சிறுகாலத்தில் சூரியனைச்சிறைபிவிட்ட பாணுகோபன் ஒருதூத னைப்படுத்தானென்ற பழியொன்று கொள்வதல்லாமல் புகழையடைவேனோ, இன்னும் என்னுடன்போர்க்குவந்த உன்றுணைவரையும் வெற்றிகொண்டேன், பூதங்களையும் போரில்வென்றேன். சேனைப் பெருக்கத்துடன்வந்த உன்னையு முடிப்பேன், உன்னையனுப்பிய முருகனையுமழித்து இந்திரனையுஞ் சிறையிலேடு வேன் என்றபோது வீரவாகுதேவர் எவரோனும் எதிர்த்து போர்செய்வாரா

வெற்றிகொள்வதே திறலாம், பின்னிலொன்றை யடுவதே வசையல்லாமற்பிறி
துண்டோ, வெற்றியடைபவர் தம்பெருமிதம் தாமே எடுத்துச்சொல்வதென
வினாந்து போர்செய்யென்றான்.

ஈ

அப்போது பாணுகோபன் தன்வில்லிற் பத்துக்கணைகளைச்சொரியவிர
வாகுதேவரும் வினாந்து அத்தனைப்பாணங்களைவிட்டவற்றை யறுத்துத்தன்
ளிப் பின்னும் னாறுபாணங்களைவிடுக்க அவனும் அத்தனை பாணங்களைவிட்டுக்
கண்டித்துப் பின்னும் ஆயிரம்பாணங்களைச்சொரிந்தான். தான் ஆயிரங்கணை
களைத்தாண்டி அவற்றையு மறுத்துத்தள்ளினான். வீரவாகுதேவரும் பதினாயி
ரம்பாணங்களைவிட்ட பானுகோபனும் அத்தனை பாணங்களைவிட்டவற்றையழி
த்து இலட்சம் பாணங்களைப் பிரயோகஞ்செய்தான். வீரவாகுதேவரும் அத்
தனை பாணங்களையும் தூண்டியறுத்துப் பத்துநூறுபிரம் பாணங்களையும்விடுத்த
தனர். சூரன்மகளும் அத்தனைவிட்டழித்து நூறுநூறுபிரம் பாணங்களைப்போய்
அவற்றையுமவிட்டழித்து நின்றன. வஞ்சகனாகிய பானுகோபன் விட்ட
பாணங்களையொழித்து வீரவாகுதேவா நூறுபிரங்கோடி. பாணங்களைவிட்டப்
பிரமாஸ்திரம் பிரயோகஞ்செய்தான். அதனால் அவ்விருவாபோர்செய்த பார்
மறைந்தும் திசைகளெல்லா மறைந்தும் கடலமறைந்தும் குலகிரிமறைந்தும்
மேகமறைந்தும் ககனமுமறைந்தும் சூரிபனதுதேர் மறைந்தும்போயின. பாரி
வட்டமும் மாதிரவட்டமும் கடலவட்டமும் மேகவட்டமும் ஆகாயவட்ட
மும் அண்டவட்டமும் முடுகி அவாகளுடைய தேர்சாரிவட்டமாகத் தீறிந்து
கொண்டேயிருந்தன. இவ்வாறு பாணங்களை முறைமுறை சொரிதலால் மறை
வார்கள்; அவைகளையழிக்குமேபாது தோன்றுவர். இமையோனாயில் வேறு
வேறாக இத்திறமசெய்யும் வீராகள சூருவளிப்போர்கழன்று உலகமெல்லாஞ்
சுற்றித்திரிவார்கள். இவர்கள் ஏவுமபாணங்கள் சூரிபனதுதேரிலும் அத்தேரிற்
கட்டிய சூதினாகள்மேலும் சுந்தரன்விமானத்துப் புறஞ்சும் கரிகள்மேலும்
விண்ணிலுலாவும் தேவர்கள்மேலும்போய்ப்படும. இவ்வாற்றுவரும் கோபங்
கொண்டு போர்செய்வதனால் இன்னதிசைபெனறே அங்கே நாமெவதோவரிது.
பாணங்களனந்தம்வானெல்லாமபோய்முடிக்கொண்டன, தேவர்கள்கமேலும்
வருமென்றேசொல்லி தேவர்கள்இங்கேநிற்பதுகூடாதென வோடிப்போயினா,
அனல்பூமியைக்குழிக்கும்அண்டங்களைத்தொளைக்குமகடலேழையும்பருகும்;
புவனங்களெல்லாம் கடக்கும், போர்த்தொழிவிற்றெந்தரா யாவரும் தடுத்தற்
கரியவடவைக்கனல்பொலழிப்பர்தற்கறிமி. இவ்வாற்றுகையில்வீரவாகுதேவ
ரும் பாணுகோபனும்செய்தபோர்த்திறலை யார்தானெடுத்துச்சொல்லவல்லவா.
இவர்கள் தங்களால் கூடியவரையிலும் மிகுந்த பாணமழையையே பொழிந்து
வருதற்கவர்கைவிற்களும் கள்ளமாமாயப்பிரானது சக்கரம்போல்வளைத்திருந்
தன. பாணுகோபனே வீரவாகுதேவர் விடும் பாணவருஷங்களைத் தடுத்து
அவர் கையிலிருந்த வில்லையும் ஆயிரம்பாணங்களா லறுத்துத்தள்ளினான்.
அதைக்கண்ட வீரவாகுதேவரும் வேறொருவில்லைக் கையில்லவாங்கிக்கொண்டு
மிக்க கோபத்தால் அதைவளைத்து ஆயிரம்பாணங்களைத்தூண்டி நூறுநூறு
கத்தில் அவன் வில்லையுமொடித்துத்தள்ளினார். அதனால் பாணுகோபன் மிக்க

கோபங்கொண்டு கையில் வேறொருவிலலை யெடுத்துக்கொண்டு வளைத்துக் குணத்தொனிசெய்து ஆயிரம்பாணங்களால் அவர் மார்பில்பட வருத்த வீர வாருதேவரும் ஏழுபாணங்களைவிடுத்து அவன் மணிமுடியைத் தகர்த்தார். இவ்வாறு கவரத்தினமயமான செம்பொன்செய்முடி தகரக்கண்ட பானுகோபன் மீளவும் வேறொரு மணிமுடி யணிந்துகொள்ளத் தொடங்குமுன் ஆயிரம்பாணங்களைப் பிரயோகஞ்செய்து அடுத்த சாலிகை சிந்தினார். அவ் வாறு சிந்தியமாத்திரத்தால் தருமதேவதையு நடனஞ்செய்தது. இந்திரன் பகைவனாகிய பானுகோபனு நகைத்தான். சூர்மகனாகிய பானுகோபன் ஆயிரம்பாணங்களை விடுத்து வீரவாகுதேவர் நெற்றியில் தூரக்க அவர்நெற்றி யிளந்து மேற்றிசையிலிட்ட செவ்வானம்போல் விளங்கிற்று. நெற்றியில் ஆயிரம்பாணங்களை நெறியேபடுதலும் சற்றும் வளி சுருங்காமலிருந்தனர், பின்னும் வீரவாகுதேவர் தம அங்கையாற்றறிப் பறித்துவிசினர். அதனால் அவன்விட்ட பாணங்களழிந்தன. சண்முகப்பிரான் தம்பியாகிய வீரவாகு தேவர் பகைவனதுமுகத்தில் ஆயிரம் மார்பிலாயிரம் தோளிலாயிரம் கைகளி லாயிரமாகப் பாணங்களைத் தொடுத்து விடுத்தனர். அவை சூரபதுமன் மக னாகிய பானுகோபன் உறுப்புக்கடோறுமபட்டு வருத்த அவசமாயினான். தேக முழுதும் உதிரமும்பெருகிறது ; அதனால் மிக்ககோபங்கொண்டு அக்கினி மலைபோல் விளங்கினான். அப்போது அவுண வீரர்களெல்லாம் பானு கோபன் வலியோய்திருப்பதுகண்டு நாலவகைச் சேனா சமுத்திரத்துடன் முன்சென்று வீரவாகுதேவரை வளைத்துக்கொண்டு சூலம் தண்டு எழு மழு சக்கரம் பாணமுதலிய ஆயுதங்களையெல்லாம் பொழிந்தார்கள். அதைக் கண்ட வீரவாகுதேவர் தமது கையிலிருந்த வில்லைவளைத்து ஆயிரகோடி பாணங்களைத்தொடுத்து அக்கொடியவர்விட்ட படைகளையெல்லாம் போடிப் பொடியாகச் செய்தனர். அதுவோ இருட்படலங்கீறும் சூரியனேபோலத் தோன்றிற்று, அப்பாணங்கள் நால்வகைப்படைகளையும் தலைதடுமாறச்செய் யவே, பூதவீரர்களோ பானுகோபன் நொந்து தன்னந்தனியே நிற்பதையும் அவன் காற்படையும் அழிந்திருப்பதையும் கண்டு வீரவாகுதேவர் பக்கத்தே வந்து சூழ்ந்துகொண்டனர். அப்போது உணர்ச்சி நீங்கியிருந்த பானுகோ பன் முன்னே யுணர்வுபெற்றுத் தன் சேனைமுழுதும் காணுமா வீரவாகுதே வர் நின்ற நிலைமையைக்கண்டு நமது காற்படையு மழித்துவிட்டான், இவன் சேவகமே சேவகமெனத் துணிந்து வியந்து என்னையெதிர்த்து போர்செய்த வீரனைவருமாண்டனர், இவனொருவனே நிற்கின்றான். வெற்றியைப்பெறி னும் பெறுவான், பானுகோபன் வலிமை நன்றியிருக்கின்ற தென்றான்.

பின்னே பானுகோபனும் கடிகையொன்றில் நம்முருகப்பெருமானுடைய தூதன் சரீரத்தைச் சின்னபின்னம் படச் செய்வேன், அப்படி செய்யாவிட் டால் பின்னுபிரவாழ்க்கை விரும்பேன், யான் பிறப்பெடுத்தேனு மல்லேன், என் வில்லுடன் யானெரியிற்குளிப்பேனென்றான். இவ்வாறு பானுகோபன் வஞ்சினம்பெரி மனத்தின் மானமும் கோபத்தீயு மிகுதியாயோங்க முன்ன ளில் இறைவன் முன்னே சென்ற ஆலவிடம்போலத் தான் வீரவாகுதேவர்

முன்னே நெருங்கிச் சென்றான். அவ்வாறு சென்று தன்கையிலிருந்த வில்லை வளைத்து முத்தலைக்களைக் களாயிரம் தொடுத்துவிடுக்க அதுகண்ட வீரனாகு தேவரும் அத்தனைப் பாணங்களையும்விட்டொழித்தனர். பிறகு பாணுகோபன் ஆயிரம் பாணங்களைத் தூண்டி அவர்விட்ட பாணங்களை விலக்கிப் பதினாயிரம் பாணங்களால் அவர் தேனையும் பாகளையும் குதிகாக்கையு மழிக்கும்படி விடுக்க அதைக்கண்ட தேவர்களெல்லாம் வருத்தமடைந்தனர். வீரனாகு தேவரும் வேறொருதேர்மேல் வில்லொடும்பாய்ந்து பதினாயிரம்பாணங்களை விட்டுப் பாணுகோபன் தேர்பாகன் குதிரை இவைகளைத் தேவர்கள் மகிழ் சிறக்கத் துண்டஞ்செய்தான். பாணுகோபன் வேறொரு தேரிலேறிக்கொண்டு வில்லைவளைத்து ஏழுதூறு பாணங்களைப்பூட்டி வீரவாகுதேவர் மார்பைத் தொளைசெய்தான். தன்னுடம்பில் பாணங்கள் தைத்தமையால் வில்லையு மறுத்து பின்னு மாயிரம் பாணங்களால் இரதத்தையும் குதிரையோடழித்து தூறுபாணங்களால் பாணுகோபன் மார்பையும் பிளந்தான். அதற்குப் பாணுகோபன் வருந்தாமல் ஆயிரம் பாணங்களையேவி அம்பறுத் தூணியை யறுத்துத்தள்ளினான். அதனால் பாணுகோபன் இதென்ன அதிசயம்! நமது பகை வன்கற்றவித்தையே விலவித்தை யெனமதித்துஇவளையோவெல்வதரிதென்று மோகனுஸ்திரத்தை யெடுத்து அபிமந்திரித்து மனத்தினு லர்ச்சனைசெய்து தன்சேனையுடன் பகைவனையடைந் துணர்வைக் கலக்கி வரவேண்டுமென்று விடுத்தான், பூதசேனைகளும் பூதவீரரும் பயந்தனர். மோகனப்படை வரவைக்கண்டு அதை வேறு படைவிடுத்து வெல்லலாமென்றெண்ணி வேறொரு செய்கையறிபாமற் சிந்தித்தான். இப்படையைக் கண்டு வீரவாகுதேவனா யொழிந்த இலக்கத் தென்மரும் கலங்கினர். வீரவாகுதேவரும் நிலத்திற் பட்ட கந்துபோலகின்றான் ; பாணுகோபனோ எனக்கெதிரானவரயாவருள்? நாம் நன்றா நினைந்தோமென்று நகைத்துக்கொண்டிருந்தான். இவ்வாறு பாணுகோபன் மகிழ்ச்சியோடிருந்து இவ்வீரர்களைவரும் முன்னே யுணர்ச்சியில் லாமற் கலங்கியிருக்கின்றனர். ஏன் வில்லாற்றலால் இவர்களை விரைந்து கொல்வேனென்று மதித்து வில்லைவளைத் துணர்வுகிதைத்திருந்த வீரர்கள் மேல் பாணஞ்சொரிந்தான்.

அத்தருணத்தில் சண்முகங்கொண்ட சதுரப்பெருமான் வீரவாகுதேவர் முதலானோர் நீங்காத மயக்கங்கொண்டு பாணுகோபனால் வருந்தியதறிந்து அமோகப்படைவிடுத்து அதனோடு சொல்லுகின்றான். நீ சென்று மோகனப் படையை வெற்றிகொண் டிங்கேவாவென்று கட்டளையிட அவ்வமோகப் படை போர்க் களத்திலவந்து அம்மோகனப்படையின் வலியைச் சிதைத்து விட்டது, மோகனப்படையும் பூதசேனையை விட்டகன்று போய்விட்டது, வீரவாகுதேவரு மற்றவீரரும் தம்மயக்கமகன்று குமரநாயகன்விட்ட வமோ கப்படையைக்கண்டு மகிழ்வடைந்து நாம் வருத்தியிருப்பதுநோக்கிக் கருணை நெடுங்கடலாகிய சரவணப்பெருமான் இவ்வகைப்படையைவிடுத்து நமக்குணர்ச்சியை யளித்தானென்று அவர்களெல்லாம் அப்பெருந்தகையை வாழ்த்தித் துதித்தனர், அப்போது அக்கடவுட் பெருமான்விட்ட படையும் அவ்விட

நீங்கிச் சென்றது, அப்படை மீண்டவுடன் வீரர்களெல்லாம் மீளவும் போர்க்கு
கோலங்கொண்டனர். வீரவாகுதேவரும் மானமும் கோபமுமோங்க முன்
னே நம்மையெல்லா மயக்கிவிட்டானல்லவா? இப்போதே அவனை வெல்ல
வேண்டு மென்றெண்ணிச் சிவாத் திரத்தைவிடத் துணிந்தான். அதைக்கண்ட
அசுரோசன் மகன் மோகனப்படை மீண்டதும் இறைவன் படைசென்றதும்
வீரவாகுதேவர் செய்கையும் ஆராய்ந்து நாமோ இங்குள்ளானாயெல்லாம்
வெற்றிபெற்றோம், அவர்களோ மீளவுந் தோன்றினர், இதெல்லா மிறைவன்
செய்கையாகவே தோன்றுகின்றது, நாமென்ன செய்வது? வீரவாகுவோ
சிவாத் திரம்விடத் துணிந்து கையிலெடுத்திருக்கின்றான். அதைத் தொடுப்பா
னாயின் நாமிறந்துபடுவது நிச்சயம், நாம் நமது நகர்க்கேசென்று தெய்வதப்
படைகள் கொண்டுவந்து போர்செய்ய வேண்டுமென்றே பானுகோபன் தன்
னுருக்கர்த்து மாயையினுற் றன்னூர்க்குச் சென்றான். பானுகோபன்மறைந்து
போனதைக்கண்டு அவனாரும் தொலைத்துபோயினர். தேவர்களும் வெற்றி
நமதென்றே பூமழைசொரிந்தனர். பானுகோபன் பயந்து முதுகிடக்கண்டு
யாவரும் நாமவனைப் பற்றிக்கொண்டு வரவேண்டுமென்றுசொல்ல, வீரவாகு
தேவரும் பேடிசெய்கையைப்போலப் பெரிதுமுள்ளழிந்தே ஓடிய பகைவனை
நாம் நாடித்திரிவது நலமோ! இனி அவன் போர்க்குவந்தாற் காணவேண்டு
மென்றுசொல்ல யாவரும் நன்று நன்றெனறனர். பூதவெள்ளமும் மிகமகிழ்ச்சி
யுடனாவாரித்தன, சூரியனும் இன்றுதான் நமதுபகைவன் புறமுதுகிட்டோடி
னான், இனி அங்கே வீரனு நிற்கமாட்டானென்று நீங்குவான் போலச் சூரிய
னும் மேற்கடலை நோக்கி யோடினான். இருள் வரவேயெங்கும் தாராகணங்
கள் தோன்றின; சந்திரனும் பண்ணெள் தாருகாவனத்துமுனிவர் பரமன்மேல்
விட்ட வெண்டலையே போலத் தோன்றினான்.

வீரவாகுதேவரும் இலக்கத்தெண்மரும் பூதவீரரும் பிறரும் தன்னைச்
சூழ்ந்துவர மீண்டும்பாசறையுட்புகுந்து பிரமன்மாலநியாப் பெற்றியோனாகிய
பரமசிவானுளிய பாலகப்பிரமணியனை யடைந்து வணங்கியெழுந்து பின்னல்
வள்ளற்பெருமான நியப் பானுகோபன்போர்செய்ததும் அவன்ச்சத்துடனகன்
றதுமுதலாகிய யாவஞ் செப்பத் திருச்செவியாத்தியருளிய கத்தப்பெருமான்
இற்றைப் பகலெல்லாம் போர்செய்தலால் துன்பமடைந்தனை, இற்றையிரவு
நின்னிருக்கைக்கு உன் துணைவரோடு போவென்றான். வீரவாகுதேவரும்
விடைபெற்றுத் தன்னிருக்கைசென்றடைந்தான்.

இங்கே புறந்தந்துபோனபானுகோபனும் போரிழித்துமுன்னரே யோடி
யும் தன்னுள்ளத்தில் மிக்கதுயரமும்பழியும் மானமும் நீண்டுபெருமித நீங்கித்
தன்றந்தை மாளிகையனுகாமல் தன்னகரமடைந்து. தாழ்ச்சியடைந்தார்
போல மனத்தளர்ந்து மந்திரிமாருடன் மருவாமலும் தத்திரத்தரோடுஞ்
சாராமலும் சிங்காதனத்திராமலும் நாடகமாதர் நாடகத்தை விரும்பா
மலும், பாடன் மாதரைப்பாராமலும், கூடுமங்கையர் கூட்டத்தை நோக்கா
மலும், ஊமோதரோடுடன் புணர்தல் விழையாமலும், இரக்காலமெல்லா
மெண்ணமிட்டுக் கொண்டேயிருந்து முருகப்பெருமான் படைவிரைப்போ

ரில் வெற்றிகொள்வதற்குத் தன்னெஞ்சொடு மனோரட்சியம் பண்ணிக்கொண்டே யிருந்தான், தூதுவர்களோ ரூபதாம னிருக்கையை யடைந்து உமது ருமாநுகிய பாணுகோபனேவிரவாகுவோடுபோர்செய்து பூதவீரனாயெல்லா மீதுகண்டு மீண்டுமடைந்தான். வினைய மேதேனுமுண்டோ அதனையேயார் மறிப்பாட்டோம், அதை இலரிமேலறி வீரவாகுதேவரும் தன்சேனையுடன் பாசறை சென்றனர் என்றனர். அதைக்கேட்ட ரூரந்தன்மகன் மாற்றார்முன் வலியிலனாகிச் சென்றதனால் கோபமாய் கண்களிற் நீப்பொறியெழப் பெரு மூச்செறித்து மிகுதியும் நகைத்து அரசனொன்று சொல்வான். மைத்தரும் சுற்றத்தவரும் துணைவரும் தந்திரத்தலைவரும் போர்செய்ய நாளைபோகார்கள். நாளை நாளை கால்வகைச்சேனையுடன் சென்று கந்தனை வெற்றிகொண்டேயிள் வேன், இப்போது போங்களென்று சொல்லத் தூதுவரும் போயினர். ரூபதாமனே பகைவரை வெற்றிகொள்வதே நாட்டமாக யாதுமென்றதவனையிருந்தான். இதுநிற்க, சூரியனுமுதயமானான்.

முதனாட்பாணுகோபன்யுத்தப்படலம்.

முற்றிற்று

இரண்டாநாள்கூரூபதாமன்யுத்தப்படலம்.

சூரியோதயத்துக்கு முன்னே ரூபதாமன் துயினீங்கி யெழுந்து முறை யாகச்செய்யவேண்டிய. காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு சிங்காதனத்தி லிருந்துகொண்டு நேற்றுத் தன்மகன் போர்க்களத்திலடைந்த விசையினை நினைத்து தன்னுள்ளத்திற் பெருங்கோபமிக இனிப் போர்த்தொழிற் கியாரா யும்விடுக்கேன், சேனையோடுசென்று நாளை போர்செய்து வாகைமாலை சூழக் கொள்வேன் என்று தெளிந்து தேறித் தூதர் பலரையும்முடித்து இவ்வுலக முழுதுங் கிடக்கின்ற சேனைவெள்ளத்தை யழைத்துக்கொண்டு வாரூங்கொ ளென்றான். அப்படியே அவர்கள் தங்களரசன் கட்டளையையறிவிக்க, யானை தேர் சூதிரை யென்பவற்றையூர்ந்து முன்னே நாளில் வெற்றிகொண்ட தூற யிரவெள்ளமென்னுந் தொகையினையுடையவராயவர்கள் சூலம் மழு தண்டு தோமரம் வயிரம் வில் வாள் பலகை வட்டம் சூத்தம் வேல் நாஞ்சில் பிண்டி பாலம் முசுண்டிமுதலிய படைகளையேந்திக்கொண்டு சென்றார்கள். இவ்வாறு ஆயிரவெள்ளம்சேனை சூழ்ந்துவர மகேந்திரநகரமுழுதுமாவாரிப்பதை மேரு மலையினுச்சியிற் கண்டனன், கதிற்றுழையாத மேகம்போன்ற சேனையின்கட் டங்கண்டு சிந்தையிற்கொண்ட வலிய துயரமெல்லா நீக்கி வன்மையைப்பெற் றுப் பகைவரைப் போர்செய்து வெற்றி யெய்தினவன்போல நின்றான். அழிந் திழிநின்ற காலத்தில் சமுத்திரம்போற் கோஷித்துச்செல்லும் அச்சேனையைக் கண்டிலினாந்து போர்க்கேசெல்லகினைந்து சூரியனமதியமாக்கும் இரத்தினங் கன்படுத்த மாடங்களின் சிகரத்தினின்றுமிழிந்து வில்லையெடுத்து ஏனைப் படைகளையும் தேவர்களா லுதவப்பட்ட அஸ்திர சஸ்திரங்களையும்கொண்டு கையில்கொதையைப்பிடித்து முதுகிலும்பழுத்துணிகட்டிலிரல்களில் அழித்த

பொற்புட்டில்சேர்த்துமுடியிற் போர்க்குரிய தும்பைமாலையோடு மெருமலையோ
அல்லது மந்திரமலையோ வென்னப் புறப்படும். தேரிலேறித் தன்னைக்குதிரைக்
கூட்டடங்கனும் யானைக்கூட்டடங்கனும் தேர்க்கூட்டடங்கனும் காலாட்கனும் பின்
நொடா மந்திரிமார்கள் பக்கத்தேநடந்துவர இராசவிதிகடந்து சென்றான். அந்
தருணத்தில் சிங்கமுகன் மகனாகிய அதிரூனென்பவனும், தாரகன்மகனாகிய
அசுரோந்திரனென்பவனும்போய் சூரபதுமனையடைந்துவணங்கினர். அவனைத்
கண்டுசூரபதுமன் சொல்லத்தொடங்கினான். கடல்போல நிறைந்த கோட்ட
கம் கலாயில்லாதவிடத்துச் சிறிதுடைந்து விடுவதுபோலப் போர்செய்கின்ற
நால்வகைப்படை பலவுளவாயினும் அதைக்காக்கு மரசரில்லாதவழி நிலவா
தழியும். ஆகையால் இனி நீங்களிருவரும் இப்பெருஞ்சேனைக்குத் தலைவராய்
முன்னே போங்களென்றுசொல்ல அக்குமாரிருவரும் இதுவே மகா பாக்கிய
மென்றுவணங்கி அக்கட்டளையமேற்கொண்டு அச்சேனைகளை அணிபெறவருத்
து தானேத்தலைவராய் கென்றனர். அதைநோக்கிய நூறுயிரவெள்ளத்து மற்ற
வோரும் போர்க்களத்தை காடி ஆதிசேடனு மற்ற நாகரசரும் மனநடுங்கப்
போயினர். சூரபதுமனும் விடந்தனிடந்து போவதைப்போலத் தேவர்கள்
நடுங்கத் தேறிற்போனார். தொண்டகம் துடி பம்பை தூரிய முருடு பட
கம் மொந்தை திமிலை தடாரி தக்கை கண்டை ஆகுளி பீலி காக்கன் உடுக்
கை பதலை சங்கம் குடமுழா முதலிய வாத்தியமும் கறங்கின. சூரபதுமன்
ஆகாயமார்க்கமாகவே தேதோறிவருவதை இந்திரனறிந்து கடம்பணிப்புத்துப்
பெருந்தகையையடைந்து கைதொழுது வணங்கிச் சொல்லலாயினான். முன்ன
ளிற் பரம்பரனை நோக்கித் தவஞ்செய்தபோது அத்தனிமுதல்வனளித்தசகல
விதப் படைகளையுங்கொண்டு சூரபதுமன் இன்று போர்செய்ய வருகின்றான்.
அவனைவென்று ஏங்கட்குச் சீரருளவேண்டுமென்றான். அவ்வகையாக அவன்
சொல்ல அவனுக்கருள்செய்து சிங்காதனத்தைவிட்டிழிந்து வாபுடிதவனாகிய
பாசுனையழைத்து தேரைக்கொண்டுவரக் கட்டளையிட அவனும்வவாறே மலை
போன்ற தேரைக் கொண்டுவந்து சந்திதானத்தில் நிறுத்த வேற்படையுடைய
விசாகனதிலேழுந்தருளத் தேவர்கள் பூமழைப்பொழிந்தனர். இவ்வாறெழுந்தரு
ளவே பூதர்களும் புறப்பட்டாரவாரித்தனர். தக்கை உடுக்கை துடிச் சல்லரி
தடாரி மத்தளம் குடமுழா பேரி காளை புள்ளாங்குழல் ஆம்பல் கொடிக்கரைமுத
லிய வாத்தியங்கள்முழங்கின. கின்னரர் தும்புருநாரதாபாடினர். தேவர்களு
முனிவர்களும் இறைவனை வாழ்த்தி வணங்கினர். சண்முகப்பெருமானுடைய
ஆணையால் வீரவாகுதேவரும் இலக்கத்தெண்மரும் பூதகணத்தலைவரும்
தேர்மேலேறித் தத்தம்படைகளுடன் சேனையுடன் செல்வாராயினார். இவ்
வாறு தம்மைப் பூதப்படைகள்சூழச்சென்று குமரநாயகன் போர்க்களமடைந்
தான். பூமியிலு மாகாயத்திலுமாகிவரும் சூரபதுமனுடைய அவுணர்ச்சேனை
யைப் பூதப்படைகள் வளைந்துகொண்டு பெரியதோ ராரவாசஞ்செய்து மரங்
களும் மலைகளும் தண்டுகளும் கழுமுட்களும் சக்கரமும் கவண்கல்லும்வே ளும்
காஞ்சினும் அவுணர்சன்மேற் பூதவீரலெறிந்தனர். அவுணர்களும் கோபித்து
விஷ்ணினின்றும் விடப்படு ம்புகளுடன் மழு வாள் காஞ்சில் சூலம் முசுளம்

முற்கா முகப்பணமுதலிய ஆபுதங்களைப்பூதப்படைமேல்ஏறித்தனர். பூதரோ இரதமோராயிரமெடுத்துயானையாயிரம்தளர்மோதியும்யானையோராயிரமெடுத்துக் குதிரையோராயிரமழியப் பூமியில் மோதுவார்கள், பதினாயிரம் குதிரைகளைக் கைபிற்கொண்டு ஆயிரகோடி யவுணர்களைப் பூமியில் விழச்செய்வார். குதிரையிரர் யானையிரர் தேர்விரர் காலாட்கள் இவர்கள் பூதர்களை வளைத்துக்கொண்டு பாணங்களாலும் படைகளாலும் கொல்லத்தொடங்கினர். இவ்வாறு பதைத்துப் போர்செய்கையில் பூதகணத்தலைவர் ஊக்க மிகுந்து, போர்செய்கையில் அவுணவிரர் மாண்டார்கள். பிணக்காண்டாயதேயன்றி உதிரவாறும் பெருக்கெடுத்தோடின. அனந்தங்கோடி கவந்தங்கள் நாம் வேற்படை விசாகன் சந்திரானத்தின்முன் இறந்துபட்டோமாதலால்இனிக் கொடியவெம் மாசத்தாலாகிய பிறவிவேற்களையப்பெற்றோமென்று கூத்தாடுவது போலிருந்தது. இங்கே அவுணப்படையில் பூதப்படைகள்செய்யும் வெற்றியை கோக்கி அதிருரென்பவன் தேராயிரமாயிர மொருபுறத்தே சேமத்தேராகச் செல்லவும் ஆயிரம்யானைகள்சார்ந்துவரும்படி இரண்டாயிரம்குதிரைக்கட்டியிருக்கும் தேர்மேல் அதிருரன் ஏறிக்கொண்டு விலலைவளைத்து பாணங்களைச்செலுத்தி அநேகம் பூதகைக்கொன்றுகுவித்துவருகையில் பூதர்களவனைப்பார்த்து இவன் ஒற்றைத்தேராளியாகத் தன்னந்தனியே போர்செய்கின்றான் இவனேதான் வில்லாளியோவென்று சொல்லிக்கொண்டு பூதவிரர் தலைவரிலொருவனாகிய உக்கிரனென்பவன் சலந்தரனுடலங்கீண்ட சக்கரப்படையை யுண்மேழும் பூதவிரனும்தானவர் முதல்வனாகிய அசுரோத்திரனென்பவன் செய்யும் போர்த்திறங்கண்டு தண்டுகொண்டெறிய கோ குறுகியேசென்று மார்பில்மோத அவுணப்படைகள் அவனிறந்துபட்டானென்றே பயந்து சொல்லிக்கொண்டனர். உக்கிரனேவுதலும்வருகின்றதண்டு அவன்மார்பின் உளதாகிய சாலிகை சிந்தக் கொதித்துவந்து பருந்துகள் தங்கியிருக்கும் போர்க்களத்தில் இவனைப் பனியூட்டவேனென்று தூறியிரம்பாணங்களை ஒருதொடையிற்செலுத்தினான். கொடியனவாகிய பாணங்களை உக்கிரன்மேல் அதிருரன்பெய்ய உடன்முழுதும் குருதியாறு சொரியக்கண்டு அவன் பெரியதோர் மலையைப்பிடுங்கியெறிந்தான். அதனால் அவ்வதிசூரனேறியிருந்த குதிரையூட்டியதேர் பிதர்ந்துபோகவும் பூமிமேற்படர்தல் பிழையாமென்று நினைத்துப் பொன்மலை போன்ற தேரில் லீலக்கதிர்போல் வினாந்து பாய்ந்தான். அப்படி பாயும் பொழுது அப்பன்மணித்தேரை யிழுத்துக்கொண்டு செல்லும் குதிரைகள் அழிபும்படி மறத்தொழில்செய்யும் உக்கிரன் சிங்கம்போற் போயுதைத்தான். அவ்வாறுதைக்கவே அவ்வதிசூரனுடைய தேறிற்கட்டியிருந்த குதிரைகள் பூமியில் புதைந்து வீழ்த்தன, அதனால் மிக்ககோபங்கொண்டு அவன் மேல் புத்தைய தூறுபாணங்களைத் தூண்டினான். அப்படி பாணங்களெல்லாம் தன்னைத்தோ வருத்தன்மையையறிந்த உக்கிரன்கதையைக் கைக்கொண்டு வருவது கண்டு வேறொரு தேரிலேறித் தெய்வதப் படைகளைவிட்டான். இறந்துபட்டச் செய்வேனென்று எல்லா வழிபாடுகளைப் பண்ததாசுதானேசெய்து விட்டி அக்கினியாத்நிரம் வாங்கி வணங்கிவினான். இவ்வரவன்யிட்ட

அக்கினியாத்திரம அக்கினிப் பொறிசெதும்படிவர அப்படிவிட்ட பாணத்தினது வேகத்தைக்கண்டு சண்முகப்பெருமான் சேவடித்தியான பலத்தால் அழித்துப் பிடித்து விழுங்கிவிட்டான். அப்படி விழுங்கக்கண்டவருணத்திரம்விட அவ் வுறையுடனையும்ருந்தினன், வாயுவாஸ்திரமேவினான், அதையும்பற்றி விழுங்கினான், பிசுமாத் திரத்தையேவ அதையும் பற்றி விழுங்கினான். பின்பவர்கள் எமாழாபப்பிரானிடமபெற்றநாராயணத்திரத்தையேவினான், அப்போதுசிங்க முகாசூரன்மகனாகியஅதிசூரன் இனி யாமென்செய்த்தக்கது! இவன்பிரமனோ! கன்னமா மாயப்பிரானோ! கறைமிடற்றொருவனோ! கண்டறியேனெனேன்றும் மும்மைப் பெருந்தேவரால்வது பிறராலே இப்படி செய்யவும் வல்லமையுண்டோவென்றும் அம்மும்மைப்பெருந்தேவரிலிவனுமொருவனுவானெனென்றும் அதிசூரனினந்து கூறினான். கோபமிருதியாகவுடைய அவுணர்கள் உக்கிரனுடைய ஏற்றங்கண்டுஇனியென்ன செப்போமென்று கூற்றுவன் கைக்கொண்ட வுமிரபோலக்கலங்க இத்திறன்முதலியதேவர்கள் இவ்வதிசயங்கண்டு தாமதாயி வெழுந்தருளிய காண்முகப்பெருமானைப்பணிந்து எங்களால்தரப்பட்ட அஸ்திர சஸ்திரங்களும் நாராயணத்திரமும் உமது பேராலாகிய பிரமாஸ்திரமும் இவனொருவகுவாயிற்பெய்யத்தக்கபேராற்றலெவ்வாறுபடைத்தனனென்றனர். அதைக்கேட்ட நான்முகத்தொருவன் இவனோ மதிச்சடைபொறுத்தமாசிலாமணிவரம்பெற்றுள்ளான், கத்தன் கழலினை மறவாக்கவின்பெறுஞ் சேல்வத்தான், எவ்வெவ்வகையுமாற்றவல்லான்! அவனருளாலேயவன்றாள்வண்ணி! என்றவாறு அப்பரம்பரானருளால் மும்மையும் தொழுமுத்திபெற்றான். இவனோ எம்மினும் பெரியான், என்று மீறிலாதவனேயாவான், கருங்கடல் வண்ணனாகிய திருமாலேவிபசக்கரத்தையுமுண்டவன்மையுடையோன், இன்னுமிசூர்திறல் படைத்தவன், வெற்றியிற்சிறந்தவன், உக்கிரனென்னும் பெயர்வாய்ந்தவன், இவன் நாமெல்லாம்கொடுத்தபடைகளையுண்டமைதானோபெரிது, நான் கண்ட அண்டங்களைபுஞ் சிதையத்தாக்குவன், இவன்புகழும் கூறமுடியுமோ வென்றுசொல்லத் தேவர்கள் கேட்டுத்தலையையசைத்து இவனுக்கின்தும்வலி மைபுண்டாகவெனக் கூறினர்.

இவ்வாறு ஆகாயத்தில் நடக்கையில் அவுணர் சேனைத்தலையனாகிய அதிசூரன் உக்கிரனென்னும் பூதவிரனை நொக்கி உனைசச் சிதைப்பேன் உள்ளமாகியபடை விடுகின்றென்னெண்ணுதை! ஞானநாயகமாகிய சிவாத்திரத்தைத் தொடுப்பேனென்று. மனத்தினால் பூசனைமுதலியவற்றை வஞ்சித்துச் சிக்குதலின் மிக்கதோபத்துடன் அவ்வத்திரத்தைப் பிரயோகிக்க அது சங்கரா கருத்தாவைப்பிபா லுருக்கொண்டு விளங்கிற்று. அது அழிச்சொரியும் நாகமுடி யமனுருவும் பஞ்சபூதங்களும் கணங்களும் வேறுபலப்படையும் அக்கினியும் பேசுற்ற எவ்வுலகமு மஞ்சகடந்தவா உக்கிரன் கண்டு தன்கையிலிருந்த தண்டினை நீக்கிப் பவமகற்றும் திருவஞ்செழுத்தை விதிநூறை யுச்சரித்துக் கைகொண்டு அழிவைவனடியைச்சிந்தித்தான். இவ்வாறுஉக்கிரன்வண்ணித் துதித்துக்கொண்டிருக்க இவனை நாமவெதுவுமன்றெனத் துணிந்து தான் இவனைக்கொல்லுதல் தகுதியுள்ளென, சிவபெருமானதுபடைக்கலம் விணந்து

சென்றது. இப்பூழிவந்த தன்மையைக்கண்டுசிவனோ வென்றயிர்த்து அதிரு
மனடுங்கினான் ; பூதர்கள் சிறத்தார்கள். தேவர்கள் மலர்மழை பொழிந்தனர்.
பகைவர் விழிவழி நீர்பொழிந்தனர். நீங்குகின்ற தானவர் கூட்டத்தைநோக்கி
நீங்கள் ஏங்குவதை விடுங்கொன்று தேரினின்று மிழிந்து தன்கரத்திருந்த
தண்ணைக் கையிலேந்திக் கோபத்துடன் அதிருனைத் தாக்கினான் ; அவ
னோ பூமியில் யதைத்துவிழுந்தான் ; மனனுமவனுயிராக் கைக்கொண்டு சென்
றான். உக்கிரனென்னும் பூதவீரனால் அதிருன்மாண்டமையையறிந்த அசுரோர்
திரன் நெஞ்சவிடமெனக் கொதித்து அழலெழ நகைத்துப் பூதக்கூட்டத்தின்
மேல்வினாந்து சென்றான். இவ்வாறு சென்ற அசுரோர்திரன் இத்திரன் கையி
லுள்ள நீண்ட வில்லிலும் இரண்டாயிரமடங்கு மிரிந்த வில்லேந்தி வளைத்துக்
குணத்தொவிசெய்துசரமழை பொழிந்தான். பூதர்கள் அதுகண்டு தண்டுகளோ
யும் மலைகளையும் கொண்டு போர்செய்தனர். அவற்றைத் தன்பாணங்களால்
விஷக்கிப் பின்னும் பாணங்களைச் சொரிந்துமுடியும் கைகளுமுடனும் முகமுந்
தோளமுந்த வருத்தினான். இவ்வாறு பூதர்களைச் சின்ன பின்னம் படக்
கொல்லவே, வீரரிற் கனகனென்பவன் எதிர்த்தான். தன்னை யெதிர்த்தகனக
னென்னும் வீரனைப் பாணவருடம்பொழிந்து வருத்த, அவ்வீரன் உதிரவாரி
யோடு அவன் தேர்மேல் அடைந்து பாகளையும் தான் உயிர் நீங்குவதைத்து
அவன் வில்லினுனைக் காகம்போலத் தன் வெண் பற்களைச்சிறிக்கறைசொந்த
மேகம் பூமியிலிழிந்தாற்போலவு மீண்டு அசுரோர்திரன்மேல் பெரியமலையொன்
றை வாங்கியெறிய அது வில்லையொடித்தது; அசுரோர்திரன் வேறொரு வில்லை
யெடுத்துக்கொண்டு பூதர்கள் பயங்கொள்ள வளைத்து எட்டுப் பாணங்களைத்
தொடுத்து அவன்விட்ட மலையைத்துகளாக்கியிரம்பாணங்களாற்புயங்கலும்
வருத்தும்படிசெய்தான். அதனைக்கண்ட மத்தனென்பவன் இவன் செருக்
கைக்கண்டு எதிர்த்தான். அவன்மேலும் அசுரோர்திரன் பலபாணங்களை
யேவி வருத்த மத்தனென்பவனும் அசுரோர்திரனோ டெதிர்த்தான். அவனையும்
ஆயிரம்பாணங்களால்வருத்த மத்தனுமயர்த்தான். சிங்கனென்பவன் அதன்
பின்னர்மிகக் கொடும் போர்செய்ய அவனு நொந்து நிற்கக்கண்டு பூதவீரர்க
ளெல்லாரும் போர்செய்தினைத்தனர். இவர்கள் இவ்வாறாக இதைக்கண்ட
இலக்கத்தவரில்தண்டுகனென்பவன் ஆயிரங்களைகளை அவன் நெற்றியிலேஉதிர
மெழுவருத்தவயர்த்தான். அதைக்கண்ட தாரகனினையமகனாகியசோமுகனெ
ன்பவன் ஆயிரம் பாணங்களைச் சொரிந்து அவன் தேரையழித்தான். தேர
ழியவே சோமுகனும்கோபமாய்வேறொருதேரிலேறி அவனுயிரைவாங்கும்படி
விட அத்தண்டுகளும் தளர்த்தான். அப்போது விசயனென்பவன் சோமுகன்
கையிற்பிடித்தவில்லை யாயிரம்பாணங்களாற் றுண்டித்தான். வில்லழியவே
சோமுகன் விசயன்மேல் தண்டைத் திரித்துவிட்டான். அதனாற் கலக்க
முறவே இலக்கத்தவரும் தனித்தனியேவந்து போர்செய்தனர். இவ்வாறு
போர்செய்தினைக்கண்ட சோமுகன் வீரவாகுதேவனை யெதிர்த்தான். வீர
வாகுதேவரும் தெய்வகிகாமணியாகிய சண்முகத்தொருவனைத் தாள்பணிந்து
வில்லைவளைத்து நானேற்றித் தேவரும் பிறரும் வியக்கவும்; அவுணர்க் கையர

வும் பாணமழையால் அச்சோமுகனை மறைத்தனர். அவ்வாறு மறைத்ததனால் தன்னுடல் முழுதும் உதிரவேள்ளம் பெருகக்கண்டு தன் கையிலிருந்த வில்லைவளைத்து பிறைமுகக்கணையையழுத்தினான், அதனால் பொருத்திருவரும் இளஞ்சூரியனா யொத்திருந்தனர். சோமுகனோ ஏழுபாணங்களை விடுத்த வில்லைத் துண்டித்தான். வீரவாகுதேவரும் வேறொருவில்லைக் கையிலெடுத்தவளைத்து ஆயிரம்பாணங்களை பேவினர். அப்படி செய்யவதுகண் டமர் சோமுகனை வீரவாகுதேவர் வெற்றிகொள்வாரோ இச்சோமுகனோ யானை மகன் அவ்வீரவாகுவோ சிம்புளின்மகன், இருவர் போரும் வெகு அற்புதமென்றே பேசிக்கொண்டனர். பின்பு சோமுகன் வேறொருதேரிலேறி வீரவாகுதேவபோதிய தேனாயுழித்தான். வீரவாகுதேவரோ சண்முகப்பெருமானைச் சிந்தித்துத் தன்கையிலிருந்த வாளை யுறையினின்றும் கழற்றி அவன் கரத்தைத் துண்டித்தனர். பின்பு வேறொருகையில் தண்டுகொண்டடித்தான். வீரவாகுதேவரோ அவன் தலையைக் காலாலுதைக்க மீண்டுஞ் சோமுகனும் பின்னுந்தொடர அவனைக்கொன்றனர். அவுணரும்ஞ்சியோட்டெடுத்தனர். இதைக்கண்ட சூரபதுமன் பூதவெள்ளத்தின்மேல் கோபத்துடனெதிர்த்தான். அவ்வாறெதிர்த்து வில்லைவளைத்து நானேற்றிப் பலபாணங்களை யெறித்தான். சிலபூதர்கள் இறந்துபட்டனர். சிலர் இரியல்போயினர். சிலர் திகைத்தனர். சிலர் கொந்தனர். இவன் வில்லைக்குனித்து நானேற்றிய வோசை பன்னிரண்டாண்முவரையிலும்சலிப்பறவொலித்துக்கொண்டிருந்ததென்றால் இவன்விறுநிலைச் சொல்லத்தக்கவர்கள் யார்? பின்பு பூதத்தலைவர்கள் நெருங்கிப் போர் செய்யவும் அவர்களை அநேகமாயிரம் பாணங்களால் வருத்தி யயரச்செய்தான். பிறகு இலக்கத்தவர்கள் போர்செய்தனர். அவர்கள் கையிலிருந்த வீரகளை யொடித்தெறித்து அநேகம் பாணங்களைவிடுத்த துடலையு மீளக்கச்செய்தான். இவ்வாறாக நவவிரரில் வீரதிவாகரனென்பவன் சூரபதுமனைப் பல பாணங்கள்விடுத்து அவ்வீரதிவாகரன் கையிற்பிடித்த வில்லையொடித்து அவ னுரத்தையும்பிளக்க விழ்த்தான். வீரராக்கதன் சூரபதுமனோடெதிர்த்து வர னொடுசூரபதுமனிருக்கிறதேரினையணுகி அவன்வில்லைத் துணிக்க அடர்வில் லொடித்ததில்லை, வீரராக்கதனை யோர்தாளினு லவன்செல்ல வந்துதலும் விரைந்து பாரில்விழ்த்தான். இப்படி விழ்த்ததை வீரமகேந்திரன்கண்டு பல பாணங்களை யேவச் சூரபதுமனும் நூறுபாணங்களைவிட்டு அவனையும் பூமியில் விழ்த்தினான். பிறகு வீரதீரன் விரைந்துவந்து சூரபதுமன்மேற் சினந்து பதினான்கு பாணங்களால் அவனையும் விழச்செய்தான். வீரமகேசன் சூரபதுமனோடெதிர்த்து வேலாயுதமொன்றைவிக்க அவ்வேல் சூரன்மாற்பிற்பட்டுப் பொடிப்பொடியாயிற்று, சூரபதுமனோ ஏழுபாணங்களைத்தோள்மே லேவி அவனையும் பூமியில்விழச்செய்தான். இதை வீரகேசரிகண்டு சிலபாணங்களைத்தொடுத்துச் சூரபதுமன்மேலேவ, சூரபதுமன் அவனை யொருகையால் கடலினிட்டுடைய அவனும் பின்பு செனையைவந்துகூடினான். இதைக் கண்ட வீரபுரத்தான் யமாஸ்திரத்தைவிக்க அது சூரன்மேற்பட்டுப் பொடிப் பொடியாகவே அநேகமாயிரம் பாணங்களைவிடுத்துவிட்டார். தலையு மீளக்கக்

செய்தான். பிறகுதிராந்தகன்வினாநூலுக்குப்பலகணைகள்வித்தினான். அவற்றையும்கூடவிடச் சூரபுதுமன் அவனையுமாயின்பாணங்களால் அவன்பிடித்தவிலும், ஏறியதேருமழித்து மார்பையுமடிகள்க அயர்ந்து விழுந்தான். இவ்வாறு நிகழ்வதை வீரவாகுதேவர்கண்டு தன்கேரோறியத் தெரிக்கக்கண்டு சூரபுதுமன், இவன் மனத்திலே தூதுவனென்பதெண்ணி இன்னமு மென்முன்னே தூதனெனவந்தாயானுல்துன்பமடையமாட்டாய்; வில்லைப்பிடித்தெதிர்த்திப்பையாயின் உன்னுயிர்வாங்கிவிடுவேனென்றான். அதற்குவீரவாகுதேவரோ சூரனை நோக்கி நான் தூதனு மமைச்சனுமாவேன், ஐரத்தைக்கொண்ட பணைவர் மேற் போர்க்குஞ்செல்வேன், வெற்றிவேற்கரத்தையுடைய விசாகனுக்குரிய வேண்டிய பணியுஞ்செய்வேன், யாழ்நு முற்றும் வலலமையுடையேன், என்னோடு போர்செய்யென்ன, சூரபுதுமனும் கோபமாய் ஆழிங்கோடி பாணங்களை வீரவாகுதேவர்க்குமேற் சொரிந்தான். வீரவாகுதேவரும் அளவில்லாத கணைகளைச் சொரிந்து சூரன்விட்டபாணங்களைத்தாடியுமொருசேரவழிக்கப்பின் ஒருதூதுபாணங்களைவிட்டு நெற்றியைப்பிளக்க அவறறையும் விலக்கி தூறமபு தொடுத்து வீரவாகுதேவனையும் வருத்தினான். பின்னும் வீரவாகுதேவரானே கம்பாணங்களைத் தேர்மேல்விட்டுப் பாணையுமவருத்தினான். இவ்வாறு செய்யவே சூரபுதுமன் வீரவாகுதேவனோறியதேவைச்சிதைக்க அவரும் வேறொரு தேரிலேறினார். அவ்வாறு தேரிலேறி அக்கினியாத்திரம் யமாத்திரம் நிருதி யாத்திரம் இத்திராத்திரம் பிரமாத்திரம் விஷ்ணுவாத்திரம் தொடுத்துவிடுக்க, சூரபுதுமன்மேல் அவைவத்துவந்துபட்டு மட்டற்றதுகளாயின. இவ்வாறுகக்கண்டு வீரவாகுதேவரும் சிவாத்திரத்தை விடுக்க சூரபுதுமனும் அதை வேறுவிட்டு விலக்கிப் பதினைந்து பாணங்களைத்தொடுத்து வீரவாகுதேவர்கையிற்பிடித்த வில்லையொடித்தான். வீரவாகுதேவருக்குக் கோபமூண்டு வேற்படை யொன்றைவிடுக்க அது அச்சூரன்மேற்பட்டொழியச் சூரனும் தன்டொன்றை வாங்கி வீரவாகுதேவர மாற்பே விலக்காகவிட அதுபுட்டு உதிரஞ்சொரிந்துகொண்டு தேரினமேற் சாய்ந்தனர். இச்செய்கையெல்லாம் அறிந்த சரவணோற்பவன் சூரபுதுமனோசென்றெதிர்க்க, அவர் வருகையைக்கண்ட சூரபுதுமன் அவர் திருமேனியினழகை முற்றுகேக்கி மிக்க கோபமாய் கம்பெருவள்ளலாகிய முருகப்பிரானோடுஞ்சொல்லலாயினான். உன்னொடுவந்த சேனையாவுமொழிந்தன், அதன்படைத்தலைவனாகிய வீரவாகுவும் துயரத்தோடும் வீழ்ந்தான். நெற்றுப்பிறந்த பச்சைப்பசும்பாலகனாகிய நீயா என்னோடு போர்செய்யவல்லே, நின்வலலமையை யொருகணத்திலொழிக்கின் றேன் பாரொன்றான். அதைத்திருச்செவிகாத்தியருளிய சண்முகப்பெருமான் என்னை இனங்குழந்தையென்றெண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றாயே! நமது பெருவாழ்வாகிய சிவபெருமானது நெற்றியிறேன்றும் தீப்பொதியொன்றன்றோ கண்டுகாணில் உலகத்தை முழுதுமழிப்பது; நீயோ விவேகஞ்சிறிதேனுமில்லாத பேணி உலகத்திலே வீரர்களாவார் பாசுநென்றும் பெரியாரெனினும் பெருகர்களே. யாரோனும்போர்செய்யவருவாரானால் எதிர்த்துபோர்செய்யுங்கள்; இனி ஆண்மையொடு மிகுந்த நின்சேவகத்தன்மையைக்காட்டு, பார்ப்போம் மிகப்

பசும்பாலனென்ற என்வலிமையால் கெடுத்து விடுவேனென்று சொல்லினர்; பின் கோபத்துடன் பலபாணங்களைச் சூரபதுமன்விட அவற்றையெல்லாம் முருகப்பெருமான்தடுத்தனன், அவ்வாறு தடுத்ததும்லாமல அச்சூரபதுமனை தோன்மேற் பதினான்கு பாணங்களைவிட்டு அவையெல்லாம் முற்றமொழித்தனந். பின்னும் வேறுமோராயிரம் பாணங்களைவிட்டு அச்சூரன் கைவிலகல் யொழித்தெறித்தனர், பின்பவன் வேல்விட்டெறிய அதையும் பதினான்கு பாணங்களைவிட்டுக் கண்டித்தனர். சூரபதுமனே வேறொருவிலையெழுத்துக் குகப்பெருமான்குவிட்ட பாணங்களை நூறியேழுபாணங்களைத் தோளிலெய்யவும் அவைதுகளாகவும் மிகக் கோபித்துப் பத்துக்களைகளா லச்சூரபதுமன் கையிற்பிடித்திருந்தவிலைக்கண்டித்து ஆயிரமாயிரங்களால் அவனேறிநிற்குத் தோயுமழித்துவிட்டு அதுவுமல்லாமல் சேமத்தேர் நூற்றினையுமழித்தனன். சூரபதுமன் தன்கையிலிருந்தவிலைத்ததல்லாமல தேருமழியவே பூமியிழிந்து தான்குலப்படையேவ, அவற்றையும் பன்னிருபாணங்களை விட்டுக்கண்டித்துவிட்டுப் பின்னும் பலபாணங்களைத்தூவி அவனணிந்த மதாணிப் பதக்கத் தையு மறுத்தனன். இதைக்கண்ட அவுணர்களெல்லா மங்கேயுடைந்து எமது முத்துக்குமாரப் பெருமானை வளைந்துகொண்டு போர்செய்ய அவனும் ஒரு சக்கரத்தையேவ அதுசேனைமுற்றமழித்துவிட்டு அப்பெருமான் கையிலேவந்தடைந்தது. சூரபதுமனே பிரமாத்நிரத்தையும் விஷ்ணுவாத்நிரத்தையும்விட அவற்றையெல்லாம் குகப்பெருமானது வேற்படையே விழுங்கிற்று பிறகு சூரனே சிவாத்நிரத்தைத்தொடுக்க அதைத்தமது திருக்கரத்தினாலேபிடித்துக் கொண்டு அவனுக்குத்தக்க புத்திமதினைச்சொல்லவும் அச்சூரபதுமன்களர் மல் இனி நாளாமட்டிலலாத சேனையுடனேவந்துபோர்செய்யலாமென்று மாய மாய்மறைந்து போயினான். முன்னே போர்க்களத்திலே யயர்ந்து வீழ்ந்திருந்த சேனைவீரரும் சண்முகப்பெருமானை வந்தடைந்தனர். சிலபூதவீரர் சூரபதுமனுடைய வடக்குவாயவிற்சென்று அதிசூரனெழும்போர்செய்து அவனையவன் சேனையுடன் கொன்று மதிலையுமிடித்துக் கோபுரத்தையுமிடித்துத் தகர்த்துக் கடலிலிட்டு அரக்கராமுழுது மழித்துவிட்ட தல்லாமல முருகப்பெருமானையும்வந்தடைந்தனர். பின்பு சண்முகப்பெருமானும் பூதவீரரும் இக்கத் தொன்பதின்மரும் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரத் தாமோ பாசனையுட்புகுந்து தமது மாளிகையைடைந்து சிங்காதனத்திலமர்ந்துவீற்றிருந்தனன்; சூரியனும் அந்தரமும் பூமியும் இருளும்படி நீமற்கடலின்மறைத்தனன். இவ்வாறு அப்பூதர்கள்வந்து வடக்குவாய் தலையழித்துப்போயினா எனதுதாதர் சொல்லக்கேட்ட பானுகோபன் சிலரையழைத்து நமது மரபின் தச்சுகிய மயனென்பவனை வெகு சீக்கிரமாயழைத்து வாருமென, அவ்வாறே அவர்கள்ழைத்துவந்துவிட அவனும் பானுகோபனைவணங்கினனான். அவனைநோக்கி நமது நகரத்தின் வடகோபுரத்தை முன்போலப் புதுக்க வேண்டுமென்றுசொல்ல; அவ்வாறே புதுக்கப்போயினான். பானுகோபனே மர்காயனென்பவனைநோக்கி நீசென்று வடக்குக் கோபுரவாயிலைக் காத்திருவென்றுசொல்லி யனுப்பினான். அவனும் அவ்வாறே செய்யச்சென்றான். இதுகிடக்க;

இரண்டாநாள் சூரபதுமன்யுத்தப்படலம் முற்றிற்று.

மூன்றான்பானுகோபன்யுத்தப்படலம்.

வைகறையிலெழுந்து பானுகோபன் காலேக்கடனை முடித்துக்கொண்டு தான் போரில் அபசயப்பட்ட காரியத்தைச் சிந்தித்து வருந்தித் தன் தாயை யின்ற தாயாகிய மாயையைநினைத்தான். அவன் நினைத்தாலும் அவள் அவன் கப்புலனுக்குத் தோன்றிநின்றாள், அவனோ பிதாமகியைவணங்கிந்நு சண் முகப்பெருமான் தூதனாகிய வீரவாகுவால் நான் மானமிழந்து மிகவருந்தி னேன்; இங்கே பகைவரோடுபோர்செய்து முடிவிற்புறமுதுகிட்டோடுவார்நிலை மையை யடைந்தேனென்றான். அதைக்கேட்ட பிதாமகியாகிய மாயையோ அப்பா! நீ வேதநெறி பிறழ்ந்தாய், தேவர்களைச் சிறையிட்டுடனே! தேவேற் திரையு முறைமைகெடச் செய்தாய், முனிவாசெய்யுந் தவத்தையழித்தனை, நீதவனாயும் பகைத்தனை; நீஎப்படியுய்யலாம், அழியாத தன்மையுள்ள உயிர்க ளெல்லாமவணங்கும் மூமமைப்பெருந்தேவரோ கின்புகைவனென்றால் எங்ஙனம் உயிர்வாழ்வை! கெட்டவழியில் மிகுதியு நடப்பதல்லாமல் பழித்திறம் பூண்டாய், பகைவர் இரகரத்தை யழித்துப் போசெய்ய அவர்களுக்குத்தோற்று விட்டாய்! விதியையாவெல்லவல்லவா எனப்படபலபேடு இனியாவதென்ன விருக்கின்றது, பேராற்றல் படைத்த என்மகனாகிய சூரபதுமனது அருந்தவச் செலவமே! நீ வேண்டுவது கேள் தருகிறெனென்றான். அதைக்கேட்ட பானுகோபன் நேற்றுப் போர்விருமபிச்செய்த வீரவாகுவை இன்று நான் சேனையுடன்சென்று வெற்றிகொள்ள ஒன்றொருபடைக்கலமளிக்கவேண்டுமென்றான். மிக்கவலிபெற்ற சூரபதுமன் மகனாகிய பானுகோபன் இவ்வாறு சொன்னதை யெல்லாம் மாயைக்கேட்டு மாயாத்நிரம் விதித்துக்கொடுத்து அவனுடன்சொல் வாளாயினான். இதை நீ விடுப்பையானால் முருகப்பெருமான் தூதனையேனும பிறனையேனும உணர்வையழித்துச்சூறாய்; வாயுவின்றொழிலையுஞ்செய்யும்; இற்றைநாள் உனக்கே வெற்றியுளதென்றான். மாயை இவைகளைச்சொல்லி வர் னின்வழியே சென்றபிறகு வரத்திறப்பெற்ற மாயாத்நிரத்தை கையில் தாங்கி நேற்றென்னை வெற்றிகொண்டு சென்ற வீரவாகுவை வெற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று துணிந்து அம்பரூத் துணியைத்தாங்கிமற்ற ஆயுதங்களெல்லாமெடுத்துக்கொண்டு விலலேந்தி இருபதினாயிரவெள்ள மவுணாசேனை தன்னைப்புடை சூழ்ப்புறப்பட்டான். அப்போது முச்சு துடிருடமுழா சலலரி கரடிகை மத் தளமகாகளும் உடுக்கை இரலை முதலிய வாத்தியங்கள்முழங்கின. யானை தோ குதிரை காலாட்டபடையென்னும் நால்வகைச் சேனையுஞ்சூழ்ந்துவர மகேந்திர நகரவாயிலைக்கட்டி குமரநாயகன் எழுந்தருளியிருந்த போரக்களத்தையடைந் து தன் தூதனை நோக்கி நீ ஏமகூட்டுசென்று பாசறையை யடைந்து வீர வாகுவைநோக்கி இன்றுன்னைப் படுத்தல்லது மீளானென்று பானுகோபன் சொல்லியனுப்பியதாக வினாதனுப்பினான். அதைக்கேட்ட வீரவாகுதேவர் நான் பானுகோபனை யுயிர்வாங்கவருகிறேனென்றுசொல்லியனுப்பினார். அவ்வாறு சொல்லிவிட்டுப் பூதவீரரும் இலக்கத்தெண்மறும் தன்னைச்சூழ்ந்துவரக் குமரநாயகன் சகலிகாளமடைந்து எங்குமாகி யிருந்திடும் இறைவனது பாத

மலரை அட்டாங்கமாகப்பணித்தெழுந்து கைகூப்பிவந்த அவினேகோக்கியருளி அங்குநீந்ததை முழுதும்நின்று முருகப்பெருமான் சொல்வதாயினன். வீரவாகுவே! நீ அவனோடும் போர்செய்யும்போது அவனெந்த அம்பு விடுகின்றானோ அதற்கெதிர் அம்புதொடுத்து அவற்றை நீக்கவேண்டுமென்றேன். அவன் மாலையெய்யத் தொடங்குவானேல் நமது ஞானசத்தியாகிய வேற்படையை விடுகின்றேன்; அது அம்மாயையை நீக்கவிடும் நீ வினாந்துபோவென்றான்; அவ்வாறுசொல்லிய முருகப்பெருமானை வணங்கி விடைபெற்றுப் போர்க்களங்குறுகினான். பூதவீரரும் அவுணவீரரும் தம்மிற் கைகலந்தனர். அவர்கள் முத்தலைச்சூலம்முசலம் கதை மழு சக்கரம் மலை மரங்களாகிய இவற்றாற் போர்செய்யவே; அங்கே யொழுகிய உதிரவாற்றில் நிகத்துவரும் மாமிசத்தையுருத்தப் பறவைகள் ஆகாயத்தில் நெருங்கின. இவ்வாறு போர்செய்கையில் ஜிலாகைகள் துணிந்தன, தோள் துணிந்தன, தலைதுணிந்தன, மார்புபிளந்தன, கழற்கால் துணிந்தன, சிலர் மெய்பிளந்தன, பூதர் இறந்துபட்டனர், அங்கே சில அவுணரும் அவ்வாறாயினர். பூதத்தலைவரோடும் அவுணத்தலைவரும் நெருங்கிப் போர்செய்தனர். இலக்கத்தெண்மரும் தத்தம் விலையெய்தி அவுணர்களிற் பலரைக்கொன்றனர், அவுணரிற்பலரை இறந்துபட்டதைக்கண்ட பாலுகோபன் தானொருவிலையெடுத்துத் தேர்ப்பாகளைத் தேரைத் தூண்டக் கட்டையிட்டுச் சாரதப்படையுட்புகுந்துசென்றான்; வீரவாகுதேவரும் தமது ஊனைவழிமுடன்வரத்தாமெதிர்த்துபாணங்களைச்சொரிந்தனர். அப்பாணமோ மெகங்களைக்கடந்து சென்றன, தேவர்கள் விரும்பி வசிக்கும் சேனெறியிற் புகுந்தன, அமராவதிமுதலிய எண்ணரசுகரங்களிலும் சென்றுலாவும், மலைகளெல்லாம்போயுலாவும், அவை மெகத்தின் மேலனவோ! பூமியை காடுவனவோ! வைகுத்தத்திற் செல்வனவோ! கடலிற் சேர்வனவோவென்று தேவர்கள் தம்மில் நினைந்தனர். அத்தோர்களிலிருக்கும் பாகர்கள் குதினாக்களைத் தூண்டிச்சூரியன்முதலிய கிரகவரிசைவரையினுஞ்சென்றனர். தேவர்களும் இரியல்போயினர். பானுகோபனோ தன்விலையில் ஆபிரம்பாணங்களைத் தொடுத்து வீரவாகுதேவர் மார்பிலெய்தான். அவை தன்மார்பிலழுந்த வீரவாகுதேவர் கோபங்கொண்டு தான் ஆபிரம்பாணங்களைத் தன் விலையின்மேல்விடுத்துப் பாகளையும் குதினாக்களையும்தேவையும்அழித்தனர். தோழியிலே பானுகோபனும் வேறொரு தேரிலேறித் தன்கையில் விலையெடுத்து அவன் விலைவாளைக்குமுன் ஆபிரம்பாணங்களைத்தூர்த்து அவன் மார்பைப்பிளக்க அவனும்வருந்தினான். பூதர்களெல்லாரும் ஆரவாரித்தனர், இவ்வாறுபூதர்கள் ஆரவாரிப்பதைக்கேட்ட பானுகோபன் மனம்வருந்திக் காழில் தீயவிடம்சொந்தாற்போலக் கோபித்துத் தெய்வப்படைகளால்இத்துதன்றலைக் கெடுக்கவேண்டுமென்றெண்ணி வருணத்திரமெடுத்து வில்லிற்பூட்டி நீ பூதவீரர்களும்தூதரையும்இலக்கத்தெண்மரையு மழிக்கவேண்டுமென்று தொடுத்துவிடுத்தான். அது கடையுக்கத்தில் உலகமேழிழையும்பரந்த எழுகடல் வெள்ளம் போலச்சென்று ஆகாயத்தையளாவி இடியோசை காட்டியது. அதைக்கண்ட தேவரும் கலங்கினர். பூதர்களும் கலக்கங்கொண்டனர்; இலக்கத்தெண்மரும்

மனம் குலைந்தனர். இதைக்கண்ட வீரவாகுதேவர் உலகமுள்ளோலிவரும் ஆக்கினையாத் திரத்தை விடுக்க எங்கும் புகைமுடிக்கொண்டன. மென்மையு மெழுந்தன், தீப்பொறி யெங்குஞ்சிதறின, திக்கொள்ளியு மெழுந்தன், ஒளி யெழுந்தன், சடசடவென்னும் பேரொலியெழுந்தன், வானமுந்திசையும் எங் கும்கெருப்புமயமாயின. முடிக்கும்படிவந்த அந்தப்படைகளால் அண்டமெவடி க்கத்தொடங்கியது. கங்கையிலுள்ள மீனினம் வற்றித்துடிக்கவும் கங்கையும்ப் படிமாயிற்று. சமுத்திரமும் மலைகளும் பொடிக்கஹ்நன பூமியும்தளர்த்துபிளந் தது. சண்முகப்பெருமானுடைய தூதன் விட்டபாணம் இவ்வாறு சென்று ஒருமுகர்த்தத்தில் வாருணத்திரத்தையறித்து அவ்வெள்ளத்தையும் நிர கித்து மெலெழுத்து போர்த்ததுபோன்றது. இப்படி தண்ணைப்புறத்தே கற்றிக் கொண்ட வாயுவாத் திரத்தைவிடப் பாணுகோபன்கண்டு அவ்வாயுவாத் திரத் தைத்தொடுத்துவிடத்தன் மேல்வரக்கண்டு வீரவாகுதேவரும் நாகாத் திரத்தை விடுத்தனர். அது ஆயிரம் பதினாயிரம் முதலிய கணக்கற்ற பாம்புகளாகி அவ் வாயுவாத் திரத்தின் வலியைக்கவர்த்தது. பாணுகோபனே கருடாத் திரத்தை விடுத்து அதன் வலியைக்கவர வீரவாகுதேவரும் நந்திதேவர் படையை விடுத்து அதன்வலியையடக்கினார். மிக்க கோபமாய் வீரவாகுதேவர் நந்திப் படையெழுத்த அநேகமாயிரம்கோடி எருத்தின்வடிவங்கொண்டு, உலகமெல் லாகெருங்கிப் பெருமூச்செறித்தாரவாரித்தது. இப்படி நந்திமாப்படையினு கிக் காரூடப்படையை வலியுறித்துவிட்டது. பாணுகோபனே அந்தநீர்த்திரத் தைத்தொடுத்தான். அவ்வந்தகப்படையும் நந்திமாப்படையைவெற்றி கொள் ளாததையறிந்து பிரமாத் திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்தான். பிரமாத் திரஞ்செ ன்றுவிண்ணிடத்திலேநந்திமாப்படையைவணங்கினான் சீசனேவலால் வந்தேன்; நின்வரவைச் சிறிதேனுமறியேன், கோபங்கொள்ளாதையெனவேண்டி. நின்னு வினாந்தகன்றது நந்திமாப்படையை பிரமாத் திரம் தொழுது சென்றமையை தேவர்கள் கண்டு ஆரவாரித்தனர். அதுகண்டு வீரவாகுதேவர்காரயணத்திரத் தைத்தொடுத்துவித்தார். அந்நாரயணத்திரம் நந்திமாப்படையெதிரடைந்து போர்செய்துகொண்டு நின்றது. அதுகண்டு பரமசிவன் கிம்புளாகவந்த வீர பத்திரப்படையை விடுத்தனர். இப்படிப்பட்ட வீரபத்திரப்படையெழுந்து சென்றபோது நந்திமாப்படைமுன் போர்செய்துமாயன்படை நீங்கியது. இவ் வாறு விஷ்ணுவாத் திரம் தொலைந்த பின்பு இமையோரையில் அகிலமுழுது மழிக்கும் சிவாத் திரம் தொடுக்கவெடுத்தான். குறைவில்லாததாகிய சிவாத் திரம்விடம்படி மஞ்சனம் சந்தனம் மாலிகை மணிவிளக்கு திருவமுது முதலி யவற்றை மனத்தினாலே நியானித்துநிரப்பி மிக வினாந்து தொடுத்துவிட் டான், தாதையின் படையைப் பிரயோகஞ்செய்தமையைக்காதன்மாம்கள் கண்டிதானுமப்படியே ஆதிபகவன் படையையெழுத்துத் தன்மனத்தி லரு ச்சனைசெய்துவிடுத்தனன், இவ்வாறுவழிபாடு செய்தபிறகு சூரபுதுமன்முகை கிய பாணுகோபன்விட்ட படைக்குமாறுகி மேனமையாகவே மீளவேண்டு மென்று வேண்டியெயல்வது மேலான இறைவன் படைசெய்துத்தொடுத் தான். வீரவாகுதேவர்விட்ட சிவாத் திரம்! பாணுகோபன்விட்ட அத்திரத்

துடன் போர்செய்து கெரண்டிருந்து அவற்றை விட்டவரிடமே போய்ச்சேர் தன, பொழுதும்பட்டது. பானுகோபனோவானில்மாயையால்மறைந்துகொண்டு தன்பிதாமகியாகிய மாயையால் கொடுக்கப்பட்டமாயாத் திரத்தை தியானஞ் செய்து விடுத்தான். அது வினாவில்வந்து வீரவாகுதேவருடையசேனையனைத் தையும்மயக்கிக் கட்டிக்கொண்டுகடலிலிட்டது. அதைக்கண்டு பானுகோபனுமகிழ்ச்சியடைந்துதன்பிதாவாகியசூரபதுமன்முன்னடைந்துஅன்று போர்க்களத்தினடத்தையெல்லாஞ்சொல்லித்தன்மாளிகையை யடைந்தான்.

அதையறிந்த நாரதமுனிவர் சூமரசற்குரு சந்திதானமடைந்து பானுகோபன் செய்துபோனதையறிவிக்க, அதைத் திருவுளத்தடைத்த சூமரசற்குரு தன்கையிலிருக்கும்வேற்படையையேவ, அதுவினாந்துசென்று அம்மாயையின் வலியையெல்லாங்கெடுத்து அவன்கையில் வந்துசேர்ந்தது. அக்கடலிற்சென்றிருந்த வீரவாகுதேவனோ யுள்ளிட்டோரெல்லாம்மயக்கமகன்முகேந்திரநகனாயெதிரோருங்குவருள்வீரவாகுதேவர்சொல்லாநின்றனர். ஆகாயத்திலுமறைந்து நின்று மாயையால்மமை வென்றோடிப்போனகள்ளகியபானுகோபனைத்தலையறுத்தல்லதுமக்குச்சகலகன்மையும் தரும்சூமரசற்குருவினுடைய சந்திதானத்திற் செல்லேன், என்விலுடன் நானும் தீயில் இறந்து படுகெனென்று தன் சேனையுடன் மகேந்திரநகரின் மேற்புறவாயிலே யடைந்தார். அங்கே புலிமுகனென்னுமரக்கன் மாண்டான். பின்பு வீரவாகுதேவரும் ஆக்கினையாத்திரம்வாயுவாத்திரம்இவைகளைவிடுத்து அம்மகேந்திரநகரமழியும்படி செய்யத் தேவர்கள் பகைவனாகிய சூரபதுமன் அத்தீயையவிக்கச் சத்தமேகங்களையுமேவினான். அவைகள் மிகுந்த மழைபெய்து அத்தீயையவிப்பதை யெதிரிர்க்கண்டனர்.

மூன்றான்பானுகோபன்யுத்தப்படலம்

முற்றிற்று.

இரணியன் யுத்தப்படலம்.

வீரவாகுதேவரோ அதைக்கண்டு கோபித்து வடவாமுகாக்கினி யாத்திரம் பிரயோகஞ் செய்தான். அது சென்று ஆகாயத்திற்படர்ந்த சத்தமேகங்களை யெல்லாம் கிரகித்துவிடவே, அம்மேகங்கள் விழுந்து கடலிற்சென்றன. தூதுவரோ வினாந்துசென்று இதனைச் சூரபதுமனுக்கு அறிவித்தனர். அதைக்கேட்ட சூரபதுமன் மிக்ககோபங்கொண்டுநிற்க அருகேநின்ற மனந்தூயனையும் ஆயிரம்வேதமுணர்த்தானையும் மெய்நெறியிற் செல்பவனுமாகிய இரணியனென்னும் அச்சூரன் மகன் தன்தாதையைப்பணிந்து நான் சொல்வதைக் கேட்டருளு மென்றிதனைச் சொல்லத் தொடங்கினான். ஒளியுள்ளதாய்ச் செல்விரம்பியுள்ள பொன்னுலகத்திலுள்ள தேவர்கள் பல்நாயும்நாம் சிறையினிட்டது பெரும்பாவமேயல்லது அறத்தாறென்று சொல்லப்படு

மோ! அவர்களையெல்லாம் நாம் வெற்றிகொண்டோமென்பது சோமசூரியாக்கினியென்னு முச்சுடனாயுங் கண்களாகக்கொண்ட நமதுபரம்பொருளாகிய சிவபெருமானருளியவரத்தின், மேம்பாட்டினுலன்றி வேறொன்றாலன்று. நம் மிறைவனுடன் மாறுகொண்டாரெல்லாம் இறந்துபட்டனராய்வது இறந்தாரென்பாராக் காண்கில்லேன். இப்போதோநமக்கவ்வரங்களெல்லாம்பாலித்த பரமசிவனுடைய திருக்குமாரனே நம்மொடு போர்செய்யவந்திருக்கின்றனன். அவ்வாறுகையால் நாம் அவனோடு பகைத்துப் போர்செய்வது மழகேயன்று, நாம் செய்தபிழையை நாடியே தண்டிக்க நமது ருகப்பெருமா நெழுந்தருளினான். ஆகையால் தேவர்களைச் சிறையிலின்று நீக்கி அவனெதிரோ சென்று நாம் பண்ணிய அபராதமனைத்தும் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று வேண்டினால் அவனோ கயிலையைநாடிப் போய் விவோனென்றான். இவ்வாறு தன் மகனாகிய இரணியன் சொல்லியதைக்கேட்ட ரூரபதுமன் மிக்ககோபத்துடன் சிலசொற்களைச் சொல்ல அதைக்கேட்ட இரணியனும் அடியென் அபராதத்தை மனத்திற்கொள்ள வேண்டாம். இப்போதே நம்முடன் போர்செய்யவந்திருக்கும் பகைவொல்லாமோடிப் போரும்வண்ணம் போர்செய்கிறேனென்று சொல்லிநின்றான் அதைக்கேட்டரூரபதுமன் மனமிகமகிழ்ந்தான். இரணியனோ தாதை கட்டளைபெற்றுச்சென்றுதன் மாளிகையையடைந்து வில்முதலியபடைகளையேந்திராலாயிரம்வெள்ளம்அவுணப்படையையழைத்துகொண்டபோர்க்களங்குறுகினன். முத்தலையுள்ள வச்சிரவாகு வென்பவனுக்கு மூத்தவனாகிய இரணியன் மறமேருடிக்கொண்ட மனமுடைய தன்சேனையைநாற்றிசையிலும்பார்த்து பலவிதமாகவளைந்து கொள்ளக்கூட்டளையிட்டத்தான் மேற்றிசையை நாடிநடந்தான். அதைக்கண்டவிரவாகுதேவரும் தம்முடைய சேனையையும் அவ்வாறே யமைத்துத்தாமும் இரணியனை கோக்கி யெதிர்த்தனர். இவ்வாறெதிர்த்தபோது பூதப்படைபும் அவுணப்படைபும் ஒன்றோடொன்று கைகலந்தன. சண்முகங்கொண்டதாணுவுக்கினைய விரவாகுதேவர் இரணியனுடன் வந்த அவுணரையெல்லாம் பாணமழைபொழித்து கொல்லுகையில் ரூரபதுமன் மகனாகிய இரணியனோ ஆயிரம் பாணங்களையெவி அப்பூதப்படையை இரியல்போகச் செய்தான். அவுணவிரரில் நீலனென்னும் பூதவீரன் இரணியனோ டெநிர்த்து அவனெதிர்த்திருந்ததேருடன் அவனை ஆகாயத்தில் விட்டெறித்தான். அவன் தேருடன் மீண்டபொழுது அவனைத் தன்காலா லுருளும் படி நிலத்தில்விழ்த்தி அவன் மேற்பாய்த்தான். அதைக்கண்ட இரணியனோ தன்மாயையினால் வேறொருருவங்கொண்டு காட்ட அதைத்தொடர்ந்து சென்றான். இதற்குள் இரணியன் மெலிவுதீர்த்து வேறொரு தேரிலேறி நீலன்மேற்பாணமழைபொழிந்தான். அதனால் நீலன்மனவாட்டமடைந்திருந்தான். அதைக்கண்ட விரவாகுதேவரும் தங்கையிலேந்திய வேலால் அவன் மாயையைக்கொடுத்துவிட அவனும் விரவாகுதேவர்மார்பின்மேல் ஆயிரம்பாணங்களையெவினான். அவைகளோ மார்பிற்பட்டவுடன் பொடிப்பொடியாயின. விரவாகுதேவரோ ஆயிரம்பாணங்களை இரணியன்மேலேவி அவன் முதுகிற்கட்டியிருந்த அம்புறத்துணியையும் பாணங்களையும் தேருடனழித்துவிட்டு, அவன்

சேமத்தேர்களை யெல்லாம் பொடிப்பொடியாக்கினர். இரணியனே இச்செயல் களை யெல்லாங்கண்டு நாமோ இறந்துபடுவது திண்ணம், நமது பிதாவும் இளை யபிதாவும் இறந்துபடுவர், பானுகோபன் முதலானோரும் இறந்துபடுவது திண்ணம், நாம் எல்லாரும் இறந்துபடுவது திண்ணமாதலால், இவர்களுக்கு உத்தராகிரியை செய்வதற்கே யாளில்லாமற் போய்விடுமே, ஆதலால் நாம் உத்தராகிரியை செய்வதற்காகவாவது மறைந்திருக்க வேண்டுமெனத் துணிந்து அங்கே யருவமாய்மறைந்து மீனருக்கொண்டு கடலிலொளித்துக்கொண்டனன். இரவுகழியவே சூரியனுங் கீழ்த்திசையி லுதயமானான். இவனே இவ்வாறு நுங்கு கரந்த செய்தியைத் தூதர்கள் ஞாபதுமலிடஞ்சென்று தெரிவித்தார்கள். அதைக்கேட்டிருந்த ஞாபதுமன் கோபங்கொள்ள, அங்கேயிருந்த வேறொரு குமாரனாகிய அக்கினிமுகனென்பவன்கானே சென்றுபூதப்படையைக் குமரனோடு வாட்டிவருகிறேன் கட்டளையிடவேண்டுமென்று கேட்க, அதைக்கேட்ட ஞாபதுமன் மனமசுழிந்து நீயே சென்று வெற்றிகொண்டு மீண்டுவாவென்று சொல்லித் தன்மாளிகையை நோக்கி யடைந்தனன்.

இரணியன்யுத்தப்படலம்

முற்றிற்று.

அக்கினிமுகன் வதைப்படலம்.

அவ்வாறடைந்த அக்கினிமுகன் தன்படைக்கல மெல்லாமெடுத்துக் கொண்டு தேரோறி மிக்கசேனைகள் சூழ்ந்துவாப் பூதப்படைகளிற்றைத்திருக்கூம் போர்க்களங் குறுகினான். பூதர்களும் அபுணர்களும் கைகலந்தனர். அவர்கள் அவ்வாறு போர்செய்கையில் இருதிறத்தாரில் இலக்கத்தவர்பூனைத் து அபுண வெள்ளத்தைச் சின்னஞ் பின்னப்படுத்த அபுணர்கள் எதிர்த்துக்கொண்டாம லோடிப் போயினர். அவர்களுடக்கண்டு அவருள் மேகன் சோமன் முதலிய படைத்தலைவர் பூதப்படையை நெருங்கி மிகவு முக்கிரமாய்ப் போர் செய்தார்கள். அதைக்கண்டு நவவீரரு ளொருவனாகிய வீரபுரத்தரன் வினாந்துபோர்செய்யத் துணிந்து அச்சேனைகளையும்சோமனையும்கொன்றான். பின்னும் அபுணர்கள் இதைக்கண்டே யிரியல் போயினர். அக்கினிமுகன் கொதிப்புள்ள முகமுடையானாய்க் கூரிய பாணங்கனையேவி அநேகம் பூதனைக் கொன்றான். வீரபுரத்தரனோ அவன்மேற் கொபமாய் எதிர்த்துக்கொலைத் தொழில்செய்யும் கூரியபாணங்கனையேவ அதைக்கண்டு. அக்கினி முகனும் வீரபுரத்தரன் வில்லைபுத் தேனாயும் அம்பறுத்துணியையு மறுத்தது மன்றி அவன் மார்பிலும் அழந்த அநேகமாயிரம் பாணங்கனையேவ மூர்ச்சையடைந்தான். இவன் இவ்வாறு மூர்ச்சையடையக்கண்டு வீரபுரத்தரனும் வீரவாகு தேவருமொழிந்த வீரரெழுவரும் தத்தம் வில்லைவளைத்துப் பலபாணங்களைத் தொடுத்து எதிர்த்தார்கள். அக்கினிமுகனும் அஞ்சாநெஞ்சு படைத்தவனும்

அவர்கள் தோளிற்பட அநேகமாயிரம் பாணங்களை யேவினான். அதைக் கண்ட வீரரெழுவரும் தத்தம்விற்களில் அநேகமாயிரம் பாணங்களைத் தொடுத்து நெற்றியிலும் மார்பிலும் தோளிலும் கைகளிலும்தைக்கும்படி யெய்த தன்றி அவுனேறியிருந்த தேனாயு மழித்தனர். அவ்வக்கினிமுகனோ வேறொரு தேரி லேறிக்கொண்டு வீரர்கள்மேல் பாணவருஷம்பொழிய; வீரர்களும் அவற்றை யெல்லாம் நொறுங்க வழித்தனர். பின்பவன் சிவாத் திரத்தைத் தன் வில்லிற்றொடுத்து அவ்வெழுவர்மேலும் விடுத்தான். அவர்கள் இது ஆக்கினேயாத் திர மென்றெண்ணி வருணத்திர மேவினர். அது அக்கணையையும் உண்டுவிட்டு அவ்வெழுவவாயுங் கொல்லவே, கடல்போல் நெருங்கியிருந்த பூதர்கள் இரியல் போயினர். இதைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த வீரவாகுதேவர் பூதர்களைக் கையமைத்து அஞ்சவேண்டாமென்று அவனுக்கெதிரில் தேவைச் செலுத்தினர். அவ்விருவரும் வெகுநேரம் போர்செய்தனர். அக்கினிமுகனோ வீரவாகுதேவர் நெற்றிமேல் ஆயிரம் பாணங்களை யேவினான். பின்பு வீரவாகுதேவரோ தாமும் ஆயிரம் பாணங்களையேவி அக்கினிமுகன் தேனாயும் கையிற்பிடித்திருந்த வில்லையு மழித்தனர். அவ்வக்கினிமுகனோ வேறொரு தேரிலேறிக்கொண்டு ஒருநண்டைக் கைக்கொண்டெறித்தான். அதை ஒருபாணத்தால் நொறுங்கப் புடைத்தனர். அக்கினிமுகன் தன்கையில் வில்லைப்பிடித்து வாயுவாத் திரம் யமாத் திரம் சூரியாத் திரம் இவைகளை யேவினான். அதற்கு வீரவாகுதேவரும் அதையதை யேவித்தடுத்ததன்றிப் பின்னும் அவ்வக்கினிமுகன் மார்பில் நூறுகணைகளை யேவினான். அவைகள் பட்டவுடனே தாள்மிகத் துன்பமடைந்து தனக்கு வழிபுகெடவுளாகியதன் னகர்க்காளியை கினைந்து வருந்தினான். அவன் வருந்தக்கண்ட அக்காளி அவன் கட்டிலன் முன்தோன்றி காளேபகைவரைக் கொல்லுகின்றேன். நீயஞ்சவேண்டாமென்று பூதர்கள்மேற்சென்றான். அவனோசொன்று பூதர்கள்மேற் குலமொன்றை யேவினான். அது ஆலவிடம்போல் தோன்றவேவீரவாகுதேவர் கோபங்கொண்டு ஏழ்பாணங்களால் அச்சுலப்படையைத் தகர்த்துவிட்டனர். பின்னுமொரு குலப்படையை யேவினான். ஆயிரம் பாணங்களால் அதனையு மழித்தனர். பின்பு அக்காளியோ வீரவாகுதேவ ரோறிக்கொண்டிருந்ததேர்மேற்பாய்ந்தான். அதைக்கண்டவீரவாகுதேவர் அக்காளியினுடைய எட்டுக்கைகளையும் தன்னொருகையா லொருசேரப் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொருகையால் அவன் மார்பின்மேல் மோதினார். அதனால் அக்காளி திப்பிரமைகொண்டு உதிரமக்கி மூர்ச்சையாய்விழுந்து பின்பு எழுந்து வீரவாகுதேவரைத் துதித்துப் போயினான். அக்கினிமுகன் இதைக்கண்டெழுந்து வில்லொன்றைக் கையிலேந்தி நூறுகணைகளால் வீரவாகுதேவ ரோறியிருந்த தேனையழித்து வெற்றியுண்டாகத்தக்கதென்று சங்கத்தொனி செய்தான். வீரவாகுதேவரோ பல பாணங்களால் அவ்வக்கினிமுகன் வில்லையொடித்து அவன் தலையையு மறுத்துத் தள்ளினார். அப்பாணமோ வீரவாகுதேவர் கையில்லவந்து சேர்ந்தது. அக்கினிமுகன் இறந்தமைகண்டு அவனொடுவந்த அளவில்லாத அவுணப்படை மானமும் வீரமுமிருந்து வீரவாகுதேவரை யெதிர்த்துப் பலவகை

யாயுதங்களாற் போர்செய்தனர். வீரவாகுதேவரோ அவர்கள்மேல் கோபங் கொண்டு விராதுபலகளைகளைத்தொடுத்தனர். அதனால் அவர்கள்படைகள் அழிந்துவிட்டன. அதன் பின்னரும் பூதர்களும்தம்பியருள்எழுமவையு நீங்கலாக மற்றதம்பியும் இலக்கத்தவரும் பூதவீரரும் வீரவாகுதேவரை நெருங்கினர். வீரவாகு தேவரோ தன்தம்பிய ரெழுமவையும் இறந்துபட்டதாக உக்கிரன் சொல்லக் கேள்விபட்டுத் தன்னிரண்டு கண்களு நீர்சொரிய நின்று அவர்களுடம்பைக்கண்டு புலம்பினார்.

இவ்வாறு துயரங்கொண்ட வீரவாகுதேவர் தன்தம்பிமாரை யெழுப்ப மனங்கொண்டு தன்முதுகிற் கட்டியிருக்கும் அம்பருத்தாணியிலுள்ள ஒரு கணையை யெடுத்து அதன்முனையில் வீரத்துடன் தன் நகத்தால்வெற்றிவேற பெருமா னினையவன் விடுத்ததிது ; யமன் காணக்கடவது, நீயென் தம்பியர் உயிர்கொண்டாய் ; இது உனக்குத் தருதியோ! நீ சிக்கிரமாய் அவர்களை யனுப்பிவிட்டுன்று கோபமாயெழுதி அக்கணையை விலலிற்பூட்டிச் செல்ல விடுத்தனர். அக்கணை எழுகடலையுங் கடந்து யமன்முன்னேவிழுந்தது. அவனதை யெடுத்துவாசித்துப்பார்த்துமனத்தில்குதிபும்பமடைந்துதன்னுலகெல்லா முழுதும் தேடிப்பார்த்தும் அங்கிலலாமையாலகயிலைலையை யடைந்துபார்க்கையில் அங்கவ்வெழுவரும் வீற்றிருந்தனர். அவர்களை அப்போரிரிறந்த பூதர்களுடன் வீற்றிருக்கக்கண்டு தொழுது நீங்கள் அப்பார்க்களத்தி லிராமையை நோக்கி வீரவாகுதேவர் எழுதியனுப்பினார். நீங்கள் விராவாக வரவேண்டுமென்று சொல்ல, அவ்விராகள்மிக்க சேனையுடன் போர்க்களங் குறுகித்தத்தம் உடலிற்புகுந்து வீரவாகுதேவரை வணங்கினர். அவர்அவர்களைவிருப்பத்துடன் வாகைமாலையணிந்தமதுமாராபிலிறுகத்தழுவிக்கொண்டெனமகிழ்ச்சியடைந்தனர். அப்போதுயமன் அவ்வீரவாகுதேவர்முன்னேவந்து அவரை வணங்கி என்மேல் தேவரீர் என்கோபங் கொண்டீர் ; அவர்கள் கைலைவனையை யடைந்திருந்தனர். தேவரீர் எழுதியதைப்பார்த்தே நானோடிச் சென்றவர்களைக் கொணர்ந்தே நென்றனன். இதையெல்லாம் தூதாகளோடிச்சென்று ரூபதுமனை வணங்கி அக்கினிமுக எறிந்துபட்டானென்று ண்ப்பித்தனர். அவன் இறந்தமைகேட்டுப் புலம்புகையில் மூவாயிரவராகிய அச்சுரபதுமன் மக்கள் அவன் சமுகம்வந்தடைந்தனர்.

அக்கினிமுகன் வதைப்படலம்

முற்றிற்று.

மூவாயிரவர்வதைப்படலம்.

அவரைக்கண்ட ரூபதுமன் வாய்விட்பே புலம்ப அவரும் மூவாயிரம் பேரும் 'கடந்துளோர்களும் விடுவரோ மக்கள் மேற்காதல்' என்றபடி வருந்திய தந்தையைத் தேற்றி நாங்களே போர்க்களத்திற்சென்று போர்செய்கின்றோமென்று விடைபெற்று குதிரைகள் வரிசையாகப் பூட்டப்பட்ட தேரிலேறிக்கொண்டு அளவிறந்த சேனைகள் சூழ வீரவாகுதேவரும் பூதப்படையும்

நெருங்கியிருக்கின்ற போர்க்களங் குறுகினர். அவுணர்களும்பூதர்களும் போர் செய்ய பலபடைகளையேவி நிற்க இருபடைகளிலும் பலர்மாண்டனர்.மூவாயிரவரும் எதிர்த்து சென்று பாணங்களையேவிப் பூதவீரர்களை யெதிர்த்தனர். அவ்வாறெதிர்த்து அப்பூதவீரருடையகணைகள்சரீரத்தில்அழுந்த அவர்கள் துன்பத்தொடு கின்றனர். இலக்கத்தவரில் ஆயிரவர்மாண்டனர்.இவ்வாறுநிகழ்வது கண்டு வீரவாகுதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்று வினாவிற்கென்று விசயனே யாதியான வீரர் பலர்நெருங்கி அம்மூவாயிரவரையும் எதிர்த்து பாணமழைபொழிந்தனர். இவ்வாறு போர்செய்கையில் மூவாயிரவர் அவ்வாயிரவீரர்கள் ஏறியிருந்த தேரையழித்தனர். தேரழியவே வேறு சேமத்தேரிலேறிக்கொண்டு அம்மூவாயிரவர் விற்களையுத் துண்டித்தனர். அம்மூவாயிரவரும் கைகளில் வில்லில்லாமையால் மலைகளை வேருடன் பிடுங்கிக்கொண்டு அவ்வீரர் மேலெறிந்தனர். அவற்றையெல்லாம் தாங்கள் விடுங்கணைகளால் நொறுக்கிவிட்டு அவர்களுடம்பைப் பாணங்களால்சல்லடைக்கண்ணேபோல் தொளைத்துவிட்டனர். அவ்வாறு செய்யவேஅம்மூவாயிரவரும் அவ்வீரர்களேறிக்கொண்டிருந்த தோகளை யவருடனெடுத்துக்கடலில் விட்டெறிந்தனர். அவர்களோ அத்தேர்கள் கடலில்விழுவதன் முன்னிலாகவமாகக்குதித்து அவருடன் போர்செய்யத் தொடங்கினர். இவ்வாறு போர்செய்யும்போது மூவாயிரவரிற் சிலர் அவர்கையிலிருந்தவர்களை பொடித்துதறிந்தனர். வில்லொடியவே வீரர்கள் அம்மூவாயிரவருள் சிலரை மார்பிலோங்கி யடித்ததன்றி மற்ற போர்செய்யவும் நேர்ந்தனர். இவ்வாறு மற்றபோர்செய்கையில்விசயனென்னும் வீரனொழிய மற்ற தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது வீரர்களும் அம்மூவாயிரவரால் வருந்தினர். அதைக்கண்ட விசயன் மனங்கொதித்து பலபாணங்களையேவி அம்மூவாயிரவரில் சிலரைக் கைகளையும் சிலரைக் கால்களையும் சிலரை மார்பையும் சிலரைத்தோளையும் சிலரைத் தலைகளையும் அறுத்துக் கொள்ளுள். இவ்வாறு விசயன்விடும் பாணங்களால்இறந்துபட்டவரும் கைகால்முதலிய உறுப்புக் குறைந்துவரும் மீண்டும் போர்செய்வதைக்கண்ட விசயன்மிக்கவும்அதிசயமடைத்து சண்முகங்கொண்ட பெருமானை யுள்ளத்தில் கினைந்து இதுஎன்ன கொள்ளையென்று தியானித்தான். அதற்கு முருகப்பெருமானும் அசரீரியாய் வானின்கண் அப்பா அன்பனே! இவ்வாறுஇறந்து பட்டும் அவர்கள் மீண்டு மெழுந்து போர்செய்வது முன்னாளில் பிரமதேவன் ளித்தவரமேயாம். இவர்கள் கெட்டொழிய இவ்வயிரப்படையையே வென்ற ளித்துச்சென்றனன். இதனை உன்மத்தஞ்கிய அசுரோசன் ஆராய்ந்தறிந்துமாயாஸ்திரத்தையேவ அதைக்கண்டவிசயன் வயிரக்கணையை யேவினான். அது சென்று மாயாஸ்திரத்தையழித்து அம்மூவாயிரவரையும் கொன்றது. அம்மூவாயிரவரு மிறந்துபட்டதைத் தூதர்கள்கண்டு மதிமயங்கிச் சொல்லக்கண்டு ரூபதமனம்கோவென்று அழுதுபுலம்பினான்.

மூவாயிரவர்வதைப்படலம்.

முற்றிற்று.

தருமகோபன்வதைப்படலம்.

நான்காநாளிரவில் தருமகோபன் சூரபதுமனிடம் சென்று சிலபுத்திகளைச் சொல்லி நான் இதோ சென்று பூதவீரருடன் வந்தகுமரனை வெற்றிக்கொண்டு வருகிறேனென்று விடைபெற்று புண்டரீகமென்னுமநிசையானையின்பிடர்மே லேறிக்கொண்டு நாற்பெரும்படைகுழப் போர்க்களங்ருதுகினான். அவன் குறுகவே பூதர்களும் அவுணர்களும் ஒருவருக்கொருவர் போர்செய்தனர். இவ்வாறு போர்செய்கையில் அவுணரில் மந்திரிமாரும இலக்கத்தவரும் கைகலந்தனர். இருதிறப்படையிலும் சிலர்மாண்டனர். அவுணமந்திரிமாரில் இலக்கத்தவர் ஆற்றலிழந்தனர். இதையறிந்த வீரமாத் தாண்டனென்பவன் சிறிதுமாற்றாமல் மந்திரிமாரையெதிர்த்துக் கொன்று குவித்தான். அதைக்கண்டு போர்க்களத்து பூதர்க ளெதிர்த்துப் போர்செய்யமுலைகளைப் பறித்தெயறிவே, அவுணர்கள் கண்டுதீயிரியல போம்படிவருத்தினர்.

இவ்வாறு போர்செய்கையில் தருமகோபனென்பவன் ஏறியிருந்த புண்டரீகமென்னும் நிசையானைப் பொறுது சிலபூதர்களைக் காலகளாலும் சிலனைக் கோட்டா லுமசிலனைவாலாலுமசிலனைத்துதிக்கையாலுமகொன்றுகுவித்தது. இப்படி செய்யவே பூதர்கள்வெருக் கொண்டொடினர். இதைக்கண்டவீரமார்த்துண்டன் வினாந்து அப்புண்டரீகமென்னும் யானையின்மேல் பலபாணங்களையேவி அதனை மூர்ச்சையடைவிர்த்தான். தருமகோபனே அது பொறுது அவ்வீர மார்த்தாண்டன் நெற்றியிலுருவிப்போய்படிநூறுபாணங்களையேவினான். அது அவனெற்றியில உதிரமெழும்படியே செய்கையில் தருமகோபன் அவன்மேற் கொடியவே லொன்றேவினான். அதைக்கண்டவீரபுரத்தன் அவ்வேலைத்தடுத்து பிள்ளும்பலபாணங்களையவன்மேலேவினான். தருமகோபனே அவைகளைத் தன்யில்லினின்றும் தொடுத்துவிடும் பாணங்களால் விலக்கி அவன்மே லொருகதையை யெறிந்தான். அதனால் வீரபுரத்தரன் மூர்ச்சையடைந்தான். இதைக்கேட்டறிந்த வீரவாகுதேவர் வினாந்தே யெதிரிலவரத் தருமகோபனே அவ்வீரவாகுதேவர் மேல் பலபாணங்களைவீய வினான். அத்தனை கண்களும் வீரவாகுதேவர் மேற்பட்டொடிய வீரவாகுதேவரும் தன்கையினின்றும் ஒருவேற்படையை அத்தருமகோபன்மேல் விடுத்தனர். அது அவன்மார்பிலுருவமூர்ச்சையடைந்து அப்புண்டரீகமென்னும் யானைமேல்விழ்ந்துகிடந்தான். அவன் மூர்ச்சையடைந்திருந்தபோது அவனெறியிருந்த யானைமனத்திற் கோபமூண்டு வீரவாகுதேவரேறியிருந்த தேரைத் தன்நாற்கோட்டாலு முயர்வெடுத்து அத்தேரைச்செலுத்தும் பாகனையுமடித்தது. யானை இவ்வாறு செய்ய வீரவாகுதேவர் தாமும் வேறொரு தேரிலேறி அவ்யானையின் துதிக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன் கன்னத்திலறைந்து அப்புறத்துலகிலெறியவே, அதுவானளவுஞ்சென்று நிலத்தில் வீழ்ந்துமூர்ச்சையடைந்தது. முன்னே மூர்ச்சையடைந்திருந்த தருமகோபன் மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்து ஒருகதையை அவர்மேலெறிந்தான். அதை வீரவாகுதேவரும் வாளினால் துண்டப்படுத்தினார், மீண்டும் வயிரப்படையொன்றேவினான். அதைத்

தமது கையாற்பிடித்துக்கொண்டு அதனையே தருமகோபன்மே லெறிந்தார். அதுதைத்த மாத்நிரத்தில் அவன் பதைபதைத்து விழுந்தான். அவ்வாறு விழுந்தவனை விரவாகுதேவர் காலானுதைத்து நிற்கத் தேவர்கள் அவர்மேற் பூமழைபொழிந்து வாழ்த்தினர். அத்தருமகோபனு முயிர்பீங்கினான். எஞ்சி நின்ற அவன்படையோ தலைவிரிகோலமா யோடிப்போயின, அவனேறியிருந்த யானைமூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்திருந்து விடைபெற்று அவரைப் புகழ்ந்து தன்நிசைநாடிச் சென்றது. பூதர்களும் பெருமகிழ்ச்சியிற்றினைத்தனர், தரும கோபனிறந்துபட்ட செய்கையைக்கேட்ட சூரபதுமன் துன்பக் கடலிலழுந்திச் சித்திரபாவை போல்அத்தகவசைவற்றிருந்தான்.

தருமகோபன்வதைப்படலம்.

முற்றிற்று.

பானுகோபன் வதைப்படலம்.

சூரபதுமன் இவ்வாறு துயரங் கொண்டிருக்கையில் சூரியன் உதயமானான். சூரபதுமன் வருந்துவதைக்கண்ட தூதர்களோடிச்சென்று வாயுவேகம் மனோவேகம் பின்னிடப் பானுகோபனை வணங்கி நின்று விரைநாழாயை யாற் கட்டிக்கடவி லிட்டபின்பு நடந்த செய்திகளைச் சொல்லினர். பானுகோபனே பெருந்துயரமடைந்து இனி நமதுவாழ் வழியுமென்று சொல்லிக் கொண்டெழுந்து தன் பிதாவினுடைய மாளிகையை யடைந்து அவனையெட்டுறுப்பு நிலமுறப்பணிந்து நாம் அழிவது திண்ணம், இனிமுருகனையும் வீரவாகுவையும் நாம் வெல்வதருமை, ஆகையால் நாம் தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுவிப்பதே நலமென்றான். அதைக்கேட்ட சூரபதுமனே நீ நெஞ்சிற் பயங்கொண்டனை! நீ உன் மாளிகைக்குச்சென்று தூங்கிக்கொண்டிருவென்ன, அதற்குப் பானுகோபனே இவன் நாஞ்சொன்னதை மனத்திற் சிறிதேனுங்கொள்ளா திருக்கின்றானென்று நினைத்து நான்செய்த கிறுபிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று அவனிடத்தே விடைபெற்றுப் போர்க்கோலங்கொண்டு தன்னை நால்வகைப்படையுஞ் சூழப் போர்க்களங் குறுகினான்.

இவ்வாறு பானுகோபன் போர்க்களங் குறுகவே பூதவீரரும் அவுணவீரரும் பேராற்றல் கொண்டெதிர்த்துப் பலபடைகளையேவ, தூசிப்படைவினின்ற பூதவீரர் தோற்றோடினர்; அப்போது பிற்படையினின்ற பூதவீரர் அவுணர்களிரியல் போம்படி போர்செய்தனர். அதைக்கண்ட பானுகோபன் தானும் பூதவீரர்கள்மேல் கடுசரம் தூர்தான். அதனால் பூதவீரர்கள் வருந்துவதைக்கண்ட வீரவாகுதேவர் அவுணப்படை திசைதோறு நாடியோட்டெடுப்பப் பாணப்பிரயோகஞ் செய்தனர். பானுகோபனே தன் தேரை வீரவாகுதேவர்க் கெதிரினிறுத்தி வில்லைவளைத்து மிகுதியுங் கூர்மையுள்ள ஆயிரம் பாணங்களை யேவினான். அவையனைத்தும் தமது மார்பிற்பட்டு முதுகிலுருவிப் போகக்கண்ட வீரவாகுதேவர் மிகுதியுங் கோபங்கொண்டு அவன்

தோள்மேல் னாறுபாணங்களை யேவினார். அவன் வருந்தித் தன்வில்லினின்றும் னாறுபாணங்களையேவி வீரவாகுதேவர் பிடித்திருந்த வில்லை யொழித்தான். தமது வில்லொழியவே வேலொன்றையெடுத்து அவனென்றியிற் பீடும் படியேயினார். அதனால் நெற்றியி னின்றும் உதிரம்பெருகமூர்ச்சையாய்விழ்ந்தான்! வீரவாகுதேவரோ வேறொரு வில்லையெடுத்து வளைத்து அருகேயிருந்த அடிவண்க ளஞ்சும்படி வாயுவாத்திரம், ஆக்கினே யாத் திர முதலிய தெய்வப்படைகளை விடுக்க அவனும் அத்தற்பாணங்களையேவித் தடுத்தான். பானுகோபனோருரியாத் திரம்பிரமாத்திரம் நாராயணத்திரமுதலியவற்றைப்பின்னுமேவ்வீரவாகுதேவரும் அவைகளையேவிட் டவன்விட்டவைகளை மாற்றினார். பின்புபானுகோபன்மாயையால்தேருடன்மறைந்துகின்ற னுழிகாலத்திற் பெய்யும்மேகம்போற்பாணமழைபொழிந்தான். வீரவாகுதேவர் உடம்புமுழுதும் உதிரம்பெருகவே அவர்கோபமாய் ஞானத்திரமேவினார் ; அதனால் அம்மாயாத்திர நீங்கிப்போயிற்று. *அவனோ பாவருமிகழ ஆகாயத்தில் தெரிய நின்றான். அவனைக்கண்டு கோபங்கொண்டு நீயெங்கேயொழிப் போகின்றனை! கில் கில்லென்று தமதுதேரை ஆகாயத்திற்செலுத்தி அவன்மேற் பாணமழை பொழிந்தனர். பானுகோபனும் பின்வாங்காமற் பாணமழைபொழிய இருவருமிடை விடாமற் போர் செய்தனர். இவ்விருவருமேறிய தேர்கள் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிப்போம்; என்டிசையிலும் ஆகாயத்திலு முட்டிநிற்கும், இவ்வாறு போர்செய்கையில் ஒருவரோடொருவர் இகழ்வார், தாம்செய்யும்போரைப்புகழ்வார். பாணமழை பொழிந்து தமது வெற்றிச்சங்க முழக்குவர், சபதஞ் செய்வார், இடசாரி வலசாரிவருவர், இவர்கள் விடும்பாணங்கள் மலைமேலோடும். மேகமண்டலச் தாவும், கடலிலோடும், என்டிசையிற் செல்லும், பாதாளத்திற் செல்லும். இவ்வாறு போர்செய்கையில் பானுகோபன் இலட்சம் பாணங்களையேவி வீரவாகுதேவ ரோறியிருந்த தேரையழித்தான். வீரவாகுதேவரும் அப்போதே அப்பானுகோபனேறிய தேரை யழித்தனர். இவ்வாறே இருவரும் விற்போர்செய்து அதன்மேல் வாள்கொண்டு போர்செய்தனர். பானுகோபனோ தன்னை வெட்டவரும் வீரவாகுதேவர்வாட்டபடையை விலக்கி அவன் தோளேவெட்டத் துணிகையில் வீரவாகுதேவர் வினாந்து அவனது வலத்தோளை வெட்டித்தள்ளினார். பானுகோபன் தன்வலத்தோள் வெட்டுண்டுபோகவே இடத்தோளால் வாள்கொண்டு போர்செய்தான். வீரவாகுதேவரோ இனி இவனை வைக்கலாகாதென்று தேவர்கள் துதிசெய்து கூத்தாட அவன் தலையை வெட்டித் தள்ளினார். இவ்வாறு பானுகோபன் இறந்ததுகண்டு தேவர்களெல்லாரும் ஆனந்தக் கூத்தாடினர். வீரவாகுதேவரோ தாஞ்செய்துகொண்ட சபத முடித்துக் கொண்டதனால் மனமகிழ்ச்சி யெய்தினார். பின்பு வீரவாகுதேவர் பானுகோபன் இறந்துபட்டமையால் தம்மை இலக்கத்தெண்மரும் பூதவீரரும் சூழ்ந்துவாச் சண்முகப்பெருமான் சங்கிதானத்தை யடைந்து வணங்கி நின்றனர். சண்முகப்பெருமானோ வீரவாகுதேவரை நோக்கி நீமிக வருத்தப்பட்டுப் பானுகோபனை வெற்றி கொண்டனை போலும்! என்றுகேட்க, அதற்கு வீரவாகுதேவரும் யான் தேவர்கள் பதத்

ஐதயும் பிரமபதத்தையும் விண்டு பதத்தையும் வேண்டேன் ; உனதுதாமரை மலர்போன்ற சேவடியினிடத்துப் பேரன்பே வேண்டுகிறேனென்று விண்ணப் பிக்கவே. முருகப் பெருமானே அவ்வாறே யாகுவென்று விடைதரப்பெற்றுத் தம்மிருக்கையிற் சென்றார். இலக்கத்தெண்மரும் பூதவீரரும் தத்த மிருக்கை சென்றடைந்தனர். இதுகிடக்க;

பானுகோபன் இறந்துபட்டதைத் தூதர்கள்கண்டு ரூபதாமனிடஞ் சென்று நடந்த செய்தியை யறிவித்தனர். அதைக்கேட்ட ரூபதாமன்சுங்கா சனத்திலிருந்து பலவாறு புலம்பியழும்போது தூதர்கள் போர்க்களத்திற் சின்னபின்னமாக வதைக்கப்பட்ட பானுகோபன் உடம்பைக்கொண்டுவரக்கண்டு மிகவும் வருந்தித் தலையையும் கைகளையும்மார்பையும் பொருத்திப்பார்ப்பான், புரள்வான், சோர்த்து விழுவான், வாயிலடித்துக்கொள்வான், அற்றைத்தினத்திற் ரூபதாமன்கொண்ட துன்மத்திற் கெல்லையென்பதே கிடையாது, இச்செய்தியைக்கேட்ட பதமகோமளையென்னும்தாய்உறுப்புள்ளவெவ்வேறாகத்தன்மகன்இறந்துவிழுந்துகிடக்கிற இடஞ்சென்றுகுறைவிலாத்துயரத்துடன் அழுது புலம்பினன். அந்நகரமார்தரு மிக்கதுன்ப மடைந்தனர். இதுகிடக்க;

பானுகோபன் வதைப்படலம்

முற்றிற்று.

சிங்கமுகன்வதைப்படலம்.

இவ்வாறுவருத்தமடைந்துபின்புதன்னருகிருந்தசிலரைநோக்கிநமதுபகை வனாமுற்றுங்கொன்றுயாகஞ்செய்து என் மகனையெழுப்பிக்கொள்வேன்; இவ்வுடம்பை யோரிடத்திற்சேமித்து வைக்கவேண்டுமென்றான். அவ்வாறே செய்து மென்று அவர்கள் சொல்லினர். ரூபதாமனே தூதுவரைப்பார்த்து ஆயிரஞ் சிங்கமுகங்கொண்டஎன்தம்பியாகியசிங்க முகாசுரனையழைத்துவயம்பினென்றான். அவன் கட்டளையேற்ற தூதர்வாயுவேகம் மனேவேகும் பின்னிடச் சென்று கடலினிலவில் மாயாபுரத்துள்ள அவனரண்மனையையடைந்து சிங்க முகாசுரனைக் கண்டு இதுவரையிலுடந்த சங்கதிகளைச் செவ்வையாக வெடுத்ததுச்சொல்லி உம்மைச் ரூபதாமன் அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டானென்றனர். இவ்வாறு தூதர்சொல்லவே சிங்கமுகாசுரனெழுந்திருந்து தன் சேனையுடன் மகேந்திர நகரத்திற்சேர்ந்து தேவகண்டகனாகிய ரூபதாமனுடைய பா தங்களில்வணங்கி நீரொன்னையழைத்த காரணமென்னவென்றான். ரூபதாமனே நடந்தவற்றை யெல்லாமெடுத்துச் சொல்லி முருகனே நம்மைக்கொலை செய்ய வேண்டுமென்றே வந்திருக்கின்றான். ஆதலால் நீ வினாத்துசென்று பொருதுவென்று வாவென்று விடைகொடுப்ப விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் மாளிகையையடைந்து ஊனையருந்தித் தேரிலேறிக்கொண்டு இலட்சம்வெள்ளம்புடைசூழநடந்தான். அவன் வருகையைக்கண்டு தேவர்கள் பயந்தோடிச் சண்முகங்கொண்ட தானுவைவணங்கி நின்று ரூபதாமனுக் கிளையவனாகிய

சிங்கமுகாசுரன் வருகிறான்; அவன் சூரனிலு மிக்க வலிபெற்றவன், அவனே போர்க்களங் குறுகினுென்று விண்ணப்பித்தனர். சுப்பிரமணியப் பெருமா னேதான் போர்க்கெழு நினைத்த லும் அதையறிந்தவிரவாகுதேவர் அப்பெருமா னையெட்டுறுப்பு நிலமுறப்பணிந்து நின்று வாய்பொத்திக் கைகட்டிக்கொண்டு அச்சிங்கமுகனை நானே கொன்றுவருகின்றேனென்று விண்ணப்பிக்க, அவர் அவ்வாறேசெல்லக் கட்டினையிட்டனர். அதனை யேற்றுத் தம்மை காற்படை நெருங்கிச்சூழப் போர்க்களஞ்சென்று குறுகினார். குறுகவே இருதிறப்படை யும் போர்செய்யத் தொடங்கின, ஒருவரோடொருவர் பலவகைப் படைகளை யுய்க்கொண்டு போர்செய்ய அவுணரிலுஞ் சிலர்மாண்டனர், பூதரிலுஞ் சிலர் மாண்டனர், சிலர் தோற்றோடினர், அப்பூதருள் சிங்கமுகனென்பவன் தன் கையிலுள்ளதண்டாயுதங்கொண்டு அவுணர்களை மிகவருத்துகையில் அவுணரி ல்தசமுகனென்பவன்மேல்தன்விலைவாளைத்துச்சிங்கனென்பவன் அநேகம்பா ணங்களைப்பொழிப்பவற்றையெல்லாந்தன்கைத்தண்டினுல்தடுத்தான், தானும் பெரியகதையொன்றை விட்டெறிந்தான். அது சிங்கன்மார்பிற்பட்டுமுறிந்தது. அதுகண்டு மழுவொன்றைவீசினான். அதைத் தன்கையாலொடித்தான். ஒடி க்கவே வேலைவிட்டெறிந்தான். அதிற்கெதிராகச் சக்கரமெறிந்தான். அது வேலையழித்துவிட்டது; மேலும் கதையொன்றைச்சிங்கன்மேல்தசமுகன்விட் டெறிந்தான். அது அவன் மார்பிற்பட்டவுடனே இறந்துபட்டான். இவ் வாறு தசமுகன் இறந்துபட்டவே அவுணர்கள் எல்லாரும் போர்செய்தனர், இவ்வாறு அவுணர்களெதிர்த்தபோது அவருள் துன்முகன் பல்லுருக்கொண்டு கொடும் போர்புரிந்தான். துன்முகன் இவ்வண்ணமாய்ப் போர்செய்கையில் வீரமார்த்தாண்டன் ஞானாதிராமேவி அவன்மாயத்தைவெளியாக்கி மேலும் ஆபிரம்பாணங்களுையி வருத்தமூர்ச்சையடைந்து தெளிந்து பூதவீரர் மன மகிழ் அருவமாகத் தோற்றோடிப்போனான்.

*அவன் தோற்றோடிப் போகக்கண்ட சிங்கமுகாசுரன் பூதர்கள் முன் னே தேரை நடத்தி வருத்தினான். பூதர்கள் மாங்களையும் மலைகளையும் இராசி யிராசியாகப் பிடுங்கியெறித் தெதிர்த்தனர். அவையனைத்தும் அச்சிங்க முகாசுரன் மூக்கினின்றொழும் மூச்சினுலழிந்துபோயின. அதனால் பூதர்கள் மிக்க கோபங்கொண்டு பினானு மரமலைகளை விட்டெறிந்தனர். அவைபட் டும் சிறிது ழுறில்லாதவனாய் அச்சேனையி னடுவேபுருந்து தன்கையாற் பிசை ந்து கொன்றான். சிலரை யண்டமுகட்டி லடித்தான். சிலரைப்பற்களிற் குத்தினான். சிலரைக் காலைப்பிடித்துச் சுழற்றியெறிந்தான். சிலரைக் கா லான மிதித்தான். சிலரைச் சத்தியலோகத்தில் விட்டெறிவான். சிலரைக் கூற்றுவனுலகமடைய வீசுவான். இவ்வாறு பல பூதர்களிற்க்கேடி, சிங்க முகாசுரன் தன் தேர்மேலேறினான். அதைக்கண்ட பூதவீரர்களில் அக்கினிக் கண்ணன் சிங்கமுகாசுர னெதிரோசென்று அவன்மே லொருதண்டை வீசி யெறிந்தான். அது அவன் தேரிலிருந்த சாரதியைக் கொன்றது. சிங்க முகாசுரன் மிகக்கோபித்து அவன்மேல் ஒருதண்டினை வீசினான், அதனால் அக்கினிக்கண்ணன் மூர்ச்சை யடைந்தான். பின்பு சிங்கமுகாசுரன் தன்

தேர்மேல் வேறொரு சாரதியை யேற்றிக்கொண்டு போரி லெதிர்தான், சுமாவியென்னும் பூதவீரன் அச்சிங்கமுகாசுரனோ டெதிர்த்தான். சிங்கமுகாசுரனோ அச்சுமாவியை வருத்தவிழுந்தான். மின்பு தண்டியென்னும் பூதவீரன் சிங்கமுகாசுரன்மேற் பாய்ந்து அவன்மாற்பிற் கதைகொண்டு தாக்கிய போது அக்கதாயுத மொடித்து போய்விட்டது. சிங்கமுகாசுரனோ அத்தண்டியைத்தன்காலாலுதைத்துத்தள்ளினான். அவனோதாவிக்கோபமாய்ச்சிங்கமுகாசுரன் தோண்மேற்பாய்ந்து தன்காலாவனை வன்மையாகமிதித்துழக்கினான். இவ்வாறு செய்கையில் சிங்கமுகாசுரனோ தனக்கவன் செய்வது ஈமொய்ப்பது போலிருந்தமையால் அவனைத் தன்கையாற் சொறித்து துடைத்தான். அவ்வளவே அவன் வருத்தமடைத் தோடிப்போனான். பின்பு இலக்கத்தவருடன் வீரவாகுதேவரொழிந்த வீரரெண்மரும் அளவில்லாத பாணங்களையேவினர். சிங்கமுகாசுரனோ தேனாவிட்டிழிந்து சிலனாத்தேருட னெடுத்தெறிந்தான். சிதைதரை மற்றொருதேருடன் மோதினான். சிலதேரைத் தன்கையாலெடுத்து முறித்தான். சிலதேரை யுதைத்தழித்தான். இவ்வாறு செய்யவே வீரர்க ளெல்லா மிரியல்போயினர். இலக்கத்தெண்மரும் பூதவீரர்களும் தோற்று ஒடிப்போனமைகண்ட வீரவாகுதேவரும் மனத்திற் கோபமிருத்துதமதுகையினுள்ளவிலைவாளைத் துரானேறிட்டுஒருகணத்தில்பாணமழைபொழிந்து அவுணருயினாயுண்டான். அவுணர்களுடைய கைகளையும்கால்களையும் மார்புகளையும்தோள்களையும் அவர்கள்பெற்ற வரங்களையும் வீரவாகுதேவர் விட்ட அம்புகள் சென்றுசிறைத்தன. வீரவாகுதேவர் விடும் கணைகளால்அவுணர்ச்சேனைகள் படாதபாடுபடக்கண்ட சிங்கமுகாசுரன் மக்கள் பார்த்து தங்கள் கையிலிருந்த விலையெடுத்து வளைத்து நூறுபாணங்களைத் தொடுத்து வீரவாகுதேவரை வருத்தினர். வீரவாகுதேவரோ அத்தனை பாணங்களையெறித்துத் தடுத்துவிட்டுப் பின்னும் கொடிய பாணங்களைவிடுத்து அவர்களேறியிருந்த தேர்க்கை யழித்தனர். அவர்களோ தேரிழந்தும் வாட்போர்செய்ய வுழைத்தனர். வீரவாகுதேவரோ அவருடன் வாட்போர் செய்யத்துணிந்து தேனாவிட்டிழிந்து அவர்களேறினோ சென்றார். வீரவாகுதேவரும் அவர்களுடன் வாட்போர்செய்து வரும்போது சிறிது மூறில்லாதவரா விருக்கக்கண்டு நூறு பேரும் ஒன்றாகச்சேர்ந்தவரைப்பிடிக்கத்தொடங்கினர். தொடங்கவே அவர்கள் ளொருங்குறிய வாள் விசிக்கொன்றனர். தம்மொடுபோர்செய்தஅந்நூற்றுவரையுங்கொன்றுகுவித்த அவ்வீரவாகுதேவர்தம்மைத் தேவர்களெல்லாம் வாழ்த்தெடுப்பத்தேரிலேறிக்கொண்டார். சிங்கமுகாசுரன் தன்மக்களிறத்தமைகண்டு சாலமனம்வருத்தி வீரவாகுதேவரைநோக்கி நீழுருகனுமல்லே, இலக்கத்தவரி லொருவனோ! எட்டுவீரரி லொருவனோ! அல்லது எங்கள் நகரத்திற்குத் தூதாகவந்தவனோ! நீயாவனோவென்று வினாவினான். இவ்வாறு கேட்கவே அவனோடு வீரவாகுதேவர் சொல்வாராயினர்.

நான்இன்னுனென்று சொல்கின்றேன்கேள்! யானோளப்பொருட்குமிறை வனுகிய பரமசிவனுதவிய பாலசுப்பிரமணியனுக் கடித்தொண்டன். மூன்னுளில் உங்களுரில் தூதனாகவந்தே உங்களுரை யழித்தேன். நீதிவழி யொழு

காத உங்களைமுடிக்கவே வந்திருக்கிறேன். என்பெயரோ வீரவாகு வென்ப
ரென்றான். வீரவாகுதேவர் இவ்வாறு சொல்லியபோது சிங்கமுகாகரன்
அவரை நோக்கி உள்ளையும் உனக்கிறைவனாகிய முருகனையும் இமையோனா
யில்வென்று விடுகிறேன்; பாரொன்று சிங்கமுகாகரன் சொல்லி முடித்தான்.
அதைக்கேட்டவீரவாகுதேவர் சிங்கமுகாகரன்மேல்பதினெட்டுப்பாணங்களை
யேவினர். அச்சிங்கமுகாகரனோ வீரவாகுதேவர்மேல் ஒருதண்டையெடுத்து
விடுத்தான். அதை நாலுபாணங்களை விட்டுத்தடுத்தார். அதன்பின்பு ஆயிரம்
பாணங்களையேவிச் சிங்கமுகாகரன் தலைதொறும்பட விடுத்தார். அவைகள்
பட்டு முறிந்துபோயின. அப்போது சிங்கமுகாகரன் சூலப்படையை யேவி
னான். அதைத்தடுக்க வீரவாகுதேவர் இரண்டாயிரம் பாணங்களையேவ அலு
ற்றையெல்லாங் கிரகித்துவருவது கண்டு வாளாயுதத்தால் அச்சுலாயுதத்தை
யழித்தனர். அச்சுலத்தை யழித்தபின் சிவாத்திரத்தையேவினர், அவனும்
சிவாத்திரத்தைவிடுத்தான், அவை இரண்டும் ஒன்றோடொன்று போர்செய்து
தம்மை விட்டவரிடமே மீண்டன, வீரவாகுதேவரும் மனத்தின் கண்ணே
மகிழ்ச்சியடைந்து பதினாறுபாணம்விட அவை சிங்கமுகாகரன் தேரைநட
த்துகிற சாரதித்தலையைக்கொண்டோடின, பின்னும்சிங்கமுகாகரன் ஒருதண்
டினைவிட்டெறித்தான். அதுவீரவாகுதேவர் மார்பிற்பட்டுப்பொடிப் பொடியா
கவே வீரவாகுதேவர் சூறாவளிபோன்ற ஆயிரம் பாணங்களையேவி அச்சிங்க
முகாகரனையிறுத்த தேரைச் சிதைத்தனர். அப்போது பூதவீரர் வளைந்து
கொண்டனர். சிங்கமுகனோ மிக்ககோபமாய் வேறொரு தேரிலேறித் தன்
னாயிரங்கைகளாலும் ஆயிரம் விற்களைவளைத்து பூதவீரர்மேல் சரமாரிபொழிந்
தான். வீரவாகுதேவரும் பின்வாங்காமல் அவன்விட்ட பாணங்களைத்தடுத்
தார். சிங்கமுகனோ இரண்டாயிரம் பாணங்களையேவி வீரவாகுதேவர் கை
யிற்பிடித்திருந்த வில்லைத்துண்டித்து அவர் அங்கே விவ்லொன்று வேறெடுப்ப
தன்முன் நூறுகோடி பாணங்களையேவி மார்பிலழுத்தவே உதிரம் பெ
ருக் கெடுத்துக்கொண்டது. வீரவாகுதேவர் வெருண்டு ஆயிரம் பாணங்
களைக்கொண்டு சிங்கமுகன் தேரையழித்தார். அவனோ வேறு தேரிலேறி
னான். வீரவாகுதேவர்எண்ணிறத்தபாணங்களையேவி அவன் பிடித்திருந்தவில்லை
த்தகர்த்தனர். அப்போது மும்மைபுலகமுமனமகிழ்ந்தன. வீரவாகுதேவர்
தன்கைகளிற்பிடித்த விற்களையழிக்கவே சிங்கமுகன் மிக்ககோபங்கொண்டு
மாயாபாச மெடுத்தெறித்தான். அது பூதவீரனையும் இலக்கத்தவனாயும் வீர
வாகுதேவனையுள்ளிட்ட நவவீரனையும் பிணித்து எழுகடற்கப்புறத்தே யிட்
டது. வானிலிருந்ததேவர்கள் இதையறிந்து சுப்பிரமணியப்பெருமானிடத்தி
லறிவித்தனர். அப்பெருமானோ இதைத் திருச்செவி சாத்தியருளிச் சிங்கா
சனம்விட்டிழிந்து தேரிலேறி யாயிரவெள்ளம் பூதர்கள் தன்னைச்சூழத்தேவர்க
ளாவாரிக்க சிங்கமுகாகரனெதிரோ தோன்றினன். அவனர்களும் பூதர்களும்
கைகலந்தனர். இருதிறப் படைகளிலும் சிலரிறந்தனர். சிங்கமுகனோவானளா
வியதோர் வடிவங்கொண்டு தன்னிரண்டாயிரங் கைகளையும் உயரவெழு
ப்பி அப்பூதவீரனைவனையும் வாயிற் றெய்தனன். முருகப்பெருமானோ தன்

எந் தனியே நின்றனன். இதைத்தூதர்கள் சென்றறிவிக்கவே ரூரபது மன் மனமகிழ்ச்சிகொண்டு கோபுரத்தினுச்சிவிலேறித் தன் தம்பிசெய்யும் போர்த்திறத்தைக் கண்களாப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த தன்றிப் பல அவுணப் படைகளையும் துணையாயனுப்பினன். அச்சேனைகளும் போர்க்களமே வந்துசேர்ந்தன, சிக்கமுகளே சண்முகப்பெருபான் எதிரோவந்து நின்றபோது அவனுடன் வந்த அவுணர்வெள்ளம் அப்பெருமான்மேல் தத்தம்படைகளை விட்டெறித்தனர். பிள்ளையாரோ தமது கையிற்பிடித்திருந்த வில்லைக்குணத் தொளிசெய்தனர். அவுணர்வெள்ளம் பல இறந்தன, சிக்கமுகளே பிள்ளையா னைக் கிட்டிவந்து எங்களுக்குத் தேவர்கட்கும் திராப்பகையுண்டு ஆகையால் நாங்கள் தேவர்களுக்குத் துன்பஞ்செய்வதிறக்க. நீயோ அவரிலொருவ னல்லே, எமக்குப் பகைவனுமல்லே, நீ போர்க்கெழுந்தருளிய காரணமென்ன வென்று விண்ணப்பிக்க, அதற்குப் பிள்ளையாரோ 'அகதிக்குத் தெய்வமே துணை' என்றபடிவலியார் மெலியாவாவருத்துராயின் அவனாக்கோறலே யெமதுதொழில், இதுதானீதியினியற்கை, அது பற்றியேயாம்போர்செய்யவந் தோம். எளியானாக்காப்பதே எமதுவிரதமென்று சொல்லிமுடித்தனர். சிங்க முகளே நீயோபோற்றலையுடைய, அவுணரினமோ வலிமையிலலாதவர். நீ போர்செய்யலாம், சுமமாவிருப்பதென்றே வென்று சிங்கமுகன்சொல்ல, பிள்ளையாரோ அவன் மார்பிற்பட்டுருவ ஒரு நாராசக்கனையை யேவினர். அது அவன்மார்பிறைத்துருவவே உதிரம்பெருக்கெடுத்துக்கொண்டது. அக் கணைதொளைத்தவழியே அவன்வயிற்றிற்கெய்த பூதர்களெல்லாம்அவ்வழியே மெல்லென இழிந்தனர். அதைச் சிங்கமுகன் கண்டு வெகுண்டு தன்கையால் அவ்வெளியை யடைத்துக்கொண்டு பிள்ளையார்மேற் கதைகொண்டெறித் தான். பிள்ளையாரோ நாலுபாணங்களையேவி அவன்விட்டெறித்த கதையைப் பொடிப்பொடியாக்கி விட்டதன்றி அவன கையாலடைத்த வெளியையடைக் காவண்ணம் அக்கையை நெகிழ்த்தவிட்டன, பூதவீரர்கள் யாவரும் தடை யின்றிப்பூமியிலிழிந்தனர். பூதர்கள்வந்துசேரவேஒருபாணத்தையேவிஎழுகடற் கப்பால் இலக்கத் தொன்பதின்மரையும் பூதரையும்பிணித்துக்கொண்டு இட்ட மாயாபாசத்தைச் சிதைத்தனர், அவர்களும் பிள்ளையாரிடத்தேவந்து சேர்ந் தனர். பிள்ளையாரும் மனமகிழ்ச்சியோடு கருணைசெய்தருளினர். நெற்றியிற் பட்ட நான்குபாணங்களால் அச்சிங்கமுகளே மூர்ச்சையடைந்திருந்தான். பூதவீரர்களெல்லாம் வந்ததையறிந்த அவுணர்கள் பிள்ளையாரை வளைத்து கொண்டனர். அவரோ தமது கையிற்பிடித்திருந்த வில்லினின்றும் பல கணைகளைத்தொடுத்து அவுணர்க ளிறக்கச்செய்தனர். இதற்குள் மூர்ச்சை தெளிந்த சிங்கமுகன் தன்னுயிரங்கைகளாலும் வில்லைப்பிடித்து அவர்விட்ட பாணங்களைச் சிதைத்து அவர் தேரிலுள்ள சாரதியின்மேலும் ஆயிரம் பாண ங்களையேவினான். அதனால் தேர்ப்பாகனு டயயர்ந்தான். அதுகண்ட பிள்ளை யாரும் தூறுபாணங்களையேவி அச்சிங்கமுக னேறியிருந்த தேரைச்சிதைத்து விட்டனர், அவளே நிலத்தினின்றுகொண்டே அளவிறந்த பாணங்களையேவி னான். பிள்ளையார் ஆயிரம் பாணங்களையேவி அவன் கையிற்பிடித்திருந்த வீற்

களைச் சிதைத்தனர். அவன் ஒரு சூலப்படைவிட்டெறிந்தான். பிள்ளையாரும் பதினான்குபாணங்களையேவி அச்சூலப்படையையழித்ததன்நிப் பின்னு மாயிரம்பாணங்களையேவ அவனொரு தண்டிணையெடுத்து தன்மேல் விட்ட அம்புகளைச்சிதறும்படி செய்தான். அதைக்கண்ட பிள்ளையாரும் தண்டே ந்தியகையையறுத்துத்தள்ளினார். அறுத்தகை மீளவுமுளைக்கக்கண்ட சிங்கமுகன் பூமியிலெறித்த தண்டிணைக்கொண்டோடிவந்தான். பிள்ளையாரும் அவன் விட்ட தண்டிணை ஆயிரம் கணைகளால் துண்டமாக்கினார். அதைக் கண்ட பாவியாகிய சிங்கமுகன் பிள்ளையாரைப் பிடிக்க வேண்டுமென்று வன்மையோடுவந்தான். பிள்ளையாரோ அவன் அவ்வாறு வருவதைக்கண்டு அவனது தலைகைகள் அறுத்துவிழ மூவாயிரங்கணைகளையேவினார். பின்னு மவை முன்போலவே முளைந்தன. அதன்மேல் சிங்கமுகன் கோபங்கொண்டு பல மலைகளை வேருடன் பிடுங்கியெறிந்தான். அவைகள் பொடிப் பொடியாய்ப்படி பலகணைகளைத் தூண்டி அழித்துவிட்டு அவன் தலைகளழியும் படி பலகணைகளையேவினார். அவைகள் மீளவும் முளைத்துவிட்டன. இவ்வாறு தலைகளையும் கைகளையும் கொய்துவர முளைத்து வரக்கண்டு பிள்ளையார் உங்காரஞ்செய்தனர், இரண்டுகையும் ஒருதலையுமாக அவைமுளைப்பதொழிந்து சிங்கமுகன் பிள்ளையார் திருமுன் தோன்றி நின்றதுதனக்கு ஒப்பாவா ரெவரோயென்று ஒரு மலையைவிட்டெறிந்தான். பிள்ளையாரும் ஒரு கணையையேவி அம்மலையையழித்துவிட்டனர். அவன்பின்னே ஒருதண்டிணை விட்டெறிந்தான். அதைக்கண்ட பிள்ளையாரும் இவ்வஞ்சுகளை யுயிருண்டு வாவென்று தன்கையிலிருந்த வயிரப்படையையேவ அது அத்தண்டிணை யழித்துவிட்டுச் சிங்கமுகன் மார்பினுஞ் சென்றுதைத்தது. அது மார்பிறைத்து ஊடுருவ வே மிக்கதுயரத்தோடும் சிங்கமுகாகுரன் இறந்துபட்டான். வயிரப்படையோ சென்று ஆகாயகங்கையில் நீராடி யொருகணத்தில் நமது ருகப்பெருமானது கையில்வந்து சேர்ந்தது. தேவர்களோ பூமழை பொழிந்து ஆடிப்பாடிமகிழ்ந்தனர். முருகப்பெருமானோ நவவீரரும் பூதர் கூட்டமும் அங்ஙனிலே வரச் சென்று பாசறையிற் சேர்ந்தனர். இதைக்கண்ட தூதர்சென்று சூரபதுமன் சமுகத்திற்சென்று சிங்கமுகாகுரன் மடிந்ததைத் தெரிவித்தனர். சூரபதுமனோ மலைபோன்ற மாளிகையிலிருந்து துன்பக்கடலிலாழ்த்து மிகவுந்தளர்த்து தன்னத்தனியே புலம்பியழுதான். இதுகிடக்க;

சிங்கமுகன் வதைப்படலம்

முற்றிற்று.

சூரபதுமன் வதைப்படலம்.

சூரபதுமன் தான்கொண்ட துயரமொருவாறு நீங்கியாயிரங்கோடி தூதர்களையனுப்பி அங்கங் கிருக்குஞ் சேனைகளை யழைத்துவரக் கட்டளையிட்டனுப்பினான். தூதர்களும் விரைந்துசென்று அண்டங்களிற்சென்று சொல்ல

வும் மிக்கபோற்றலுடைய அவுணவெள்ளங்கள் அண்டத்தின்வழியேவந்தன. அண்டங்களிலிருந்து பரந்துவரும் தூசிப்படை சத்தியலோகத்திலும் வைசுவத் தத்திலும் பூவுலகத்திலு நிறைந்தன. பெரியதிசைகளிலும் நிறைந்தன. கடலிலு நிறைந்தன. இமையோரையி லெவ்ஞ்சிறையவே. தூதர்கள் 'சேனைகள் வந்தமையைச்' சூரபதுமனுக் கறிவித்தனர். சூரபதுமன் மகிழ்ச்சிகொண்டு எழுபதினாயிரம் சிங்கங்களும் எழுபதினாயிரம் குதிரைகளும் எழுபதினாயிரம் பூதங்களும் பூண்ட தேர்மேலேறிக்கொண்டு தன்னை நாற்படைகளுஞ் சூழ்ந்து வரப் போர்க்களங் குறுகினான். பிரமனும் கள்ளமாமாயப்பிரானும் சண்முகப் பெருமான் சந்திரதானத்தையடைந்து இப்போதோ சூரபதுமன் போர்க்களங் குறுகிப் போர்செய்ய வந்திருக்கின்றானென விண்ணப்பஞ்செய்தனர். பிள்ளையாரோ நவவீரரும் இலக்கத்தவரும் பூதவீரரும் தம்மைச் சூழ்ந்துவர வெழுந்தருளினார். பூதவீரர்களும் அவுணவீரரும் ஒருவரோடொருவர் போர்புரிந்தனர். பூதர்களில் பலபேர் மாண்டனர். அதைக்கண்டு இலக்கத்தெண்மரும் போர்செய்து தோற்றோடினர். வீரவாகுதேவரும் அவுணர்களை யெதிர்த்துப் போர்புரிந்து பலரைக் கொன்றனர். அவுணப்படைகளைக்கொன்றும் அவுணப்படை மாயாமையை முருகப்பெருமானிடத்தே வீரவாகுதேவர் விண்ணப்பஞ் செய்தனர். இளைய பிள்ளையாரோ தமது வில்லைவளைத்து அளவில்லாத பாணங்களைத்தொடுத்து நிலத்திலும் விண்ணிலும் நிறைந்திருக்கும் அவுணப்படையைப் பிணமாம்படிசெய்தருளினான். அச்செயலைக்கண்டு அண்டகடாகத்தினப் புறமிருந்த அவுணப்படை மிகுதியாக நெருங்கி முன்போல முருகப்பெருமானைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். எம்பெருமானே தன்றேரை நடத்தும் பாகனாகிய வாயுபகவானை நோக்கி நமது தேரினை இவ்வவுணப்படை நடுவே நடத்தவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டனன். அவனே அப்படியே செய்கின்றேனென்று வானின்மேலும் நிலத்தின்மேலும்கடன்மேலும்தேவைச்செலுத்தினான். அவ்வாறு செலுத்துகையில் பிள்ளையாரோ மழைமுகில் போலப் பாணமழைபொழிந்து இரக்கமென்பது சிறிதேனுமில்லாத அவுணப்படைமுழுதும் இறந்துபட்டுப் பிணக்குவியலும் உதிர்வாறும் பெருகப் போர் செய்தனர். எழுகடன்மேலும் விண்ணின்மேலும் நிலத்தின்மேலும் அவுணப்படையோ பிணமாகக்கடக்க அவர்களுடம்பி னின்றறிவ வெள்ளம்பொழிந்து எழுமீலத்திலும் பூவுலகத்திலும் என்டிசையிலும் ஆகாயத்திலும் பரவிய போது முருகப்பெருமானே அவுணர்கள் வருகின்ற அண்டத்தின்வழியையடைந்தனன். சூரபதுமனே நமது குகப்பெருமானுக் கெதிரில் தந்தேவைச் செலுத்தி இது சொல்வானாயினான். குகப்பெருமானே! உண்மையறிவானந்தமே திருமேனியாகவுடைய நமதுபரமசிவன் அருளிச்செய்தவரத்தால் என்றுயிருப்பேனல்லதிறவேன். என்ருற்றேவலைச்செய்து கொண்டிங்கேயுழல்கின்ற தேவர்கள் சொல்லே நீமெய்மையாகக்கொண்டு போர்செய்ய இங்கேயெழுந்தருளினாயே! இனி நீ யென்ன பாடுபட்டாலும் நானுன்னைவிடப்போவதேயில்லை. மேலும் நீ சிறிப்பாலகொன்று விடுவேனோ அப்படியும் விடவேமாட்டேனென்று சொல்லினான். அதைக் கேட்டருளிய முருகப்பெருமானே சூரபதுமனை நோக்கித்

தேவர்களை வருத்துங்கொடியோனே! வம்புமொழிகள் சொல்லாமின்றனை. நா
மேவும் அம்புகளே உனக்கு விடைகொடுக்கு மென்றன். சூரபதுமன் தன்
கையிலிருந்த வில்லை வளைத்துக் குணத்தொலிசெய்து சரமழை பொழிந்
தான். பூதர்களோசூரபதுமனைவளைத்துகொண்டனர். சூரபதுமனோதன்வில்லி
லின்னும் பாணங்களைத் தொடுத்துவிட அத்தப்பாணங்களுக் காற்றாமல் பூதர்
கள் தோற்றோடினர். இச்செயலைக்கண்ட விரவாகுதேவரை யுள்ளிட்ட இலக்
கத்தொன்பதின்மரும் அச்சூரபதுமனோடெதிர்த்துப்போர்செய்தனர். சூரபது
மனோதூறுகொடி பாணங்களையேவி அவர்களுக்கெதிர்த்துப் பிடித்திருந்த வில்லையும்
ஏறியிருந்த தேவையு மறித்துப்பின்னு நாலாயிரம் பாணங்களையேவி அவர்க
ளுடம்பிற்பெம்படி வருத்தினான். அவைகளினால் விரவாகுதேவரை யொ
ழிந்த இலக்கத்தென்மருமிரியல்போயினர். விரவாகுதேவரோசூரபதுமன் தே
றிப்பாய்ந்து தமது வாள்ால் அவன் கையிற் பிடித்திருந்தவில்லையொடித்தனர்.
சூரபதுமனோ தன் கையால் விரவாகுதேவராமாநிலைந்தான். அவ்வோ அத
னால்கிலத்தில் வீழ்ந்து மூர்ச்சையடைந்ததுகண்டு அவனையெடுத்து ஆகாயத்
தில் வீட்டெறித்தான். பின்பு விரவாகு தேவரோ மூர்ச்சைதெளிந்து முரு
கப் பெருமானைசூத்தனத்தை யடைத்தனர். சூரபதுமனும்பின்புமுருகப்பெ
ருமானை நாடிவந்து தன் வில்லை வளைத்து அகேகவகையான வீற்போர் விதங்
காட்டி அப்பெருமான் தெறிக்கட்டி யிருக்கும் கொடியைக் கூரிய பாணங்க
ளாலழிக்கத்துணிந்தான். பின்னோயிரோ அவனேவிய பாணங்களையெல்லாம்
தகர்த்துவிட்டுஅவன் கொடியையு மறுத்துக் கடலில் வீழ்த்தினார். தேவர்க
ளதைக்கண்டு மனமகிழ்ந்தனர். சூரபதுமனோ வெருண்டு ஆகாயத்திலிருந்து
வெடிக்கை பார்க்கும் தேவர்கள்மேலும் அவர்களுக்கெதிர்த்துப்படி அம்புகளை
யேவினான். நிலத்திலிருந்த வண்ணமெ முருகப்பெருமானோ அவன் வீட்ட
அம்புகளை யெல்லாம் கண்டித்துத்தன் தேவையாகாயத்திற செலுத்தி அச்சூர
பதுமனுடன் பலவகைவிற்போர் விதங்களைக்காட்டி யருளினான். இவ்விருவர்
தோர்களோஇருந்தாற்போலிருந்து பாதாளம்செல்லும், நிலத்தில் வந்துநிற்கும்
எண்ணெய்க்குஞ் செல்லும், கடலிற்செலும்பொம், குவையெறிவோடும், சத்
திரபிலோகமடைபும, பெருமழைக்கடையும் அதற்குப்பா லிருக்கும் சக்கரவாள
கிரியையுடையும, பலவண்டங்களிலும் போய்ச்சேரும், இவ்வாறு அத்தோர்
களிரண்டு மெங்கு முலாவின. வச்சிரத்தெகம்பெற்றசூரபதுமனோமுருகப்பெரு
மான்மேல் பலபாணங்களை யேவினான். பின்னே யாரும் தமதுவில்லைவளைத்து
அவன் விடும் பாணங்களைத் தம்மால் வீடப்படும் பாணங்களால் தடுத்துப்
பறினாங்கு பாணங்களையேவி அவனேறி யிருந்த தேவையும் அழித்தனர். அச்
சூரபதுமனோவில்லுடன் நிலத்தில்வந்தடைந்தான். வந்தடைந்துமெறிதேயிரா
மல்புங்கானுபுங்கமாக நம்பெருமான்மேல் பலபாணங்களையேவினான். முருகப்
பெருமானோதானும்பலபாணங்களையேவி அவன்வீட்ட பாணங்களை யெல்லாக்
தகர்த்துஅவன் தோன்மேலும் ஆயிரம்பாணங்களையேவினான். அவைகள்பட்டு
ஒடித்துபோயின, சூரபதுமனோ தோளையிலக்காகஇரண்டாயிரம் பாணங்களை
யேவிமுருகப் பெருமானைவருத்தினான். அவை யனைத்துக்களாயின. பின்னா

சூரபதுமன்விடுகின்றபாணங்களை யெல்லாம் தம்மால்விடப்படும்பாணங்களால் விலக்கி ஆயிரம் சுடுகளைகளை யேவி அவன் பிடித்திருந்த வில்லைபுமொடித்தெறித்தான், பின்னும்கூரபதுமனோ வேறொருவிலையெடுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்திலெழுந்தான். முருகப்பெருமானோ வினாந்து தானு மெழுந்து ஆகாய மார்க்கமாகச்சென்று போர் செய்தான். அதுகண்டு சூரபதுமனோ மீளவீ நிலத்தில் வந்தான். தானும் பூமியில்வந்து போர்செய்யத்தொடங்கினான். இவ்வாறெங்குஞ் சென்றுபோர் செய்துவருகையில் நிலத்தி லிருந்தசூரபதுமன்திசைதோறும் சென்றார் அங்குஞ் சென்றான். கடலிற் சென்றான்; பாடலத்திற் சென்றான். வைகுத்தஞ் சென்றான், இவன் எங்கெங்கு செல்கின்றானோ அவ்வவிடத்தினுஞ்சென்று பிள்ளையார் போர்செய்யச் சூரபதுமன் அண்டத்திற் குப்பொருந்தியவழியேசென்றான். பிள்ளையாரோ அவனை அங்குத்தொடர்ந்து சென்று போர் செய்து அவனது தேனையழித்து விட்டான். தேரழியவும் சூரபதுமன் எண்ணுத வெண்ணமெல்லாம் எண்ணி யெண்ணி யேங்கி மனம் புண்ணாகித்தான் செய்தயாகத்தில் தனக்குப் பரம்பரனாகிய பரமசிவனளித்த பெருவரத்தா, லுதவப்பட்ட மனோவேகமுடைய இந்தரநாலத்தேனா கினைத்தான். அத்தேர்வந்தெறிக்கிற், அத்தேரிலேறிக்கொண்டுபிள்ளையார்முன்னே யண்டத்திற் பொருந்தியவழியை யடைத்த கதவைப் பாணங்களை யேவியறுத்தெறித்து வழியையுண்டாக்கினான். அண்டத்திற் கப்புறத்திருந்த அடிபடைகளோ பிள்ளையாருக்கையில் வந்து சேர்ந்தன.

இவ்வாறு வந்த சேனைகளைக்கண்ட பிள்ளையாரோ தமது விழியாற்கோ பித்து கோக்கி நிற்கவே அவை வந்தவழி போனவழி தெரியாமற் போயின. பின் அதன்மேல் உள்ள அண்டங்களினுள்ள படைகளெல்லாம்வந்துகொண்டேயிருந்தன. அவைவரக்கண்டபிள்ளையார் உங்காரஞ்செய்தனர், அவைகளுயழிந்துபோய்விட்டன. பின்னுள்ள அண்டங்களிலிருந்து சேனைகள்வந்து கொண்டேயிருந்தன. இவ்வாறுவருவனவற்றையெல்லாநோக்கித் தமதுதிருக்கழுங்கலினுள்ள பஞ்சாயுதங்களை யேவினர். அவை பலவண்டங்கடோறுஞ் சூரு விச்சென்று அடிபடைகளை யெல்லாம் ஒருகணப்போதேயழித்துவிட்டன. இவ்வகையாகவே தன் படைகளனைத்தும் அழிந்து போகக்கண்ட சூரபதுமன் தனக்குப் பரம்பொருளாகிய சிவபெருமா னளித்த சக்கரமொன்றைச் சாட்குணப்பிரமமாகிய சுப்பிரமணியப் பெருமான்மேல் வீசினான். அது நமதுபெருமான்மேல்வந்தது. தமதுதிருக்கரத்தில் அதையும்பிடித்தேந்தினன், சூரபதுமனோ மிக வருந்தித் தான் விட்ட பிடையும் பழுதாகக் கண்டு பவருவங்களைக்கொண்டு மாயை யாற் போர்செய்யத்தொடங்கினான். அதுகண்ட பிள்ளையாரும் ஞானத்திரமேவி அவனரிதிற்செய்திருந்த மாயை யனைத்தும் கெடுத்தனர். கெடுக்கவே அச்சூரபதுமன் தன்னத்தனியனும் நின்று எல்லா விடங்களினுஞ் சென்றான். பிள்ளையாரும் அவனுடன் தொடர்ந்து போர்செய்யத்தொடங்கினர். அதன்மேல் சூரபதுமன் மீண்டும் நிலத்தில் தோன்றித் தன் தாயாகிய மாயையை யுள்ளத்திலே கினைந்த மாதிரத்தில் அம்மாயையும் வந்துதோன்றினான். சூரபதுமனோ அவனைச்சேதா வைக்கண்டகன்றே

போல்தன்னுள்ளங் குழைந்துகண்டுஇதுகாறுடந்தவற்றை யெல்லாம்சொல்லி
 இறந்துபோன சேனையுள்முழுதும் மீண்டு மெழுந்திருக்க வொருமுழ்ச்சியைக்
 கேட்டான். அவர்சூரபதுமனைநோக்கிப் பெருமபுறக்கடலினப்புறத்தேயுள்ள
 சஞ்சிவி மலையிங்கு வருமாறின் யாவரும் பிழைப்பவென்றுருக்கார்தனர்.
 அதைக்கேட்ட சூரபதுமன் மனமிகமகிழ்ந்து அம்மலையைக்கொண்டு வருவே
 னெனத்துணிந்து தனக் கனாநிலை முத்தனாகிய பரமசிவன் உதவி யிருந்த சிங்
 கத்தின் பிடர்மேலேறி இத்திரஞாலத்தேனானோக்கிநீசென்றுசஞ்சிவி மலையை
 க் கொண்டுவாவென்று கட்டளையிட்டான். அது அவ்வாறே சென்று அம்
 மலையைக் கொண்டுவந்தது. அம்மலைவரவே போர் செய்யத் தொடங்கிய
 நாள் முதலின்று வரையும் இறந்து கிடந்த பாண்டுகொண்ட சிங்கமுகாகரன்
 முதலானோரெல்லாம் நித்திரா தெளிந்தெழுந்து டொர்செய்யத் தொடங்கி
 னர். அதைக்கண்டு பூதவீரர்கள் வருக்கொண்டு தளர்த்தனர். அதுகண்ட
 பிள்ளையாரோ தமது கரத்திலிருந்த வில்லில் சிவாத்நிரத்தைத் தொடுத்தே
 வினார். அது மீண்டு மெழுந்து சிங்கமுகன் முதலிய தானவரையெல்
 லாமழித்துவிட்டு நமது குதப் பெருமான் திருக்கரத்தின் வந்து சேர்ந்தது.
 சூரபதுமனோ சினங்கொண்டு தன் தேனானோக்கிநீ சென்று விரவாகுதேவ
 யையுள்ளிட்டானா யெல்லாம் மயக்கங்கொள்ள அண்டமுகட்டிற் கப்பாற்
 சேர்த்துவாவென்று கட்டளையிட்டனர். அவ்வித்திரஞாலத்தேரோ அவ்வாறே
 சென்று அவர்களை அண்டமுகட்டிற் கப்பாற் சேர்த்தது. பிள்ளையாரோ சினங்
 கொண்டு தமது வில்லில் ஒரு பாணத்தைத் தொடுத்தேவினார். அது சென்று
 அத்தேனான அவ்வாவாகுதேவனா யுள்ளிட்டாருடன் நிலத்திற்கொணர்ந்து
 சேர்த்தது. அதனால் அவர்களைவருமாயக்கமகன்று நங்குகப்பெருமானைப்
 புகழ்ந்து நின்றனர். பிள்ளையாரோ அத்தேனானோக்கி இனி இங்கேதானே
 நின்றும் கிருவென்று கட்டளையிட்டருளினார். அது அவ்வாறே அதைவினி
 னில்லுவிட்டது. சூரபதுமன்மனத்தளர்த்துதன் வில்லில் எழுபாணங்களைத் தொ
 டுத்து எவினான். அவைபிள்ளையாரை மொக்கிவரவே அவற்றைத்தாமும் அவ்
 வாறு தமது வில்லில் பாணங்களைத் தொடுத்தேவித் தடுத்து ஆவிரப் பாணங்
 களையேவி அவன்கையிற்றிடித்திருந்த வில்லைத்துணித்தனர். சூரபதுமனினதன்
 கையிலிருந்த வில்லொடியவே குலப்படையொன்றை விட்டேவினான். அதை
 யாழிக்க ஆவிரப்பாணங்களைப்பிள்ளையாரேவி, அவற்றையெல்லாம் கவளிகரித்
 துக்கொண்டுத் தம்மேல் வரக்கண்டு பிள்ளையாரும் தமது திருக்கரத்திலிருக்கும்
 வயிரப்படையைவீவினார். அது குலப்படையைக்கவவிக்கொண்டு பிள்ளையார்
 திருக்கரத்தே வந்தடைந்தது. பிள்ளையாரோ இரண்டாயிரப்பாணங்களையேவி
 அச்சூரபதுமனையிருந்த சிங்கத்தைக் கொன்றனர். தானேயிருந்த சிங்க
 மிற்றதுபடவே சூரபதுமன் சக்கரவாகப்புள்ளையோ ளுருக்கொண்டு பூதர்களை
 வந்தத்தத் தொடங்கினான். இவ்வாறு வருத்தத் தொடங்கியதறிந்த பிள்ளையா
 ரும் அப்பறவையைக்கொல்லவினைத்துவிலகினின்றும் பலபாணங்களையேவினார்.
 அதனாலவருந்திய அப்பறவை பிள்ளையாறு திருக்கரத்திலிருக்கும் வில்லைமுறி
 க்கவந்தது. அதைப்பிள்ளையாரும் தமது திருக்கரத்திலிருந்த வாட்டபடையா

லீரண்டு துண்டமாக வெட்டித்தள்ளினார். பின்பு அச்சுரபதுமன் நிலனையும் ரீராயும் தீயாயும்காற்றாரும் தனித்தனியுருவங்கொண்டு போர்செய்யப் பிள்ளையாரும் அவற்றையெல்லாம் தமது திருக்கரத்திலிருக்கும்விலில்லி எழுபாணங்களைத்தொடுத்து நீங்கள்ஊழிவெள்ளம்போலுருக்கொண்டு அவன்மாயையை யெல்லாமழிக்க வேண்டுமென்றுதடுத்தும், நீருருவங்கொண்டபோதுநீருருவங்கொண்டுபோர்செய்ய அதைநூறுபாணங்களையேவி யூழித்தீயுருக்கொண்ட நீருருவத்தை யழிக்கவேண்டுமென்று தடுத்தும், தீயுருக்கொண்டுஅவன்போர் செய்கையில் பிள்ளையார் தமதுகரத்திலிருக்கும் வில்லில் ஆயிரம்பாணங்களை யேவிஅவற்றைப் பிரசண்டமாருத வடிங்கொண்டு போய்வெற்றிகொள்ளவிடுத்தும், பின்பு பிள்ளையார் அவன்காற்றுருக்கொண்ட காலத்தில்தமதுதிருக்கரத்திற்பிடித்தவில்லில் இலட்சம்பாணங்களைத்தொடுத்து நீங்கள்பாத்தன் வடிவங்கொண்டு அம்மாயையை யழித்துவரவேண்டுமெனவிடுத்தும்போர்செய்தருளினார். இவ்வாறுபோர்செய்யவேசுரபதுமன்சாலனெடுத்து ஒருபால் எம்போலவும் ஒருபாலிருள்போலவும் ஒருபால்மலைபோலவும்ஒருபக்கத்திற் பூதம்போலவும்ஒருபக்கத்தில்பஞ்சபூதம்போலவும்ஒருபக்கத்தில் ஆலரிடம்போலவும் ஒருபக்கத்தில் படைவகைகள்போலவும்உருக்கொண்டுபோர்செய்தான். அவற்றையெல்லாம்தனித்தனியேதமதுவில்லில் ஆயிரபாயிரம்பாணங்களைவிடுத்துத்தடுத்தருளினார். பிள்ளை சுரபதுமன்எழுகடலாகவும்நிலமேழும்பிறவாகவும்உருக்கொண்டு போர்செய்யும்படிவந்தான், அவற்றையெல்லாம் தமது திருக்கரத்திற்பிடித்திருக்கும் வில்லிற்றெடுக்கும் ஆயிரம்பாணங்களையேவ அப்பாண தேவதைகள் அல்வுருவ மொவ்வொன்றிற்கும் எவ்வெழுருக்கொண்டு அவன் கொண்ட மாயை வடிவங்களனைத்தையுஞ் சிதைத்தன. பிள்ளையாரோ இவற்றைஎல்லாம்கண்டு தன்னையன்றிவெல்லாத தற்பரவடிவமாய் நின்றனர். அதுயாவனையும் மனம் குழைந்துருகும்படிசெய்தது. எங்கும்தானேயாகிகின்ற தன்மையைக்கண்டஇவனைப்பாலனென்றேயெண்ணிமதிமோசம்போனேனே, இவ்வுருவத்தில்எல்லாவண்டங்களுந்தோன்றாநின்றனவே, இவ்வுருவத்தைக்காணவல்லவரயாவர், ஆயிரங்கோடிமன்மதர்கள் அழகனைத்தும்ஒருசேரத்திரண்டு நின்றற்போலவும்ஆயிரங்கோடிஇளஞ்சூரியர்ஒருசேரத்திரண்டு நின்றற்போலவும்விளங்கிப் இக்குமரநாயகன் திருவுருவத்தைக்கண்டு தேவர்கள்ஒருபுறத்தே வணங்கித் துதித்துநிற்க, அண்டமும்பிறவும் தானேயாந்தன்மையா யிருக்கின்றனனே! இவனுண்மையை நமக்குத் தூதனாகவந்த விரவாகுவும் சொல்லியிருந்தான்னாரே! அவன்சொன்னவற்றையெல்லாந்துணிபாகக்கொள்ளாமலிருந்துவிட்டேனே! நான் அரசுசெலுத்திவந்த ஆயிரத்தெட்டண்டமும்இவன் கொண்ட திருவுருவத்தி னோர்காண்மயிரிற்றேன்றுகின்றனவே! இவன் கொண்டதிருவுருவத்தினைமுழுதமறியவல்லவர் யாரிருக்கின்றனர்! நான்பெற்றவரத்தின் சிறப்பால் ஒருசிறிது பார்க்கவளியுடையேனாயிருக்கின்றேன். இவனைச் சாதாரணமாக எண்ணவும்போமா! அப்பாம்பொருளேஇக்குமரனாகியேபோர்செய்யவந்ததென்று என்னுயிர்போன்ற தம்பியாகிய சிங்கமுகனும் என்னியை சூமாரனாகிய இரணியனும் பலவகையாக எடுத்துச் சொன்னார்கள்,

நானதைக்கேளாமலும் போனேனே! நாம் இவன் திருவுருவத்தை எண்ணி
லாதயுகமேத்தி நின்றாலும் கண்ணினாலுமடங்காது கருதலளவையாலு
மடங்காது, இவன் நம்மொடு போர்செய்ய வெழுந்தருளியது அவன் திருவரு
ளாலேயென்று துணியவேண்டும். இவனோடு போர்செய்யலாமென்றுகொண்ட
வெகுளி முழுதும்போய்விட்டது, போர்க்கெழுமுயற்சியு மருகிவிட்டது.
உடல்புளகமரும்பியது. ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகுகின்றது. இவனிடத்தே
யன்புபெருகுகின்றது. எனக்குஞ்சமம்என்றும் அழிவாய்ப்பட்டமெழுகே
போ லுருகாநிற்கின்றது. அகந்தைவேருடன் கெட்டொழிந்தது; மெய்யுணர்
ச்சிபிறந்தது. வலத்தோளும் கண்ணும் துடிக்கின்றன. இவன் திருவுருவத்தில்
எல்லாப்பொருள்களும் தோன்றுகின்றன. விண்ணவர்பெருமானாகிய இவ
னது திருவுருவத்தை முழுதுங்கண்டேன்; இவனை அடையவேண்மெவதே கா
லினாற்பெற்றபயன், கையாற்பெற்றபயன் தொழுவதே, தலையால்வணங்குவேண்
மெவதே, நாவினால் தித்திக்கவேண்மெவதே, தீமையனைத்தும் நீக்கவேண்மெவதே,
நானிவனுக்காளாகி யென்றும் வாழவேண்மெவதே, நானுந் தேகமெடுத்தபயனி
துவே என்று எண்ணுகின்றான்.

இவ்வாறு எண்ணியிருந்த சூரபதுமனைக் குமரநாயகன் தன்றிருவருளால்
மீண்டும் மயக்கினான். மயக்கவே கையொடுகையைத் தாக்கித் தலையையசை
த்துக்குழந்தையுருக் கொண்டுகள்ளன்போர்செய்யாமல் கள்ளமாயையொன்று
காட்டி என்னையுமயக்கங்கண்டானே. யாரொனக்குகிராவர்! காயமழியாத
யானோ கருத்தழியவல்லேன், இவனுயிர்குடித்தே என் கோபத்தனிலேனெ
ன்று மனந்துணிந்து ஆலவிடப்போலெழுந்துகீழிச் சூரியனும் நிலனும் விண்
னுமறையத் தக்கதாக்கிய இருளுருவங்கொண்டு நின்றான். இதைக்கண்ட தே
வர்கள் அபுணமாயமென்று ஆகாயத்திற்சென்றுபார்த்துக்கொண்டிருந்தெம்மை
வருத்துவான்போ லுமெனத்துணித்துஎம்மை இவனைக்கொன்றுகாத்தியென்று
முறையிட்டழுதனர். அம்முறையைத் திருச்செவி சாத்தியருளிய குமரநாய
கன் தமது திருக்கரத்திலெந்தியவேற்படையைநோக்கிசென்று நீஇவனுடலைப்
பிளந்துவாவென்று கட்டலாயிட்டான். பிள்ளையார்வேற்படையைமே வேஅ
வன்செய்தமாயைகளைத்தும்போயின. அதுசெல்லக்கண்டசூரபதுமன்இவன்
ஏவியவேல்நம்மையென்னத்தான்செய்யுமென்று குறுகைக்கொண்டுகொபுமாய்
க்கடலினடுவேசென்று கீழினாநின்றமேற்பகைமாமரவுருவாய்கின்றான். உலக
முழுதும்கவடுவிட்டுவானளாவியதோர்மாமரமாய்க்கடலினடுவிலிருந்தசூரபது
மனின்ற நிலைமைகண்டு தேவர்களெல்லாம் கலங்கினர். அனந்தனும் பாரஞ்
சுமக்கமுடியாமல் தன்னுயிர்த்தலைகளையுநெளித்துக்கொண்டான். உலகமேழு
மிடித்துப்பொரித்தன. கீழேழுலகமும்பொடித்தன. அட்டமாநாகங்களும் யாமை
யும்புரண்டன. எழுகடலு மொன்றாவதாயிருந்தன. அட்டகுலாசலமும் வருந்
தின். நட்சத்திரக் கூட்டங்களுமுதிர்ந்தன. கிரகங்களும் தத்தங்கதிமாநின, சூரி
யனும் தேரிற்பூட்டியகுதிகாளுடனும் கலங்கினன். சந்திரனும் தன்விமானத்
தைவிட்டோடினான். தேவர்களுங் கயிலையைடைத்துஇறைவனைபுகலென்று
வேண்டிக்கொண்டனர். இவ்வாறுயாவரும் எவையுமஞ்சுஞ் சூரபதுமன் வருந்

திக்கொண்டிருந்தான். அவ்வேற்படையானது கடலினடுவே அவன் கீழ்ப்பலகவடுகளைவிட்டுப் பூத்துக்காய்த்துப் பழுத்துத் தன்வரால்மேலுலகளைத்தையும் வருத்தும்அக்கொடியமாமரவுருக்கொண்டிருக்கக்கண்மென்மவருத்திஅம்மரத்தைத் தடித்தது.வேலோ அவனைமார்பினடுவேபுகூர்த்துபிளந்துஆகாயகங்கையிற் படிந்துஅக்குமரநாயகன் திருக்கரத்தேவத்தடைத்தது. வேற்படைமீளவேசூரபதுமனும் சேவலுமயிலுமாகவுருவங்கொண்டு குமரநாயகனோடெதிர்க்க எண்ணங்கொண்டு தேவர்களெல்லா மிரியல்போகப் பரம்பரனருளிய வரத்தாளிறவாமல் சேவலுமயிலுமாக ஆரவாரித்துக் கொண்டுவரவே, சூகப்பெருமான் கண்டு மயிலைவாகனமாகவும் சேவலைக் கொடியாகவுமிருக்கக் கருணைசெய்தான்.தமக்குப்போரில் சேவற்கொடியாயும் மயில்வாகனமாயுமிருந்த அக்கினி தேவனையும் இந்திரனையும் நோக்கி உமதியற்கை வடிவங் கொள்ளுங்கோளென்றுசொல்ல அவர்களும்த்தத்தமுருக்கொண்மெனங்கிநின்றனர். தேவர்களும் எங்கள் வினைவேரறுத்தருளிச்சூரபதுமனையும் வேரறுத்தாயென்றும், நாங்கள் நூறு யுகமட்டிமவருத்த ஆறுமுகங்கொண்டருள்செய்தாயென்றும், நீதிநெறியில்லாதவசூர்செய்யுந் தீமையொழிந்து வேதநெறிபெற்றோமென்றும், எங்களுக்கின்றுபகைமாற்றிச் சென்றவுயிர் மீண்ட திறம்பெற்றோமென்று செய்யுமவனும்புலனும்செய்வித்துநிற்பவனும் எய்தவரும்பொருளு நீயேயென்றுங்காட்டியாண்டனையென்றும்உனக்கேதொழும்புசெய்யப்பூண்டோமென்றும் போர்க்களத்தேவனங்கிநின்றனர்.

(சூரபதுமன்வதைப்படலம்)

முந்திற்று.

மீ ட் சி ப் ப ட ல ம்.

இவ்வாறு நிகழ்வே மகேந்திரசூரத்தில் அஷ்டாநிற் சிலர்விரைந்துசென்று சூரபதுமன் சூகப்பெருமானால்ஏவப்பட்டவேலா ஷிறுதுபட்டானென்றுபதுமனோமனைக்குத் தெரிவித்தனர். அதுகேட்ட அப்பதுமனோமனையும் தன்னாயக னிறத்ததைக்கேட்டவுடன் தலையளியால் தன்னாருயிர்நீங்கினான்.*மற்றமனைவிய ர்ப்பாவரும் தீயில் வீழ்ந்திறந்துபட்டனர். இரணியனோ தனத்தந்தையாகிய சூரபதுமன் இறந்துபட்டதும் சேவலுமயிலுமாயும் கின்றமையும் கண்டுள்ளங் கலங்கி மனக்கொந்து நான்சொன்னவாசகங்களெல்லாம்கேளாமற்போயினேயே! என்று தான் உன்னை முன்னேப்போற் காண்பேன், அன்புடையானென்று பிறர் சொல்லத் துன்பமுடையானாய்த் துயரங்கொண்டமுகின்றேன், மற்றலர்வ லிகண்டும் உன்னைப் போர்க்களத்திற் காவாதொளித்தகடையேனன்றோ! என் கட்டபுலனுக்குத் தோன்றாமலொளித்தாய்,யாருமகனென்றேசொல்லப்பூமியில் தோன்றிய என்னையும் கூடமனங்கொள்வாயோ, கில்லாதவுடம்பை நிலையெ ன்று கினைத்துப் பலருங்கண்டு பழிக்கஉனக்குஞ்சொல்லாமலேயோடிப்போய் மறைத்திருத்தேனே; நீஇறந்துபட்டபின்னரன்றோவறுதுவிட்டேன். நானேயோ

வன்பினனென்றின்ன புலம்பி ஆகாயத்தில் வெகுதூரத்திலிருந்துகொண்டு மனத்தளர்ந்து பெருமூச்செறிந்து நான் கண்படுவேனாயின் என்னைப் பூதர்கள் எல்லாத்தின்று கோபத்தீர்வாரோயென்று முன்போற் கடலிலொளித்துக் கொண்டான். பின்புஅவ்விடமகன்று அவன்சுக்கராசாரியனைத்தேடிச்சென்றடைந்து போரில் இறந்துபட்ட தாதையர்க்கும் பானுகோபன்முதலிய துணைவர்க்கும் பதுமகோமனைமுதலிய தாய்மார்க்கட்கும் மற்றையோர்ஈமக்கடளை விதிமுறைசெய்து நாமினியிருப்பது துன்பத்திற்கோ ரங்குரமாமெனத்துணிந்து அதை வெறுத்து ஆதிப்பிரானுகிய பரமசிவனைநாடிச் சிந்தையுமொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாகிய அந்தமிலின்பத்தழி வில்விட்டையடைய ஒருசார் சென்று நோற்றிருந்தான். இதுநிற்க,

மயிற்பரியுகைக்கும் பரம்பரன் வீரவாகுவைநோக்கிச்சூரபதுமனால் சிறைகிடந்த சயந்தன்முதலிய தேவர்களையெல்லாம் மீட்டுவாவென்று கட்டளையிட்டனன். அக்கட்டளையைத்தலைமேற்கொண்ட வீரவாகுதேவர்கள்தென்று அப்பெருமானே மும்முறைவலம்வந்துஎட்டுறுப்பு நிலமுறப்பணிந்து விடைபெற்றுப் போர்க்களம்விட்டகன்று மகேந்திரநகரமடைந்து அவர்களைச் சிறையிட்டிருக்குமிடம்புகுந்தனர். அதைக்கண்டசயந்தன்முதலியதேவர்களெல்லாரும் விலங்குண்டு கான்விலங்கேபோற் சிறையுண்டிருந்த எங்களை மீட்கும்படி யெழுந்தருளினாயோ! என்று வணங்கி இருகைகளும் சிரமேற்குவித்துத் துதிசெய்தனர். அதைக்கண்ட வீரவாகுதேவா அவர்களை நோக்கி நமது சண்முகங்கொண்டதானுவாகியசுகப்பெருமான் சூரபதுமனை அவன் புத்திரபவுத்திராதி களுடன்கனத்திலவியக்கொன்று நனைத்து உம்மையெல்லாம் சிறையினின்று மீட்பித்தனன். அச்சொல்லைச் செவிக்கமுதமாகக்கேட்டுள்ள மகிழ்ந்த சயந்தன்முதலிய தேவர்கள் வீரவாகுதேவருடனே சென்று பின்னையாணைக்கண்டு மும்முறை வலம்வந்து எட்டுறுப்பு நிலமுறப்பணிந்து வாழ்த்தினின்றனர். அப்போதுகூன்றெறிந்த கொற்ற வேற்குகப்பெருமான் அவர்களைத் தமதுகருணைத் தடங்கண்ணாற்பார்த்தருளி மனக்களிப்புடன் இனித் துறக்கச் செல்வம்பெற்றிருப்பீரென்றுதிருவாய்மலர்த்தருளினான். பின்புசயந்தன் தன்னையின், தந்தையாகிய இந்திரனை வணங்கினின்றான். அதுகண்டு இந்திரனும் தன்மகனை வாரியெடுத்துமாப்புறத்தழுவி யுச்சிமோந்து முத்தமிட்டான், அதுபோது மற்றதேவரும்முறைமுறையேவந்து இந்திரனை வணங்கினின்றனர். அவர்களையும் தனித்தனியே மாப்புறத்தழுவினான். பின்னர் சூர்க்குலங்கடிந்த சுடர்நடுவேவண்ணல்போர்க்களத்திற் போரில்அதுவரையிலும் இறந்துபட்ட பூதனாயெல்லாம் வருகவென்றருள அவர்களும் அவ்வாறே வந்து சுகப்பெருமானேவணங்கின்று சூழ்ந்தனர். பின்னர் சுகப்பெருமானே வருணனையழைத்துச் சூரபதுமன் இதுகாறும் அரசுபுரிந்திருந்த மகேந்திரநகரத்தை யழித்துவிடென்று கட்டளையிட்ட,அவன் அக்கட்டளையைத்தலைமேற்கொண்டுஅந்நகரத்தைமுழுதும் கடலுக்கினாயாக்கினான். கடவுட்பெருமானுகிய சுகப்பெருமானேமகேந்திரநகரைக் கூட்டுதுஇலங்கையைநீங்கிக் கடலையுந்தாண்டித்திருச்செந்தூரையடைந்துமயில் வாகனத்தைவிட்டிழிந்து பிரமன்மால்முதலியதேவர்களும்வீரவாகுதேவர்முத

வியிலக்கணத்தொன்பதின்மரும் பூதரும் தன்னைப் புடைசூழத்தனது திருக் கோயிலையடைந்து சிங்காசனத்தி லெழுந்தருளினான். அப்போது பிரமன்மால் முதலிய தேவர்கள் அறுமுகங்கொண்ட ஆதிப்பிராணை மும்முறைவலம்வந்து எட்டுறுப்பு நிலமுறப்பணிந்து வாய்பொந்திக் கைகட்டிக்கொண்டேம்பெருமா னே! துரும்பிலும் பற்றாச்சிறியேம் தேவரீருடைய பொற்பாத புண்டரீகங் கட்டு அருச்சுனை செய்யவேண்டுகின்றேமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொ ண்டனர். அவ்வாறே செய்கவென்றும்பெருமான்பணிக்க, அக்கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்ட அப்பிரமன்மால்இந்திரன்முதலிய தேவர்களும்புனல்நறு மலர்களி வகைமுதலியவற்றைச் சேகரித்துக்கொண்டு சூமாரதந்திர நெறியிற் கும்பத்தாபன முதலியவற்றைச் செய்துபரிவாய்ப் பூசிக்கத்தொடங்கி அர்ச் சனையுஞ் செய்துமுடித்து வணங்குகின்றனர். அவர்களை நோக்கி உமது குறை யாதென்றுதிருவாய்மலர்ந்தருள சூரபதுமனைவேரொடுங்கெடுத்த தேயாங்கள் பெறுப்பேறு, எங்களுக்குமது திருவருள் பூரணமாயிருக்க யாங்கள் பெறவே ண்டுவதென்னவிருக்கின்றது, உமது சுருணைக்கடைக்கண் எம்பால் எப்போது நீங்காதிருக்க வேண்டுமெனக் குறையிரந்தனர். பின்பு குகப்பெருமானோ பரம் பரனாகிய பரமசிவனை யருச்சிக்கத் திருவுளங்கொண்டு தா ணுவையமைத்துச் சிவார்ச்சனை செய்யத்தொடங்கிச் சிவாகமவிதிப்படி முடித்து இறைவனையும் வழிபட்டிருந்தான்; இதுகிடக்க.

பி. அப்பாடலம்

யுத்தகாண்டம்.

முற்றுப்பெற்றது.

தேவகாண்டம்.

தெய்வயாவணயம்மை திருமணப்படலம்.

கண்ணுதற்பிரானுதல்விழித்தோன்றியேகமலத்
தண்ணலுக்கருமறைப்பொருடெரித்தருள்வியைத்
டெண்ணிலாதனசெய்துஞர்முதறடிந்திமையோர்
நண்ணவான்பிடிமணந்தவனடிமலர்நயப்பாம்.

முத்துக்குமரப்பெருமான் இவ்வாறு சிவார்ச்சனைசெய்தபின்னர் அவ்விட
மகன்று மாலேபிரமணேமுதலிய தேவர்களும் முற்றத்துறந்த முனிவரும் வீர
வாகுதேவரை யுள்ளிட்ட இலக்கத்தொன்பதின்மரும் பூதவீரரும் பூதப்படை
இரண்டாயிரவெள்ளமும் தன்னைப் புடைசூழ்ந்துவர மயில்வாகனத்திலெழும்
தருளிமாலேபிரமன்முதலிய அத்தேவர்களைநோக்கிநீங்கள் உங்களுக்குரியவா
கனங்களின் மேலேறிவாருங்களென்று கட்டளையிட, அக்கட்டளையை மேற்
கொண்ட பிரமன்மாலீர்திரன்முதலிய தேவர்களும் வீரவாகுதேவரை யுள்ளி
ட்ட இலக்கத் தொன்பதின்மரும் பூதவீரரும் தத்தம் வாகனங்களின் மேலே
றிப் புடைசூழ்ந்து சென்றனர். இவர்கள் இவ்வாறு புடைசூழ வடதிசையை
நோக்கிச் சென்று சந்தனப்பொதிகைச் செந்தமிழ்முனிவனும் சவுந்தரபாண்
டியனெனுந் தமிழ்நாடனும் சங்கபலகையுந் தழைத்தினிதோங்கு மங்கலப் பா
ண்டிவளநாட்டின் முக்கண்முதல்வன்மூவிருபத்துநான்குதிருவிளையாடல்செய்
தமுத்தித் திருப்பதியெனப்படும் துவாதசாந்தநகரமாகிய மதுரைக்குக் குடக்
கண்ணுள்ள திருப்பரங்குன்றினை யடைந்தான். அதைக்கண்டதெய்வத்
தச்சன் அம்மலையைடைந்துஅளவிலாவிதிகளும்தேவகுலமும்மேயில்களும்
சோலையும் வாவியும்படைத்து முடித்து விண்ணப்பிக்கக் குமரநாயகனும் தா
னேறியிருந்த மயிலினின்றிழிந்து பிரமன்மாலீர்திரன் வீரமுதலானோர் புடை
சூழ்ந்துவரத் தனக்கமைத்த திருமாளிகையிலே சென்று மற்றதேவர்கள் முத
லானோர்களையும் தத்தமக்கமைத்திருந்த விடுதிகளிற் செல்லக் கட்டளையிட்
டனன். வீரவாகுதேவரை யுள்ளிட்ட வீரர்கள் இலக்கத் தொன்பதின்மரும்
பாரிடவீரரும் இரண்டாயிரவெள்ளம் பூதப்படையுடன் குமரநாயகனைப் பிரி

யாமலிருந்தனர். இவ்வாறு அவர்களுடன் எழுந்தருளியிருக்கையில் பராசர முனிவன் மக்களாவாரும் முன்னே நம்பெருமான் கட்டளையிட்டிருந்த வண்ணம் அப்பெருமானது சீபாதபுண்டரீகங்கட்கருச்சனை செய்து துதித்து நின்றனர் அவர்களைக் கடைக்கணித்தருளிப் பெருமானருளிச்செய்த வேதசிவாகமமுடிவாகிய மெய்ப்பொருளை அவர்கட்குப் பேசுத்தருளினான். இதுநிற்க, “

இந்திரனே தன்பகைவனாகிய சூரபதுமனை வேருடன்களைந்த வெற்றி வேற்கை விசாகப்பெருமானுக்குத் தன்னருமந்தப் பெண்ணமுதமாகிய தெய்வ யானையாயையழைப்பித்துத்திருமணஞ்செய்விக்க வெண்ணித் தான்கொண்ட கருத்தைப்பிரமன்மால்முதலிய தேவர்கட்கறிவித்தான். அவர்களோரீகொண்ட கருத்தேசாலச்சிறந்ததென்று மிகமகிழ்ச்சியுடன்பெரிக்கொண்டனர். அத்தருணத்தில் இந்திரன் தன்னருகேயின்ற தூதனை நோக்கி நீ வினாந்துசென்று மேருமலையை யடைந்து என்மனைவியைத்தெய்வயானையாருடனழைத்துவா வென்றுகட்டளையிட்டான். அக்கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்ட தூதனும் மேருமலையையடைந்து புலோமசையென்னும் சகியையடைந்து அவள் கணவனாகிய இந்திரன் சொன்னதை யெல்லாமெடுத்துச் சொல்லி வினாவாகப் புறப்பட வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து, சூரபதுமன் மாண்டதும் சயந்தன் முதலியோர் சிறைமீண்டதும் குமரநாயகன் திருப்பரங்குன்றத்தில் வந்திருப்பதும் தெரிவித்தான். அதைக்கேட்ட இந்திராணி சாலக்களிப்புடன் வினாந்து தன்மகளுடன் அயிராவதமாகிய யானையின்மேலேறிக்கொண்டு திருப்பரங்குன்ற மடைந்து இந்திரனிருக்கும் விடுதியையடைந்தனள். அவள் வரவையறிந்த தெய்வமாதர்கள் இந்திரானியை முறைமுறைவந்து வணங்கினர். பின்பு சயந்தனும் சேதாவைக் கண்டனையும் கன்றேபோல வந்துவணங்கினான். அவனைக்கண்ட இந்திரானியோ தன்மகனாகிய சயந்தனைக் கருணையால் தழுவிக்கொண்டு தன்கொங்கையிற் பால்கரக்கத் தன்கவலையனைத் தூரீங்கி வறியோனுக்குப் பெருநிதி கிடைத்தார்போல மகிழ்வடைந்தனள். இந்திரன் தனகாதலியாகிய சகியைக்கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்த பின்பு தன்மகளாகிய தெய்வயானையாறாத் திருமணஞ்செய்விக்க நினைத்து ஒப்பாருமிலலாத வுத்தமலாகிய வெற்றிலேற்கைக்குமரநாயகன் சீபாத புண்டரீகங்களிற் பூமலர் கொண்டர்ச்சித்து மலைபோலும் தோளையுடைய அவுணர்களைக்கொண்டு தேவர்கள் சிறைமீட்டனை ! எனக்கும்வேண்டியசிறப்புஞ்செய்தனை? அதைமுழுதாழச் செய்நகன்றியாகச் சிறியேன் செய்யத் தக்கதுமுண்டோ? முன்னே யான்பெற்றமாத இம்மலையினிடத்தே யமர்கின்றனள். அவளைத் திருமணஞ்செய்து கொடுத்து என்பிறவிப்பிணி நீங்கவெண்ணி யிருக்கின்றேனென்றான். இவ்வாறு சொல்லவே இந்திரனை எம்பெருமான் கடைக்கண்சாத்தியருளி அம்மாதம் எம்மைநோக்கிமுன்னே தவஞ்செய்திருக்கின்றான். ஆகையால் எண்ணியபடியே நாளையே திருமணஞ்செய்துகொள்கின்றேன் என்றான். அதைக்கேட்ட இந்திரன் சாலமகிழ்வெய்தி எம் பெருமானுடைய திருப்பாதமலர்களைத்தன்முடிமேற்கொண்டொங்கன் கிருதார்த்தராஜனென்று சொல்லிவெளியேவந்து தூதனைநோக்கிநின்றான். அத்தூதரும அவனடிவழித்தாழ்த்துவணங்கினர். அவர்களை நோக்கி இந்திரன் சொல்லலா

யினான். நீங்கள் சென்றுமுகஞுத்தமகாராசன்முதலிய அரசர்கட் கும் தேவர்கட் கும் மற்றதிசையுளார்க்கும் முற்றத்துறந்தமுனிவர்கட்கும் எமதுபெருமானாகிய குமாரசன்குருமூர்த்தி திருமணநாளை யென்றுதெரிவிக்க வேண்டுமென்றான். அப்படியேதிரும்பரங்குன்றத்தில் எம்பெருமானுக்குத்திருமண நடக்கப்போகி ன்றதென்றுதெரிவிக்கின்றோமென்று விடைபெற்றுச் சென்றனர். இதுநிற்க;

இந்திரனே தெய்வத்தச்சனை வருதல்வேண்டுமென்று நினைக்க அவனும் வந்துசேர்ந்து வணங்குகின்றான். அவனை நோக்கி நமது சாட்குணப் பிரமமாகிய குகப்பெருமானுக்கு நடத்தவேண்டியதற்குச் சிங்காரமானகல்யாணமண்டபம்வருக்கவேண்டுமென்றுசொல்லிக்கொண்டான். அதைக்கேட்டதெய்வத் தச்சனே இந்திரன்சொல்லைத்தலைமேற்கொண்டெவமணிமயமானமண்டபமொ ன்றமைத்து மேலைநிலமுற்றறுவிதானவகைபோக்கிமாலையொடுபல்கவரிதுகில்க ளொடுதுக்கிஅவ்வாலயத்தினுள்விறச்சண்முகப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கச் சிற்பநூல் முறைசொல்லியவண்ணம் ஒருசிங்காதனத்தையு மமைத்ததன்றி விவாகமகோற்சுவத்தில் வந்திருந்துதிருமால் அயன்முதலிய தேவரும் பிற ரும் வீற்றிருக்க அனேக ஆதனங்களுமமைத்தான். அத்திருமண்டபத்தின் மருங்கே மலைபோன்ற கோபுரங்களைவகுத்தும் மணிமண்டபங்கள் பலவும் பலசபைகளையு ரிருமித்துஞ் சோலைகள்வாவிக்கொகைகள் உண்டாக்கியும் மற்றும் புலவமுண்டாக்கி இந்திரனுக்குத்தெரிவித்தான். இந்திரனே தெய்வத்தச் சன் நிருமித்ததுகண்டு அத்திருமணத்திற்கு வேண்டுமுகரணக்கள் எல்லாஞ் சமைத்தான். இப்படி இந்திரன்சாட்குணப்பிரமமாகிய குகப்பெருமானதுதிரு மணத்திற்காகிய உபகரணங்களெல்லாஞ் சித்தஞ்செய்து கொண்டிருக்க, அப் பெருமானது திருமணத்தைக் காணும்படி. கருவூரிலிருந்துகொண்டு காவிரியா ற்றுவளஞ்சால்கின்றசோண்டிநையரசாண்டுவரும் முகஞுத்தமகாராசன்வரு கின்ற தன்மைமையை யெடுத்துச் சொல்கின்றேன்.

அருவியாறு கல்லென்னு மோசையுடன் இழிகின்ற கயிலாயமலையில் முன்னாளில் அம்மையு மப்பனுமாக அளவில்லாத மகிழ்ச்சியோ டு நுப்பக்குர ங்கினங்கள் வில்வமரத்தின் கிளைகளிலெல்லாம் ஏறிக்கொண்டிருந்தன. முழு தொருங்குணர்த்தமுற்றத்துறந்த முனிவர்கள்போல அவ்வம்மையு மப்பனுமாகிய இருவர்மேலும்ஒன்று அளவில்லாத வில்வத்தழைகளைச்சொரித்தது. அவ் வாறு சொரித்தமையைக்கண்டு ஆளுடைய பிராட்டியாகிய பராபரை பொறு மல் கோபிக்க அச்செய்கையை இறைவன்பார்த்து நம்மை அம்முகவோவழி பாடுசெய்தது, அதை நீ கோபமுண்டாகிச் சீறுவது நன்றன்று. நீ கொண்ட கோபத்தைத் தணியவேண்டுமென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட சர்வ லோகநாயகியாகிய ஆளுடையபிராட்டி அக்கோபத்தணிந்து நின்றாள். அம் மையப்ப நிருவோரும் அவ்வில்வத் தழைகளை அதுவனாயும் தம்மேல் தூர்த்த அம்முசினனுக்கு மெய்யுணர்ச்சி யுணர்த்த அம்முகவும் அக்கிளையி னின்று மிழிந்து அம்மையப்ப நிருவோரையு மன்புடன் தாழ்த்து பொய்யடி யேன் பிழைபொறுத்தருள வேண்டுமென்று வணங்கியது. அதைக்கடைக்

கண்ணோக்கி இறைவன் எம்மைவிலங்களால் வழிபாடு செய்தனை, அவ்வாறு செய்தமுதிர்த்தபூசனைக்குத் திருவுள்ளமகிழ்ந்தோம், உனக்குமும்மையுலகமும் புரக்கும் பெரும்பாக்கிய மளித்தோமென்று சொல்லத் திறைவனே! உம் மிருவோரையும் இங்கேகண்டு தெரிசித்துக் கொண்டிருக்கும் பெரும்பாக்கிய மிழந்து நான் செல்வவலைப் படுவேனெயாயின் 'செல்வமென்னும் அல்லலிற் பிழைத்தனை' என்ற ஆன்றோர் வாக்கின்படி துன்பத்துய்த்து வருந்துவேனே! யானென் செய்வேன்! எவ்வாறு பிழைப்பேனென்று விண்ணப்பித்தது. அதைத் திருச்செவி சாத்தியருளிய பாமசிவன் நீ சிறிதுமஞ்சுவேண்டாம். நீன்றுகருதியேகேட்டனை! நீ அந்நிலவுலகிற்சென்றுமீண்டு வரக்கடவாயென்றான். அதைக்கேட்ட அம்முகையான்பொய்ம்மறைத்த புலாலுடம்பைப் பாதுகாத்து நின்றிருவருட் செல்வத்தைப் பெற்றிருப்பதன் நிழ்முகத்தோடு பிறந்திருக்கவும் வரந்தர வேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்க; அவ்வாறே யாகுக வென்று திருவாய் மலர்ந்தருள நீநாட்டினை யாண்டுவந்த அரிச்சந்திரனென்னும் சோழமகாராசன் மகனாய் முகமுகத்துடன் பிறந்து கலைகளெல்லாம் பயின்றுலகமெல்லாம் பொதுக்கடிந்து செங்கோலோச்சித் தனக்குக் கருவூதைத்தனக்கிராசதானி யாக்கிக்கொண்டு சூரபதுமன் ஆணையைக் கடவாமலிருந்தான். ஆயினும் அச்சூரபதுமன் படைத்திருந்த நிலவுலகத்திலுந் தான் ஓரிளம்பிறைவையுடையோலிருந்தான். அம்முகருத்தன்முத்துக்குமரப்பெருமான் சூரபதுமனைக் கொன்றதுகேட்டுவப்படைத்து துன்ப நீங்கியருளு கிறைபெற்ற மேருமலையேபோல வன்மைபெற்று அரசாண்டு வந்தான், இவன் இவ்வாறிருக்கையில் இந்திரனனுப்பிய தூதர்கள்சென்று இந்திரதிருவனைய முகருத்தனை யடைந்து உனக்கு நண்புடையனாகிய இந்திரன் அனுப்பிய தூதர்கள் யாம்! நீ நீழிவாழக்கடவாய், நாங்கள் சுபச்செய்திசொல்ல இங்கே யடைந்தோம். அடாதகாரியங்களை யெல்லாம்செய்து தேவர்களுையெல்லாம் படாத பாடுெல்லாம் படுத்தியசூரபதுமனைக்கொன்றுகளைந்த வெற்றிவேற்பெருமானாகிய முத்துக்குமரப்பெருமான்வடதிசையைநோக்கிப்புறப்பட்டுத்தென்றமிழ்க் கூடற்றிருக்கர்க்குப் பச்சிமதிசையிலிருக்கும் திருப்பரங்குன்றத்தை யடைந்தான். இந்திரனே அப்பெருமானுக்குத்தான் அருமருந்தாகப்பெற்றதெய்வயானையானாத்திருமணஞ்செய்விக்கப் போகின்றான். அத்திருமணநடக்குந்தினமுநாளையேயாகும். அத்திருமணங்காண நீ உன் நால்வகைப் படையுடன் அத்திருப்பரங்குன்றடைய வேண்டுகின்றோமென்று தெரிவித்தனர். அதைக்கேட்ட முகமுருத்த மகாராசன் சாலவுமுள்ளக்கிளர்ச்சியடைந்து மயிர்க்குச் செறியத் தூதர்களைத்தழுவிச் சோபனம்பாடி யான் உங்களுக்குயாது தரப் போகின்றேன். என்பண்டாரத்திலுள்ள பொருளையெல்லாம் கொடுப்பதுவோ, என்ருடையும் கவரியும் கொடுப்பதுவோ, யானுண்டவரும் அரசைக் கொடுப்பதுவோ! யாதுகொடுக்கவேண்டும் சொல்லவேண்டுமென, அதைக் கண்ட தூதுவர் அரசர்பெருமானே; தூதர்களாகவந்த நாங்கள் பெறும் பரிசன்று, இதுவும்தருதியாமோ! என்று சொல்லிவிட்டுத் தாம் பலவரசருக்கும் குகப்பெருமானுடைய திருமணஞ் சொல்லப்போயினர். அவர்கள் அவ்வாறே

அரசர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டு முற்றத்தறந்த முனிவர்களுக்குத் சொல்லி விட்டுத் திருப்பரங்குன்றமடைந்தனர். இவ்வாற்றுக்க முசுக்குத்தமகாராசனே வள்ளுவனைக் கூவியழைத்து நமது குகப்பெருமானது திருமணத்தைத் திருப்பரங்குன்றமடைத்து காண நமது நகரமார்தரணைவரும் புறப்படும்படி பறையறையேன்று கட்டளையிட்டான். அந்நகரமார்தரும் அங்ஙனமே புறப்பட்டனர். நால்வகைச்சேனையும் கோட்டைவாயிலைக்கடந்து சென்று அரசனேடும் புறப்பட்டு நடந்தன. அரசனும் தன்னகரத்திலுள்ளவர் யாவரும் புடைசூழ்ந்துவரத் திருப்பரங்குன்றமடைந்தனர். அரசர் பலரும் தூதரால் திருமணச் செய்தியைக்கேட்டுத் திருப்பரங்குன்றமடைந்தனர். இவ்வாறு வந்த அரசர்கள் இந்திரனைக்கண்டு அவனுல் விடப்பட்ட விடுதிகளிலிருந்தனர். அரசமாதரும் இந்திரணியைக்கண்டு தத்தங்கணவரிடமேபோய்ச்சேர்ந்தனர். பின்பு இந்திரனே பிரமனேனோக்கி யாவரும் வந்துசேர்ந்தனர்; இனி நம்பெருமானுக்குத் திருமணஞ்செய்யும் காலம் யாதென்று சொல்ல, இதுதான் சமயமென்று சண்முகங்கொண்ட குகப்பெருமானையணந்து அப்பெருமானது சீபாதபுண்டரீகங்களைவணங்கித்துதித்துத் தேவரீர்தெய்வயானையானைத் திருமணஞ்செய்துகொள்ள வெழுந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்க, அதைத் திருச்செவியசாத்தியருளிய குகப்பெருமான் சிங்காதனத்தைவிட்டிழிந்து மயில்வாகனமேறினன். அப்போது பிரமன்மால்முதலிய தேவர்கள்பணிந்து மலர்மழைபொழிந்து அப்பெருமானே டணுக்கராய்ச் சென்றனர். சந்திரன் சந்திரவட்டக்குடைநீழல் செய்தனன். சூரியன் கவரிவீசினன், வாயுவும் வருணனும் ஆலவட்டமெடுத்து வீசினர், தன்றிசைக்கோமான் வாட்டபடையேந்திச் சென்றனர். வேதியராவாரித்தனர். வேதமுமாவாரித்தன, அரமகளிர் மங்கலம்பாடினர். மாதவர்களாவாரித்தனர். குறளராவாரித்தனர். பேரிசை தண்ணுமை சல்லரி தியிலை குடமுழா காகளும் தொண்டகம் துடித்துபிவலம்பூரிமுதலிய வாத்தியங்களுமாவாரித்தன. வித்தியாதாரும் கந்திருவரும் வீணைவாசித்தனர். ஊர்வசி திலோத்தமை அரம்பை மேனகைமுதலியதெய்வமாதர்கள் பாடிநடனஞ்செய்தனர். இவ்வாறு அவர்கள் வீட்டும்பெருமல் நெருக்குண்டுவரக் குகப்பெருமான் திருமணக்கோலமாகப் புறப்பட்டுத் தான் அம்மணஞ்செய்ய நியமித்த இடத்திற்சேர்ந்தனன்.

முத்துக்குமரப்பெருமான்மயிலினின்றுமிழிந்து வேள்விசெய்கிறசாலையிற் சென்றனன். அரமகளிர் புடைசூழ இந்திரணி அவனைத் தொழுதடைந்துபுகவின்பால்கொண்டு பாததாமனாகட்கு* அபிடேகஞ்செய்து மலர்மாலே சூட்டிப் பணிந்து தீபங்காட்டி மும்முறை சுற்றிவந்து தன் மந்திரநாடிச்சென்றான். அவன் சென்றபின்பு எம்பெருமானே தன்பக்கமாய் பிரமன்மாலிந்திரன் முதலிய தேவர்கள் நெருங்கிவர அம்மணிமண்டபத்தில் எழுந்தருளித் தனக்கென்றே இந்திரனிட்டிருந்த சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தான். இறைவன் இவ்வாறு வீற்றிருந்தபின்பு தேவர்களும் இலக்கத் தொன்பதின்மரும் இறைவனைவலால் தத்தமக்கேற்ற பீடத்திலிருந்தனர். அந்தச்சமயத்தில் நிலவுலகத்தை யாளும்முசுக்குத்தமகாராசன்முதலியமன்னர்கள்முறைமுறையாகவந்து

வணங்கித் தத்தமக்கிட்ட ஆதனங்களில் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்கட்குக் கருணைபாலித்துக் கருணைக் கடலாகிய முத்துக்குமரப் பெருமானிருக்க, உலகனை யொருபாகத்தில் விளங்கச் சாரதப் படைசூழச் சந்திர சேகரனாகிய பரமசிவன் வான்வழியே யெழுந்தருளினன். அம்மையு மப்பனு மெழுந்தருளியதுகண்ட பரம்பரனாகிய குமரநாயக னன்பினால் வினாத்தெழுந்து கள்ளமா மாயப் பிரானே முதலிய தேவரும் முற்றத்தூர்த முனிவரு மெம்மையா னுடையா னிங்கெழுந்தருளினான். இனி நாமுய்த்தோ முய்த்தோமென்றுநா னுக்கொண் டெழுந்து தொழுது நின்றனர்.

அப்போது ஆதிபகவன் தாமேறிவந்த விமானத்தினின்று மிழிந்து பூத கணங்களுடன் அத்திருமண மண்டபத்திற் கெழுந்தருளவே, சண்முகங்கொ ண்ட சரவணன் அப்பெருமானுடைய எவ்வுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்க ணைப் போற்றித்துதித்து அம்மாலயனுங்காணாத சிபாதபுண்டரீகத்தைத் தன் முடிமேற் சூடினான். அதைக்கண்ட அம்மையப்பனும் உலகன்னையொடும் கந்த னை யன்பொடுமார்பினிடத்தேதழுவிக்கொண்டுச்சிமோந்து முத்தமிட்டான். பின்பு மாலு மயனும் இந்திரனும் மற்றதேவரும் முற்றத்தூர்த முனிவரும் மும்முறைவலம்வந்து பணிந்து எங்கள் குறை யனைத்து நீக்கிய கோமானே! யென்று வேதமந்திரங்களால் துதித்தனர். எம்பெருமானே உலகன்னையுடன் தன்னருமத்தமான காதற்புதல்வனாகிய முத்துக்குமரப் பெருமானைத் திருமணமண்டபத்திற் கழைத்துக்கொண்டு சென்றான். அங்கே எம்பெரு மானது திருவருளால் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய சிங்காதன்மொன்று வர அவ்வாதனத்தின்மேல் இறைவியுடன் வீற்றிருந்தருளிப் பின்பு முத்துக் குமரப்பெருமானைத் தங்க்களடுவேயிருக்கச் சோமாஸ்கந்தமாக வெழுந்தருளி ருந்தனர். அப்போது தாமரைத்தவிசுகந்த பிரமன் தானுவாகிய பரமசிவனை நோக்கி முன்னொருநாள் நாங்கள் வருந்துவதறிந்து இக் குமரநாயகனை யுக ரப்படை தடியும்படி விடுத்தாய்! அவ்வாறே யவுணராவாரை லீட்டி. நே ற்றுச் சயந்தன்முதலிய தேவரையும் சிறையினின்றும் விடுவித்தனை. முடிவில் லாத இரக்கத்துடன் எவ்வகையாருயிரையுமளித்த இமய முதல்வியுடன் எழுந்தருளி இங்கே எங்களுக்குத் தரிசனம் பாலித்தீரென்றால் எங்கள் செயல் சிறப்படைந்தது போலுமென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட பரம்பரன் இன்று நன்றாக மகிழ்வடைந்து நாமு மித்திருமணக்கோலங் காண்பதற்கே யுமையொடு மிங்கே எழுந்தருளினோம்! இனிச் செயத்தக்க காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்றான். பரமனும் இந்திரனைநோக்கி வேதமுறையால் முத் துக்குமரப்பெருமான் திருமணஞ்செய்தருளத் தெய்வயானையாரை இங்கே யழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்றான். அத்தருணத்தில் அதற் கிசை வுகொண்டு மாதர்களிருக்குமிட மனைந்து எங்கையெல்லாங் காத்தருளும் அம்மே வருகவென் றழைத்தான். தெய்வயானையாரும் புறப்பட்டு சேடியர் கள் புனைச்சூழ வன்னம்போல நடந்து யாவருமகிழத் திருமகளு ளாமகளு மேத்த எய்தி முத்துக்குமரப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமணச் சாலையை யடைந்தான். உலகமுழுது மீன்ற முதல்வியாகிய உமை யன்னை

யும்அத்தெய்வயானையாணாமுத்துக்குமரப்பெருமானிருக்குமிடத்திருத்தி அவ்
 விருவரும்ஆதனத்திலிருந்தனர். அதைக்கண்ட தேவர் கோமானாகிய இந்திரன்
 அக்கோலங்கண்டு மகிழ்ந்து கைதொழுது மகிழ் இந்திராணியும் மஞ்சனரீரு
 மற்ற வேண்டு முபகரணங்களுங் கொண்டுவரமுத்துக்குமரப்பெருமான்சிபாத
 தாமரையை இந்திரன்பற்றி விளக்கி மணமலர்கூட்டிப் பூசனைசெய்து தெய்வ
 யானையாணையும்அம்முத்துக்குமரப்பெருமான் திருக்கரத்திட்டுத்தாணவார்த்த
 னித்தான். அதைக்குமரநாயகனேற்று அத்தெய்வயானையார் திருக்கழுத்தில்
 மங்கலநாண்கூட்டி மாலையையும்ணித்தான். அத்தருணத்தில் முப்பழம்கருப்பி
 ரதம்செத்தேன் பசுவின்பால்இவற்றைஅப்பெருமான் துகரும்படி இந்திரன்செய்
 வித்தான்; அப்போதும் தளம்தக்கைவலம்புரிபேரிகைமுதலியவாத்தியங்களு
 முழங்கின அக்குகப்பெருமானைத்தேவர்களும்வந்தனைசெய்தனர். குகப்பெருமா
 னேதெய்வயானையாரகையைப்பற்றி அக்கினியை வலம்வந்து அம்மியில் அன்னை
 யின்காலையைத்து அருந்ததியைக்கண்டு எல்லாவுலகங்கட்குமுதல்வராகியஅம்
 மையையும்அப்பனையும்பணிந்துநின்றான். அம்மையும்பபனும்சூகனையும்சூஞ்
 சரியையும்அன்போடனைத்தருள்செய்துமுருகனைநோக்கி இனிஉனக்கெம்முத
 ன்மையையளித்தோமென்றருளிச்செய்ய, அத்திருமணச்சாலையிலிருந்தபிரம
 ன்மாலிந்திரன் முதலியதேவருமபிறரும்யாவரும்அப்பெருமான் மலரடி வணங்
 கினர். பின்பு முத்துக்குமரப் பெருமானும் தெய்வயானையாரும் தமது திரு
 மாளிகையைநோக்கிப் பற்பல மங்களவாத்திய முழங்க வெழுந்தருளினர். பிர
 மன்மாலியாப் பெற்றியோனாகிய சிவபெருமானும் உலகன்னையும் திரு
 க்கயிலையையடைந்தனர். பிங்குமநாயகனும் சூஞ்சரியும் எழுந்தருளி இன்ப
 நுகர்ந்துஇனித்திருக்கஇந்திரன் தன்பரிசனருடன் தன்னிருக்கையையடைந்து
 முசுருத்தமகாராசன்முதலிய அரசர்களுக்குக் காமதேனுவின் பயனையளித்து
 ஆடையாபரண மணிப்பூண்முதலன வளித்து அவரவர் தஞ்சேனைக் கடலு
 டன்செல்லக் கட்டளையிட, அவர்களும் விடைபெற்று நாலவகையாகிய சே
 னைக்கடல் புடைசூழத் தத்தம் நாட்டிற்குச் சென்றனர். இந்திரனே அவர்
 களையெல்லாம் உத்ததாட்டிற் கனுப்பிவிட்டுத் தன்மகள் குமரநாய னே டெ
 முந்தருளியபின் இந்திராணியுடன் பெரும்போக மனுபவித்திருந்தான்.
 இவ்வாறு சிலநாள்கழிந்தன; இதுவிற்க.

தெய்வயானைத் திருமணப்படலம்.

முற்றிற்று.

விண்குடியேற்றுப்படலம்.

குமரநாயகனே இந்திரன் குறைநீங்க வெண்ணங் கொண்டெழுந்தருள
 இலக்கத்தொன்பதின்மரும் பூதவீரரும் தெய்வநாயகியாணையும் குகப்பெருமா
 னையும் வணங்கின்றனர். பூதவீரர் இனையபிள்ளையாரொழுந்தருள்வதுகண்டார
 வாரித்ததுகேட்டுப் பிரமன்மாலிந்திரன்முதலிய தேவர்களும் முற்றத்திறந்த

முனிவர்களும்யாவரும்வினாந்துசென்றனர். அப்பெருமானேவணங்கிநிற்கவாயு தேவனும்வணங்கினாரான். அவனைநோக்கிநமதுதேவர்கடத்தவேண்டுமென்று கட்டளைபிடி அவனோடுவேகத்தினும் வினாந்துசெல்லும் அத்தேவர்களை ண்டெவர்துவித்த அதன்மேலெழுந்தருளினான். அத்தேரின்மேல்தெய்வகாயகி யாருடன்குடிப்பெருமான் கவுரியும்கண்ணுதற்பெருமான்போலு மெழுந்தருளி யதுகண்டு தேவர்களும் மலர்மாரிபெய்தனர். தன்னைத்தேவர்களெல்லாம் ஒவ் வொருவராகவந்து சேவடியில்வீழ அவர்கள் முடியமேல் தன்செய்யவடியமலர் சூட்டிப் பின்னர்ப் பிரமன்மாவிர்தரன்முதலிய தேவர்களை நோக்கி நீங்களும் உங்கள் வாகனங்கள் மேலேறிவாருங்கோளென்று கட்டளைபிடி, நான்முகன் அன்னத்தின்மேலும் கள்ளமாமாயப்பிரான் கருடன்மேலும் இந்திரன் ஐராவ தத்தின்மேலும் மற்றதேவர்களு முழுதொருங்குணர்ந்த முனிவர்களும் தத்த மூர்திகள்மேலு மேறிச்சென்றனர். நமது பெருமான் இந்திரலோகத்தைநா டிச் செல்கின்றனென் றுணர்ந்துகொண்டு பாசிடவீரரனைவரும் குடமுழா புள்ளாங்குழல்கொக்கமைத்தளமுதலியவாத்தியங்களைமுழக்கினார்கள். பின்பு பிள்ளையாரோஇந்திரலோகத்தை நாடி ஒருகணத்திற்குப்பரங்குன்றத்தினிற் றும்அமராவதியையணந்தான். அந்நகரமோருபதாமனாலேவப்பட்டுபானுகோ பனுலழிந்ததென இந்திரன் கொண்ட கருத்தையறிந்து அச்செல்வமிழந்து கிடக்கின்ற அவ்வமராவதியைமறுபடியும் புதுப்பிக்ககிணந்து தெய்வத்தச்சன் வரக் கருதினான். அப்பெருமான் எண்ணியவெண்ணமறிந்த தெய்வத்தச்சன் வினாவிலவந்து வணங்கி அவ்வமராவதி முன்போலிருக்க மனத்தானிருமித்து மீண்டும்அம்மாநகரமுடிந்ததைத்தெரிவித்தான். அந்நகரைக்கண்டதைஇந்திரன் கண்டுஅத்தெய்வத்தச்சனை மார்போடியுக்கத்தழுவிக்கொண்டெனக்குநிகராவார் யாரென்று புகழ்ந்தான். குடிப்பெருமானோ தன்னைவணங்கிநின்றதெய்வத்தச் சனுக்குக் கண்ணருள்செய்து கணங்களோடு மெழுந்தருளினான். இந்திரனோ அரம்பையரோடு மொருபொன்னலாகிய விமானத்தில் ஏறி இந்திராணி மானிகை நாடிவந்தான். குடிப்பெருமானோஅவ்வமராவதியின்கடைப்புறஞ்செ ல்லப் பிரமன்மால்முதலிய தேவர்களும் தத்தம் விமானத்தைவிட்டிழிந்தனர். அதன்பின்னர்இளையபிள்ளையாரோ தன்னைத் தேவர்களெல்லாம்சூழ்த்தவரத் தெய்வயானையாருடன் தந்தேவாவிட்டிழிந்து சுதர்மமென்னும் பேரவை நாடிவந்தான். அவ்வாறு அங்கே யெழுந்தருளித் தேவர்களை நோக்கி நீங்கள் இந்நகரின்னுக்கரசனாக இந்திரனைமுடிசூட்டுங்கோளென்று கட்டளைபிடி, தேவர் களும் அதற்குரிய பொருள்களையெல்லாம்சேகரித்து அவ்வந்திரனை முடிசூட் டினர். நமது சண்முகங்கொண்ட முத்துக்குமரப்பெருமானும் இந்திரனருகே யணந்து நீ இன்றுபோல் அரசாண்டிருவென்று கட்டளைபிட்டான். இவ்வாறு இந்திரனுக் கருள்செய்து மற்றதேவர்களையும் அவரவர் இருக்கைக் கணுப்பி விட்டுத்தான் தெய்வகுஞ்சரியாருடனே தம்மிருக்கையடைந்தனன். இலக் கத்தொன்பதின்மரும் பூதவீரரும் அங்ஙனமே குடிப்பெருமா னிருக்கையை யடைந்துஅத்திருவாயிலைக் காவல்கொண்டிருந்தனர். இவ்வாறுமுத்துக்குமரப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கையில் பிரமனுமாலும் முறையே சத்தியலோக

மும் வைகுந்தவளநாமெடைந்து இன்பமார்த்தனர். பின்னர்த் தேவர்சேனாதி பதியாகியமுத்துக்குமரப்பெருமானோவிரவாகுதேவர்தமதுதேவைச்செலுத்த மற்றவீரரும்பூதரும் புடைசூழ்த்துவரக் கயிலைவெற்பையடைந்து தேவைவிட் டிழிந்து முக்கட்பெருமான் முளரியடிதொழுதுவணங்கி விடைபெற்றுக் கந்த வெற்பையணுகி இலக்கத்தொன்பதின்மரும் பூதவீரரும் *தம்பணியினிற்பத் தெய்வகுஞ்சரியோடு மணிப்பீடத்தி லெழுந்தருளினன்.

துய்யதேவர் மறைகளாலுத் துதித்திடற்கரிய செவ்வேள்
செய்யபேரடிகள் வாழ்க் செவ்வூமயிலும் வாழ்க்
வெய்யநூர் மாற்புணை வேற்படைவாழ்க் வன்னான்
பொய்யில்லீ ரடியார்வாழ்க் வாழ்க்விப்புவன மெல்லாம்.

விண் குடியேற்றுப்படலம்

முற்றிற்று.

இந்நிரபுரிப்படலம்.

கூலினி வியத்தகு கந்த வெற்றிடைத்
தேசுடை முருகவேள் சேர்ந்த செய்கையைப்
பேசின னிங்கினிப் பிறங்கு பென்னகர்
வாசவ னியற்கையு மற்றுங் கூறுகேன்.

அவுணர் பூண்டறக் களைகளைந்தெறித்த வெற்றி வேலாயுதமேந்திய முரு கப்பெருமான் பூரணகடாட்சத்தினால் அரகரிமையைப்பெற்று முப்பத்துமுக் கேரடிதேவர்கள் எல்லாப் பணிவிடைகளையும்செய்து போற்றிவரவும் நாற்பத் தெண்ணாயிரம் முனிவர் ஆடுகளைச்சொல்லித் துதித்து கெருங்கியிருக்கவும் கின்னரர் கிம்புருடர் சித்தர் வித்தியாதரர் மங்களங்கள் பாடியேத்தவும் சகலசாத்நிரபணிதனாய்த் திரிமூலவார்த்தமன்னங்களை உள்ளங்கை கல்லிக் கனியேபோல் உணரவல்ல மெய்யுணர்ச்சியைப் பெற்றுக் குலகுருவாகவிரு க்கின்ற பிருகற்பதி அருகிலிருக்கின்ற ஆகனத்தில் வீற்றிருந்து மந்திராலோ சனைகளைச்சொல்லிவரவும் அரம்பை ஊர்வதி திலோத்தமை மேனகைமுதலா கிய அரபுகளின் அபிகயங்களைக் காட்டிச் சதிமுறையிற் பாதங்களிற்கட்டியிருக் கின்ற சிலம்புகள் கலகலவென்றொலிக்கப் பெயர்த்துப்பெயர்த்து வைத்து மயிலைப்பொப்பப் பரதநாட்டியவியல்பின்கடித்தும் குயில்கள்களாணும்ப்புகிரவண னந்தமாகப்பாடவும் கின்னர காந்தருவர் தேவயாழ்களைமீட்டி மதுரமாகிய கீர்த்தனங்களை வாசிக்கவும் அமரர்பலர் பயபத்தியுடன் அருகிலிருந்து வெண் சாமரைகளைவீசவும் அருகுகளைப்பிடிக்கவும் ஆலவட்டம்வீசவும் கட்டியக்கா ரர் எச்சரிக்கைசொல்லவும் பட்டுவர்புகழவும் மற்ற அரசச்சிறப்புகளனைத் தும் குறைவறநடத்துவருகையில் தேவதுந்துமிமுதலியவாத்தியங்கள் தாம்தாமென முழங்க நவரத்தினகசிதமாகவிளங்கும் காம்புகளினுச்சிபில் வெண்பட்டினு

ஹம்ஆணிமுத்துகளினுஹம்அலங்கரித்திருக்கின்ற பூச்சக்கரதவளக்குடைகளை இருபக்கங்களினும் சந்திர சூரியனாயொப்பக் கவிக்கவும் அவற்றின் கீழ்ப் புறத்தில் தவரத்தினமயமாக அலங்கரித்து விளங்குகின்ற சிங்காதனத்திலெழுந்தருளி மும்மையுலகத்தும் தன் ஆணைகளைச்செலுத்திப் பாதுகாத் தாசுசெலுத்திவரும் இந்திரன் ஒருநாள் சமீதியில் மனத்தின்மிக்க துயரமெழுந்தமையால் இதனைநனைக்கலாயினான். மும்மையுலகத்துக்குமிறைவனாக வாழ்த்திருக்கின்ற யான் பணகவராகவிருக்கின்ற சூரபதுமனுக் கடிமைப்பட்டு அவன்கூட்டளைக் கடங்கித் தகாதனவாகிய மிக்க கொடுத்தொழில்களை வெகுதூரத்தொன்று அளவற்ற யுகங்களைக்கழித்தேனே! இதனினையிற் பாதகராசியவனுரால நேர்த்தவருத்தங்களுடும் இடையூறுகளையுஞ்சொல்லி முடியுமோ! பின்னையொரு பக்கம், மனைவியொருபக்கம், நானொருபக்கமாயிந் தொதுங்கிப்படாதபாடுகளை யனுபவித்தேன், அவற்றை இக்காலத்தில் நினைப்பினும் மனமடங்குகின்றதே; ஐயையோ! இவ்வகையான துன்பங்களிற்பட்டவர்க ளொருவருமிருக்கமாட்டார்கள் எனப் பலபலவெண்ணியெண்ணித் துன்பமிக்க மனமுடையானாய்த் தன்செல்வத்தை வெறுத்துக்கொண்டு இந்திராணியின் பொற்கலசங்கையொத்த கொங்கைகளை யிறுகப்புலையினையும் ககத்தையுமறந்துகையேந்திரச்செலவ வளங்கையுஞ்சற்றும்மதியாமல் அரகசெலுத்துவதையுமிகுந்து எக்காலத்தும் சலனமில்லாமல் நன்னெறிகளை யடைவிக்கும் சிறந்தவங்ங்ளைச்செய்து சிவ பெருமானது பரிபூரணகடாட்சம்பெற்று நீதியமாகிப் மோட்சசாம்பிராச்சிய த்தையடைந்து பேராணந்த மனுபவித்திருப்பதே யொழிய வேறுதலமொன்றி ல்லையென்றே மதித்து அவ்வாறே தூவறத்தை மேற்கொண்டு வனத்திற் போய்த் தவங்களைச்செய்யாத துணிவுகொண்ட இதுநிற்க; இப்படி இதநிறை உத்தேசித்த துணியை ஆசிரியனாகவும் மந்திரியாகவும் புரோகிதனாகவும் தலைவனாகவுமிருந்து தேவர்கள் சவுக்கியங்களுகுவேணமும் உதவிகளைத்தேடிக்காத்துவரும் பிருகற்பதி தெரிந்தமாந்திரத்திற் மிடுக்கிட்டுமோச நோத்தது; இவன்கொண்ட கருத்தின்படி வெளிப்படுவானாயின் தெய்வலோகத்துச் சராசர னில்லாமல் தலைவிரிகோலமாய் அலைநுதுபகைவருக்கிடமுண்டாய்விடும; ஆதலால் இனித்தாமதப்படாமல் இதற்கொரு நிவாரணத்தைத் தேர்வேண்டுமென்றேகருதி ஒருந்திரத்தை மனத்திற்நிர்மாணித்தது கொண்டவனாய் இந் திரனுக்கருகில் நெருங்கி இதனைப் பேசத்தொடங்கினான்.

மலைகளைச் சிறகைக்கண்டித்து உலகங்களை வருத்தமிடாநிக் காத்து வரும் வச்சிரதானாகிய இந்திரனேனேன்! சிவகாருண்ணியம் கடுவுநிலைமைசற் கருமங்கள்முதலிய நன்னெறிகளெவ்வளவு மற்ற கொடியபாதகனாக விருந்து கொடுங்கோல் செலுத்திவந்த சூரபதுமனுடைந்த துயரத்தையும் அபகீர்த் தியையும் பெரிதாகவெண்ணி தூறு அகவமேதகங்கையுங் குறைவறச்செய்து முடித்தபயனற் சிவபெருமான் கடாட்சித்திருக்கின்ற சிறப்பையுடைய இவ்வரசரிமையையும் மும்மையுலகையு மாண்வெரும் சாம்பிராச்சியங்களையும் வெறுத்து ஏதோசில வெண்ணங்களைக்கொண்டிருக்கின்றனபோற் காணுகின்றதே; ஐயையோ! உன்னதிவினையென்ன சொல்லுவேன்! இவ்வகையாகிய

பெருவாழ்வை நீங்கி இனிமேன் முக்கியமாகிய தவ விரதங்களைச் செய்து நீ பெறவிருக்கும் பயன் இன்னதெனத் தோன்றவில்லை, வெய்யில் சூளிர் பணி இவற்றினாலும் பலபல இடையூறுகளினாலும் அல்லலடைந்து தேகமும் மனமும் வருத்திச் சிறந்தனோன்புகளைச் செய்தவரன்றோ மேம்பாடாகப் புகழவல்ல இப்பெருவாழ்வைப் பெற்றுக்களிப்பார்; இஃது உன்னளவேயன்று, மதித்துப் பார்க்குமிடத்தில் இம்மும்மையுலகங்களினுஞ்சாதாரணமாகநடந்துவரு மியற் கையாகும்; பலதுன்பங்கள்பொறுத்துஇடைவிடாது அருந்தவஞ்செய்துவரும் பேற்றினைவாய்த முனிவர்களினும் சிவபூசனைமுதலிய நற்கருமங்களை நெஞ் சொருமைப் படநடாத்திவந்த மகிமையினும் பொன்னுலகவாழ்வைப்பெற்றுத் தேவனொன்ப புகழ்க்களித்தருங்கின்ற சொர்க்கவாசிகளினும்கடல்புடைசூழ்ந்த காசினியிவிருக்கின்றபுண்ணியசீலர்களினும் பாதுகவெல்லையில்வாழமுனந்தன் முதலிய நாகராசர்களினும் கிடைத்தி சங்காரமென்னும் முத்தொழில் களை நடாத்திவரும் மகிமையையுடைய மும்மைப் பெருந்தேவரின்மும் பொற் பிதிர்வைப்போல அழகிய நோயல்பரந்து தங்கக்கலசத்தையொப்பப் பூரித்து விம்மித்தனும்பி நீலரத்தினத்துண்டத்தினும் சுந்தரமுள்ள மணிக்காம்புகளைப் பெற்றிருக்கின்ற கொங்கைகளைப்படைத்து மிக்க அழகுவாய்க்கப் பெற்றுக் கலாபமயிலேபோன்ற சாயலையும் அன்னமேபோன்று மெல்லியநடையினைபும் கிள்ளையையும் குயிலையும் யாழினோசையும்பழித்துத் தேவமுதத்தினும் மதுர மாகக்கொஞ்சி வார்த்தையுடும் தருணயங்கையாக்கலத்து பேரானந்தம் பெறச்செய்தவல்லஇன்பரசங்கைத்துநீங்கியிருப்பவர்களொருவருண்டோ?முற் பகல் மனமொருமித்துச்செய்த தீயகருமங்களுக்குத் தக்க தண்டனைகளைச் சிவபெருமான் காட்டினாரின்படி. யனுபவித்துச் சூரியன்முன் பணிப்படலமே போற் சூழ்த்துவிட்ட காரியங்களை விரித்துச் சிவாகவினைந்து கவலைப்பட்டுமுலு மனத்தனாய் அறிதற் கடைத்தருங்கின்ற இச்சிறந்த பெருஞ்செல்வத்தை யுன் மென்றெண்ணித்துரத்துவநியானும் தானினாமிற்தவங்களைச்செய்துமுலுங்கால த்தில் நீபெறவிருக்கின்ற கொடியவருத்தங்களுக்கொரு அளவையுமுண்டோ; கோடைகாலத்திற்குற்றாறுங் கானல் நீலக்கடக்கவநியாதுபயமிருக்கொண்டு வாடுகின்றவன் ஆழ்கடலில் விழுந்து நிலைபெறாமலிலைந்து வாட்கினைக்கக்கூடு மோ? ஊனுறுக்கமின்றிப் பணி வெயில சூளிர் மழைமுதலிய கொடுமையிற் படச்சீரம் வாடிவருந்திச் சத்தம் பரிசும் உருவம் இரதம் கந்தமெனச் சொ லலப்படுகின்ற பஞ்சோத்திரியவிடயங்களில் ஐர்ப்புலன்கள் மீதிச் செல்லவொ ட்டாமலடக்கிக் காரம் குரோதம் உலோபம் மோகம் மதம் மாய்சரியமென் னும் அறுபகையினைப்போக்கிச் சித்தத்தெனவன்பால்வைத்து யோகசாதனை களைச் செய்பவல்ல மகத்துக்கள் பெறும்பயனை முமமையுலகானும் செல்வத் தைப்பெற்றிருக்கும் சதமகனை கினைக்குமிடத்திற் போகம்ல்லது வேறுமுண் டோ; என்னசொல்லேக் கடைப்பிடியாக நம்பு, இஃதெல்லாமலும் பொத்புலன்க னையடக்கிஅவைகளைப்போக்கிச் செய்கைகளழிந்துவினைக்கீடாகிய தேகவாத னையை நீக்கி நித்திபத்தைத்தரவல்ல பேரின்பவிடொன்றிருக்கின்ற தென் றுஞ்சிலர் சொல்லுவார். அதனைக்கண்டவர்கள் காட்டவல்லரோ; இம்மை

யிலே உள்ளங்கைகெல்லிக்கனிபோலக்கண்கூடாகவே அனுபவிக்கும்போகங்க னையே உண்மையாக உலகமானது சாதாரணமாய்க் கூறிக்கொள்ள விரும்பு கின்றது. ஆதலாற் பொய்மையாகிய காளையே மதுரமிருந்த தெளிவுள்ள நீரேன்றேகருதி அதிவிச்சைகொண்டு கையி லகப்பட்டிருக்கின்ற சிறந்த வழுதத்தைக் கமரிற்கவிழ்த்துவிட்டு மோசம்போவானாயொத்துச் சிலர் நித் தியமெனச் சொல்லும் வீடுபேற்றைப்பெற நினைந்து இம்மையிற்கண்ட பல னாகக் கிடைத்திருக்கின்ற பயனை யிழந்துவிடும்படி சம்மதித்திருக்கின்ற உன் னெண்ணம் மிகநேத்தியாக விருக்கின்றது. தேவராசனே தன்மனத்துக் கினிய சுந்தரமுள்ள மடந்தையனா அநிசதுளிகாசயனத்திற் சரசசல்லாபங் களிணற் சாதலிலைகளைச் செய்து பெறும்பேரின்பமே மோட்சசாதனமாம். அவர்களுடன்கலந்து வாழ்வதே இவ்வாழ்க்கையாம்; கடைகொடிபாவனைக ளிற்குறைவின்றிக்கற்புத்தன்மையைப் பெற்றிருக்கின்ற கண்ணிகையொருத்தி கிடைக்கப்பெறுதலேசெல்வங்களிற்சிறந்ததாம், அவ்வகைத்தருண மங்கையர் தங்கக்கலசத்தையொத்தவனப்புள்ள கொங்கைகள் மாற்பிவிறுகக்கட்டி யினை ந்து இன்பநலம் பெறுதமையினும் மிகக் கொடிய தரித்திரம் வேறுண்டோ; மறுவற்ற சோடசகலைகளை வாய்க்த பூரணசந்திரோதயத்தைப் பழித்துவிள ங்கும் அழகியமுகமலர்களைப் படைத்த மடமங்கையர் புணர்ச்சியைச்சிலர் சிற்றின்பமென்றே பேசியிருக்கின்றனர். அதன்சிறப்புத்தெரிந்தால் ஆதைப் பேரின்பமாகவேயெண்ணி, எப்போதும் பிரியாதாராய்க் கூடியிருப்பர். மேற் குறித்தமேம்பட்டவிற்பம்முன்னையினிற்செய்த தவப்பேற்றினற்கிடைக்கவல் லதல்லதுமேந்தகாலத்து, இலேசாகப்பெறவும்போகுமோ, மேகவாகனனே ! அதன் பெருமிதங்களைச் செவ்வையாகக்கேட்க மனமிருக்குமாயின் சொல்ல வன்லேனென்று தனக்காணுகவிருக்கின்ற ஆசிரியன் குறித்தவாக்கியங்க ளைச் செவிகளுக்குமுதலானையைப் போற்கேட்டவுடன் வச்சிராயுதபாணியா கிய இந்திரனுக்குச் சரிம பூரித்து நகைமுக்குமுடையானும் ஒமக்கனலிழ்ப்பட்ட வெண்ணையைப்போல மனங்ககாந்து காமக்கவலையின் முயற்சிகொண்டவ னாய்க் குலகுருவைச் சேவித்து மனக்கவலைபப்போக்கி நற்காட்சியைப்பெ றச்செய்யத்தேவாழுதத்தைப்போல் அருகவிடைவிடாமலிருக்கின்ற குருநாத னே தேவரீர்கருணையால் இப்போது போதித்தமங்கையர் சிறப்புகளையும் குணதீசியங்களையும் பேரானந்தத்தைத் தரும் இன்பநலத்தையும் அடியேனு க்கிதுகாறும் தெருட்டாமலிருந்த காரணமென்னோ வெனத். தேகமுழுதும் விழிகளைப்படைத்திருக்கின்ற சிற்றறிவையுடைய மகவான் வினவியபோது இவன் மனத்திற்கொண்டிருந்த கருத்தழிந்து மருண்டு மோகவாதனையி லகப் பட்டுக்கொண்டானெனத் தெரிந்துகொண்டானாய் வேதாகமபுராணசாத்திர வகைகளைப் பூரணமாகப் படித்து அவற்றின் நிச்சயங்களைத் தெரிந்திருக்கி ன்ற பண்டிதனாகிய பிருகதப்பதி மும்மையுலகத்துக்கு மரசனைப்பார்த்து அரச னோர் வீடுபேற்றை எளிதற்றரும் சிறப்பையுடைய மங்கையர் பெருமிதங்களையும் அவர்களாற்பெறவிருக்கின்ற இன்பநலத்தையும் தெரிக்கும் மதனசாத்திர தத்தின் நிச்சயப்பொருள்களையும் மேம்பட்டதாரச் சித்தித்ததியும் ஆசைப்பெரு

க்கே யில்லாதபருவத்தில் மேலையோராகவிருப்பவர் போதிக்கமாட்டார்கள். அவ்வாறே ஐயனே! உனக்கிந்நாள்வரையில் அனுக்கிரகஞ் செய்யாமற் றுழத் தேன், இதுதருணமாகத்தெரிந்தமையால் சந்திரனைக்குடையாகப் படைத்திருக்கின்ற மன்மதன் சாத்திரமாகிய கடலை விசாலமாகிபுகுரியவறிவால் அளந்து ஆராய்ந்து நிச்சயித்திருக்கும் உண்மைகளைத்தையும் சொல்லுவேன். பராமுகமின்றி மனத்தையும் செவிகளையு மொருமித்துக்கேள்; முன்னுளில் இந்நூலைத் திருக்கமிலாயமலையைக் காவல்கொண்டிருக்கும் பெருமையினையுடைய நந்திபெருமான் கணக்கற்ற விசிவாயுருளினான். சிலகாலத்திற்குப் பின்பு மேலையோரதை நூற்றெட்டுச் சாகைகளாகக்குறுக்கினர். இக்காலத்திற் பத்துப்பிரகாரணங்களை ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றது. பூர்வாகிரியர்கள் இதற்குரிய சமையங்கள் அறுவகையாகப் பிரித்தனர். அவைகளில் அமுதத்தினுமினிய இன்பத்தை யனுபவிக்க விருக்கின்ற ஆன்மாக்களுக்கு இம்மையில் அளவுபடாத போகத்தைப்பெற்றுக் களித்தலே முத்தியெனப்பேசுகின்ற உலோகாயதமெனச் சொல்லப்படுகின்ற சமையத்துக்குரிய சரித்திரங்களை விசாரணைசெய்து அம்மார்க்குத்தையனுசரித்துச் சுகாதீதப் பெற்றையடைந்து வாழ்பவரே புருடராவார், அவ்வகையான சிறந்தமுத்தியின் கலக்களைத் தவல்லவா வேலையொத்த கூரியவிழிகளைப் படைத்திருக்கின்ற மங்கையோயாகும். அவர்களாற் பெறுமின்ப சாதனங்களுக்கடுத்த கிரியைகளையும் அவைகளைக் கருவியாகக்கொண்டு கிரீடிப்பதற்கடுத்த தன்மைகளையும் பெறவல்ல ஆடவர் செய்கைமுதலியவற்றைச் சாத்திரோத்தமாகவே உனக்குப் போதிக்கின்றேன், அஃதென்னையெனின் மக்களுக்கடுத்தசாதி இயற்கை அங்கம், குணம், சத்துவம், தேசவியல்பு, புணர்ச்சிப்பருவம், இத்தன்மைகளைச் செவ்வையாகத்தேர்ந்து கருத்தில் அமைத்துக்கொண்டு நடப்பதாம். மேற்கூறித்தகாரணங்கள் மதனாகமத்திற்சொல்லும் சிறந்தபொருள்களின் தொகையாகவிருக்கும். ஆரீபங்கண்ணனே இவைகளின் வரன்முறையை இனி விரித்துக்காட்டுவோம் பராமுகமில்லாமற் கேட்டறிந்துகொள்; மாதர்சாதியிலக்கணமாவன மத்மினி சித்தினி சங்கினி அத்தினியென்னும் நாக். நாய் வீளங்கும் அவற்றுள் ஆடவர் கணப்பிரிவுகளாவன முயல், இடபம், குதிரையெனப்படும், இவற்றுள் முற்கூறித்திருக்கின்ற கணத்தின் குறியினைவையைக் குறிக்குமிடத்தில் நான்குமுதல் ஆறங்குலமாம், இரண்டாவது கணத்துக்கு ஏழுமுதல் ஒன்பதங்குலமாம், மூன்றாவது கணத்துக்குப் பத்துமுதல் பன்னிரண்டங்குலமாமென்று சொல்லப்படுகின்றது. இனி மங்கையர்களுக்குரிய கணப்பிரிவுகளைக்கேள். மான், பெண்குதிரை, பெண்யானையெனப்படும். இம்மூன்று மரபுக்குரிய குறியினுழப்பிரமானமும் மேற்படி ஆடவருக்குச் சொல்லியுள்ள கணிதங்களைக்கொண்டிருக்கும். இவற்றுள் ஆண்பேண்குறியிள்ளவைப் பிரமானம் சரிப்படச்சேர் தின்பத்தைப்பெறுவது இயற்கைப் புணர்ச்சியெனப்படும். பேதித்திருப்பவை மாறுபட்டகல்வியாகமுடியும், கன்னிபர் அங்கமானன்தேவர், மக்கள், நாகர், இயுக்கர், காந்தருவர், பைசாசம், அசுரர் கார்த்தபம் எனப்படும். மேற்கூறித்திருக்கின்ற இரப்பிரிவுகளை கிதா

னமாயறிந்து வாதபித்த-சிலேட்டுமெனச் சொல்லப்படுகின்ற மும்மைத் திறங்களுக்குரிய குணம், குறி, பருவங்கனையாய்ந்தறிந்துகொண்டபின்பு கன்னியரைப்புணர்வது இலைக்கலவியாம். இஃதல்லாமலும் உருவம் வண்ணம் செயற்கை நாள்முதலியவற்றைச் சீர்தூக்கிப்பார்த்துக் கன்னியர்மரபுமுதல் குணவரையில் கவனித்துத் தெரித்தணைவது சிறப்புக்கூடலெனப்படும்; வானத்திலின்று மேகங்கள் ஏககாலத்திற்பெய்யுமாயினும் நிலங்களின் குணத்தின்படி மதுரம், உவர்ப்பாக நீர் திருத்துமாறுவதுபோலவே தேசங்கடோறுமுள்ள மங்கையர்கள் நீதி உள்ளம் செய்கையாத் குணவகைகளைப்பகுத்தறித்தணைவது தேசவியற்கைப்புணர்ச்சியெனப்படும். இவைகளன்றியும் பாலைதருணை இரவுரை விருத்தையென்னும் பருவங்களுக்கடுத்த காலவியதிகளையும் சித்தவியல்பையும் மகிழ்ச்சிக்கிரமங்களையும் பிரித்தறிந்துகலத்தலே அங்கமெனப்படும். மேற்குறித்த முக்குணங்களையும் மும்மரபையும் நான்குசாதிகளையு மற்றளணவகைச்சத்துவங்களையும்பெற்றிருக்கும் கன்னியர்பருவங்கனையாய்ந்து காலத்தைத்தெரிந்து சேர்தலே காலபருவமெனப்படும். பட்சங்கடோறும் தினமுறையாக மங்கையர்தேகத்திற் பொருந்தியிருக்கும் அமுதநிலையிழிந்தும் ஏறியும்வரும், அதுநின்றநிலையைக் குற்றமறநாடி இருவர் உடலும் மனமு மொன்றுபட்டு மகிழ்க்கலத்தலே புணர்ச்சியிற்றலைமையாகப்பேசப்படும், அன்புள்ளவர் இல்லாதவர் குறியளவையொத்தவர் ஒவ்வாதவர் கூடா வொழுக்கமுடையவர். இவ்வகையான காரணங்களைப் பெற்றிருப்பவரைக் குணங்குறிகளினர் பகுத்தறிந்துகொண்டபின் மங்கையரைத்தழவி இன்பகலத்தைப்பெற்றனுபவித்தல், இத்துலைப் பூணாமாகக் கற்றறித்த மேலையோருக்கழகு மாண்மையுமாம். இதுகாறும் ஆடவர்கனிரியற்கை குணதீசயங்களைப் பகுத்ததாகும். இனி சுரதலீலைகளினால் அவ்விருநிறத்தவரும் கலத்தின்புறுத்தலும் அதற்கு நடத்தவேண்டும்புயற்சிகளாதி யாகச்சொல்லுவோம், அவை ஆலிங்கனம் சும்பனம் நகக்குறி பற்குறி குட்டல் தட்டல் புள்ளொலி கரணபேதமுதலிய செய்கைகளாம். அவைகளை விரித்துக்காட்டுவோம்; இருவகைக்குறிகளில் ஒன்றுக்கொன்று உயர்த்தும், சமமாகவும், தாழ்ந்துமிருப்பது உச்சம் சமம் நீசமெனப்படும். அவற்றினைக்குறித்தறிந்து ஐவகைக்கரணங்கள், அவற்றினுட்பேதமாநியசத்தப்பிரகாரணங்களினாலும் அவைகளுக்குரிய புறத்தொழில்களினாலும் களிப்பித்து மங்கையரைப் புணரக்கலத்தின்புறுத்தலே மதனசாத்திரோத்தப்புணர்ச்சியாம். இஃதல்லாமலு மகளிர் ஆடவரை மேலிட்டுக்கலத்தல் உபரிசுரதமெனப்படும்; இதேனுமன்றி எண்வகை ஆலிங்கனபேதமுண்டு, அவை கற்பசித்தருவைச்சுற்றிப்படரும் காமர் வல்லிக்கொடிபோலவும்மரத்தினிடத்தி லேறுமாறுபோலும் எள்ளும் அரிசியுங் கலந்து காட்டுவதுபோலும் பாலும் நீரும் பொருந்தியிருப்பதுபோலும் தொடைகளுடன் தொடைகள் நெருங்குதலும் இருகுறிகள் சேர்ந்தொன்றவும் கொங்கைகள் மார்பிலழுந்தவும் நெற்றியுடன்நெற்றி பொருந்தவும் கரங்களினால் தேகங்களைக்கட்டித் தழவிக்களித்தலாம், மேலும் எண்வகைச்சம்பனங்களுண்டு; அவற்றினைச்செய்யுந் தானங்களேதனின் தேத்திரத்தானம்

கபோலத்தானம் கொங்கையினிடம் சுரங்களின்மூலம் நிறைந்தானம் அதாத்தானம் உத்தியினிடம் எனப்படும். இவையல்லாமல் ககக்குறியிடும் பதினென்றுண்டு; அவைகளேதெனில் கைம்மூலம் மாப்பு தோள் பிடர் கழுத்து விலாப்புறம் கபோலம் கொங்கை அல்குல் வாய் தொடை இத்தலங்களாம். மேலுந் தந்தக்குறி ஐந்துண்டு, அவை மூடிக்ம் அனுகுக்ம் பிரவாள மணிபந்து மணியிந்துமலை கோரசாவிதம் என்பனவாம். இக்குறிகள் சும்பனத்துக்குரிய தானங்களில்மேல் அதாம் நா விழி இம்மூன்றிடங்கள் நீங்கலாக மற்றையதலங்களில் அழுத்தவேண்டும். தாடனவகை எட்டுண்டு, அவையாவையெனிற் சுரங்களில்விளங்கும் விரலினைக்குவித்துத் தட்டல்குட்டல் அகங்கையினுற்றட்டல் சுரத்தினைப் பிடித்தமாக்கிக்கொண்டு மெல்ல மெல்லக்குத்தல் ஆள்காட்டிவிரலினு லுன்றல், அவ்விரலினு லும் நடுவிரலினு லும் நெருக்கல், அவ்விரலில்களையுமடக்கிப் பற்றுக்குறடுபோலப்பிடித்தல். ஆள்காட்டிவிரலையுமடக்கிப் பற்றுக்குறடுபோலப்பிடித்தல். இத்தொழில்களைச் செய்யுந் தானங்களாவன கொங்கைகளின்மத்தி உச்சி நெற்றி கன்னம் சகனம் முதுகு பிடர் தொடை எனப்படும். இஃதென்றியு மர்த்தனம் அறுவகையாகும், அவை கரிகரம்-காமாயுதம், காமௌஷதம்மதனாங்குசம், மன்மதபதாகை, தோத்திரம் என்பனவாம். இதுவும்ல்லாமல் புள்ளொலி ஏழுண்டு; அவை மயில் புறா ஆன்னம் காடை வண்டு குயில் கொழி செம்போத்து என்பனவாம். இவற்றுள் தலைவன் சுரதலையின் பிரகரணப்படி இரண்டு தேகங்களுமொன்று படக் கட்டியணையுங்காலத்திற் புணர்ச்சிக்களிப்பினுற் றலையினதுகண்டத்தினின்றொழும் ஒலியினைச் சீர்க்காரமெனச் சொல்லப்படும்மேற்குறித்த காரணங்களினைத்துக்கும் ஆதாரசத்தியாக நின்று நடிப்பிக்கவல்ல பஞ்சகரணங்களுண்டு. அவை உத்தானிகம் திரியக்கு ஆசீதகம் ஷிதகம். ஆன்மில் மென்புடும். இவைகளின் பேதங்கள் கிராமியம் புலத்திகம் நாகபாசம் நாகரீகம் இந்திராணிகம் கூனம் இதமாயதம் ஊர்த்தம் சங்கிராணிகம் மாணிகேம் பாரிசம் பீடிதம் குலம் சுரும்பிதம் பதுமபீடம் பாற்சம்புடம் வெட்டிதம் விசம்பிதம் உற்புல்லம் பிண்டிதம் கடிபீடிதம் பிரோதுகை அனுபாதம் பண்டதம் கடகம் அத்தம் பதுமாசனம் சமுர்த்தம் நண்டகம் அளிதம் வேணுசாரிதம் சமவெசனம் ஆடவும் உத்தானசம்புடம் பரிவத்வம் சங்காடகம் தேனு மாகடம் ஐம்பதம் சாணுகர்ப்பாந்துகிலம் பினமாதிரம் கூர்ப்பன்னம் பீடிதொருகம் பீதம் பீடிகை விக்கிரமம் எகோயுக்கம் இந்நாற்புத்தெட்டுமாம். இவையன்றிப் பலகாரணங்களினு லும் பரிமளமிகுத்த கூந்தலையுடைய மாதர்புளகிக்குமாறுசுரத்நூல்வல்லோர்கள்கீழ்க்கு முறைகளினைத் தும் கித்திரகரண மெனப்படும். மடந்தையருடைய பாவமு நிலையும் அவைகளின் திறங்களும்சேரும் பதக்கிரமமேம்பாட்டையும் சீர்தூக்கிப்பார்த்துகித்தறியவல்ல ஆடவராயினும் சுற்புடையமடந்தையாந்நிக்காமுகவிருக்கும் வாஸிபாமாய்க்கும்வெலையொத்த கூரியவிழிகளையுடைய பரத்தையர் காமக்கன்னியர். இத்தன்மையர்களைப் புணர்தலும் கலவித்திறங்களைத் தேர்த்தீந் புற்று மகிழ்தலும் மதனாகமத்தை வரையறக்கற்றறிந்த மெலையோர்கள் கட

னும். இவ்வொப்பற்ற ஊலை வரன்முறையாக ஆராய்ந்து சோதனைகளினும் சங்கையறத்தெளிந்து தருணமடந்தையரைத் தழுவவல்ல குணமுடையார் பெறகின்ற வின்பமுத்தியை ஒருவரால்கணித்துச் சொல்லவும்போது மோ வென்று மேற்குறித்ததொகை வகைவிரிவாக மதனுகமமுறைக ளனைத்தையும் உள்ளங்கை ஸெல்லிக்கனியைப்போல் மனத்தினுணர்ந்துகொள்ளப் பிருகற் பதி போதித்தவுடன் இந்திரன் அக்காரணகாரியங்களை நன்றாகத்தெரிந்து மடந்தையரைச் சுரதலிலைகளினும் நழுவி இன்பநலம்பெற்றுக் களிக்கும் காம க்கவலைபில்மனத்தைச் செலுத்தியவுடன் சிங்காதனத்தை விட்டுத்தெக்கென் றெழுத்து ஆசிரியன் பாதாரவிந்தங்கனிற் பணிந்து ஐயுனே! அடியேன்பாற்கிரு பையாய்த் தெருட்டிய மதனுகமப் பிரகரணங்க ளனைத்தையும் வேதமொழிக ளாக கிச்சயித்துக்கொண்டேன்; இனி மற்றொருபொருளினிடத்தினு மிச்சை வைத்துக் கழிசேன், அளவுபடாத வின்பநலத்தைப்பெற்றுக் கிருதார்த்த னாவேனென்று மனவெழுச்சியுடன் குரவனை மீட்டும்வண்ணகிச் செலவுபெற் றுக்கொண்டானாய் பொன்னுலகாதிபத்தியத்தைச் செங்கோன்மைமுறைப் படி அரசுசெலுத்திவருவதாகத் தன்றிருக்குமாரனாகிய சயந்தனிடத்தொப் பித்துக் குளிர்த் சோடசகலைகளையாய்த் சந்திரவிம்பத்தைப்பொப்ப விளங் கும் முகாரவித்தத்தையுடைய இந்திராணி வாசஞ்செய்யும் அந்தப்புர்த்தைச் சேர்த்து கினைத்தற்கரிய போகங்களை அவள்பாற்றுய்த்துமனங்களித்துத்திருப் பாற்கடலினிடத்தேதோன்றிய அமுதத்தை யிதுகாறுமினிதென்றிருந்தேன், அது இக்காலத்தில் பயனற்றதாகக் காணுகின்றதென்றே வெறுத்து எல்லா வாபரணங்களையுமணிந்தசசியின் சிவந்தவிதமுறலாகிய அமுதம் மிகவும் மதுர மாக விருக்கின்றதெனக் களித்துண்ணேன், வெள்ளியங்கிரியைப்போலத் தா வள்ளியமாகப்பருத்ததேகத்தைப்பெற்றுநவரத்தினமயமாகிய பூன்களணிந்து கூர்மையாகவிருக்கின்ற நாற்கோட்டினுற் பகைவர்களை யதஞ்செய்யவல்ல வலிபெற்ற அபிராவதத்தையும்றந்து முத்துமலைகள் மோகனமலைகன்புர னும் இந்திராணி பருத்தோங்கிய கொங்கைக்குவடாகிய களிற்றின்மீது இடை விடாதவன்புடன் ஆளிகளஞ்செய்து தேகம்பரவசனாய்க்கீளித்து தேவர் கள்முதலிய யாவரையும் வெல்லத்தக்க வலிபெற்றிருந்த விருத்திராசுரன் மேற் போர்க்குச்செல்கையில் ஆரோகணித்திருந்த இந்திரபட்டத்துக்குரிய இரத்தத்தைத்துற்து அதனினுஞ்சிறத்தாய் மின்னற்கொடியைப்போல் தோ ற்றி மறைந்தசையும் மெல்லியவிடையையுடைய இந்திராணி அல்குற்றெரி னிடத் தின்பமும் பிரியாமல் வசுத்தின்புற்றும் கருங்கடல்குழந்த பூமண்டலம் நடுநடுங்கித் தத்தனிக்கத் தக்கதாக முழங்கும் இடியைவெறுத்துப் பகைவர் கள் ஆருபிராவட்டியலைக்கும்கணையைப்போல ஆகரணத்தபரியத்தமோடிச் சேற்கண்டைக்கொப்பாகப் பிறழ்த்திருக்கும் விழிகளைப்படைத்த அம்மாதின் வல்லிசாதக்கொடியினும் சிறுத்தவிடையாகிய மின்னற்கொடியி னிடத்தின் புற்றுக்கொண்டாவென், தவங்களிற்சிறத்த ததிசுமகாமுனிவன் முதுநுத் தண் டெனும்பிறுற் செய்யப்பட்டு மலைகளிற்சிறகையரித்து பகைவர்களுக்கு வயிரி யாகவிருக்கின்ற வச்சிராயுதத்தைக் கரத்திற்கொள்ளவெட்கி யெறிந்துபோட்

மேக் கலாபாட்டுஞ்ஞையையும்புரித்த சாயலையுடைய இந்திராணி கண்களாகிய வேற்படைக்காற்றாடற் சோர்த்து பிராணனைத் தாங்கிக் குலாவியும் மேகத்தி னிடத்திற்கொன்றும் இந்திராணிலேமறந்துநிராகளைப்போன்ற கந்தாவதியாகிய நாயகியினது புருவபாகியசிலைகளையுடைய நெற்றியனைத்துமே தாவலலதென் றெண்ணிப் புகழ்வான். தனக்குரியவாகனமாகிய மேகங்களைப்பழிகூற்றியிற் கையாகிய மணமணந்த கற்பகாலர்களைச் சூழக்கொண்டிருக்கும்இந்திராணி கரிய கூந்தலென்வன்ற புயல் கலவிப் போரிற்சோர்த்தலைவதைச் சேர்த் துக் கோழிவாரிமுடித்துப் பூச் செருக்களிப்பான் ; பஞ்சதருக்களினிடத்தில் துவண்ட சைகின்ற காமவலலிக்கொடியையச் சிவங்கொண்டு கனதனங்களைத் தாங்கப் பொறாமல்வாடிவருந்தும் இடையின் வருத்தத்துக் காற்றமாட்டாதவ ளாய்க் கிலெசித்துத் தழுவி மனச்செருக்கைப்பெற்றும் பஞ்சனைமெத்தை யினும் புட்பாப்பங்க்கையினும் அன்னத்தாவினளிற் புனைந்த மெத்தைவிரித்திரு க்கும் மென்பஞ்சத்தின்மேலும் மதனாகும் விதிப்படி கம்பனம் நாடனம் புட் டூல் நகர்க்குமி ஆவிம்கனமுடைய லிலைகளைச்செய்து கனித்துவருங்காலத்திற் சகலவிதமான ஆபாணமுதலியவைகளைத் திருத்தியும் பூந்துகிலையுடுத்தும் அளகத்தைமுடித்தும் புதிதாறுங் கற்பகாலர்களைச் சார்த்தியும் அடிக்கடி இத் துறவாகிய வழுதபருந்தியிளைப்பாறியும் காதுனவொடியிருக்குங் கண்களுந் கஞ்சனவொழுத்தும் அணிச்சமலரினு ரெல்லியபாதங்களுந்குச் செம்பஞ்சக் குழம்பினும் சித்திரங்கொழுதியும் புதியபட்டாடைகளையுடுத்து மாற்றியும் மலர்களபாம்பிப் போர்வைவையச் சார்த்தியும் இவ்வகையாக இந்திரன் இந்திரா ணியினிடத்தில்முழுமனத்தையுஞ்செலுத்தினானகையாற்கிடைத்தற்கரியபரம பதம் இலையாகப்பெறாவினும் கைப்பாகவெண்ணத்தக்க கருத்தைக்கொ ண்டு மதனாதுவிலக்கணங்களைநாடித் காமவின்பலத்தையே கிறந்ததாக மதி த்துப் பலநாள் இடைவிடாமல் இந்திராணியைக் கலந்தனுபவித்திருந்தான். அத்தருணத்தில் மாற்றாறிமொதும் அலைகள்மிருந்த கடலைப்போல ஆசைப் பெருக்கினுந் தனைந்துகளிக்கும் இன்பதுலை இந்திரனுக்குப்போதித்து அவன் கொண்டிருந்த மனவுறுதியைக் கலக்கி மாறுபடச் செய்து மங்கையர் புலாச்சி யிற் கவலைபெற நாட்டியனுப்பி மனவெழுச்சியுடனிருக்கும் பிருகற்பதி அருகி லிருந்துபோதிக்கும் நீதிகளின் உதவியைக்கொண்டு சயந்தன் இந்திரபட்டத் துக்குரிய வயிரமுடியைச்சுரந்து செங்கோலோச்சி முப்பத்து முக்கோடி தே வர்கள் நாற்பத்தெண்ணூறு முனிவர் கருடர் கந்தருவர் சித்தர் வித்தியாதார் முதலிய வின்னுடர் இந்திரசபையில் நெருங்கித்துதித்து வாழ்த்தத் தக்கதா ய்க் கோடிருகியொருமுனையிற் றென்றினுப்போல் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் அரியணையில்வீற்றிருந்து மும்மையுலகத்துக்குரிய அரசாட்சியைச் செலுத்தி வந்த இந்திரன்குபாராகிய சயந்தன் தன்னைச் சூழ்த்திருக்கின்ற அகத்தியர் முதலிய முற்றத்துநீத முனிவர்களுக்கும் சின்னார் கிம்புருடர் கருடர் கந் தருவர் சித்தர்வித்தியாதார்களாகிய முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களுக்கும் முன்னே எழுந்தருளியிருக்கின்ற தன்னுடைய ஆசிரியனாகிய பிருகற்பதியைப் பார்த்து வணங்கி எம்பெருமானே ! அரிப்பிரமேந்திராதி தேவர்களும் அள

வில்லாத தவசிகளும் மற்றையமுதியோர்களும் மிகுந்த வலிமைபொருந்தியுள்ள சூரபதுமனாற் கொடியதுன்பத்தை யனுபவித்து, தங்களுக்குத் தொன்றுதொட்டு நீடித்துவந்த பெருமையுமிழ்ந்து வருந்தவேண்டிய காரணமென்ன, அதனை எனக்கு நன்றாகத்தெரியச்சொல்லவேண்டும், எங்கள் குலகுருவாகிய பிருகற்பதி பகவாஸீன யென்றுசொல்ல அதனைக்கேட்ட பிருகற்பதி சொல்லுகின்றனர். சயந்தமகாராசனே! தேவர்களுக்கும் மேன்மையாகிய தவத்தையுடைய முனிவர்களுக்கும் கொடியவனாகிய சூரபதுமனால் நேரிட்ட துன்பங்களெல்லாம் திரிபுரதகனராகிய பரமசிவனை யொழித்துத் தக்கன்செய்த யாகத்திற்போய் அவனுக்குத் துணைசெய்திருந்ததிமையினாலும் போலும் என்றுசொல்ல, அதனைக்கேட்ட சயந்தன் இப்படி பரமசிவனையன்விச் செய்த யாகத்திற்சேர்த்திருந்த திமையினால் இவ்வகைத்துன்பங்களை யனுபவித்திருந்தார்க ளென்றான் அக்கொடியசெய்கையையுடையவனாகிய தக்கன் புராதகனாகியபரமசிவனையொழித்துச்செய்த யாகத்தின்வரலாறும் அங்குநடந்த மற்ற செய்திகளையும் ஒன்றேனும்விடாமல் அடியேனுக்குத் திருவாய்மலர்த்தருள வேண்டுமென்று சொல்லப் பிருகற்பதிமிகுந்தசத்தோடத்தையடைந்து சயந்தனைமிகுதியாக வாழ்த்தி அப்பா இந்திராகுமாரனே ! மிகுந்த அலங்காரத்தினால் பிரமபுத்திரனாகியதக்கன் செய்தயாகத்தின் வரலாறனைத்தும் எம்மாற் சொல்லக்கேட்க வேண்டுமென்று இனியவார்த்தைகளினாற் சயந்தனுக்குப் பிருகற்பதி சொல்லலாயினன்.

இந்திரபுரிப்படலம்

முற்றிற்று.

தேவகாண்டம்முற்றுப்பெற்றது.

வேலுமயிலுந்துணை.

ஆளுவது

த ட் ச க ண் ட ம்.

உபதேசப்படலம்.

மாயையின்வலியோனாசுமான்முதலோனாவென்றே
யாயிரத்தோடாட்டண்டமரசுசெய்துகூழற்றெட்டுங்
காயமதழிவின்னாகுக்கடவுளர்க்கலக்கண்செய்த
தியகூர்முதலேச்செற்றகுமரன்முன்சென்னிவைப்பாம்.

உலகங்களிற்றிற்று கோடிருரியப்பிரகாசமாகவிளங்கும்பிரமலோகத்தில்
தவத்தரும் தேவர்குமாரவருக்கங்களும்சூழப் பொன்மயமாகவிளங்குஞ் சபா
மண்டபத்தின்முன்பி லிரத்தினமயமாயோங்கியபிங்காதனத்திற் பிரமன்வீற்றி
ருந்தான். அதுபோது அவன்மக்களிலொருவனாகியதக்கன் தன்பிதாவைநோக்கி
மும்மைப்பெருந்தேவரிலுயர்ந்து தேவாந்தேவனாய்ச் சகலமங்களருணங்களு
முள்ளவனாய் வந்தனோ பொக்கியனுபவிளங்கப்பெற்றப்பில்லாதானுய்ச்சராச
ரங்களைத்தினும் பொருத்தி ஆட்டவல்ல மூலகாரணனைத்தெரிவிக்கவேண்டு
மென்றான். அவனைநோக்கிப்பிரமன்நகைத்துகுமாரனே, விண்டுமும்! யானும் மு
ன்னாளில் அஞ்ஞானவலையிற் பட்டுமே பிரமமென்றகந்தைகொண்டு பகைத்து
அதனைத்தாபிக்கமுயன்று அளவில்லாத காலம்பொருதோம். அக்காலத்தில்
உலகமடையும் துபரினைத் திருவுளத்தடைத்து அக்கனிவடிவாய் எங்கள்நடு
விறோன்றிப் பரத்துவ நிச்சயத்தைத்தெரிவித்து அடியொங்கள் மையலை
யகற்றிக் காத்த பரமபிதாவாகிய பரமசிவன் யாவருக்கும் ஆதியாயும், மூல
காரணனாயும், விளங்கப்படுகிறான். "இதைத்திடமாகக்கொள் ளென்றருளக்
கேட்ட தக்கன் மீண்டும் பிதாவைக்குறித்து நீர் அறிவித்த துண்மையே
யாயினும், முதன்மையாகிய கிருட்டி-திநி கிர்ந்தியங்களை நடத்திவருகின்ற
நீங்கள் தாழக்கடைப்பட்ட தாமதருணத்தினும் சராசரப்பிரபஞ்சங்களனைத்
தையும் முடிவிற சங்கரிக்கும் பரமசிவன் உங்களுக்குக்கர்த்தனாகிய காரண
மென்னை? அதை அடியேனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று வினவினான்.
அதற்குப் புன்முறுவல்பூத்துகுமாரனே! நீ வேதசாத்திரங்களைப் பூரணமாகக்
கற்றும் பரத்துவநிச்சயமறிபாமல் மயங்கினே! சங்காரகிருத்தியத்தை நடத்தும்

பரமசிவன் முதன்மையாகுந் தன்மையாதெனின், என்னையும் கேசவனையும் மற்றதேவருடன் எண்பத்துநான்கிலக்கஞ் சீவபேதங்களையும் ஊழிகாலத்தினோடுக்குகின்றவன் அவனாதலான் முதலறிஞுட்டிப்பவனும் அவனையன்றோ, சர்வசங்காரகாலத்தி லொருவனுய்விளங்கி அண்டரண்ட சராசரங்களையும் மழித்துப் பின்பு டிதாவாய்கின் றெண்ணைப்படைத்தபரமசிவத்தினது குணத்தையங்களை இவ்வகையென் றளவிடப்படுமோ. மேலும் விண்ணொலையுப் என்னையுந் தோள்களி லுண்டாக்கி உலகங்களையளித்துக்காக்குந்தொழிலை அடியோங்களுக்குக் கட்டினாயிட்டு உங்கரிடத்து நீக்கிநின்று வசிக்கின்றோமென்றருளினுன். அவ்வாறே எங்கள் மூலமாக ஏழும்புமுதலையானையீடுகக்கூடும் எவ்வகையுபிகூலையுந் தோற்றுவித்துக் காப்பான். அவ்வான்மாக்களிடத்தினிலிருந்து ஆட்டவதைப்போலவே எங்கள் மனத்தினும் அந்தரான்மாவாயிருந்து முறைவழுவின்மீப் பாதுகாத்துக்கண்ணினொளியேபோலவிளங்குவானுபினொருநாலாய்ம அகத்தைமுறுவீவமேனும் கருணையெய்தருளி அவ்வான்மாவலத்தை நீக்கிக் காக்குந் தயாவிதிபாக்ய பரமசிவன் தானுமொருநாத்தியகர்த்தாவையொத்து எங்களுடன்கலந்து முடிமையுடையுந் தவரி னொருவனாயும் விளங்குவான். அவ்வாறே என்னினையையப்போனறும்பணியினொளியையையொத்தும் பூவன் மனைத்தையேந்தினுந் சலாகையிற் காத்தைய நீங்க்தும் உலகங்களினேத்தினுள் ஏறபுறம்புமுலாவான். இதலவாமல் ஆதிரில் வேதாகமங்களினை உணர்பெண்ணி எங்களுக்குப் பிரதித்தவனாவனே, இவ்வே வேதத்துணியு. இவ்வகையான மங்கலமுன் நிதியை அடிபாங்களுடன் ஒப்பாசப்பெசுவது அந்நின்மையாநும். எங்களினுலொரு அனுபவமையவையிது, இதனைக் கருதிக்மின் துணியாகக்கருதி வாழெனவிடைபின்யருளிய தத்தையவணமாய் பாசுவதில்லுக் கருமிக்கப்பட்ட வேதங்கள் பூதபெறப் பிராணிகளிடத்தையும் பரமபொறப்பெசுவதெனினே? இதனையுமறிந்து அடியேன் மனக்கவலையைநீக்கவேண்டுமென்றுதக்கன்கேட்கப் பிதாமகனருளிச்செய்வானுரினுன். யாவராலும் தந்தியவொண்ணாத அக்கடவுளின் பெருமையினைக்கென். பரமசிவன் வெளிவிட்ட வேதங்களின் துணிபாவன அழிவின்மூலிளங்கும் மூலகாரணனுக்குணத்த வுணமையினை மற்றவருக்கும் உரியவனாசப்பெசுவது முகாலுமு, அவ்வாறே மற்றசீவராகனையும் அவற்றிற்குக்காரணமாகப் பஞ்சபூதங்களையுமுமு. அங்குக் சில திருட்டாத்தங்காட்டுவோம். பிராமணா பரமபொறப்பெசுவதுமுதலாம். இதனால் நீதெளிக்துகொள்; இதன்மாமும் யாவாரினும் என்னவென எவ்விடையங்களில் அநிக்நிறும் மூலகாரணனாகிய பரமசிவனையே செருந், அவ்வாறே வேதங்கள் அநிபாதனைத்துந் சிவபிரானுக்கேற்றும், அதெபாடியெனில் கருதினெனவிடங்களி னுநிக் கினும் கடைபிற் சமுத்திரத்திற் செருந்தன் வரானவெயாம். இனிப்பலபல சொல்லவேண்டுவதில்லை, வேதாகமங்களின் துணிபாவதுபரமசிவன் எல்லாவுலகங்களையும் படைத்தும் காத்துநுந் சங்கரித்தும் மீளவுஞ் சிருட்டித்து அவைகளுக்குரிய வினைப்பாகங்களினை துக்வித்தும் கடிப்பிக்கவல்ல கடவுளாயும், ஆதிபந்தயில்லாததாயும், பெருஞ்சோதிபாயும், அம்மையப்பனாயும், வீச்சுவ

நாதனாயும், உருவமாயும், அருவமாயும், நிர்மலனாயும், கிராமபனாயும், சுயம் பிரகாசனாயும், சர்வேந்தரியாமியாயும், நித்தியத்தைப்பெற்றவனாயுஞ், சித்தனாயுஞ், யாண்டும் பரிபூரணனாயும், இராசத தாமத சாத்துவிதமென்னு முக்குணங்களை யுடையவனாயும், விராட்டுவடிவமாயும், ஏகனாயுஞ், சகலமங்கல குணாதிசயனாயும், எங்கள் இருவராலும் தேடிக்காண்பரியுனாயும், பெண்ணை வினியென்றறியப்படாதானாயும், ஆன்மாக்கள் வேண்டிய வேண்டியங்கு அருள்பவனு மிருப்பதல்லாமலும், எவ்வெவற்றிற்கும் காரணப்பொருளாயும் விளங்குவதை யாவருக்கீதறச் சர்வசங்கராகாலத்தில் தன்னெற்றீமேலுள்ள ஒற்றைகாட்டத்தால் எம்போல்பவருடம்பைச்சுட்டபொடியையும் என்பினையும் அணிந்து தூலதேகராயிருக்கின்றவனாயுந் தன்சத்தியிலடக்கிப் புறம்பினைன்றும் யாவாசெய்கையினு முட்படாமலிருப்பவனாயும் தன்மகிமைகளிவ்வகையென் நெவர்களினாலும் கானவரிய பரமாயுஞ் சர்வகாரணகர்த்தாவாயு மிருப்பான், எவனோ அவனோ பரம்பொருளென யாவருமறிய முறையிலுக்கின்றன. இதல்லாமலும் அச்சுத்தனையும், மற்றபூதகராதி பிரபஞ்சங்களை யுஞ்சாம் பாக்கித் தானேதானாய்கின்ற தற்பாழர்த்தியாகிய அப்பரமசிவனுடைய பாதகமலங்களைத் தொழப்பெற்றவருக்கே முத்தியுண்டென்று சுருதிகள் கூறுமாயிற் பாத்நுவமாவார்யாவர்? அப்பரமசிவனருளில்லாமற் சீவகோடிகள் சன்னமானமான அங்கசாகரத்தைக்கடந்து முத்தியெய்தப்பெறுமென்பது உருவரில்லாத வானத்தின்னோலையுரித்து உடுத்தற்கொக்குமென்று வேதங்களைச் சொல்லுமாயின், வேறுசான்றும்வேண்டுமோ. அவ்வேதங்கள் பரமசிவனைக்குறித்துப்புகழ்ந்து அளவில்லனவாம், அதைவிரித்துச்சொல்லவன்னால் முடிவதுமன்று, நானும்போதா. அப்பா! இவைகளை நீ முன்னமெதெளித்திருந்தும் அவன்மாயைமிகப்பட்டு உழல்கின்றனை, அதனைப்பொழிப்பதாக இன்னமுமோருறுதிசொல்லுவேன். சகல புவனங்களுக்கும் ஆதிதூலாய்விளங்கும் வேதாசுமங்கலசிவனைப்புகழ்த்ததைப்போலஒருவாய்மையாவதுஎவ்வேயும் விண்ணெவையும் மற்றவனாயுந்நித்தானுண்டோ? அப்படி எங்களைக்குறித்துச் சொல்லிபது முகமனுமென்று ஆதிபத்தங்களில் விளக்குகின்றன. மலும் அவ்வேதங்களில் ஒநுபாகம் பரமசிவன் பெருமைகளைபே ஓதும்; மற்றபாகம் என்னையும் விண்ணெவையும் மற்றதேவனையும் பலபொருள்களையும்பேசும். இதனைச் சொதிப்பையாயின் தெளிவுபெறுங்காட்டும், சிவனைப்போலவே எங்களை யும் பாத்நுவமாகக்கருதிப்புகிக்கின்ற கொடியோர் எக்காலத்து மீளாதநரக வேதனையில் அழந்தித் தேறவறியாதுழல்வர். அக்கடவுளையும் எங்களை யுஞ் சமமாகப்போற்றுவதனால் கம்மையுந் துக்கசாகரத்திற்படுத்துவர். புலியதனை யாடையாயுடைய பரமசிவனுக்குத் தொண்டெய்யும்பத்தனா எங்களைப்புகித்ததரகவேகருதி வேண்டும்வரங்களைத்தந்து மற்றையணப் பகைவர்களாகப் பரிவிப்போம். எங்களைப் பரமசிவனுடைய மாயையிற்பட்டு அலையும்பிராணிகளென்று அவ்வேதங்களின் நடுவிற்கொல்லும். இதற்குச்சான்றாவன யாங்களித்தொழிவினைப்பெறுவதாக மணிமிடற்றெம்பெருமானுடைய பாதகமலங்களை யருச்சித்த சிவாலயங்களை அளவில்லனவுள். இதனாற் கண்டுகொள்.

அவன் அனுக்கிரகம்பெறாமல் முத்திபெற்றாரொருவருமில்ர். அவன் கருணையைப்பெறாமல் வாழ்ந்த தேவனாக்காட்டவல்லமோ. அவன் அருட்டிறத்தைப்பெறுவானாயிருக்கையாதபொருளொன்றுமில்லை; இதனையுண்மையாகவே சொல்லுவேன். அவனையன்றி வேறொரு கர்த்தனில்லை. ஆதலால் அவன் பாதகமலங்களிற் கரணமடைந்து வாழென்று பிதாமகன் போதித்தான், அதனால் தக்கன் ஐயம்பீங்கி முதன்மையாகிய முத்தியைப்பெறவிரும்பாமல் ஊழின்பாலாப்த்தவத்தைச்செய்து சிவானுக்கிரகத்தினால் விண்டுமுதலாகிய தேவரனைவருக்கு முதன்மையெய்தக்கருதிப் பிதாவைவணங்கி தேவரீர் குறித்த பரமசிவத்தை மூலகாரணமென்றறிந்தேன்; இனி அவனேநோக்கித் தவங்களைச்செய்து இட்டகாரியங்களைப்பெறுவேன், அதற்குத்தகுதியாகிய இடமொன்றைக்காட்டி விடைதரவேண்டுமெனக்கேட்க, தாம் ஆதியில் மனத்தினுற் சிருட்டித்தமானதவாவியின்பெருமைகளைத்தெருட்டி அவ்விடஞ்சேர்த்துவத்தைச்செய்யென்றேதினான். அதுபோதுதக்கன் தனிபிதாவைத்துதித்துப் பரமசிவத்தின்கருணைக்கடலே போற்குளிர்த்த சலப்பெருக்கையும் பொற்றாமரைகளலர்ந்துவிசாலமாய் விளங்கும் மானதாமடுவைக்கண்டு அதன்களையை அடைந்து காற்றுமழை வெப்பமில் பனி இவைகட்கு வருந்தாமல் தேக இச்சையை நீக்கிப் பரமசிவன்பாதகமலங்களை யேஇதயகமலத்தினின்றுதிச்சுவாசத்தையடக்கிச் சுழிமுனையிற் செலுத்தி மூலாக்கினியை எழுப்பிப் பஞ்சேந்திரிய விடயங்களை வாட்டிப் பத்தியென்றும் அட்டெகமாட்டி வயிராக்கிபென்னும் மலனைச்சுட்டி அறிவென்னுந் தூபத்தைக்காட்டி இவ்வகையானமானதபூசையினைச்செய்து பரிசுந்கருபுத்தன்மனைக்கை பொருவழிப்படுத்தி வேதாந்தத்திற்கும் அதற்கரிய கர்த்தன் திருமமங்ளை விதிப்பாடினதித்துப் பதினாயிரம் ஆண்டுகள் அகோரதவஞ் செய்திருந்தான். அதைப் பரமசிவன் திருவுளத்தடைத்து பொன்மலை வெள்ளிக்குன்றின்மீது விளங்குவதுபோல் இடபவாகனத்தில் உமைபொருபாகனுப் எழுந்தருளாக்கண்டு பின் ஆனந்தக்கூட்காடி விழிகளிலானந்த பாஷ்பம்பெருக இருவர் தேடற்கரிய பரம்பரன்பாதாரவிக் தங்களிற்சேவித்து வேதவாக்கியங்களினுற்றுநித்துக்கரங்களைச் சிரத்திற்கூப்பி ரிற்கின்ற தக்கனிடத்துக் கிருபானோக்கம் பாவித்து, உன்தவத்தைமெச்சினேம், வேண்டும் வரங்களைக் கேளென்றருளப் பிறவித்துயரத்தினை நீக்கும் மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தை நினைபாமல் ஊழிள்வசப்பட்டுசொலாமி! மும்மை யுலகங்களினும் என்னுணைசெல்லவுந் தேவரீரைவந்திப்பவரானேவரும் என்னுண்ப்பணிந்துபோற்றவும் எம்மையல்லது மற்றதேவதைகளை மனத்தினுங் கருதாமலும் விண்டுமுதலானோர் அடியென்கட்டளையில் அடங்கிடக்கவும் மனத்துக்கினிய புதல்வனைப்பெறவும் அகண்ட சாம்பிராச்சியங்களை யடையவும் அழிவில்லாத நித்தியங்கிடைத்து எக்காலமுங் களித்திருக்கவுங் கருணைசெய்யவேண்டும், இதுவல்லமாலுஞ் சகலபுவனங்களையும் ஈன்று உம்திடப்பாகத்தமர்ந்த பாசத்தி என்பெண்ணாகவும் நீபிராமண வடிவாயெழுந்தருளித் திருக்கலியாணஞ் செய்யவும் வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய மகிழ்ந்து உன்கருத்தின்படி எண்ணத்தந்தோம், ஆனால் உன்மனம் நமதுமெய்ப்பத்தியில்

திரியுமாயின் நம்வரமுந் திரியுமென்றருளிச் சிதாகாசமாகிய கனகசபையில் நடிக்கும் சிவபெருமான் திருக்கயிலைக்கெழுந்தருளினார்.

பின்பு தக்கன் மகிழ்ச்சி நிறைந்தவனுய் பிதாவை நினைக்கஅதனைப் பிரமனறிந்து தக்கன்வருந்தி நோற்றுப் பெற்றபேறு வெகுநேத்தியெனப் பெருமூச்செறிந்து நமதுகுமாரன் திரிபுராதிகளை நகைத்தெரித்த பரமசிவனைக் கருதப் போதித்துச் சன்னசாகரத்தைக்கடந்து முத்தியினைப் பெறத்தக்கதாகத்தவஞ் செய்யவனுப்பினோம், அதைமறந்து அகந்தையினு லாணவமலத்துக்கேதுவான செல்வத்தையேபெற்றான்; ஐயோ? இனிச்செய்யவேண்வெதென்னே?வேய்புந் குஅமுதத்தை வாரக்கினும் அதன்கைப்பறாதுபோலாயிற்று, லீலகண்டத்து நின் மலன் ஆதிதேவனென்றுணர்ந்தும் வருந்தினோற்றும் இவ்வுலகிலெக்காலமுந் தீராப் பழிபாதகத்துக்கேதுவானபெற்றையேவேண்டினான். ஆகையால் பிராரத்தவினைக்கீடாகத் தொடர்ந்துவருந்துன்பத்தை மகத்துக்களாலுமீர்க்கவொண்ணாதென்பதை இதனளவிலுறுதியாகக் கண்டேமென்று அழலிடைப்பட்ட மெழுகேபோலமனமுருகிவருந்தித்தன்மகன் பெற்றதவத்துக்குஞ்சித்திரிதமாக அன்னவாகனமேறி வீரூப்படைந்துகின்ற தக்கனெதிரில்எழுந்தருளியுள்ளார் வதித்தான். அதையங்கேசியான பிதாமகனை நோக்கிராமிருக்க இவ்விடத்தில் யோக்கியமான நகரமொன்றை விதிப்பாயென்ன உடனே தன்னகரின் மேலாகிய சிறப்பினைவாய்ந்து பொன்னுலகமுநாணும்படி வானளாவியமதிலும் மேருமலைபையொத்த கோபுரங்களும்பெரும்புரக்கடலைக்கீர்த்துச்சூழ்ந்த அக்ரபியையுஞ் சொர்னமயமாய் இரத்தின காந்தியைவிகும் மாடமாளிகை மண்டபமுதலிய சகலவிதமான சிறப்புக்கள்வாய்ந்த பட்டணத்தை நிருமித்துத் தக்கமான புரமென்று பெயரிட்டுத்தன்மகனுக்கறிக்கையிட்டபின் அகன் சிறப்புக்களை நோக்கிக்களித்துப் பிதாவின் செய்கைக்கு மெச்சினவனுய் உடனே தேவர் முதலானவரனைவரும் வருவதாக நினைக்க அவ்வாறே சத்தசாகரங்களும் பெருகின்றபோலச் சொர்க்கமர்த்திய பாதலத்தின்கணுள்ள யாவரும்வந்துவந்து நெருங்கிப்போற்றத்தவளக்குடை வெண்சாமரைமுதலாகிய இராச கின்னங்களைப் பலதாங்கிச் சூழ்ந்துவரச்சென்று நவரத்தினமயமாய் விளங்கியிருக்குஞ் சபாமண்டப முகப்பிற் சிராரத்தினங்களினால் அமைத்து விளங்குஞ் சிங்காதனத்தினமர்ந்து தோற்கருவி தோளைக்கருவி நரப்புக்கருவி கஞ்சக்கருவி மிடற்றுக்கருவி எனப்படும் பஞ்சவாத்நியங்களு முழங்கத் தேவர்கள் கற்பகமலர்களையிறைத்துத்துதிக்கத் தபோதனர்வாழ்த்தத்தும்புருநாரதர்யாழிசைபாடக் கருடகத்தருவர் வீணைகள்வாசிக்க அரம்பைமேனகை ஊர்வசிமுதலாகிய தேவகன்னியர் சதிமுறையே அபிரயங்காட்டி நடிக்கக் கொலுவிற்புருந்தான். அக்காலத்தில் இச்சந்தோடச் செய்தியை இராட்சதராசனுக்கறிவித்து இன்றுடனுன்கவலையைநீங்குகன்மையினைப்பெறுவை, அதென்னவென்றால் தக்கனிடரனுக்கரசனானான். அவனைக்கண்டு உறவாடிக்கலத்திருப்பையாயின் உன்காரியங்கள் சிறப்பாகவேருடக்குமென்றான்; அவ்வசனங்களை அவன்செவிக்கமுதமாகக் கேட்டுக் களித்துப் புயங்கள் பூரித்து வானையளாவச் சந்தோடமேலிட்டுப் பொங்குவதைப்போல நகைத்துச் சரீரம்புளகித்து மயிர்க்குச்செமிய அவன்

கோண்ட களிப்பை இன்னவகைத்தென் றொருவராலுஞ் சொல்லிமுடியாது. உடனே மேருகிரிக்குருகிலிருக்குத்தன்பதியைவிட்டு இரதமேறி மதயானையை பொத்தவலிபுடைய இராட்சதசேனைகன்ப் துவருக்கங்கல் புடைஞ்முத்தக்கமா புரிக்குவந்து தக்கனைக் கண்டு நண்புகொண்டு துயரற்றிருந்தான், அத்தருணத் தை இந்திரன் முதலாகிய திசைக்காவலருஞ் சூரியன் முதலிய நவக்கிரகங்ளும் வந்து நெருங்கிச் சேவித்துப்புகழ்ந்து புடையினிருந்தனர், அத்தின முதல் யாவருந் துதிக்கப் பூச்சக்கரக்ருடை நீழலினிருந்து தன்செங்கோலெங்குஞ் செல்லத்திரிபுவன சக்கிரசனாக அரசுசெய்திருந்தான்.

சிலநாளேக்குப் பின்புகற்புக்கருத்தியையொத்தும்வனப்பினிலக்குமியை யிரதியைகிர்த்தும் உடுக்கையைப் போன்ற யிடைபினையும் அனம்போன்ற நடையினையும் மயிலையொத்த சாயலினையுங் குயிலைப்பறித்த சொல்லையும் பெற்று நற்குணநற்செய்கைகளைவாய்ந்தாளாய் பிரமன்பாதத்தினுதித்தவோத வல்லியென்னுங் கன்னிகையை மணந்து புவனங்களைத்தினுக்கும் நாயகி யாக இத்திராணிமுதலிய தேவகன்னியர் வாழ்த்திவணங்கி இட்ட ஏவல்களைச் செய்ய வாழுகின்றபோது தக்கனவளிடத்திற் சேடன் கிரோரத்தினங்களை வெளியிட்டாற்போலும் ஆயிரம் பிள்ளைகளைப்பெற்று அவர்களுக்கு உபநயன முதலான சடங்குகளைமுடித்து வேதசாத்திரங்களைப் போதித்துப் பருவகால த்தில்மக்களைப்பார்த்து வீங்கன்மானதமடுக்கலாயிற்சென்றுபரமசிவனைக்கருதிச் சிறத்தவங்களைச்செய்து சிவகோடிகளைப்படைக்கும் பேற்றையடைந்துவரக் கடவிரொன்றருள அவர் பிதாவைவணங்கி விடைபெற்றுப்போய் மானததீர்த் தக்கலாயிற் சிவத்தைத் தியானித்தரிய தவங்களைச்செய்துவருகையில் இதனை நாரதரறிந்து அவ்விடத்தினொழுந்தருளி அக்குமரானோர்க்கி நீவிர்துக்கசாகர த்தழந்தி இத்தன்மையாகிய அரியதவத்தை என்னபேற்றைவிரும்பி செய்கின் றீர்களென்றுகேட்க சுவாமி பிரவஞ்சங்களைச் சிருட்டிக்கவேண்டிப் பிதாவி னனுக்கிரகப்படி பரமசிவத்தைக்கருதித் தவஞ்செய்கிறோ பெண்ணர்கள். அதைக்கேட்ட நாரதர் கரங்களைப்புடைத்து நகைத்து பிள்ளைகள் இச்சிறந்த நோன்பைச் செய்கின்ற நீங்கள்பெறவிரும்பிய பேறிதுதானே வெகுநீத்தி ! ஒப்புவமையில்லாதகர்த்தாவை வழிபட்டு மூவகைப்பாச நீக்கி மோட்சம்பெற விரும்பாது அஞ்ஞானத்துக்குக் காரணமாகிய படைப்பினிடத்து மனம்வைத் தீர், அரியதவங்களை முடிக்கின்றவன் பெறவேண்டுவதைக் கேளுங்கள், பிறப் புண்டானபோதே துக்கமுமுண்டு, அதனாலிறப்புண்டாகும், அதுவுங்களுக்கு நன்மையினைத்தருபோ; நீங்கள் விரும்பிய படைப்புத்தொழிலைஉட்த்தும் பிர மன் ஐந்துசிரங்களி னொன்றைப் பரமன் கட்டளைப்படி யரித்ததையும் அது காரணத்தினால் நிலைபெற்றிருக்கின்ற பழியையும் நீங்கள் கேள்விப்பட்ட தில் லையோ; மேலுஞ் சராசரப்பிரபஞ்சங்களைச் சிருட்டிப்பதினற்றானேபரமமென் றகந்தையுற்று அளவில் காலம் விண்ணெடனெதிர்த்துச் சண்டைதொடுக்க உலகங்களுக்குண்டாகிய உபாதியைநீக்கப்பரமசிவன் திருவுளத்தடைத்துஅக் கினிவடிவாகி அவ்விருவரமத்தியில் நிற்கவுந் தெளிவுபெறாமல் அன்னமுமேன முமாய்த் தேடிக்காணாது அவனைவழிபட்டுக் கிருதார்த்தரான கதையினையுங்

கேட்டதில்லையோ, சிருட்டியினுற்பெறுவது விண்பெருமையல்லது வேறென்றுமில்லை. இது நல்லதெனத் தாமே பொன்விலங்கைப் பூட்டிக்கொள்ளத் துணிவார்களோ, இன்ப மெவ்வளவோ அதற்கிரட்டித் துன்பமுடனே நேருமென்று சாத்திரங்களிற் சொல்லப்படித்ததில்லையோ, ஆதலாற்றத்துவஞானமெய்துதற்குரிய நீங்கள் படைக்கத்தொடங்குகிறீர் என்ற கொடிய துன்பக் கடலில் உண்மையாகவாழ்ந்து வருந்துவதல்லாமல் ஆதியாகிய பரமசிவனை மறந்து தாமே இறைவனென்றங்கொண்டு தீவினைகளைச் செய்வவரும்.

இஃதெல்லாமனும், மாயையிற்பட்டுப் பேருணர்வை யிழப்பீர்கள், அரிய விரதங்களைச் செய்து மெலான மோட்சசாமிராச்சியத்தைப்பெற்றே இறைவனது பாதசேவைகளைக்கிடைப்பெற்றவர் அனேகருண்டு, அதல்லானும் அப்பெற்றையிரும்பி யுழன்றுகிடவாமல் யானுகின்றவருமுண்டு, உலகவியல் புகளின்னஞ்சிலவற்றையறியிப்பென்; அதென்னவென்றால், மாதாபிதா குருதெய்வம் சுற்றம் கட்டினர் முதலியவர்களாகச் சிவனடியவனா கினைத்து அவர் பாதங்களையன்றிப் பற்றில்லாதார்களாய்ச் சாத்துவிக் குணத்தைப்பெற்றவராய் நல்லொழுக்கங்களைவாய்த்தவராய் யாதொரு துன்பமில்லாத காலத்துத் தம்மைச் சரணடைந்தவரிடத்துப் பரிவாக அவர் துயரத்தை நீக்கிக்காக்கும் பேரறிவைப்பெற்றவராய்ப் பரமசிவனைப்புகித்து எக்காலமுஞ் சுகத்திடுப்பவராய் மிக்கசெல்வச் சிறப்பைப்பெற்றவராய்ச் சிலிரிப்பர், அவர்களை பரமசிவனைக்காணவல்லவர். ஆதலான் நீங்களும் அவர்களைப்போலவே அவாவை நீக்கி நன்வெறிகளைப்போற்றி முத்தியைப்பெறக்கடவீர். அளவற்ற செல்வங்களைப்பெற்ற மகதகங்காரத்தினால் நல்லொழுக்கத்தைநீத்த தக்கன்பணித்தமை மறந்ததனைக் கடைப்பிடியாகக்கொண்டே உறுவியென்று நாரதர்போதித்த நிலைமைகளைச் சாகவதம்பாட்சத்தைப்பெறும் பாக்கிபத்தைவாய்த்த பிள்ளைகள் ஆலோசித்து, முனிபுகுவர் அருளியமார்க்கம் பெரின்பத்துக்குரியதென்று மிதாசரித்து அவர்திருவாடி களிற்சேவித்துப்போற்றித் தேவர்திருவுளப்படியே செய்பக்கடவோம், அதற்கடுத்த கிரியைகளையும்போதித்துக் காக்கவேண்டுமென்று இரக்கின்ற தக்கன்மக்களிடத்து இரக்கமெய்தி ஆசீர்வதித்துச் சிவபிரானது குணநிசயங்களை வகுத்துக்காட்டிப் பதவியினைத்தருந் தவகிலைகளைத்தெருட்டி அவற்றிற்குரிய நடைகொடி பாலனைகளை மந்திரபூர்வமாகப் போதித்துப் பழையவெண்ணங்களைப்போக்கித் தேவாதிதேவனைச் சித்தித்து அரிய விரதங்களைச்செய்து அவன் சிபாதகமலநீழலைச் சேருமினென்றறளி நாரதர்மறைத்தனர். அதன்பின்னர், அக்குமார் அவர்குறித்தவாறே பஞ்சேசத் திரியவிடயங்களைக்கிரகித்துக் கேட்டல் சித்தித்தல் தெளிதல் நிட்டைகூட விவற்றைப்பயின்றபின்னர் மௌனிகளாய் அரியசுவங்களைச்செய்து பரமசிவனதுபெருங்கருணையினால் முத்தியினைப்பெற்றனர். இப்பால் தக்கன் தன்பிள்ளைகள்செய்திதேரியாமல்வருந்தி மெய்யுணர்ச்சியினை நாரதர்போதித்ததையும் அதனையுறுதியாகக்கொண்டு யோகசாதனைகளைச்செய்து முத்திபெற்றதையும் அறிந்துவாடினவனாய், மீட்டும் ஆபிரம்பிள்ளைகளைப்படைத்து அவர்களுக் குரிய கிரியைகளைமுடித்து வேதாசுமங்களைமுணர்த்தி, குமரர்களே, நீங்கள்

மானதவாவிக்களையைச்சேர்ந்து பரமசிவனைக் கருதித் தவங்களைச்செய்து கிருட்டிக்க வரங்களைப்பெற்றுவருவீரென்றனுப்ப, அவர்கள் விடைபெற்றுப் போய்மானதவாவிக்களையிற் பரமசிவனைநினைந்துஅரியதவங்களைச்செய்தனர். இச்செயல்களைநாரதர் அறிந்துவந்து தக்கன்புத்திரனானோக்கி, நீங்கள்யார்?எப் பேற்றைநோக்கி இத்தன்மையாகிய தவங்களைச்செய்கின்றீர்களென்று வினாவ, அவர்கள் ஐய! நாங்கள் தக்கன்மக்கள். அவனனுமதியிற்று பரமனைநோக்கித் தவங்களைச்செய்து கிருட்டிக்க வரம்பெற்றுப்போக வந்தனமென்றனர்.

அதனை நாரதர்கேட்டு புன்னகைசெய்துமக்களாள் ஆதியும்தமுமில்லாத வரும் பெருஞ்சொதியைச்சிந்தித்து இவ்வருத்தவங்களைச்செய்யத் தக்கபயனை நினைந்தீரென்று! நல்லொழுக்கத்துக்கு இழிவானபேற்றை யாவருமெண்ணினார்கள், சிறத்தவஞ்செய்து மக்களையுஞ் செல்வத்தையுமடைகின்றீர், அதனால் மாயையுடனும் பிறவித்துயரமாகிய கடலையுங் கிடைக்கப்பெறுவீர், படைப்பிற்பெறும் பயலித்தியத்தைத் தாவறியாது; நீங்கள்கொண்டநிலை எத்தன்மைத்தெனின் மெய்ம்மாகசுழியத்திரிகின்றவன் தற்செயலாயொரு நன்னீர்த்தடாகத்தைச்சேர்ந்தும் அதிற்படிந்து சுத்திசெய்துகொள்ளாமற் கடைப்பட்டசேற்றை வாரிப்பூசிக்கொண்டதனோடொக்கும். மேலும் நீங்கள் பெற்றவிரும்பிய படைப்புநிலைபெறுவதோ; பிறப்பிறப்புச் சுகத்துக்கம் பிராணிகளுக்கிடைவிடாமல் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கும் இதனைநன்றாக விசாரித்தீரல்லீர் இதனாற்கொடிதாய பிறவித்துன்பம் நீங்கவறியாது; ஞானமில்லார்க்கித்தையுங் கன்றிப்பாற் காழுருத புருடர்மனமும் கலவித்திறலில்லாத பாடலும் இவைபெறுமபயனினும் நீங்கள் யாதலையப்போகின்றீர்; ஆதலாலும்குப்போதித்தனுப்பிய தக்கன் மூலகாரணான பரம்பனைவழிபட்டு எவர்களுக்குங்கிடையாத பெருஞ்செல்வத்தைப்பெற்றும் இக்காலத்தில் அதைத்தத்த கடவுள் பாததாமகைகளைகீளையாது செல்வப்பெருக்கினுழந்து மயங்கியிறுமாந்து மேல்வருத்தண்டனைகளை எவ்வளவுங் கருதாதிருக்கின்றனன். அவன் மக்களாதலால் நீவிரும் அதனையே துணிபாகக்கொண்டீர்; விடையாவாதனைகளைப்போக்கினதத்தைத்தேற்றிச் சிவகதியிற்சேர்க்குஞ் சன்மார்க்கங்களைப் பிரித்துக்காட்டுங் குணதீசயங்களைப் பெற்றவனை ஞானதேவிகனென்னப்படும.

இதுவிற்க; முன்னேனும் தமையன்மார் பிசாவாக்கியப்படி பாட்டனாகிய பிரமனைப்போலப் படைப்பைப்பெறவிரும்பி இத்தலத்தில் தவஞ்செய்திருத்தனர்; அத்தருணத்தில் மயிவிட்டவந்து அவர்களுஞ்ஞானவிறவைப்போக்கி மேலாகிய ரெறியைத்தெருட்டிச் சாயுச்சியபிதம்பெறச்செய்தோம். இவற்றை நன்றாகச்சிந்தித்துப்பிழைக்கு ரெறியைத்தெடிக்கொள்ளக்கடவீரெனச் சொல்லினர். அவ்வாறு சொல்லிய அவர் பாதங்களில் அப்பிள்ளைகள் வணங்கிப்போற்றி விவேகமில்லாத நாங்களீடேறக் கருணையால் ஞானசாரியனையெழுத்தருளினீர். ஆதலால் அடியேங்கள் முன்னவர்களுக்குப் போதித்தவாறே மேலானமோட்சநெறியையுணர்த்தி நாங்களும் ஈடேறத்தயையெய்யவேண்டுமென்றிர்த்தனர். அத்தக்கன் மக்களைப் பார்த்திரங்கி நற்குணங்களைப்பெற்ற

புண்ணியவான்களே ! நுங்கருத்தின்படி. காட்சிகளைத்தெருட்டும் வகைமையையிழித்துப் பஞ்சேந்திரியவிடையங்களிற்செக்கி மதியங்கி இன்பத்துன்பங்களின் முற்பட்டெழுந்து பாதகங்களிற்பட்டலையாறு நீக்குவேன் பரம்பரனது திருவடிகளைக்கருதிப் பூசிப்பவர் நிலைமையைச் சரியையகரியையோகம் ஞானமெனப்படும். இவற்றுண் ஞானபாதத்தினுக்குரியவர் பெறுவதுமுத்தியெனப்படும். அதன்மகிமையை யாவரானுமறியப்படா; இருவினையொப்புமலபரிபாகநேர்து, சத்தினிபாதஞ்சார்த்து மருக்கேவணங்கும் அதைப்பெற்ற புண்ணியர்கள் இறைவன் ஆடியபாதமாகிய குஞ்சிதபாதத் தின்பசுகங்கிடைத்துப்பிறவிக்கடலைக்கடந்து சிந்தையுமொழிபுஞ் செல்லாநிலைமைத்தாகிய அத்தமியின் பத்தழிவிலா விட்டையுமெபற் றெக்காலத்தும் ஆனந்தத்திலிருப்பர். ஆதலால் நீங்கறும் அம்மார்க்கத்தை அனுட்டித்து யோகசாதனையினால் விட்டைவீரொன்றருளி வேதாக்கத்துணிபுகளை உபதேசித்து அவர்களையும் அந்நிலையிற்பொருத்தி 'நாரதர்' தெய்வலோகமே நோக்கிப்போயினர். பின்பு அக்குமாரர்கள் ஒளேமனையச் சித்தத்தைச் சிவன்பாக்கியுத்தி அருத்தவங்களைச் செய்து அவனருளினார் சாயுச்சியபதம்பெற்று இறைவனது பாததாமனா நிழலின் வீற்றிருந்தனர்.

இக்காரியங்களைத் தக்கனுணர்ந்து வடவனலைப்போலச் சினந்து விழிகளில் ஆனற்பொறிகள்கிதற மனம்வேகச் சரீரம்வியர்க்கப் பெருமூச்செதியுத்தோறும் புகைப்படலமெழு இக்கொடுமையாற் சூரியசந்திரர்முதலாகிய நவக்கிரகங்கள் நிலைபுறன்டோடச் சராசரப் பிரவஞ்சங்கள் மிகவும் வருத்திய பின்பு என் பிள்ளைகளை இவ்வாறு மோசஞ்செய்த நாரதனோரிடத்தி னிலையின் திக் கலகங்களை விளைத்துதுன்று அலையக்கடவெனஎன்சசிபித்து இனிப் பெண்களைப்பெற்றுச் சிருட்டி. மலகச்செய்வது தகுதியென்றெண்ணி இருபத்தாறு குமாரத்திகளைப்படைத்துப் பிருகு மரீகி புலத்தியன் ஆங்கிரசன் புலகன் வசிட்டன் அத்திரிமுதலான தவத்தருக்கவித்தான்; இவர்களிற்குபுத்தி புத்தி சூசை திருதி துட்டை கரைய நீர்த்தி சித்ததை இலச்சை மெதா கத்தி சாங்கை வபுவைஇக்கன் னீமரனாத் தருமன்கலியாணஞ்செய்து பதினேழுபிள்ளைகளைப் பெற்றான்; பிருகு கிமாநிபைமணந்து வித்தாதா தாதாவென்னு மைத்தரையும் இலக்குமியையுத்தந்து அக்கன்விகையை விண்ணெவர்களித்து அதன்பின் னே தவத்தினின்றான். மரீகிமபூதிபைக்கடி நான்குமாதர்களைப்பெற்றான். அவர்கள் மரபிற்பலருதித்தனர்புலத்தியன் காரிசன்னதியைக்கலந்து அளவற்ற புத்திரரையின்றான். ஆங்கிரசன் ஸ்மிருதியைப்புணர்ந்து ஆங்கிரசன் பரதனென்னும் பிள்ளைகளையும் என்ருமாதர்களையும்பெற்றான். இவர்களால் அளவற்ற விருடிகளுண்டாயினர்; புலகன் பரீபைத்தருவித்தத்தாத்தியோயனைத்தந்தான். அவனிடத்திற் கும்பனுத்தான். வசிட்டன் ஊர்வகியைமணந்து ஏழு பிள்ளைகளையும் ஒருபெண்ணையுத்தந்தான் அத்திரி அனகுமையமணந்து சத்திநேத்திரன் திங்கள்சனி சங்கதாவளனென்னும் பிள்ளைகளைப்பெற்று மேலும் இச்சுவாவென்பவனைமணந்துமூன்றுகுமாரரையும்பெற்றான்; திருதுகமையைத் தோய்த்து மூன்றுபிள்ளைகளைப்பெற்றான்; வித்தாதா சவைபைக்கடி. மேனை

தரணியென்னும் பெண்களைப்பெற்றான். அவர்களில்மேளையை இமவான் திருக்கலியாணஞ்செய்தான். தரணியை மேருமணந்து மந்தரகிரியைப்பெற அவன் அருத்தவங்களைச்செய்து முக்கட்பெருமானாகிய சிவபிரானுக்கிரகத்தினால் திருக்கயிலாயம்போலப் பரமசிவன் வதியப்பெற்றனன்; மேருபின்னும் வேலையென்பவளைப்பெற்றுச் சமுத்திரராசனுக்களிக்க அவளிடத்துச் சரவணியென்பவளையின்று பிராசினருக்குத்தந்தான். அக்கன்னிக்குப் பத்துப்பிள்ளைகள் பிறந்தனர்; இவ்வகையாகப் புத்திரபவுத்திரர்களுதிக்க அவர்களாற்றிருட்டிவிருத்தியாகவருகின்றகாலத்தில் தக்கன் மீண்டும் இருபத்தேழு பெண்களைப்பெற்று அவர்கள் வனப்புக்குத் தகுதியாயிருக்குஞ் சோடசகலைகளையுடைய சந்திரனுக்கு வதுவைசெய்துகொடுத்துமருமகனேனோக்கி உன்றேவிமாள் அனைவரையும் அபேதமாகவே தருவிக்களித்திருப்பாயெனச்சொல்லி அனுப்ப, அவ்வாரே தினமொரு கன்னியைக்கலந்து சஞ்சரிக்கின்ற காலத்திற் கார்த்திகை உரோகணி மற்றவர்களினும் வனப்புடையர்களாதலான் அவரிடத்து மிக்கமையல்கொண்டு இடைவிடாது தருவிடும் மற்றைபரை நினையாமலும் பாராமலுந்திரிய அசைக்கண்ட அக்கன்னியர் மனம்பொறுமற்கொபித்துவந்து பிராவைக்கண்டு விழிகளில் நீப்பெருகத்துக்கித்துத் தங்கள் கொழுநன் செய்கையைச்சொல்லி முறைபிட்டனர்.

அச்சொற்கள் செவிகளினிடத்திற் புருத்திராத்நிதில் தக்கனுக்கு மிக்ககோபம்தோன்றி விழிகள்விவக்க மீலையுடைய புருவநெற்றியிலேறச்சீறி நாங்கட்டளையிட்டதை யிகழ்த்தகாரணத்தினால்தின்னுமுதல் தினமொரு கலையாகக்குறைந்து மங்கிப்பலரும் இசழுவருத்தக்கடவதென்று சாபிக்க அக்கொடுமேமேலிட் டொருவருக்கும் உடனியற்ற செல்வத்தைப்பெற்றவன் புகழைப்போலச்சந்திரனது கலைகள்தினமொன்றுகூடப் பதினாறுவரையிற்றேய்ந்து இவன்தான் தீவ்நளாக வெண்டு பொன் ஸ்ரையற்று அனைவருங்காண வொளிமழுங்கி ஒருகலையாத்நிரமிருக்கச் சந்திரன்வருத்தி வாடித்தகைத்துவிட்டு இனி இதற்கென்ன செய்வோமென்று எண்ணாதுபெண்ணி ஏங்குவவனுக்கடையில் இத்திரவிடத்துக்கொடி நண்பனை என்னுயரத்தை பென்னென்று முறைபிடப்போகிறேன் ஊறினொருவனை தெழுமென்று உலகோர் சொல்லிக்கொள்வதைக்கருதி உன்னையடைந்தேன் என்குறைகளைக்கேட்டு இவனாருக்கு நிவாரணத்தேடி என்னுயரத்தைத் தீர்க்கவேண்டும் ஆகவது எதோ தன்பெண்கள் சொல்லியதைமுக்கியமாகக் கேந்து சற்றும்இரக்கமில்லாமல் தக்கன்சொல்லிய சாபத்தேடப்பினால் என்கலைகள் அனைத்துமாயி ஓற்றைக்கலை மாத்திரம் நிற்கின்றது; அதுவும் இத்தினமீய்கும்பொலும்அப்படிபெருமானால் என்பேரும் பெருமையுங்குறைந்து யாவராலுமபுகழும் கீர்த்தியும்செக்க வசைபேசப்படும்; அப்பால்நானிருந்துஎன்னபயன்? ஆகலால்இதற்கொருவழியைக்காட்டி என்னைப்பாதுகாத்தல் உன்கடனென்றுவாடித் துக்கசாகரத்தில் அழுந்திச்சோருகின்ற சந்திரனை இத்திரன்தழுவி என்மனத்துக்கினிய நண்பனை! பயப்படவேண்டாமென்று சிலதயிரியமொழிகளைச் சொல்லித்தேற்றி அருகிலிருத்திக்கொண்டு சந்திரனேனேகள் புவனொருகாலத்தில் எழுது இறைவனே

மூர்தருளிய திருக்கயிலாயத்துக்கு நாமிருவருஞ்செல்கையில் பயற்றுண்டை வாழைக்கனி மாங்கனி பலாக்கனி கரும்புமுதலியவற்றை விநாயகமூர்த்தி திருத்திழர்க உண்டு வயிறுபருந்து ஊர்த்தகவாசம்விட்டிருப்பதை நீக்கண்டுக்கைத் தாய்; அதைக்குறித்து அக்கடவுள்சிறி உன்னையாவரும் பாராமல்கீழ்த்து நித்திக்குமபடி சண்டாளத்தாவம். அடையக்கடவதெனச் சபித்தார் அந்நான்முத லுன்சாயைத் தாக்குமாயிற் பாவம்நேருமென்று பலரும்வசைக்கறி யுள்ளைப் பாராமலிருப்பதைக்கண்டுவிட்டு நீ மறைந்ததைப் பிரமன்முதலோர் அறிந்து கயிலைக்குச்சென்று விநாயகக்கடவுளைப் பலமுறைவணங்கிப்போற்றி ஒருவராலும் அறியப்படாத தேவரீர் பெருமைகளைச் சந்திரன்தேறாத காரணத்தினால் நீசத்துவம்பெற்றுப் பங்கப்பட்டு ஒடுங்கி வருந்துகின்றான். அவனுதவி இவ்வுலகத்துக்குவேண்டும். ஆதலால் அடிகளிட்ட சாபத்தின்திறத்தைவழுவின்றி ஆண்டிருநாள்பெறவும் மற்றைநாட்களில் கிரமமாய் அவனதொருகலைநடாத்திவரவுங் கட்டளையிட வேண்டுமெனத் துதிப்பதற்கு இரக்கமடைந்து பிரமனே நின்வேண்டுகொளின்படி அனுக்கிரகஞ் செய்தனமென்று திருவாய்மலர்ந்து பின்னரும் அச்சாபத்தைப் பெறுங்காலமு நியமித்தனர்.

அவ்வாறே ஆண்டுகடோறும் ஆவணிமாதப் பூர்வபககத் தமாவாசைசென்ற நான்காந்தியில் உலகத்தார் உன்னைத் தரிசித்தால் சண்டாளத்துவமும் மகாபாதகமு நேருமெனப்பயந்து பாராமல் இகழ்த்து, உன்சாயை பூவுலகத்திற் படுவதினால் உண்டாருங்குற்றம் நீங்குதற்பொருட்டு, விநாயகக்கடவுளைப்பூதித்து வருகின்றனர். அந்நான் விநாயகசதுர்த்தியெனப் பிரசித்தப்பட்டிருக்கின்றது. அப்பழி நிறத்திருக்க, மேலும் ஒருகுறையைத் தக்கனாற்பெற்று உன்பெயரும் பிரகாசமும் மெம்பாமே அடங்கலாம்! ஆதலால் துரிதமாகப் பிரமன் சநிதானத்திற்சென்று அவருடன் இக்காரணங்களை முறையிட்டுக்கொள்ளுவாயாயின் குமாரசனுக்குணர்த்தி யலவது தாமாவது இக்கொடுமையை விலக்கிக் காப்பாடுவது இத்திரன்சொல்ல சந்திரன் மகிழ்சிறந்து, தோழனே! நல்லமார்க்கத்தைக்காட்டினாய், அவ்வாறே செய்யக்கடவென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு மனோவத்குர்ப்போய்த் தேவர் தலைதனார் குழ்த்துப்போற்ற ஆயிரவிதழ்விரித்த பொற்றாமாபீடத் தெழுந்தருளிய பிதாமகனைச்சேவித்து யாமனால்தனக்குட்கந்த துன்பத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து, தேவரீர் அடியென் மனக்கிலேசத்தையும் இச்சாபசம்பந்தத்தினையும் நீக்கத் திருவுளம்கொண்டு உமது புத்திரனுக்குத் தெரியப்படச்சொல்லவேண்டுமென்று இரக்க, இக்கருமத்தைப் பிரமன் ஆலோசித்துச் சந்திரனோர்க்கிதக்கன் தன்மனப்படிக்கல்லது ஒருவர் சொல்லும் நற்காரியங்களையும் அக்கேரிப்பவன்ல்லன், இஃதெல்லாமலும் நமக்கடங்கி வார்த்தையாடவுமாட்டான், தன்னையே பரத்துவமாக நினைந்து விருப்படைந்து, ஆதியில் நான்போதித்த பர்மசிவத்தின்பெருமைகளைக்கருதித்தவஞ்செய்தித்த மகதைகவரியம்பெற்று, அக்கடவுளையே மதியாமலுந் தான்வணங்குந்தேவர் முதல் தன்னைப்பணியத் தன்னுணையை எங்கு நடாத்திவருபவன் நான் சொல்லியுங்கேளான். சோதிவண்ணமுடைய பர்மசிவத்தின்சநிதானத்திற்சென்று பலவகையா கப்போற்றி

யாவோனார் தனக்குற்ற துன்பங்களை விண்ணப்பஞ்செய்து நிவாரணம்பெறலாம். தக்கன்முன்னின்றொருமொழியாவது பேசப்படுமோ ! இவன் துரிதமாக நாசமடைதற்பொருட்டு இக்கெங்குணம்நேர்த்தது. இவனால் யாங்கள் பெற்ற பதவிகளையும் பெருமைகளையும் இழக்கும் ஏதுவுமுண்டாம், இக்காரணத்தைக்கருதியே பரமசிவம் இவனுக்கு இச்சிறந்தபேற்றைத்தந்தார். இவன் கொண்ட உறுதி எத்தன்மைத்தெனின், பிறவிக்குருடன் அறிவும் ஊன்றுகோலும் துணையுமில்லாது உலகை வலம்வரத்துணிந்ததற்கொக்கும். மேலும் காவலனாக கினிமைகூறினும் கோபித்திகழ்வதன்றியும் உன்சாபமுந்தீரான். ஆதலால் வேறொரு எண்ணமும்வேண்டுவதில்லை. வேதமுடிவாய் எம்போல் வார்க்கும் இறைவனாய் அடியார்க்கெளியனாய் எங்கும்பரிபூரணமாய் நிறைவெய்திற்றீரும் பரமேசுவரனைச்சரணடைந்து உன்மனக்கவலைநீ முறையிடவை யாயின் பாதுகாத்து அருள்செய்வன். இதுவுனக்குத் தோன்றவில்லையோ ? கலைகள் தேய்த்ததைப்போலவே உன்விவேகமும் மழுங்கியதோ ? சிவபெருமான் குணதிசயங்களை அறிந்திருந்தும் ஏன்மயங்குகின்றனோ. இருண்ட விடத்திற்குரியப்பிரகாசம் செலுத்த ஐயப்படுவார்களோ ? நம்மையெல்லாம் மக்களாகப்படைத்த இவனிடத்து அன்பில்லாதானாயும் அப்பேற்றைக்கிடைத்தும் நற்கருமங்களைமுடித்து அவன் திருப்பாத நீழலைச் சேராதவர்களையும் நம்போலியர் கனவிலும் நனைக்கப்படுமோ ? அதனாலுண்டாகும் நரக வேதனைகளை பேசவும்படுமோ ? பத்திவயிராக்கியங்களைப்பெற்றுத் தம்மைத் துதிக்குத் தொண்டர்களைப்பரிந்து காக்கும் காரணத்தினாலன்றோ வெள்ளிமலையிற் பரமசிவம் அருளுருப்பெற் நெழுந்தருளுவது; இஃதெல்லாமலும் தமது திருவடிகளை நம்பினவர்களுக்கடுத்த துன்பங்களைக் கனவிப்பட்ட பஞ்சைப் போல நீக்கிச் சன்னசாபல்லிய மாக்கும்பொருட்டன்றோ ? விடைக்கொடியைநாட்டியிருக்கின்றது. சந்திரனே! இதற்கொருதிருட்டார்த்தங்காட்டுவோம்.

முன்னுளில் தமது பாதகமலங்களைப் பத்தியுடன் அருச்சித்துச் சிக்கெனப்பற்றிய மார்க்கண்டன்மேல் எதிர்த்த எம்மையுதைத்து அவ்விருடிக்கு வித்தியத்தைக்கடாட்சித்த சரித்திரத்தை அறியோமோ! திருப்பாற்கடலைக் கடையும்போது உண்டாகிய விடத்தைக்கண்டு நடுங்கி நாமனைவருஞ் சரண்புக பயப்ப்படாதீர்களென்று ஆதரித்து அதனைக்கண்டதில் தரித்துக்காத்த தயாநிதியை மறக்கலாமோ? பராசத்தியினது அங்குலியினிடத்துதித்து உலகமெங்கும் அழித்துப்பெருகிய கங்கைக்காற்றாது நாமெல்லோரு முறையிட இரங்கிச் சடைவிற்காந்து நம்மோடு புவனங்களைக்காத்ததை நீயறியாயோ? சர்வமங்கள குணசிதியாகிய நமது இறைவன் தம்மடியவர்களிடத்திற் பெருகுங்கருணையைப் பேசப்படுமோ, அல்லது கணிக்கக்கூடுமோ, கருத்திலாயினு மறிபலாமோ. சந்திரனே! பரமசிவன் திருவிளையாடல்களைக் கற்பகாலம் துதித்தாலும் முடியாது. ஆதலால் துரிதமாகத் திருக்கயிலைக்குச் சென்று மகாதேவன் பாதகமலங்களிற் சரணடைந்து இத்துயரத்தினை நீக்கிக்கொள்ளக்கடவாயென்று பிரமனருளியதைஉபதேசமாகக்கொண்டுஅவன் பாதங்களிற்றொழுது அடியேன் ஈடேறு மார்க்கத்தினைப்போதித்தீர். அவ்

வாதேமுடித்து இப்பாதகத்தை நீக்கிக்கொள்வனென விடைபெற்றுப்போய் ஞானநாயகனெழுந்தருளிய கயிலைமலையைச்சேர்ந்து கந்தியெம்பெருமானுள் பெற்று ஆலயத்திற்சென்று பரமசிவனைக்கண்டு விழிகளி லானந்தவாரி பெருக அட்டாங்க பஞ்சாங்க திரியாங்க ஏகாங்கமாக வலம்வந்துசேவித்து உபநித வாக்கியங்களினுற் பலவாறுகதுதித்துக் கரங்களைக்கூப்பிநிற்குஞ் சந்திரனைக் கருணையாகப்பார்த்து, நீ மிகவும் வருந்திவருங் காரணமென்னையென்று திரு வாய்மலர, சத்துருவாகிய! இருள் வளைந்துகொண்டதைப் போலக் கலைகள் மாறிய சந்திரன் பரமசிவத்தைவணங்கி சுவாமி! கடினசித்தம்பெற்ற தக்க னிட்டசாப சம்பந்தத்தினுற் கலைகளனைத்துக் தேய்த்து ஒன்றையிருக்கின்றது. அதுவும் இன்றுதனீங்கும் ஆதலால் தீனதயாபரணே? கருணையாஸிவ்வொரு கலைநிற்கவும் மந்தையவைகளுஞ்சேர்ந்து வீரத்திக்கவும் கடாட்சிக்கவேண்டும்; தேவரீரையல்லது வேறுகதிகாணுது திருவடிகளில் தஞ்சமடைந்தேன், இறை வனையென முறையிட்டிக்கொள்ளுஞ் சந்திரனுக்கிரங்கிப் பாய்ப்படவேண்டா மென்று தேற்றினவராய் அவ்வொருகலையினையுந் தம்முடியில்புனைந்தவுடன் தக்கன்சாபம் நெருங்கப்பயத்தோழிற்று.

கேட்டீர்களா? சவுனகாதிபிருடிகளே? தேவர்களுக்குள்ள பல இன்னல் கலையும் நீக்கிப் பாதுகாக்க வல்ல மகாதேவனுக்கு இதுவுமொரு சிறப்பினை பாலதோ? தம்மையடுத்தவருக்கு உதவு முண்மையினை யாவருக்கும் அறிவிப் பதையொத்து அக்கலை சடைமுடியின்விளங்கியது; பின்பு சந்திரனே? இஃது நமது முடியின்கண் வதியப்பெற்ற மகிமையினால் அழிவுபடாது, இனி மந்தையவைகளு மாறிமாறி தீனமொன்றாக உன்னைக்கூடுவதல்லாமலும் இவ்வாதே பட்சங்கடொறுத் தேய்த்தும் நிறைவெய்தியும் விளங்குமென்றருள சந்திரன் மனக்குறையினைநீங்கிமுகிழ்சிற்றுஇறைவனைப்பலவாறுகத்துதித்துப்பன்முறை வணங்கி விடைபெற்றுப் போய் முன்போன்றே தன்செய்கையினை நடாத்தி னான்; இச்செய்கையை விண்டுமுதலிய தேவர்க்கண்டு சந்திர னின்ன லைத் திருவுளங்கொண்டு தக்கன்சாபமும் வழுவாமல் தமது மகிமையினையுந் செருட்டிய இறைவன் குணதிசயங்களை யாவராலயப்படு மென்றேத்தொடர். பின்பு இக்காரணத்தைத்தக்கனறிந்து கோபித்துளானிட்டசாபத்தைச்சிவனோ தடுக்கவல்லானென்று நகைத்துப் பிரமன் விண்டுமுதலானோர் என்கட்டனை யைக்கடக்கவும் முன்னின்றொருகாரியத்தைக்குறிக்கவும்நடுங்குவார்கள்; அப் படியிருக்க தாய்தந்தையற்ற ஒருவனோ நீக்குவான், நல்லகாரியம்தான். பரம் பொருளென்றும் பிரமன்முதலானோரை அளித்துப் பஞ்சகர்த்தியங்களைநடாத் திச் சர்வபரிபூரணமாயிருப்போனென்றுஞ்செருக்குவித்தானோ! அல்லதுதான் தன்னிட்டத்தே செல்வத்தைப்பெற்றுத் தன்னைத்தொழுவில்லையென்றதிக்கருமத் தைமுடித்தானோவென்று பலநிந்தைகளைப் பேசுவதைத் தவசிகாமணியாகிய புலகர்கேட்டுமனம்பொறுமேஒப்புமையற்ற இவனையிகழாதே இதனாச்சகல ரும்உன்னைப்புகழார்கள்; இஃதல்லாமலும் உன்செல்வமும் அழிவுபடுபென்று சொல்ல தக்கன்நகைத்துத்தவமுயற்சியினுண்டாகியஇப்பெருஞ்செல்வமொ ருபோது நீங்காது, இஃதொருதொழிலை முயன்ருவனுக்கீந்தபரிசாகும், விண்டு

முதலியோ ரொன்சொல்லே மறுக்க அஞ்சுவர். என்சம்மதமில்லாம விதனைச் செய்யத்தகுமோ? உன்விவேகத்திற்கு மெச்சினேனென்று பழிப்புணாகூறிய பாதகனைப் புலகர்நோக்கி உன்னை யாவருமதிக்கினும் இவ்வகண்டசாம்பிராச் சிபம் சிலைபெற்றிருக்கினும் அவற்றையருளிய பரமசிவனை அவமதிப்பது தகுதியோ? ஒருநன்விசேய்தவனையிருள்ளவனாயினும்மறக்கலாகாதென்றதைத் தக்கன்கேட்டு கல்லகாரியம் அவ்வரத்தை அனுவிப்பதற்கு முன்மாற்றவும் முடிவினல்லது ஒருகாரணத்தை நோத்தவும் அவனாகுமோ? ஆதலால் என்னை என்னசெய்யப்படுமென்பபேசுந் தக்கனுக்கு புலகர்சொல்லுகின்றார். நீகூறியவனைத்தும் உண்மையே, சிவனையிகழ்ந்தவர்களுடையோ தம்நடேற அறியார்; இது வேதசிவாகமத்துணிவு. இதனைக் கடைப்பிடியாகப்பற்றி அவனைத் தூறாமல் இதுமுதற்பத்தியாக வழிபடவாய், தம்மைச்சரணடைந்தானா ஆதரித்து அவர்கள் துன்பத்தைமாற்றி வேண்டும்வரங்களைத்தருவதுபரிவனுக்கியற்கையாதலான் அதையறிந்து சந்திரனடுத்தான், அவனுக்கு நேர்த்தசாபத்தைப் பக்குவமாகவிலக்கி உன்வார்த்தையும் பொய்க்காமல்தேயவும்வளரவும்அளித்தவர். அதற்கு மகிழ்வடைபாமற் கொடுக்கலாமோ? மேலும் அச்சந்திரன்ஆர்? உன்மருமகனன்றோ? இனிப்பரமசிவனும் உனக்குமருமகனாக இருக்கின்றான் இதனை நன்றாயோசித்து நடந்து கொள்ளுவையாயின் உன்புகழே நிலைபெற்றிருக்குமென்று பலவாறாக இறைவன் பெருமைகளைத்தையும்எடுத்துக்காட்டத்தக்கன்கோபந்தணித்துத்திரன்முதலானோர்போற்ற அரசுசெய்துவந்தான். கேட்டிலர்களோ ண்மீசாரணியவாகுகளே! இனிப் பராசத்தி அவன்பெண்ணாகவரும் காரணத்தைபுஞ் சொல்லுவோமென்று சூதபுராணிகர் ஆரம்பித்தனர்.

உபதேசப்படலம்

முற்றிற்று.

உமைகயிலைநீங்குபடலம்.

மாணுமயண்கேட்டற்கரிய சோதிமயமாகிய பரமசிவன் அடியவர்தரித்து ஈடேறத்தக்கபாகமுமலமாகிய திருக்கயிலையத்தின்கண் இடப்பாகத்தமர்ந்த பராசத்தியானவன் ஒருநினைவு கொண்டெழுந்து மகாதேவன் திருவடிகளிற் சேவித்து எம்மிறைவனே? உன்ஓடுப்பற்ற நிச்சயஞானத்தைப்போதிக்க வேண்டுமென்றுவினா பரமசிவனருளிச்செய்வாராயினார். பெண்ணேகேட்பாயாக? உருவங் குணஞ்செய்கை முதலியவை யொன்றுமின்றி நிர்மலமாய் எங்கு நிறைவெய்திய பரப்பிரமமாகிய சிவமானது பைமுட்டை நிலம் வியர்வையென்னும் கால்வகைத்தோற்றம் தேவர் மக்கள் பைசாக நாகர் விலங்கு பறவை செந்து என்னும் எழுவகைப்பிறப்பின் பிரிவாகிய ஏறம்புமுதல்யானை யிறைச்சொல்லும் என்பத்துநான்கு நூறுபிர சிவபேதத்தினது விடயஞான மறப்பைக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் கிட்டைகூடலாகிய பொருளினாலும் சத்திமூலமாக நீத்தற்பொருட்டு தமது கருணையினின்றும் வகுத்ததும் அவளருளார் கலைமகள் இலக்குமி இச்சாசத்தி கிரியாசத்தி ஞானசத்திகளை வகுத்ததும் இதற்குக்காரணமாகிய பரமசிவம் அருவுருவினைத் தாங்கியதும்

கண்ணன் பிரம்மன் முப்பத்துமுகக்கோடி தேவர்கள் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகள் முதலானவர் துதிக்க திருமகள் கலைமகள் முதலிய மங்கையர் மங்கல் வாழ்த்தெடுப்புகள் எனிகாதானஞ்செய்தான். அக்கலியாண மகோற்சவத்தை நேத்திசோச்சவமாகத் தெரிசித்த விண்ணவர் மண்ணவர் நாகர் பூர்ண சந்திரோதயம்கண்ட சமுத்திரத்தைப்போல திசைகளெங்கும் செவிபோட, உத்தரியங்களை விசிச்சபங்களைக்கொண்டாடிப்போற்றுகையில் உருவம்செயல்நாமம் நீங்கி எள்ளுக்குள் நெய்போற் சராசரப்பிரபஞ்சங்க ளனைத்தினும் பொருத்தி அவற்றின் விளைப்போகங்களை சூட்டி நடிப்பிக்குமிறைவன் இவ்வகைத் திருவிளையாடல்களை முடித்தவுடன் விரைவில் மின்னலையொத்து மறைந்தார்.

அக்காலத்தில் உமையவள் தன்பால் வீற்றிருந்த நாயகனைக் காணுமையால் அரியதவத்திற்பெற்ற செல்வத்தை இழந்தவர்களை நிகர்த்து உற்சாகம் நீங்கிவருந்தி மணப்பீடத்தி னின்றுமெழுந்து திருமகள் கலைமகள் இந்திராணி முதலிய கன்னியர் இருக்குமிடத்திற்சென்று அக்கனியிற்பட்டு உருகிய தவ் சத்தைப்போற்கரைந்துகரைந்து ஏக்கமுற்று பெருமூச்செறிந்து மருண்டு சோபித்து வாடித்தேகமெங்கும் முத்துக்களைப்போல வியர்க்கவெதும்பி கணவன் திருக்கோலத்தை நினைந்து விண்டு இறை வானவர் நெருங்கிய இந்தமகாசபையில் வீற்றிருந்த முதலன் மறைந்ததாற் கள்வனோ? அன்று திருக்கயிலையைக் கடந்து பாதகமலங்கள்கோவ இவ்விடமெழுந்தருளி அடியேனை ஒருபொருளாகநினைந்து மணஞ்செய்தநாயகனைக் கள்ளனென்றெண்ணப்படுமோ! கொடியாளாகிய யான்சரீரம் வருத்திச் செய்ததவும் சிறிதென நினையாமற் பித்தற்றவ தடாதென்றும் பலபல வகைகளாகப் பள்ளிவருந்தும் வார்ப்பறியை மிக்க மணத்தைவாய்த்த அளகத்தைபுடைய வேதவல்லி தழுவியனைத்து தாயே வருந்தாதே உன்கணவனைச் செருகிறவனையில் தவத்தைச் செய்திருப்பாயென்று தெற்றும்போது பங்கத்திலின்ற பூமகள் நாமகள்முதலோர் அம்மனையைப்பூர்த்து, லோகநாயகியேவாழி! சகலபுனை சராசரங்களையும் உண்டு பண்ணுவீர். எல்லாமுமது சொரூபமாகும் கபடகாடக சூத்திராவதாரியர்கிய உமதுகணவனெங்கும்போகார். அவருக்கொருமறைவுமுண்டோ? தவத்தைத் தொடங்கக் கருதினையோ? உங்கள் திருவிளையாடல்களை அளவிடப்படுமோ? முழுதும் யாவரார் கண்டறியலாம்; மனத்தால் தேடற்கரியலாம்; மனத்தால் தேடற்கரிய உமதுகணவனையும் உம்மைபுத்தரிசிக்கப்பெற்று சகலவினைகளனைத்தும்போக்கினோம். சனைவாதனைஒழித்தோம், ஞானவாரி மனத்திற்பெருகித் தேக்கக்கண்டோம், கிருதார்த்தரானோம், நாங்கள்செய்ததவம்கிறதன்றென்று கொண்டாடித்தேற்றினோர்கள். அப்போது பாமேசுவரி அவர்களைக் கருணையாகப்பார்த்து மனக்கோட்டமநீங்கித் தவஞ்செய்வதாகமுன்னந்தாயிருந்தஇடத்தைச்சேர்ந்தனர். இவைகள் அனைத்தையும் விஷ்ணுமூர்த்தி முதலானவர்கள் கண்டு அற்புதமெய்தி இறைவனெங்கே சென்றார்? இதுவுமொரு மாயாவிவாசமாகும்; தமதுநாயகிக்களித்த காரணமின்னதென்று தோன்றவில்லை, யாவும் பின்னாற் காண்போமென்று இவ்வகையாக ஊகித்துமயங்கிமேகத்தில் மறைந்த சந்திரனையொத்து மதிமருண்டு வருந்தினார்கள். இவைகளையெல்லாம் தக்கன்

கண்டுவடவானலம்போற்கோபித்துக்கண்களில் அக்கினிப்பொறிபறக்கப்பெரு
மூச்செறிந்து பொற்கடகங்கள் தரித்தகைகளைத்தட்டி, மூக்கின்மேல் விரலை
வைத்து நல்லகாரியம் நல்லகாரியமென்று தேகமெங்கும் புகைபெழுகைத்து
நவரத்தினமயமான கிரீடந்தாங்கிய சிரத்தையசைத்து மனவெழுச்சிபெற
நாம்செய்தமணம் வெகுநேத்தியென்று சபையோடாப்பார்த்துச் சொல்லுவா
னாயினான் வேண்டியவரங்களைச் சகலருக்கும்கொடுக்குத் திறம்பெற்றதான்
என்பெண்ணைக் குறித்துவந்தவளைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொள்ளவேண்
டிமென்று இரந்தான், அதைநானறிந்து வேதவிதிப்படி தேவர்கள்சூழ் அக்கினி
சான்றாக கன்னிகாதானஞ் செய்யப்பெற்றும் அவன் யாவரும்நகைக்க நீடுது
வாகமறையக் காரணமென்ன! என் அருமையாக வளர்த்தபெண்ணைத் தேடிவ
ருவானேன், பின்பு இப்படிசெய்யத்தகாத காரியத்தைமுடிக்கஎன்னிடத்தே
தேனும் குற்றங்கண்டானோ இப்படி அனைவரையும் கலங்கச்செய்து சகலபு
லங்களும் போற்றிவணங்கும் என்னையும் தீராப்பழியில் மூழ்கச்செய்து முன்
பின் சிறிதாவது ஆராயாமல் திருடனைப்போல் மறைந்தான். தாய்தந்தையர்
சுற்ற மொருவரும்ல்லாமற் சுடலையே இடமாகக்கொண்டு நடிக்கும்பித்தன்
பிராமணனாகிவந்தனான் அம்மைய லொழிகின்றதோ, அவன் நடக்கைகளை
தனும் பொல்லாங்கென்பதை இந்நான் திருட்டாந்தரமாகவே கண்டோமென்று
அக்கினியைப்போற் பொங்கி விண்டுமுதலானவர்களை அனுப்பிவிட்டு பரம
சிவன்செய்த காரியத்தை எண்ணி எண்ணி மனத்தில் வன்மத்தைப்பெற்றுத்
தன் அரசாட்சியைச்செலுத்தி யாவரும் வணங்க வாழ்ந்திருந்தான்.

இப்பால் கலியாணமண்டபத்தை நீங்கிச்சென்றபராபராமுன்போல் அருந்
தவங்களைச்செய்து வருங்காலையில் ஒருசபதினத்திற் சிவபிரான் தவவேடம்
பூண்டு சிரமாலையணிந்து பவித்திரமாகிய திருவெண்ணீறு தம்முடலெங்கும்
விளங்குமாற்பில்கணிமணித்துண்டு முப்புரிநூலும் அசையபாதாவிந்தங்களின்
வேதநூலும் சத்திக்க சிவந்தசடைகள் விரித்துதோற்றவலக்கரத்திற் சூலந்தா
ங்கி உமையவள் தவஞ்செய்யுமிடத்திற்கு வருவதை எம்மிறைவிகண்டவுடன்
திடுக்கிட்டெழுந்து நமது இறைவனுக்கு அன்பொழுந்தருளினானான் பத்தி
விகவாசத்துடன் எதிர்கொண்டு சேவித்து உபசரித்தனன், அப்போது இறை
வன் அவளன்புக்கிரங்கி மான்மபூசூலம் அபயவரதம்விளங்கிய சதுர்ப்புலங்க
ளும்தோன்றப் பராசத்தி நீங்கிய பாகமுடையராய் இடபவாகனத்தில்தோன்ற
உலகநாயகி தரிசித்து மனக்கோட்டம்நீங்கி ஆனந்தவாரியில்திளைத்து அடியே
னிடத்துக் கருணையாய் இறையவனெழுந்தருளினான் என்னும் மனச்செருக்கு
டன் பலமுறைசேவித்துப்போற்றி பத்தவநசலா! அன்பருக்கெளிய தயாநிதி
யே! கிரியவனிடத்திருக்குற்றங்களை மன்னித்துப் பாதுகாப்பீனோன்துதி
க்குந் தேவியினிடத்துப் பரிவாய்த் தாமமாமலரைப் பழித்துவிளங்குந் திருக்
கூத்தனதரிட்டி எடுத்து சத்துருக்களைச்சாடும் வெற்றிபெற்ற விடையின்மேல்
தமது வாழ்பாகத்திலிருத்திக் கணநாதர்கூழ்த்துபோற்ற திருக்கயிலாயமலையை
யுடைத்து முன்போல் தமது ஆலயத்தில் உமாமகேசவரமூர்த்தமாய்வீற்றிருந்
தனான். இக்காரணத்தைக்கண்ட தோழியர் நடுநடுங்கித் திடுக்கிட்டோடிச் சபா

மண்டபத்தில் வீற்றிருக்குந் தக்கனைச்சேவித்து சுவாமி செக்கரஞ்சண்டியா னாகிய பரமசிவன் தவக்கோலங் கொண்டெழுந்தருளத் தேவரீர்புத்திரி கண்ட வுடன் அவர்களுதை அறியாமல் தொண்டொன்றெண்ணிச் சமீபத்தில்வந்துசே வித்தவுடன் தமது திருக்கோலத்தைக்காட்டி உமது கன்னிகையை இடபவா கனத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு திருக்கயிலைக்குப்போய்விட்டனன். இதுவேகடந்த செய்தியென்று விண்ணப்பஞ்செய்த மாத்திரத்தில் எரியும் அக்கினியினிடத்து ரெய்யை ஊற்றியதுபோற் கோபித்துவிழிகளில் அனற்பொறிசிறைப் பெருமூச் செறித்து ஒன்றும்பேசாமலிருந்தான். அத்தருணத்தில் நித்தியப்படி தேவர்கள் வந்து சேவித்திருந்த பின்பு அவர்களைப்பார்த்து விண்ணவரோ! காளகண்டன் ஆதியில்வந்து நமதுபெண்ணை விவாகஞ்செய்துமறைத்தது உங்களுக்குத் தெரி யுமே அந்நிந்தையை எண்ணி எண்ணி நான் வருந்திக்கொண்டிருக்க அக்க ளளன்இந்நாள்கபாலிவேடந்தாங்கிவந்து,என்புத்திரியைமயக்கிக்கொண்டு பேர் ய்விட்டானும்! இது'எவர்களுக்காவது அடுக்குமோ? தாய்தந்தை சுற்றத்தார் மகிழ்ந்து மிக்க சீரும்சிறப்புக்களுடனும் அனுப்பக் கொண்டுபோகாமல் உலக விரோதமானகாரியத்தினை முடிக்கத்தருமோ?இப்படியார்செய்வார்கள்? தான் சர்வபரிபூரணனுயிருந்தாலும் அடாதகாரியத்தைச்செய்யத்தருமோ? புகழ்பெ ற்றமது மரபுக்கொரு பழியை உண்டாக்கினான். மேலும்ஆக்கினையையுங்கடந் தான் சிவன் இரந்தானென்று சகலரும் பேசுவார்கள்; அதனுடன் இம்மணத் திற் கரந்தானென்பது உலகமெங்கும் பரத்ததன்றியும் பழியும்பூண்டான்; பித் தனுக் கொருதுணமும் வரன்முறைகளும் உண்டோவென்று இவ்வகையாகப் பலபலதுடனாகளைபுஞ் சொல்லி செய்ந்நன்றிமறந்த சிறுவிதி சபையிலிருந்த தேவனாத் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடத்துக்குப் போகச்செலவுகொடுத்து அனு ப்பிவிட்டு மனம்புழுங்க அத்தினமுதற் சிவனைநினையாமலும் மதியாமலும் ஐசுவரியத்தாற் கருவப்பட்டு இறுமாந்திருந்தான், இவ்வகையாகச் சிலநாள் கழிந்துவர இதனைவிட்டுணுமுதலியோர்களறிந்து கலங்கி நடக்கவேண்வெதை போசிக்கின்றார்கள்.

இருமணப்படலம்

முற்றிற்று.

தக்கன்றிருக்கயிலைசெல்படலம்.

தக்கன் அருந்தவத்தைச் செய்துபெற்றமிக்க அபிஸ்வரியத்தைக்கிரமமாக அனுபவியாமலும் அச்செல்வத்தைபளித்த பரமசிவத்தை மதியாமலும் நிந்திப்பதால் துரிதமாக நாசமண்டுவான்; அதுவல்லாமல் நமக்குத்தலைவனாக வரங்களைப்பெற்ற இவன் ஏவலைமறுத்து வேதவொழுக்கப்படி நடத்துகொள்ள என்னுனவோமாயின் நமது பதங்களை மாற்றிப்போடுவான், அதற்குப்பயந்து அவ்னிட்டப்படி நடந்தால் பரமனற்பதங்களை விழிப்பதன்றியும் பிராணனுக் கிறுதியும் நேருமென்றேங்கி இனியென்செய்வோம், அதற்கோருபாயச் தேட வேண்டும்; அதென்னவென்றால் தாமதப்படாமல் நாமெல்லோரும் தக்கமா புரத்திற்குப்போய் அகந்தைபிற்பெரியவனாகிய தக்கன்மனத்தைத்தெருட்டித்

திருக்கயிலையைச்சேர்ந்து கர்த்தனைத் தெரிசித்து வருவதாகச் செய்தோமாயின் நிலைபெற்றிருப்பான் மக்கொருதன்பமும் நீரிடலரிது ஆதலால் துரிதமாக இதனைச்செய்து முடிக்கவேண்டுமென்று நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டு, பிரமகுதியாகிய தேவர்கள் தக்கன் சபைக்குப்போய்க்கண்டு, அவரவர்களையும் வந்தனாதிகளைநடாத்தி வீற்றிருந்தபின்பு, பிதாமகன் குமாறனைப்பார்த்துச் சொல்லுவான் ; அரிதாகப்பெற்ற உன்மகனையும் மருகனாகிய பரமசிவனையும் கிளையாமலும் பாராமலும் இருக்கலாமோ ? 'குற்றம்பார்க்கிற் சுற்றமில்லை' என்பதனால் வயிரத்தைவிட்டு, கோபமுள்ள இடத்தில் தனையுமுண்டென்பதை யோசித்து நடந்துகொள்ளாவிட்டால் உன்னிடத்து மிகுந்த நிக்நை நேரும். அதனைச் செவ்வையாயோசித்து வழிபடுவையானால் மேலாகிய கீர்த்தியைப்பெறுவாயென்று சொன்னதை ஆராய்ந்து நல்லகாரியம் நாம்செய்ய வேண்டுவதென்னவென்று கேட்குந் தக்கனைப் பிரமன்பார்த்து, நீ வெள்ளியங்கிரிக்குச்சென்று, உன்மகனையும் மருமகனையும்கண்டு விசாரித்துவருவது உத்தமமென்று சொல்ல, அதற்குச்சம்மதித்து; பிதாமுகலானோரை அவ்விடத்திலிருத்திப் பரிசனங்கள்முற இரதாரூடஸப்த் திருக்கயிலைமையைச்சேர்ந்து, ஆலபத்திநீபோகவருகையில், அவ்விடத்தில் கந்தியெம்பெருமான் ஆக்கினையால் காவல்கொண்டிருக்கும் பூதகணங்கள் தடுத்தனர். அவர்களைக் கோபித்து, என் புத்திரியையும் மருமகனையும் கண்டு விசாரித்து வார்த்தையாழிப் போகவந்தால் தடைசெய்யவேண்டுவதென்னவென்று சீறிய பாதகனைப் பூதகணங்கள் உக்கிரமாகப்பார்த்து, ஆதிபிற் பரமசிவத்தைத் தேவசமுகத்தில் இகழ்ந்துபேசிய நீ அதைமறந்தும் அதற்கொருபரிகாரமும்செய்துகொள்ளாமலும், இவ்விடத்தில் எவ்வகையாகவருவாய், அடாமுடா! ஆதிபிற் பரமசிவத்தினுல்தகிக்கப்பட்ட திரிபுரானுகள் இராக்கதராய்த்திரிலோகங்களுக்கும் அழிவுசெய்தனராயினும், இறைவனிடத்து அன்புள்ளவராயேயிருந்தார்கள். அவர்கள் பத்திவிசுவாசங்களில் அணுப்பிரமாமுமும் உன்னிடத்திற்கண்டதில்லையே, இனி எவ்வகையாகவாழ்ந்து நடேயவாய். தேவர்களைக் கொல்லஎழுந்தவிடத்தை உண்டு கறுத்தகண்டத்தைப்பெற்ற விச்சுவராயகன் அனுக்கிரகஞ்செய்யக்கிடைத்த செலவப்பெருக்கை அனுபவித்துந் தேவதேவனென்று அறியாமலும், அஞ்ஞானத்தினால் அவனைமற்தாய். அவன் மாயையைக் கடந்தவருமுண்டோ? ஆதலால் நீயும் அதிலமுந்தினாய் அவன் பாதகமலங்களைக் கருதிப்பணியாத பாதகரைப் பார்க்கவும்படாது, சிவத்துரோகத்துக்கு ஏதுவாகிய நடக்கைபையுடைய உன்னை நெருங்கிப் பேசவும்போமோ? இதனால் நேரும் பாதகங்களைத் தாண்டுகணிக்கப்படுமோ? ஆதலால் பரமேசுவரன் சன்னிதானத்திற்கென்று, பத்தியுடன் துதித்துச் சேவிக்கவிரும்புவையாயின் இவ்விடத்திலிருக்கலாம். அல்லது உன் ஊனானோக்கிடகடத்துவிடலாமென்று சொன்னவாசகம் செவியில் நுழைந்தவுடன் அரியதழலினிடத்து ரெய்யை ஊற்றினதைப்போன்று தக்கன்பொங்கி, அளவற்ற பூதப்படைகள் காவல்கொண்டிருக்கும் வாயிலைக்கடக்க அஞ்சி, நிற்கவும் வெட்கித்திரும்புகின்றவன் பரிபைந்தேடி உழன்றுநிரியும் பூதங்களே? கேளுங்கள். உங்க

ளிறைவனை ஒருகாலத்தும் வணங்கேன். அவன் என்மருகனென்பதைக் கறந்தீர்க்களோ! விண்டு பிரமன்முதலானோர்கள் என்னேவலில் அடங்கி நடிக்கின்றனர். சகல புவனங்களினும் தக்கபிரசாபதியென்று புகழும் கீர்த்தியும்பெற்றேன். இன்றைக்குப் பித்தனாகிய ஒருவனை வணங்குவேனோ? இதன்றியும் என்னைத்தடைசெய்ய உங்களுக்குத் தயிரியமுமுண்டோ? என் பெண்ணும் மருகனும் இட்ட ஏவலைச்செய்யும். உங்களை நோவவேண்டியதில்லை. எவ்வளவும எண்ணிக்கையில்லாமல் இவ்வவமானத்தைச்செய்வித்த உங்கள் இறைவனை யாரும் தொழுது துதியாமலிகழும்படி செய்விப்பேன். அதையுஞ் சிலகாலத்தில் அறியப்போகின்றீர்களென்று பழவினைக்குட்பட்டானாய், தன்பதிக்குவந்து பிரமன்முதலானோரைப்பார்த்துச் சொல்லுவான்; உங்கள் இட்டப்படி கயிலைக்குப்போனேன். என்பெண் பித்தன் ஸமயலிற்பட்டுத் தகப்பனென்றெண்ணிக்கை யில்லாமல் பாடாண்டியுடன்கூடி வாய்தல் காக்கும் அவைதிகரான பூதர்களால் என்னைத்தடைசெய்வித்த தல்லாமலும் பங்கப்படுத்தி, மானக்குறைவாகவும் பேசுவித்த தின்னமும் பலவுண்டு. ஐயோ! அவைகளைச்சொல்லவும் நாவெழுவில்லை; வினைத்தாலும் நடுங்குகின்றது, இனிப்பலபலபேசி யாவதென்ன? உங்கள் வார்த்தையைக்கேட்டு அவர்களிடத்துக்குப்போன என்னை நோவவேண்டுமென்றுபெருமூச்செறிந்து தேவர்களே! என்னை மதியாத பித்தனையும் அவன் பாகத்தமர்ந்த கன்னிகையையும் இந்நாள்முதல் நீங்கள் துதிக்கவுஞ் சேவிக்கவும் வேண்டுவதில்லை, இக்கட்டினையை மறுப்பிராயின், அக்கணத்தில் உங்கள் பிராணனை வாங்கிப்போடுவேனென்று வடவையைப்போற் கோபித்துச்சொல்ல அத்தருணம் தக்கனைத் தேவர்வணங்கி, உமது கட்டளைக்கு மாறுண்டோ? அவ்வாறே செய்யக்கடவோமென்று விடைபெற்றுத் தங்கள் பதங்களிற் போய்ச்சேர்ந்தனர்.

தக்கன் நிருக்கயிலைசெல்படலம்
முற்றிற்று.

பிரமன்யாகப்படலம்.

அதன்பின்பு அளவற்றகாலம் தேவர் தக்கன் அனைக்கு அஞ்சி, அவன் கட்டளையிட்டபடி நடந்துவருகையில் திரிபுராந்தகனாகிய சிவபிரான் அனுக்கிரகப்படி பிரமன் அரியயாகமொன்றை முடிக்க விரும்புற்று, தக்கன் கட்டளையினினைத்து நான் இறப்பதாயினும் பரமசிவனை அழைத்துவந்து, வேதவிதிப்படி அக்கிரபூசையினையும் அகிரப்பாகத்தையும் அளிப்பதே காரியமென்று உறுதிக்கொண்டு யாகத்திற்குவேண்டிய உபகரணங்கள் அனைத்தையும் சேகரித்துத் தம்பிள்ளைகளை அழைப்பித்து நாம் செய்யும் யாகச்செய்தியை விண்ணொதியானவர்களுக்கு அறிவித்து வாக்கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டுத் திருக்கயிலாயத்துக்குப்போய், நந்திபெருமான் அனுமதியால் இறைவன் சன்னிதானத்திற்குச்சென்று சேவித்துப்போற்றிநிற்கின்ற பிதாமகனைக் கருணையாகப்பார்த்தருளி, வந்தகாரிய மென்னென்றுகேட்க; சுவாமி! அடியேன்

ஒருயாகத்தைதடாத்தநினைந்தேன். தேவரீர் எழுந்தருளி அதைப்பாதுகாத்து அருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நகைத்து நல்லகாரியம், நமது உருவாகிய நந்திவருவான், நீ போய் யாகத்தைதடத்தக்கடவாயென்று அனுக் கிரகஞ்செய்யச்சேவித்து விடைபெற்றுக் கயிலைநீங்கித் தக்கமாபுரத்துக்கு வந்து, பிள்ளையைக்கண்டு, நானொருவேள்வியெய்ய எத்தனப்படுவதால் உன் சுற்றத்தார்களுடன்வந்து நடப்பிக்கவேண்டுமென்றுசொல்ல, நல்லகாரியம், நீர் முந்திப்போய் எத்தனியும் நாமும் இருமுகளும் கூட்டங்களுடன் வருவோ மென்று அனுப்ப, பிரமன் மனோவதியைக்கேர்ந்து, இட்டசித்திகளைத்தராவல்ல கூத்திரியயாகத்தைத் தொடங்கினான். இச்செய்தி விண்டுமுதலானோர் அறிந்து, தக்கனிடத்துக்குவந்து சேர்த்தார்கள். பின்பு பரமசிவத்துக்கு அவிர்ப் பாகங்கொடாமல் யாகத்தை நிறைவேற்ற எண்ணங்கொண்ட சிறுவதியோ இவர்களுடன்கலந்து பிரமன் உலகத்திற்சேருங்காலையில், இவர்கள்வரவை அறிந்த பிதாமகன் எதிர்கொண்டு மரியாதைகளைச்செய்து, யாகசாலைக்கு அழைத்துப்போய், தன்னருகிலிருக்கின்ற ஆதனத்தில் தக்கனை வீற்றிருக்கச் செய்து கேசவனுதியானவர்களுக்குத் தகுதியான இடங்களைக் காட்டியபின்பு வேதமுழங்கத் தானும் பீடத்திலிருந்து, யாகச்சடங்குகளை ஆரம்பித்து நடத்திவருகின்ற தருணத்தில், திருக்கயிலையில் அமர்ந்த பாமேசுவரன் நந்திதேவ ணைப்பார்த்தருளி, பிரமன் நடத்தும் வேள்விக்ருப்போய், நமக்குரிய அவிர்ப் பாகத்தைப்பெற்றுவரக்கடவாயென்று அனுக்கிரகஞ்செய்ய, சேவித்து விடை பெற்று தமது காவலை நீங்கி, அளவற்றகணங்கள் சூழ்ந்துபோற்றித்தொடர, யாகசாலைக்கருகில் வருவதைப் பிரமன் அறிந்து, திடுக்கென்றெழுந்து எதிர் கொண்டு சேவித்து. அழைத்துவந்து ஒருதிவ்விய பீடத்திலிருக்கச்செய்து, மற்ற கணுதிபதிகளையும் உபசரித்திருத்தி, யாகத்தைத்தொடர்ந்து நடத்தச் செய்வனரென்கொன்ற தக்கன்விழிகளிற் கனற்பொறி சிதறப்பார்த்து, பித்தனுக் காளாய் வந்தவனோ இவனென்று நெருப்பெழைகைத்து, விண்டுமுதலாகிய தேவர் இருமுகள்முதலாகக்கூடிநெருங்கியிருக்கின்ற இந்த மகாசபைமத்தியின் விடத்தைபுண்டு சுடலையில் நிறுத்தஞ்செய்யுங் கூத்தனுக்கு அடிமைப்பட்ட பூதங்கள் வந்திருப்பதோ! வெகுநேத்தி. முப்புரம்பொடிபடுத்த அக்கினிவிழி யைப்படைத்த சிவன்வாசஞ்செய்யுங் கயிலைவாயிலைக் காவல்கொண்டிருக்கும் நந்தியும் மற்றக்கணங்களும் வரும்படிசொன்னவர்களையாவொன்றுபோதவுணர் வாலறிந்து, பிதாவாகிய பிரமனைச்சீறி, நான் அன்பாய் வளர்த்தபெண்ணை என்சம்மதமில்லாமலும் வேதவொழுக்கத்துக்குஇழிவாகவும் திருடனைப்போற் கைக்கொண்டுபோன பித்தனுக்கும் நமது கட்டளையைமீறிச் சொன்னாயே, அவனோ தன்கடைவாயிலைப்போற்றும் ஒருவனை யனுப்பினான், ஆதலால் என் னெண்ணத்தையறிந்தும், எதிர்கொண்டு சேவித்து, உபசரித்து அழைத்து வந்து, சபைக்கு நாயகமாகவும் வைத்தாயே, இதனை நீ செய்யத்தகுமோ? பிதாவானதாற்பிழைத்தாய், அல்லது உன் தலையைவெட்டி நிலத்தில் உருள்ச் செய்துபோடுவேன். மேலும் இன்னமொன்று உனக்குச்சொல்லுவதாவது, கடுகாடே இடமாகப்பூதபாசங்கள்சூழப் பிணங்களைச் சூலத்திற்றாங்கி நடிக்க

குஞ்சிலனுக்குப் பழையபடி அவிர்ப்பாகங்கொடுக்கவேண்டுமெதில்லை. அதே நென்றால், எலும்பு சிரம் சர்ப்பமிவைகளை அணிந்து சுடலைச்சாம்பழைப் பூசிச் சுகோடே யிடமாகத்திரியும் பித்தன் வேதவிதிப்படி பவித்திரமாகநடத்தும் யாகத்தில் அவிபெறத்தகுமோ, இதுவரையிலும் வேதவிதியென்னுந் தருதியை யோசித்துப்பாராமலும் சிறந்த அவிர்ப்பாகத்தை அவனுக்குத்தந்தார்கள். அதையே பழமைபாராட்டத்தகுமோ? இன்றுமுதல் திருமலைப் பரமாகக்கொண்டு, அக்கிரபூசைசெய்து, முதல் அவிர்ப்பாகத்தையுங்கொடுத்து, மற்றவர்களுக்கும் வரன்முறைப்படி நடத்தக்கடவாய். தாமதகுணம் பெற்ற சிவனே மூலமென்றுசொல்லும் வேதவாக்கியங்களைப் பரிகரிப்பாய். இனி இப்படி யாவரும் நடந்துகொள்ளப்படுமென்று பிரமனையும் சபையாரையும்நோக்கிச்சொல்லிய விசேடத்தை நந்தியம்பெருமான் கேட்டவுடன் இருசெவிகளையும்பொத்தி, பஞ்சாக்கரத்தைசெபித்து, சிவராமங்களைத்துதித்து, இறைவனே, இப்பாததன்பிதற்றுத் தூடணைகளையுங்கேட்கவோ! அடியேனை ஏவினீர் என்று வருந்தி, உடனே வடவானலத்தைப்போலச் சிறியகாலையில், அக்கொடுமைக்கஞ்சினவர்களாய்த் தேவரொடுங்கிவாடவும், அக்கினி மனம்வருந்தி ஓடவும், அண்டங்களனைத்தும் நடுநடுங்கி ஆடவும், சிவராசிகள் தத்தளித்துச்சோரவும் புவன அடுக்குகள் குலைத்துமறவும், இந்த உற்பாதத்தினைக்கண்டு விண்டுமுதலோர்திகிலடைந்து, தக்கனுக்குப்பயந்து, இவன்பேசியதைத்தகாதென்று சொல்லாமலிருந்த நமக்கென்னதண்டனை வருகின்றதோ வென்றழுங்கினார்கள். அத்தருணத்தில் நந்திதேவர்கண்களில் அக்கினிப்பொறி சிதறத் தக்கனைப்பார்த்து, உமாமகேசுவரனை இகழ்ந்த உன்வாயைத்தொனைத்து நாவையரிந்துவிடுவேன், ஆனால் இறைவன் அனுமதியில்லாதபடியால், மன்னித்தேன், இக்காரணத்தினால் நீ பிழைத்திருக்கப்பெற்றாய், இனி ஒருபோது இகழ்வையாயின், உன் தலையை வெட்டித்தள்ளுவேனெனக்கூறி இம்மகத்தில் முதல் அவி எமது இறைவனுக்கு இல்லையாயின், அவருக்குமேலானவர்கள் யாரிருக்கின்றார்கள், பரமசிவத்தின் கட்டளையில் அடங்கநடக்கின்ற விண்ணவைப் பரம்பொருளாக நனைக்கின்றாயே! ஆகலால் பரம்பொருளாகி பரமசிவனை நீக்கி யாகஞ்செய்கின்றவன் சிரமறக்கடவது. மேலும், எமது இறைவனை இச்சபையில் கிந்தைகூறியபடியால், அவரருளாற்பெற்ற செல்வப் பெருக்களைத்தும் சிலகளில், அழிந்துபோகக்கடவது, உன் மனோபீட்டப் படிக்குத்தந்த தயாநிதியை வசைபேசிய உன் தலையற்று, ஆட்டுத்தலையைப் பெறக்கடவாய், தேவாதிதேவனை நீ பழித்துத்திரிவதை மறாமல் விரும்பிக் கேட்கும் மனவுறுதியைப்பெற்ற, இத்தேவர்கள் ஒருவிசை இறத்தும் பிறத்தும், பின்பு அளவுற்றகாலம் சூரனென்னும் அவுணனால் வேதனைப்பட்டுத் துக்க சாகாத்தி லழுந்தக்கடவதென்று கொடியசாபமிட்டு, சபையாரைச் சட்டை பண்ணாமல்எழுந்து, கணங்கள்கூழக் கயிலைக்குப்போய்ச்செய்திகளை இறைவனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து, கிழக்குக்கோபுரவாயிலில் தம்மிறைமையைச் செலுத்தியிருந்தனர், எமது இறைவனாகிய நந்திபெருமான் போனபின்பு, சபையிலிருந்து விட்டுணுமுதலானோர்கள்பயந்து, விபீர்தம்வினைத்தென்று வருந்தி

னார்கள். பிரமன் இச்சாபங்களை எண்ணி எண்ணி ஏக்கமுற்று, பிள்ளையின் உத்தரவைக்கடக்கப்பயந்து வருந்தி, யாகத்தைமுடிக்கவும் அஞ்சி, நிறுத்தி விட்டான். இவை அனைத்தையுங்கண்ட தக்கனென்றும்பேசாமற் கறுவி, உள்ளே பயம்வருத்த வெளிக்குச் சந்தோடித்தவனாய்ச் சபையைவிட்டு எழுந்து, தேவர்கூழ்த்து அழித்துவரத் தன்னகரத்தை அடைந்தான்; மற்றவிண்டு முதலியோர்கள் நந்திபெருமானிட்ட சாபத்தை நினைந்து நினைந்து மனவாட்டத்தோடு தத்தம்பதங்களிற் சேர்ந்திருந்தனர்.

பிரமன்யாகப்படலம்

முற்றிற்று.

தக்கன்சாலைசெய்ப்படலம்.

மேற்கூறிய பிரமயாகம் சிதைந்த நாளமுதலாக தேவர் முற்றத்துறத்த முனிவர் யாதொருவேள்வி வீரதங்களைச்செய்யப்பயத்திருப்பதை ஊழ்மூழ்ப்பட்ட தக்கன் அறிந்து, ஒருதினம் சபையில்வந்திருக்கும் விண்ணவாசியோரைநோக்கி, வேதாகமங்களை வரையறக்கற்ற நீங்கள் வெருகாலமாக யாகாதி கிருதுக்களை நடத்தாமலிருப்பதற்குக்காரணமென்ன என்றுகேட்க, முன்னுள் பிரமன் தொடங்கிய மகத்திற் சிவனுக்கு அவிப்பாகங்கொடுத்து நிறைவேற்றா மையினாலும், நந்திபெருமானிட்ட சாபத்தினாலும் பயந்து ஒருகருமத்தையும் செய்யாமலிருக்கின்றோமென்று சொல்லக்கேட்டு நகைத்து, ஒருகாவலனாகிய நந்திபெருமானிட்ட சாபத்துக்குப்பயத்தோ? வேள்விகளை மறந்தீர்கள். நல்ல காரியம். முத்திரை ஒருமகத்தைச்செய்து முடிக்கின்றோம். அதன்பின்பு நமது கட்டளைப்படிக்கு நீங்களும் நடத்துவீரெனக்கோபித்துச் சொன்னமாத் திரத்தில், ஐயனே, அப்படிக்கே செய்துவருவோமென்று நடுங்கிச் சம்மதிக்க, அவர்களனைவரையும் போகச் செலவுகொடுத்தனுப்பிய சின்னாட்பின்னர் பிராரத்தகன்மத்தாண்ட யாகத்தைச்செய்யநினைந்து, பிரமனுக்கு ஒப்பாகச்சிறுட்டிக்கவல்ல மயலை அழைப்பித்து, நாம் ஒருபாகஞ்செய்ய நினைந்ததால், அதற்குவரத்தக்க தேவர் முனிவர் மண்ணவர் பாதுகவாசிகளனைவரும் இருக்கச்சாலைகளும், அதற்குரியபண்டங்கள் வைக்குமிடங்களாநியாக விசாலமாக வேதவிதிப்படி நிருமிக்கக்கட்டளையிட, அவன் சேவித்துப்போய், கங்கைக்கரையிற் கனகலமென்னும் பவித்திரமாகிய இடத்தில் யாகசாலைசெய்ய உத்தேசித்து, ஆயிரயோசனை யகல நிகளமுள்ளதாக மதிவெழுப்பி நான்குதிக்கினும் மகமேருவுக்கு ஒப்பான கோபுரங்களை நிருமித்து அண்டச்சுவரைப் போன்ற மதில்களினிடங்கடோறுங் கொத்தளங்கள் அமைத்து, மிகுந்த காவலையுடைய ஒருகோட்டையாக்கி, அதனுட்புறங்களில் தேவகன்னியர் இரிடிபத்தியியர் இருக்குமிடங்களும் அவர்கள் உல்லாசமாயுலாவுஞ் சோலைகளும் நந்தவனங்களும் நீராடியோக்கியமான தடாகங்களும் உண்டாக்கி, தபசிகள் பிராமணர்முதலியோர் இருக்குமிடங்களும் யாகத்துக்குவந்தவர்கள் இட்டமாகப் புகிப்பதற்குவேண்டிய பதார்த்தங்கள்வைக்கும் அறைகளும் அளவற்றவர் பத்திதீர்நுண்ணுஞ்சாலைகளும் சுவர்க்கலோகமும் காணும்படி உண்டபண்ணி

வீருந்தினருக்குதவியாகத் தாம்பூலம் கலவைச்சாந்துகள் புட்பவகைகள் பணி நீர்முத்தலானவை வைக்கும் அறைகளும் பீதாம்பரவாடையாரணங்கள் திச வியக்குவைகள் நவரத்தினராசிகள் முதலாகிய தானத்துக்கு யோக்கிய மானவைகளைச் சேர்ச் சூமிடங்களும் அமைத்து சத்தியலோகமோ என்றை யுறத்தக்க வேள்விச்சாலைகள் விஸ்திரணமாகச்செய்து, நடுவில் தூறுயோச ணைப்பிரமாணத்தி லீடந்திருத்தி ஓமமுடிக்கத்தக்க மூன்றுவகைக் குண்டங் கள்வேதிகைகள்விதித்து, பலவகைச்சித்திரங்களைநிறுவி, இவ்வகையாகச்சகல கருமங்களையுஞ்செய்து முடித்தவுடன் தக்கனைக்கண்டு, தேவரீர் ஆக்ஞையின் படி யாகசாலைமுடித்ததென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, தக்கன்போய், அவைக ளைக்கண்டு மகிழ்ந்து, சிற்பியைக்கொண்டாடி வேதவிதிப்படி வேள்வியை நடத்தரினைந்து அருகிலிருந்த மாதவர்களைளோக்கி, யாகத்துக்குவேண்டுஞ் சமித்துத்தருப்பை மாவிலை புட்பபந்திரங்கள் பசுக்கள்முதலாகவேண்டும் உப கரணங்களைச் சேகரிக்கும்படி! அனுப்பி காமதேனு பஞ்சதருக்கள் சிந்தாமணி சங்கமிதி பதுமசிதிகளை வரவழைத்து, தான்நடத்தும் யாகத்துக்கு வருகின்ற வர்களுக்கு வேண்டியபவற்றையுதவக்கட்டளையிட்டியாசகர்களுக்கு வெறுக்கக் கொடுக்கச் சிலரை நியமித்து எல்லாப்பண்டங்களையும் வரன்முறையாகத் தருந்த இடங்களிற்சேர்க்கச் சிலனாயேவித்தன்கூற்றத்தவர் முப்பதியிரவ ரும்அவர்களுடன் வரத்தக்கவர்களும் தன்னுடன் பந்திபோசனமுதலானவை களை வரன்முறையாக உபசரிக்கப் பலருக்குங் கட்டளையிட்டு மற்றவர்களுக் கும்வேண்டும் பண்டுபலாதிகளைக் குறைவறக்கொடுக்கச் சிலரைஏற்படுத்தி இவைகளைனீத்தும் நடந்துவருங்காலத்தில் சிவன்தவிர மற்ற மகாவிட்டுணு பிரமன்முதலிய விண்ணவர் மண்ணவர் பாதலவாசிகள் அனைவரும் இவ்வேள் விக்குவரக்கடவதென்று அறிவித்து வருவீரெனப் பலகோடிதூதரை ஏவிய பின்பு வந்தபண்டங்களை அவ்வவ்விடங்களிற் சேர்த்துக்கொண்டு பசுக்களை யூபத்தம்பங்களிற் பந்தித்து அதற்குரிய பூசாவித்களை வரலாற்றுமுறைப்படி செய்யத் தொடங்கி நியமித்த முகூர்த்தகாலத்திற் குண்டமண்டல வேதிகை களையும் யாகோபகரணங்களையும் வேதவிதிப்படி சுத்திசெய்து துவாரபால ராதியாகியதேவாங்கங்களையும்அவ்வவ்வினங்களில்ஆவாகனஞ்செய்துஅதற்கு வேண்டிய தருப்பைமாவிலை வகைகளைக்கொண்டு செய்துமுடித்துவருகையில் முன்னர் தக்கன் அனுமதியிற்சென்ற தூதர்வினாந்தோடி சத்தவிருடிகளாகிய முற்றத்துறத்தவர்குரியசத்திர திக்குப்பாலகர்முதலானவர்களுக்கு அறிவித்து மனேவதிப் பட்டணத்துக்குப்போய் பிரமனைச்சேவித்துசுவாமிஉமது புத்திர ராகிய தட்சப்பிரசாபதியாகஞ்செய்ய எத்தனித்திருக்கின்றார். அவர் யாகத் திற்குத் தேவரீரை வரச்சொன்னொன்று விண்ணப்பஞ்செய்து வைகுந்தத் தைச்சேர்ந்து விஷ்ணுமூர்த்தியைப்பணிந்து வேள்விக்குவரும்படி தெரிவித்து இத்திரன்முதலாகிய விண்ணவர்களுக்கும் அறிவித்துமிண்டனர். அக்காலத் தில் விஷ்ணு சீதேவியூதவையுடன் கருடன்மே லாரோகணித்து நிக்தர்முத் தர் சூழ்ந்துதுதிக்கப் புறப்பட்டதைப் பிரமன் அறிந்து கலைமகள் சமேதனாய் அன்னத்திலேறிப் பெரியோர்கள் சூழ்ந்துவரத் தன்னுலகத்தைக் கடந்து

போக இந்திரன் அபிராணியுடன் அபிராவதத்திற்செல்ல ஆசிரியனாகிய பிருகத்பதி தேவர்க்கிழந்து விமானத்திலேறித் தொடர்ந்துவர அரம்பாமாதர்கள் தங்கள் இறைவியைக்கூடிடக்க சந்திரசூரியர்முதலிய நவக்கோகங்கள் நெருங்கிப் பிரயாணப்பட்டுச்செல்ல அவர்களிற் சந்திரன்தேவியராகிய தக்கன்பெண்கள் பிதாசெய்யும் யாகத்தைப்பார்க்க அதிக மகிழ்ச்சியுடன் தொடர்ந்துவர, அளகைக்கரசனான குபேரன் தன்சுற்றத்தாருடன் விமானத்தில்வர, இவ்வாறாக யாவருஞ் சேர்ந்துவருகையில், தக்கன் தன்மருகராகிய இருடிகளுடன் எதிர்கொண்டெழுவி, க்ஷேமங்களை வினாவி, அழைத்துவந்து, விண்டு பிரமன் இந்திரன் முதலானவர்களைத் தகுதியாகிய பீடங்களில் இருக்கச்செய்தான். இவர்களுடன்போத இலட்சுமி சரசுவதி இந்திராணி அரம்பையர் தன்பெண்கள்முதலானவர்களை வேதவல்லி ஆதரித்துப் பீடங்களில் வீற்றிருக்கச்செய்தனள். இதுவல்லாமலும் பூமியிலிருக்கின்ற பிராமணர் தபசிகள்முதலானோர் தக்கன்யாகத்தில் திருத்தியாகப் புசிக்கலாமெனினும் களிப்புடன் சமுத்திரம் புரண்டதையொத்து அடைந்தனர். ஆதிசேடன் அட்டமாநாகங்கள் முதலானவர்கள் தங்கள் தேவிமாருடன் வந்துசேர்த்தார்கள். இப்படி பொன்னுலகவாசிகள் பூமண்டலத்தார் பாதலவாசிகள் நெருங்கியிருக்க, தக்கன்மத்தியில் வீற்றிருந்தான். அக்காலத்தில் வாய்ப்பெருக்கினாலோங்கிய சமுத்திரவொலியைப்போல வேதகோட்டமொலிக்க இவ்வகையாகிய மகோச்சவகாலத்தில், அவிவிக்கப்போன தூதர்வந்து, தக்கன்பாதங்களிற்சேவித்து, 'தேவரீர் கட்டளைப்படி எங்குஞ்சொல்லிவந்தோமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தவர்களைக் கருணையாகப்பார்த்து, நீங்கள் அங்கையிட்ட இடங்களில் யாவராயினும் தடுத்துப்பேசியதுண்டோ என்றுவினாவி, சுவாம்! அகத்தியன் சனகன்அத்திரி வசிட்டன் பிருகு ததிசி துருவாசன் பராசரன் இவர்கள் உம்முடையயாகத்தையிகழ்த்து, தாங்கள்வாச் சம்மதமில்லாமற் சொன்னார்கள். இவர்களல்லாமலும் மற்றவரனைவரும் சந்தோடமாக ஒப்புக்கொண்டார்களென்று விண்ணப்பஞ்செய்யக்கேட்டு நகைத்து, முனிவர்களில் இவர்கள் சிவனுக்கு உவந்த பத்தர்களோ என்று கோபித்து, இவர்கள் வாராததனால் ஆகவேண்டுமென்னென்று வென்று இகழ்ந்தான். அதைக்கேட்ட தேவர்கள் வாட்டமுற்றிருந்தனர்.

தக்கன்சாலைசெய்ப்படலம்
முற்றிற்று.

த தி சி ப் ப ட ல ம்.

இவ்வகையாக யாவரும் நெருங்கியிருக்கின்ற தருணத்தில் ப்ரமசிவன் மேற் சமருக்கெழுந்த விட்டுணுவைவென்ற ததிசிமுனிவர் மனம்பொறாமல் அளவற்ற சீடர்கள்கூழ யாகசாலையிற் புருந்து வருவதைத் தக்கன்கண்டு, 'இவன்சிவன் பட்சத்தானல்லன், நம்மாணைக்குப்பயந்து வந்தானென்று அவர் மேலிருந்த கோபத்தணித்து, வாரும்வாருமென்று அருகிலிருந்த ஆதனத்திலிருக்கச்செய்தவுடன், ததிசிமுனிவர் தக்கனைப்பார்த்து, என்னேவரவழைத்த

காரியமென்ன, இவ்விடத்தில் நீ நடத்துங் கிரியையாது, உன்னெண்ணமென்னென்றுவினாவ, முனிவனே! சிவன்தானேவந்து, என்பெண்ணைத் திருக்கக் யாணஞ்செய்து, என்மனம்வருந்தவும், பெண்மயங்கவும், மறைத்துபோனதும் தெரியுமே, பின்னர்மற்றொருநாளென்னே அறியாமலும் என்னுடைய அனுமதி பெறாமலும் அக்கன்னிகையைக் கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டனன். அதையும் நினையாமல் அவர்களைப்பார்த்து வரலாமென்று கயிலைக்குச்சென்றேன். அப்போது மரியாதையில்லாமல் தயைதாட்சணியமற்று என்பெண்ணைத் தன் வயப்படுத்திக்கொண்டு, வாயில்காக்கும் பூதவீரரால் தடைசெய்வித்து, அவமானப்படுத்தினான். என்பெண்ணைப்பற்றி அதையும் பொறுத்துக்கொண்டு, என்னிடத்தைச்சேர்த்தேன். அதன்பின்பாவது என்மனக்குறையை நீக்கினவனல்லன். பெண்ணாவதுவந்து விசாரித்தாளில்லை. அவளென்செய்வள், அவள் போதனைக்குட்பட்டுத் தாய்தந்தையைநினையாமல் மறந்துவிட்டனன்போலும். இப்பாஸ்கலாதத்திற்குப்பின்னர் என்பிதாஒருயாகஞ்செய்யத்தொடங்கினார். அதிற் சிவனுக் கவிகொடுக்காமல் தடுத்தேன். அப்போது அவ்விடத்திலவ் திருந்த நந்திபெருமான் கோபித்துச் சபித்துப்போயினான். அதற்குப்பயந்து யாகத்தைப் பூர்த்திசெய்யாமல் நிறுத்திவிட்டனன், அதுமுதல் என்னுணைக்கும் நந்திபெருமான் சாஷ்த்துக்கும் அஞ்சி யாகமென்பதை யாரும் நினைந்தார்களல்லர். ஆதலால் சிவனுக்கு அவியில்லாமல் ஒரு யாகத்தைச்செய்து முடித்து அவ்வாறே இனிமேல் நடப்பிக்க எத்தனித்துச்செய்கின்றேன், பால் அபன் முதலானோர்கள் வந்திருக்கின்றார்கள். அதுகாரணமாக உங்களுக்குஞ் சொல்லி அனுப்பினேன், இதுசெய்தியென்று முடித்தவுடன் ததீசிமுனிவர் இனிப்புண்ணியமடங்கப் பாவமேலிடும் காலம்நேர்த்தது, இக்கொடியவன்செய்யும் இறைவன்செய்யலும் ஒத்திருக்கின்றதென்றெண்ணி நகைத்தனர், அக் காலத்தில் ஊழிநாற்றின்மேல் பீடியெழுந்த வடவையைப்போலத் தக்கன் ததீசிமுனிவரைப்பார்த்துக் கோபித்து, என்மொழிகளைக்கேட்டிகழ்த்து நகைத்த நீ சிவனுக்கன்பிறைவென்றுகேட்க, ததீசிமுனிவர் சொல்லுவாராயினார்.

மாலயன் முதலான அளவற்ற சிவராகிகளை ஆதியிலுண்டாக்கிய பிதாவாய்ப் பின்பு காத்து மாற்றி எங்குந்தானாய், ஏகனாய், உயிர்க்குயிராய், பரப் பிரமமாய் விளங்கிய விசுவநாதனை நீக்கி யாகத்தைச்செய்யத்தொடங்கினாய்; சகலவேள்விகளினும் தேவர்களுக்குக்கொடுக்கும் அவியைக்கொள்ளப்பட்டவனும், அதற்குக்காரணனாகிய அக்கினிதேவனுக்கும் காரணகர்த்தனும் அவன் முதலியோரைப் பாதுகாப்பவனும் சங்கரனென்றே வேதாகமங்கள் முறைநிதிசின்றன, வேறுகடவுளருளராயின் காட்டக்கடவாய். பிரமன் விட்டுவிட்ட அக்கினி முதலானோர் இச்செல்வத்திலிருக்க முன்னாவி லஹக்கிரகஞ்செய்தவனாய் யாவருக்கும் மூலகாரணனாய்த் தனக்குமேலொருவரும்ல்லாதானாயிருப்பவன் எங்கள் நீலகண்டனல்லது, விண்ணவர்களில் யாவரிருக்கின்றனர், தேவாதிதேவனாய் எப்பொருட்குமிறைவனாய்ச் சர்வஞ்ஞாய் மும்மைப்பெருந் தேவர்கட்குராயகனாய்ச்சோதியாய் ஆதிக்காதியாய் அந்தத்துக்கத்தமாய்ச்

சர்வபரிபூரணனாய் இருப்பவன் சிவபெருமானென்று அவ்வேதங்களிற்சொல்லும், பிரமன் முதலானோர்களுக்குப் பதியாகப்பட்டவன் சிவபெருமான், அவன் அசையாம லணுவும்சையாதென்னும் சுருதிகளின்துணியும் இவை பயணத்தையும் கற்றுணர்ந்த நீ மறக்கலாமோ? அபித்தியத்தை நித்தியமாக வெண்ணி, விறுதாவாக புத்தியங்கி, தீராதமாயையிற்பட்டுக் கவையுற்றும். வேதவிதிக்கும், பிறழ்த்துடப்பது பிதாவைநீக்கி மற்றொருவனை தேடுவதற்கொக்கும். ஆதலால், சகலதேவர்களுக்கும் ஆதியாகிய இறைவனை இகழ்வது பேதமையல்லது பெருமிதத்துக்கடாதே, தான்கெட ஒருவனும்எண்ணுவது. வேதாகமவொழுக்கத்துக்குப் புறப்பாய் யாகஞ்செய்பவன் உன்னையொருவனைப்பேண்டோம். நீ நினைப்பது நகுதியானதன்று, ஆதலால், பழயவழக்கப்படி ஆகிதேவனாகிய பரமசிவத்துக்குமுதல் அவிரப்பாகங்கொடுத்து வேள்வியைமுடிப்பாயானால், இச்செல்வத்தை அனுபவித்து நீடித்திருப்பாபென்று தனையாய்த் ததீசிமுனிவன் சொன்னதைக்கேட்டு கல்லகாரியம், சிவபெருமானுக்குரிய பாகத்தை விட்டுணுவுக்குத்தந்து யாகத்தை முடிக்கின்றேனென்று தக்கன் மாறுத்தரங்கொடுத்தான். இவன் தகாதகாரியத்தைக் குறித்தானென்று ஆலோசித்து யாவராலும் பூசிக்கப்படுக்துப் புகழ்வல்ல சரியான கிந்தித்துப் பூரியனா வந்தப்பது உன்போல்வார்களுக்கா அகிக்குமோ? வினாக உன்சுற்றத்தா ரனைவருக்கும் முடிவை விளையென்றாய். இதனை கன்றயோசித்து நடத்துகொள்ளென்றுசொல்ல, தக்கன் நலகத்து உன்னுடைய உருத்திரனைப்போன்றவர் எகாதசருண்டு, இவர்களல்லாமல் ஈசானமூர்த்தியுமுண்டு. அவர்களுக்காவது முதலவியைத்தந்து வேள்வியைநடத்துவேன். சிவனுக்குத் தாமாட்டேனென்றுசொல்ல, ததீசி கைகத்து புலனங்கள் அனைத்தையும் நாசப்படுத்தித் தம்மிலொடுக்கி மீளவும் பிதாவாய் உண்டுபண்ணியாவருந் துதித்துவணங்கும் உருத்திரமூர்த்திக்கு அவன் வடிவையும் பெயரையும், அவனுக்கிரகத்தினுற் பெற்றவர்கள் ஒப்பாவார்களோ? உருத்திரமூர்த்தி சர்வாந்திரியாமியாயிருந்து நடப்பிப்பான். அவன் பாதபூசையைச் செய்தவர்கள் அவனுருவம்பெயரும் பெறுவார்கள். அத்தேகையை இவ்வளவென்று கணிக்கப்படுமோ? அவர்களைக்கர்த்தவியமாகவும் பேசப்படுமோ? ஆனால் பிரமன்முதலானோர் துதிக்கவிரும்பார்கள், எல்லாச்செல்வப்பெருங்கையும் அனுக்கிரகஞ்செய்த இறைவனிடத்தில் நேயமில்லாத காரணம் திரோபவமென்பதை நீ நினைத்தாய் இல்லையென்றுதெளிவித்த ததீசியைத் தக்கன் பார்த்து, சிருட்டி தித்செய்யும் பிரமவிட்டுணுக்களாகிய நீங்கள் இருக்க கடைத்தொழிலாகிய சங்காரத்தொழிலை நடாத்தும் உருத்திரன் ஆதியாகவிருக்க வேண்டியகாரணமென்ன என்றுகேட்க பிரமசிரத்தாழ்வமணிந்த இறைவன் பாதகமலங்களைச்சித்திக்கும் ஞானவானாகிய ததீசி மாறுத்தரஞ்சொல்லுவார். இருவரோடொருவனாக நினைந்த உருத்திரமூர்த்தியை ஆகியென்றறியாதவனை! அவன்பெருமைகளைச் சொல்லக்கேள். ஆதியந்தமில்லாத எமது கடவுளுக்கு உருவம் நாமக்கிரியைகளில்லை. இதனை வேதங்களே சொல்லும். அஞ்ஞான இருளில்மூழ்கிய சிவராகிகள் வினையைநீக்கக் கருணையால் மேற்

கூறிய முக்குணங்களையும் மேற்கொண்ட ஆத்துமாக்களுக்குப் பழைய உணர்வைவிளக்கி பிரமன்முதலானோரைச்சிருட்டித்து, அவர்களுக்குரியபணிகளைக்கட்டளையிட்டு சங்கராகிருத்தியத்தைத் தானேமேற்கொண்டான். அதே நேன்றால், கணக்கிறந்த சீவராசிகளைச் சிருட்டிக்கவல்ல பிதாவாகிய தனக் கல்லது மற்றவர்களுக்குமுடியாது. ஆதலால், சர்வசங்கராகிருத்தியத்தைத் தானேமேற்கொண்டான். முன்னொருநாள் தேவர்கள் இறைவன் பாதகமலங்க ளிற்சேவித்து, இப்பணிவிடைகளை எங்களுக்குக்கட்டளையிட்டார், இதற்குரிவார ணம் எப்போதென்றுகேட்க, உங்கள் ஆபுள்வரையும் இக்கருமங்களை நடத் திப் பவித்திரமாகிய நீரணிந்து பஞ்சாக்கரத்தைச் செபித்திருப்பீராயின் நன் மையையடைந்து நம்மைச் சேருவீர்களென்று அனுக்கிரகஞ்செய்து, அது காரணமாகச் சங்கரத்தொழிலைத் தானே செய்துவருவான். அவனை ஐந்தொழில் முதல்வனென்று வேதங்கள்சொல்வது உனக்குத்தெரிந்ததோ? இதுவல் லாமல்உருத்திரனென்னுந் திருநாமம் ஒப்பற்ற பரமசிவனுக்கும் அவன்பிள்ளை களுக்கும் அவர்பாதங்களைக்கருதும் உருத்திரகணங்களுக்கும் அவருருவந் தரித்தவர்களுக்கும் அக்கினிக்கும் சொல்லப்படும். துக்கசாகரத்தில் அழுந் தின சீவராசிகளைப்பாதுகாக்குத்தன்மையினால் பரம்பொருள் உருத்திரமூர்த்தி யென்னுந் நாமம்பெற்றான். இதற்கொருதிட்டாந்தம் சொல்லுவேன்.

முன்னுளில் சில இருடிகள் பரம்பொருளாவான் இவனவனென்று வாதா டிப் பிரமனை வினவினார்கள், அவர் கருணைகூர்ந்து இருடிகளே! கேட்பீராக எங்களைத் தேவரை வேதகமங்களைவிதித்து தருத்தொழில்களையுங்காட்டிச் சங்கரத்தொழில் தம்மதாக்கி, அனுக்கிரகத்தினால் ஐந்தொழிலையும்நடாத்தி, பிறப்பிறப்புருவநாமச்செய்கைகள் இல்லாமல் அருவாய் உருவாய்ப் பூரணமா யிருப்பவன் சிவபெருமானென்று அறிவீர், இதனை வேதங்களேசொல்லும். அவ னதுகிலையை நானும் விட்டுணுவும் இன்னமுங்கண்டு அறியமாட்டாமல் உழல் கின்றோம். இக்காரணங்களினால் சிவபெருமானே பரம்பொருளாகக்கொள் விரென்று பிரமன் போதித்து நிற்கையில் இருடிகள் மயக்கநீங்கி, நான்முக னைச் சேவித்து பிதாவாய் எங்களைப்படைத்தாய் இன்று குரவனாய் வத்துச் சயத்தையுத்தெருட்டினாய். இதனால் ஈடேறிக்கதிசேரப் பெற்றோமென்று கொ ண்டாடும் முனிவர்களைப்பார்த்து இன்றுமுதல் பரமசிவன் பாதங்களைச் சிக் கெனப்பற்றிச் சிந்தித்துப்பூசித்து அருச்சித்து ஈடேறிக்கடவீர்கள்; விபூதிகண் டிகை பஞ்சாக்கரத்தைக் கனவிலும் மறக்கவேண்டாம். இச்செய்கையி னாற் சனன துக்கத்தைக்கடந்து இறைவன் பாதநீழலில் வாசமாயிருக்கப் பெறுவீர்களென்று தெருட்டி விடைகொடுத்தனுப்பினார். ஆதலால் எங்கள் ஈசனே பரப்பிரமம், மற்றதேவர்கள் உயிர்த்தொகையாகும்; இவ்வுண்மையை உன்னிடத்து அன்பாய் நீ பிழைக்கும்படி சொன்னோம். இவையல்லாமல் ஆதி யில் உன் பிதாவாகிய பிரமன் சிவபிரான் பெருமைகளைவிரித்து உனக்குப் போதிக்க அறிந்தும் அருந்தவங்களைச்செய்தும் அவன் கருணையினால் இச்செல் வத்தைப்பெற்றும் யாவராலும் பூசிக்கவாழ்த்தும் இருக்கின்ற உனக்கு ஈச மடையக்கூலம் நேர்த்தமையால் அதனை மறந்தாய்; இதுவல்லாமல் உன்பிதா

வாகிய பிரமன் விஷ்ணுவுமுதலானோர் உன்னைப்போலவே அவர் மாயையில் அழுத்தி மடித்தகேதுவான உன்சபையில் வந்திருக்கின்றார்கள்; நீயும் உன் வருக்கத்தாரும் மற்றவர்களும்பிழைக்க நினைத்தீரானால் பரமசிவனுக்கு முதலவியைத்தந்து யாகத்தைமுடித்து புகழை அடையக்கடவாயென்று பல படச்சொன்னார்.

ததீசிப்படலம்
முற்றிற்று.

ததீசியுத்தரப்படலம்.

இவ்வகையாகத் ததீசிமுனிவர் பரமசிவத்தினது ஒப்பற்ற குணநிசயங்களைபும் பரத்துவநிருணயங்களிற் சிலவற்றையும் விவரித்துஉரைக்கவதனைக் கேட்ட தக்கன்கைத்து நீசொல்லிய மேலானபரம் ஊர்ப்புறம்புகளிலிருக்கும் சுகோட்டிற் கிடக்கின்ற எலும்பையும் தலைகளைபும் சரம்பலையும் அணியுமோ புலால்நாறும் பிரோதத்தை ஏந்தித்தியுமோ! கழிந்தகேசத்தை முப்புரிநூலாக அணியுமோ! வராகத்தின்கோடும் ஆமையோடும் தரிக்குமோ! உலகமழிய உயிர்களைச் சங்கரிக்குமோ! புலியதனாடுக்குமோ! யானைத்தோலைப் போர்க்குமோ! கொடிய அனல் மான்குலமுமேந்திப் பிச்சைக்கெங்கும் உழலுமோ! பேயனைப் போல் நடனமும்செய்யுமோ! பூதங்களைப் படையாகக்கொண்டு உலாவுமோ! காளமாநாகங்களை யாபரணமாகச்சூடுமோ! நகுவெண்டலையைச் சிரத்திலே தாங்குமோ! வேற்றுருக்கொள்ளுமோ! மாட்டின்மீதேறுமோ! ஆலத்தையுண்ணுமோ! பேய்கள்குழச் சுடலையிலாடுமோ! ஒருத்தியைச் சடையிலும் மற்றொருத்தியை இடையிலும் இருத்துமோ! பிள்ளைகளையும்பெறுமோ! தாமதகுணத்தைப் படைக்குமோ! இன்னம் அளவற்ற தூர்க்குணங்களைப்பெறுமோ! இவ்வாறான செய்கைகளினால் உங்கள் நசனொருவகைப்பட்ட குணமுள்ளவன் அல்லன், பரகாரியுப்பவன், பரிசுத்தனாய்த் தயாநிதியாய்ச் சகலமங்கலகுணங்களைபும் பெற்றிருக்கவேண்டும்; இதனால் மூலமென்னும் பெயர்பெறலாம். இதற்குப்புறம்பானவனாகலால் அவனுக்குச் சிறந்தயாகத்தில் அவிப்பாகம் தரவே மாட்டேன், மேலும் இனி எக்காலமும் நடக்கவறியாது. இதனை உறுதிபாகக் கொள்ளக்கடவாயென்று அஞ்சாதுசொல்லிய தக்கன்மனத்துணியை அறிந்து தபோநிதியாகிய ததீசிமுனிவன் எமதிறைவனை இவன் பழிகூறலாமோவென்று சிற்றங்கொண்டு ஆல்காலத்தைப்போலச் சீறி இறைவன் உண்மைகளிற் சிறிதும் இவன் உணர்ந்தவன் அல்லன். இப்பாதகனுடன் வார்த்தையாடல் யோக்கியமன்று ஆயினும் பிரமன் விண்டுமுதலான தேவர் முனிவர் முதலானவர்கள் ஒருங்கிருக்கும் இச்சபையில் விச்சுவநாயகனாகிய சிவபிரானைப்பழித்திழந்தபடியால் அவைகளின் காரணங்களை யாவரும் அறியத்தெருட்டுவது நமது கடனென்றெண்ணி அடாதக்கா! இம்மகாசபையில் எமதிறைவனாய்த் தேவாதிதேவரும் விச்சுவநாயகரும் விளங்கும் பரமசிவனிடத்திற் சிலகுற்றங்களைக் காட்டிப்பேசுகியே, அவைகள்வந்த விவரம் யாதாமறியாதவனைப்போற் பெருஞ் செல்வச்சொருக்கினால் மீயங்கிய மூடனே கேகிளன்று சொல்லுவார்.

சர்வாதரியாமியாய் அருளுருக்கொண்ட நிருமலன் பஞ்சகிருத்தியங்களில் ஒன்றாகிய அனுக்கிரகத்தினால் தேவர்களில் முதன்மையாகிய பிரம்மவிஷ்ணுக்களைப்படைத்து பிரமனிடத்திருந்து சராசரப் பிரவஞ்சத்தை படைப்பித்து விண்ணொளித்திற்பொருத்தி அவைகளைக்காத்து அவைகளுக்கு உரிய வினைப்போகங்களை யூட்டி, நடிப்பித்து அவைகள் பெறும் பதங்களிற்சேர்த்து இவ்வாறாகச் சனனமரண துக்கத்திற்பட்டு அலையுஞ்சிவகோடிகள் சிலகாலம் அல்லலற்றுச் சுகாதீத எல்லையைச்சேர்ந்து களித்திருக்கத் திருவுளங்கொண்டு உருத்திரனாக அண்டரண்ட புவனசராசரங்களையும் அழித்தொடுக்கிப் பின்பு கிருட்டி திதிகருத்தாக்களையொடுக்கி ஏகனாய் நின்று மீளவும் இப்படியே உலகங்களை யுண்டாக்கி தன்னொப்பற்ற திருவிளையாடல்களை நடத்திவருவான். இச்சர்வ சங்காரங்கடோறும் மரித்துப் பிறக்குஞ்சிருட்டி. திகித்தலைவரைப் பரமென்றெண்ணித் திரோபவத்தினும்து பவத்திற்பட்டு உழலுபுடர்கள் சுருதி குருசுவானுப்பவங்களினாலே தெளிதற்குக் காரணமாக மாயனென்பு களையும் பிரமன் கிரங்களையும் மாலையாகவுங் கேசங்களை உபவீதமாகவும் அணிவான். இவ்விருவர் செய்த தவமுயற்சியினால் சர்வசங்காரகாலத்தில் அவர்கள் களேபரங்களைச் சூலத்திலேந்தி நெற்றிவிழியினாலே நீரூக்கி அநீற்றைப் பூதியாகவணிவான். கிருபாநிதியாதலால் தம்மையடுத்த உயிர்கள் பாபரகிதமாய் முத்திபெற்று உய்யும்பொருட்டு இவையனைத்தையும் அணிந்ததே யல்லது இவைகளாலே தம்மைப்புகழும்படியன்று; அகந்தையிற்சிற்தவனே மற்றவைகளையும்விவரமாக அறிவிப்போம்கேள். முன்னாளில் இரணியாக்களென்னும் அசுரன் பூமியைப்பாயாகச்சுருட்டிச் சீவாசிகள்வருந்தப்பாதலத்தில் மறைந்திருந்தான். அதைக்கண்டதேவர்கள்நடுநடுங்கி விஷ்ணுவைத்துதித்தார்கள். அவர்கள் வேண்டுகோளின்படி மாதவன்வராகவருவங்கொண்டு பாதலத்திற்சென்று தன்கூரியத்தங்குனிஹற்பாய்த்து அவ்வசுரனைக்கொன்று பூமியை முன்போல் தாபித்து அச்செய்கையைப் பெரிதாக நிலைத்தவனாய்த் தானே பரமெனமதித்துச் செருக்கிப் பூமியைத் தன்கூரிய கோட்டிஹற்கல்லி உபத்திரப்படுத்துகையினாலே பிராணிகள்வாடிப் பரமசிவத்தைக்குறித்து முறைபட்டார்கள்; அத்தருணத்திற் சிவபிரான் எழுந்தருளிவராகத்தின் கோடுகளைப்பறித்தான். அதனால் விஷ்ணு தன்செருக்கடங்கி இறைவனைச்சரணடைந்து போற்றிசெய்ய பொறுத்துத் திருக்கயிலைக்கெழுந்தருளி அக்கோடுகளைச் சின்னமாக வணிக்தான், அவை பிறையைப்போல இப்போதுத் திருமார்பிற் பிரகாசித்திருக்கின்றன, இதுநிற்க, மற்ற செய்கைகளையும் வேதபூவமாகச் சொல்லுவோம், கவனமாய்க்கேள், முன்னொருகாலத்திலேதேவர் அசுரர் திரண்டு திருப்பாற்கடலைக்கடையும்போது மத்தாகநாட்டிய மந்தாகிநி. நாமுவதைக்கண்டு விஷ்ணு கூர்மமாய்த் தாங்கிநிற்க மீளவுங்கடையைல் அமுதம்தோன்றிற்று, அதனைத்தேவர்களும் அரக்கரும் கண்டு எமதெமதெனப் பொருவதையும் பாராமல் தான்மந்தரத்தைத்தாங்கிய வலியைப்பெரிதாக எண்ணி அகந்தைகொண்டு கிரம்வானத்தைமுட்ட ஒங்கிப்பாய்த்து பூமித்தளிக்கக் கடலைக்கலக்குகையில் யாவரும் இவ்வுபாதிக்குஞ்சி எமதிறைவனைத் துதித்தார்கள். அந்

தருணத்திற் பரமசிவன் அவ்விடத்துக் கெழுந்தருளி ஆமையினோட்டையும் பெருமிதத்தையும் ஏககாலத்திற் பறித்தபோது விஷ்ணு சோர்த்து நடுங்குந்து துதிக்க இரங்கிக் கிருபாநோக்கமளித்து அமுதத்தினைத் தேவருக்குப்புகரிக் கட்டினையிட்டு வெள்ளியங்கிரியைச் சேர்ந்தனன். இறைவன் அனுக்கிரகப்படி மாயன் மோகிவிவடிவெடுத்து அரக்கரைவஞ்சித்து அடங்கி விண்ணவர்க்கு அமுதமீர்தான். அங்கமடத்தினோட்டையும் எம்மிறைவன் பன்றிக்கோடுக ளுடன் தரித்தான், ஆமையோடு அணிந்த திருவிளையாடலிலுவாரும்:

இனிச் சிவபிரான் ஐயமேற்ற சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோம் ஆதியிலே தாருகாவனத்து இருபுகள் இறைவன்மாயையிற் பட்டுமயங்கி பரமசிவத்தினிட த்து அன்பு செலுத்துவதற் பிரயோசன மில்லையென்றும் யாகங்கள் செய்த லே மோட்சம் அடைதற்குக் காரணமென்றும் நினைந்து அவ்வாறே நடத்தி வருகையில் இவர்கள் செய்கைகளைச் சிவபிரானே யறிந்து விஷ்ணுவைத் திரு வுளத்திற்கருதினர். விஷ்ணு அக்கணத்தி லனந்தசயனத்தை நீங்கி வெள்ளியங் கிரியை அடைந்து நந்திதேவர் அனுமதிபெற்று இறைவன் சன்னிதானத்தைச் சேர்ந்து மும்முறை வணங்கித்துதித்து நிற்க சிவபிரான் தன் எண்ணத்தைக் குறித்துக் காட்டி சிங்காதனத்தை நீங்கினவராய் விஷ்ணுகரத்தைப் பற்றிக் கொண்டு வெள்ளிமலையைக் கடந்துபோய் கண்ணனைப் பார்த்து பஞ்சசத்தி களில் ஒன்றாகிய உன்னுருவைக் கொள்ளென்று திருவாய்மலர்த்தருகினான்; அவ்வாறே மாயன் கோடி சூரியப்பிரகாசமாய் இலக்கணத்துக்கு மேற்பட்ட வடிவுடன் மோகினி யுருவெடுத்து மாயைக்கரசியான பார்வதிகண்டாலும் மயங்கத்தக்க நடைநொடி பாவனையைப் பெற்றுநிற்க தாமுஞ்சிறந்த பிச்சா டன வேடங்கொண்டான் அவ்வடிவின்சீன மோகினிகண்டு காமவிகாரத்தி னாற் சோர்ந்துகர்த்தன் அனுக்கிரகத்தினால் உணர்வுபெற்றதனால் அன்றுமுதல் வைகுந்தவாசிக்கு மாலைன்னுத் திருகாமமுண்டாயிற்று; ஆதலாற்பரமன் திரு வடிவின் சுந்தரத்தையாவாலும் ஒப்பிட்டுப்புகழப்படுவோ பின்புபரமன் திரு மால் தம்முடன்வர முனிவர்களுக் கிருப்பிடமாய்த் தராதலம் புகழுஞ் சிறப் பையுடைய தாருகாவனத்தருகிற் புகுந்து அவரைநோக்கி நீர்மைமதியாமல் தவமேபரிதென்றெண்ணி நோற்கின்ற முனிவர்கள் வாடிஞ்செய்யுஞ் சோலை கிடோறும் சென்று மையலுண்டாக்கி, அவர்கள் கொண்ட விரதங்களை அழி த்து நம்பிடத்துக்கு வருக என்றனுக்கிரகஞ்செய்ய அவ்வாறே மாயன் விடை பெற்றுப்போய் வேள்வியுத் தவமுமே மோட்சத்தைத் தருமென்றெண்ணி நடாத்தும்இருடிகள்வாசமாகிய இடங்களிற்சென்று அளவற்ற மன்மதர் ஏககா லத்திற் கரவேகமாய்ப் பிரயோகிக்கும் புட்பபாணங்களைப்போல விழிமலர் களைச் சுழற்றிப்பார்த்து புன்முறுவல் விளைத்து செம்பஞ்சுட்டிய பாதங்களி லணிந்த சிவம்புகளும் கரங்களிலமைந்த வலையங்களும் கலிக்க அன்னத்தைப் போல மெல்லெனநடந்து கிளியை கிகர்த்துக்கொஞ்சி யாண்டும் திரிவதை இருடிகள் கண்டவுடன் காமவிகாரத்தலைமேற்கொண்டு மதியமயங்கினவராய் வீர தவறுதிகளைமறந்து வேள்விநிலைகள் கலைந்து உடைசோர்த்து காமவெள் ளம்பெருகவருந் தி யாஜையுண்ட விளங்கிரியைப்போல உள்ளுடைத்து சிவ

கருணையினால் வந்தமோகினியின் இலக்கணவடிவைப் பாதாதிசேசபரியந்தமும்
 ரோக்கிரோக்கித் தவவொழுக்கத்தைத் துறந்து சுடலாக்கண்டவிட்டிலைப்போ-
 லப் பலதிகையினின்றும் விலாந்துவந்து சூழ்ந்துகொண்டவராய்ப் பெண்கள்
 நாயகமோ பெண்கள் சுகாமணியோ உமதுதிருநாமம்யாது நீர் இருக்கும் தான
 மெது? திருவாய்மலர்ந்தோதும்பெண்ணரசோ நீர்வசிப்பது பூவுலகமோ பொன்
 னகரோ பிரமணுலகோ மன்மதன்பதியோ வைகுந்தவளநாடோ அல்லது அசு-
 ரனா வஞ்சித்தழித்துத் தேவர்களுக் கமுதம்பகிர்ந்த மோகினியோ,பெண்ணே
 கண்ணே உமது பெருமைகளை யாவரார் புகழ்ப்படும். எங்கள் தவப்பேற்றி-
 னால் இவ்விடமெழுந்தருளினீர். அடியோங்குள் இடத்திற் கருணைசெய்து உம
 தினக்கத்தை யளிக்கவேண்டும். நீரிட்டபணிவிடைகளைச்செய்யக் காத்தி-
 ருக்கின்றோம். நீர் விரும்பிய அனைத்தையும் இங்கிமிஷத்திலே தரவல்லோம்.
 யாங்கள் காமமோயினுற் பிராணனை யிழப்பதற்குமுன்னே நீர் தயைசெய்து,
 அதற்குரிய இன்பரசத்தைக் கட்டாட்சித்துப் பாதுகாப்பதன்மையும் மன்மத
 பாணத்துக் கிரையாகாமமும் உமது வடக கங்கணங்களணிந்த திருக்கரத்தி-
 னாலே சற்றணைத்து ஆதரிக்கத் தயையிலையோ என்றவெனத்த முறுவிலைத்-
 திற்று, கரங்களைநீட்டிப் பலபல விதங்களாகக் கெஞ்சிக்கெஞ்சி இரந்து தொ-
 டர்ந்து அக்கினியிற்பட்ட காந்தன் மலரோயொத்து மெய்கருகி விரகாக்கினியி-
 னால் இறந்தவர்களைப்போலவுஞ் சித்திரத்தை யொத்தும் பொற்பாவையை
 நிகர்த்தும் அறிவழிந்து, பின்பற்றித் தொடர்ந்தும் நின்றும் விழுந்தும் இவ்வ-
 கைகளாக அலைந்து உழன்றார்கள். இவ்விருடியர் இப்பாடுபட்டிருக்குந் தரு-
 ணத்தில், இவர்கள் பத்தினிமார் வாசஞ்செய்யுமிடத்திற் பரமசிவன்செய்த
 திருவினையாடல்களிற் சிலசொல்லுவோம், மோகினிவடிவுகொண்ட விண்டு
 வைத் தவசிகள் பக்கலுக்கேவிய பின்பு எமது இறைவன் சிவந்தசடைகள்
 அசைய சர்வாங்க தூளிதராய் திருக்கரங்களிற்சூலமும் பாத்திரமுமேந்தி
 வேதப்பாதுகைகளைக் கால்களிறொடுத்து, ரிஷிபத்தினிகள் வாசஞ்செய்யும்
 பர்வசாலைகளில் அவர்மனத்துக்கினிய சுந்தரயிருத்த புருடனாகிப்போய் பண்-
 களுடன் சுருதிநோப்பாடிக்கொண்டு ஐயமேற்பாணப்போலத் திரிகின்றபோ-
 தில் உயிருக்குயிராய் எங்கும் பரிபூரணமாய் நிறைந்தாட்டும் பரமசிவத்தின்
 கீதங்களினேசையைத் தவத்தரத்தேவிமார்கேட்டவுடன் மனமுருகி யாரம்மா
 நம்முடைய வீதிகளில் இப்படி அற்புதமாகப் பாடிவருகின்றவர்; அந்தப்
 புண்ணியனைக்காண மனம் விரும்புகின்றது, வாரும் வாருமென்று ஒருவரை
 யொருவர் கூவிக் கூட்டங் கூட்டமாய் வீதிகளில் நெருங்கி, எமது இறைவ-
 னைத் தரிசித்தவுடன் காமுற்று மன்மதபாணங்கள்சாடப் பொறிகலங்கி நாண-
 மட மச்சவரம்புகளைக்கட்டி மனமருண்டு, காமலாகிகொண்டு சோர்ந்து,
 இறைவனிடத்து ஆசையென்னும்வலையிற்சிக்கிய அக்கன்னியர் செய்கைகளிற்
 சில பேசுவோம், இந்தத்தவசியினது கீதங்கள் செவிகளுக்கு அமுதமாகப்
 புகுந்தவுடன் தேகம்பரவசமாய்க் கொங்கைகள்விம்மிச் சரீரம்பூரித்து அவை
 யவங்களில் அணிந்திருக்கும் ஆபரணமுதலியவைகள் சிதறிப்போன இடத்தெ-
 ரியவிலை,காமக்கவலையிற்பட்டு உழல்கின்றோம். இதனால் இக்கோலம் அற்புத

வடிவாய்க் காணுகின்றதென்று சிலர் சொல்லித் தொடரவும், இவ்வையருடைய செய்கைகளை யோசிக்கும்படித் துப்பிச்சைவேண்டி இவ்விடம்வந்தாரோனக்காணவில்லை. கன்னியமாயைப் பூட்டவந்தாப்போலத் தோன்றுகின்றதென்று சிலபெண்கள் பேசவும் இவருக்கான வுண்டியையும் உடையையும் தந்து பஞ்சணைமெத்தைவிற சரசசல்லாபமா யிருந்து களிக்க இம்மங்கையர்களில் யாரும் நினைக்கவில்லையெனப் பலர்வருந்தவும், இத்தாருகாவனத்துக் கெழுந்தருளிய இவர் மற்றொருபதிகளிற் சென்றவால்லப்போலத் தோற்றுகின்றது. ஆகையால் நாம் முன்செய்த தவப்பயனாகும் இதற்கையமேயில்லையென்று அளவற்றவர் புகழ்ந்து சொல்லவும் இந்தியோகிக்கு ஆரிடத்தினும் விரும்பியில்லையோலத்தோற்றுவதாதலால், தொழுகின்றவரைப்போலக்கிடடி. அணைத்து இன்புறுவோமென்பார்சிலர். சிலர் தங்கவனையல்களுடன் ஆடைசோரக் கரங்களை நெறித்து அஞ்சி நாணுற்று, நடுத்தெருவி விரும்பாணவியிட்டு நீங்க மனமெழாமற்றிகைத்து நின்றனர். சிலர்சொன்னத்தையொத்தசாயலையுடைய தேகமெங்கும் காமன்களைகள் பாய்ந்து உயிரைவாட்ட மயிக்கால் தோறுங் காமநீர்பாய்ந்து வருந்துவார். சிலர் பசுபதி பாசம்நீங்கிய தவத்தார்பெறும் பரமபதயிதுவேயென்று ஐயர்கோசத்தினிடத்து விரும்புற்றுப்பார்த்து களியிருத்து கரங்களிலணிந்த வளைகள்சோரவும் பரிவாய்க்கும்பிடுவார். சிலர் இறைவனிடத்தற்ற ஆசையினால்வருத்தி, இல்லங்களிற்சென்று பாலேடுடன் அன்னமுங்கொண்முவந்து, கரங்களினின்று கழலும் வளையல்களுடன் பாத்திரத்தி விடுவார். சிலர் பரமசிவத்தைப்போலக் கோலங்கொண்ட இவர் இவ்விதிகள் பவித்திரமாக வரக்கண்டும், இடையிலணிந்த வத்திரம் சோர்வதினால் நமக்கென்னகுறை? கண்கள்குளிரத் தரித்தலே மேன்மையென்று களிப்பார், சிலர் நாணமே முதலானவைகளை ஒழிக்கோம் தேவாரிடத் துற்றமையால் மனத்தைவாட்டுகின்றதால் நிறைவாம்பற்றோம். காமக்கனல் தகிக்கின்றது, தேவாரீர் சற்றுத் தயையெய்து பிராணபிச்சை தரவேண்டுமென்று இரப்பார். சிலர் ஐயருக்கையம் பகிரக்காங்களிலேந்திவந்த அமுதுபடி. விரகத்திக்கொளுத்த வெந்து சாம்பலாகக்கண்டு, அவர் திருமேனியிற் பூசிக்களிப்பார். சிலர் எங்கள் இச்சையைத்தீர்த்து ஆளுமென்று அழகிய பாதகமலங்களிலே தொழினும், சற்றுமிரங்கிக் கருணைசெய்யாது வினாந்துசெல்வது இவர்களுத்தாகக் காணுகின்றதனால் ஐயமிட வேண்டாமென்பார். சிலர் சூலமும் சடையும் நுதல்விழியும் பிறையும் செக்கர்வடிவும் சர்வாங்கதூளணமும்அணிந்திருப்பதினால், இவர் ஆலமுண்டு அடியவரையாண்ட சிவபிரானே யாமென்பார். சிலர் இவ்வையர் குறியினின்று சிந்துத் திவலைகளி னென்றன்றோ? உலகங்களைப்படைக்கும் பிரமனானதென்று பேசுவார். சிலர் அன்பர்சுச்சமைத்த அன்னத்தைக் கரங்களிலேந்திக் காமவிகாரம் மதியையமக்கத் தள்ளாடி. நடந்து, ஒளிக்கொளியாக விளங்கும் இறைவன் உருவெளித்தோற்றத்துக்குப் பகிர்ந்துவாவார். சிலர் இறைவன் திருவழகைக்கண்டவுடன் ஆசைகொண்டு, உடைசோரக்கண்டும், பெண்குறியை ஒருகரத்தினால்முடி, மற்றொன்றினால் விழிகளைப்புகைக்க அடங்காமையால் வெட்கி நிற்பார். சிலர் நல்விருத்தாக

வெழுந்தருளினீர். அமுதொத்தபோசன மிடுவோம், அதையுண்டு கருணையுற்று இமைப்போதேனும் எங்களைத் தழுவிக்கலந்தகல்வது உம்மைப்போன்றவர்களுக்கு அழகென்பார். சிலர் சூலத்தையும் பாத்திரத்தையும் ஏந்தி ஏன் வூர்த்திப் பாதங்கேணுவத் திரிகின்றீர். நம்முடைய மானிகையில் வந்திருந்து பால் நெய்முதலிய அறுவகைச்சுவை யுண்டியைப் புதித்து, எங்களைக்கலந்தின்புற்று சுகித்தேயிருக்கலாம் வாருமென்றுவேண்டித் தொடர்வார். சிலர் தரிசித்த கன்னியர் ஆடவர்காழுறுஞ் சுந்தரமுள்ள வடிவம்பெற்ற நீர் அற்பமான ஓட்டையேந்திப் பிச்சைக்கு எங்குமுழுவதென்ன அசியாயுமென்பார். சிலர் தெய்வகடாட்சத்தினால் இன்றுமமைக்கண்டவுடன் மனமுருக்கக்கலையிழந்து வருந்துகின்றோம் இவியாவது தயவுசெய்து எங்களைத் தழுவி முத்தமிட்டுப்போமென்று பெருமூச்சொழிவார். சிலர் ஒபெண்களை ! தாமெ இவ்விடத்தேடி வந்த இத்தலத்தார் நமது விரகநோயையொழித்தல்லதுபோகார், ஏன் மேல்விழுதின்றிவிடப்பார். சிலர் எங்களை அரக்கக்கன்னியமொன் நெண்ணியோ! நாங்கள் நிறையழிந்து தொடர்ந்து வேண்டினாலும் இனங்கீர், இப்பாதகம் உம்மைவிடமாட்டாது, வன்மத்தைவிட்டு மனையில்வந்துபோமென்பார். சிலர் எங்கள் கலையைத்தாரும். அல்லதுகொண்ட விரகத்தைத் தீரும், ஒன்றும்பேசாமற் கூடவாரும், உமது குறிப்பின் வழியே செருமென்று நெருங்கிக்கேட்பார். சிலர் இலிபவசனங்களைப்பேசி எங்களைச்சேர்ந்து போமென்று கெஞ்சிக்கெஞ்சி இரங்காலும் ஆசைநீர அணையாது செல்கின்றதார் சங்கரனென்பது இவருக்கு அகிருமென்று தூறுவார் இத்தன்மையாய்ப் பலவாக நிவிபத்தினிமார் சொல்லி நெருங்கிக் கலையும் சங்கங்களும் பூண்களும் நானாமும் அரியகூட்டித் தன்மைகளும் நீங்கி ஆசைவலையிற் சிக்கியருந்தும் பிராணவெத்தாங்கி, விகாரத்தினாலேங்கி தொடர்ந்து வரும்போது, எமது சுந்தரன் அழகியபாதங்கள்விளக்க அவ்விதிகளிற் சிலதூரம் விணைவாசித்தும், விடஇடங்களில் ஆதமத்தைவிரித்தும் சிலநேரம் தமது மகிமைகளைக் காட்டியும், சில இடத்தில ஐயமேற்றும் சில இடந்தொண்டனா யொத்துத் தமது பெருமைகளைத் துதித்தும் நடக்குங்கலையில் இலந்தமிக் குச் சமமான ரூபலாவண்ணியங்களைப்பெற்ற நிவிபத்திலிகள் பரமசிவன் பாதங்களிற் சொரிந்த மலர்களும் கழன்முறைந்த வளைகளும் பல்பூண்களும் மன்மதனெவிய பஞ்ச புஷ்பபாணங்களும் அவ்விதிகளெங்கும் நிறைந்து விளங்கின.

கேட்டிங்களோ சவுனகாதி நிவிதிகளே பரமசிவன்கொண்ட கோலத்தை விண்மொகிய மோகிலிகண்டு ஸ்ரவஸ்கொண்டு சோருவளாயின் தவத்தியர் செய்கைகளை இவ்வகையெனச் சொல்லிமுடியுமோ! அக்கலையிற் சீதேவிக்கு இணையான வடிவுடைய தவப்பெண்களின் கற்பெண்ணுஞ் சமுத்திரமானது ஐயன் திருக்கோலமென்னும் மந்தரத்தினுற் கலக்கப்பட்டு நிறையழித்ததாயினும் விகற்பமின்றியொருமைப்பாட இச்சித்தகன்னியர் காமியத்தை விரும்பிப்போற்றியதால் அவர்கள் இஷ்டப்படி இந்திரசாலமென்னப் பற்பலவுருவம் அவர்கள் மனத்தில் திரோபவத்தினால் தோற்ற அவைகளைக் காட்டுபாக

ஆசைதீரத் தழுவித் தங்களின்பம் நிறைவெய்தியதாக ஆனந்தத்தழுந்திய காலையில் பிரசவ வருத்தமின்றித் தண்டு கமண்டலஞ் சடைமுடி மரவுரியுடன் நாற்பத்தெண்ணூரம் ரிஷிகளைப்பெற்றார்கள் சிவத்தின் திருவருளினால் உத்தவராதலால் இறைவன் பாதகமலங்களிலே தொழுதுபோற்றும்போது கழுத்தன் கருணையுற்று, நம்மைக்கருதி இவ்விடத்திலே தவங்களைச்செய்யக் கடவீராமென்று அருளியவாறே சேவித்து விடைபெற்றுப்போய்ப் பரமனைநினைந்து தவத்திலிருந்தார்கள்; அதன்பின்பு அக்கன்னியர் களிப்பறமற் சமுத்திரத்தைப்போலத் தொடர்ந்துவரக் கண்மலருடன் ஆயிரங்கமலங்களை அருச்சித்த விண்டெவுக்குத் திகிரியளித்த இறைவன் ரிஷிகள் வர்சஞ்செய்யுஞ் சாலைகளிடத்தில வருங்காலையில் மோகினியானவன் தவத்தாக்கட்டம் பின்பற்றிக் கெஞ்சிக் கிடக்க, இறைவனைச் சந்தித்தான். அதெப்படியிருந்ததென்றால்? கங்கைபையமுனைகலந்த காட்சியைப்போன்றது. அக்காலையில் இறைவன் தமது உருவைப் பாதகராகிய முனிவருக்குத் தோற்றுவது வேற்றுருக்கொண்டு நீங்கி நின்ற காலையில் சிவகடாட்சத்தினால் ரிஷிகள் மையல்தெளிந்து தங்கள்தேவிமார் தமது வடிவமாறி அலங்கோலமாய்ப் பரந்திருப்பதைக்கண்டு இவர்களும் நம்மைப்போலவே இவ்விடத்தின் மால்கொண்டு உடைவளை நாணமுதலானவைகளை நீத்தார்தள்ளென்றெண்ணி, மோகினியிடத்தூற்ற கவலையிற் சிறிதுநீங்கி தங்கள் பத்தினிமாருடைய ஈனநிலையைக்கருதிவருத்தித்திகைத்தேங்கி மானம் பாதிக்கப் பெருமூச்செறிந்து பிரேதங்களைப்போல நின்று எண்ணுவார்கள். அழகிய நிறம்பத்தையுடைய இம்மோகினி நமது தவத்தை அழித்தாள் அந்தப் பிச்சாண்டி நம்முடைய தேவிமார் கற்பைக்கெடுத்தாள். ஐயையோ! காமம் இன்னலிலேதள்ளுமென்பதைத் திஷ்டாந்தமாக்கண்டோம். இதென்னமாய் மென்று ஆலோசித்துச் சொல்லுவார்கள். நமது பத்தினியர் நிறையைக் கெடுத்தவன் கயிலைக்கிறையாகிய சிவனாகும்; மோகினியாகவந்து நமது விரதவறுதிகளைப் பங்கஞ்செய்தவன் உலகையுண்டகண்ணனாகும் இவன்பரமசிவன் புணர்ப்பினால் இவ்விடம்வந்து இதுவரையில் அரிதாகச்செய்துபெற்ற தவங்களைக்கொன்றானுயினும் அதனைமீளவும் நோற்றுப்பெறலாகும்; கபாலத்தை யேந்தி ஐயமேற்பாணைப்போலச் சிவன்வந்து தராதலமெங்கும் புகழ்பெற்ற இத்தாருகாவனத்திலிருக்கும் நமது பத்தினிமார் கற்பையழித்த வசைமோழி ரூரியசந்திரரிருக்கின்றவரையும் அழியாமல் நிலைபெற்றிருக்குமோ ஓ! ஓ! இதற்கென்ன செய்வோம் இச்செய்கைக்குக் காரணம் சிவனல்லது வேறில்லையென்று வடவைபோற்கொதித்து எதிரில் கிற்கின்ற தேவியரைச் சிறிப்பார்த்து, ஆர்பின்போகின்றீர்? கற்பழித்து உயிர் சுழப்பதினும் இறத்தல் நன்காகும். இனியாவது உங்கள் இல்லங்களைச் சேருவீரென்று அதட்ட அவர்கள் பயந்து இறைவன்வடிவை நினைந்துநினைந்து வாடி அக்கிராரத்தைச் சேர்த்தார்கள்; அப்பொழுது பரமசிவனும் விஷ்ணுவும் கொண்டகோலத்தைத் தரிசிக்கவிருப்புற்றுப்பிரமன்முதலிய தேவர்கள் விண்ணிடத்திலிருந்துகித்துதித்துவணங்கியிருக்கின்றகாலத்திற் சிற்றறிவையுடைய ரிஷிகள் கோபம் தணியாதாராய் நம்மை வஞ்சித்து மோசஞ்செய்த பாஷாண்டியைக் கொன்று இவ்வபவாதத்தை நீக்க

கிக்கொள்வது காரியமென்று ஆலோசித்தாராய் அதற்கடுத்த அபிசார வேள்வியினைத் தொடங்கி வேம்புமுதலிய விஷச்சமித்துக்களாலும் அவ்வெண்ணையாதிய ரெய்களாலும் அதர்வணமந்திரபூர்வகமாக நடத்திவருகின்றபோது பார்க்கப்பயங்கரமான கோரரூபத்துடன் இடியஞ்சமுழங்கிப் பிறையைப் போலக் கூரியதாய் வளைந்த நகங்கள்பொருந்திய கைகளேவீசி அக்கினியை யொத்து விழிகள்சுழலக்கோபித்து ஒருபுலியானது அத்தீயின்மத்தியி லெழுந்தவுடன் அதனை யுபசரித்து ஈசனைக்கொன்றுவரக்கடவாயென்றேவினார்கள். அவ்வேங்கையானது கடுமையாகப்பாய்ந்து உலகம்நடுங்க மேலிட்டெவரஅதை இறைவன் பற்றியுரித்து அவ்வதனை யிடைபிலுடுத்தார். இச்செய்கையைத்தெரிந்து ரிஷிகள் பொங்கியிளவுஞ் சூலமொன்றை யுண்டாக்கித்தூண்டினார்கள். அப்படையானது அக்கினியைக்கக்கி உலகமெங்கும் நடுங்கச்சுழன்றுவர, அதை எமது கர்த்தன்பற்றி நமக்காயுதமாக விளங்கக்கடவாயென்று கரத்திலேந்தினார். பின்பு கலைமானொன்றைச்சிருட்டித்தனுப்ப, அக்கலைமானானது ஆகாயத்திற்பாய்ந்து அண்டங்களதிரக்கூவிக் கூரியகொம்புகளை யசைத்துத் தாண்டி வருவதை லோகநாயகன்கண்டு, கிருபாநோக்கம்பாலித்தழைத்து இடைவிடாமல் நமது கிரவணுனந்தமாகக் கூவியிருப்பாயென்று இடக்கரத்திலேதாங்கினார். பின்பு அளவற்ற கருநாகங்களை யுண்டாக்கியனுப்ப, அவைகள் உலகமெங்கும்பரந்து விஷங்களைக் கக்கிக்கொண்டு சீறிவருவதை இறைவன்கண்டு முன்கருடனுக்கஞ்சி வந்தடைந்த சர்ப்பங்களுடன் ஆபரணமாக அணிந்தார், அதை முனிவர் அறிந்து கோபித்து அளவற்ற பூதவெள்ளங்களைச் சிருட்டித்து சிவனைக்கொன்று வரும்படித் தூண்டினார்கள்.

அக்கணங்கள் புவனங்களதிர ஆர்ப்பரித்துமேலிட்டுச் செல்வதைக் கண்டு, தம்மையடுத்தவர் தீங்குகளையகற்றிக் காக்கவல்ல இறைவன் அவைகளைக் கிருபையாக வரவழைத்து தமது சேனைகளாக்கிக்கொண்டார். அதன்பின்பு வேள்வியைமுடிக்கி நகுலெண்டலையொன்றை நிருமித்துபரமனை யுண்டு வரக்கடவாயென்று செலுத்தினார்கள்; அதுவெளிப்பட்டவுடன் பகிரண்டங்களும் நடுநடுங்க நகைத்துப்புறப்பட்டு வருவதைநோக்கித் தமது திருக்கரத்தினேந்திச் சிரத்தினின்று உனது பணிவிடையைச் செய்திருப்பாயென்றணிந்தார். இதையறிந்த ரிஷிகள் வடவையைப்போற்பொங்கித் தாங்கள்கற்ற அதர்வணமந்திரங்கள் அனைத்தையும் ஒருவகைப்பட நிருமித்து எமதையனை நாசஞ்செய்யப் போக்கினார்கள், அவையொரு தடியுருப்பெற்றுத் திசைகளெங்குஞ் செவிடுபடவொலித்து வருங்காலத்தில் அவ்வதர்ச்சியினாலே தேவலோகத்தார் பூமண்டலவாசிகள் ஐயன் அனுக்கிரகத்தினால் இறவாமல் இடியுண்ட சர்ப்பங்களையொத்தொடுங்கி வருந்தினார்கள் அப்படி மேலிட்டெவருவதை இறைவன்பற்றி நமது செவிக்கின்பமாகக் கறங்கி யிசைகளைப்பாடி யிருப்பாயென்று திருக்கரத்திற்பற்றி கின்றார். பின்னும் அக்குண்டத்தில் முயலகனென்னும் அரக்கனை யுண்டாக்கி வேள்வித்தீயையுங்கூட்டி ஈசனைநாசஞ்செய்து வரக்கடவிரொன்றேத்திவிடுப்ப வெளிப்பட்டவுடன் திரிலோகங்களும் கலங்கவினாந்து ஆர்ப்பரித்து வரும்போது திருக்கரத்தைநீட்டி அவ்வேள்வித்தீயை மழு

வாக வேந்தியும் முயலகளைத்தள்ளிப் பாதங்களின்மிதித்தும்கின்றார். இவைகளனைத்தையுந்தரிசித்த தேவர்கள் ஆனந்தபரவசராய்க் கர்த்தன் குணதிசயங்களைத் துதித்து வாழ்த்தினார்கள்; இச்செய்கைகளை முனிவர்களறிந்து ஐயையோ எத்தெத்தனைபொருள்களை விதித்தேவினாலும் அவைகளிவனைக்கொல்லாமல் அவனுக்கடங்கினவேயென்று மிகவும்வருந்திப்பொருமையினுலச்சங்கரா! நீராமடையக்கடவையென்று அளவற்றசாபங்களைவிட்டார்கள், அவை இறைவனிடத்து நெருங்காமற்பிரசண்டவாயுவை நேர்த்தியைப்போலவும் அனலிற் பட்ட பூனைப்புட்பத்தை நிகர்த்தும் அழிந்துபோயின; அதனைக்கண்டு தாங்கள் செய்த முயற்சிகளொன்றேனும் பயன்படாததினால் வேறுசெயலற்றுச் சோபமுற்று நங்கம்பெற்று நீங்காதபாவமும் பழிபும் பிணங்களைப்போலப் பூரிக்குச்சுமையாக நின்றார்கள். கேட்டவர்களோ! சவுனகாதிரிவினோ! அரியதவங்களைச்செய்தும் இருவினைகளைக் கூட்டிமுடிக்கும் இறைவனொருவனுண்டென்றுணராத விவேககுணியர்களாகிய இந்த ரிவின்கள் அஞ்ஞானத்தை. யென்னென்றுசொல்லுவேன்; இறுதியில்லாத பரம்பொருளை முடிக்ககினைந்து வேள்வியில் அளவற்றகொடுமைகளை யுண்டுபண்ணி யேவினார்கள் சபித்தார்கள் இவைகளால் அவரை யழிக்கப்படுமோ? 'கெடுவான் கெடுகினைப்பான்' என்னும் வாய்க்கியத்துக்கியையத் தங்கள் பெருமிதங்கள் அனைத்தையும் இழந்து வுசைபெற்றுத் தீனராணர்கள்; அக்காலத்திற் கங்காசடாதராகிய பரமன் தமது பாதத்திலுன்றிய முயலகன் மெல்லமெல்ல எழும்பியசைய அவன் அகங்காரத்தை யடக்கத் திருவுளங்கொண்டு தமதானந்த நடனத்தைச் செய்வதாயினார். அவ்வதிர்ச்சிவினற் சகமனைத்தும் நடுக்குற அநிலடங்கிய சிவராகிகள்பயந்து திடுக்குற்றேங்குங் காலையில் தாருகாவனத்து முனிவர்களும்மடித்தவரைப்போலத்திகைத்து நிலத்தில் மறித்தகாலத்தில் அவ்வானந்த நடனத்தை விஷ்ணு பிரமன் தரிசித்துக்களித்துச் செயசெயவெனப்போற்றிற் காங்களைக்கூப்பித் தொழுதிருக்க தெவெந்திரன்முதலியதேவர்கள் பணிகின்றவனையொத்து அடியற்ற பனையைப்போலச் சாய்ந்தார்கள். இவ்வகையாகச் சகலரு மறித்தசெயலைக் கர்த்தன் திருவுளத்தறிந்து நடனத்தைநீங்கிக் கிருபாகோங்கும்பாலிக்க இந்நிரான்புதலியோர் அவ்வாறெழுந்துவாழ்த்தி நிற்கின்றபோது தம்மை மதியாமல் அகலையுற்று அயர்ந்த ரிவின்களிடத்து அன்பாய் அவர் மயக்கத்தைத் தவிர்த்தகாலத்தில் அவர்கள் நல்லுணர்வுதித்து மனங்குழைந்தவராய்க் களைப்பொறுத்து ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்று பாதகமலங்களிற் சேவித்துப்போற்ற அவர்களிடத்து அன்பாய் இன்றுமுதல் நமது பஞ்சாங்கரத்தைச் சபித்துத் தவத்தைச்செய்வீரென்று அவ்விடத்திலிருத்தி விஷ்ணுபிரமன்முதலியவர்களுக்கு விடையளித்து திருக்கயிலைக் கெழுந்தருளினார். செய்நன்றிகொன்றதக்களை! சிவன் புலிய்தன் ஆதியானவை தரித்தவகையும் நிருத்தஞ்செய்த காரணமும்சொன்னும், இனிமற்றவிவரமும்விரிப்போம் கேட்பாயாக. பூர்வத்திற் கயாருரொன்றும் ஓரவுணன்பிரமனைநோக்கி அரியதவங்களை முடித்தபோது அவர்காட்சிகொடுத்து நீவேண்டிய தியாதென்ன சுவாமீ! வலியும் மாளாத செல்வமும் தரவேண்டுமென்று இரந்தான்; அதற்குப் பிதாமகன் நகைத்து

கல்லகாரியம் உன்னிஷ்டப்படித்தத்தோம், ஆனால் திரிநேத்திரதாரியுடன் எதி
ர்ப்பையாயின் இவ்வரமழியுமென்று தமதுலகமே சேர்ந்தார். பின்பு கயா ரூர
னென்பவன்சிவனையொழிய மற்றவரைவென்று அரசுசெய்யத்தருதி, சநுரங்கச்
சேனைகளுடனெழுந்து திக்குவிசயஞ்செய்து தேவர்களைவென்று பொன்னுல
கத்தை முற்றிக்கைபோட்டுக்கொண்டு இந்திரனுடனெதிர்த்து அகோரயுத்தஞ்
செய்து துரத்தி அபிராவதத்தின் வாலேப்பற்றிச் சுழற்றியெறிந்து தேவலோக
த்தையழித்து இராக்கதரைக்கருவமடக்கி கடையில் தீனரானமானிடர் முனி
வரைவலோந்து சாடியலைக்குங்காலத்தில் அவர்கள் உபவத்திராவத்தைச் சகி
க்கமாட்டாமற் பரமசிவமெழுந்தருளிய காரியையடைந் தொளிந்தார்கள்.
அப்போது ஆலகாலத்தைப்போலக் கயாரூரன் தங்களைத் தொடர்ந்துவருவ
தையறிந்து அந்நகரவாசிகளுடனருங்கி விச்சுவநாதர் ஆலயத்தடைந்து அடுத்
தவரைப் பாதுகாத் தருள்செய்யுந் தயாகிதியான இறைவன் பாதங்களில்விழு
ந்து தேவாதிதேவா! யானையுருப்பெற்ற அரக்கனொருவன் உலகங்களையழித்து
எங்கனையும் கொல்லவருகின்றான். தேவரீர் பாதாவிந்தங்களிற் சரணடைந்
தோம் காத்தருளும் காத்தருளும் வேறுகதியில்லையென்று போற்றினார்கள் அப்
போது கயாரூரன் மேகத்துக்கொப்பாகக் கர்ச்சித்துமணிகர்ணிகை வாயிலின்
முன் வருவதைக்கண்டு சகலரும் பிராணபீதியினர் சன்னிதியிலோடி இறை
வனைத்தழுவிமுறையிட்டார்கள்; கயாரூரன் அதையும் எண்ணாமல் இடியைப்
போல ஆர்ப்பரித்து உள்ளேவருவதை விஷத்தையுண்டு தேவனாயாண்ட கட
வுள் கோபித்து சிரம் அண்டத்தையளாவத் தேகம் திசைகளைமறைக்கப் பிர
ளயகால வருத்திர் வந்திரவடிவுகொண்டு கோடிசூரியர் உலகத்தைப்போலத்
தேக்காந்நிவிச வெளிவந்தொருநா ம்கைத்தார்; அவ்வநிர்ச்சியானது அண்டா
ண்ட புவன சராசரங்கள் அடுக்கழிந்து அலைந்தோடுங்கச்செய்து இப்புவனங்
களில் அளவற்றயுகங்கள்மாறாமலிருக்க அச்சனைக்கேட்ட பிரமன் முதலியதேவர்
கள் திடுக்கிட்டு இது யுகமுடிவோவென்று அயிர்த்தார்கள்.

பின்பு கர்த்தன் அவ்வுருவுடன் கயாரூரனெதிரில்வர அதை அப்பாத
கன்கண்டு சிவனென்று அறிந்து அகங்காரகந்தார், பிரமன் வாக்கியத்தை, புன்
மறந்து சண்டைக்காயத்தப்பட்ட அவனை வடவைக்கனலும் அஞ்சலிழிகளிற்
பொறிசிதறகோக்கி ஒருபாதத்தினாலுதைத்து குப்புறவிழ்த்து அவன் சிரத்தை
மற்றொருபாதத்தினால் மிதித்துக்கொண்டு கடரியகத்தினார் பிடரியைக்கீறி
அதனையுரித்துப்பார்ப்பதியும்வெருவப் போர்த்துக்கொண்டார்; அவ்விரத்தவா
டையி னொளியைக்கண்டவர்கள் கடுக்குற்று விழிகள்கவீசி ஒளியிழந்து வருந்து
தலைக் கர்த்தன் அறிந்து கையமைத்து பழயபடியே பார்வையுண்டாகக் கடை
ட்சித்து அவர்கள் அச்சமொழியக் கயாரூரன்தோலைத் தோளிற் சேர்த்துக்
கொண்டு முன்போன்று ஆலயத்தில் எழுந்தருளினார். பின்பு மயங்கிவிழ்ந்த
பரிசாரகர் முதலாயினோர் தெளிந்தெழுந்து கயாரூரனெலும்பும் பாமிசமும்
மலைபோலக்குவிந்திருப்பதைகண்டு கமது இறைவன் அழித்தானென்களித்துச்
சமுத்திரத்தையொக்கச் செய்க்கப்பென்னார். து ஆனந்தக்கூத்தாடி. தேவாதி
தேவன் குணாதிசயங்களைத் துதித்தார்த்தார்கள், தேவர்களும் முனிவர்களும்

போற்றி வாழ்த்தினார்கள்; இவ்வாறாகச் சகலரும் பயமொழிந்து தங்கள்பதியையடைந்து இன்புற்றனர் அகந்தையிற்சிறந்த தக்கனே எமதுகர்த்தன் யானையுரிபோர்த்த காரணம் இதுவாரும்; இனிப் பிரமகபாலமேந்திய சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோம்; முன்னொருகாலத்தில் மகமேருசிகரத்தின் மீது எழுந்தருளியிருக்கின்றபிரமன் விஷ்ணுவைத் தேவராசன்முதலிய விண்ணவரடைந்துசேவித்து திரிமூர்த்திகளில் முதன்மையாய் ஆதியந்தமீதில்லாத பரம்பெருளாய்த் தேவராதியைப்படைத்த இறைவனாய் உயிர்க்குயிராயிருக்கின்ற பிரமமாவதியாவர்? எங்கள் மயக்கந்தீர்ப் போதிக்கவேண்டுமென்று வினாவுப்போது சிவத்தன்மையில் அகப்பட்டவனானபிரமனானவன் தேவரைப்பார்த்து நாம்தான் பிரமமெனச்சொல்லப் பக்கத்திலிருந்த திருமால்கைத்து உன்னைப்படைத்த நாமே முதற்காரணனென்றான். இவ்வாயிருவருக்கும் கலகம்நேர அவர்கள் அளவற்றயுகங்கள் தர்க்கித்து வயிரமுற்றச் சண்டைக்காய்த்தப்படுகையில் சதுர்வேதங்களுங் குடிலையும் வெவ்வேறுருந்தாங்கி அவர்கள்முன் தோன்றி ஏன் விண்வாதுகொடுக்கின்றீர்கள். சகலருக்கும் தாய்தந்தையராய் எங்கும் பரிபூரணமாய் நிறைந்திருப்பவன் அவனே பரமென்று சொல்லின அவ்வாக்கியத்தையுங் கேளாமற் பொருகின்றவர் கருமபங்கம்பண்ணத் திருவுளங்கொண்டு சிவபிரான் அளவுபடாத சோதிவடிவாய் இருவருக்கும் மத்தியில்நின்றார். இது சிவச்செயலென்றேயுணராமல் அவன் மாயையிற்பட்டுத் தீரமாயிருக்கும்போது இறைவன் அச்சோதிமத்தியில் உமாமகேசுவர முகூர்த்தமாய்த்தோற்ற விஷ்ணுதரிசித்துத் தெளிவுண்டாய்ப் பரமனைப்போற்றித்தொழுதான். பிரமன் திரோபவத்தினுழ்ந்து உணர்ந்திலனாதலால் அவன் அகந்தையையும் தேவர்க்கெருக்கையும்வாட்டத் திருவுளங்கொண்டு சிவன் வயிரவ மூர்த்தியை யுண்டுபண்ணி சிவந்து நீண்டசடைகளும் அக்கினியைப் போலக்கனலும்விழிகளும் சிரமாலிகையும் தமருகமும்சர்ப்பாபரணமும் தேகமெங்கும் தூளணமும்விளங்கக் கைகூப்பி நிற்கின்றவரைப்பார்த்து இப்பிரமன் நெச்சிரம் நம்மையிகழ்வதற்குக் காரணமாதலால் அதனைக்கிள்ளிக் கரத்திற்கொண்டு அவனுயிரைப் பாதுகாப்பதன்மீயுந் தேவர்முனிவர்கள் முதலானவர் இடங்கடோறுஞ்சென்று அவர்களுதிரத்தையும் பலியேந்தி உயிரைக்காத்து அகந்தையையொழித்தபின்பு அண்டமுகட்டில் அமர்ந்து பிரானிகளுக்குத் துன்பமின்றிக் காத்திருக்கக்கடவாயென்று அருளி அச்சோதியில்மறைத்தனர். இக்காட்சிகளைத்தரிசித்த கண்ணன் பரமசிவத்தின் பெருமைகளைக்கொண்டாடித் தன்னுலகத்தைச் சேர்த்தகாலத்தில் வயிரவர் இறைவன்கட்டளைப்படிப் பிரமன் நெத்தலையை அரிந்தமாதிரத்தில் பிரமன் இரத்த மூலகெங்கும் பெருக்கெடுத்தோடப் பிரானனிழந்து பூமியில்விழுந்தான்.

அப்போது வயிரவர் தமது நெற்றிவிழியினு லுதிர்வாரியைமாற்றிப் புலனங்களைக்காத்துப் பிதாமகனுக்கும் பிரானனைக் கட்டாட்சித்தவுடன் அவன் எழுந்து வயிரவர் பாதங்களிற் சேவித்துப்போற்றி பரமசிவத்துக்கிழைத்த பவத்துக்கிடாக இத்தண்டனையையும் தீராதபழியையும்பெற்றேன்; தேவரீர் அனுக்கிரகத்தினால் ஆணவமடங்கி எல்லுணர்வையுங்கிடைத்தேன், அடியேன்

காணுந்தோறும் அகந்தைக்குள்ளாகாமல் தெளியும்பொருட்டு இச்சிரத்தைச் சூலமேந்தியதைப்போலவே திருக்கரத்திற்கொண்டு காக்கவேண்டுமென்ப போற்றியதை அங்கேகரித்து மகமேருவைநீங்கிப் பரமசிவகடாட்சத்தால் தமக்குப் படைத்துணையாகவந்த காலவேகன், கன்னமுகன், சோமுகன், ஆலகாலன், அதிபலன் முதலான பூதர்கள் சூழ்ந்துவர நிஷிகள் தேவர்வாசத்தோறுஞ் சென்று அவர்கள் உதிரப்பலிகொண்டு பிராணனையுங் காத்துப் பவித்திரமாக்கியபின்பு இறைவன் மாயையைக்கடக்க அநியாமல் மயங்கிய விண்டுவாரும் வைகுந்தத்தைநோக்கிடக்கின்றதருணத்திற் பூதப்படைகளின் முன்னணியானது அப்பதியில் நுழையவருவதைச் சங்குசக்கரந்தரித்து அளவற்ற சேனைகள்போற்ற முதல்வாயிலைக் காத்திருக்கின்ற படைத்தலைவன்கண்டு தடுத்தான். அப்போது இருதிருத்தவருக்கும் அகோரமானயுத்தமுண்டது. அத்தருணத்தில் வயிரவர்வந்துசேர்ந்து அக்காவலனைச்சூலத்திற்குத்தியேந்தி ஆலயத்திற் பிரவேசிக்கும்போதற் சேஷசயனத்திற் பள்ளிகொண்டு சீதேவி பூதேவி யிருமருங்கினுமிருந்து பாதங்களை வருடக்களித்திருந்த விஷ்ணுவானவர் திடுக்கென்றெழுந்து எதிர்கொண்டுசேவித்துப்போற்றி, தேவரீர்வந்தகாரியமென்னெனக்கேட்க, பலிக்குப்போந்தோம், உமது உதிரத்தை நெற்றியின்மூலமாகத்தாருமென்று திருவாய்மலர்ந்தருள; திருமால்மகாபாக்கியமென்றிசைத்து தமதுநுதலில் நகத்தினுக்குத்தி உதிரத்தைப்பெருக்க வயிரவர் கோடிவருஷ காலமேந்தியுங்கபாலம்பாதிபூமிநிறைந்ததில்லை. அத்தருணத்தில்தமேகவண்ணன் சோபமுற்றவிழுந்தார். இதனைத் தேவியர்கண்டு நெங்கிக்கோபித்து, வயிரவக் கடவுள் பாதகமலங்களிலேதாழ்த்து புருஷபிச்சை தரவேண்டுமென்று முறையிட அவர் பயப்படாதீர்களென்று கையமைத்து விண்டுவுக்கு உயிரையளித்து நடக்கும்போது கண்ணன் பின்தொடர்ந்து, சுவாமீ! தேவரீர் சூலத்தேற்ற துவாரபாலகளைத் தயையசெய்து விட்டுப்போகவேண்டுமென்று வேண்ட, கிருபையுற்றுப் படைத்தலைவனையிறக்கிப் பிராணனையுங்கடாட்சித்து, வைகுந்தத்தைக்கடந்து விச்சுவநாயகனாகியபரமசிவத்தின்கட்டளைப்படி அண்டப்பித்திகை முகட்டைச்சேர்ந்து, பூதப்படைகள்சேவிக்க விற்றிருந்து, புலனங்களனைத்தையும் அதிலடங்கிச் சீவகோடிகளுடன் பாதுகாத்து, அரசுசெலுத்தியிருந்து சர்வசங்காரகாலத்திற் பரமசிவத்தின் அனுக்கிரகப்படி வேதஞாளியின்மீதாரோகணித்து பிரமன் விஷ்ணு தேவேந்திரனாதிபான விண்ணவரையும் மற்றச்சராசரங்களையும் நுதல்விழித்தியினிலே தகித்துலவுவார். மேற்கூறியபடி கபாலமேந்திய காரணம் முகுத்தன் வேதன்முதலானவர். அகந்தையை நீக்கியீடேறக் கருணைபாலித்ததல்லது வேறுகநினைக்கவேண்டாம். இதுநிற்க, இனிவேற்றுருவெடுத்தகாரணத்தக்கேளென்று தத்சிமுனிவர் தக்கனைப்பார்த்துச்சொல்வதாயினார். முன்னொருகாலத்திலே தேவராசன் தான் திரிலோகங்களுக்கும் சக்கரவர்த்தியென்றும், கொடியதயித்தியனாவென்றோமென்றும், தனக்கொருவரும் நிகரில்லையென்றும் அகந்தையிற்பட்டவனாய் அரசுசெலுத்தியவருகையில், ஒருநாள் பரமசிவனைக்கண்ணுவர வேண்டுமென்கின்றகோரிக்கையுடன் அயிராவதத்தின்மீதேறி, விண்ணவர்கூழ்ந்துபோற்றிச்

செல்லத் திருக்கயிலாயத்தைச் சேரவந்தான். அதை இறைவனறிந்து இந்திரன் கெருவத்தையடக்கி ரட்சிக்கத் திருவுளங்கொண்டாராய் பாரிடவேடர் தாங்கி ஆலையமுகவாயிலினிடத்தில் வந்து நின்றார், அப்போது பாகசாதனன் அவனாப்பார்த்து, இன்றைக்குத்தான் உம்மை இவ்விடத்திற்கண்டோம், தாட்டிகமாய் நிற்கின்றீர், நீர்யார், கர்த்தனைச் சேவிக்கின்றதற்கு இதுதருணமோ சொல்லென்று கேட்டான், அதற்குத்தேவாதிதேவன் மாறுநாயாடாமல் உக்கிரமாய்ப்பார்த்துநிற்க, நம்மைச்சட்டை பண்ணுமலும் கேள்விக்கெதிர்ப்பொழி கொடாமலும் பராமுகமாயிருக்கின்ற இவனுணவத்தை அறிகின்றேனென்று மேல்வினைவதையறியாதவனாய், இந்திரன் அதிககோபங்கொண்டு, இளைந்து தன்கரத்தில் விளங்கும் வச்சிராயுதத்தைச் சிறுசிறுநெனச்சுழற்றி விசினான். அந்தப்படை அதிவேகமாகவந்து, அனலுருவமாகிய பரமசிவத்தின் தேகத்திலே தாக்கிச் சாம்பலாய்ப் பறந்துபோயது, பின்புகர்த்தன் அவ்வாழைவமாற்றி, கணத்தரசாங்கி, விழிகளில் அக்கினிப்பொறித்திறநாகியில் சுவாலையும் புகையுமெழும் பெருமூச்செறிந்து திரிபுராதிகளையெரித்தவகைவிளங்கத்தோன்றினார். அதை இந்திரன்கண்டு, நடுநடுங்கி திரோகமெங்கும் வியர்க்கக் கைகாலுதற வாய்புலாந்து குளறக் கரங்களைச் சிரத்திற்கூப்பி, தேவாதிதேவா, லோகநாயகா, இருவர்தேடற்கரிய சோதிமயமே, தேவாரீர்பெருமைகளையும் குணதீசங்களையும் திருவினையாடல்களையும் எம்போன்ற மூடராலறியப்படுமோ, அஞ்ஞானசம்மவத்தினால் அழியென்செய்த அபராதத்தைப்பொறுத்துக் காக்கவேண்டுமென்று பலவிதங்களாகப் போற்றிப்பணிய, பரமன் தேவராசனைப்பரிந்துகொக்கி, பயப்படவேண்டாமென்று கையமைத்து ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய ரூரியன் நுழையதைப்போலத் தமதுசிறந்ததைச் சமுத்திரத்தினிடத்திலேவிசி, தேவேந்திரனுக்குப் படையும் விடையும் கொடுத்தனுப்பித் தமதாலயத்தெழுந்தருளி, பார்வதிமகிழ் விறற்றருந்தார். இந்திரனும் கெருவமடங்கிப் பிழைத்தோம் பிழைத்தோமென் றதிகபயங்கரத்துடன் பொன்னுலகையடைந்தான்.

இப்பாற் சமுத்திரத்திலெறிந்த கோபக்கனலானது சிங்கடாட்சவீட்சணியத்தினால் ஒருபுத்திரனுப்பினையாவெதைக்கடற்கிறைவன் அறிந்துமகிழ்ந்து தானவேசனை நமக்கும்பிள்ளையாகக்கிடைத்தான், என்னையப்போலயாவர் தவஞ்செய்தார்கள், ஊழழிகாலம் தீர்க்காயுளாயிருக்கக் கடவதென்றுவாழ்த்தி, அலைகளினுலே தாலாட்டி, சகலசெல்வவுபசாரங்களுடன் வளர்த்துவருங்காலங்களில், ஒருதினம் அக்குழந்தைபசியினால் வீரிட்டழ், அவ்வொலியினதிரச்சியினால் திசாதிசைகளெங்குஞ்செவிபெட்டுப்பிரானிகள்வருந்தின, அம்முழக்கினைப்பிரமன்கேட்டு அதிசயமடைந்து, சமுத்திரராசனிடத்துக்குவர, அதை அவன் அறிந்து எதிர்கொண்டு, சேவித்துடன்கொண்டுபோய், சிங்காதனத்திலெழுந்தருளச்செய்து பூசித்தபின்பு, சுவாமி, இது என்குழந்தை, ஆசீர்வதியுமென்றுகொடுக்க, ஆசையாகக்கரத்திலேந்தி, மடியிலிருத்தி முத்தாமுகையில், அப்பாலன்கரத்தைநீட்டி, பிரமன் நான்குதாடிகளையுஞ்சேர்த்துப்பற்றிவளிக்க, அவ்வுபாதியினால் எட்டுவிழிகளினும் முத்துக்களைப்போல்

நீர் துளித்துச் சிவக்க வருந்தினவனாய், குழந்தையினை லலித்தபடித்தி, மெல்லெ னநீக்கிக்கொண்டு, சிக்கிரமாகக் கடற்கிறையி னிடத்திற்கொடுத்து, போதவு ணர்வைப்பெருக்கியறிந்து, சமுத்திரராசனே, இந்தச்சிசுவைச் சுலபமாக றினைக்கவேண்டாம், எமதிறைவனாகிய பாமசிவத்தின் சிற்றவுருவாகும், இக் குமரன்பலவானாய், ஒருவனாயும் மதியாமல் தேவர்முதலானவனாவென்று, இராசராசனாகிச் சகலரும்போற்றத் தனக்கெதிரிக ளொருவருமில்லாமல் அரசுசெலுத்துவான், இவனுக்குத் தேவர்வரமுயற்சிகள் வேண்டுமெதில்லை, சிவ னல்லது, மற்றொருவராலும் இவனைக்கொல்லப்படாது, இக்குழந்தைக்குத் திருநாமஞ்சலந்தரனென் றிடக்கடவாயென்று சொல்லி, பிள்ளையை ஆசீர்வ தித்துச் செலவுபெற்றுக்கொண்டு, தன்பதியைச்சேர்ந்தான். பின்பு அந்தப் பிள்ளைளொருமேவரியாகவளர்ந்து, காளைப்பருவத்தில்தவ்வித்ததைமுதலான வைகளைப் பூர்ணமாகக்கற்றுத்தீரனாய், பிதாவினிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு, பூமியின்கண்வந்து, இராக்கதனைக்கலந்து, தேவேந்திரனாகியவனைக் கொருவமடக்கி, திசைகளெவென்று, சகலலோகத்தாரூர் தன்னேவலைச்சிர மாகவகித்துப்போற்றக் கொடுங்கோல்செலுத்தி, புயபலபாக்கிரமத்தினால் அசுரர்களுக் கரசனாய், தன்குலக்கம்மியினைத்தருவித்து, பொன்னுலகமும் அளகையும், வைகுந்தமும் காணும்படி யொருங்கரை நிருமிக்கக்கட்டளையிட் டான். சிற்பியானவன் மகாபாக்கியமென்று வணங்கிப்போய், விசாலமாகிய ஓரிடத்தினைக்குறித்து சத்தப்பிராகார மதிலையெழுப்பி, அண்டவடுக்குகளைப் போல் நிலைகள் பொருத்திய கோபுரங்களைநிறுத்தி, மத்தியிற் கடலென்னத் தக்கதாகப்பரந்த அகழிகளைப்படைத்து, மாடமாளிகைகள் மண்டபங்கள் சித்திரகூடங்கள் இருமருங்கினும் நவரத்தினமயமாக பொன்னினாற்சோடித் துப்பிரகாதிக்க விசாலமாக நீண்டவீதிகள் அரசனிருக்கும் உப்பரிசை ஆத் தானமண்டபமுதலானவைகளைச் சாத்திரவிதிப்படியாக நிருமித்து, அப்பதிக் குச் சலந்தரபுரமென்று பெயருமிட்டு, அரசனுக்கு அறிக்கையிட்டமாத் திரத் தில, அவ்வரசன் மந்திரிபிரதாலிகள் சேனைத்தலைவர் மன்னமண்டலீகர்குழக் கோட்டையின்பிழையும் பட்டணத்தின்வகுப்பையுங்கண்டுகளித்து தச்சனைக் கொண்டாடி, சபாமண்டபத்தில்தவ்விறுந்து, சகலரும்போற்ற அரசுடையது வருங்காலத்திற் காலநேமியென்னும் அயுணன் அரிதிற்பெற்றவளாய் இலக்கு மியையொத்தவடிவும் வேலைப்போன்ற விழிகளுந் தங்கக்கலசத்தை நிகர்த்த கொங்கைகளும் மயிலைப்பழித்த சாயனும் அன்னத்தினு மெல்லியநடையுங் குயிலைத்துரத்துங் குரலுங் கிள்ளையெயோட்டும் மதுரவசனமும்பெற்றுப் பிரவிடையாயிருக்கின்ற பிருந்தையென்னுங் கன்னிகையின்செய்தியை அறி ந்து, தன்மனவிரும்பத்தைச்சொல்லியனுப்பிப் பிதாவினரிசைவின்மேல் அக் கன்னிகையைத் திருக்கலியாணஞ்செய்துகொண்டு, காமனும்இரதிகுயம்போலச் சரசுசல்லாபசுகலிலைகளை யனுபவித்துவருகையிலில், இந்திரன்முதலியதேவர் மகமேருச்சாரலிற் கூடியிருப்பதாகச் சிலதூதர்வந்து சொல்லக்கேட்டுக் கோப முடையனாகிச் சதுரங்கசேனைகளுடன்வா, அதைத்தேவர்கள் அறிந்து, இவ் விடத்திலும்பாதகன்வந்துவிட்டானே, இவியென்னசெய்வோம், எங்கொளிப்

போமென்ச் சிங்கத்தைக்கண்ட மிருகங்களைப்போலநடுங்கி வருந்தித்திகைத்து, ஒன்றுத்தோன்றாமற்கடையில் இத்தருணத்திற்பாதுகாக்கவேண்டுமென விண்ணவைப்போற்றித் தியானித்தார்கள். அவர் இவர்கள்முறையைத் திருச் செவியிலேற்றுக் கருடவாகனாருடராய், அவ்விடத்திலவந்து, சலந்தரனுட னெதிர்த்து, இருபதினாயிரதேவவருடம் அகோரயுத்தங்களைச்செய்தும் வெல்ல வாற்றலில்லாமல், உன்னைப்போன்றவிரன் திரிலோகங்களினுமில்லென்று கொண்டாடி, சிநேகம்பண்ணிக்கொண்டு, தமதுலகத்தைச்சேர்த்தார், அத்தருணத்தின் தேவேந்திரன்முதலிய விண்ணவரோடி, திருக்கயிலாயத்தையடைந் தொளித்தார்கள். சலந்தரன் இவர்களை அவ்விடங்களில் தேடிக்காணுமாற் கோபித்தவனாய், வெள்ளியங்கிரியிற்சேர்ந்திருப்பார்கள். அதையறிந்துகொண் டுபோய்ச் சாடுவோமென்று நிச்சயித்துத் தன்பதிக்குவந்து, சிலதூதரைத் தூண்டினான், அவர்களதிவேகமாயோடி, இருக்கப்பார்த்துத் திரும்பிவந்து, ராசனேச்சேவித்து தேவரனைவருமிருக்கின்றெய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்த மாத்திரத்தில், சலந்தரன் வடவையைப்போற் சிற்றங்கொண்டு, தன்சேனைகள் அனைத்துமெழும்படிக் கட்டளையிட்டு, தானுஞ் சர்வரயுதபாணியாய்ச் செல்ல, அதைத்தேவியாகிய விருந்தை அறிந்துஒடிவந்து கணவனைமறித்துக் கொண்டுபிராணநாயகா! திருக்கயிலைக்குப்போகவேண்டாம், பரமசிவனுடனெதிர்த்தவர்களில் யாவர் பிழைத்தார்கள், பிராணஆலிவருமென்று பலவகைகளாலேதெருட்டவங் கௌமல்துறிக்கொண்டு, ஊழ் வினை தூண்ட 'ரதாரூட னாகி, சமுத்திரம் புரண்டதற்கிணையாகநடக்குஞ் சேனையைக்கலந்து, கயிலையைக்கிட்டினான், அதைத்தேவர்கள்கண்டு, பாதகன் இதோவந்துவிட்டானே, இனியென்னசெய்வோம், நான்தோறும் இவனுபத்திரவப்பட்டுமுடியவில்லை, ஆதலாற் சலந்தரன்மாளும் ஏதுவைத் தேடவேண்டுமென்று ஆலோசித்து இறைவனெழுந்தருளிய கோயில்முகவாயினில் விற்திருந்துபோற்றும் நந்தி தேவரைவணங்கித்துதித்து, தங்களுக்கடுத்ததுன்பத்தைவிண்ணப்பஞ்செய்து, அவரனுமதியினற் சிவபிரான்சன்னிதானத்திற்சென்று, மும்முறைவணங்கிப் போற்றி, தேவாதிதேவா, பத்தவற்சலா, தயாநிதி, வருணரூசகுமாரன் சலந்தரனென்னும்பெயருடைய இராக்கதனொருவன் உலகங்களையலைத்து எங்களை யும் சின்னபின்னப்படுத்திய காரணத்தினற் பொன்னுலகவாழ்வைவெறுத்து மேருவரையிலொளித்திருந்தோம், அச்செய்தியைத் தூதராலறிந்துதொடர்நான். அவன்கொடுமைக்கஞ்சிக் கேசவனைத் தியானித்தோம், அவ்வொழுந்தருளிப்பொருது, வெல்லக்கூடாமையாற் புகழ்ந்துபோயினார், அச்சமயத்திலே தப்பித்துக்கொண்டு இவ்விடஞ்சேர்ந்தொழித்தோம், அதையும் விசாரித்துச் சேனையுடன் இதோவந்துவிட்டான், ஆகையால் கிருபையுற்று எங்களேக்கமும் அவனுக்கமுந் தவிர்த்தாண்டு காக்கவேண்டுமென்று முறையிட்டார்கள். அதைக் காத்ந்தன்திருச்செவியிலேற்று, இனிப்பயப்படவேண்டாமெனக் கையமைத்து, தமது திருவிளையாடலைவினைத்து, விருத்தசந்நியாசியாகி, குன்றுகையுங் குடையுந்தாங்கி, கோலுன்றித்தள்ளாடிக்கொண்டு, சலந்தரனெதிரில்வந்து, இராக்கதராசனே, கீபார்! எவ்விடமிருப்பது, யானைத்தேடி. இத்

தலத்தில்வந்தாய், சொல்லுமென்றுகேட்க, பெரியவனோ, சமுத்திரராசபுத் திரன், என்பெயர் சலந்தரன், பகைவராகிய தேவனாயும் அவர்களுக்கிடந்தத் தாதரிக்குஞ் சிவனையும் வெற்றிகொள்ளவந்தேனென்று மறுமொழிகொடுக்க, அவனைப்பார்த்து, இகழ்ச்சிக்குறிப்பாகநகைத்து, நாம் இறையவன்சந்திதானத் திருந்து அவர்வல்லபங்க ளனைத்தினையும் அறிந்திருப்போம் பரமசிவத்துடன் போர்செய்வையாயின், இறந்துபோவாய், இன்னஞ்சிலகாலம் உயிருடனிருக்க மனமிருந்தால், திரும்பிப்போவது நேத்தியென்றுசொன்னார். உடனேசலந்தரன் வடவாமுகாக்கிலிரியப்போலக் கோபித்து, திரோகமெங்கும் வியர்வையரும்பப்பருவம்நெற்றியிலேற மீசைதுடிக்க அக்கினியும் புகையும்பெருகப் பெருமூச்செறித்து, ஶீர் என்னைச்சிறியவனாக நினைத்தீர், என்வெற்றிகளையும் வன்மையையுஞ் சொல்லியாவதென்ன, சிலநேரம்நின்றெனது புயபலபராக்கிரமத்தைப்பாருமென்றுரையாட, அதைச்சிவபிரான்கேட்டு, நல்லகாரியம், உன்சவுரியத்தையும் வலியையும் அறியத்தான் வந்தோமென்று, தமதுபாதப் பெருவிரலினாலே பூமியில் வட்டமாகக்கீறி, சலந்தரனே உன்வல்லபத்தினால் இதோ கோடிசூரியப்பிரகாசமாய் விளங்குஞ் சக்கராயுதத்தை யெடுத்துச் சிரத்திலேதாங்கமாட்டுவையோ, என்றுகேட்க, அவன்நகைத்து, விருத்தரோ இத்திரன்முதலான தேவனா, முதுகிட்டோடத்தூரத்தினென், கங்கையைக் குளமாகவளைத்தேன், வடவைக்கனலைக் குளிரரச்செய்தேன், விஷ்ணுவை வென்று அவரால் புகழப்பெற்றேன். அப்படிக்கொத்தவலிபெற்ற எனக்கிதனைத் தாங்குவதரிதோ இதோபாருமென்று ஊங்காரித்து, அச்சக்கரத்தை ஒருகரத்தினால் மற்றக்கரத்தையுந்தாங்கித் தூக்கப்படாமையால் மார்பிலிணைத்து, அரிதினெடுத்துச் சிரத்திலவைத்தான்; இதைக்கண்டதேவர்கள் முதலானவர்கள், இவன்வலியேவலி, சூரனென்பது இவனுக்கே தருமெனக் கொண்டாடினார்கள். அத்தருணத்திலஅத்திகிரிசலந்தரனுடலை இருகூறுகப் பிளந்துதள்ளியது. அத்திரோகத்தினதும் உதிரமானது ஊற்றெடுத்தோடியெங்குமுட அதனையும் அவன்பின்வந்த சேனையையும் தமது நுதல்விழித்தீயினாலேமாற்றி, பரமசிவன் பழையகோலங்கொண்டார், அப்போது அச்சக்கரம்சோதிமயமாயெழுந்து, இறைவனிடத்திற்சேர்ந்தது. இக்காட்சிக், யெல்லாந்தரிசித்ததேவேத்திரனாதிபாகிய விண்ணவர்பலதார்த்தொழுதுபோற்றி ச்சிதானந்தமூர்த்தி பலகாலம்வருந்திய எமது குறைகளைக்கவப்போதிவொழித்தாண்டி, இனிப்பிழைத்தோமென்று ஆனந்தக்கூத்தாட அவர்களைக்கிருபையாகப்பார்த்துவிடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, பரமசிவன் தமதாலயத்தைச்சேர்ந்தார். இப்பால்சலந்தரன் தேவியாகிய விருந்தையின் சவுந்தரியத்தைக்கண்டு ஆதியில் மையல்கொண்டிருந்த விஷ்ணு, இதுதருணமென்றெண்ணி, கபடசநியாகிவேடந்தாங்கி, சலந்தரன் அரண்மனையில் வானத்தையளாவித்தழைத்திருண்டிருக்கின்ற நத்தவனத்திலே ஒரு குருக்கத்தி நீழலில் தவத்தைச் செய்கின்றவனைப் போலவிருக்க, அக்கன்னிகையானவன், நமதுகனவனைக் கயிலைக்குப்போகவேண்டாமென்று தடுத்தும் கில்லாமற்போயினாரோ, செய்தியொன்றும் தெரியவில்லையே, என்னசெய்வேனென்று வெதும்பி வாடி

நிலைபெறாமல் இங்குமங்குமாய், இருதலைக்கொள்ளியில் அகப்பட்ட ஏறும்பே போல அலைந்து, ஒன்றுந்தோற்றமலும் அரண்மனையிலிருக்க மனம்தாபரி யாமலும் பரிமளமிருந்த பூஞ்சோலையினிடத்துவந்தாள். அத்தருணத்தில் கேசவனுக்கிளைப்படிக்கு வைகுந்தவாயிலைப்போற்றுத் துவாரபாலகர் இருவர் புலிவடிவுகொண்டு சீழி அவளெதிரிற்பாய அவள் அதைக்கண்டு, இடியுண்ட சற்பத்தைப்போல, எங்கியோடி கபடசந்நியாசியைக்கண்டு அபயமென்று நெருங்கினாள், அச்சந்நியாசி பயப்படாதேயென்று கையமைத்து புலிகளைய தட்டித்தூத்திவிட்டார். அப்போது அவ்விருந்தை அவரைப்பார்த்து இவர் மகத்துவாகக்காண்கின்றார். இவரால் நமக்குவேண்டுஞ் செய்தியைத்தெரிந் துகொள்ளலாமென்றெண்ணி. என்னிஷ்ட தேவதையைப்போலவும், பிதா வைப்போலவும் இத்தருணத்திலெழுந்தருளிய தபோநிதியே என்கணவன் பரமசிவத்தின்பேரிற் சண்டைக்குப்போயினார், இதுபரியந்தம் அவர்வரக்கா ணேன் செய்தியொன்றுத்தெரிய இல்லை, தேவரீருக்குச் சகலமும்தோற்று மாதலால் அவர் இறந்ததும் உயிருடனிருப்பதும் அநுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டு மென்றிரந்தாள். அக்கபடசந்நியாசி கல்லகாரியம், சற்றிவ்விடத்திற்கும்; திஷ்ட டாந்திரமாகக் காட்டுவோமென்று, தமதெண்ணப்படிக்கு ஆதிர்ப் புலியாக வந்த துவாரபாலகர் குரங்காகநிற்கக்குறித்து அவரைநோக்க, அவரோடிப் பிளந்துகிடந்த சலந்தரனுடலைக்கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள், அப்போது அவள் இருகூறுயிருக்கின்ற கொழுநனைக்கண்டவுடன் பதைபதைத்து விழு ந்துபுரண்டாற்றி, மரணமூர்ச்சையாயினள். அக்காலத்தில் முன்னம் அவ ளிடத்தாசைபெற்றிருந்த சந்நியாசி அவளைவாரியெடுத்து, மார்பிலணைத்துக் கொண்டு சயித்தியவுபசாரங்களைச்செய்துதேற்ற அவள் தெளித்தெழுந்து தப சியைச்சேவித்து, உம்மையொத்த மகத்துவமுடையவர்களெங்குமிரார், அடியேன்பிராணனைக் காத்தார்போலவே என்கணவன் தேகத்தையும்பொருத்தி உயிருண்டாக்கிப் புருஷபிச்சைதரவேண்டுமென்று போற்றினான். அத்தவசி கல்லதென்று, சலந்தரனுடலைச்சேர்த்து, அதில் தான்பிரவேசிக்கத்தெழ, அதை விருந்தை கண்டமாதிரத்தில் ஆனந்தவாரியில்மூழ்கி கொழுநனைச்சேவித்து ஓ பிராணநாயகனே ! வந்திரோ, உம்மைக்காணாது இதுவரையில் வருந்தினே னென்று தழுவி இருவருமாய் மாளிகையைச்சேர்ந்து. அறுகவையுண்டியைப் புசித்தும் கலவைச்சாந்தனித்தும் பரிமளமிருந்த புஷ்பமாலைகளைச்சூடியும் பஞ்சணைமெத்தையிற் சாசசல்லாபங்களைச்செய்து இன்பமுற்றும், இவ்வகை யாக அன்றுமுதல் அளவற்றகாலம் இடைவிடாமல் வங்கணமாகக்களித்திருந் தார்கள் அத்தருணத்தில் ஒருதினம் அம்சதூளிகாசபனத்தில் மெய்ம்மறந்து முகுத்தன்வித்தினைசெய்ய பரமசிவன் கட்டளைப்படி. விஷ்ணுகோலத்தோற் றியது. 'அதைக்கண்ட விருந்தை நடுநெங்கி, இவன் மாயனாகுமென்று நிதானி த்து. நடந்த விருத்தரத்தங்களைத் தன்னறிவினாலறிந்து கோபித்து, புலியாகவ ந்தஉன்வாயில்காப்போர் உனக்கு வயிரிகளாக அரக்கர்குலத் துதிக்கக்கடவர், நீயும் பூமியில் அரசர்குலத்தவதரித்து, என்னை வஞ்சித்தபடியே உன்பத்தி னியை அவ்வகரர் மாயைசெய்துகொண்டுபோக குரங்கினங்களைச்சேர்த்துக்

கொண்டு, வனங்கள்முதலிய இடங்கள்தோறும் அலைத்துழன்று உலகோரிகழ்ந்து பழிகூற இருக்கக்கடவையென்று கொடியவசைசொல்லி, எரியைவளர்ப்பித்து அதில்விழுந்திருந்தாள். இவைகளனைத்தையுங்கண்ட விஷ்ணு அவளிடத்துற்ற இச்சையினாலேங்கி, வாடி வருந்தி விருந்தையிறந்த சுடலைப்புழுதியில்விழுந்து புரண்டு பிரலாபித்திருந்தார். அதைப்பிரமன் முதலாகியதேவர் அறிந்து, திருக்கயிலைக்கு விரைந்து சென்று இறைவன் பாதகமலங்களிற்சேவித்துப்போற்றி விண்டுவுக்கடுத்த இன்னலை விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள். அதைக்கேட்ட பரமன் திருகைகொண்டு, உமையவளைப்பார்க்கப் பரபபா கிருபையுற்று, ஒரு வித்தையுண்டாக்கித்தந்து இதனைக் கண்ணன்முன் நாட்டக்கடவீரென்று கொடுக்க, பிரமன்வணங்கி வாங்கிப்போய், விருந்தையிறந்த மயானத்திற்காம் பலைப்புசி மயங்கியிருக்கின்ற கேசவனெதிரில்நாட்ட, அது துளசியாகமுனைத்து உடனே திவ்வியவடிவுடைய பெண்ணுருப்பெற்றுநிற்க அவனைத்தாமோதரன்கண்டு, விருந்தையிடத்திற்பெற்ற மையலையொருத்து அவண்மீது மோகமாயினார். அதைக்கண்டதேவர் களித்து அவளை விண்டுவுக்கு மணஞ்செய்தார்கள். பின்பு மாயன் அப்பெண்ணைக்கூடி வைகுந்தமேபோய்ப் பிரியாவிடையாய் அனுபவித்திருந்ததன்றியும் சிரத்தினும் அணிந்தார். அதுமுதல் திருத்துளவம் விஷ்ணுவுக்கு உவப்பாயிற்று. அப்பால் விண்டுவானவர் சலன் தரனைப்பிளந்த சக்கரத்தைப்பெறக்கருதிப் பரமசிவத்தை யளவற்றகாலம் பூசித்துவருகையில், ஒருநாள் சகஸ்திரநாமார்ச்சனைக் கொருகமலம்சூறையுபடக்கண்டு, பணிவிடையிற் றீவறுவாராமல் தன்கண்மலரை இடந்து சாத்திப் பூசிக்க, இறைவனிரங்கிக் காட்சிகொடுத்து கண்ணன்விரும்பிய சக்கரத்தையுங்கடாட்சித்தார், அன்றுமுதல் விண்டுவுக்கு நேமியானென்னு மொருநாமம் விளங்கியது.

ஓ! தக்கனே? சங்கரன் வேற்றுருக்கொண்டவிவரமிதுவாகும்; இனி அவர் இடபவாகனமேறியகாரணத்தையும் சொல்லுவோம், சதுர்யுகங்களும் இரண்டாயிரவிசை திருமுமாயின் ஒருநாள், அதுமுப்பது கூடியதுமாதம், இவை பன்னிரண்டு சேர்ந்தது வருடம், அதுநூறுநிறைந்தால், பிரமன் தனக்குப் பூரணமுனாகி இறப்பான். அக்காலம் விண்டுவுக் கொருநாள், முன்கூடித்தவாரே நூறுவருடஞ்சென்றால், அவரும் இறப்பார், அண்டங்களிடையும், சத்தசாகரங்களும் பெரும்புறக்கடலும் பிரசண்டவாயு மோதுதலினாலோங்கி யெங்கும்மூடிக்கொள்ளும், அக்காலத்திற் பரமசிவன் ஏகனாய் தமது அக்கினிவிழியினாற் சகலத்தையும் நீறுக்கிவிளங்குகின்ற அவ்விமத்திலே சத்திகண்டுகளிக்க ஆனந்தநிருத்தஞ்செய்வார். அந்தருணத்தில் தருமதேவதை, நாம்இவாமலிருக்கும் உபாயம் யாதென்றாராய்ந்து, கங்கையைச் சடாமகுடத்தணிந்த பரமேசுவரனை யடைவோமெல் அப்பேற்றினையே பெறலாமெனத்துணிவு கொண்டு ஏற்றினுருவாகி இறைவனெதிரில்நின்று, சுவாமி அடியேனைப்பாதுகாத்து வாகனமாக ஊர்ந்து காக்கவேண்டுமென்று பலவிதங்களாகப்போற்ற, பரமன்கிருபையுற்று அவ்வரத்தைத்தந்து, இனியுதிக்கின்ற சதுர்யுகங்களிலே கிதோதாயுகத்தில் நான்குபாதங்களினும் திதோதாயுகத்தில் மூன்றுபாதங்களி

னும் துவாபரயுகத்தில் இரண்டு பாதங்களினும் தலியுகத்தில் ஒருபாதத்தினும் பதக்கிரமமாகத் தருமத்தை நடத்தக்கடவாய். நம்மைத்தாங்கும் முயற்சியி னுற் சகல சிறப்புக்களுமும் வல்லபமும் பெற்று, அடியார்களிற் சிறந்தவர்கள் பாதகங்களைநீக்கி, எக்காலத்தும் நமது வாகனமாக விளங்குவாய். நாமுமுன் னைப் பிரியாவிடையாகக் கலந்திருப்போ மென்று அளவற்றபேறுகளை அளித் தார் இக்காரணத்தைக் கருதியல்லவோ திரிபுரதகனஞ் செய்தகாலத்து வீண்டு விடபமாகிப்பரமசிவத்தைத்தாங்கினார். இது எருதேரிய சஷிஸ்தார மாகும். இகனாற் கர்த்தனுக்குக் குறைவுண்டோ, பேதாய்? இனி விடமுண்ட கதையைக்கேள். ஆதியிலொருகால் தேவரும் அசுரரும் பகைத்தெதிர்த்து அளவற்றபுகங்கள் அகோரயுத்தங்களைச்செய்து, இருதிருத்தவரினு மிகுதியாக மாண்டினைத்தகாரணத்தையோசித்து, இனி ஆயுளைவிருத்திசெய்துகொண்டு நீடித்துச் சண்டைகொடுத்து, செயாபசெயத்தை அறியவேண்டுமென நிச்சயி த்து பிரமணிட்டுச்சென்று தங்கள்கருத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, சுவாமி! திருப்பாற்கடலைக்கடைந்து அமிர்தமுண்டாக்கித்தரவேண்டுமென்றுபோற்ற, நான்முகன் கேட்டு, நீங்கள் விரும்பியகாரியம் நம்மால்முடிவதன்று, விஷ்ணு வினாலாகுமெனச்சொல்லி, அவர்களைக்கூட்டிக்கொண்டுபோய், திருப்பாற் கடலுமத்தியிற் சேஷசயனத்தமார்த்து யோகவித்தினைசெய்யும் விண்ணுவைத்தரி சித்து, அனந்தலெழுப்பிப்போற்ற, அதைத்திருமால் செவிகளிலேற்று திருக் கண்களைவிழித்துப்பார்த்து, நீங்கள்வந்தகாரியம் யாதென்று திருவாய்மலர் தருளினார். அப்போது பிரமன் அஞ்சலிசெய்து தேவேந்திரன்முதலானவர்கள் கோரிக்கைகளை விண்ணப்பஞ்செய்து, அதுமுடியு முபாயம் தேடவேண்டு மென்றுகோருவதை விண்டியோசித்து, அவர்களுடன்கலந்து, மந்தரகிரியைத் தருவித்து மத்தாகநாட்டி, வாசுகியைத் தாம்பாகப்பூட்டி தேவரொருபுறமும் அசுரரொருபுறமுமாகத் திருப்பாற்கடலைக் குமுறக் கடைவித்தார். அத்தறு வாயில் அவ்வருத்தத்தைவாசுகி பொறுக்கமாட்டாமல் விழிகளிபுதுங்க நாவை நீட்டி, இரைந்து, ஆயிரம் வாய்களினும் விஷங்களைக்கால அது அக்கடலிற்ப ரவி இரட்டித்து அபரிமிதமாயோங்கி சடசடத் தொனிகளுடன் சுவாலையை வீசி, எதிர்த்தவர்முதலான சமஸ்தத்தையும் சாம்பலாகத் தகித்து வருவதை விண்ணவர் தானவர் முனிவர்கூட்டமுதலானவர்கண்டு நடுநடுங்கிநிற்கச் சக்தி யில்லாமற் பலதிக்கினும்புறங்கால் புட்டத்திற்குக்க வோடினார்கள். அதை ஆமையுருக்கொண்டு மந்தரத்தை முதுகிலேதாங்கிநின்ற கண்ணன் அறிந்து, அபாயம்வினைத்தது. இனித்தாமதப்படலாகாதென்றெண்ணி, அதிதீவரமாகத் தமதுருவெடுத்துச் சங்கு சக்கரம் கதை கோதண்ட மாதியான படைகளைத் தாங்கி, மண்டி யெரிந்துபாயும் விடத்துக்குரோக அதட்டிச்செல்ல, ஆலம் வெருண்டுதாக்கிய மாத்திரத்திற்பழையவயிர நிறமாறி, தேகம் கரிகரிந்து, எதிரில்நிற்கப்பயந்து பரமசிவனெழுந்தருளிய திருக்கயிலையைகோக்கி யாவ் ருடனுமோடினார்.

கேட்டார்களோ சவுனகாதி நிஷிகளே! இவர்களனைவரும் தேடிச்சென்ற தரிதோ? பிள்ளைகள் தங்களுக்குக் கிடருற்றகாலத்திற் பிதாவையடைந்து முறை

யிட்டிக் கொள்ளாமல் யாவரிடத்திற் போவார்கள்? இவ்வகையாக அல்லோல கல்லோலப்பட்டுநெருங்கியதேவர்முதலானோர் இறைவனெழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயமுதற்நிருவாயிலில் வீற்றிருந்து அரசுசெலுத்தும் எமது இறைவனாகிய நத்திதேவரைக்கண்டு வணங்கிக் கரங்களைக்கூப்பித் தேவரினாத்தெரிசித்த மாத் திரத்தில் எங்கள் மனத்துயரமொழிந்தோமெனத்துதித்து, தாங்கள் வந்தகார ணத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய அதை நத்திபெருமாள்கேட்டு, அவர்களையாத ரித்துஅவ்விடத்திலிறுத்தி, சிவபெருமான் சந்திதானத்திற்சேர்ந்து கேசவன் னானோர், வரவை விண்ணப்பஞ்செய்து, இறைவன் கட்டளைபெற்று வெளி வந்து, பிரமன்விஷ்ணுவைப்போலும், அவர்களும் ஆலயத்திற்போய் விச்சுவநாத னைத்தரிசித்துப் பலதரம்பணிந்து, ஆனந்தக்கூத்தாடிப்போற்ற, அதைப் பர மன்பார்த்தருளி, மாலே! உனது தேகம் வேற்றுருவாய் வாட்டமுற்றுவந்த காரணமென்னென்றுவினவினர். அப்போது கேசவன் கடத்தகாரியங்களைத் தெருட்டி சுவாமி தேவரீரணக்கிரகம்பெருமல் இக்காரியத்தைத்தொடங்கின டுமையால் இக்கெடுதிநேர்த்து, அடைக்கலமடைந்தோம், இறைவனே! இதோ ஆலகாலவிஷம்மேலிட்டுத் தூத்திவருகின்றது. முன்னுளிற்பலமுறை அடியோ ங்களைப் பாதுகாத்தாற்போலவே இக்கொடுமையையும் நீக்கிக் காக்கவேண்டு மென்று போற்றினார். அத்தருணத்தில் திருமலைப்புறத்திற் சூழ்ந்துநின்ற சுரா சுரர்கள் அரசுரவெனத்துதிக்குமொலி சர்வாந்தரியாமியாகிய பரமசிவத்தின் திருச்செவியிற்புக, அதைத்தாம் அறியாதார்போல இதென்னகோட்டமென்று வினவ, சுவாமி! விஷத்துக்கஞ்சி எங்களைத்தொடர்ந்துவந்தவர்களது முழக்க மென்று மாயவன் விண்ணப்பஞ்செய்யக் கேட்டருளிப் பரிவாய் நத்திபெரு மாணைப்பார்த்து, அவர்களனைவரையும் அழைத்துவரக்கடவாயெனக் கட்டளை யிட்டனன். அவ்வாறேநத்திபெருமான்யாவரையும் உள்ளேவிட்டமாத் திரத்தில் அவர்கள் யாவரும் பரமசிவன் திருவடிகளைத்தரிசித்து, ஆடிப்பாடித்துதித்து, பற்பலவிதங்களாகத்துதித்து, தங்கள்இன்னலைத்தீர்த்துக்காக்கவேண்டுமென்று முறையிட்டார்கள். அப்போது பயப்படாதீர்களென்று கையமைத்துக் கிருபா கிதியாகிய இறைவன் இடப்பாகத்தில் வீற்றிருக்கும் பரமேசுவரியைநோக்கி, இவர்கோரிக்கையை ஈடேற்றுவது உனக்குச்சம்மதமானகேட்க, 1. மைய வளம் அஞ்சலித்து சுவாமி! சரணடைந்தானாக் காத்தருளல் கடனாதலால் திருவுளப்படியே கருணைபாலிப்பது உத்தமமாகக் காணுகின்றதென்றுசொல்ல, அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்டுப் புன்முறுவல்பூத்து, ஏவற்பணிவிடைகளைநடாத் திப் பக்கத்திற்காத்திருக்கின்ற ஆலாலசந்தரனை யழைத்து, தேவர்கள்நடுங்க வருகின்ற காளத்தைத் திரட்டிவரக்கடவாயென்று கட்டளையிட்டார்: உடனே அவர் வணங்கிப்போய், உலகமெங்கும் பரத்தெரிக்கின்ற நஞ்சை ஊங்காரித்தழைத்துச்சேர்த்துவந்து இறைவன் திருமுன்காட்டினார். அப்போது இறைவன் அதனைத்தவலைப்பிரமானமாக உள்ளங்கையிலேந்தி, விண்டுமுதலி யவனானோக்கி, இவ்வாலத்தைப்புகிக்கவோ, அல்லது தொலைதூரத்திற்போக வெறியவோ? உங்கள் சம்மதமென்னென்றுவினவ, யாவரும் தொழுது தேவா திதேவா! இக்கொடிய விஷம் தேவரீர் திருக்கரத்திலணுமாத்திரமா யடங்கி

திருக்கின்றது, இதனைவிடுவிராயின் அண்டாண்டபுவனசராசரங்களை இமைப் போதில் அழித்துவிடும், இதுவல்லாமல் யாவராயினும் எக்கருமங்களைச் செய்தபோதிலும் முதலினுதிக்கின்ற பொருள்கள் அனைத்தும் தேவரீருக்குப் பிரீதியாதலால் அடியோங்கன் பிழைக்கும்பொருட்டு இதனையுண்டாருள வேண்டுமென்றிரக்க, பயப்படாதீர்களென்று கையமைத்துக்கரத்தில் விளங்கும் விஷத்தை யுட்கொண்டருள விண்டுபிரமன்முதலானோர் தொழுது எங்களைப் பாதுகாத்தற்கு இலக்கணமாக இக்கடுவைக்கண்டத்தில் நிறுத்தவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய அவ்வாறே நிலைபெறச்செய்தனர் ; அவ்விடமானது நிலமணியைப்போலப் பிரகாசித்திருப்பதால் அன்றுமுதற்சிவபிரானுக்கும்காள கண்டமூர்த்தியென்னுள் திருமாமம்விளங்கியது. இதைக்கண்டகடவுளர்முதலாயினோர் இறந்து உதித்தவர்களுையொத்து ஆனந்தக்கூத்தாடி ஐயன்பெருமை களைப்பாடித் துதித்தனர், பின்பு சிவபிரான் கண்ணன் முதலானவர்கள் மீது திருக்கணசாத்தி நீங்கள்போய் மீண்டும் திருப்பாற்கடலைக் கடைவீராயின் உங்களிஷ்டப்படியே அமுதமானியானவை உண்டாகுமென்று அனுக்கிரகஞ்செய்தனுப்ப அவர்கள் சேவித்து விடைபெற்றுச்சென்று பழயபடிக்கு மத்திக்க அமுதமும்மற்றவல்துக்களு முண்டாயின் அவைகளைக் கிரமப்படிக்குச் சுகலரும் பெற்றுக்கொண்டு மகிழ்த்தார்கள்; விடமுண்ட கதை இதுவாகும். இனிக்கங்கையைத்தாங்கிய விவரத்தைக்கேளென்று ததிசுமுனிவர் சொல்லுவார். முன்னொருகாலத்திலே திருக்கயிலாயத்தில் விளங்கிய பூங்காவிற்பரம சிவமும் உமையவளும் வேடிக்கை நிமித்தமாக எழுந்தருளியிருக்குந் தருணத்தில் பார்ப்பதி திருவிளையாடலைக்கருதி இறைவன் விழிகளைத்தனது திருக்கரங்களினாலே புதைத்தான். அக்காலத்தில் உலகங்களை விளக்குகின்ற சூரியசந்திரர் அக்கினி இவைகள் இறைவன்கண்களினொளியாதலாற் பிரகாசியாமலடங்கின ; இத்திருவிளையாடல் இமைப்போதாயினும் புவனங்களுக்களவற்ற யுகங்களாக உயிர்கள் காடாத்தகாரமான இருளிற்பட்டுக் குருடாகி தமொறி அலைச் சற்பட்டன அதை எமதிறைவன் திருவுளத்தடைத்து அவற்றின் இடனையொழித்தளிக்கத் திருவுளங்கொண்டு நெற்றிக்கண்ணைத்திறந்தார் அவ்வொளியினால்அண்டாண்டபுவனங்களில்மூடியிருந்த இருளும் சிவராசிகளமயக்கமும் நீங்க முன்போலவே ஆதித்தனும் சோமனும் அக்கினியும்விளங்கினார்கள். இச்செய்கைகளைச் சர்வலோகநாயகிண்டுபயந்து மூடிய கைகளைவாங்கும்போது வீரல்களினிடத்துப் பெருகும் வியர்வையையுதறஅவை கங்கைகளாகிக் கடல் போலப் பெருகியுயிராறுகோடி முகங்களுய்எங்கும் பரந்தொலித்து உலகங்களையழித்தோடின. அதைப்பிரமன்முதலானோர்கண்டு பயப்பிராந்திகொண்டு திருக்கயிலாயத்துக்கோடி கத்திதேவரனுமதியில் ஆலயத்திற் சென்று இறைவனைக்கண்டு துதித்துப் போற்றி தினதயாபரணை தேவாதிதேவனே! சுவாமி இதோ மிகுந்தவெள்ளமானது கடையுகசமுத்திரத்தினுமேலிட்டுக் கல்லெண்ணு மொலியுடன் பெருகி புவனசராசரங்களை யழிக்கத்தொடங்கியது; தேவரீர் சற்றுத்தாமுக்கின் அனைத்தும் முடிவெய்தும், ஆதலாற் கருணையுற்று ஆதியில் அழன்றெழுந்த விடத்தையுண்டு பாதுகாத்தாற்போலவேஇதையும்பரித்துயாவ

னையும் காக்கவேண்டுமென்று வேண்டி; இறைவன் இரங்கி அவ்வெள்ளத்தைச் சடைகளில்விளங்கும் ஒருரோமத்திற் சுவற்செய்தடக்கினர். இப்பெருமையைக்கண்டவிஷ்ணுபிரமன் இந்திரன்முதலாகிய தேவர்கள் இறைவன்மகிமைகளைக்கொண்டாடித்தொழுது சுவாமி! பார்ப்பதியார் திருக்கரத்திலுதித்துத் தேவரீர் முடியிலேதாங்கப்பெற்றமுயற்சியினால் அதுபவித்திரமாகும், ஆதலால் அக்கங்கையிற் சில எங்களுகங்களிற் பெருகக் கட்டாட்சிக்கவேண்டுமென்றிரந்தார்கள். அப்போது பரமசிவன் அன்பாய் அத்தீர்த்தத்திற் சிலநிலைகளை அம்மூவர் கரங்களிலேதெளிக்க அவர்கள்வணங்கியெந்தி விடைபெற்று தங்களுலகமேசேர்ந்து அத்தீர்த்தங்களைவிட்டார்கள். உடனே அவைகள் பரமபதத்தில் விரசாதியென்றும் சத்தியலோகமாகிய மலேவதியில் மானதீர்த்தமென்றும் இந்திரலோகத்திலேதேவகங்கையென்றும் ஆளுகப்பெருகின. இவைகளில் பிரமலோகத்திலிருந்த கங்கையைப்பகீர்தன் அரியதவத்தைச்செய்து பெற்று பரமசிவத்தின் சடையின்மூலமாகப் பூமியிற்கொண்டுபோய் இறந்தசகர்கள் அத்தியின்மேற் பெருக்கினான். கங்கையினதுபரிசம் பட்டமாத்திரத்தில் அறுபதினாயிரம் அரசுத்திரர்களும் நரகவாதனையொழிந்து மோட்சவீட்டில் நித்தியமாயிருக்கப்பெற்றார்கள். மற்றஇரண்டும் பொன்னுலகத்தினும்வைகுரத்தத்தினும்விளங்குகின்றன. உலகவுபாதியை நீக்கும்பொருட்டு இறைவன் கங்கையைமுடியிலே தரித்தசரித்திரம் இதுவாகும்; இனித்தமது கூறுகியபராசத்தியை வாமபாகத்திலிருத்தியவரலாற்றைத் தக்கனேசொல்லக்கேட்பாயாக; முன்னொரு சர்வசங்கார முடிந்தபின்பு சிவத்தினனுக்கிரகத்தினால் உதித்தபிரமன் சீவராசிகளைப்படைக்க நினைந்து சனகன் சனர்குமாரன் சனந்தரன் சனுதரனென்னும் நான்குமாரர்களைப்படைத்தான். அவர்கள் பரமசிவனைக்காணும்பேரநிவைப்பெற்று யோகிகளாயினர். இதனைக்கண்டு தன்படைப்புமல்காத காரணத்தினால் பிதாமகன்வருந்திப் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டுவைகுரத்தத்திற் போய் விஷ்ணுவைக்கண்டு சேவித்துத் தன்மனக்குறையை விண்ணப்பஞ்செய்து இதற்கொருமார்க்கத்தைப்போதிக்கவேண்டுமென்றுபோற்ற விஷ்ணுவோ அம்ம இக்கருமம் கம்மால்முடிவதென்று, சிவகருணையிலுலகவேண்டுமெனக்கருதி அவர்களுடன் திருக்கயிலாயத்திற்சென்று நத்தேவரனுமதியிற் பரமமேந்திரிசித்து, வணங்கித்துதித்துத்தேவாதிதேவா! பிரமசிருஷ்டி ஓங்காமையால் அதைத்தேவரீர் கட்டாட்சிக்கவேண்டுமென்று துறித்தார்கள்; அப்போது சிவபிரான் அவர்களைமாய்த்து நீறுசெய்து ஏகனாயிருக்கின்ற தமது இடப்புயத்தைநோக்க உதித்த உமையவளைக்கலந்து விஷ்ணுபிரமன் சனகாதியர்களைப்படைத்தனன், அவர் இறைவனைப்பணிந்து துதிக்குங்காலையில் இறைவன் கண்ணன்மீது திருக்கண்சாத்தி நமதனுக்கிரகமாகிய சத்தியைக்கலந்த முறைமையினால் இனி பிரமசிருஷ்டி மல்குமென்றருளிச்செய்ய அவர்கள்களித்து ஈடேறினோமென்று ஆணந்தக்கூத்தாடி அம்மையப்பனை வலம்வந்து விடைபெற்று தங்கள்பதங்களிற் சேர்ந்தார்கள், பின்புசிவகடாட்சத்தினால்பிரமன் சராசரப் பிரவஞ்சங்களைப்படைத்தனன் சத்திசிவங்கலந்த முயற்சியினால் உலகத்தில் ஆண்பெண்ணினங்கள்சேர்ந்து இன்பமுற்றுப்பரவிய தோற்றமனைத்தும் சத்தியமாகும், சிவமன்

கேபொருந்தி கடிப்பிக்கும் அகந்தையிற்றெந்த தக்கனே ! பிரமசிருஷ்டி நீட இறைவன் தமதருளாகிய சத்தியைக்கலந்தகாரணம் இதுவாகும் பேதாய் பின்பு கர்த்தன் பிள்ளைகளைப்பெற்ற காரணத்தைச் சொல்லக்கேட்பாயாக முன் னொருகாலத்திலே தேவராசன் விண்ணவரைக்கூட்டிக்கொண்டுபோய் இராக் கதர்களுடனெதிர்த்து அகோரயுத்தங்களைச்செய்து சின்னபின்னம்படக்கொ ன்று தூரத்திலென்று விஞ்சையர்முதலானவர் வாழ்த்தெடுப்பச்சயசநாகத் துடன்மீண்டு பொன்னுலகத்தைச்சேர்ந்து களித்திருந்தான். இப்பால் ஓடிப் போன இராக்கதராசன்வருந்தி இனியென்ன செய்வோமென் றெண்ணுதெல் லாமெண்ணியெண்ணி வாழப்பின்பு சுக்கிராசாரியன் ஆசீர்மத்திற்சென்றுஇந் திரனுக்குத்தான் தோற்றதையும் தன்மரபிலே தேவரை வெல்லவல்ல சவுரிய வான்களொருவருமில்லாமையையும் தனக்குநேர்தவசையையும்முறையிட்டு, சுவாமி! இனி இராக்கதமரபு கசித்துப்போகுமோ விறுமோ தேவரீருக்குத்தெ ரியுமாதலால் திருவுளம்பற்றவேண்டும்; இதுவல்லாமல் எங்கன்குலத்துக்காகிரி யனுயிருக்கின்ற நீரீழ்மரபுமல்கத்தக்கதாகவுதவிசெய்வது உமதுகடமையாத லின் அடியேனுக்கொருதேறுதலைப் போதிக்கவேண்டுமென்றிரக்கபார்க்கவன் சிலபோது ஆலோசித்து ஓயரசனே கிலேசிக்கவேண்டாம் இனி உங்களுக்குச் சுபகரமுண்டாகவிருக்கின்றது, அதற்கடுத்தசிலமுயற்சிகளைச்செய்யவேண்டும், அவைகள் என்னவென்றால் பிரமகுமாரனாகிய வசித்தன் மரபிலுதித்து வேத விதிப்படிக்கு அரியதவங்களைச்செய்துமுடித்து மோட்சவீட்டைவிரும்பி யோ கத்திருக்கின்ற மாக்தமுனிவரிடத்துக்கு உமது குலத்துதித்த பேரழகுள்ள கன்னிகையொருத்தியைத் தெருட்டியனுப்பி அவரைமயக்கிக் கலக்கச்செய் தால் அவரிடத்திற் கயமுகாசுரன் உதித்து சிவத்தைக்கருதித் தவங்களைமுடி த்து வேண்டியவரங்களைப்பெற்றுத் தேவராவென்று உங்கன்குலத்துக்குச் சக் கரவர்த்தியா யிருப்பானென்று சொல்லினார்; உடனே அவ்விராக்கதராசன் அவரைவணங்கி விடைபெற்று தன்னகரத்தைச்சேர்ந்து இலக்கணவடிவையும் விவேகத்தையும்வாய்ந்த விபுதையென்னுங் கன்னிகையைப்பார்த்து ஒபெண் ணை! எங்களுக்குற்ற இடர் உன்னாலே தீரவேண்டுமென்று வருந்திச்சொல்ல; அதைக்கேட்ட இராக்கதகன்னிகை அரசனைச்சேவித்து சுவாமி தேவரீர் எங் களுக்கு இறைவனுயிருக்க உம்முடைய வசனத்தை மறுப்பதுண்டோ, கட் டனைப்படியே நடந்துகொள்ளுவேன், நினைந்தகாரியத்தை திருவுளம்பற்றவே ண்டுமென்று இசைந்தாள், அவ்வரசன் மனக்கிலேசமொழிந்தானாய் நேற்றைய நினர் தேவர்கள்மீறி நம்முடைய வருக்கத்தவரையெல்லாம் மடித்துத்தூரத்தி லெற்றியுடன்மீண்டது உமக்குத்தெரிந்திருக்குமே, அவர்களைச்செயித்துப் பகையைத் தீர்த்துக்கொள்ளத் தக்கவர்கள் நம்மிலொருவரையும் காணேன், இக்களமும் உன்னல்முடியவேண்டும், அதற்கேதுவேதெனின் மகாமேருவ னைத்தென்புறத்திலே தவஞ்செய்திருக்கும் மாக்தமுனிவரிடத்துக்கு நீ போய் அவரை மோகிக்கச்செய்து கூடுவையாயின் வலியையுடைய பிள்ளையுண் டாகித் தேவரனைவரையும்வென்று நமதுகுலத்தையும் விருத்தியடையச் செய் வானென்றுசொல்ல; விபுதையம்மதித்து தேவரீரிட்டப்படியே பிள்ளையைப்

பெறுவேன், கிலேசிக்கவேண்டாமென்று உறுதிபெசிவிடைபெற்றுச்சென்றான். இராக்கதராசனும் அன்றே தேவர் அதப்பட்டுப்போனதாக மகிழ்ந்திருந்தான். இப்பால் விபுதையென்னுங் கன்னிகை மாகதமுனிவர் தவஞ்செய்யுமிடத்தை யடைந்து அவர் தவநிலைபிழறுதிகண்டு இவரை மையல்பூட்டிக் கலத்தலெவ்வகை! சமுத்திரத்தைச் சுவற்செய்யும் வடவைத்தியைமேகங்கள் வருஷித்து அவிக்குமாயின் மன்மதபாணம் இவர் தவத்தையழித்து விரகமுண்டாக்கும்; இதுவல்லாமல் வணப்பிலுயர்த்த மேனகையெவந்து மயக்குவாளாயினும் தவ நிலையிற் பிறழமாட்டார். இத்தமகிமையைச் சற்றும்யோசியாமல் நமது அரசன் வேண்டிய தற்கிசைந்து அவ்வண்ணமேசெய்வேனெனத் துணிவுசொல்லி நாம் வந்தது நேத்தியென்று வெறுத்துக்கொண்டு இதைக்கருதி ஊருக்குத்திருப்புவோமாயினும்மீளவும் அரசன் அனுப்புவான், ஆதலால் இவரைச்சேருங்காலம் நேருகின்றவரையும் தவத்தைச் செய்திருப்போமென்று நிச்சயித்து தம்மைச் சரணடைந்தவரைக்காக்கும் *பெருமையினையுடைய பரமசிவத்தைத் தியானித்து மாகதமுனிவருக்கெதிரில் தவஞ்செய்திருந்தான் இப்படிக்கு அளவற்ற காலங்கழிந்த தருணத்தில் இக்கன்னிகைசெய்த தவமுயற்சியினாலும் தேவர் ஊழ்வினைச்சம்பந்தத்தினாலும் ஒருகுஞ்சரம்பிடியைக் கூடிக்களிப்பதை அந்த முனிவர்க்குணை விழிக்கப்பார்த்தவுடன் வேதவொழுக்கத்தையும் நீதியையுந் தவமுயற்சியையுமற்றது இவ்வகைப் புணர்ச்சியைக்கூடப் பெறுவேனாயின் நமதுபிராணன்நிற்குமெனவருந்திச் சிற்றின்பத்தினாலேதவமகிமையழித்துபழிக்குள்ளாகவேண்டுமென்றுயோசிப்போமாயின் காமநோய் பிராணனைவாட்டுகின்றது, ஆதலால் உயிரிருந்தால் மீளவும் யோகசாதனையைப்பெற்றுக்கொள்ளலாமென்றுநிச்சயித்துப் புணர்ச்சியைவிரும்புவாடினார், அக்குறிப்பினைத்தவத்தில் நின்ற அக்கன்னிகை அறிந்து நமதெண்ணம் ஈடேறுங்காலம்நேர்ந்ததென்று அளவற்ற சந்தோஷமடைந்து இதுநல்ல தருணமென்றெழுந்துபோய், மாகதர் பாதங்களிற்சேவித்துக் கரங்களைக்கூப்பிடுகின்றான். அம்முனிவர் அவள்வடிவையும் பாலப்பருவத்தையும்பார்த்து மிகவும் மையல்கொண்டு இவள் காந்தருவ விவாகத்திற்குடவாளாயின், நமதுபிராணன் நிலைபெற்றிருக்குமென்றெண்ணி அவளைப்பார்த்து, நீ கன்னிகையோவென்றுகேட்க, அவள் மூல்லையருடனையும் முத்துக்கோவையையும்போன்ற தந்தபந்திகன்விளங்கப் புன்முறுவல் பூத்து, சுவாமி! 'ஆமென்று கோகிலமும்நாணக் கொஞ்சிச்சொல்ல அதைக் கேட்டு, நல்லகாரியம், என்னிடத்தில் என்னகோரிக்கையைவிரும்பிவந்தீர் அதனை வினாவிற்கேட்டுக்கொள்ளக்கடவீரென்றார். உடனே அவள் தவத்தோ! உம்மைக்கலந்து இன்புறவேண்டி வெகுகாலமாகத் தவஞ்செய்தேன், அப்பயன் இன்றைக்குக்கைகூடியது, இப்போது உம்மைஅணைந்தின்பமுற்றுக் களிக்கவந்தனெனச்சொல்ல, அதை அம்முனிவர்கேட்டு அரிய வழுதம் பெற்றவரைப்போலமகிழ்ந்து எந்தவமும் உன்விரதபலனும் இத்தருணத்தில் இருவரையுங்கூட்டின, ஆதலால் நீகாலதாமதஞ்செய்யாமற் பெண்பாணியாக வாக்கடவாயென்று வேண்டினார். அதற்கு அவள் சம்மதித்து, அவ்வாறே உருக்கொண்டு, காமவினைவைக்காட்ட, அவரும்களிறாகவடிவெடுத்துத், துதிக்க

கையை வானத்திலீட்டி, விரிட்டுவந்து, புணர்த்தார், அவர்களின்புறந்ரிய கடையிற் பிறையைப்போன்ற காற்கோடுகள்வளங்க நீண்டதுதக்கையையும் பர்வதாசுருதியாகிய தேகத்துடன் கரங்களில்வாளுங் கேடயமுங்கொண்டு, கயமுகாசுரன் உதையமாய்த்திசைகளிற்பாய்த்து, அஷ்டரூலாசலங்கள் துகள் படப் பாதங்களைப்பெயர்த்து, அண்டங்குலுங்க்கொக்கரித்தான். அத்தருணத்தில் அக்கன்னிகை உரோமங்கடோறும்பெருகிய வியர்வையில் அளவற்ற இராக்கதர் ஆயுதபாணிகளாய்ப்பிறந்தனர். அவர்களுடன் கயமுகன்கூடி வடவாமுகாக்கினி பிரசண்டவாயுவடன் கலந்தெழுந்தாற்போலச் சஞ்சரிப்பதைத் தாய்தந்தையர்கண்டபெயந்து பழையவருப்பெற்றோடினார்கள். அப்போது மாகதமுனிவர் தமது காமவிகாரத்தெளிந்ததனால், அப்பெண்ணைக் கோபித்துப்பார்த்து, நீ யார்? நீ வந்தகாரணமென்ன? ஒளியாமல் வெளியிடக் கடவாயென்று உருத்துவினவ அவள்தன்வரலாற்றை விவரித்துச்சொல்லினாள். உடனே அம்முனிவர் திகழ்பட்டு, ஐயையோ! தேவர்முதலானவர்களுக்கு மிகுந்த னுன்பத்தைவிளைத்தேனெனக்கொந்துவாடி, ஒருவகையாகத்தேறி இராக்கதராசனைக்கமும் உன்னெண்ணமும் ஏககாலத்தில்முடிந்தன, எந்தவமும் தேவர்வாழ்வும் வகையறமடிந்தன, ஆதலால் நீ இவ்விடத்தில் நிற்காமற் போய்விடென்று சொல்ல, அவள் முனிவரைச்சேவித்துத், தன்பதிக்குவந்து, அரசனுக்கு இச்செய்திகளை விண்ணப்பஞ்செய்தாள். அந்தராசன் சூரிய வுதையங்கண்ட கமலத்தைப்போல முகமலர்ந்து, மனவெழுச்சிபெற்றவனாய் அவனைக்கொண்டாடி விடைகொடுத்தான்; இப்பால் மாகதமுனிவர் முன்போன்று அருத்தவசிலையை அனுட்டித்திருந்தார். இவர்களுக்குஉதித்த கயமுகன் முதலானபிள்ளைகள் பருவநங்கள் கால்முளைத்துநடப்பதைப்போலவும் அட்ட மாகாகங்களுக்கொப்பாகவும், பிராணிகளோவாட்டுங்கூறுவன்பலவருக்கொண்டெழுந்ததை நிகர்க்கவும் ஊழித்தியைப்போலவும், ஆலகாலவிஷத்துக்கிணையாகவும், எங்குமுலவிக்குலகிரிகளை உதைத்து, துகள்படச்செய்வார்கள், பூமி பிளக்கடப்பார்கள், சிவராசிகளைக் கொல்லனுலைபோன்றவாய்களில் வாரி வாரியிட்டு, இருகடைவாயினும் உதிரம் ஊற்றெடுத்தோட மென்றுதன்பார்கள், சமுத்திரங்களைப் பாளஞ்செய்வார்கள், சூரியசந்திரர்கதிகளைத்தடுப்பார்கள், ஆதிசேடன்நெளிந்துவருந்தத் தாண்டுவார்கள். இவ்வகையாகக் கயமுகாசுரன் துணைவருடன் எங்குமுலவிப், பிராணிகளை அலைத்துத்தின்று, உதிர பாளஞ்செய்து, இருடிகளைவாட்டி, வேதவொழுக்கங்களைக்கொன்று உலாவதை இராக்கதராசன் அறிந்து, சுக்கிராசாரியனிடத்துக்குப்போய், இச்செய்திகளை விண்ணப்பஞ்செய்து, சுவாமி! இவர்களை யொருவழிப்படுத்திச் சத்துருக்களை வெற்றிகொள்வதாகக் கட்டாடுக்கவேண்டுமென்று போற்றினாள். அதற்குப் பார்க்கவன்சம்மதித்து, அவனுக்குச் செலவுகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, கயமுகனிருக்கு மிடத்தைச்சேர்ந்து அவனைக்கண்டு ஆசிரவதித்து, நான் உன்குலக்குரவனாகும். என்பெயர் சுக்கிராசாரியனென்பார்கள், உன்பாட்டாகிய இராக்கதராசன் அனுப்ப நீஇனிடத்துகொள்ளவேண்டிய உறுதிகளைப் போதிக்கவந்தேனென்றுசொல்ல; அதைக்கேட்டுக் கயமுகன்சேவித்து, ஆசிரி

யனே ! எம்பாலமைந்திருக்கின்ற பேரன்பினால் நன்மார்க்கங்களைத்தெருட்ட வெழுத்தருளிவீரீர், இதைவிட நான்பெறவேண்டியதென்னவிருக்கின்றதென்று உபசாரவார்த்தைகளைச் சொல்விக்கொண்டிருக்குத் தருணத்தில் இராக்கத சேனைகள் நமது குலகுரு வந்தார்வந்தாொன்று இரைந்து திரண்டுவந்து கூடிச்சேவித்துக்கொண்டார்கள். அவர்களையும் சுக்கிராசாரியன் வாழ்த்திக் கயமுகனைப்பார்த்து, நீ மேலானதவங்களைச்செய்தாயில்லை, விச்சுவநாயகனாகிய பரமசிவத்தைப்பூசித்து வேண்டும்வரங்களைப் பெற்றாயில்லை, சத்துருக்கள் மாயங்களையும் வஞ்சனைகளையும் மேம்பாடுகளையும்செருக்குக்களையும்விசாரித் தறித்தாயில்லை, இவ்வுடம்பு அகித்தியமென்பதையும்நினைத்தாயில்லை, அநியாய மாக உயிர்களைக்கொன்றுதின்றுபலநாட்களை அவத்திற்கழித்தாய், பஞ்சேச்சிரி யங்களை நிக்கிரகித்துத் தவஞ்செய்து திவ்விய பாணமுதலானவைகளைப்பெற்றுச் சத்துருக்களை வெல்லவெண்ணினாயில்லை, இம்மையில் இந்திரநிருவாக அனுபவித்து ராசராசனய்வாழ்த்திடுத்து மறுமைக்கு உறுதிகளைப்பெற நினையாவிடின், நீ இருந்தென்னபலனுண்டு, செல்வமும்வலியும் சீரும் ஆயுளும் வீடும் தவத்தினுண்டாகுமென்பதை இதுவரையில்தான் யாமவிருத்திதன்ன! இவையனைத்தும் வாணாளின்காலமுடிவில் இயமன்வந்தழைக்கும்போது, கூடுமோ இத்தேகமெடுப்பது அரிது, இதுநீய்த்திருக்கவகை தேடிக்கொள்ளாமல் நானே பயனிலதாக்கழிப்பதி லென்னபயன்பெறுவாய். மந்திரத்திராங்கள் தேவாஸ்திரங்களொன்றும் பெற்றாயில்லை, இச்செய்திகளை இந்திரன் அறிவா னாயின், தேவர்களைக்கூட்டிக்கொண்டுவந்து, உன்னுடனெதிர்த்து, அகோர யுத்தங்களைச்செய்து சாடுவான்; அக்காலத்தில் மிருகங்கள் பட்சிகள் வலையில் அகப்பட்டுத்திகைப்பதைப்போல நீ வாடவேண்டிவரும்; ஆதலால் தேவாதிதே வனாகிய இறைவனே நோக்கித் தவங்களைச் செய்வையாயின் வேண்டியவரங்களை யும் திவ்வியபாணங்களையும்பெறலாம், அவைகளினால் சத்ரா திகளையும்வென்று சக்கோசுவராக வாழ்த்திருக்கப்பெறுவையெனச் சுக்கிராசாரியன் பலவாகப் போதித்தார். அதைக்கேட்ட கயமுகன் தன்குலக்குரவனே வணங்கி, சுவாமி! இதுவரையில் இக்கருமங்களை யாவரும் சொல்லவுமில்லை, எனக்கும் இவைகள் தோன்றாமற்போயின; ஆதலால் தேவரீர் கிருபைகூர்ந்து அடியேன் தவஞ்செய் பும் மார்க்கத்தை யனுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; சுக்கிராசாரியன் மனமகிழ்ந்து தவத்திற்குரிய நடைநொடிபாவனைகளைத்தெரு ட்டி அதற்குரிய மந்திரங்களையும் உபதேசித்து மேருவரையிற்போயிருந்து தவஞ்செய்யென்றனுப்பினார், தத்திமுகன்சேவித்து, விடைபெற்றுச் சேனைக ளுடன் சிலகாதவழி நடந்தான். அதைச்சுக்கிரன்கண்டு இனி நினைத்தகாரிய த்தை முடித்துக்கொண்டு வருவானெனத் தயிரியமாகித்திரும்பி இராக்கத ராசனுக்கு இச்செய்திகளைவிளக்க, அவன் ஆனந்தபரவசனாகி, சுவாமி! இப் போதுதானெங்களைக் காத்திரென்று துதித்துப் பலதாஞ்சேவிக்க, இனி உங் கள்குலம் அபிவித்தியாகுங்காலம் நேர்த்ததன்றியும் சகலசவுக்கியங்களையும் பெற்றுப் பகைவனாவென்று வாழ்க்கடவாயென்று ஆசீர்வதித்துத் தமதுஆசீர் மத்தைச்சேர்த்தனன். இப்பாற் கயமுகன் குரவன்சொற்படியே மகமேருவுக்

கொருபக்கத்திற் போய், பரிசுத்தனாய் பரமசிவத்தின் பாதாரவீர்தங்களைக் கருதி ஆயிரவருடஞ் சருகுபுசித்தும் ஆயிரவருடஞ் சலமருந்தியும் ஆயிரவருடம் அனலை விழுங்கியும் வெய்யில் மழை குளிருக்குச் சலியாமலிருந்து, பின்பு பிராணவாயுவையெழுப்பி, மூலாக்கினியைமுடிக்கி, மேல்விளங்குந் தத்துவ அமுதினைப்பருகி, இவ்வகையாக அகோரமானதவத்தைச் செய்து வந்தான். அதைத்தேவர்கள் கண்டு, இத்தவமுடியுமாயின் நமக்குக்கெடுதிவருமென்று திகிற்பட்டோடி, இந்திரனைச் சேவித்து, அறிக்கையிட்டார்கள். அதைக்கேட்டவுடன் மகவான் மனநடுங்கி, நமது வெற்றியும் செல்வமும் அடங்குங்காலம் நேர்த்தாகக் காணுகின்றது. இதற்கென் செய்க்கடவோமென்று வாடிவருந்தி, பெருமூச்செறித்து திகைத்தான். சவுனகாதிமுனிவர்களே! அவன்பட்டபாட்டை யொருவகையாகச் சொல்லிமுடியாது. இப்பாற்கயமுகாசுரனோ, அதுவரையிற் பரமசிவனெழுந்தருளாத காரணத்தினால், வேள்விக்குண்டத்தின் நாற்பாங்கினும் அனலையெழுப்பி, மத்தியில்நின்று, இறைவனை நினேந்து, பதினாயிரவாண்டு அரியதவத்தைச் செய்கின்ற காலத்தில், அவ்வான் லோங்கிப் பொன்னகர் அளகாபுரி முதலானபதிகளைத்தகிக்க, அவ்விடங்களில் வாசஞ்செய்பவருக் கடுத்த துன்பத்தைப் பேசிமுடியாது. அப்போது அந்த இராக்கதகுமாரன் மனவுறுதிக்கிரங்கி, அக்கினிதேவன் வருத்தாமற் குளிர்த்து காட்டி, அவன்தேகத்தையும் வச்சிரகாயமாக்கினான், அதைக்கண்ட இராக்கதசேனைகள்களித்துத் தேவரையிகழ்ந்தார்கள். பிரமனும் இத்தவத்தைமெச்சி, சிரக்கம்பஞ்செய்தான். அக்காலத்திற் பரமசிவன் இரங்கி, இடபவாகனாருடாய்க்கணங்கள்களேபோற்றவானத்திலேதோன்றியதைக்கயமுகன்தரிசித்தெழுந்து, ஆனந்தக்கூத்தாடித் துதித்துப்பணிந்து, கரங்களைக்கூப்பிபின் றான். அப்போது அவன்மேல் பரமசிவம் கிருபாநோக்கம்பாலித்து, இதுவரையில் அளவற்றகாலமாகத் தவநிலையினின்றுவருந்தியும், வேண்டியவரங்களைக் கேட்கின்றருளியவுடன் அவன்மீளவுஞ்சேவித்து, சுவாமி! விண்டு பிரமன் இந்திரன்போருக்கென்னுடனெதிர்த்தாலும் அவர்கள் அபசயப்படவும்தெய்வப் படைகளினால் அழிவில்லாமலும் விண்ணவர் மண்ணவர் பூதலவாசிகள் விலங்கு பறவைமுதலானவைகளினால் அழிவற்று எக்காலத்தும் இறுதியில்லாமலும் என்னைப்போலும்வொருவன் அவதரித்துப்பொருதாமலும் அவனுயத்திலே மாளாமலும் யாவரும் என்னுளை ஆக்கினையிலடங்கி வழிபடவும் என்னரசெங்குஞ்செல்லவும் திவ்வியபாணங்களையும் அனுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டும், இதுவல்லாமல் எவ்வகைத்தந்திரவுபாயத்தினாலாவது யானிறக்குங்காலம் நேருமாயினும் பிறவியில்லாமல் உமதுபாதாரவீர்த நீழலிற்சேர்த்திருக்கவும் தயைசெய்யவேண்டுமென்றுகேட்க, அந்தப்படியே அனுக்கிரகஞ்செய்தபரமசிவன் திருக்கயிலைக்கெழுந்தருளினார், பின்புகயமுகன்பிரபலவரங்களைப்பெற்ற களிப்பினுற்பரமசிவனைப்போற்றி, சேனைகள்சூழடக்கும் வேகத்தையும் செயவுச்சாகத்தையும் இந்திரன் அறிந்து, கிலேசமுற்று வருந்தினான், இச்செய்திகளைத்தெரிந்த சுக்கிராசாரியனோ தான் இராக்கதராசனைக் கூட்டிக்கொண்டெதிர்த்தென்று, சுக்கிரியாய்ச் செயசாலியாயிருப்பாயென் றுசீர்வதித்துத் தங்

கன்பதிகளிற்சேர்த்தார்கள். பின்பு கயமுகன் திக்குவிசயஞ்செய்யநிலைந்து இத்திரன்முதலானவர்களைவென்று தன்வயப்படுத்திக்கொண்டு, பூமிபிண்களை வந்து இராக்கதசிற்பியை அழைப்பித்து, இந்த நாவலந்தீவின் தென்புறத்தில் தானரசுசெய்ய ஒருகரமுண்டாக்கக் கட்டளைபிடி, அச்சிற்சிசேவித்துப்போய், விசாலமான இடத்திற் சொர்னமயமான மதிலும் பாதலவலையிலாழ்ந்து சலசமர்த்தியாயிருக்கும் அகழும் வானத்தையளாவிப் பலநிலைகளைப் பெற்ற கோபுரங்களும் நவரத்தினமயமான மாடமாளிகை மண்டபமுதலானவைகளும் சாத்திரப்படியே பொன்னுலகமும் காணத்தக்கதாக நிருவீத்து அதற்கு மதங்ககரமென்று பெயரிட்டு அறிக்கையிட்டான். கயமுகன் சுபமுகூர்த்தத்திலே அதிற்சிரவேசித்து, சபாமண்டபத்திற்சென்று நவரத்தினமயமான சிங்காதனத்தில்திறுந்து,நாடோறும் வைகறைக்காலத்திற்சிரமன்பஞ்சாங்கஞ்சொல்லிப்போகவும் இத்திரன்முதலாகிய தேவரும் காமதேனுவும் கற்பகத்தருக்களும் சங்கமிதி பதுமமிதி சிந்தாமணியும் அரமகளிர்களும் ஏவல்களைச்செய்து வணங்கவும் கொடுங்கோல்செலுத்தி,சுக்கிராசாரியும் இராட்சதராசனும் மந்திரிகளாகச்சூழ அரசுநடாத்திவருகின்ற காலங்களில் ஒரு நாள் தன்னேப்பணிந்த தேவேந்திரன் முதலானோரை நோக்கி இன்றுமுதல் நீங்கள்மமுடைய சபைக்குவரும் போதெல்லாம் சிரத்திலுமுன்று தரங்குட்டிக்கொண்டு கரங்களைமாறி இருசெவிகளையும்பற்றி மூவிசை இறங்கி யெழக்கடவீரோன்க் கட்டளையிட்டான். அவ்வாறேஅவனாணைக்கஞ்சி நாடோறும்நடந்து கொண்டு பழியொடுத்துபர மென்னுஞ் சமுத்திரத்திலுமுத்திவருந்திய தேவேந்திரன்முதலியோர்களைப்பிரம விஷ்ணுக்களுக்கு முறையிட அவர் இவரைத்தேற்றித் திருக்கயிலைக்குஅழைத்துப்போய்,நந்திபெருமானனுமதிபெற்று,ஆலயத்திற்சென்று, பரமசிவத்தைவணங்கிப்போற்றினார். அப்போது பரமசிவன் விண்ணுவெனநோக்கி, விண்ணவர்வருத்திவந்த காரணமென்னவென்றுவினவ, அவர் சுவாமி! கயமுகனென்னும் அவுணரரசன் தவறாயற்சியினால் இவர்களை மிகவும்வருத்தித்தகாதகருமங்களையுஞ்செய்யக்கட்டளையிட்டலைக்கின்றனும், அவனையழிக்க எங்களுக்குவலிமையிலலை,இறைவனே! தேவரீர்கிருப்பெய்து அப்பாதகளைக்கொன்று எங்கள் ஞான்பத்தைநீக்கி, காக்கவேண்டுமென்று போற்றினார். பரமசிவன்இரங்கி,நாம் ஒருபிள்ளையைப்படைத்தனுப்பி உங்களிடப்படியே செய்விப்போமென்று திருவுளம்பற்ற, அதைவிஷ்ணுமுதலானவர்கேட்டு அப்போதே சகல இன்னல்களையும் போக்கினவர்களையொத்து ஆடிப்பாடி,பணிந்துவிடைபெற்று, தங்கள் பதவிகளிற்சேர்த்தார்கள்,சிலகாலத்திற்குப்பின்பு இறைவன் தமது ஷரமபாகத்தமர்த்த பராசத்தியின்மேல் திருக்கஞ்சாத்தி, நமது நந்தவனத்தின் சிறப்புக்களைப்பார்த்துவருவோமென்றழைத்துச்சென்றனர். அச்சோலையானது தழைத்தோங்கி, நிழலைப்பரப்பிப் பரிமாமிருந்த புட்டிவருக்கங்களைச்சொரிந்து, கனிவகைகளையும் தாங்கிநிற்பது எப்படிக்கிருந்ததென்றால், இறைவனிடத்துஅன்புவினங்கிய அடியார்கள் அருச்சுனைசெய்யதுபோலவும் தேன்னுளிப்பது ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகுவதுக்கிணையாகவும் இருந்தது. இச்சிறப்புகளையெல்லாம் பரமசிவன் பார்ப்பதியுடன்

பார்த்துக்கொண்டேயாய், அச்சோலைவென்ற சொர்னமயமாய்ச் சித்திரங்க ளுமந்திராநின்றமண்டபத்திற் பிரவேசித்தனர். அங்காலத்தில், பார்ப்புதியார் அதனிடத்தட்டக்கிய வோவியங்களை நோக்குகையிற் 'புரமசிவனருளின் படிக்கு முதலெழுத்தாகிய ஒங்காரமானது குஞ்சரமும் பிடியுமாகவுருக்கொண்டு புணரக்கண்டு, பாமசிவத்தைத்தொழுது, இதென்னகாரணமென்று வினவ, பாமசிவம், பேண்ணே! உனதுநோக்கம்பட்ட முயற்சியினால் பிசாக்கரம் இவ்வுருவைப்பெற்றுப்பூல்வீயது. உன்பெருமைகள் நம்மாலன்றி வேதரகமங்களினாலும் உணர்தற்கரியவாமென்றருளுமேபோது அவ்விரண்டும் இன்பமுற்றி முன்போன்ற சிறந்தகுழுவையிடங்கின. உடனே நாதகோடுகளும் நீண்டதுதிக்கையும் பருத்தவயிறும் சூரியதாள்களும்பெற்று ஒருமைப்பட்டச் சித்திப்பவருணர்வாய்ப் பரிபூரணமாய் எங்குபுநிறைந்து யாவருந்தொழுது போற்று முயற்சிபெற்றுப் பாமசிவமேயென்னவளங்கி வேதப்பொருளாய்த் தமமைத்தொழும் அடியார்கள் வினைகளைப்போச்சுக்காக்குருகுணநிசயங்களைப்பெற்ற பிள்ளையார் அவதரித்து, சிவசத்தியினது பாதுகாலங்களிற்சேவித்து, கரங்களைக்கூப்பிசிறிக, அம்மையும் அப்பனும் ஆதரித்துச் சபூலி, முத்தமிட்டு, ஐயனே! யாவராயினும் முன்னே உன்னைநோக்கொருகருமத்தைச்செய்வாராயின் அவர்கள் மனோபீட்டங்கள் முற்றுமபெறக் கடாட்சித்தம பற்றையர்கள் முயற்சிகளை விக்கினஞ்செய்தும் பிரம விஷ்ணு முகலானவர்களும் உன்னைத்தொழுதுபோற்ற நாயகமாய்வளநகக்கடவாயென்றுவாழ்த்தி, குமாரனே உலகங்களை அலைத்துக் கொடுங்கோலசெலுத்துங் கயமுரகாசுனைச்சங்கரித்து முகுத்தன்முதலானோர் இடுக்கண்களைத்தவிர்த்துவருவாயெனப் பலவெள்ளப் பூதப்படைகளை உண்டாக்கித்தத்து, விக்கினகர்த்தனை ஆலயத்தில்அழைத்து வந்து, முதற்கோபுரவாய்தலில்வீற்றிருந்து இறைமைசெலுத்துவாயென் றவ்விடத்திலிருத்தி, அரதப்புரத்திற்சென்றனர். பின்பு விராயகக்கடவுள் நத்தி பெருமான் பிரமன்விஷ்ணுமுதலிபதேவாவந்து சேவிக்கவும், பூதப்பிரமுகள் குழ்த்து ஏவல்கேட்கவும், அமர்ந்தருளினார்.

இவ்வகையாக நடந்துவருகின்றதருணத்தில் ஒரு நாள் கேசவன் புரமசிவத்தைத்தொழுதுபோக விருப்புற்று, வெள்ளிகிரியையடைந்து, நத்திதேவரருள்பெற்று, உள்ளேபோய், இறைவனைச்சேவித்துத் துதித்துநிற்க அவுரைப் பாமசிவம் அருகிலிருத்தி, கேடும்ங்களைவினாவியின்பு ஒருதிருவினையாடலைநீண்டது, பாமேசுவரியைநோக்கிபெண்ணே! நாமிருவரும் பகடைசாலையாடுவோம்,இதற்குப்பந்தயம் நீதோற்பையாயின் உனதுபணிகளையெல்லாம் எமக்குத்தருதி, நீ வென்றால் எமதணிகளாகிய சர்ப்பம்பிறையாநியானவைகளைப்பொற்றுக்கொள்க, வென்று சொல்லி, தோற்புக்கெலிப்புக்கு விஷ்ணுவைச்சாட்சியாகவைத்துக்கொண்டுஆடினார். அப்போது விஷ்ணுபிரமனுக்கரிய சிவம் 'ஏன்காரணத்தினாலோ பராசத்திக்குத்தோற்றுமஉமையவனைநேருக்கிகளைத்து நீமக்குத்தோல்வியுற்றபடியால்உனது ஆபரணங்களைத்தருகவென்றுகேட்க, அம்மன் இறைவனுடன்வாதுகொடுக்க அஞ்சி, கரியவனைப்பார்த்து, நீர் இதற்குக்கரியாக இருந்தபடியால், யார்வென்றுசொல்லுமென்று கேட்கும்போது

கள்ளமாமாயன் மேல்வருவதையுணராமற் பரமசிவனேவென்றொனக்குறித் தார். உடனேபராசத்திகோபமடைந்து, கல்லரியாயஞ்சொன்னீர். இறைவன் தான் அப்படிக்குப் பேசியபோதிலும் நீர் திட்டாந்தமாகப் பார்த்திருந்தும் அஞ்சாமல் அபத்தமாடத்தகுமோ? உமதுதேகம் கறுத்ததாயினும் மனமும் கரியாகலாமோ? இக்காரணத்தினால் பாம்பாகக்கடவையெனச்சபித்தாள். அவ் வுரைமாறுமுன், விஷ்ணு அவ்வடிவம்நேரக்கண்டபயந்து, பரமனைச்சேவித்து, சுவாமி! தேவரீர்பட்சமாகப் பேசப்போய் இச்சம்பவம்நேர்ந்தது. இதற்கு நிவாரணகாலம் அருளிச்செய்யவேண்டுமென்றுபோற்ற, பரமேசுவரன் அவரை நோக்கி, நம்மிடத்தன்பினால் மாறுகூறி இவ்வடிவுபெற்றனையாயினும் பயப்பட் வேண்டாம் தென்னாட்டிற் பாலைவனமென் றென்றுண்டு. அவ்விடத்தி லொருவடவால விருகூழ் இருக்கின்றது; அதின் கண்தோற்றம் பெர்ந்திற் சேர்ந்து தவஞ்செய்திருப்பையாயின் சிலதினத்தில் நமதுகுமாரனாகிய விராய கன் கயமுகனைவென்று அபீமாரக்கத்தில்வரும்போது அவனைக்கண்டு தொழு வையாயின் இவ்வருவமாறுமென்றருளிச்செய்தனர். உடனேவிஷ்ணுசேவித்து விடைபெற்று அவ்வனத்திற்சென்று ஆதியில்நால்வருக்கு யோகாப்பியாசக் கைப்போதித்த சிவபிரானெழுந்தருளிய வடவிருட்சத்தைப்போலத்தழை த்து நிழலைப்பரப்பி ஏழுகூதாமளவும் நாற்புறத்தினுங்களைகள்ளீண்டு விட்டுணு வைப்போல உயர்ந்து அனவற்றவிழுதுகன்தொங்குகிற்கும் ஒருவடவால கிருட் சத்தில் விளங்கும்பொத்தில் தங்கித்தவஞ்செய்திருந்தார். இப்பாற்கயமுகா சுரான விடைவிடாது துன்பமனுபவிக்கின்ற இந்திரன்முதலிய விண்ணவர்கள் விராயகக்கடவுள் அவதரித்தசெய்தியையறிந்து களித்து திருக்கயிலாயத்தைச் சேர்ந்து முதல்வாய்தவின் மீதெழுந்தருளிய விக்கின கர்த்தாவைத்தரிசித்து வணங்கிப் பலவாகப்போற்ற அவரை விராயகக்கடவுள் கிருபையாகப்பார்க் தருளி ஓ தேவர்களே! உங்கள் முகங்கள்வாடிபிருக்க வந்தகாரணமென்னை யென்றுவினாவு அவர்கள் சுவாமி! கயமுகனென்னும் அவுணராசன் பரமசிவ த்திலிடித்தில் அனவல்லாவரங்களைப்பெற்று அடியோங்களை அலைத்துக் கொ டங்கோல்செலுத்தி இட்டவல்களைச்செய்து வருகையில்மேலும் ஒவ்வொரு நாளுத்தன்னைக் காணவருகையிற் கன்னங்களிற்குட்டி இருசெவியையும் பற்றிமும்முறைவணங்கியெழும்படிக்குப் புதியகட்டளை யொன்றையிட்டான். இப்புல்லியதொழிலைச் செலுத்திவருந்துகின்ற நாங்கனொருநாளும் இக்குறை களைப் பரமசிவத்தின் சந்திரானத்தில் முறையிட்டதற்குப் பரமசிவம் இரங் கித் தேவரினாதத்து அடியோங்கள் துன்பப்போக்குவதாகக்கருணைசெய் திருப்பதனால் எங்கள்வாட்டத்தையும் அவனோட்டத்தையு மொழித்துப் பாது காத்து இரட்சிக்கவேண்டுமென்று பன்முறைபணிந்தேத்தி மோதகம்சுண்டல் பழவருக்கங்களாயின நிலேதனங்களைப்படைத்து வேண்டினார்கள். விராய கர்ப்பரிவாய் நீங்கள் பயப்படாதீர்களென்று ஆகரித்துஉடனே சிங்காதனத்தை விட்டிடுங்கிவெளிவந்து அசலனென்னுந் பூதன்மீதாரோகணித்துச் சிவகணங் கள் போற்றவும் பூதவெள்ளங்கள் நெருங்கிவரவும் பலபூதர் பற்பலவாத்தியங் களைமேகங்களைப்போல முழக்கிப்போகவும் சிலபூதர் வெண்சாமராகளைவிசிப்

பக்கங்களிற் சூழ்த்துவாவும் சிலர்குடைகளைத்தாங்கிச் செல்லவும் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் கற்பகமலரை இறைத்து இருமருங்கிலும்புகழ்த்துவாவும் கயமுகாகரன் அரசுசெய்திருக்கும் மதங்ககரத்திற் கருகில்வந்தார். அதைத் தூதரறிந்தோடி இராக்கதராசனுக்கு அறிக்கையிட்ட மாத் திரத்தில் அவன் வடவாணலத்தைப் போற்கோபித்துச் சர்வாயுதபாணியாய் இரத்தினமயமான தேரிலேறி இராக்கதவெள்ளங்கள் செயவுச்சாகத்துடன் பலபடைகளைத்தாங்கிக் கடல்பெருகியதைப்போல வந்துமுற ரணபேரி செயபேரிமுதலிய வாத்தியங்கள் அண்டமும்திர முழங்கச்சென்று கணபதிக்கெதிரில் நெருங்கினான். அப்போது பூதப்படைகளும் அவுணவெள்ளங்களும் கோபதீபிராய் வெய்யிலும் இருளும் ஷேத்தைப்போலச்சீறிபாணங்கள் ஆயுதவகைகள் பருவதங்கள் முதலானவைகளையொன்றனந்தமாகஒருவர்மேலொருவர்பிரயோகித்துச்சண்டைகொடுக்குந்தருணத்தில் அவுணர்களிற்பலர்மாளக் கண்டு மந்தவர் எதிர் துநிற்க நிருவாகமில்லாமற் பலதிசையினுமோடி ஒளித்தார்கள், அத்தருணத்தில் பூதப்படைகள் செயவுச்சாகத்துடன்பயமற்றுமேலீட்டுவருவதையும் தன்சேனைகள்முரிந்து இறந்ததையும் கயமுகன்கண்டுகொள்தைப்போற்கீழ் தன்தேனாடாத்தி மீறிவரும் பூதப்படைகளின்மீது சரமாரிபொழிந்து சலலடைக்கன்களாகத்தொனைத்து அதஞ்செய்யப்பூதப்படைகள்எதிரில்நிற்கச்சக்தியில்லாமற் பெருங்காற்றிற்பட்ட பூளைப் புட்பத்தைப்போலப் பறந்தார்கள். அதைக்கண்டதேவர் வாடிஇறைவன் பாதங்களிலவிழ்ந்து முறையிடவிநாயகர்கையமைத்து அசலன்மீதாரோகணித்து முன்னணியில்வரும்போது அவரைக்கண்ட கயமுகன் தன்னருகிலிருந்த தூதனைப்பார்த்து நம்முடன் போருக்கெதிர்த்த இவனொன்றுவினவ அவர்கள்தொழுது இவன்சிவகுமாரன் கணபதியென்னும் நாமமுடையவனெனச்சொல்லி முடிவதன்முன்னம் கன் கன்சிவக்கக்கோபித்து கர்த்தனுக்கெதிரிற்போய் விழிகளிற்றியெழுநோக்கி பற்களைக்கடித்து உதட்டையதுக்கி உன்தந்தை எந்தவத்துக்கு இரங்கிக்கொடுத்த வரமுயற்சிகளையு நினையாமல் வினாய்மடியவந்தாய்! உன்னப்பனைப்பற்றி இப்போது தயையாகச்சொல்லுகிறேன் உயிரினிடத்திச்சையிருந்தா லோடிப் பிழைக்கலாம், என்னுடனெதிர்க்க உனக்குவலிபோதாது, மேலும்நீசிறுபிள்ளையாயிருக்கின்றாய் என்னுடன்பொருதவர் இறந்தாரல்லது இன்றாப்பிழைத்தா னென்று சொல்லமாட்டுமெவையோ, விண்ணவர்மண்ணவர் வலியினாலும் தேவர் படைகளினாலும் அழிவில்லாத வரமபெற்றிருக்கின்றேன்; இதுவல்லாமலும் பரமசிவம் அளித்தவை அளவற்றன உண்டு இவைகளையோசியாமற் பாலனாதலால் தேவர்படுந்துன்பத்தை நீக்குதற்குவந்தாய் ஆதலால் உன்னைவென்று அவர்களையும்வென்றுபடுக்குணவாகத்தின்பேன்; இனிவல்லமையுடையவனான பாணங்களைத் தொடுப்பாயென்றுசொல்லினான். அதைக்கேட்டவிநாயகர் நகைத்து உனக்கு இச்செல்வங்களை அருளிய நமது பிதாவானவர் உன்னைச் சங்கரித்துப் பிராணிகளுக்கடுத்த இடரைநீக்கி இந்திரனுக்குத் திரிலோக வாழ்வை அளித்துவரக் கட்டளையிட்டார். ஆதலால்இன்னஞ்சிலகாலம் பிழைக்கஉனக்கு மனமிருந்தால் பொன்னுலகைஇந்திரனுக்குக்கொடுத்துப்பூவுலகை

அரசுசெய்திருப்பாய், அல்லது உன்பிராணனை எமலோகங்குடியேற்றுவேன், இதனையோசித்து உன்னெண்ணத்தை விரைவிற்சொல்லென்று திருவுளம் பற்றினார்; உடனே கயமுகன் அக்கினியைப்போற்சிறி மேருவுக்கொப்பாய்த் தங்கக்கட்டுகள் பூண்மெணிகளையையும் பெரியவிலைவாளைத்து அண்டங்களதி ரக்குணத்தொனியெய்து அளவற்றகொடியபாணங்களைப் பிரயோகிக்க அவை களெரிந்து புகைந்துவருவதை விநாயகர்கண்டு தமதுகரத்திலவிளங்கும் எழு வாயுதத்தினுற் பொடிசெய்து மேலும் அவன்கரத்திற்பற்றிய விலையுங்கண் டித்தார், அதனாற்பாதகன்வெகுண்டு மற்றொருநிலையையெடுத்து வளைப்ப தற்கு முன்னம்கணபதி தேவர்கள் கரங்களைப்புடைத்து நகைக்க அதனையுந் துண்டிக்க, அவன் வலியதண்டமொன்றை எடுத்துச்சுழற்றிநீசி, அதையும் முறித்து அவன்மாப்புளிளக்கமோதினார். அதனாகயமுகன் சோபமுற்றுத் திகைத்து நிற்பதைக்கண்ட இராக்கதசேனைகளும் படைத்தலைவரும் திர ண்டு, திவ்வியபாணங்கள் தண்டம் பிண்டிபாலம் எழு மழுமுதலிய ஆயுதங் களைச் சோனைமாரியைப் போலச்செலுத்தி, சிங்கநாதங்கள்செய்தார்கள், அப்போதுகணபதி தமது திருக்கரத்திலிருந் தபாசத்தைவீசி, மேலிட்டவரும் படைகளையும் இரதகசுதராகபுதாதினையுமகட்டி, உடனேகணிச்சியைச்செலு த்தி சின்னபின்னப் படக்கண்டித்தார் அதைக்கயமுகன்கண்டு நடுங்கிவருந் தினான். அச்செயத்தைப் பார்த்ததேவர்கள்இறைவனைப்புகழ்ந்து கூத்தாடினா ர்கள், அப்போது அந்தஇராக்கதன்கோபமுற்று, பாசபதமுதலிய தேவர்படை களை ஒன்றின்பின்னொன்றாகப் பிரயோகிக்க, அவைநெருங்கி ஐயனது பாத கமலங்களிற்பணித்திருப்பதையறிந்து கோபமும்மானமும் மனத்தைவாட்ட ஒன்றுத்தோன்றாதுகலங்கியிருந்தான். அத்தருணத்தில் ஐங்கரக்கடவுள், நாம ளவியபாணங்கள் அவனைக்கொல்லாதகாரணமென்னென்று சற்றையோசித்து தமதுகோட்டினென்றை முறித்துச்செலுத்தினார். அதுவிரைந்துவந்து, கய முகனையிருகூறுகப்பிளந்துதள்ளி, வானத்தெழுந்து, கங்கையின்மூழ்கிவந்து, சிவகுமாரன்கரத்திலநின்றது. அப்போதுமேகங்கள் நழுவிவிழ்ந்ததைப்போல வும் சமுத்திரம் துளாகடந்து பெருகியதற்கிணையாகவும் உதிர்வெள்ளமிரை நுதுபெருக்ககயமுகன் தேரிலவிழ்ந்தான்.

• கேட்டிடர்களோ சவுனகாதிமுனிவர்களே! அவனுதிரம்பரந்து தோய்ந்த இடம் அக்காலத்தினுஞ் செங்காடெனப்பெயர்பெற்று விளங்குகின்றது, பின்பு கயமுகன் சிவபிரானிடத்திற்பெற்ற வரமுயற்சியினால் அங்கு மண்வினமூடத் தக்கபருத்தவடிவினையும் அக்கினியைப்போலச் சிவந்தகண்களையும்பெற்ற பெருச்சாளியாகிச்சிறிப்பாய்ந்து வரும்போது அசலன்தோளினிருந்த கண பதியோ, அதன்முதுகிலாரோகணித்து, நமமைச்சுமந்து திரிவாயென்றுநடத் தினார். அக்காலத்தில் இந்திரன்முதலானதேவர், கயமுகப்பாதகன் இறந் தான். இன்றுடன் நமது இடர்நீங்கிப் பிழைத்தோமெனக்களித்து, ஐயன புகழைப் பாடிக்குதித்து, பஞ்சதருக்கள் மலரைப்பொழிந்து, கிருட்டி திதி சங்காரத் திரோபவ மனுக்கிரகமென்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களையுடாத்தவல்ல இறைவனே! அடியோங்கள் துன்பங்களைநீக்கிக்கூக்க இக்கோலங் கொண்

மெழுந்தருளினார், உம்மால் விதிக்கப்பட்ட வேதங்கள் இன்னமும் தேவ
சீர்பெருமைகளை அறிந்தனவல்லவாயின், எளியோங்களுர்புகழ்தற் கெளி
யனவோ? 'தாய்தந்தையாகிய இறைவனே! பிள்ளைகள் புகழ்தலைப் பரி
வுடன் கேட்டருள்கவென்றேத்த, அதை விரையகர் இன்புறக்கேட்டு, அவர்க
ளிடத்துக் கிருபாரோக்கம்பாலித்து இராக்கதரால் இறந்த பூதப்படைகளை
எழுப்பினார். அவர்களும் பகவானைச் சேவித்துச் சூழ்ந்தார்கள். இச்
செய்திகளை மந்திரியாகவிறுந்த இராக்கதராசன் அறிந்து, சுக்கிநாசாரியனை
வணங்கிப்பலம்பி, பறவையுருக்கொண்டுபோய்மகமேருச்சாரலினுளித்திட்டு
தான். சுக்கிரனும் அவ்வாறேசென்று தன்பதியைச்சேர்ந்தான். அத்தருணத்
தில் பூதப்படைகள் கெலிப்புடன் மதங்கநகரத்திற்போய், படையெடுத்த இரா
க்கதரைக்கொன்று, பட்டணத்தையும் அழித்துத்திருமபிவந்து சூழ்ந்தகாலத்
திற் செய்பேரிவெற்றிச்சங்கங்கம்முழங்க விராயகப்பிரான் அவ்விடத்தைக்
கடந்து, பிரமன் முதலான தேவர்கள் சூழ்ந்துபோற்றிவீரச் செங்காட்டுக்கொரு
பாரிசத்திலே தாண்டவேசுவரனாகிய தமதுதாதையை தாபித்துப்பூசுத்தார்,
அத்தலம்கணபதிச்சுரமென் றிக்காலத்தினும் விளங்குகின்றது. பின்பு செந்தா
மரைக்கண்ணன் பாம்பாய்த் தவஞ்செய்திருக்கின்ற பாலேவனத்தின் மார்க்க
மாக விரையகக்கடவுள்வந்தார். அதையறிந்து விஷ்ணுமூர்த்தி அவளைநிர்
கொண்டு தொடுதவுடன் பாராசத்திசாபம லீங்கித் தமதுவடிவைப்பெற்று,
மீளவுஞ்சேவித்துப்போற்றி, ஓங்காரப்பொருளே! தேவரீரைத் தரிசித்தவுடன்
பழியுடலிலீங்கி ஈடேறினேன், ஆதலால் அடியேன் தேவரீரைப்பூசித்து
வழிபடவேண்டுமென்றிரப்ப, அவா இரங்கி அவ்வாறேமுடிக்கக்கடவாயென்
றருளினார். உடனேதிருமால் அருச்சுனைக்கு வேண்டுந் திரவியங்களைச்சேக
ரித்து, கங்கையினால் அபிடேகஞ்செய்வித்து, கற்பகமலர்களினாலருச்சித்து,
மோதகம பயறு தூட்டுப்பால் கனிவாக்கங்களை நிவேதித்தபின்பு தூபதீபங்
கள்முதலான சோடசவுபசாரங்களைச் செய்து, கரங்களைக்கூப்பிவின்று,
சுவாமீ! இந்தப் பாத்திரத்தசவுத்தியில் யான்பூசித்தபடிக்குச்சகலரும்
ஆராதிக்கவும் அவாவினைகளைக்கீழ்ச் சகலசம்பத்துகளையும் கட்டாடுத்து
மோட்சவீட்டையும் தருவதாக வரமருளவேண்டுமென்று போற்றினார். அவ்
வாறேவிரையகக்கடவுள் தத்தருளியபின்பு ஆகுவானத்தில் ஆரோகணித்து,
பிரமன்முதலானதேவர் துதித்துவரப்பூதப்படைகள் களித்துச்சூழத் திருக்
கயிலையையடைத்து, பிதாவைச்சேவித்தது பழையபடியே தமதிருக்கையிலே
மூத்தருளினார். அக்காலத்தில் விஷ்ணுமுதலானவர் பரமசிவத்தை வணங்கிப்
போற்றி, மீண்டும் விரையகரைத்தொழுது, எங்களிடையூற்றைத்தீர்த்துப்பாது
காத்ரீ, இதற்குக்கைமமாறுசெய்ய அடியேங்க்ளாற் கூடாமையால் கேற்
றையவனாயிற் கயமுகாசுரனுக்குச் செய்தபணிவிடைகளைத் தேவரீருக்கு
நடாத்த விரும்பினோம். அவைகளை அங்கீகரித்துக் காக்கவேண்டுமென்று
விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர் மகிழ்த்தருளினார். அக்காலத்தில் தேவர்கள் மும்
முறைகுட்டிக்கொண்டு, செவிகளைப்பற்றிப் பாதங்களைச்சேர்த்து தாழ்த்தெ
ழுத்து போற்றிசெய்து, இறைவனே! இவ்வாறு உலகத்தார்பூசித்து நடந்து

கொள்ளவும் அருளிச்செய்வாயென்று கேட்டுக்கொண்டபடியே தந்தருளி விஷ்டதரப்பெற்று, தங்கள் பதவிகளிற்சேர்ந்து, சுகந்திலிருந்தார்கள். முதலில் காரச்சம்பந்தையுடையதக்களை! பரமசிவம் புத்திரனைத் தந்தகாரணம் இது வாகும். இனி இறைவனுக்கடுத்த குணத்தைக்கேட்பாயாக. நற்குணங்களையுடைய யோகிகளாலும் அறிதற்கரியிருகுணனாய் நிராமயமாய்ப் பாபரமாய் விளங்கும் பரமவசுத்தின காரணங்களைச் சொல்லமுடியுமோ? ஆயினும் சிலவற்றைத்தெரிவிப்போம். பரமேசுவரன் தாம் இவ்வுலகத்தைப் படைத்த காலத்திற் சிவராசிகளினது பாசபந்தங்களைக்கீறுகாக்கக்கிருபையுற்று பிரமன் விஷ்ணுவாக்குச் சிருஷ்டி திதிபென்னுச் தொழிலகளைக்காட்டி, அவைகளுக் குரியகுணங்களையும் கருணைபாலித்து, சங்கராகிருத்தியத்தைமுடிக்க உக்கிர மில்லாது கூடாதாகையால் தாமதகுணத்தைமேற்கொண்டு, அத்தொழிலி னைத்தாமநடத்திவருவார், இதன்பிரிவுகளைவிதிவாதவதங்கள்விளக்குகின்றன. இறைவன் தமோகுணத்தனையின், சனகாசியருக்குச் சரியை கிரியை யோகம ஞானமென்னும் அருளுகிகளின் பயன்களைப்போதிக்கவல்ல சாதகுணசத் துவமெப்பழிகைகூடும்; சுருதிகள் ஆதிமூலமெனத்துதிக்குமோ? அஞ்ஞான வான்களுக கிந்தாகசியங்களைப்போதிக்கமுடியுமோ? பரமசிவம் முடிவில இது திசெய்த பண்பினால் தமோகுணனென்று குறிக்கப்பட்டதல்லது வேறன்று இதைப்போலவேசிருட்டி. திதி கிருத்தியங்களை நடத்துகின்றவாகளுக்குள்ள இராசதனாத்துவிதகுணங்களுக்கு செயற்கையல்லது இயற்கையாகச்சொல்லப் படுமோ? முககுணங்களையும் உணடாக்கியவன பரமசிவனென்றுவேதங்கள் முறையிடுகின்றன. யோகிகளாலும் அவன்செயல் அறியப்படாது. பிரம விஷ்ணுமுதலானோரிடத் தமாநது தமதுமகிமைகளொன்றும் அவர்களுக்குத் தோற்றமல் அந்தரானமாவாய் விளங்கிச் சகலகருமங்களையும் நடப்பிக்கும் இறைவன ஒருகுணச்சார்பினிற்பவனோ? சிவன்கடைபிற் பிராணிகள் இளைப் பாற லயப்படுததுகதனமையைகட்டுதி அஞ்ஞானவான்கள் தாமதனைச் சொல்வதல்லது வேறல்லவென்று ததீசிமுனிவா பலதிருட்டாந்தங்களைக் காட்டி, மேற்கூறியவிபரங்களைச்சொல்லவும் தக்கனவனமின்னலையொத்த வாழ்வின்மயங்கி, அவைகள் உணமைபென்றெண்ணாமல் ஆணவத்தாந்தி, முனிவோ! கேளும் பலவாகச்சொல்லதிற் பயலிலலை, கயிலைவாசியாகிய உமது கடவுள் ஆதியேயாயினும், அவனுக்கு அவிக்கொடுக்கமாட்டேன், ஏன் வீண்வார்த்தையாடுகின்றாய், நானெண்ணியவாறே முடிப்பேன், போமென்று சொல்ல, அங்விருடிக்கு அதிககோபமுண்டாயது, அக்கொடுமையினால் வட வைகுனிர்த்தம் மேருமுதலான குலகிரிகள் கமபிதப்பட்டுஞ் சத்தசாகரங் கள் சுவதியும் அண்டவர்க்குலங்கியுந் தேவர்களுக்கியும் உலகங்கள் தத்த ளித்தலைத்துவருத்துவதைத் ததீசிமுனிவாகண்டு, இப்பாதகன்பொருட்டு இப படியே உலகங்கள் வருத்தப்படலாமோவென்று சிற்றத்தைத்தணிந்தெழுந்து தக்கனைப்பார்த்து உலகநாயகன் வேதநாயகன் போதநாயகன் கீதநாயகனாகிய பரமசிவத்தையிழந்துசெய்யும் உனவேள்வியழிவதோடு அபவாதத்துக்கஞ் சமனும் உண்மையைக்கண்டித்துப்பேசாமலும் மிரளவிழித்துக்கொண்டு இவ்

விடத்திலிருக்கின்ற தேவர் இன்னபின்னப்பட்டு மாளக்கடவரென்று சபித்து யாகத்தவரைக்கின்ற மாதவரைகோக்கி, உங்களுக்குவண்ணமையையும் வேத பொழுக்கத்தையும்மற்று இக்கருமத்துக்குடன்பட்டதால் பூமியிலிருப்பிற் பாண்டிப்பிற்று அலைத்து கருதிகழ்ந்துதிக்கும் மாமசிவத்தையும் அவனடி யாண்டும், விழுதி ருத்திராக்க பஞ்சாக்கரத்தையும் கித்தித்தும், பாசத்தழந்தி வேதவிதிப்படியே பிழந்தவராய்க் கதிபெறுதழலக்கடவீரெனப் பவவசை களைப்பேசி, அளவற்றதவத்தர் இருமருங்கினுஞ்சூழ்ந்துவரத் தமநாசீர்தத் தைச்சேர்த்தார். அக்காலத்தில் அவருடன் தக்கன்மகிமைதரும் தவமுயற்சி யும் இலக்குமியிவாசமும் வன்மையும் மனச்செருக்கும்பேராய்விட்டன.

கேட்டீர்களோ கையிசாரணியவாகிகளே! இவ்வகையாகக் கொடுமை பேசித் ததிசுமுனிவாரசென்றதருணத்தில், தக்கன் தவசமற்றது. வானத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற கழுரு காக்கைகள் யாகத்தம்பத்தினிடத்தி லிறங்கிக்கவின, அத்தவத்திலிருந்தார்தர்மனத் திடுக்கிட்டன. அவன்தேவியாகிய வேதவல்லி மங்கிலியம் அற்றது, இவ்வாறு அளவற்ற துங்கித்தங்கள்விளைந்தன, இவை களைத் தக்கன்கண்ணெஞ் சற்றும்யோசியாமலும் மனஞ்சலியாமலும் எச்சுனைய யாகருருவுந்தானுமாக வேள்வித்தொடக்கத்திற்செய்யுந் தானுதினியைகளை டடாத்தி, லிஷ்ணுமுதலாய தேவாங்கிசவகளை வேதவிதிப்படியே தத்தந் தானங்களில் ஆவாகனஞ்செய்து பூசித்து, சோடசவுபசாரங்கையுந் தானங் களையும் வான்முறைடாகடத்தி, அமுதத்துக்கொப்பான அன்னமும் பதார் த்தவலைகளும், மதுரமிருத்த பருப்பும் புத்துருக்குறெய்யும், பால் தயிர் கிற் றுண்டி, டனிவருக்கங்களும், பனிரீர் மான்மதச்சார்த்தம், கற்பூரக்கலவை, திவ் வியபரிமளமிருத்த புட்பமாலிகைகளும், லாசந்தியிர்த அடைகாயமுதலிய வைகளைக் காமதேனு பற்பலருவைகளாக கிரப்பியிருப்பதை ஆகுதிகளுக்கு ஆராதனைசெய்யத்தொடங்கி, பிராமணனாயொருபுறத்தினும் மற்றவனாயொரு பாரிசுத்தினும் போசனச்சாலைகளில்விட்டு பரிமாறுகின்ற உண்டிகளின்சிறப புக்கண்டு ஆராமமேலிட்டுத் தன்னின்புக்குழந்து சமுத்திரம்போல ஆர்ப்பரி த்தவாஃபர்களைமுகமலர்ந்து உபசரித்து, வரவழைத்துப்பத்திதிருத்தி, பொற் பள்ளபங்களைப்பரப்பி, சோசனங்களைப்படைத்து, பந்துக்களைப்போலப் பரி வாய்வேண்டியபைப் பரிமாறச்செய்தான். அப்போது பசிதீரவுணடும் மதுர மாயிருப்பதால் இன்னம்படையென்பார்களவர், இந்தத்திவ்வியபோசனத்தை மிருதியாகப்புகிசுப்ப பிரமணைகோக்கித் தவஞ்செய்து பசியுண்டாக்கிக்கொள் ளாமற்போனென்பார்களவர், இப்புசிப்பைக்கொள்வதற்கு ஆயிரம்பதிருபி ரம்வாயும்வயிறு முள்ளவர்களுக்கு அமையாதென்பார்களவர், அதுவும்போதா தென் டுவாதாவொர்களவர், இவ்வன்னமுதவானவைகளைக் காமதேனு அளித்த தென்பார்களவர், இனிஎக்காலத்தில் இக்கச்சாயவகைகள் அகப்படப்போகிறன்து திருத்தியாகச்சாப்பிடுதுமென்பார்களவர், தக்கன்யாகம் கிதையுமென்பார்கள், அப்படிக்கு நேருமாயினும் இதுசரீரத்துக்கு உறுதியாயிருக்கும், குறைவிண்ண மல்உண்பிடுவான்பார்களவர், இந்தப்புசிப்பைவிடவும்போகவிடலை, வயிற்றுக்கொள்ள வில்லை, இப்படியெவங்கும் பார்த்ததுமில்லை, இதன்பிரயோசனத்தினால் இனி

யிறப்பில்லையென்பார் சிலர். இத்திவ்விய போசனத்தைப்படைத்த காமதேவனு
வைப்பிடித்துக்கட்டி கம்முடைய தேசத்துக்குக் கொண்டுபோவோமாயின்
வேண்டும்போதெல்லாம் திருத்திசெய்துவருமென்பார் சிலர். பெண்ணிப்பிள்ளை
கள் சுற்றம்பெருக இவ்வித மகதைஸ்வரியத்தைப்பெற்ற தக்கனைப்போலத்
தவஞ்செய்தவர்கள் யாவரிருக்கிறான்று சொல்வார் சிலர். திருத்தியாகப்
புசித்துவிட்டோம், எழுந்திருக்கக்கூடவில்லை என்னசெய்வோமென்பார்சிலர்.
அமுதமொத்த இப்புசிப்பையுண்ணப்பிள்ளைகள் அண்ணன்தம்பி சுற்றத்தாரை
அழைத்துவராமற் போனோமென்பார் சிலர். ஆனாலென்ன! விரைந்துசென்று
கூட்டிவரலாமென்பார் சிலர். இப்பிரகாரஞ் சமுத்திரம் இவைவதைப்போ
லப் பேசிக்கொண்டு சாப்பிடுகின்ற பிராமணர்முதலானவர் போதும்போது
மென்னுமட்டும் தக்கன்மருகராகிய விருடியர் இருந்துபரிமாறத் திருத்தியாக
உண்டு தள்ளாடிக் கைலாகுகொடுக்க எழுத்து பற்பலர் கங்காசலம்விடச்
சுத்திசெய்துகொண்டு உடனே மற்றொருமண்டபத்திற்சேர்த்து, பொன் ஆச
னங்களிலிருந்து சந்தனக்கலவை பணிநீர் புட்பமாலை தாம்பூவங் கொடுக்கப்
பெற்று, பின்பு பொன்னுலகமே யிறங்கினாற்போலச் சிறந்துவிளங்குத் தான
மண்டபத்தில் புகுந்தார்கள். அத்தருணத்தில் தக்கன் அனுமதியில் அவ்வி
டத்திலிருந்த இருடியர் ஆடை ஆபரணம் பொன் கவரத்தினம் கறவை ருடை
பாதுகை குண்டுகை முதலான சோடசமகாதானங்களைக் கரங்கள்செவக்க
வேண்டியமட்டும் இடைவிடாமற்கொடுத்தார்கள். அவைகளைச் சிலர் பத்
திரப்படுத்தித் திரும்பிதுழைவார். சிலர் எடுப்பித்துக்கொண்டுசுடப்பார். சிலர்
சுமக்கமாட்டாமல் அங்குமிங்கு மலைவார். இப்படி இவர்களாலுண்டாகிய
இரைச்சலும் அரம்பையர் கடிக்கும் ஓசையும் வேதவல்லி பெண்கள் இத்தி
ராணி தெய்வகன்னியர் முதலான சுமங்கலியர் மங்கலங்களைப்பாடும் ஒலியும்
இவைபோலும் பிறசத்தமும் ஒன்றுசேர்தலால் சத்தசாகரங்களும் அவ்விடத்
திற்பெருகியலைவதைப்போலப் பேரொலியுண்டாயது.

ததீசியுத்தரப்படலம்

முற்றிற்று.

வேள் விப் பட ல ம்.

இகத்தேர்பெறுமிப்பெருஞ்சாலையில்

அகந்தையிக்கவுன்பெருங்காதலன்

மகம்புரிந்ததுமற்றதுசுந்திடப்

புகுந்தவாறும்பொருக்கெனக்கூறுகேன்.

இவ்விதமாகக் காலங்களை அனுசரித்துத் தானுதிக்கிரியைகளைக் காரிய
காரொருபுறத்தில் கடத்திவர தக்கன்முற்கூறிய ஆசிரியனைக்கொண்டு வேத
விதியிற்செவத்தின்பாகமான பிரதானமந்திரங்களைநீக்கி விஷ்ணுவுக்குரிய வாக்
கியங்களை அவைகளுக்குப் பிரதியாகவோதி மகத்தைவளர்க்கக் கட்டளைபிட்

டான். அவ்வண்ணம் அவ்வாசிரியன் திக்கடைக்கோலினால் அக்கினியை யுண்டுபண்ணி யாகருண்டத்தில் அமைத்து, தருப்பை சமித்து முதலான ஓமத்திரவியங்குளினால் அக்கினிதேவனை அருச்சித்து, அதில் தேவருக்குரிய கூருன மந்திரரூபிகளையும், வெவ்வேறுக்கொடுத்து விஷ்ணுவாதியரை மந்திரபூர்வமாகக்கூவி, அவிகளைக்கொள்வீரென்று உபசரித்தான், அது தேவா முதத்தினுஞ் சிறத்ததாயினும், பிரதமதேவனை நீக்கிய அருவருப்பானது அவ ரவர் மனத்தின் கண்பொருத்தி அலைப்பதினால் எஞ்சாகக்காட்டியது.

இப்பிரகாரம் யாகத்தைநடத்துத் தக்கன்செல்வச் செருக்கினையும் விறு ப்பையும் காரதர் அறித்து, திருக்கயிலைக்குப்போய், எத்தேவரைவணங்கிச் செலவுபெற்று, ஆலயத்திற் பிரவேசித்து இறைவனைத்தொழுது போற்றிநிற்க அவரைக்கர்த்தன் கிருபையாகப் பார்த்தருளி, உலகத்தின்கண் ஏதேனும் புதுமைகளுண்டோ, வந்தகாரியம் யாதென்றுவினாவு, அவர்கவாமி கங்கைக் கரையில் விஷ்ணு பிரமனாதியரை வரவழைத்துக்கொண்டு லோகநாயகனான தேவரீரை இகழ்த்து புத்தியில்லாத தக்கன்வேள்வியை நடத்துகின்றான். இது தான் அதிசயமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். இதைக்கேட்டவுடன் இடப் பாகத்தமர்ந்த பராபரா மனம்பூரித்து, அதனைக்கண்டவர விருப்புற்று எழு த்து பரமனைவணங்கி என்பிதாசெய்கின்ற யாகத்தைப்பார்த்துவர விடைதற் தருளுமென்றுகேட்க, பரமன் நல்லகாரியம்; உன்னையெவ்வளவும்கிணியாமல் மற்றத்தேவர் முனிவர்களுக்குக் கொடுத்தபெண்களை அழைப்பித்துக்கொ ண்டு மாயாபாசத்தினமூத்தி, அகந்தைகொண்டு அவன்செய்யும்வேள்வியினிட த்திற்கும் நீபோகலாகாதென்று திருவுளமபற்ற, பார்ப்பதி கரங்களைக்கூப்பி சுவாமி தெரியாமையினால் அவன்செய்த பிழையனைத்தையும் அடியேனைக் குறித்துப்பொறுத்தருளி விடைதரவேண்டுமெனக்கெஞ்ச, பரமன்பரிவாய்ப் போய் வருகவென்று செலவுகொடுத்தருளினார். கௌரி அதைப்பெற்றுசிரோ ரத்தினங்களினாலும் தங்கத்தினாலும் அமைத்த விமானத்தினெழுந்தருளி, சுமாலி மரவினியென்னுந் தோழிப்பெண்கள் குடைகளைத் தாங்கிவரவும் பிங் கலை சுமையாதிபர் கவரி, ஆலவட்டம், அடைப்பை, மயிற்பிஞ்சுமுதலான பரி வட்டணைகளை யேந்திச்செல்லவும், கமலினி, அனிதிறையென்னும் பாங்கி யர் புட்பமரீகைகளைக்கொண்டு செல்லவும், சிலகன்னியர் நடித்துப்போகவும், சிலர் பார்ப்பதிபுகழைப்பாடித்தொடரவும், சிலர் குயில்கிளி பூவை அன்னமா திப பறவைகளைக் கரங்களிலேந்திடக்கவும், அம்சக்கரிமைசெலுத்துஞ் சோ மத்தியிடபத்திலேறித் தரத்தின்வாளைக்கொண்டு போற்றிவரவும், பலபூதர் பதி னெண் மேளவாதத்தியங்களை முழக்கவும், பராபரா அணுக்கிரகம்பெற்ற பன் னிருகோடி குரூட்படைஞர் வாள் பலகை கேடையம் பிண்டிபாலம் முசலம் கப்பணம் தோமரமுதலிய ஆயுதங்களைத்தாங்கி இருமருங்கினும் அணிவருப் பாகச் சமுத்திரம்போலப் புரண்டுபோகவும், இவ்வித ஆடம்பரங்களுடன் செ ன்று பிரதவான தக்கன்வேள்விச்சாஸையின் முன்வாயிலைக்கீட்டி, விமானத்தி னின்றது மிறங்கி உள்ளேபிரவேசித்தான்.

அதைப் பாதகனுனவன்கண்டுகோபித்துத் தாய்தந்தையில்லாத பித்தனுக் குரிய நீ மற்றப்பெண்களைப்போலஇந்தயாகத்துக்கு வரவேண்டியதென்கை ? இக்காரியத்தைக்குறித்து உனக்குச் சொல்லியனுப்பியதுண்டோ ? நான் வெள்ளிமலைக்கு வந்தகாலத்தில் மாமனென்றெண்ணாமல் அவமானஞ்செய் வித்தவன் தேவியென்று உன்னை அன்றே மறந்துவிட்டேன். அப்படியிருக்க நீ வருவதற்குக் காரணமுண்டோ ? இவ்விடத்தில் நில்லாமல் சீக்கிரமாகத் திரும்பி உன்னிடத்திற்குப் போய்விடென்று சிறிச்சொல்லினான். அதைக் கேட்டு, பராசத்திமனம்பாடினவளாய் தந்தையை நோக்கி என்னுணைவியருக் கும் அவர்கள் துணைவருக்கும் நாடோறும் அளவற்ற சிறப்புகளைச்செய்து வருகின்றாய், எங்களைமாதிரம் எவ்வளவுநினைத்தாயில்லை, நீசெய்யும் வேள் வியைக்கேள்விப்பட்டு, பேதமில்லாமல் நானேவந்தாலும் சிறித்தடுக்கின்றாய், இதுஎன்மையாமோ ! இதனால் தீங்குவிளையுமென்பதை யெண்ணினாயில்லை, ஆதலால் உன்கருத்தினைத் தீர்க்கமாகச்சொல்லிவிடுவாயென்ன, உடனே தக்கன்கைத்து முக்குணத்திற் கடைப்பட்ட தமோகுணத்தின் காரியமாகிய சங்காரத்தொழிலை வகித்துப்பேய்களுடன்கூடிச் சுடலையில்சுடிக்கும் பித்த னுடன் நீயும்பேயாகி என்னை மதியாமல் அகந்தைகொண்டபடியால் உன்னைத் தள்ளிவைத்தேன். உன்பின்பிறந்தபெண்களும் மருகரும் என்னிடத்தில்அன் புள்ளவர்களாதலால் அவர்களுக்குவேண்டிய சிறப்புகளை நடத்துகின்றான், அவிசுந்தருவேன், விஷ்ணுபிரமாதியதேவர்என்னைப்புகழ்ந்துவாச் சிவனும் நீயும் இகழ்ந்தன்மையினால் உங்களிடத்தெனக்கு அன்பில்லை. இம்மகத்தில் உன்கணவனுக்கு அவிப்பாகமுங்கொடேன், போபோவென்று சொன்னமாத் திரத்தில் பராசத்திக்குக் கோபம் பிரவேசிக்க, உடனே அக்கினி சம்பந்தப் பட்ட வாயுவைப்போல பெருமூச்சுண்டாகியது.

அப்போது அண்டங்களுக்குலுங்கின. அவைகளிலடங்கிய சராசரங்கள் திடுக்கிட்டுச்சோர்த்தன, பூமிகம்பித்தப்பட்டது, சத்தசாகரங்களும் கொதிப் பெடுத்துக் குறைந்தன, விஷ்ணுவும் பிரமனும் தேவரும் திசைக்கரிகளாதியா ரும் நடுங்கி வாடித்திகைத்து ஏங்கினார்கள். ஆதலால், அம்மன்கோபத்தினுக் கிரம் இத்தன்மையதென்று யாவராற்சொல்லப்படும். உலகமிப்பாடுபெவதை உணர்ந்த விமலையென்னுற் தோழிபானவள் பார்ப்பதி பாதாரவித்தங்களிற் பலளிந்து உலகங்களையின்ற தாயாகிய நீரே இவ்விதமாகக் கோபங்கொள்வி ராயின் அவைகளி லடங்கிப்பிராநின்ற சிவராசிகளென்படாது. அஞ்ஞானவா னுன தக்கனொருவன்செய்யும் அபராதத்தின்பொருட்டு உமக்குவினைத் சீற்ற மின்னுஞ் சற்றுவிறுமாயின் நிமைப்போதிற் சகலமும் நாசமடைவதற் றைய மில்லாதபடியாற் சிவகோடிகள் படுத்துயரத்துக் கிரக்கமுற்றுச் சாந்தமடைக வென்று வேண்டினான். உடனே கௌரி கொதித்தாறியசலம்போலச் சகித்த வளாய் தக்கனைப்பார்த்து நீயென்னையிகழ்ந்ததை யொருபொருட்டாக நான் மனங்கொள்ளவில்லை. சர்வாந்தரியாமியாய்விளங்கும் எமது இறைவனைக்குறி த்துப்பேசிய கொடியசொற்கள் என்செவிகளில் விஷத்தையொப்புப்புகுந்தன.

இப்போது யூனியனிய பரமசிவன் சிர்க்குணத்தையுடைய தன்மையினால் சராசரப் பிரம்மஞ்சயங்குளினிடத்துலவி நடிப்புள். ஒருவகைச்சார்புள்ளவனே யென்றெண்ணப்படுமோ, சர்வகங்காரத்தொழிலைகடாத்தவகித்ததருமருணத் தை நினைத்தாய், அதுவும் கீழ்த்திருக்குமோ? சேவராகென்பிறத்தும் இறத்தும் எப்போதும் வருத்தவகைக்கருதித் திருபையுற்றுப் பலபலகற்பகாலஞ் சுகத்தி லிருத்திய காரணமல்லவோ, குருட்டிதியையப்போல அத்தொழில் மற்றத் தேவரால்படத்தப்படுமோ, இப்பிரகாரம் பிராணிகளையொடுக்கியிளவும் படை த்துத் தமதுதிருவிளையாடலை கடத்திவருவார், இதுவல்லாமல் வேதாமங்க ளைத் திருவாய்மலர்ந்து அவைகளைற்றுதிக்கும் காரணகர்த்தனாய்த் தம்மை உணரவுல்ல பரிசுத்தவான்களுக்கு ஞானம்போதித்தானும் திருபாநிதியைத் தமருணனென்னப்படுமோ, ஆதலால் அவர் அனைவருக்கும் இறைவராகும், அக்கடவுளுக்குமுதல் அவிப்பாகத்தைக்கொடாமல் இகழ்த்தாய், பஞ்சாக்கரத் தை யோதப்பட்டவர்களுக்கு முத்தியை யெளிதில் அருளும்பானே சித்தித் தாய், இவ்வபாரதம் யாவராலே துடைக்கப்படும் பேதாயி இனி எவ்விதமா கத் கடத்தேதுவாய், பிரமனும் விஷ்ணுவும் தேடிக்காண்பரிய காதனைக் கர்த் தவ்வியமாகக் கொள்ளாமல் திரோபவத்தினுழ்து, கீக்கினவர்க ளனைவருக் கும் தண்டமுண்டென்று வேதங்கள் முறையிடுகின்றன. அம்முறையே பரம சிவனைவிவகித்த யாகத்தையோத்தும் உனக்கும் தருதியாகியதண்டம் விராவி ணுண்டாகக்கடவதென்று கொடியசாபத்தைபிட்டு, உடனே விமானத்தில் ஆரோகணித்து பாங்கியர் சேடியர் சிலதியுர் பூதப்படைகளாதியர் சூழ்த்து போற்றிவரத் தக்கன் பரமனைசித்தித்துப்பேசிய வசனங்களை யெண்ணியெ ண்ணி மனம்வேக, விராவிலே திருக்கயிலையையடைந்து இறைவனைச்சேவி த்து, சுவாமி! தக்கன் அடியேனை வெறுத்ததல்லாமலும் தேவரினர்ப்பலவாக சித்தித்துப்பேசினான். ஆதலால் அவன்செய்யும் வேள்வியையழிக்கத் திரு வுளங்கொள்ளவேண்டுமென்று வேண்டினான். அதைக் கருபைக்கடலாகிய பரமன்கேட்டுகைத்திருந்தார். அதைக்கண்டு பார்ப்பதி சேவித்து, அடி களுக்கு வெறுப்பும்விரும்பும் இல்லையாயினும் அடியேன்விண்ணப்பத்தை அங்கீ கரித்து அம்மகம் கிதைவுபடக் கூடாட்சிக்கவென்று போற்றினான்.

வேள்விப்பட்டலம்

முற்றிற்று.

வீ ர ப த் திர ப் ப ட ல ம்.

அத்தவெல்லையெமையாளுடையவண்ணவிலைத் தத்தமங்கைதனதன்பிணவியத்தள்ளருஞ் சிதைக்கொண்டசெயன்முற்றியிழைமுறுசிறிதே புத்தியுள்ளுறகிணத்தனனிணத்தபொழுதே.

அப்பொழுது எழுது இறைவன் பாமேசுவரியின் அன்புக்கிரங்கி அவனெ ண்ணப்பட்டிருக்கத்திருவுளங்கொண்ட மாதிரித்தில், நுதல்விழியில் அகோர விசப்பந்திரத்தவர் உதயமாய், மகமேருவின் கொடுமுடிகள் மின்னற்கொடி

மையத்தாங்கி விளங்குவதுபோலப் பிறைகளிலடங்கிய கிரீடங்கள் அண்டத்த ஆயிரஞ்சிரங்கள் அண்டத்தைமுட்டவும், சூரியன் அனந்தவுருக்கொண்டு ஏக காலத்தில் எழுந்ததற்கொப்பாகச் சிரேரத்தினமயமாகிய மகரகுண்டலங்கள் இரண்டாயிரஞ் செவிகளிலும் வில்விசித்தொங்கவும். லடவைகுளிரத்தக்க அளவையிறைக்கும் நெற்றிவிழிகள் ஆயிரஞ்சொலிக்கவும் அவைகளில்விசும் அக்கினிக்கொழுந்தினல் அண்டங்கள் கரியவும் பிரசண்டவாயுவும் அக்கினியும்திடுக்கிட எழுஞ் சுவாசத்தினிடத்துண்டாகிய சனல் அண்டகோளகைக்கு அப்புறத்திலேதானவும் பிள்ளைப்பிறையைப் பதித்ததற் கொப்பாதக்கூரியகோ ணாதத்தங்கள் தோற்றவும், வார்த்தையுரப்பினல் பிராணிகள் வெருக்கொள் ளவும், சாகரங்கள் கலங்கிக் கறங்கெனச்சுழலவும், பணமகுடம்பொருத்திய சரப்பகங்கணங்கள்விளங்கிய இரண்டாயிரங்கரங்களிலே குத்தம் வரன் பலகை வேல் தோமரம் பிண்டிபாலம் எழு குவிசம் சூலம் வில் சரம் தண்டம் லக்ஷ்மி முதலாகிய படைகள் மின்னலைபோலப் பிரகாசிக்கவும், பிரம் விஷ்ணுக் களின் சிரமாலையும் என்முத்தாழ்வடங்கனும் ஆமையோடும் பன்றிக்கோடும் விசாலமாகிய மார்பினிடத்தில் விளங்கும் முப்புரினாலுடன் அசைத்து காட்டவும், இரத்தினபரணங்கள் சர்ப்பக்கலன்களுடன் தேகமெங்குஞ்சொலிக் கவும், பாதாபவிந்தங்களிலே தண்டைவிரகண்டைகள்வொலிக்கவும் பாதுகை தரித்து இவ்விதக்கோலத்துடன் பரமனைத்தொழுதுநின்றார். அத்தருணத்தில் உமையவளது கோபக்கனலின்கண் பத்திரகாளி வெளிவந்து, திவ்வியபரி மளமலர்குடிய அளகங்களோங்கிவிளங்கும் ஆயிரஞ்சிரங்களும் கட்ககோ தண்ட விரவாள் ஆதியான படைகள் தரித்த இரண்டாயிரங்கைகளும் வேரத் தினமயமாகிய பணிகளும் அரவபூஷணங்களும் அசைய விரபத்திரர் மருங் கினின்றார்.

அவ்விரவர் காட்சியைச் சிவபெருமான் உமையவளுடன் கண்டு கிற பாசோக்கம் பாலித்தகாலத்தில், அவர்கள் இறைவனையும் பிராட்டியானையும் மும்முறைவலம்வந்து, வணங்கிக் கரங்களைக் கூப்பிடுகிறது, சுவாமி! தேவர்கருவபங்கம் பண்ணவோ? அவுணைக்கொல்லவோ? எம்னைவாட்டவோ? விஷ்ணுபிரமரைக்கட்டிவரவோ? சமுத்திரஞ் சூழ்த்த உலகைவழங்கவோ? ஏதுகாரியத்துக்காக அடியேங்களைப்படைத்தீர், அதனைக்கட்டளை யிடவேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அப்போது பரமன் அவர்களைநோக்கி, நம்மையுன்றித் தக்கனென்பவன் வேள்விடொத்துஞ் சாலையையடைத்து அவிப்பாகத்தைக்கொடுத்தால் வாங்கிவருவீர், தடுப்பானின் அவன்சிரத்தைக் கண்டித்து அவனுக்கு உதவியாய்ச்சூழ்த்த தேவராதியானவரை அதப்படுத்தி யாகத்தைபும் அழித்து மீளக்கடவீர், அத்தருணத்தில் நாமும் அவ்விடத்தில் எழுந்தருளுவோ மென்றருளிச்செய்து, உடனே வேர்வையினும் மயிரக்கால் களினும் அளவற்றபூதங்களையும் காளிகளையும் படைத்தார். அவர்கள் யாளி சிங்கம் கரடி யானை புலியாழி கொடியயிருகங்களின் முகம் ஐன்றுபத்து ஐம் பது தூது ஆயிரம் பதினாயிரம் விளங்க அத்தக்கிரட்டி கரங்கள் பலவாயுதங் களைக்கொண்டு அக்குமாரைஅரவாபரணங்களுடன் பிரகாசிக்கப் பாதங்களில்

வீரவண்டைப்பிழை கவிக்கப் பதியினால்வருத்தி ஒருவொடியில் உலகங்கள் அனைத்தையும் அழிக்கும் வலிபெற்றுச்சூழ்த்த-பூதவெள்ளங்கள் காளிக்கூட்டங்களின் சவுரியவன்மைகளை யொருவகையாகவும்சொல்லமுடியாது. அத்தருணத்தில் பாணுகம்பனாதியான பூதர்கள் இரண்பேரி செய்பேரி குடமுழா முதலாகிய வரத்தியங்களைமுழக்கவும் குடைகள் ஆலவட்டங்கள் வெண்சாம கைகளாகிய வகைகளைத்தாங்கவும், வரத்தினமயமாகியசத்திற் காளியுடன் வீரபத்திரதேவர் ஆரோகணித்து நடத்து, சத்தசாகரங்களும் பெருகியதைப் போலப்பரவிச்செல்வின்ற சேனைகளின் ஆரவாரத்தினால் எவ்வண்டமுடைத் ததோவென்று தேவராதியர் ஏங்கவும் அக்காலத்திலெழுந்த புழுதியினற் சமுத்திரங்கள் திடராகவும் இவ்விதவுற்பாதங்கள் விளைய அதிசிக்கிரமாக வந்து தக்கன்பாகசாலையைச் சூழ்த்துகொண்டு, பூதத்தலைவனாரோக்கி, இதன் வாயினிடங்களினும் புறத்தினும் வானவெல்லையினும் நீவீர்காவல் கொண்டு ஒருவனாயும் விடாது போற்றக்கடவீரென்று ஏவினார். அவ்வாறே பூதத்தலைவர் அவ்விடங்களைச்சேர்ந்து, அத்தலங்களில்கின்ற காவலரைக் கொன்று தின்று ஆர்ப்பரித்து, வளைத்திருந்தனர்.

வீரபத்திரப்பீடலம்.

முற்றிற்று.

யாகசங்காரப்படலம்.

ஆர்த்துபிறைவிதன்னோடாண்டகைவீரன்வாசத்
தார்த்தொகை தூங்கும்பாகசாலையுளே கலோடு
திர்த்தனைத்தலைவிதன்னைததிகைசமுகன்முதலோர்யாரும்
பார்த்தனருள்துணைணைமுபதைபதைத்தச்சங்கொண்டார்.

இவ்வாறு காவற்படுத்தினபின்பு பத்திரகாளியுடன் வீரபத்திரக்கடவுள் ஆர்ப்பரித்து, யாகசாலையிற்சென்று தோரணங்கள்கட்டி பூபஸ்தம்பம் காட்டி யிருக்கும் ஓமகுண்டத்துக்கு அருகில வருவதைப்பிரமன் முகுத்தனாதியர் கண்டு, திடுக்கிட்டுநெங்கி, சிவகத்தைக்கண்டமான் கூட்டம் போலவும், இடி யுண்டசரப்பங்களைப்பொக்கவும், வலியொடுங்கி நகைமுகங்கள் புலர்த்தவா களாய், ஒருவனாயொருவர்பார்த்து, பரமசிவனும் உமையவளுமாக வந்தார் போற்காணுகின்ற தென்பார். அவர்கோபக் கனலினிடத்து உண்டானவரென் பாகிலர், இவர்கள் உக்கிரம் அளவிடப்படாதென்பார்சிலர், மதுபிராண னுக்கு இறுதிக்காலம் நேர்த்ததென்பார்சிலர், தக்கனுக்கு இன்றுடன் முடிவு காலஞ்சமயவித்த தென்பார்சிலர், விதியாவரால் வெல்லப்படுமென்பார்சிலர், இறைவனைமதியாமல் இந்தயாகத்தையேன் தொடங்கினென்பார் சிலர், மம் மை மம்பி இதனைத்தொடங்கினான் பேயன் என்பார் சிலர், தேவரனைவருக் கும் ஒருகாலத்திற் சாவுண்டாயதென்பார் சிலர், பார்வதிவலிதின் வந்த காலத்தும் வெறுத்தபடியால். இப்படிக்கு நேர்த்ததென்பார் சிலர், பூத கணங்கள் காளிக்கூட்டங்களெங்கும் வளைத்து கொண்டார்கள், ஓடவும்

ஒளிக்கலும் இடமில்லையென்பாரசிலர், இனியென்னசெய்வோமென்று அக்கி
 னியிற்பட்ட தளிரைப்போலவாவார் சிலர். இப்பிரகாரம் வேள்விக்களம்
 அல்லோலகல் லோலப்படுத்தருணத்தில் வீரபத்திரதேவர் சிறிச்சங்கநாதன்
 செய்தார், அவ்வொலியினால் அண்டகடாகங்கள் கம்பிக்கமேருவாதியான
 குலகிரிகள்சலிக்கப் பிரமன் முதலானவர்களேங்கிவாடினார்கள். அக்காலத்தில்
 வீரன்தீக்குண்டத்துக்கணித்தாக நெருங்கியதைச் சீலமற்ற தக்கன்கண்டு,
 துளங்கிவருந்தி பூதர் காளிக்கூட்டங்கள் சுற்றிக்கொண்டு யாகசாலையினை யழிப்
 பதையும், தேவர்களாதியர் படுத்துன்பத்தினையும் அறிந்து, மிகவும் நடுக்குற்று,
 பின்புதையியங்கொண்டு, தானுமொருகுரணைப்போல வீரபத்திரரைப்பார்த்து,
 ஸீயாவன்! இவ்விடம் வருங்காரணம் யாதென்றுவினவி! வீரன்கைத்து,
 யான்சங்கரன் குமாரனாகும், அவர்கட்டளையின்படிக்கு நீசெய்யும்வேள்வியில்
 அவிப்பாகத்தினை வாங்கிப்போகவந்தேன். தாமதஞ்செய்யாமல், தர்க்கடவா
 யென்றுகேட்க, சிவனுக்கு இவ்விடத்தில் அவிப்பாகங் கிடைக்கமாட்டா
 தேன்று தக்கன்மறுத்தான். அத்தழுவாயில் நான்குவேதங்களும் குழிலையும்
 தோன்றி, தக்கனே! கேட்பாயாக. எம்மைப்படைத்தவனாகும் இதுபரிபத்
 தம் நாங்கள் துதித்தறியாதவனாகும் உயிர்கட்கு முதல்வனாகும் எங்கும் பரி
 பூரணனாகும் விளங்கும் பரமசிவனல்லது இந்தயாகத்துக்கு கார்த்திகின்ற
 வர்யாவர்! வீணவார்த்தையாடாமற் பரமனுக்குரிய முதற்பாகத்தைக்கொடு
 த்து ஈடுநேர்க்கடவாயென்று அளவற்றநீதிகளைப்போதித்தும் அவன் சம்மதப்
 படாத காரணத்தையறிந்து, உன்விதிப்படிக்கு, அனுபவிப்பாயென்று வெறு
 த்து, தங்கள் நிலைகளிற்சேர்ந்தன. அதைக்கண்ட வீரபத்திரர் மீளவுஞ்சிறு
 விதியையேரோக்கி சுருதிகளும் அவைகளுக்குக்காரணமாகிய குழிலையும்கூறிய
 வாக்கியங்களைத் தெளிந்தாயல்லவோ? இனியாவது எமதுகர்த்தன் பாகத்
 தைத்தரவல்லையோவென்றுகேட்க, தக்கன் கடலையினிடத்திற் சத்தியுடன்
 கூத்தாடித்திரியுஞ் சங்கரனுக்கு ஒருபோதுத்தரோனென்று மறுத்தான்.

அப்போது வீரபத்திரதேவர் பக்கத்திலிருந்தவிஷ்ணு பிரமர்களைக்கூறி
 த்து, இவன் பரமனுக்குஅவிகொடாமல் இடக்குப்பேசுவது தகுதியோ? உங்க
 ளுக்கும் சம்மதமோவென்றுவினாவி, அவ்விருவரும் ஊழின்பாலராய்க்கேளாத
 வரைப்போல் ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் ஊமைகளையொத்திருந்தனர். இதனைக்
 கண்டு, வீரன்கொபித்து, கண்களிலே தீயெழுச்சிற், இவர்கள் மனவளி வெரு
 நேர்த்தியென்று தீயெழுகைத்து, பற்களைக்கடித்து, கரத்திலிராகின்ற கதை
 யைக் கிறுகிறெனச்சுழற்றி, கேசவன்மாற்பினிடத்து மோதி, அவனை மூர்ச்சை
 யாகி விழச்செய்து, பிதாமகன் சிரங்களிற்கூட்டி, அவன் இரத்தம் பெருகி
 வருந்த சேவிக்கின்றவனைப்போலக் குப்புறவிழப்புகிந்து, பின்பு கலைமகள்
 காகியினையும் குயங்களையுங்கொய்து, பக்கங்களிற்குமுவிருத்தேவரைச்சாடும்
 போது கரங்களிழத்தும் பாதங்களற்றும் சிரங்களுடைத்தும் மார்பகங்கள்பிளந்
 தும் இவ்வாறு அலைந்து மாண்டவர்போக, மற்றவரோடிப் பலதேசயினு
 மொழிக்கக்ச்சத்திரனையுதைத்துத்தள்ளிப் பாத்ததினாலேதேய்த்து, சூரியனைப்

பல்லுதிர்த்தாடையிலறைத்து, சனியைக்கண்ணைப்பிடுங்கி, அதைக்கண்டோடு
கின்ற எம்னைச்சொமற்றுவிழ வாளினாலேதறித்து, குயிலாகிப்பறந்த இத்திரனைத்
தெண்டித்து, அக்கினிதேவன் காங்களைமுறித்து, காக்களைக்கொய்து, அவன்
தேவி மூக்கினைக்கள்ளியெறித்து, கிருதியைத் தண்டினால்மாய்த்து, உருத்திர
கணங்கன்பயந்து பாத்தமலங்களின்விழுத்து துதிக்கக் கருணைசெய்து, ஓடிப்
போகும்படிக்கு விழியினாற்குறித்து, வருணனை எழுவாயுத்தின்மாய்த்து,
வாயுவை வாளிற்கண்டித்து, ருபேரனைச் சூலத்தினாற்கொன்று, கெடுங்கிப்
போற்றுகின்ற ஈசானமூர்த்தியைவைது இகழ்த்து, உருத்திரனைக்கலத்திருக்கக்
கட்டினாயிட்டு, யாகதேவதை மான்வடிவுகொண்டு பறக்கக்கண்டு, ஒருபாண
த்தினால் வாட்டி, பயத்தோடுகிற எச்சனாகிய யாகருருவைக்கண்டித்து, அதிக
உக்கிரத்துடன் மேலிட்டுவந்தார். அதைத்தக்கன்கண்டுவாடி, இவ்வேள்வி
யிப்படிக்கழிய காண்காண்பதோ! ஆதியில் பிதாவாகிய பிரமன்சொற்படிக்கு
அரியதவங்களைச்செய்து இத்திருவைப்பெற்றேன், இத்தனைக்கடாட்சித்த கர்த்
தனை கிணையாமலும் போற்றாமலும் மகதைஸ்வரியத்தினும்து மயங்கி மருக
னென்றும் மற்றையரினொருவனென்றுங்கருதி மதியாது மிகவும் இகழ்த்தேன்,
முற்காலத்திலே தந்தைகடாத்திய மகத்தில் அவிக்கொடாமற்றடுத்தேன், இவ்
வேள்வியினைத் தொடங்கு முன்னிலையில் தந்தையைப்போலப் பரிவாய்ப்
படித்துப்படித்து பலவித்திற்போதித்த ததிசுவாக்கியங்களை யோசித்தறியா
மல் தடுத்ததல்லாமல் அவனாயுத்தாறினேன், வலியவந்த பராசத்தியைப்
பெண்ணென்றெண்ணிச்சிறி மனகோவப்பேசித் தூத்தியதன்றியும் பரமசிவத்
தைப் பலபலநிறைகளைப்பேசி யிகழ்த்தேன். இப்படிக்கு நேருமென்பதைச்
சற்றுமெண்ணினேனில்லை. அவையனைத்தும்நிற்க, இவ்வீரன்வந்துஅவியினைத்
தாருமென்று கேட்டபோதாவது சம்மதித்துக்கொடுத்து அனுப்பாமற்போ
னேன், வேதங்களும் குடிலையும்எதிரில்நின்று பரத்துவநிச்சயங்களைத்தெருட்
டிய வாக்கியங்களைச்சற்றும் நினைத்துப்பாராமல் மறுத்தேன், காசகாலம் நேர்
ந்தபடியால் இவ்விபரீதபுத்திவிளைந்தது, அரசனாயிருப்பவன் உலகவிடுக்கண்
களைக்கிப் பாதுகாப்பது தகுதியாகும், அதற்குவிருத்தமாக இக்காலத்தில்
விண்ணவர் தபோதனர் பிராமணர்முதலானவருக்கு உயிரைக்கொண்டுபோ
கும் எமனானேன்! பாழ்மனம் ஊழின்பாலாயிற்றென்று எண்ணியெண்ணி
வாடினவனாய் மடிகின்ற காலம்நேர்த தறுவாயில் இவைகளைகினைத்தாவ
தென்ன? இனி கடத்துகொள்ளவேண்டியவைகளைக்குறித்து முயற்சிசெய்வது
உறுதியெனக்கருதி, வீரபத்திரர்கோபித்து-நிற்பதையும், காளிசிறித்திரிவதை
யும், பூதப்படைகள் காளிக்கூட்டங்கொவ்விடத்தினும்அதப்படுத்திப் பரத்திரு
ப்பதையும் பார்க்குமிடத்தில் ஓடிப்பிழைக்கிறதும்அரிதாகக்காணுகின்றது, பழி
க்கஞ்சாது தேவரைப்போல மாறுருக்கொண்டுபோய்விட நினைத்தாலும்பிழை
ப்பதைக்கானேன், ஆதலால் தயிரியம்விடாதிருப்பதே காரியமெனத்துணிவு
கொண்டவனாய் கேடயத்தையும்வாளையும்கரத்திற்பற்றி, கொக்கரித்துஎதிரில்
வந்தான். அதை வீரன்கண்டு, வடவையைப்போற்கொதித்து, பரமசிவத்தை
யிகழ்த்துஅவியைக்கொடாததற்கு தண்ட மெனவருத்து, மின்னலையொத்து

விளங்கும் வானினால் அப்பாதகன் சிரத்தக்கண்டித் தள்ளினார். அக்களை யொருபூதமெடுத்து விழுங்கியது.

இக்காரணத்தைக்கண்ட தேவியாகிய வேதவல்லியும் பெண்களும்மாப்பி னறைந்துகொண்டு பிரலாபித்து இரங்கிக் கூர்தல் நிலத்திற் புரளவருகின்ற தைப் பத்திரகாளிபார்த்து, தக்கன் மனைவியினது சிகையையிரிந்து, மற்றவர் களைக்கண்டித்து வீரபத்திரதேவருடன்கலந்து, ஊழிக்காற்றும் வடவையும் பெருகியதற்கிணையாகக் கொக்கரித்து, இருடியர் விண்ணவர் முதலானவரைச் சின்னபின்னப்படுத்தி யுலவினாள். அப்போது புறம்பிற்சூழ்த்திருத்த பூதப்படை கள் மதிலையறித்து ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டு உள்ளேபிரவேசித்துக் காளிக் கூட்டங்களுடன் கலந்துவருவதைத் தப்பியிருக்கின்ற வானவராதியர். கண் டோட அவர்களைத்தொடர்ந்து கண்டதுண்டமாக வெட்டின. அதைக்கண்ட புரோகிதர் பிராமணர்நெங்கியும் வாடியும் தியங்கியும் மயங்கியும் மூர்ச்சித்தும் கோவணமவிழ்து புரள்வோடியும் பிணமலைகளில்மோதியும் இவ்விதபாடுபட் டார்கள். அப்போது அவர்கள்தவிர மற்றையரைப் பூதர்பற்றித் தோளைமுறித் தும் கால்களைவெட்டியும் மார்பைப்பிளந்தும் தலையையுடைத்தும் பற்களை யுறாத்தும் நாவையிரித்தும் கண்களைப்பெயர்த்தும் மூக்கைக்கிள்ளியும் கரங் களைக்கண்டித்தும் வயிற்றைப்பிழியும் இவ்விதங்களாகச் சின்னபின்னப்படுத்தி ப்புசித்து உதிரபானஞ்செய்து, சிலரைப்பிளந்தும் சிலரைத்திசைகளினும் 'வா னத்துமெறித்தும் சிலரையுதைத்து உருட்டியும் சிலரைச்சிதையத்துவைத்தும் வாட்டினர், இதுவல்லமற் பலரைப்பிடித்துப் பாத்நிரங்களிடுகெடுக்கி நெய் யையூற்றி மகத்தியிற்பொரித்து இனிமையாகத்தின்பார்கள். பலர்குடர்களையும் பிடுங்கி அவர்மாப்பிற்றித்து நகைத்துமகிழ்வார்கள். பரமசிவத்தைப்புகழ்வார் கள். பலரைப் பாறையினிட்டபாபபாகள், பலரைச் சின்னபின்னமாகவரிந்து கழுருக்கும் காக்கைக்கும் பருந்துக்கும் நாய்நரிக்கும் ஏறிவார்கள். யாகசுண்ட த்தைச்சுற்றிலும் நினாத்துவைத்திருக்கும் நெய்க்குடங்களை யெடுத்துத் தேக்கிடக்குடிப்பார்கள். தயிர்ப்பதலைகளேவிழுங்கி யேப்பமிடுவார்கள். பால் மிடைக்களை நுசிபார்ப்பார்கள், தேவருக்குவைத்திருக்கின்ற அலிகளைப்புகி டார்கள். வெள்வித்தீயைக் கரங்களினாற், பிசைத்து அவிப்பார்கள், சாலையறை க்ளின் கதவங்களைமுத்திரித்து நெருப்பையிடுவார்கள், அவைகளிலிருக்கும் பண்டங்களும்மனிதரும் சாம்பலாகக்கண்டு மகிழ்வார்கள், கலசகும்பங்களையெ டுத்து அம்மானையாடிச்செண்டைப்போலவெறிவார்கள், யாகத்தம்பத்திற் பிணி த்திருக்கின்ற பசுக்களையவிழ்த்துக் கங்கையிற்செல்ல விசுவார்கள், தேவர்முத லானவரேறிவந்த விமானங்களையும், இரதங்களையும் கொளுத்துவார்கள், அவர் களைத்தியப்படைகளை முறிப்பார்கள், கலன்களைக்கரித்துத் துகள்செய்வார்கள். வேதிகைகளை யுதைத்துக் குண்டத்திலே தள்ளுவார்கள் தோரணங்களை யறுத்துக் காற்றிற்செல்ல ஓதுவார்கள், துவசங்களையொடித்துத் தள்ளுவார் கள், தக்கன் மருகரைப்பற்றிச் சொல்லப்படாத செய்கைகளை முடிப்பார்கள், இடிநையப்போல மார்பில் அறைத்தும் குத்தியும் வருத்துவார்கள். உண்ட அவி களைக் கக்குப்படிக்கு முதுகிவிழ்ப்பார்கள். சிலதேவனாவானினாற் சேதித்

தும் சிலர்தலைகளை மொட்டையாக மயிணாப்படுங்கியும் சிலரைப்பத்தலுக்கு நிறுத்திய கால்களிற்கட்டியும் சிலரை வறுத்துக்கொறித்தும் இவ்விதமாகத் தாமரைத்தடாகத்தில் மதயானைபுகுந்தாற்போல வேள்விச்சாலையைக் கலக்கு வார்கள். அப்போது வெட்டென்றும் பிளவென்றுங் குட்டென்றுங் கொல்லெ ன்றும் குத்தென்றும் உரியென்றும் கட்டென்றும் பிடியென்றும் உதையென் றும் இவ்வித ஒலி திசைசெறிங்கும்பரவ யாகசாலை பட்டபாட்டை மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்த விஷ்ணுமண்டு நான்தலைவனாகவிருந்துஇம்மகத்தைக் காத்தது வெகுநேரத்தியென்று மனம்பாதிக்க, கருடனைநினைந்துவரவழைப்பது தாமத ப்படுமென்று தன்கோபத்தை யவ்வுருப்படுத்தி அதன்மீதாரோகணித்து, பஞ் சாயுதபாணியாய் பூதப்படைகளின்மீதெதிர்த்து கடலுடைந்ததுபோலபாஞ்ச சன்னியத்தைமுழக்கி சாரங்கமென்னும் வில்லைவளைத்து அளவற்ற திவ்விய சரமாரிகளைத்தூவிவந்தார்.

அதைச் சிவகணங்களும் காளிக்கூட்டங்களும் கண்டு முன் எமது கர் த்தன் தண்டத்தின்மோதலினறப்பட்டவன் வெட்கமில்லாமல் மீளவும் போர் செய்ய வந்தானென்றிகழ்ந்து, கரங்களைப்புடைத்து நகைத்துச்சீறி மேலிட்டு வருகின்ற பாணங்களைப்பற்றி முறித்தும்பொடித்தும் தட்டியும் அழித்தும் சண்டை செய்தார்கள். அதை வீரபத்திரமூர்த்திகண்டு புன்முறுவல்கொ ண்டு வருகையிற் பரமசிவகடாட்சத்தினால் கவரத்தினமயமான தேரோன்று எதிரில்வந்து நின்றது. அத்தறுவாயில் அவசுமாரி யெழுந்த பிரமன் இதுகல்ல தருணமெனக்கருதி, அத்தேரிற்பாய்ந்து, சாரதியிருக்குமீடத்தில் அமர்ந்து, குதிகைகளின் வார்களுையும் உளுவுகோலையும் கரங்களிற்கொண்டு நடத்தி, சிவகுமாரனெதிரில் நிறுத்தி வீராதிவிரா, கர்த்தன் இதோ ரதமனுப்பினார். சத்திராசுரனைச் செயிச்சுத் தேவியுடன் இதன்மீதெழுந்தருள வேண்டுமென்ப போற்றினான். அப்போது வீரபத்திரர் அவனிடத்திருந்த கோபஞ் சற்றுத் தணிந்து, திருத்தேவியுடன் அத்தேரிலேயிருளா, பிரமன் சுவாமி அடியேன் வல்லமையைப்பாருமென்று வாயுவேகத்தினுமேலாக அநைச்செலுத்திக் கே சவனுக்கெதிரில் நிறுத்தினான். அத்தறுவாயிற் கண்ணன் வீரனைநோக்கி, சிவனை நினைத்த தக்கனைத் தெண்டிப்பதல்லது வேள்விச் சம்பிரமத்தைப் பார்க்க வந்ததேவாரதியை நீதியில்லாமற் கொல்லத்தருமோ வென்றுவினாவ, வீரன் நீ குறித்த துண்மையாயினும் பரமனையன்றி மகத்தை முடிக்கின்றவ ரிடத்திருந்தவர்களுக்கு வேதங்களிற் சொல்லுகின்ற சைகையின் படிக்குச் செய்தோம், இதன்றியும் நமதெதிரில் நிற்கின்ற உன்னையும் வாட்டுவோமென் றார். உடனே மாயவன்கோபித்து, தன்வில்லைவளைத்து, பாணவருஷத்தைப் பெய்து, வீரபத்திரனையும் பூதப் படைகளையும்றைக்க, வீரன்காளியை கோ க்கி நகைத்துத் தமது சிலையைக்கோலி, சத்தசாகரங்களும் கொதித்தடங்கவும் அண்டங்கள் நெக்குவிடவும் அவைகளிலடங்கிய சீவராசிகள் செவியெபட்டு இத் தினர்தானே யுகமுடிவென்று மயங்கவும் குணத்தொனி செய்து, குரூரமான கோல்களைத் தொட்டு தர்மீதெழுந்த சிவீழுகங்களைக் கண்டித்து தாமோத

ரணை மூடினார். அவைவனைத்தையும் மாயவன் கொடியபாணங்களினால் விலக்கிமேலும் ஆயிரங் கணைகளைத் தமதுதோள்களைக் குறித்தேவ, அவைகளை வீரன்துள்கண்டு, ஒருதிவ்விய பாணத்தைத் தூண்டி விஷ்ணுவின் நெற்றியைப்பிளந்து அவன்நடுங்கி உதிரத்தைக் கக்கிக்கொண்டு மூர்ச்சித்துக்கிடக்கிற வரையில் வில்லை யூன்றிப் பார்த்திருந்தார். அவன் சற்றுநேரத்திலேதெளிந்து மீளவும் அளவற்ற கணைகளைச் செலுத்த வீரபத்திரர் அவைகளைத்துகள் கண்டு மரதுசரங்களைப் பிரயோகித்தார்.

இவ்விதமாக மாறிமாறி அவ்வீரர் செய்தபோரின் பெருக்கம் யாவாரற்றுதிக்கப்படும். பின்பு சிவகுமாரன் சீறி, பாசுபத்தைத் தூண்டி கரியவன் மார்பைப்பிளக்க, அவன்மயங்கியிருந்து தெளிந்தான். உடனே வில்லை எடு, சண்டை தொடுவென்று வீரன் அதட்ட கரியவன் கொதித்து, தேவபாணங்கள் ஒன்றின்பின் ஞென்றை விட்டான். வீரபத்திரர் அவைகளுக்கு மாறேவித்தடுத்து பின்பு மற்றொரு சரத்தினுள் கண்ணன்கரத்தில் மேருவைப் போல விளங்குஞ் சாரங்கத்தைவெட்டித் தள்ளி மேலுமிரண்டு நாராசங்களினால் அவனேறியிருந்த கருடன் சிறகுகளையரிய அவன் மாயுதலால் அளவற்ற விஷ்ணுவின் கோலங்கொண்டுதாக்கினான். அதைவீரன்கண்டு துதல்விழியினால் அத்தோற்றங்களைப் பொடிபடுத்த, விஷ்ணுவானவன் இனி யென்ன செய்வோமென் நெண்ணுதுமெண்ணி, கடைசியிற் பரமனையர்ச்சித்துப்பெற்ற சக்கரத்தைப் பிரயோகித்தான். அதைவீரன் பற்றிவிழுங்கி, பின்பு அவன் சுழற்றியெறிந்த தண்டையும் தமது கதையினுற் பொடிபடுத்தினார். அதைக் கண்ட கண்ணன் தன்னிடத்தில் வேறுபடைகளில்லாமையால் வாளினையுங்கேடயத்தைபுமெடுத்துப்பாய்ந்துவரும்போது வீரபத்திரர்ஒங்காரம்செய்யஅவ்வதிர்ச்சியினால்மயங்கி அசைவற்று வானைப்பிடித்தபடியே நின்றான். அத்தறுவாயில் யாதனைநினைத்தோ வீரபத்திரதேவர்அதிகவுக்கிரத்தைஅடையும்முன்னிலையிற் சிவகடாட்சத்தினுற் கோபிக்க வேண்டாம் கோபிக்க வேண்டாமென்று வானத்தினின்றொரு வாக்கியம் உண்டாயது. அதைவீரன் கேட்டுச் சீற்றத்தணிந்து, இதென்னகாரணமென்று பார்த்திருக்கையில், இது தருணமென் நெண்ணிப் பாகனாகவிருந்த பிரமன் சேவித்து, வேதவாக்கியத்துக்குப் பிசகாக யாகஞ்செய்த பாதகன் தந்த அவிநினைப்புசித்த அடியேன் பிழையினைப் பொறுத்தருள்கவென்று திருவடிகளில்விழ, அவனிடத்திற் கிருபையுற்று பயப்பட வேண்டாமென் னுதறித்தார்.

அத்தறுவாயில் இதுதான் சமயமெனக்கருதி மகாவிஷ்ணு வீரபத்திரக்கடவுளைப்புகழ்ந்து, பார்த்து நிகரற்றிருக்கும் என் வில்லைக் கண்டித்ததல்லாமலும் செலுத்திய திவ்விய சரங்களைப் பொடிபடுத்தி, எதிர்த்தவரைச் சங்கரிக்குஞ் சக்கரத்தினையும் விழுங்கி மூவரினொருதலைமை யூண்ட என்னையும் செயித்ததனால், ஓய் வீரனே, உமது பெருமைகள் யாவாரற் புகழப்படும், அழக்காறுடைய தக்கன் வேள்வியின் அவியை இச்சித்து விவேக ரூனியனாய்த் தேவ

நீருடனும் எதிர்க்கவந்தேன். அதற்குரிய தண்டனையும் பெற்றேன். ஞான வான்கள் பரமசிவனை மதியாதவழிபட்டினும், நிற்போர், மேலும் ஆதிகர்த்த னைத் தொழாதவருக்குறும் தண்டம் எங்களுக்குத் தட்டியதனால் உமக்குக் குறைவில்லை. இச்சம்பவத்தை நாங்களே தேடிக்கொண்டோம், ஒ? வீரானி வீரனே, வார்த்தையுரப்பினால் உலகையழிக்கவல்ல தேவரீர் பாணங்களைச் செலுத்திய இதுவுமொரு திருவிளையாடலாமென்ப பலவாகத்துதித்து, அடியேன் பிழைக்கடுத்த சினை முன்னமேபெற்றுக்கொண்டதனால் இனிப்பாது கூத்தருள்கவென்று வேண்ட, வீரபத்திரதேவர் மகிழ்த்தருளினார். அத்தறுவாயிற் சிவபிரான் பராசத்தி சமேதராய் ரிஷபவாகனத்தில் ஆரோகணித்து, கத்திவீதவார்போற்றிவரச் சிவகணங்கள் கொடி சூடை ஆலவட்டம் வெண்சாமரைகளைத் தாங்கியும் தேவதுத்துமியை முழக்கியும் கர்த்தன்பெருமைகளைப் பாடியும் சூழ்ந்து நடக்க வேள்விச்சாலையினிடத் தெழுந்தருள, அதைக்கண்ட வீரபத்திரர் பத்திவிளையங்களுடன் தொழுது நின்றார். அத்தறுவாயில்விஷ்ணுவும் பிரமனும் பிரிந்த பிதாவை எதிர்த்தவனாயொக்கப் பரிவுடன்போற்று முன்னிலையிற் கர்த்தனிடப்பாகத்தின் வீற்றிருக்கும் பிராட்டியானவள் வேள்விகளத்திலே தக்கனாதி யர் சின்னபின்னப்படக் கண்டிக்கப்பட்டு, உருளுவதையும் மகமழிந்த பாட்டையும்கண்டு, உலகமாதாவாதலாற்கோபத்தணிந்து, பரிவாய்க் கர்த்தனைநோக்கி, சுவாமி இவ்வேள்வியும் இதனிடத்தில் வந்திருந்த தேவாராதியரும் அடியேன் பொருட்டு அழிந்தாரென வுலகத்தோர் வசனிப்பர், என்கோரிக்கையின்படி வீரனைக்கொண்டு தக்கனாதி யரைச் சங்கரிப்பித்ததனால் தேவரீரை மதியாத காரணத்திற்குரிய தண்டனையைப் பெற்றார்கள். இப்போதும் அடியேன் பொருட்டு இவரையெழுப்பத்திருவுளங் கொள்ள வேண்டுமெனத்துதிக்க, உன்னிரக்கம் வெகுநேரத்தியென்று பரமன் நகைத்து பக்கத்தில் நிற்கின்ற வீரபத்திரரைப்பார்த்து உன்னுளிற்தவனா மீளவும் எழுப்பக்கடவாயென் றனுக்கிரகஞ் செய்தார். அவ்வாறே வீரன் பரமன் பாதங்களைச் சிந்தித்து, இவ்விடத்தின் மடிந்தவர்களைவரும் உயிர்பெற்றெழுவி ரென்றவுடன் உறங்கினவர் விழித்ததைப்போலத் தேவர் தபோதனர் பிராமணர் முதலாயினோர் எழுந்து, பரமனைக்கண்டு, தங்களுக்குக்கிடைத்த பழிபாதங்களை முறையிட்டி, வாடி, கர்த்தனே ரட்சிக்கவென்றுபோற்ற, பரமன் அவர்களுையுமாதரித்தருளினார். அக்காலத்தில் கேசவனாதி யர் சேவித்து சுவாமி? தேவரீரை வஞ்சித்துத் தக்கன்செய்த வேள்வியில்லவ்து அவியுண்ட பாதகர் எதிரிலெழுந்தருளத் திருவுளங்கொண்டார். பிதாவல்லது பிள்ளைகளைப் பாதுகாக்க வல்லவர் யாவர்? மேலும் தக்கனாக்கினைக்கஞ்சி நன்னெறியைக்கடந்த அடியேங்களை ரட்சித்த கடவுளுக்கு யாங்கள்செய்யுங் கைம் மாறுமுண்டோ, இவ்வீரனாலேதண்டிக்கப்பட்டகாரணத்தினால் எங்கள்தேகம் பவித்திரமாயிற்று. இதுவல்லாமல் ஆதியில் உலகங்கையழிக்க வெழுந்தவிஷத்தையுண்டதும், கங்கையைத் தரித்ததும் அடியேங்கள் பொருட்டல்லவோ? தொண்டர் செய்தபிழைகள் பலவுண்டாயினும் அவைகளைப்பொறுத்தல் அடி கள் கடமையாகுமென்று பல பலவிதங்களிற்றுதிக்க, அவரைப்பகவான் கை

யமைத்து, கோபந்தணித்தோம், இனிப்பயம் வேண்வெதில்லை யென்றருள ஆனந்தவாரியிலே தினைத்துக் களித்துக்கூத்தாடி யேத்தினார்கள்.

அப்போது அக்கூட்டத்திலே தக்கனைக் காணாததனாற்பிரமன் பரமனைச் சேவித்துக் கர்த்தனே, யாங்கள் நரகவாதனையிற் படாமல் அருளியதைப் போலவே என்ருமாரனையும் வரவழைத்து ரட்சிக்க வேண்டுமென்று பாதார விந்தங்களில் விழுந்திரக்க, உமாபதி கிருபை கூர்ந்தவராய், வீரன்மீது திருக் கண்சாத்தினார். அக்குறிப்பினைவீரன் உணர்ந்து பாணுகம்பனால் அவ்வுடலைத் தருவித்து, அவிக்குக்கண்டித்திருந்த ஆட்டின் தலையை அதிற் பொருத்தி, எழக்கடவாயென்றவுடன் பரமசிவத்தை யிகழ்த்தவர் இப்படிக்காவொளச் சகலருக்கும் உணர்த்துவதுபோலத் தக்கன்தலையை யசைத்துக்கொண்டெழுந்து, அருகில் நிற்கின்ற வீரபத்திர தேவனாக்கண்டு ஒங்கி, நாணித் தலை யிறங்கி வணங்கி, வானத்தினிற்கும் பரமனையும்நோக்கி, நடுநடுங்கவாடினான். அதைப்பார்த்தருளி, 'பக்தவற்சலரான கடவுள், தக்கா, பயங்கொள்ளவேண்டாமெனக் கிருபாரோக்கம்பாலிக்க, தக்கன் கவலை நீங்கி, மும்முறை வலம் வந்து பலதரம் வணங்கி, ஓ! தினதயானிதியே? லோகநாயகனே? அடியவர்க் கெளிப பரமே? தேவரீரனுக்கிரகஞ் செய்த செல்வப்பெருக்கினும்து மதி மயங்கி யான் செய்தபிழைகள் அளவற்றன் உண்டு, நீனெந்தா லும்மனம்நடுங்கு கின்றது, அவைகளைப்பொறுத்தருளியதனாற் கிருதார்த்தனேன். அஞ்ஞான வாணகிய அடியேன் விஷ்ணுபிரமாக்களைத்துணையாகக்கொண்டு தமதுமாயை வயத்தினால் இச்சம்பவத்தினைப் பெற்றேனென வழுத்தினான். பின்பு தம்மை எணங்கிய வீரனை உமையவள்வாழ்த்தி, காளிமுதுகைத்தடவி ஆதரித்து, அவர்களுக்குவேண்டிய பேறுகளை யளித்தாள். அக்காலத்திற் கர்த்தன் தமது குணாச்சயங்களைப் புகழ்த்து போற்றி, நின்ற கேசவன், நான்முகன், மற்றதேவ ராடிகளிடத்துக் கிருபாரோக்கம்பாலித்து, நம்மையன்றி இந்த வெள்வியினை நடைத்திய காரணத்தினால் வேதவிதிப்படிக்கு இத்தண்டம் நேர்த்தது, இத னால் நாணிவருந்த வேண்டாமென்று அவர்களைத் தங்கள் பதிகளுக்குப்போக அருளிச்செய்து, வீரபத்திரர் காளிசேனையின்வெள்ளங்களும் கணநாகரும் குழ்த்து போற்றிச் செயபேரி வெற்றிச்சங்கங்களை முழக்கிடக்க, விடையின் மீது திருத்தேவியுடன் வெள்ளியங்கிரிக் கெழுந்தருளி, வீரபத்திரரை அண்டத்தினெல்லையிலிருந்து சகலபுனனங்களையும் பாதுகாத்து அரசுரிமையினைச் செலுத்திவரக் கட்டளையிட்டார். அப்போது வீரன்காளியுடன் தாய்தந்தை யரைச்சேவித்து, விடைபெற்று. தமதிடத்தைச்சேர்ந்து, பூதகணங்கள்போற்ற விருந்தார். பாணுகம்பன் முதலான பூதகணத்தலைவர் கர்த்தனைவணங்கி, தத்த மிடங்களை யடைந்தார்கள்.

யாகசங்காரப்படலம்

முற்றிற்று.

அடிமுடிதேடுபடலம்.

இத்தொழிற்முன்னிறைவன்வந்துழி
யங்குறநின்றதோரமர்தங்களுட்
செங்கமலத்துறைதேவனற்க்களுட்
துங்கின்மைந்தனைநோக்குச்சொல்லுவான்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதிரிவிதிகளே! சிவபிரான் மறைத்தபின்புவிஷ்ணு வாதியானதேவர் தவத்தர் முதலானவர்கள் தங்கள் பதவிகளிற் றேசர்தார் கள். இவ்வாறு சகலரும் நீங்கிய தறுவாயிற் பிரமன் மனம்பொறும் குமார னான தக்கனோக்கி, நீவருந்தி நோற்றுப்பெற்ற செல்வத்தை அகத்தையிற் பறிகொடுத்ததன்றியும் உலகமுள்ளவரும் தீராதபழியினையும்வேற்றுருவினையும் அடைந்தாய், மேலும் இறத்தலில்லாததேவர், ரிவிதிகளாதியருக்கு யமனாய் அப்பெருமையினை மாற்றினாய், தக்கனென் றெவ்வகங்களினும் போற்றும். ஏற்றத்தையும் இழந்தாய், உன்குறிப்பின் வண்ணமல்லது பெரியோர்கள் சொ ல்லிய நீதிகளைமறந்து அவர்மனநோகவும் பேசினாய், வேதாகம முதலிய சாஸ் திரங்களைப் பூர்த்தியாக வாசித்தறிந்தும் அவற்றிற்குக் காரணாகிய சிவத்தின் பெருமைகளையுணர்ந்தும், அவர் மாயையிற் பட்டு அவனாய்கழிந்தீ இப்பேற் றையடைந்தாய், அவர்செயலைக்கடந்தவ ரிவ்வுலகின்க னொருவரும் கிடையாது, முன்னொருகாலத்திலே கண்ணனும் யானும் அஞ்ஞானத்தழுந்தினவர் களாய், கரம்நாம் பரமென்றகந்தைகொண்டு, அளவற்றகாலம் வாது செய் கின்ற தறுவாயில் இத்தினத்தைப்போலவே பரமசிவமெழுந்தருளி விலக்கி எங்கள் மையலை நீக்கிரட்சித்தார், ஆதலாற் பிதாவையொத்த பரிவையுடைய கர்த்தனை வழிபட்டுத் தவங்களைச் செய்வையாயின், பாபத்தைப் போக்கிப் பரிசுத்தனாக்கி இம்மைமறுமை யின்பங்களையும் கடைபிடிப்பா, இதனைக் கடைப்பிடியாக நம்பி ஈடேறக்கடவாயென்று பலதிறங்களைக் காட்டிப்போ திக்கத் தக்கன்பிதாவின் வாக்கியங்களைக்கேட்டு ஓருமைப்பட்டவனாய்; உங்க ளிருவருக்கும் ஆதியிலுண்டாகிய மயக்கத்தினையும் கர்த்தனெழுந்தருளித் தடுத்தாண்ட சரித்திரங்களையும் அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டான். அப்போது பிரமன்குமாரனே? நீவினவியதற்கு மகிழ்ந்தோமென்று அக்கடவு ளினதுபாததாமரைகளைக்கருதிச்சொல்வதாயினார். கிரோதாயுகமுதற்சுதாயுகங் களும்ஆயிரம்விசைதிரும்புமாகில் எனக்கொருபகலாம். அன்றிரவில்யான் துஞ் சும்போதுசுத்தசாகரங்களும்பெருகி உலகங்களைமூடித் தேவர்மனிதர் குரியன் சந்திரன் முதலான சராசரப்பிரபஞ்சங்களை அழிக்கும் அப்போதுவிஷ்ணுவான ஸ்பாலனாய் வடபத்திரசாயியாய், பரமசிவத்தின் பாதகமலங்களைச்சிந்தித்து யோகந்திதாகொண்டிருந்து அவ்விரவுகழிந்து விடிந்தபின்பு மார்க்கண்டர் ஜனகராதிய மகத்துக்கள் தம்மைநினைந்து துதிக்க அறிதுயிலுணர்ந்தெழுந்து பூமியை நிலைபெறச்செய்யாநடி, பாதலத்திற்கிடப்பதைத்தெரிந்து, வராகவுரு வெடுத்துப்பாய்ந்து வைரம்போன்ற கோட்டிற் பூமியைத்தாங்கிவந்து பழைய படிக்குநிலைபெறச்செய்தார். அப்போது நான்விழித்துச்சிருஷ்டியினைச்சிந்திக்க,

துவாதச ஆதித்தருதிக்க அவரதுகாந்தி தீட்சண்யத்தினும் பிரளய நீர்வற்ற பூமிவெளிகண்டு எதாப்பிரகாரம் தோற்றியது. அதைக்கண்ட தாமோதரன் இஃது தம்மாலாய்நென அகந்தைகொண்டு, திருப்பாற்கடலிற் சயனித் திருந்தான்.

அத்தறுவாயில் நான் சகலபுவனங்களையும் பூர்வப்படி நிருமித்து தேவ ரினங்கள் மானிடர் மிருகங்கள் பறவைமுதலிய சராசரங்களையும் உண்டு பண்ணி, பூவுலகம் பொன்னுலகமாதிய பதங்களை நிருமித்து, இந்திரனைத் தெய்வலோகத்துக் கரசனாக்கி திசைக்காவலரை நிலைபெறச்செய்து சுந்திர சூரியராதிய நவக்கிரகங்களை எதாப்பிரகாரம் அமைத்து இவைகளைநீத்தும் நம்மாலாயது நாம் உறங்கும்போது சகலமும்மழியும் விழித்துநினைத்த காலத் திற் பழையபடிக்குண்டாகும், ஆதலால் நம்மையன்றிக் கர்த்தனவேயில்லை யெனத் துணிபுகொண்டிருமாந்து, என்னுடையவைக ளனைத்தினையும் பார்வை யிட்டுவருகின்ற தறுவாயில், என்னைப்போலவே அகந்தையுற்றுத் திருப்பாற்கட லிற் பள்ளிகொண்டிருக்கும்விஷ்ணுவைக்கண்டு, இலக்குமிக்கிடமாகிய மார்பி னிடத்தறைந்தெழுப்பி, நீ யாவனென்றுகேட்டேன். அவர்களைத்து, உன் பிதா வல்லவோ? இதனைமறந்தையோ வென்றனர். அதை நான்கேட்டு, புன்சிரிப்புக்கொண்டு, இன்னமும் நித்தினாமயக்கக் தெரியவில்லையோ! உன் னுத்திக்கமலத்தில் வந்ததனால் பிதாவெனக்கருதினையோ! தீக்கடைக்கோலி னிடத்தி அக்கினியுதித்ததனால் அப்பசையற்ற விறகு அச்சிறத்தேவதைக் குத் தாயெனப்படுமோ? அல்லது தந்தையெனவும் நினைக்கலாகுமோ இதன் மியும் முன்னம் பிருசூரிஷி சாப் சம்பந்தத்தினாலே துணில் நரசிங்கமாகத் தோன்றினே, அது உனக்குப்பிதாவாகுமோ! மேலும் நீ பத்துசனனமெடுத்த போது அவைகளைப்படைத்து என்கரங்கள் கறுத்ததைப்பா றொன்றுகாட்ட, கண்ணன்கோபித்து கரங்களைத்தட்டி, பிரமனே! முன்னம் பரமசிவம் உன் கிரங்களினொன்றைக்கிள்ளியதை இன்னமும் உண்டாக்கிக்கொள்ள வகையறி யாத நீ நம்மைச் சிருஷ்டித்தேனென்பது நன்றியிருக்கின்றது, உனக்குத் தாய்தந்தை குருதெய்வம் நாமாகும், நமது மாயைவயத்தைய இத்தனைப் பேசுகின்றனை; நாமல்லது சராசரப் பிரபஞ்சங்களில்லை, எண்ணுவிட்டே னும் *எண்ணுவோனும் நான், கண்ணுதற்கடவுளும் நான்? அவனிடத் தம் ர்த்த சத்தியும் நான், பஞ்சபூதங்களும்நான், புலன்களும் நான், நாராயணனும் நான், ஆதியும்நான், உருவும்நான், அருவும்நான், சோதியும் இருளும்நான், பாப்பிரமமும்நான், ஆதலாலென்னை யல்லதொரு பொருளுமிராதென்று சொல்லினார். அதைக்கேட்டு, 'நாயிருவருமில்வாறு வாதுசெய்வதிற் பிர யோசனமில்லை. சமர்த்தலையினெதிர்த்துப் பொருதுவென்றவர் பரமென்று நான்சொல்லினேன். விஷ்ணுவும் சம்மதப்பட்டு சரங்கமென்னும் வில்லை யேந்தி அளவற்ற திவ்வியபாணங்களைப் பிரயோகிக்க, நான்தருப்பைகளை மக் திரித்து, மாறுபடைகளையுண்டுபண்ணிவிட்டத்தடைசெய்யக்கண்டு, சிறிச்சக் கரத்தையேவினார். அப்போதுநான்பிரமாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, அவை யிரண்டும் சிலகாலம்போர்செய்து திரும்பின, பின்பு விஷ்ணுவானவர் தாம்

நாளைப் பாரதிவந்தினைத் திறப்பெற்ற பாதுகத்தினையுஞ்சித்தலிடி, நான்
செத்தனிடத்தினைடைத்திருந்த அப்பாணத்தினையெடுத்துப்பூதித்து, வண்ணி
புரார்த்தித்தேன. அனவயிரண்டும் அக்கினியுக்கிடிப் புண்கையிசிய
பலதலிப்பாணகளை யுள்ளுபண்ணிப்பொருது, எங்குமுலவுகின்ற தறு
வாரி, அவைகளிலுண்டாகிய சவாலையினால் உலகங்கள் அழிவடையவும்
தேவர்களிற் பலரிறக்கவும் இலர் திருக்கையாய்ப்பாதினிடத்திற் முறையிட
டுக்கொள்ளவோடவும் மேகங்கள் கரிந்துருளவும் சமுத்திரசுலஞ்சுவறவும்
இவ்விதமாகச் சகலமும்வாரதைப்பட்டன

அப்பொழுது பரமசிவகடாட்சத்தினால் நாரதர்வந்து என்னையும் விண்ணு
வையும்பார்த்து, உங்களிற் பரத்துவத்தவகித்து விண்ணாது செப்பினிற்.
அவ்வாக்கியம் உங்களுக்கடாது மேலும் தஞ்சியாகிய பாணங்களைச் செலுத்
தாமல் மேலாணபாகபதத்தைபெய்தீர்கள், அதனாச்சராசுப் பிரபஞ்சங்கள்
அனைன்றன, அப்படையினையளித்த ஆதிதேவனை மறக்கவாமோ! ஆதலால்
இனிசண்டையினை நிறுத்தக்கடவீர், அல்லதுஇன்னமும் சிலகாலஞ் சண்டை
செய்திருப்பிராயின் ஆதியந்தமில்லாத கர்த்தன்சோதிவடிவாய் இருவர்மத்
தியிற்றேன்றவார். அதனால் துன்பம்நேருமெனச் சொல்லிப்போயிரார். அவ்
வாக்கியங்களை நான்களினந்து பாராமற் பின்னுக்கோபமெலிட்டுவெகுசாலங்
கொடியபோரினைச்செய்துவருகையிற் சேவராகிள்வருந்திச் சிவபிரானைக் குறி
த்து முறையோ முறையோவென்றலற, கர்த்தனிரங்கி, சிறியவனாயோபப
யாங்கள்உலகங்களிலையப் பொருவதைவிலக்கி, ஆணவமலத்தைநீக்கி ரட்சிக்கத்
திருவுளங்கொண்டவராய், எங்கள்மத்தியில் அக்கினிமலையாகத்தோற்றி, நான்கு
ஏவியபடைகளை யுட்கொண்டு அளவுபடாமல்கின்றார். அதைக்கண்டு
விண்ணுளும் நானும் பிரமித்துத்தியங்குத்தறுவாயில், வானத்தினின்றொரு
வாக்கானது ஒ! விவேகமில்லாதவரோ? உங்கள் வலியினைத் திரிபுரதகனரோ
காண்பார், ஆதலால் இச்சோதியின் அடியினையும் முடியினையும் கண்டவரோ
பெரியரென்று எழுந்தது. அதை யாங்கள்கேட்டு, கோபத்தணிந்தும் அகந்
தையினைவிடாமல் இவ்வொலியுண்டாருங்காரணம் யாதென்றாலோகித்து,
நாரதர்வாக்கியத்தை நினைந்து நம்மின் மேலானவரைக் காட்டித்தோற்ற
முண்டாயது. ஆதலால் இதன் ஆதியந்தத்தினைக்கண்டவரோ பரமேனநிச்ச
யித்தனம், அஃதெத்தன்மைத்தெனின், தவமுங்குழந்தை வானத்திற்செல்
லுஞ் சூரியனைப்பற்றச் சிந்தித்தற்கொக்கும். பின்புவிண்ணு வயிரத்தினையோ
த்த குளம்புகள் பொருந்திய சூரியகால்களையும் பிறையினைநிகர்த்தகோடு
ளையும் ஆயிரயோசனைபரப்புள்ள பாரித்ததேகத்தினையும் பெற்றவராகவுருக்
கொண்டு, புவியினைக்கல்லி, அச்சோதியினடியைக் காணச்சென்றார். யானும்
பொற்பிரகாசம்பொருந்திய சிறகுகளையுடைய அன்னவடிவெடுத்து, அதன்
முடியினைக்காண வானத்திற் பறந்து, அளவற்ற புலனங்களைக்கடந்தும் அது
முன்போலவேதோற்றக்கண்டேன். பன்றியாய்ப்பாதலத்தைத் துருவிச்சென்ற
கேசவனும் அவ்வாறேகண்டு, கோடுகள்தேய்து வரடியினைத்தபின்பு அகந்
தைநீங்கி, பழைய அறிவுதித்து, தேடும் ஆசையையொழித்து, புவியின்மீது

வருவிப்பதற்குச் சத்தியில்லாமையாற் பரமசிவத்தின் பெருமைகளைப்போற்றி, யாவரும் அறிதற்கரிய அவர் பாதாவிந்தங்களிற் சரணமடைந்து அவைகளை யருச்சிக்க விரும்புற்றதால் அவரதுமகிமைகளை யறியாமற்செய்த பிழைகளைப் பொறுத்து இக்காலத்திற்காத் தருளவேண்டுமென்று பலவாகத்துதித்து, கர்த்த னனுக்கிரகத்தினாலே வலிபெற்றெழுந்து, புவியிலோங்கி நிற்குஞ்சோதிக்கரு கில் வந்துவணங்கி வழிபட்டிருந்தார். யானும் ஓடுங்காலம்பறந்துதேடி அதன் முடிசாணுமல்வருந்திமுற்றித்த சபத்தினைகிளைந்து, திருமால்தினையைக் கண்டு வருவானுயின் நமக்குத் தோல்விநேருமெயென்னும் மானத்தினால் வருத்தி எவ்வளவுகாலமாயினும் இதைக்கண்டல்லது மீளேனென்று பறந்து பறந்து இளைத்து வலிபொடுங்கி, சிறகுகளுதிந்தசைவற்றுக் கால்களோய்க்து, கண்கள் சுழன்று, பிராணன் தத்தளித்து வாடினேன்.

அப்போது தெய்வச்செயலால் அச்சுடரினின்றுஞ் சிலகித்தர்வெளிவந்து பிரமாணத்தடங்காது பாஞ்சேந்தியினது முடியைக்காண்பேனென்று அகந்தை நீற்றெழுந்த இப்பறவை தன்கிருகுகளும் வளியும் ஒழிந்து அறியில்லாமற் றேடி வருத்துகின்றது, இது இன்னஞ்சிலகாலம் பறக்குமாயின், உயிரிழந்துபோய் விடும்இச்சோதி சிவச்செயலென்றறியாமற் பாதலத்தைப்பிளந்துபோனவிண்டு வும்இதனடியினைக்காணுது இளைத்து, சிவனைத்துதித்து, வலிபெற்றுபூமியில் வந்துபோற்றிநிற்கின்றான். இவ்வன்னத்துக்கும் அவர் அனுக்கிரகமுண்டாயிற் கடைத்தேறுமென்று மீளவும் அச்சோதியின்மறைத்தனர். இவ்வாக்கியங்களைக் கேட்டவுடன் நான் என்மையலெழிந்து, கர்த்தனைத்துதித்து, புவியினிற்ங்கி, எண்ணெவங்கலந்து, நாரிருவரும் அகந்தையினால் நாரதர் சொன்னதையுங்கே ளாமையா லும்இச்சோதி வடிவானதுபரமசிவன்செயலென்றறியாமையாலும் அளவற்றகாலத்தேடி வருத்திக் கடையிற் சிவகடாட்சத்தினுணர்ச்சிபெற்றுக் கிருதார்த்தராயிவ்விடஞ்சேர்த்தோம், ஆதலாற் பரமசிவனைவழிபட்டுத்தெரி சித்து நடைபக்கடவோமென்று கூறி, அவர் சம்மதத்தைக்கொண்டு, ஒரு விவஸங்கத்தை அவ்விடத்திலேதாபித்து,சோடசவுபசாரங்களுடன் அருச்சனை யை வேதவித்பட்டியாகச்செய்து, போற்றினேன். அத்தருணத்தில பரம சிவம் அச்சோதியினின்றும் வெளிவந்து, உமாபாமிமஸ்வர முகூர்த்தமாய்க் காட்சிகொடுக்க நாம்கள் இறைவன் பாதகமலங்களிலேதொழுது, சுருதிகள் துதித்தறியாத தேவார் பெருமைகள் எங்களாலளக்கப்படுமோ? உமதுமாயை சிற்பட்டு மயங்கிப்பொருத எங்கள் மந்திரிற் சொநமாமாய் எழுந்தருளிப் பேரறிவைத்தந்தாண்டா. உமது அனுக்கிரகத்தினால் உம்மை யறியவல்லவராயினோம். பேதைமையே இழைத்தபிழையினைப்பொறுத்தருளவேண்டும், பிள்ளைகள்செய்ததீங்களைப் பெற்றவர்கள்இஷ்டமாகப்பார்த்திருப்பதுமுறைமையல்ல வோவென்று பலவிதங்களாகத் துதித்தோம், பரமசிவன்இரங்கி நீங்கள்செய்த குற்றத்தையெண்ணி வருத்தவேண்டாம். உங்கள் பூசைக்குமகிழ்ந்து உங்கள் பதவிகளையும் தந்தோம். இன்னமும் விரும்பியவாங்களைத் தருவோமென் றருளியபோது நாம்கள் மீளவும்வணங்கி அடிகள் திருவடிகளை மறவாதபெற் றைத் தருகுவென்றிரக்கக்கடாட்சித்து, மீளவும் அச்சோதிநிறம்பிலுமறைக்

தார். பின்பு அவ்வனல் வடிவமாத்ரி, ஒருமலையுருக்கொண்டு யாவருங்கண்டு தொழின்றது. யாங்கள் தாபித்த சிவக்குறியினை அவ் விரவில் வழிபட்டு எங்க ளுலகங்களைச்சேர்ந்தோம் ; அது சிவன்ராத்திரியெனச் சொல்லப்படும். அவ் விரதத்தினை அளவற்றவர் அதுவழித்து இம்மைமறுமைப்போகங்களைப் பெற்று வருகின்றனர், ஆதலால் அவர்குணாதிசயங்களைப் போற்றிப் பூசியாதவரால் லது பேதைவர் உலகின்கண் யாவரிருக்கின்றார்கள், அவரருளிருந்தமையால் மையல்சீங்கி அழிவுவிளங்கப்பெற்றாய். தாய்தந்தைகுருதெய்வமுதலாயினோர் அவராகநினைந்து தவஞ்செய்து பேரின்பத்தைப் பெறக்கடவாயென்று தக்க னுக்குப்போதித்துப் பிரமன் தன்பதியைச்சேர்த்தான்.

அடிமுடிதேபெடலம்
முற்றிற்று.

தக்கன்சிவபூசைசெய்படலம்.

மருமலரயனிலைவாகுப்பநாடியே
புரிசுவனல்தெனப்புகன் றுதாதை தார்
பரிவொடுசிறுவிதிபணிந்துகாசியார்
திருக்கரதனிடைச்சேறன்மேயினான்.

அதன்பின்பு தக்கன்பிதாவானவர் அருளிச்செய்தபடியே தவஞ்செய்யக் கருதி, காசிகரத்தைச்சேர்த்து, கங்கைக்கரையில் ஆலயமொன்றுண்டாக்கி, உருவாய் அருவாய் அருவருவாய் அமலமாய்ப் பரப்பிரமசொருபமாய் விளங்கும் சிவலிங்கத்தைத்தாபித்து, வெதாகமவிதிப்படிக்கு ஆயிரவருடம் அருச்சித்து பின்பு கர்த்தன் இரங்கி வெள்விடையின்மீது பார்வதிசமேதரா யெழுந்தருளக்கண்டு, மும்முறைவணங்கித்துதித்து, சுவாமி! பேதையேன் செல்வப் பெருக்கினுழந்து தேவரீனாவெறுத்து அளவற்ற பாதகங்களைத் தேடிக்கொண்டேன். அவைகளைக்கி உமது அடியரிற்சோத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று போற்ற அவ்வாறே சிவபிரான் கணத்தலைமையளித்து மறைத்தனர். இறைவ னனுக்கிரகத்தினால் தக்கன் புனிதனாகியும் நத்திதேவர் சாபத்துக் கழிவில் லாமல் ஆட்டுத்தலையினையும் பெற்றான். அந்தத் தக்கன் யாகத்திற்சேர்த்திருக்க விஷ்ணு, பிரமேந்திராதியருக்குரல்லறிவுபிறந்து தங்களுக்கு வசதியாயுள்ள இடங்களில் பாமேஸ்வரனைப் பிரதிஷ்டைபண்ணிப்பூசித்து வீரபத்திரராலும் சிவசுணங்காளும் உண்டாகியதுன்பங்களையொழித்து வேண்டியபேறுகளைப் பெற்றுத் தங்களுலகத்திற்குப் போனார்கள். மற்றவர்களும் சிவபெருமானுடைய திருவருளினால் உயிர்பெற்றெழுந்து, தங்கள் தங்களிடத்திற்குப்போனார்கள். அப்பால் இந்திராகுமாராகிய சயந்தமகாராஜனே ! கொடியவனாகிய தக் கனுடைய யாகத்திற்சேர்த்திருத்தினாலேதான் இவர்களெல்லாரும் சூரபத்ம னாதியரால் துன்பமனுபவிக்கவேண்டிவந்ததென்று தேவகுருவாகிய பிருகத் தப்பகவான்சொல்ல, அதனைக்கேட்ட சயந்தன் தான்கொண்டிருந்த சந்தேகத்தைப்பொழித்து அவ்விண்ணுலகத்தை அரசியற்றிவரும்போது ஆசிரியன் போதனைக்குட்பட்டு அடங்குபுரத்தைச்சேர்ந்து சுரதலிலேகளைச்செய்து களித்

திருந்த தேவேந்திரன் ஒருபரியாயமாகப் போகத்தினிடத்தில் திருப்பெற்ற வனுய் அரிதில் அந்தப்புரத்தைக்கடந்து வெளிவந்து திரிலோகசாம்பிரசங்கியச் சின்னங்களைப் பல்லாயிரத்தேவர்கள் சூழ்ந்து செய்துவரத்தக்கதாக வீர சங்கத்தைப்போலக் கம்பிரமாய்ச் சித்திரவிசித்திரங்களாக அலங்கரித்திருக்கின்ற மகாசபையினிடத்தில்வந்து, குலகுருவை மும்முறைவலம்வந்து சேவித்துக் கரங்களைக்கூப்பிடுகின்றவனுய் இதனைவிண்ணப்பஞ்செய்வதாயினன். ஆசிரியனே! அடியேனிடத்திற் கிருபையுற்றுப்போதித்த பேரின்பத்துக்குரிய காரணங்களைத் திருஷ்டார்த்தமாக அனுபவித்து மனமுந்தேகமு மொன்றுபடப் பேரின்பவாரியிற்றிளைத்து மகிழ்த்திருந்தேன். இதைத்தவிர வேறொருமோட்சசாதகமுண்டென்ப்பேசுவது பேதைமைப்பாலதன்றி, விவேக சம்பன்னருக்கடாதென மனமதசாத்திரத்தின் பெருமைகளையும் அதிநூல்கிடைத்த சுரதவிற்பலங்களுையும் முக்கியமாகப்பேசிக்கொண்டு பழையபடியே இந்திரசபையில்விளங்கும் சிங்காதனத்தில்வீற்றிருந்து இருவிகள்முதலியோர் மங்க ளாசீர்வாதங்களைச்செய்து போற்றிவரவுத் தேவர்கள் வணங்கவும் அரசுசெலுத்திக்கொண்டிருந்தனன்.

தக்கன்கிவபூசைசெய்ப்படலம்

முற்றிற்று.

முசுருந்தன்கந்தவிரதப்படலம்.

ஊரொசெநிமகவான்செழும்புமபரிவீருப்பவீம்பர்

முரசெநிதானேவேந்தன்முசுருந்தனென்னும்கள்ளல்

வினாசெநிப்பத்தண்டார்வெலவன்விரதம்போற்றிக்

தினாசெநிகடற்பாராண்டசெயன்முறையினம்பலுற்றும்.

வாரீர் நைமிசாரணியவாசிகளே யிவ்விதமாகப் பாலகப்பிரமணியக் கடவுளினது கடாட்சவீட்சணியத்தினால் திரிலோகாதிபத்தியத்துக்குரிய பட்டாபிஷேகத்தைப்பெற்றுக்கொண்ட இந்திரன் தெய்வலோகத்தில் விளங்கும் மகாசபையில் இரத்தினமயமாகியசிங்காதனத்தின்கண்வீற்றிருந்து அரசரிமைகளை நடாத்திவருகின்ற காலத்திற் கடல்கூழ்த்த பூவட்டத்தை ஒற்றைக்குடைக்முலிற் படுத்திரனபேரி ஜயபேரி வெற்றிச்சங்கீமுழக்கமறாது பராக்ரமசாலிகளாகிய இரதகஜதுரகபதாதியென்னும்நாலவகைச்சேனைப் பெருக்கைப்படைத்துச்சத் துருக்கினுக்குப் பேரிடிபோல விருக்கின்ற முசுருந்த சக்கரவர்த்தியானவன் பரிமளமிகுந்த கடப்பமலர்மாலையுடனும் பன்னிருபுயாசலங்களையுடைய பாலகப்பிரமணிய தேவருக்குரிய சிறந்தவிரதங்களை யனுஷ்டித்து மிகுத்தபத்தி விராக்கியங்களுடன் அதற்கடுத்த பூசனைவழிபாடுகளிற் குறைவின்றி, சகல சம்பிரமங்களுடன் நடாத்திவரு நாளில், தன்னரசாட்சிக்குட்பட்ட நாடுகரங்களில் வாசமாயிருக்கின்றயாவனையும் அவ்விரதங்களையேசெய்துவரக்கட்டளை யிட்டு அவர்களுக்குவேண்டும்செல்வங்களையுத்த அலைகளேமோதிச்சுருட்டும் சமுத்திரத்தை ஆடையாகத்தரித்திருக்கும் பூமண்டலமுழுதும்செங்கோல்செலுத்திவரும் பதக்கிரமங்களையும் நீதியையும் மற்றுமுள்ள சத்தருமங்களையும்

எம்மால் கூடிய மட்டும் சொல்லக்கேளுங்களென்று சூதபுராணிகர் சொல்லுவதாயினர். மஹரிஷிகளே! முசுஞ்சு சக்கிரவர்த்தியானவன் தன்னதிகாரத்திலடங்கியிருக்கின்ற பிராணிகளுக்கும் யாதோரிடையுறுகளும் நேராமல் தன் பிராணனைப்போலப் பாதுகாத்தாண்டவரும் நீதியினாலும் வேதப்பிராமணர் ஆகமவிதிப்படி யாகாதிகளை நடத்திவரும்நாளில் மேம்பாட்டினாலும் தன்கணவனைத் தெய்வமாசப் பாலித்துப் பூசித்துவரும் மங்கையர் கற்புத்தன்மையினாலும் மாதந்தோறும் மும்மாரிகுறைவறப் பெய்கின்றதால் குடிவளம் நிலவளம் நீர்வளமிருத்துச் சகலசம்பத்துகளும் பெருந்துப் பயிர்தழைத்தோங்கிக்குவித்திருக்கின்ற பண்டங்களில் ஆறிலொரு கடமையைக்கொண்டு அவற்றினால் கந்தவனங்கள் சோலைகள் குளங்கள் தண்ணீர்ப்பந்தல் அன்னசாலைகள் ஆதுலருக் கிருப்பிடமுதலிய உபசாரங்களைச் செய்வித்துப் பலதேவாலயங்களைக்கட்டிவைத்துச்சர்வலோகராயகனாகிய சிவக்கொழுந்தைத்தாபித்து அவற்றிற்குவெண்டும் உபகரணங்களை வான்முறையேநிரப்பி நித்தியக்கட்டளை பூஞ்சுபருவம் பிரமோச்சவர்காலங்களில் தேவர்களும்நாணும்படியாக சகலவுபிசாரங்களுடன் முடிப்பித்துத் துஷ்டநீக்கிக் கிஷ்டபரிபாலனங்களைச் செய்து தருமமானது நான்குபாதங்களினும் நடக்கத்தக்கதாகச் செய்கோன்மைப்படி அரசுரிமைகளை நடத்தி மனவெழுச்சிபுடனிருந்தான், அவ்வாறிருக்குநாட்களிலொருதினம் மாடமானிகை கூடகோபுரங்கள்முதலிய சிறப்புகளைக்கொண்டு குபேரன்பதத்தினும்சிறந்திருக்கும் பட்டணத்தைக்கடர் திரதர்நுடனாய் மந்திரிபிரதானிகள் சேனைத்தலைவர் முதலானவர்கள் சூழ்ந்துபோற்ற வெற்றி வீரராகிய சேனைவெள்ளமானது ஆரவாரித்துத்தொடரவும் பதினெண்வாத்தியங்களும் நிசைகனநிரத்தக்கதாக முழங்கவும் மற்ற ராஜவோலக்கத்துடன் வனத்திற்கென்று தவகிஷ்டோஷ்டராகிய வசிஷ்டர் வாசஞ்செய்திருக்கும் பன்னக சாலையைச்சேர்ந்து தேவைவிட்டிறங்கி மிகுந்தபயபத்தி விசுவாசங்களுடன் மும்முறைவலம்வந்து பணிர்த்தெழுந்து காங்களைக் கூப்பிக்கொண்டு போற்றி இதனை விண்ணப்பஞ்செய்வதாயினன். தபோதிக்யே கேட்டருள்க, தேவ தேவோத்தமனாகிய கந்தசுவாமியாருக்குரிய விரதபான்மியங்களனைத்தையும் முறைப்படியாக அடியேனிடத்திற் கிருபையுற்றப் போதிக்கவேண்டுமென்று பலவாறு வேண்டுகின்ற முசுஞ்சு சக்கிரவர்த்தியினது கோரிக்கையைக் கேட்டமாத்நிரத்தில் உள்ளமுந்தேகமும்பூரித்து மயிர்சிலிர்க்கவிழிகளில் ஆனந்த வாரியைப்பெருக்கி அரசனைத்தர்ப்பாசனத்தி லிருக்கச்செய்து மங்களாசர்வாதங்களைச்செய்து மன்னம்மன்னனே! உன்மனோபிஷ்டப்படியே சரவணபலனைப்பூசித்து வழிவகை விரதங்களனைத்தையும் சாங்கோபாங்கமாகப் போதிக்கின்றனம், ஒருமைப்பட்ட மனத்துடன்பத்தியாய்க் கேட்கக்கடவையென்றருளிச்செய்வதாயினர். அதிக மேம்பாட்டையுடைய வாரங்களேழினுஞ் சிறந்தோங்கியிருக்கும் சக்கிரவாரத்திற் பொன்னுலகத்தைத்திருத்தி இந்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தருளிய பாலசுப்பிரமணிய மூர்த்திக்குச்செய்ய வல்ல விரதமொன்றுண்டு, அதனை ஆகமுறைப்படி வருஷின்னிமுடித்த புண்ணியவான்கள் மனோபிஷ்டங்களைக் கந்தசுவாமியார் தந்தருளி இம்மையில் அனுப

விக்கத்தக்க போகபோக்கியங்களைப் பெறச்செய்து கற்புக்கரசியாகிய பத்தினியையும் சுபுத்திரர்முதலிய வளங்களனைத்தினையும் கடைசித்து மறுமையில் மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தையும் பெற்று வாழச்செய்வார், அதற்குத்திஷ்டாந்தமாக முன்னோர்கள் சரித்திரங்களைக் சொல்லக்கேட்பாயாக, பூருவத்திற்குரியன் மரபிற்கோன்றி இந்தப்பூமண்டலத்தை ஒருகுடைநிழலின்பரிபாலனஞ்செய்துவந்த பகீரதமகாராசனைப்பகைத்து நிகரற்ற புஜபல பராக்கிரமசாலியாகிய கோரனென்னும்அவுணராஜன் பலாத்காரமாய் அவன் இராச்சியமுழுவதையும் அபகரித்துக்கொண்டபோது பதியையும் செல்வவளங்களையுமிழ்து தீனனாய் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு கானகத்திலோடி அன்ன பாணதிகள்கிடையாமல் அலைந்துதிரிந்துகடைசியில் புகொன்னும் தவசிகோஷ்ட னாத்தரிசித்துப் பயபத்திவிசுவாசத்துடன் அவன் பாதாரவிந்தங்களிற் றிர்க்க தண்டன்செய்து கரங்களைக்கூப்பிக்கொண்டு பலவாறுகப் புகழ்த்துபோற்றித் தனக்குச்சம்பவித்திருக்கின்ற குறைபாடுகளை முற்றும் விண்ணப்பஞ்செய்து 'சுவாமிகளே! இதற்கொரு மார்க்கத்தைக்காட்டியானாக் கடவீரெனப் பரிபவப் பட்டிவேண்டினேன். அப்போது பார்க்கவென்னும் ஆசிரியர் தன்னையடைந்த அரசன்முறைகளைத் திருச்செவிகளிலேற்றமனமிரங்கி இதனைப்போதிப்பதாயினர். மன்னவனோறே! யப்பபட்டவேண்டாம் வெற்றிவெலாயுதபாணியாகியமுருக வேளுக்குப்பிரிபமாகவிருக்கின்ற சுக்கிரவாரவிரதத்தைச்சாத்திரோத்தமாய்ப் பத்திவிராக்கிப்பத்துடன் மூன்றுவருஷகாலம் செய்துமுடிப்பையாகில் உன் செல்வங்களைப்பறித்துக்கொண்டு அலைத்துத் தூரத்தியமூர்க்கனாகிய அவுணரா சன்மாண்டுபோவதற் கையமேயில்லை. பின்பு பழையபடியாகப் பூமண்டல முழுமையும் பரிபாலனஞ்செய்து சகலசெல்வங்களையும் மேன்மேலும் அனுப வித்துச்சுவக்கியத்தி லிருப்பையென்று அணக்கிரகஞ்செய்த வாக்கியங்களைச் செவிகளுக்கமுத தானையைப்போலக்கேட்டு மனமும் தேசமுந்ருளிர்த்தவனா! அடியேனிட் ட தெய்வத்தைப்போல வெழுந்தருளியிருக்கின்ற தவசிகோஷ்ட டோ! கல்லமார்க்கத்தைக் காட்டினீர், கட்டினையின்படியே செய்யக்கடவே னெனச்சமத்தித்து, அவனாவேண்டிப் புரோகிதனுகவைத்துக்கொண்டு அடித்த வியாழக்கிழமை விடியற்காலத்தெழுந்து சுத்தோதகத்தில்முருகக் காலக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டுதானுந்தேவியுமாய் ஒருபோது பகற்காலத்திற் கிடைத்த உண்டியையுண்டு சத்காலகேசுபங்களைச்செய்து போதுபோனபின்பு உறக்கத்தை நீக்கிப் பாலசுப்பிரமணிய தேவனைத் தியானித்து அவருக்குரிய சகஸ்திரநாமங்களையோதுயோதி இரவைக்கழித்து மறுதினம்சுக்கிரவாரம் விடியற்காலத்தெழுந்து நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டவனாய்த் தருப்பைகளைத் தேடிக்கொய்துவந்துசேர்த்த பாயலினிடத்திற் சுப்பிரமணியக்கடவுளினது கோலத்தைப் பிரதிஷ்டைசெய்து ஆகமவிதிப்படியே திருமஞ்சனமாட்டி மலராடையைச்சாத்திப் புனுகுசவ்வாதுகஸ்தூரியினஞ்செய்த கலவைச்சாந்து பூசிக் களிவகைகளைப் படைத்துத் தூபதிபங்களால் அருச்சித்து, சோடசவுப சாரங்களையும் கிரமமாகச்செய்துமுடித்த பின்பு உபவாசமாயிருந்து கந்தமூர்தியினது சரித்திரங்களைக்கேட்டு இரவுமுற்றும் துயிலொழிந்து மறுநாளுதையத்

தில் நீரிற்படிந்து முருகனைப்போற்றி வணங்கியபின்பு பாணைசெய்து அப்பகல் விழிகளைமுடாமற் சூகப்பிராணை வழிபட்டும், இவ்விதமாக ஆசிரியன் பணித்த படியேமூன்றுவருஷவரையில் விரதபங்கமில்லாமல்கூடாத்தி முற்றியகாலத்தில் சண்முகப்பெருமாள் அவன் பூசனைக்கிரமங்களுக்கிரங்கிக்கிருபாளோக்கத்தைப் பாவித்தமாத் திரத்தில் திருக்கரத்திற் கோடிசூரியப்பிரகாசமாகச் சொலித்துக் கொண்டிருந்த வெற்றிவேலாயுதமானது சரோலென்றெழுந்து அதிகவொளியைக்காட்டிச் சூரியப்பிரகாசத்தைமாற்றி மனோவேகத்தினுங் கடுகிவந்துகொடிய பாதகளுகிய பகைவன் மாம்பைப்பிளந்து உயிரையுண்டு நிலத்திற்கிடத்திற் கட்டிமுத்திரித்திற் சேர்ந்தது. இதனைப் பிரதனத்தெரிந்தவுடன் வேலாயுதத்தைப்போற்றிச் சரவணபவனைத் தியானித்துப் பலதரம் நிலத்தில்விழுந்து விழுந்து அவன் குணதிசயங்களைக் கொண்டாடினவனாய் புரோகிதனாக வந்து பரக்கவன் திருவடிகளில் வணங்கிச் சுவாமிகளை! தேவரீர் கருணை காட்டாத்தலால் சகலதுன்பங்களும் நீங்கிப் பன்முயவாழ்வே கிடைக்கப்பெற்றெனென்று பற்பல வுபசாரங்களைப்பேசி அவர் ஆசிகளையும் விடையையும் பெற்றுத் தன்பட்டணத்தைச் சேர்ந்து முன்போல் தன் அரசரிமைகளைச்செய்து செழித்திருந்து பின்பு அந்தபத்திற்கிடைத்தற்கரிய சாயுச்சிய பதவிக்குப் பாத்திரனாய்ச் சுகாதீதச்செல்வத்தை யனுபவித்திருந்தான்.

அதுபோல சண்முகன் விஷயமாக மற்றோர் விரதமுண்டு; அதனையும் சொல்லக்கேட்பையாக, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின்னு உந்திக்கமலத்தி லுத்திருக்கின்ற பிரமபுத்திரனாகிய நாரதமகாமுனிவரானவர் சிறந்தவிரதங்களைச்செய்து சத்தரிஷிகளில் முதன்மையாகப் புசுமுத்தக்க பேற்றையும் மேம்பாட்டையும் பெற்றவண்ணி வெதாகமசுத்திரங்களைச் சமபூரணமாக ஓதிமுணர்ந்த அவ் விருடியானவர் பார்ப்பதியார்முத்த பிள்ளையாகிய விரையகமுத்தியைத் திருமஞ்சனமுதலிய சோடசோபாரங்க்களினால் ஆராதித்துத் தரிசிக்கப் பெற்றவனாய் பாதாவித்தங்களிற்றெழுதேற்றிக் கஞாநனே? யாவராலும் புகழ்விருக்கின்ற சப்தமுனிவர்களில் முதன்மைப்பேற்றைப்பெற்று வாழத்தக்க சிறப்பைத் தாவல்ல விரதமொன்றினை அடியேனுக்குப் போதிக்கவேண்டுமென்று பலவாறுகப் போற்றுதலைக் கமலக்கண்ணன் மருகன்கேட்டருளிக் கிருபையாகப் பார்த்து உன் மனோபிஷ்டப்படியே கிடைக்கச்செய்யத்தக்க நோன்பு ஒன்றிருக்கின்றது; அஃதென்னையெனில் எனக்கு இளையோனாகிய சண்முகப் பெருமானுக்கு விருப்பமாகிய கார்த்திகைமாதத்தில் வரும் கார்த்திகை விரதத்தையனுசரித்து ஆதமவிதிப்படியாகப் புன்னிருவருடம் திடசித்தனாய்முடிப்பாயாகில் உன்னெண்ணங் கைகூடுமென்ற றனுக்கிரகித்தகாலையில் இறைவன் கட்டளையின்படியே செய்யக்கடவேனெனப்பணிந்துவிடைபெற்று நாரதமுனிவர் பூமண்டலவெல்லையில்வந்து ஒரு சிறந்ததலத்தைச்சேர்ந்து பரணியினன்று உதயகாலத்தெழுந்து நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு பரிசுத்தனாய் ஒருபோதுண்டு, குமரன் கதைகளைப் பாராயணஞ்செய்து அகத்தினம்கழித்துக் கார்த்திகைநாளுக்குயத்தில் பவித்திரமாகிய கங்கையில்முழுதி வெள்ளாடையை யுடுத்துச்சித்தசங்கற்பத்தைக்கவனித்து வெற்றிவேலாயுதமுத்தியினதுபூசனை

வழிபாடுகளைச் செய்யத்தொடங்கி ஐம்புலன்களையடக்கி ஆசிரியன் திருவடி-
களை மனப்பூருவகமாகச் சிந்தித்துவந்தனாகளை முடித்தபின்பு தருப்பாசனத்
திருந்து பாலகப்பிரமணியன் வடிவினை ஸ்தாபித்துக் கங்காசலத்தினால் திரு
மஞ்சனமாட்டிப் பட்டாடையையுடுத்துப்பரிமளமிருத்த திவ்விய புஷ்பமாலை
களைச்சூடிச்சந்தனக் கலவையைப்பூசித் தூபதிப நைவேத்தியமுதலியசோ
டசோபசாரங்களையும் கிரமப்படியே முடித்தவராய்க் குமாரதேவன் திருவிளை
யாடல்களடங்கியிருக்கும் புராணகாலக்ஷேபஞ்செய்து யனமுருகி உள்ளங்கை
தீர்த்தத்தைப்பூசித்து இவ்விதமாகப்பகற்போதைக்கழித்து இரவுநேரத்தகாலத்
தில் தருப்பையைப்பாப்பி அதனிடத்திருந்து புஷ்பக்கொம்பையொத்த சாய
லையுடைய மங்கையமாக் கனவிலும் நீளையாமல் யமனைப்போல மதித்துச்
சிவகுமாரன் பாதாவித்தங்களை இதயகமலத்திருத்தித்தியானித்து உறக்க
மின்றிக்கழித்து அடுத்த உரோகணித்தினங்காலைப் புனலாடி நியமங்களைச்செய்
துகொண்டு கந்தனைப்பூசித்துத் தண்டை சதங்கையணிந்திருக்கும் திருவடி-
களில் வணங்கிப்போற்றி அக்காலத்திற் சேர்ந்திருக்கின்ற தவசிரேஷ்டர்களைக்
கடவுளாகப்பாவித்துச் சமந்தியிலிருத்திப் பாரிணையெய்து அப்பகலுறங்கினால்
ஒருகாரணமுமில்லாமல் வேதபாராயணராகியபிராமணோத்தமர் தூறுபெனாக்
கொன்றமகாபாதகம் நேருமாதலால் மிகுந்தபயத்துடன் சகலகலைகளினுய
வல்லவனாகிய நாரதமுனியானவர் இமையைக்கொட்டாமல் சாச்சிருந்தையாய்
வழித்திருந்து புராணங்களை வாசித்துப் புண்ணியபுத்தகங்களைக் கவனி
வினவியும் இவ்விதமாகச் சூரியன் மேற்கிசையில் மறைக்கின்ற நியந்தர கால
தைக்கழித்துச் சந்தியானுஷ்டானங்களை முடித்துப் பாலகப்பிரமணியன்
ருக்கு மற்ற பூசைகளையும் நடத்தினா, இவ்வாறு நாரதர் நடாத்திய பூசாவத
களின் கிரமங்களைச் சண்முகப்பெருமாளே யறிவதெனது ஒருவரால் புகழ்ந்து
முடிவதன்று, மேற்குறித்தபடி யாதொரு குறைபாடும்மில்லாமல் பாலாரிண
டாண்டு வரையிலும் பத்தியயிராக்கியத்துடன் செய்துவருகையில் சரவண
பவன் காட்கித்து பரிபூரணகடாட்சத்தை பாவித்தவாற்ற சத்தமுனிவர்க
ளினும் முந்திப்பேசிக்கொண்டாடத் தக்க மேலானபதத்தைப்பெற்று தூபரி
யந்தம் யாவராலும் பூசிக்க வாழ்கின்றனன், இதன்மீடும் அந்த பகத்துவ
முள்ள விரதத்தைச் சதுர்வேதபண்டிதனுக்குக்கின்ற பிராமணனொருவன்
ஆகமவிதிப்படியாகப் பூசனைவழிபாடுகளிற் சற்றுந்தாழவுநேரமல் வயிராக்கி
யங்கொண்டு பலரட்கள் முடித்துவருகின்றகாலையில் பாலகப்பிரமணியர் கிரு
பாகடாட்சவீட்சண்ணியத்தினால் அப்பிறவியை யொழித்துச் சூரியன்மரபில்
மனுச்சக்கரவாத்தியாய் அவதரித்துக் கடல்குழந்த பூண்டல்முழுதும் ஒரு
குடைகீழிலாளப்பெற்றுச் சகல்சவுக்கியங்களையும் அனுபவித்துத் துஷ்டநிக்
கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்து அரசுஞ்சூரிய நீதிகளையும் மற்ற கிரமங்களை
யும் ஏற்பாடுபண்ணித் தன்பெயரால் மனுவிஞ்ஞான சாஸ்திரமெனப்புகழ்ந்து
சகல மதத்தினரும் அபேதமாயனுசரித்து நடந்துகொள்ள நாட்டி அளவற்ற
காலம் செங்கோள்முறையை நடாத்தியிருந்து கடைசியிற் கமிடையங்கிரியைக்
காணியாகப்பெற்றுச் சுகாதிதச்செலவங்களை யனுபவித்து வருகின்றனன்.

மற்றொரு பிராமணோத்தமன் அந்தச் சிறந்த நோன்பைச்சாத்திரோத்தமாகப் பலகாலஞ்செய்து சிவகுமாரன் திருவருளின்படி தன்மனத்திற் சிந்தித்த வாறே திசிசங்குமகாராசனாகத் தோற்றிச் ககலகலைவல்லவனாய்ப் பகைவருக்கு வயிரியாகவிருந்து புலியும் பசுவும் ஒருதடாகத்திலீராருந்தும்படியாகச் செங்கோன்மை முறைப்படிக்கு அரசாட்சியைச்செலுத்தி சொல்லுதற்கரிய போக போக்கியங்களை யனுபவித்துச் சந்தியவாசக அரிச்சந்திரனென எக்காலத்திலுங் கொண்டாடவல்ல கீர்த்திபானால் ஒப்பற்ற பராக்ரமசாலியாய் ஜீவ காருண்னியத்தை முக்கியமாக வகித்துவருமீமேம்பாட்டையுடைய பிள்ளையைப்பெற்றுப் பூமண்டலத்துக்குச் சக்கரவர்த்தியாக மருடாபிஷேகத்தைச் செய்துவிட்டு மோட்சவிட்டைப்பெற்றுச் சவுக்கியமாக விருக்கின்றனன், இதுவும்ல்லாமல் மற்றொருமன்னனும் வேடனும் இவ்விரதத்தைமுறையே பலகாலம் செய்துவந்த சிறப்பினால் சரவணபவன் அனுக்கிரகப்படியே அவ்வுடல் களையொழித்து புசுபலபராக்ரமசாலிகளாகிய அந்திமான் சந்திரமனென்னுமிராசகுமாரர்களாக ஜனித்துப் பிரமுகராய்க் கடல்குழந்த பூமண்டலமுற்றினும் ஆக்கினசக்கரத்தைச்செலுத்தித் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்து தருமசீலனொன்ப பலராலும்புகழவாழ்த்திருந்தனர், அவர்களுக்கு மோட்சசாம்பிராச்சியங் கிடைத்ததென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமே! மன்னவர் பெருமானே! முற்கூறித்தபடியே கார்த்திகைத் திருநட்சத்திரத்தில் இந்த மகிமையுள்ள நோன்பைப்பயபுத்தி வயிராக்கியங்களுடன் கிரமமாய்க்நடாத்தி இம்மைமறுமைச் செல்வவளங்களையும் திரிலோகங்களினுமிராகின்ற பொருள்களையு மனோபிஷ்டப்படியே பெற்றுச் சவுக்கியப்பட்ட புண்ணிய சீலனைக் கணக்கிட்டுப் பிரமனாலும் சொல்லிமுடியுமோ.

இஃதென்றியும் ஒப்பற்ற மற்றொரு விரதநிருக்கின்றது அதனையும் வரன்முறைப்படிக்குக் கேட்பையாக பூருவத்தில் முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்களும் எறபத்தெண்ணுயிரம் ரிஷிகளும் மற்ற வின்னாடரும் பகைவராலும் இன்னமுமிருக்கின்ற விடையுறுகளினாலும் தங்களுக்குச் சம்பவித்திருக்கின்ற துக்கவருக்கங்களை நிவாரணஞ்செய்துகொண்டு சலனமற்றிருக்கும்படியாக கிளைவுகொண்டவர்களாய்ச் சகலரும்சேர்ந்து மனோவதி பட்டணத்துக்குப் போய்த் தவசிரேஷ்டர் கூடியிருக்கும் சபையில் நவரத்தினமயமாகிய சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து வாரந்தையாடிக்கொண்டிருந்த பிரமதேவனைத் தரிசித்துத் திருவடிகளில் வணங்கிக்கரங்களைக் கூப்பிடுகின்ற பலவிதங்களிற் போற்றிய பின்பு தங்கள் மனக்குறைகளை முறையிட்டவர்களாய்க் கர்த்தனே இதற்கொரு நிவாரணத்தை போதித்தானவேண்டுமென்றுஇரந்த காலையில் தாமனாமலர் வாசியாகிய பிரமன் அவர்களிடத்திற் பரிவாய்ப் பயப்படாதீர்களெனக் கையமைத்து ஆதரித்துச் சற்றுநேரம் யோசித்து தேவர்களே உங்கள் சஞ்சலங்களைப் போக்கிச் சவுக்கியப்படச் செய்யவல்ல கந்தசஷ்டி விரதமொன்றுண்டு அதனை நீங்களனைவரும் பத்திபூருவகமாகத் தொடங்கி முடிப்பிராகில் நினைந்த சித்திகளனைத்தையும் பெற்று வாழ்வீர்களெனப்பேசி அதற்குரிய விதிகளையும் தெருட்டிச் செலவுகொடுக்கப் பெற்றவர்களாய் வெளிவந்து ஒரு

பவித்திரமாகிய தலத்தைச்சேர்ந்து பூசாவிதிகளுக்குவேண்டும் வஸ்துக்களை ஏராளமாகச் சேகரித்துக் கொண்டவுடன் ஐப்பசிமாத சுக்கிலபட்சத்தின்பிரதமையொட்டங்கிச் சஷ்டிவரையில் ஆறுதினங்களினும் கொடிய பாதகனாகிய தாருகாகுரையும் மாயையிற்சிறந்த கிரவுஞ்ச பருவத்தையும் போரில் வெற்றிவேலினாற் பிளந்துவாட்டிய பாலசுப்பிரமணியக்கடவுளை ஆரதிக்க எத்தனப்பட்டவர்களாய் முதற்நின்தொட்டுப் பிராதகாலத்தெழுந்து கங்காஸ்ரானஞ்செய்து பவித்திரமாகிய பட்டாடைகளையுடுத்து மேற்போர்வை சாத்திச் சந்தியாவந்தன ஐபதபங்கள்முதலிய நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டபின்பு பூரணகலசத்தைச் சுத்திசெய்து கங்காசலத்தை நிரப்பிக் கந்தப்பு அட்சதைகளைச்சேர்த்து மாவிலைக்கொத்தை அகனிடைத்திற்பொருத்தித் தருப்பையைவரன்முறைப்படியே முடித்துசாத்திவேதங்களையோதித்தருப்பாசனத்தில்வைத்து மந்திரபூருவகமாகக் குமார்க்கடவுளை அதனிடத்தாவாகனஞ்செய்து ஆகமவிதிப்படியே திருமஞ்சன தூபதிமுதலிய சோடசோபசாரங்களினாற் பூசனைவழிபாடுகளைப் பகற்போதிற் சோர்வையும் இரவில்நித்திரையையும்போக்கி ஆறுகாலங்களினும் குறைவறநிரப்பிக் கற்கண்டு சேர்த்துத் தேன் தினைமாவிற்கமைத்த வருண்டை பாற்சோறு அதிரசம் சுண்டல்முதலிய பலகூர வகைகளையும் மா பலா வாழையாதிய கனிவகைகளையும் கருப்பஞ்சாறு மற்றுமுள்ள சிறந்த வஸ்துக்களையும் காலங்கள்தோறும் கிவேதித்துக் கற்பூரதாம்பூலம் சந்தனத்தேய்வை புஷ்பாரங்கள் மிகுதியாகச் சமர்ப்பித்து இவ்விதங்களிற் நிருத்திசெய்த பின்பு தேவதேவோத்தமனாகிய சரவணபவன் திருச்சரித்திரங்களைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்து ஒருகைதீர்த்த மருந்தி உபவாசமாகவிரந்து இவ்வாறு சஷ்டிதினங்களைக்கழித்து ஏழாநாள் காலையிலெழுந்து பரிசுத்தராய் முருகப்பெருமானாக்கு மனமகிழும்படியாகப் பூசாக்கிராமங்களிற் சற்றும் பிசகில்லாமற்செய்து முற்றியவுடன்கேர்த் அதிதி களைப்பூசித்து அவர்களுடன்கலந்து பாரணையுண்டு இவ்விதங்களாக வருஷந்தோறும் நடாத்திவருகின்றகாலத்தில் ஸ்ரீகந்தசுவாமிக்கு மிகவும் உவப்பாய்க் கடாட்சித்தபடியே அவுணர் வலிதிற்பற்றிக்கொண்ட தங்கள் பதவிகளையும் மற்ற சிறப்புகளைத் தையும்பெற்று மனவெழுச்சியுடன் இதுபரியந்தம் அனுபவித்துவருகின்றனர். இதுவுமல்லாமல் நோன்புகளில் விசேஷமாகவிரக்கின்ற இந்த விரதத்தை மனப்பூருவகமாக விதிப்படியே நிரப்பி இறைவன் கிருபா நோக்கத்தைப்பெற்று இம்மைமறுமைச்செல்வங்களை யனுபவித்துக் கடையில் மோட்சசாம்பிராச்சியத்தைப் பெற்றவர்களை யெண்ணிமுடிவதன்று. இவ் விரதத்தைச் செய்யகினைந்த புண்ணியவான்களும் மனோபிஷ்டங்களைக் குறைவின்றி யனுபவித்தற் கையமேயில்லையென்று கந்தவிரதமான்மியங்களைச் சாங்கோபாங்கமாக வசிஷ்டர் போதித்த சரித்திரங்களை மனமொருமித்துக்கேட்ட முசுருந்தசக்கரவர்த்தியானவர் தேகமும் மனமும்பூரித்து விரித்களில் ஆனந்தவாரி பெருக்கெடுத்தோட இதனை விண்ணப்பஞ்செய்வதாயினர். எமது குல குரவனே தேவரீர் அடியேனிடத்திற் பரிபூரணகடாட்சத்தினால் நன்னெறி களைத் தரவல்லசிறந்த விரதங்களை யனுக்கிரகித்தீர், இவற்றினைக்கேட்டுக் கிரு

தார்த்தனேன். சுவாமிகள் நியமனப்படியே மேற்கூறித்தனோன்புகளைப் புக்
 குவமாகச்செய்யக்கடவேனென்று ஆசிரியனை வணங்கிப்போற்றி, பலஆசிகளை
 யும் விடையம்பெற்று இரதாஸூனாய் மந்திரிபிரதானிகள் சதுரங்கசேனைகள்
 சூழ்ந்துவர வளத்தைக்கடந்து ஒப்புமையற்ற தன்பட்டணத்தைச்சேர்ந்து
 செங்கோன்மைமுறையேமன்னுபிஸாப்பாதுகாத்து விரதகாலம்கேர்த்தபோது
 பாலசுப்பிரமணியர் கோன்புகளைத்தொடங்கி ஆகமவிதிப்படியாகத் தருந்த
 புரோகிதரை யேற்படுத்திக்கொண்டு ஆறுநினைங்களினும் பத்திவசத்தனாய்ப்
 பூசாவிற்களிற் குறைவில்லாமல்முடித்து வேதப்பிராமணர் ஆதுலர்முதலான
 வர்களுக்குத் திரவியம் வஸ்திரப்பாணங்கள் கறவைப்பசுக்கள் விளைபுலங்கள்
 கன்னிகாதானமுதலிய சோடசமகாதானங்களையும் வேண்டியமட்டும்ம்கொடுத்
 துச் சுற்றத்தினர் விருந்தினர்களுடனுண்டு மனமகிழ்ந்துவருவதன்றித் தன்
 குடை நிழலிப்பட்ட தேசாதேசங்களிலிருப்பவர்களைவரும் இந்தவிரதத்
 தையே அன்புடன் செய்துவருவதாகக்கட்டளைவிட்டு விருத்திசெய்தித்துவந்
 தான். இங்கான்களிற்றனக்கு விருத்தமாக நடத்துகொள்வவரைத் தெரிந்தபாத்தீ
 திரத்திற் சதுரங்கசேனைகளுடன் போளபோளவிடங்களெங்கும்அவர்களையட
 க்கி வெற்றிக்கொடியைபாட்டி. தன்னுணையாக்கிக் கொள்ளச் சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த
 பூமண்டலமுற்றினும்நடாத்தி அரசுசெய்துவருகின்றகாலத்தில் வலாகுரனென்
 னும் அவுணாசன் கணக்கிற்குத் திரதகஜதுபகபாதிகளைக் கூட்டிக்கொண்டு
 போய்ப் பொன்னுலகத்தைவளைந்து முற்றுகைபோட்டு அனந்தத்தங்களைச்செய்
 வதை இந்திரன் தெரிந்து அதிக வுக்கிரத்துடன் வடவானலத்தைப்போலச்சீறி
 யுத்தசன்னத்தனாய் வசிராயுதம் இந்தரதனுசு தேவரப்படைகள்முதலிய ஆயு
 தங்களைக்கொண்டு அமராவதத்தின்மேல் ஆரோகணித்து தேவாசேனைகளைச்
 சேர்த்துக்கொண்டுபோ யெறித்து அச்சிலபோது கொடியாயுத்தங்களைச்செய்து
 வருகையில் அவுணாவிர அதிகம்பிடித்துக் கொடியபாணங்களினாலும் தண்டா
 யுதம் பிண்டிபாலம் கப்பணம் சக்கரம் எறிவோல சூலம் நழுமுள் முதலிய
 ஆயுதங்களைக்கொண்டும் மிகவும் அடப்படுத்துவாயில் விண்ணவர் நீன்று
 போரடக் கூடாமையால் பலபங்கப்பட்டுத் திசைகெட்டோடி யொளித்
 தனர். அத்தருணத்தில் தேவராசன் மானமுங்கொபழம் மனத்தைவாட்
 டச் சர்ப்பத்தைப்போலச் சிறித் தனுஷைவளைத்து அங்க திட்டசனியமுள்ள
 பாணங்கள் தேவாஸ்திரங்களைக்கொண்டு சாடியும் வசிராயுதத்தினால் சின்ன
 பின்னம்படவாட்டியும் காலாத்தகளைப்போலத் திரிகிரகாலையில் வெள்ளை
 யானையும் அந்திதீர்த்துடன் பருத்ததுதிக்கையினாலும் காக்களினாலும் கூரிய
 கொடுகளினாலும் மாய்க்கின்றகாலையில் பனைவன் சேனாசமுத்திரம் அஸ்
 லோலகல்லோலப்பட்டுப் பொன்மயமாகிய தேர்கள் சிதைத்தும் நீலகிரிகளை
 மொப்பப் பாரித்த தேகங்களைமுடைய மதயானைகளுருண்டும் தத்தித்தாவும்
 வேகமுள்ள புரவப்பந்திகள்பறந்தும் விராவேசங்களுடன் சரியினைப்போலப்
 போராடியிருந்த அவுணப்பெருக்கு வறண்டும் இப்பாடுபெங்காலையில் வலா
 சுரன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு மண்டியெறித்து தேரைத்தூர்த்திவந்து திரி
 லோகச்சக்களைஸ்வானைவளைந்து தனுஷைவளைத்துத் திசைகாதிக்க குணத்

தொனிகாட்டிக் கொடிய தீட்சணியமுள்ள பாணவிதங்களைச் சோனைமழை
யைப்போலப்பொழிந்து திகைக்கும்படியாகப் பொருகின்றதனால் அபிராவதம்
தேகமுற்றும் தொனையுண்டு உதிர்ம்பெருக்கெடுத்தோட மதியங்கியேங்கவும்
அதன்மீதிருந்தேவேந்தரன் அதிககாயப்பட்டுப்படைகளனைத்தையுமிழ்தூர்
தலியனாய் நின்றுகொண்டு இனிமென்னசெய்வோம், நம்முடன்வந்தவர்களோ
ருவரும் கில்லாமல் மறைந்தனர், எனக்கும் கைகால்களோய்ந்து களைமேலிடு
கின்றதென்று பலபலவிதமாக வெண்ணி வேறுகதி காணாதவனுய்த் திகைப்
பவனுக்குத் தெய்வக்கடாட்சத்தினு லொருவனைவுதோன்றிச் சற்றுத்தயிரி
யங்கொண்டு பக்கத்தில்கிற்கின்ற தூதனொருவனைப்பார்த்து நீ வாயுவேகத்தி
னுங் கடுகியோடிப் பூமண்டலத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்துவரும் முககுந்தசக்
கரவர்த்தியைக்கண்டு நான் பகைவன்கையி லகப்பட்டுக்கொண்டு வாடுகின்ற
செய்தியைத்தெரிவித்துஇத்தருணத்திற்றையசெய்துசேனைகளுடன்இவ்விடம்
வந்து உதவிசெய்யவேண்டுமென்றும் சற்றுத்தாமதிப்போகில் தெய்வலோக
மும் நானும் சத்துருக்கள்வசப்பட்டுவருந்தவரும், அடிபெனுக்குஇதனைச்செய்
யாமற்செய்த வுதவியாக யோசித்துத்தூர்தமாய்வரும்படிக்குடன்படுத்திச் சிக்
கிரமாய் அழைத்துவரக்கட்டளையிட்டவுடன்வணங்கி, அவன் காற்றினும்வினா
ந்துபறந்து, மண்ணுலகத்தைச்சேர்ந்து சக்கரவர்த்தியைத் தரிசித்துப்பணிந்து
போற்றிவிண்ணாட்டிற் சம்பவித்த காரணங்களைச் சுவில்தாரமாகவிண்ணப்பஞ்
செய்தவன்யை சக்கரவர்த்தியே ! தேவராசன் உமதுவரவுக் கெதிர்பார்த்திருக்
கின்றனன், காலஹரணஞ்செய்யாமல் இந்தமெய்யுத்திர்பிரயாணப்படவேண்டு
மெனப்பேசிய தூதன்வார்த்தைகளைக் கேட்டமாத்நிரத்தில் நல்லகாரியம்
இதே, அவ்வுவிட்டேன்; இச்சேதியை முந்திப்போய் உன்னிறைவனுக்கறிக்கை
யிடக்கடவாயென்று அனுப்பிவிட்டுப் பட்டத்தானையின்மேல் பிரயாணப்பேரி
யையேற்றிப் பறைசாற்றுவித்தவோசை செவிகளிற்பட்டவுடன் நால்வகைச்
சகின்னியங்களும் சர்வாபுதபாணிகளாய் ஆலகாலவிஷப் பெருக்கைப்போல
விராவேசங்களுடன் தங்கள் தலைவரைக்கலந்துவந்துகூடியவுடன் முககுந்தன்
சொன்னமயமாகிய இரத்தத்தில் ஆரோகணித்து ரணபேரி, ஜபபேரி, வெற்றிச்
சங்கம், ஆகுளி, துத்தரி, எக்காளம், விரகண்டைமுதலிய பொற்பறைகள்கண
கண்களென்று முழங்கிவரத்தக்கதாகக் கடுமையுமாய்விளங்கி அதிவேகங்கொ
ண்டு விண்ணாட்டைளேக்கிப்போக, ஜயசாலியாய்ச் சூரியசந்திரரும், இந்தப்
பூமண்டலமுள்ளபரியத்தம் கீர்த்திப்பிரதாபத்தை நாட்டியிருக்கின்ற முககுந்த
சக்கரவர்த்தியானவர் கவலைப்பட்ட முனத்தனுய்ச் சத்துருகையி லகப்பட்டுக்
கொண்டிருக்கின்ற இந்தரனைக்கண்டுசேவித்து அவன்குறைபாடுகளை வினாவிப்
பயப்பட வேண்டாமென்று பற்பலதயிரியங்களைச்சொல்லித் தெற்றினவனுய்
அத்தருணத்தில் நேர்த தேவசேனைக்கதிபனாய் தன்னுடன்வந்த ரதகஜதுபக
பதாநிகளோயுங்கூட்டிக்கொண்டு மாண்கூட்டங்கள்மேல் இங்கராசன் தாவுமானு
போலக் கொடிய அவுணப்படைகளின்மீது கவித்து சேனைகள் விராவேசங்
களுடன் அஸ்திரசஸ்திரங்களை அடிமுகமாகப்பொழிந்து பலநிசைபிணுஞ்ஞந்து
போராடவும் தாமும்மத்தத்தையொப்பப் பார்த்திருக்கும் தனுசைவளைத்து

அண்டமுமதிரும்படியாகக் குணத்தொனிசெய்து சங்கோபசங்கமாகிய கொடிய பாணவருஷங்களைப்பெருக்கி அதாஹதப்படுத்துங்காலையில் ஜயசாலிகளாய்ப் போராயுழிந்த அவுணப்பாதகர் முனையுழிந்து சிரங்களற்றும் மகுடம் சிதைத்தும்கழுத்தற்றும் வாசுவலயங்கள்கவிந்திருக்கும்புயங்கள்சரித்தும்வலிய கவசங்கள்முடிய விசாலமாகிய மார்புகள் பிளந்தும் வயிறுபிறுண்டு சர்ப்பங்களைப்போலக் குடல்கள் சரித்தும் வீரகண்டாமணிகலிக்கும் கால்களொழிந்தும் தேகமுற்றினும் சல்லடைக்கண்களாகத் துளையுண்டும்சின்னபின்னம்பட வெட்டுண்டும் களைத்தும் இளைத்தும் இவ்விதங்களாக அவுணப்படைகள் மாளவும் பருவதாகிருதியாகக் கொடிகுடைகள் கொடுங்கை முதலிய அலங்காரங்களைக்கொண்டிருந்த தோணிகள் பொடிப்பொடியாயுதிர்ந்தும் மதயானைகள் துதிக்கை மத்தகம் கோடுகள் பருத்தபாதங்கள் வெட்டுண்டு களமெங்கணும் சுவியவும் அலைகளைப்போலத்தாவும் கதிவாய்த் புரவிப்பந்திகள் பல பங்கப்பட்டமொளவும் இவ்விதமாக நர்வலகைச்சேனைகளும் அதப்பட்டகாலையில் அலைகளைப்பெருக்கியெழுந்த உதிரப்பிரவாகமானது பொன்னுலக மெங்கும் பார்த்து செவ்வாண்டதைப்போலக் காட்டச்செய்து மேலிட்டியார்த மலையைப் போல பூமண்டலமுற்றினும் பொழியத்தலைப்பட்டது.

அக்காலத்தில் முசுஞ்ச்சக்கரவர்த்திசெய்த போராட்டத்தை ஒருவாழி னுற்சொல்லிமுடிவதோ, இவ்விதமாகச்சிதைத்துஅவுணக்கடலைவறளச்செய்த காலத்தில் தேவேந்திரனுக்கு மனவுச்சாகத்துடன் வீராவேசம்பிறந்து சக்கிரவர்த்தி யுதவியைக் கொண்டு வெள்ளியங்கிரியைப்போலக் காட்டும் பாரித்த தேகத்தையுடைய ஐராவத்ததைத்தூண்டி வலாகரனைச் சட்டைபண்ணும லெதித்துச் சிலபகல்அகோரமாகிய சண்டைகளைச்செய்து பகைவனுல் மிகவும் வருந்தியபோதினும் அதிக்கிரமித்துத் தன்கரத்திற் பிடிபட்டிருக்கும் ஒப்பற்றவச்சிராயுதத்தை ஒங்கிப்பகைவன் மார்புக்குக்குறிகொண்டு வலித்திடாவினன். அப்படையானது ஆலகாலத்தை யொப்பச்சீறி பலமகிமைகளைக் காட்டி அதிவேகமாய்ப்போய்ச் சத்துருக்கள் வயிரமலைக்கொப்பாகிய மார்பிற் பாய்ந்து தடாரித்துருவி உதிரத்தைப்பெருக்கி உயிரையுமுண்டு வெளிப்பட்டு வானகங்கையில்முழுதித் தேவராஜன்கரத்திலெய்ந்து. ஓ தவத்தோ வலாகரனை மிகவும்வருந்திக்கொன்ற காரணத்தினால் அன்றுமுதல் இந்திரனுக்கு வலாரியென்னும் சிறப்புப்பெயர் பலராலும் கொண்டாடும்படியாக விளங்குகின்றது. இத்தகைய ஜயப்பிரதாபத்தைப்பெற்று மனமகிழ்ச்சியுடனிருக்கின்ற தேவேந்திரன் கடிதில்வந்து முசுஞ்ச்சக்கரவர்த்தியை விசாலமாகியமார்பிற் சேர்த்தனைத்துச் சிலமுகல்துதிகளைப்பேசிக் கரத்தைப்பற்றி அழைத்துக் கொண்டு இந்திரபுரியின்வீதிகளைக் கடந்து சிரோரத்தினமயமாய் ஜொலித்துக்கொண்டிருக்கும் தன்னரண்மனையைச் சேர்ந்து பொன்மயமாகப் பறந்திருக்கும் சபாமண்டபத்தில் முழுமணிகளினால் சோடித்திருக்கின்ற சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து சக்கரவர்த்தியைத் தன்னருகில்வைத்துக் கொண்டலனுப் மனவெழுச்சியுட னிதினைச் சொல்வதாயினான்.

ஓ வேந்தர்பெருமானே, பலராளாக எனக்கு ஜன்மவயிரிகளாய் இடைவிடாதலைத்திருந்த அடிவணர் பூண்டைவேரறக்களைந்து மனோசஞ்சலங்களை மாற்றித் திரிலோகாதிபத்தியமாகிய இந்த அரசாட்சியைப் புதிதாகத் தந்தது மன்றிச் சிறந்தபுகழும் வெற்றியும் பலராலும் பதிக்கவல்ல மேம்பாட்டையும் பெறச்செய்த என்பிராணபதமான தோழனே, உன்னையன்றி நெருங்கிய சுற்றமும் உதவியும் சம்பத்துகளும் வேறென்றுண்டோவென்று பற்பலவுப சாரவார்த்தைகளைப் பேசியகாலையில் சபையில் நெருங்கியிருந்தேவர்கள் கற்பகமலர்களையிறைத்து அகண்டமண்டலாதீஸ்வரனே வாழிவாழியென்றேத் தெடுக்கவும்முனிவர்கள் அட்சதைகளையிறைத்து மங்களாசீர்வாதங்களைச்செய்யவும் அரம்பை பூர்வசி நிலைத்தமையாதிய தேவகணிகையர் பாததாட்டியங்களைச்செய்யவும் இத்தகையவேடிக்கைகளைச் சிலநேரம்பார்த்திருந்து சிங்காதன்த்தைவிட்டிறங்கித் தோழனைக்கைலாகுகொடுத்துமேருவோவென்றையப் படத்தக்கபொன்மாளிகையினிடத்திற் சேர்ந்து தேவகங்கையைத் தருவித்து ஸ்நானஞ்செய்தித்துப் புதியபிதாம்பரத்தை யுடுக்கச்செய்து கிரோரத்தினங்க ளிட்டிழைத்திருக்கும் கிரீடம்வாகுவலயம்மகரகுண்டலம், முத்துமாலே, மோகனமாலே, மதாணிப்புதக்கம், வீரகண்டைமுதலிய பூஷணங்களையணியச் செய்து திவ்விய சுகந்தங்களை வீசும் கலவைச்சாந்து பஞ்சதருக்களின் புதிய மலர்மாலைகளைத் தன்கரத்தினால் சாத்தி முடிந்தவுடன் பொற்பீடத்திலிருக்கச்செய்து துரிதமாய்த்தானும் நீரில்முழுகிப் பரிசுத்தனாய்ச் சக்கரவர்த்தியைக் கூட்டிக்கொண்டு பூசையறைக்குப்போய் ஒருபுறத்திலிருக்கச்செய்த பின், ஆதியில் உபேந்திரர் ஆராதித்துவைத்திருந்து தனக்கனுக்கிரகித்த உமாபரமேஸ்வராதத்தேவகங்கையினற்றிருமஞ்சனமாட்டிப் பிதாம்பரத்தையுடுத்துச் கிரோரத்தினமயமாகிய ஆபாணதிகளைப் பூட்டி ஸ்ரீகந்தக்கலவை புனுகு சவ்வாது கற்பகமலர்மாலைகளினால் அலங்கரித்துத் தூபதீப வைவெத்தியமுதலிய சோடசோபசாரங்களைச்செய்து கரங்களைக்கூப்பி யெதிரில்நின்று வேதவாக்கியங்களினால் துதித்து வருகின்றகாலையில்திருக்கயிலாயத்தில் திருத்தேவியுடன் குமாரதேவரூபப் பிரதேசத்திலிளங்க வீற்றிருக்குங்கோலமார் முசுகுந்த சக்கரவர்த்தியினது விழிகளுக்குக் காட்டத் தரிசித்தவுடன் பழைய அன்பு பெருகித்தேவங்குதுருவித்து விழிகளில் நீர்பெருக மனமுருகி ஆனந்த பாவசனையா துத்தோன்றாமலிருந்து சற்றுநேரத்திற்றெளிந்தவனாய்ச்சத்தோஷப்பெருக்கிலாழ்த்து கூத்தாடியும்பன்முறைபணித்தும் ஐயன்பெருமைகளையெடுத்தேத்தியும் வயிரமுடி திருப்பாதங்களிற்படத் தீர்க்கதண்டஞ் சமர்பித்தும் என்புமுள்ளமுங் குழைந்து குழைத்துள்ளியும்பரமன்புகழ்த்திறங்களைப்பாடியும் சகஸ்திர நாமங்களை ஸ்மரித்தும் ஜயஜயபோற்றியெனக் கரங்களைக்கொட்டியும் சொல்லுதற்கரிய பேரானந்த வெள்ளத்திலமுந்தியும் சிந்திப்பதொன்று வார்த்தையாவெதொன்றாய் மொழிகுழறியும் உடல்முற்றினும் உரோமங்கள் சிலிர்த்தும் முன்வெள்ளியங்கிரியி னிடத்திற் திருநேத்திரதாரியினது திருக்கோலத்தைச் சலியாமற்கண்டு கண்டு மனத்தின்கண்ணே களியிருதியைக் கொண்டிருந்துபின் மானிடப்பிறவியில் ஜனித்தகாரணத்தினால் மயங்கிமறந்

தானேவென்றும் இடைவிடாமற்சிறந்த பொருளொன்றை முக்கியமாகப் போற்றிக்களிக்க விருந்தவன் சோபித்து நித்தியாயிற் பட்டுறங்கியதைப்போலப் பூருவஞானத்தோற்றமாறு முசுமுதத்தைப் பெற்றிருந்த போதினும் சக்கரவர்த்தியானவன் மயக்குற்று தேவாதிதேவனைப் பார்த்து இவ்விதங்களால் அதுப்பதாயினன்.

பாப்பிரமசொருபமாக விளங்கும் கர்த்தனேபோற்றி, திரிமூர்த்திகளே முதலிய சகலருக்கும் மூலகாரணக்கடவுளாக விருக்கின்ற பரமேபோற்றி, லோகமாதாவாகிய பாசத்தியை வாமபாகத்திற்படைத்து அச்சந்தி மகிமை யினர் சராசரப்பிரபஞ்சங்களை விருத்தியடையச்செய்துவரும் தயாநிதியே போற்றி, சுபஞ்சோதிமயமாகக்காட்டு மிறைவனேபோற்றி, காளகண்டமூர்த்தியேபோற்றி, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் கோலமாகிய இடபவாகனத்திலேநடாத்தும் முதற்காரணக்கடவுளேபோற்றி, யானெனதென்னு மகங்காரச்செருக்கிற் பட்டுத் தம்மை மதியாமற்ருடங்கிய தக்கன்மீகத்தைப் பங்கப்படுத்திவைத்த தேவாதிதேவனேபோற்றி, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு பிரமன் உருத்திரனாகிய மூலசோதியேபோற்றி, அடியருக்கெளியனும் தினசாண்ணியனேபோற்றி, எம்மையொத்த வழித்தொண்டர்களுக்கும் நாதனாகவிருந்து தடுத்தாண்டிராட்சிக்கும் பத்தவர் சலனேபோற்றி, களங்கரகிதமாகிய தங்கமேபோற்றி, சிவபெருமானேபோற்றி, அடியேனை யொருபொருளாய் ஆளவிருக்கின்ற ஆண்டவனேபோற்றி, சோம ரூரியாக்கெளியைத் திரிவித்திரங்கனாகக் கொண்டிருக்கும் நாதனேபோற்றி, காளி காளாத்திரி யமன் யமதூதியென்னும் ஷ்ஷப்பங்களைப்படைத்திருக்கின்ற நாகபரணனேபோற்றி, ஜன்மசாபலலியமாகும் பெருமையையுடைய திருநீற்றைத் திருமேனிமுற்றன்னுமணிந்திருக்கின்ற ஆதிதேவனேபோற்றி, கன்னமதம் கபோலமதம் பீழமதமெனச்சொல்லாநின்ற மும்மதங்களைப்பெருக்கி அண்டங்களிர விந்ட்டுவந்த யானையைத்தள்ளி யதனையுறித்துப்போர்த்துப் பிராணிகளைக்கலங்காமலாண்ட கிருபாநிதியேபோற்றி, மகாபிரளயகாலத்திற்காலருக்திரமூர்த்யாகத்தோன்றிச் சருவசங்காபஞ்செய்து சவுக்கியத்திலிருத்திய தயாநிதியேபோற்றி, பரம்பொருளேபோற்றி, பிறப்பிறப்பிலியாய்ச் சலனமற்று எக்காலத்தும் விளங்கும் பெருமையினையுடைய தானுவேபோற்றி, முதன்மை யாகப்புகழாநின்ற பொருள்களனைத்திற்கும் மூலமாகக்காட்டுமதீதப்பொருளே போற்றி, எழும்புமுதல் யானையீராகச்சொல்லும் என்பத்துநான்கிலட்சம் சிவபெதங்குளினிடத்தும் அந்தரான்மாவாகப்பொருந்தி ஆட்டியூட்டி யுறக்கிவரும் கருணாகரனேபோற்றி, வேதாகமமுதலிய சாத்திரங்களின் முடிவில்கின்று நிருத்தஞ்செய்யும் அண்ணலேபோற்றி, அடியேனை யொருபொருளாக மதித்தரண்டு பூலோகத்திற் சக்கரவர்த்தியாக நிறுத்திச் சகலசெல்வவளங்களையும் அனுபவிக்கத்தந்து பலராலும் புகழத்தக்க மேம்பாட்டைக் கிடைக்கச்செய்த தயாநிதியேபோற்றி, தேவரீர் திருவடியைத் தரிசிக்கக்காட்டிப் பழைய உணர்ச்சியைத்தந்து பாதுகாத்த நாதனேபோற்றி, இவ்வுலகங்களில் வாசஞ்செய்யும் பிராணிகளில் எத்தகையராயினும் அவ்வவர்கள் வழிபடும் அந்தத்தத்தேவதைகளாக விளங்கி அவர்கள் மனோபிஷ்டங்களைக் கட்டாட்சித்தருளும் பரமேஸ்

வரனே போற்றி, மெய்ப்பத்தியினால் தேவரீரை ஆரதித்துத் தரிசிக்கப்பெற்ற புண்ணியவான்களுக்குத் தேவ போகபோக்கியங்களை யனுபவிக்கச்செய்து கடைசியில் மோட்சசாம்பிராச்சியதைபுற் தயையெய்தாளுந் அடிகளே போற்றி, சிருட்டிகர்த்தனாக விருக்கின்ற பிரமதேவர் துதித்தொழிலை கடாத்தி வரும் மஹாவிஷ்ணு சம்ஹாரத்தொழில்செய்யும் உருத்திரமூர்த்தி முதலிய தேவர்கள் தந்தமக்குக் கட்டாட்சித் திருக்கின்ற பதங்களை நீடுநிகாலம் நிலை பெற்றாளுந் தந்தாண்டருளும் தற்பமூர்த்தியே பனவுறுதியுடன் போற்றி, வழிபடும்பொருட்டு வேதாகமங்களை யுண்பெண்ணி அவற்றினை அன்புடன் பதக்கிரமமாய்ப் பாராயணஞ்செய்துவரும் மேன்மைபெற்றவர்களுக்கு தேவப் பதங்களைத் தருதியாக அனுக்கிரகஞ் செய்துவரும் சர்வக்கியனேபோற்றி, தேவரினங்க ளைவருஞ்சூழ்ந்து துதிக்கக் கல்லாலின்நீழலிற் குருமுகூர்த்த மாக வெழுந்தருளி வேதங்களைக்கனாகண்டசனகாதிகள் எல்வருக்கும் ஞான யோக சாதனங்களைக்காட்டாமற்கடாட்சித்த சோதியேபோற்றி, முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கு மேலாகவிளங்கி கடக்கும் சிற்பமூர்த்தியேபோற்றிபோற்றி, அடியேன் பிழைக்களை பொறுத்தாளவேண்டுமென்று இவ்வாறு ஒருமைப்பட்ட மனத்துடன் முசுருத்த சக்கரவர்த்தி ஏத்தெடுக்குத் தோத்திரங்களை மெது மகாதேவன் திருச்செவிகளினேற்று மனமகிழ்ந்து பரிபூரணகடாட்சத்தைப் பாலித்தவராய் சக்கரவர்த்தியின்மீது திருநோக்கத்தைச் செலுத்தித் தேவரா ஜனுக்குத் தோன்றாமலிதனை அனுக்கிரகஞ்செய்வதாயினர்.

ஓ, சக்கரவர்த்தி உன் மெய்ப்பத்தி மான்மியங்களுக்கு மகிழ்த்தனமாத லாற் சக்கரதராகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் திருவவதாரமாகிய உட்பெந்திரர் பல காலம் அரிய தவவிரதங்களைச் செய்துவந்த முயற்சியினாற் பெற்றுப் பத்திவயி ராக்கியங்களுடன் ஆகமவிதிபிற சற்றுந் தாழ்வில்லாமல மனவெழுச்சியுடன் கம்மைவெகுகாலம் ஆரதித்திருத்தவர் ஒருபோது சிலகாரணத்தினால் தேவேக் திரலிடத்தில் ஒப்பித்துப் போயினர். இவனும் கமது மனத்துக்குவாயாகிய பூசனேவழிபாடுகளைச்செய்து பலகாட்களாக வைத்திருக்கின்றனன், உன்னிட ததில் கமக்கு இரக்கமுண்டானதால் நீ கம்மைப் பூலாகத்துக்குக் கொண்டு போய் ஸ்தாபித்துப் பூதிக்கக் கடவாயென்றனக்கமக்கு செய்யப் போட முசு ருத்தனுக்கு மனம்பூரித்து அதிகசுத்தோஷத்தைப்பெற்றவனாய் தேவரீருக்குத் திருவுளமில்வண்ணமாகில் அடியேன் சகலவினைகளையும்போக்கிக்கிருதார்த்த னாய்ப் பிழைத்தேன் பிழைத்தெனென்று கரங்களைக்கூப்பிக்கொண்டு பாம னைத் துதித்திருந்தனன். இதன்மத்தியி லீந்திரன் சாதநிரோத்தமாய்ப் பூசனே வழிபாடுகளைப் பூர்ந்தியாகச்செய்தவனாய் முத்தியையுமெழுப்பி ஓமவித்களை யும் வரன்முறைப்படிக்கு முடித்துக் கர்த்தனைப்புகழ்ந்துகொண்டு அததவத் தைக்கடந்து மற்றொரு சொர்னமயமாகியசாலையைச் சேர்ந்து காமதேஹனைக் கொண்டு ஜயசாலியாகிய முசுருத்தசக்கரவர்த்திக்கு அறுசுவையுண்டி விதங் களைத் தேவாமுதத்துக்குமேலான திருப்திபெறச் சமயத்தியில் வைத்துக்கொ ண்டு சாப்பிடச்செய்து அவருடன்வந்திருக்கின்ற மந்திரி பிரதானிசன்சேனைத் தலைவர் கால்வகைச் சயினியங்களுக்கும் அவ்வவர்கள் மனக்கருத்தின்படிக்க

கச்சாயவகைகள் முதலானவற்றுடன் விருந்திட்டானவுடன் அவர்களுக்குத் தக்க வெகுமதிகளையுங்கொடுத்துச் சந்தனதாமபூவகைகளினால் நிரூபித்தெய்து சக்காவரத்தியையும் மற்றொரு சபாமண்டபத்தினிடத் தழைத்துப் போய் பொற்பிடத்திலிருத்தித் திருத்தித் திவ்விய பரிமளமிடித்த கலவைச் சாந்துகளைப்பூசிக் கற்பகமலர்மாலையைச் சாத்திக் கற்பூர தாமபூலத்தையும் கிரோரத்தினமயமாகிய கிரீடம் வாகுவலயமுதலிய பணிகளையும் பீதாம்பர வகைகளேமுதலிய விலையுயர்ந்தவஸ்துகளையுந் தன்கருத்தின்படித்தந்து தான் அருமையாகத்தேடிவைத்திருந்த தேவர்படைகளையும் மந்திரபூர்வமாகத்தத் தஞ்செய்து இவ்விதமாகச் சகலவுபசாரங்களையும் முடித்தகாலத்தில் தேவேந்திரனுக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற சந்தோஷப்பெருக்கினால் சக்காவரத்தியைத் தயையாகப்பார்த்து என்மனத்துக்கினியதோழனே நமக்குச்சம்பவித்த அபாய காலத்திற்செய்த வுதவிக்குக் கைம்மாறுண்டோ? ஆகிலும் உனக்கு என்ன லாகவேண்டிய பிரயோசனமிருக்குமாகில் சங்கைப்படாமற் கேட்டுக்கடவா யென்று இத்திரன் உரைத்தமாத்நிரத்தில் நாம் நினைத்திருக்கின்றபடியாகப்பெற்றுக்கொள்வதற்கு இது நல்லதருணமாக விருக்கின்றதெனநினைந்து தேவராசனைக்குறித்து முசுக்குத்தசக்காவரத்தி யிதனைக் கேட்டுக்கொள்வதாயினன்.

பிரமன் விஷ்ணு முதலிய சகலராலும் கண்டறியவொண்ணாத சுயஞ்சோ திப்படிவத்தனையச் சோமரூபியாக்கினிகளைத் திரிதேத்திரங்களாகப்படைத்த வராய் ஜகமனைத்துக்கும் மூலகாரணத் தலைமைபெற்று மன்னுயிரினைத் தத்த பராசத்தியை வாமபாகத்தில் வைத்துப் பலரோடகங்களைக் காட்டிச் சுகாதீத வெல்லையில் நடிக்கும் நிர்மலக்கடவுளாக வீருக்கின்ற நமதிறைவனைத் தேவர்கள் பூசித்துவரும் சிவபிரானைத்தயையெய்து மெய்யன்புடன் கொடுப்பிராகில் மனவெழுச்சியுடன் பூலோகத்துக்குக் கொண்டுபோய் என் பட்டணத்திற் றுபித்துச் சகலசிறப்புகளுடன் பூசனை வழிபாடுகளைச் செய்து கிருதார்த்தனய் இம்மை மறுமைச்செல்வங்களை ஒருங்கெய்தப்பெற்று வாழக்கடவேன், இப் பேற்றையன்றி வேறொன்றைவிரும்பேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்த காரணங் களைத் தேவேந்திரன் கேட்டவுடன் திடுக்கிட்டு மனம்வருந்தி ஒருவகைபாகத் தேற்றிக்கொண்டு என்னன்புள்ள சினேகிதனே! இத்தேவன் வரலாற்றைச் சொல்லக்கேட்பையாக; பிரமனை உத்திக்கமலத்திற்படைத்து உலகங்களைப்பரிபாலனஞ்செய்து வரும் மகாவிஷ்ணுவானவர் சிலநினைங்களுக்கு முன்னம்தமக்குப் புத்திரசம்பத்தில்லாத காரணத்தினால் அண்டாண்டபுவனசராசரங்களுக்கும் அம்மையப்பனாகவீருந்து நடிப்பிக்கும் சிவபிரான் பாதகமலங்களையே தஞ்சமாக நினைத்துமிகவும் வருந்தி அளவற்றகாலம் தவங்களைச்செய்து வருகின்றகாலையில் அவர் பத்திமை வழிபாட்டுக்கிரங்கி பரமேஸ்வராராவர் கவுரியுடன் விருஷபவர்களததி லாரோகணித்துக் கணுதிபதிகள் குடை, கொடி; வெண்சாமரை, அருகு, ஆலவட்டம் திருச்சின்னம், புள்ளாங்குழல்முதலிய பணிவிடைகளைச் செய்துவரத் தக்கதாகத் திருக்கயிலையைக்கடந்து, சகலாடம்பாங்களுடன் கண்ணனுக்குக் காட்சித்தகாலத்தில் பல்லாயிரம் பூமியை யுண்டகேசவன் திடுக்கிட்டெழுந்து பயபத்திவிசுவாசங்களுட னெதிக்கொண்டு

கோடி கணநாதர்கள்சூழ்ந்து பணிவிடைகளைச்செய்து ஜயஜயவெனப்போற்றி வரத்தக்கதாக வெள்ளியங்கிரியைக்கட்டி வானவழிக்கொண்டு வருத்திருக் கோலத்தைக் கரியவன் தரிசித்த மாத்திரத்தில் மனக்கவலை நீங்கிக் களி சிற்று விழிகளில் ஆனந்தவாரி பெருக்கெடுத்தோடத்தக்கதாகத் தேகபரவச னாய் எதிர்கொண்டோடி முந்திப்பார்ப்பதிபார் திருவடிகளில் மும்முறை வலம் வந்து பணிந்தபின்பு எமதிறைவன் திவ்விய சரணாவிர்த்தங்களினும் கிரமப் படிக்குத் தீர்க்கதண்டன் சம்பபித்து உமாமகேச்சுரர் கீர்த்திப்பிரதாபங் களை வேதவாக்கியங்களினால் பலவாறாக வழத்திக் காங்களைக்கூப்பிடுகின்ற விஷ்ணுவினிடத்திற் கிருபாளோக்கத்தைப் பாலித்து ஆதரித்தவராய்த் தேவி யின்மீது விழிகளைச்செலுத்திப்பெண்ணரையே உன்சகோதரனிடத்திற் நயை செய்து அனுக்கிரகஞ்செய்யக் கடவையெனத் திருவுளம்பற்றியபோது பார்ப் பதிதேவியும் மனமிரங்கி விஷ்ணுவைப்பார்த்து இதனைச் செல்லுவதாயினள்.

கமதிறைவன் கடாட்சித்திருக்கின்ற பேற்றிற்கும் நாம்கோபித்துப்பெரிய ஷசைமொழிக்கும் எவ்வளவும் பிசுரு வரவறியாது, இதனையெத்தகையராலுந் தடுப்பதரிது, ஆதலால் அவ்வாறே எமதுநாயகன் கடாட்சவீட்சண்ணியப்படி க்குப்பெறவிருக்கின்ற உமதுபிள்ளையானவன் ஒருதினம் இறைவன் நுதல்விழி த்தீயிர்ப்பட்டு சாம்பலாயிற்று ஜயசாலியாயிருந்த மேம்பாடுக ளனைத்தையு மிழந்தபோதிலும் பாமன் திருவுளமுயற்சியிற் பழையபடிக்குத் தோற்றித் தீர்க்காய்சாய் எக்காலத்திலும் சலனமற்றுச் சகலலோகங்களையும் தன்வல்ல பத்தினால் வெற்றிகொண்டு ஜயசாலியாயிருக்கக்கடவெனென்று பராசத்தி சாப விமோசனஞ்செய்தவுடன் பாமசிவமும் அவ்வாறே முற்றுப்பெறக்கடவதெ ன்று ஆசீர்வதித்துத் திருத்தேவிபுடன் மறைந்து வெள்ளியங்கிரியிற் சேர்க் தனர். அம்மையப்பி இவ்வாறருளிச்செய்து போனவுடன்மகாவிஷ்ணுவும் மன வெழுச்சிபெற்று அத்திசையைக்கேங்கித் தொழுதேத்தித் தவநிலை நீங்கித் தான்பூசித்துவந்த முத்தேவதைகளையு மெடுத்துக்கொண்டு வைகுந்தககைச் சேர்ந்து தன்பட்டணத்தில் வாசமாயிருக்கின்ற காலையில் கல்லகபமுகூர்த்தத் தில் பாமனருளுருப்பெற் றெழுந்ததைப்போலக்காருண்டலீலமேகத்தைப்போப் பப் பிரகாசிக்கும் சுந்தரமுள்ள தேகத்தைப்பெற்று ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவனது மனைத்தின்புலமாய் மன்மதகுமாரனுதித்துக் காளைப்பருவத்தனாய் வனப்புக் ளனைத்துத்திரண்டோ ருருப்பெற்றெழுந்ததைப்போன்ற மங்களகரமாகிய வடி வைக்கொண்டு குலவுகின்றகாலையில் பிதாவானவர் பிள்ளையிந்தேககார்தியை யும் குணநிசயங்களையும் கண்டுகொரித்து மடியில்வைத்துக்கொண்டு முத்தமிட் டிச் சிராடியவுடன் அவன்வல்லமைக்குத் தக்கபலசிரப்புக்களைப் படைத்தளித் தனர். உடனே தீரணயச்சுருப்பினங்கள் நாரியாகக்கொண்டிருக்கும் கருப்பு வில்லையும், அரவிர்தம், அசோகம், சூதம், முல்லை, குவளையென்னும்பஞ்சபுஷ்ப பாணங்களையும் கரங்களிற்கொண்டுகுளிரந்த சோடசகலைகளையுடைய சந்திர னைக்குடையாகவும், தென்றற்காற்றைத் தேராகவும், அலைகளை ஆரவாரித்து மோதும் சமுத்திரத்தைப்பேரிலகையாகவும், அதிருபலாவண்யமுள்ள பெண்க ளைப்படைகளாகவும், கிரவணுணந்தமாகக்கூவும் குயிலைக்காளமாகவும், மேகத்

தினிடத்திற்குற்றும்மறையும் மின்னற்கொடியையும், தாழைமடலையும் உடைவாளாகவும் பெற்றுத் திரிலோகங்களினுஞ் சஞ்சரித்துமங்கையாயும் காணையரையும் மயக்கிக் காமக்கலையிற்பட்டுக் களித்துமலும்படிக்குத் தன்வயப்படுத்திச் சகலவையும்வென்று எத்தலங்களினும் வெற்றிக்கொடியை நாட்டிச் சகலரும் பூசிதையாகக் கொண்டாடும்படிக்குச் சுந்தரவதியாகிய இரதிலையன்னங்கண்ணிகையமணந்து அவளை எக்காலத்தினும்பிரியாமல் வங்கணமாகக் குலவி காமவின்பங்களை யனுபவித்து ஒருவருமெதிரில்லாமல் வீதியிருக்கின்றகாலையிற் பராசத்தியைப்பிரிந்து வடவால் விருட்சநீழலிலமர்ந்து சனகர்தியருக்கு ஞானயோகசாதனையைத் தெருட்டியிருக்கின்ற சிவபிரான் மனவுறுதியையழித்துப் பராபரையைச்சேர்ந்து திருக்குமாரனைத் தந்து ரூபநாமன்முதலாகிய அவுணரைவாட்டித் தாங்கள் சவுக்கியமடையும்பொருட்டு பிரமனாதியதேவர்கள் போதனைக்குட்பட்டவனாய்ச் சற்றும் எண்ணிக்கையில்லாமல் சுயஞ் சோதிப்படிவந்ததனாகிய சிவபிரான் தேகத்தினிடத்திற் புஞ்சபுஷ்பபாணங்களையும் ஒருதொடையிற் சந்தித்தேவியகாலத்திற் சங்கரன் கோபித்துப்பார்த்து நுதல்விழிக்கவல்லிணை நகிக்கப்பட்டுச் சாம்பலாய் மயங்கியபின்பு இரததேவி கோரிக்கையின்படிக்குப் பாமனனுக்கிரகத்தினால் அருவருப் பெற்றெழுந்து பழையபடிக்குச் சகலவளங்களையும்பெற்றுத் திரிலோகாதிபத்தியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்திருந்தனன், ஜகன்மாதாவாகவிருக்கின்ற பருவதாஜ புத்திரியினது வாக்கியம் பொய்ப்பவேதோ, அல்லது எத்தகையராலும் விலக்கவும்படுமோ, இச்சரித்திரம் நீர்க்கு, மகாவிஷ்ணுவானவர் அதிகபிரியத்துடன் வழிபாடுகளைச்செய்துவரும் பரமனையும் பார்ப்பதியா'ரையும் குமரனையும் உடன்கொண்டு திருப்பாற்கடலைச்சேர்ந்து அத்தேவதைகளை விசாலமாகிய தமது மார்பகமே பீடமாக வெழுந்தருளச்செய்து சேஷசயனத்திற் பள்ளிகொண்டு அளவற்றகாலம் அறிதயிலமர்ந்து போற்றிவருங்காலையில் மாந்தரந்யெழும் சுவாசத்தினசைவினனும் ஆதிசேஷனிடத் துண்டாகும் பெருமூச்சினசைவினனும் மதுரமாகிய திருப்பாற்கடலினிடத் துண்டாகும் அலைகளின்மோதலின் அசைவினனும் அளவற்ற திருவிளையாடல்களைச் செய்யவல்ல மூவரும் உஞ்சலாடிக் களித்திருந்தனர்.

அத்தருணத்திற் தேவர்கள் பங்குக்கு இயமனைப்போல அவுணர் மார்பில் வாற்கல்லியென்னுஞ் சூரனொருவன் அவதரித்துப் பிரமுகனாய்ச் சிவபிரானை நோக்கிப் பலகாலம் சொல்லுதற்கரிய கடினமாகிய தவங்களைச்செய்து அவரனுக்கிரகத்தினால் வில் வாள் தேர்பாணங்களாதிய செல்வவளங்களைப்பெற்று வந்து தன்வமிசத்துக்குரிய சிற்பியினால் சொர்னமயமா பிரத்தினகாந்திகளை விகிக்கொண்டிருக்கும் கோட்டை,கோத்தனம், அகழ்,கோபுரவாயில்கள்,மாட மாளிகை, மண்டபமாதிய இங்காரங்களைக்கொண்டு பொன்னுலகமும் காணும்படிக்குப் பட்டணமொன்றைச் செய்வித்து அதனிடத்தமர்ந்து அவுணருக்குச் சங்கரவர்த்தியாய்ப்பலவெள்ளம் இரதகஜதுரகபாதிகளைச்சேர்த்துக்கொண்டு திக்குவிஜயஞ்செய்ய ஈனைந்து பிரயாண பேரிகையையறைவித்து ரதாரூடனும் பாவகைச்செரு சமுத்திரங்களுடன்போய், அஷ்ட திசையிரிபுப்பவர்க

எனவனாயும் இமைப்போதில்வென்று தன்வயப்படுத்தி ஒருவருமெதிரில்லா
மற் கொடுங்கோல்செலுத்தி வந்தான். இவன் விண்ணுகளரி வீரப்பவனா
யும் வெற்றிகொள்ளக்கருதிச் சதுரங்கவெள்ளங்களுடன் வானத்திற்சென்று
பொன்னுலகத்தை வளைந்துகொண்ட காலையில் நானும் வீராவேசத்துடன்
தேவப்படைகளைச் செர்த்துப்போய்ப் பலபகல் கொடும்போரைச்செய்து
வரும்போது பாதகன்பேலிட்டு நமதுசேனைகளைச் சின்னபின்னப்படவாட்டி
என்னையுங் பிரமிக்கும்படிக்குச்சாடித் தூரத்திவிட்டு ஜபசாலியாய்த்தெய்வ
லோகத்தைத் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு திரிலோகாதிபத்தியத்தை ஒருங்
கெய்தி அனுபவித்துவருங்காலத்தில் பதியையும் செல்வவளங்களையும் பறி
கொடுத்து நிற்கமழலில்லாமலலைந்து வெற்றோருதவியையுங்காணுததால் வாடி.
வருந்துகின்ற தேவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய்த் திருப்பாற்கடலைச்செர்
ந்து சகத்திர பணமகுடங்கையுடைய பாம்பணையிற் றுயிலமர்த்திருக்கும்.ஆதி
கேசவமுர்த்தியை வணங்கிப்போற்றி யெனக்குச் சம்பவித்த அபாயத்தையும்
மானக்குறைச்சலையும் சாங்கோபாங்கமாக விண்ணப்பஞ்செய்து கர்த்தனே
அவுணப்பாதகனால் மிகவும் கொந்து துக்கசாகரத்திலுழந்திக் கணகாணதலை
கின்றனமாதலால் தேவரீர் அடியெங்கள்மேல் கிருபையுற்று அப்பாதகரை,அகா
ஹதப்படுத்தி விண்ணாட்டின் அரசரிமையைத் தமையெய்ய வேண்டுமென்று
மிகவும்வருந்திப் போற்றும்போது தேவர்களும் பரிபலத்துடன்.லோகாட்ச
கனே மிக்காலத்திற் பராமுகமாயிராமல் சீக்கிரத்தில் பகைவனாவாட்டிப் பாது
காத்தாளவது நுமதுகடனென்று பலவிதங்களில் முறையிடுவ தனைத்தையுந்
திருச்செவிகளிலென்று மனாமிரங்கிச் சேஷசபனத்தை விட்டெழுந்து செந்தா
மலாமலவைப் பழித்துவிளங்குந் திருக்கரத்தைநீட்டி. பரப்படாதீர்கள் உங்க
ளுக்கு இத்தகைய மனவருத்தங்களையும் தீங்குகளையுஞ்செய்த கொடியபாதக
னுயிரையுண்டு எஞ்சலாற்றி சவுக்கியத்திலிருக்கச் செய்வோமென்று பற்பல
தயிரியங்களைச்சொல்லி ஆதரித்தவுடன் கற்பமுடிவில் அண்டங்க ளனைத்
தையுந் தன்றிருவாயிற்றிடைத்திருத்தி வடபத்தீரசாயியா யுறங்கியபின்புவெளி
யிட்டாண்ட திருத்தூழாய்மலை பரிமளித்தபுராளுந் திருமாம்பை ருடைய
ஸ்ரீமக விஷ்ணுவானவர் அடிபெனிடத்திற் பரிபூரணகடாட்சத்தையும் கம்பிக்
கையையும் வைத்து ஒ தேவராஜனே! நமதுமாப்பந்தில் மனோஞ்சிதமாக
வெழுந்தருளிய சங்கரனையும் பாசத்தையையும் திருத்தூழாநையும் பாறும்
இச்சமூவனையும் ஆதிமுதலிதுபரிபத்தம பத்திபூர்வகமாகவாழிப்பட்டு என்குறை
களனைத்துமொழிந்து கிருதாபத்தினேன். ஆகிலும் நீபலவிதங்களினும் பகை
வாகிய அவுணா இரங்குகதால அன்பங்களை யனுபவித்து வாடுவதற்காக நம
க்கு மிகவு மிரக்கமுண்டாகியதால் தாயத்தையையொத்த இரமாவாழையு
தருகிறேன் பயபத்தி விசுவாசங்களுடன் ஆகமவிதப்படிக்குப் பூசனை வாழிபாடு
களிற் றுறைவற்செய்து வருவையாகிற் சகலஅன்பங்களுமொழிந்து ஜய
சாலியாய்ச் சலனமற்ற செல்வப்பெருக்கை யனுபவித்து சவுக்கியத்தி லிருப்
பைபெனத் திருவாய்மலர்ந்து உடனே அதிகபிரியத்துடன் ஸ்ரீமகாலட்கமிக்
கிருப்பிடமாகிய மார்பினிடத்திற் பொற்பிடத் தமர்த்தவீற்றிருக்கும் தேவ

தைகளை மெல்லவெடுத்து நீட்டியகாலையில்துன்புரிப்புட னிருகரங்களினு னு மேந்தி என்முன்னோர்களும் காணும்முடித்திருக்கின்ற தவப்பெற்றினால் பெற்றே னென்று சிரத்திற்குங் கி ஆனந்தபரவசத்தனாக விருக்கின்றகாலையில் ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவா னவர்களுடனே நினைந்துகருவித் துக்கொண்டு அகன்பிடரியில் ஆரோ கணித்து வில்வாள்சக்கரமுதலிய பஞ்சாயுதபாணியாய்நம்மவர்களுடன் திருப் பாற்கடலைக்கடத்துகடல்சூழ்ந்திருக்கும் பூமண்டலத்தைச்சேர்ந்துபவித்திரமா கியநாவலத்திவிற்போய் தேவதேவோத்தமனாகிய சிவபிரான் ஆனந்த நடனங் களைச் செய்துவரும் தில்லையம்பலத்தைத் திரித்துக் கனகசபைக்கு முன்னம் விழுந்திதிக்ககண்டன் சமர்ப்பித்துத்தேகபரவசனய மனமொருமித்துமொழி களில் ஆனந்தவாரி பெருக்கெடுத்தோடச் சிந்தையானது உயிருக்குயிராப் பிள ங்கும்சிவபூரண வெல்லையிலெழுந்தியிவ்விதமாகச்சேர்ந்து காண்குமாதம் அசை வற்று ஆதிமத்தியாந்தமற்ற அரன்பாத நிழலிலடங்கிச் சிவானந்தசெல்வத்தை யனுபவித்திருந்து சிவபிரான் கட்டளையின்படிக்குத் துரியாதித்ததைக்கடந்து பரவெளியிற்களித்திருந்த உயிரானதுயிண்டு சாக்கிரதசையிற் சேர்ந்தகாலீ யில் கருவிகாணதிகளுக்குக் காரணமாகவிருக்கின்ற உணர்ச்சிமுதலாகிய தத்துவங்கள் தத்தமது ஸ்தானங்களிற்சேர்ந்த போது நித்தனா தெளிந்தவர் களைப்போல ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் உணர்ச்சி பெற்றெழுந்து சேந்தாமரை மலரினும் சுந்தரமாகவிளங்கும் சிவபிரான் திருவடிகளிற் பன்முறைபணிந்து வேதவாக்கியங்களினுற் போற்றிசெய்தவராய் ஆலயத்தைவிட்டு வெளிவந்து தேவசேனைகளுடன்போய்ப் பூமண்டலமுற்றினும் வானநாடுகளினும் ஏகசக் கிரத்தைச் செலுத்திக் கொடுக்கொன்முறையே அரகூடாத்திவரும் கொடிய பாகனாகிய வாற்களியென்னும் அபுணராஜனை வளைத்துகொண்டு கொடிய யுத்தங்களைச்செய்து சதுரங்கசேனைகளுடன் அவனையுங்கொன்று தென்னுட் டைச்சேர்ந்து விஜயப்பிரதாபத்துடன் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் அடியேனையுந் தேவர்களுயுங் கிருபையாகப்பார்த்து இனி யாதொரு குறையுமில்லாமல் உங் கள் பதங்களிற்சேர்ந்து சகலசவுக்கியங்களையும் அனுபவித்து மனவெழுச்சியுட னிருக்கக் கடவீர்களெனத் திருவாய்மலர்ந்து விடைகொடுத்து மறைந்து பழையபடிக்குத் திருப்பாற் கடலைச்சேர்ந்து சேஷசயனத்தி லறிதுயிலமர்க் திருந்தனர்.

பின்புநான்தேவர்கூட்டங்களுட னிர்த்தப்பொன்னுட்டை யடைந்தவுடன் கேசவன் மாற்புகழி மொட்டிலாகவாசஞ்செய்திருந்த வீரதழுவனாயும் அதிக பிரிபத்துடன் சாத்திரோத்தமாய் ஆராதனை வழிபாடுகளைச் செய்துவருகின்ற னன். இந்தமுத்தேவருமெனக்குக்கிடைத்தகாரணமிதுவாகும். என்மனத்துக் கிஷிபதோழனை ஒப்புலமையற்ற இவர்களைப் பூசிக்கும்படிக்குத் கொண்டு போக விரும்பினையாதலால் துணிந்துகேட்டனே. மெத்தநல்லகாரியம் உன் னெண்ணப்படிக்குத்தருவது என்னிச்சையென்று ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின்னு அனு க்கிரகத்தைப்பெற்று வருவையாகில் தடையிலலாமற் கொண்டுபோகலாமெ ன்றுபிரியமனயில்லாமல், முகத்துக்கிசைய ஒருமார்க்கத்தைக்காட்டியபோது, முகஞுத்தச்சக்காவந்தியானவர்தேவராசன்கருத்தைத்தெரிந்துகொண்டுகல்ல

காரியம், அவ்வாறேபெற்று வருவேனென்று தேவேந்தரனிடத்திற்செலவுபெற்றுப்போய்த் திருப்பாற்கடலிற்பள்ளிகொண்டிருக்கும் விஷ்ணுவைத்தரிசித்துத் திருவடிகளில் வணங்கிப்போற்றிக் கரங்களைக்கூப்பினவனாய் உமாபாமேஸ்வர குமாரமுகூர்த்தமாகவெழுந்தருளியிருக்கும் தெய்வங்களைக் கொண்டுபோய்ப் பூசுக்குட்படிக்குத் தான்இந்திரனைக்கேட்டதையும் அவர்சொன்ன மறுமொழியும்சவிஸ்தாரமாக வண்ணப்பஞ்செய்து கர்த்தனே! தேவரீர்கிருபையுற்று இவ்வரபாலனத்தைத் தந்தாளக்கடவீரென் றிரந்தகாலையில், அரசன் பத்திமைக்கு இரங்கி நீ பரிவாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறபடியால் கமது பிராணபதமாக விருக்கின்ற கடவுளனைக்கொடுத்தனம், இப்பிரகாரம் நாம் கட்டளையிட்டதை இந்திரனுக்குத் தெரிவித்துப் பூமண்டலத்திற்கொண்டுபோய்ப் பூசிக்கக்கடவாயெனத் திருவுளம்பற்றிபுடன் மனமகிழ்ச்சியாய்ப் பகவானைத்தொழுதேத்தி விடைபெற்றுத்திரும்பிப்பொன்னுலகைச்சேர்ந்துஇந்திரனுக்குக்கண்ணபிரான், சரீரத்தைத் தெரிவித்தவுடன் மனந்தளர்ந்து மிகவும் வருந்திவாழ்க்கிலே கித்தவனாய், அத்தினம் தன்னை யின்றருளிய தாயை நீங்கும் இளங்கன்றைப் போல மிகவுடம்பரிபவப்பட்டு, இனித்தடைசெய்வது தகாததென்று மாறுபாடு செய்துகொடுத்து ராசாதிராசனையனுப்பிவிடவேண்டுமெனத்தந்திரயுத்திகளை நிதானித்தவனாய், உடனே தோழனைப்பார்த்து நல்லகாரியம் அவ்வாறே தருகின்றேனென்று உபசாரவார்த்தைகளைச் சொல்லியிருத்தித் தேவதச்சனைத் தருவித்து அந்தரங்கமானவிடத்துக் கழைத்துப்போய் முத்தேவர் உருவங்களைச் சரியாகச்செய்வித்துச் சகல அலங்காரங்களையுஞ் செய்வித்துப் பொற்பீடத்திலிருத்தி மெல்லவோதிச் சக்கரவர்த்தியிருக்குமிடத்திற்சென்று துணைவனே! பத்தியுடனிடவர்களை யோதிக்கொள்ளக்கடவாயெனக் கள்ள உபசாரங்களைச்செய்யும்பொது, வஞ்சகமாகக் காண்கிறதெனச் சந்தேகித்து இருகரங்கலையும் நீட்டியேந்திக் குமாரன் திருத்தேவியுடன் விதிவிடங்கப்பெருமானே ழந்தருளிற்றோ வென்னும் ஆவலுடன் போற்றும்பொது, ஆதியிற்றனக் கருளியவாறே யாதொரு கட்டாட்சவாக்கியத்தையும் கொடாதகாரணத்தினால் சங்கையுற்றுத் துரிலோகசக்கிலோஸ்வரனே! இத்தோற்றங்கள் தேவரீர் பூசிக்கக் கண்ட தேவதைகளன்று மனமொருமித்து அவர்களைக் கட்டாட்சித்தனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டவுடன், மீட்டும் அவ்வாறே ஐந்துதரம் மாறிமீறிச் செய்தமைத்துத் தந்தபோதினும் முசுருத்தச்சக்கரவர்த்தி மறுத்தமையால் இனி தாமதப்படுத்தலாகாதென்றெண்ணி ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு மார்பகமென்னும் பொன்னுசலாடலை மனத்துக்கின்பாதுக்கொண்டு தேவியுங்குமாரனுந்தாமுடாகக் களித்திருந்த எமநிறைவனை மனவருத்தத்துடனேந்திவந்து சக்கிரவர்த்திக்குக்காட்டி, இவர்தானாவென்று வினாவியபோது சிவபிரான் கிருபையுற்று இந்திரனுக்குத்தோற்றமால் முசுருத்தன்மீது கிருபாகோக்கத்தைப் பாலித்து உன்னிடத்துக்குஉவந்து வந்தோம். இனி இமைப்போதுந்தாமால் நம்மைப் பூமண்டலத்திற்குக்கொண்டுபோய் மனமகிழ்ச்சியுடன் பூசிக்கக்கடவை எனச் சர்வசங்காரமூர்த்தியாகிப் சிவபிரான் கட்டளையிட்டமாத் திரத்திற் போரனந்த வின்பசாகரத்தில் மூழ்கினவனாய்ப் பணிந்துபோற்றிக் தேவராஜனைப்பார்த்து

ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு மார்பிடங்கொண்டிருந்தவரிவர்தான் திரிலோகச்சக்கிரோஸ்வரதையைசெய்து இத்தேவனைத்தரவேண்டுமெனத் திருவடிகளின் பணிந்தகாலையில் முசுருத்தன் அன்புக்கிரங்கி துணைவனே! நான் முன்னங்கொடுத்த ஆறுதேவதைகளுடனாவனையும் சகலவளங்களையும்கொண்டிருக்கும் பூமண்டலத்திற்கொண்டுபோய் மகத்துவமுள்ள கமலாலயமுதலிய தலங்களிற்றூபித்துப் பத்திபூர்வகமாகப் பூசனைவழிபாடுகளிற் குறைவின்றி நடப்பித்துவரக்கடவையெனப்பேசி, முசுருத்தன்கூத்திற்கொடுத்துப் பலவுபசாரவார்த்தைகளைப் பேசி விடைத்தனன்.

அத்தருணத்திற் றேவிதேவோத்தமனைச் சிந்திலேத்தி மனப்பூரிப்புடன் ஆனந்தித்துக்கொண்டு தன்பரிவாரங்களுடன் ஜயசாலியாய் பொன்னகரைக்கடந்து, மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்கப் பூமண்டலத்திலிறங்கிச் செல்வவளங்கள் மிகுத்துத் தென்பிரதேசத்தில் லோகப்பிரசித்தமாகப்புகழும் மகத்துவமும் சிவபிரான் மனமகிழ்ந்துவீற்றிருக்கும் பெருமையைமுடையதிருவாரூரொன்றும் சிறந்தபதியில் வானத்தையளாவிமதில் கோபுரவாயில்கள் மண்டபமுதலிய அலங்காரங்கள் மிகுந்திருக்கும் ஆலயத்திற் பிரவேசித்து ஆகம் விதிப்படிக்குத் தேசிகரால் சகலசடங்குகளையும் முடிப்பித்து மங்கலவாத்தியங்கள்முழங்கப் பிராமணர் வேதங்களையோத இவ்வித மகோற்சவங்களே நடப்பித்தபின்பு பரிமளமிசூத்த திருத்துழாய்மாலையின் மனமறந்து திருத்தோள்களையுடைய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு மாப்பகத்திலெழுந்தருளியிருந்த சிவபிரானைச் சொன்னமயமாகவிளங்குகின்ற சிங்காதனத்தினிடத்திற் குபித்துத் திருமஞ்சனதுபதிப னைவேந்தியமுதலிய சோடசவுபசாரங்களினுற் பூசனைவழிபாடுகளைக் குறைவறநடப்பித்துச் சோடசமகாதானங்களையுங்கி தேவர்களும் பிரமித்துப் புகழும்படிக்கு அழகிற்ப்புடன் திருவிழாவைச்செய்வித்து மனமகிழ்ச்சியுடன் பாமனைப்பன்முறை பணிந்துபோற்றி விழிகள் களிக்கத்தரிசித்து இவ்விதமாக வேண்டும் சிறப்புகளைத்தையும் முடித்தபின்பு தேவோத்தியன் படைத்துக்கொடுத்த மற்றதேவர் அறுவவையும் நாகபட்டணம் திருநள்ளாறு, திருக்காறாபல், திருக்கோளிலியூர், திருவாய்மூர்; வேதாரணியம் இத்தச்சிறத்தலங்களில் வெதவிதிப்படிக்குச் சகலவுபசாரங்களையுஞ் செய்வித்து எழுந்தருளச்செய்துஅருச்சுனை வழிபாடுகளிற் குறைவறநடத்திவைத்து ஆனந்தபரவசத்தையுத் தீர்க்கதண்டன்சமப்பித்து விழிகள்களிக்கத்தரிசித்து வாயாவாழ்த்தி மனம்பூரித்தவனாய் ஆகமரத்திரோத்தமாய்த் திருவிழாமுதலிய சடங்குகளனைத்தையும் நடாத்தி அவ்வாறே வருஷந்தோறும் குறைவறமுற்றுப்பெறும்பொருட்டு மானிபங்கள் ரொக்கங்கள் முதலியவற்றைத் திட்டஞ்செய்து, மேற்கூறித்தபடிக்குந் தாம் தேய்வலோகத்தி லிருந்துகொண்டு வந்த தேவதைகளை ஸ்தாபித்தபின்பு மனவெழுச்சியுடன் மந்திரிபிரதானிகள் செனைத்தலைவர்கள் நூல்வகைச் சயினிபங்கள்கூழ்ந்து மங்கலவாத்தியங்கள் திசைகளதிரமுழங்கிவரப்போய்த் தனக்கு இராசதானிபாகவிருக்கின்ற கருவுள்ளும் வளமிகுத்த பட்டணத்தைச்சேர்ந்து, சகலசட்பிரமங்களுடனும் அரண்மனையிற் பிரவேசித்து நவரத்தினமயமாகிய சபாமண்டபத்தில்

விளங்கும் அரியணையில்லிற்றிருந்து செங்கோன்முறையே அரசரிமைகளைச் செலுத்தி அளவற்றகாலம் துட்டநிகர்கொகிஷ்டபரிபாலனங்களைச்செய்து வாழ்ந்திருந்து மன்னுயிரைத் தன்பிராணனைப்போலவெண்ணி, யாதொருகுறைபாடு மில்லாமற் களித்திருக்கத்தக்கதாகப் பானுகாத்துவருகின்றதருணத்திற் பரம சிவகடாட்சத்தைக்கினைந்து பழையபடிக்குத் திருக்கயிலையைச் சேரவிருப்புற்றவனாய்த் தன்குமானுக்குப் பட்டாபிஷேகத்தைச் சகலாடம்பரங்களுடனும் செய்துமுடித்து, மந்திரிபிரதானிகளைப் புத்திரனருகிலிருந்து நீதிகளைத்தெருட்டி, உலகபாலனத்தைச் செய்வித்துவருவதாகப் பலன்மொழிகளைப்பேசி, யாவரிடத்தினும் விடைபெற்றுக்கொண்டு இல்லறத்தைத்துறந்து தவவேடம் பூண்கொனகத்திற்போய் அரியதவங்களைச் செய்தவனாய் பெறுதற்கரிய சிவபதவியைச்சேர்ந்து யதாபிரகாரம் ஞானநாயகனாகிய சிவபிராணை எத்தேசகாலமும் தரிசித்து வுணங்கிப்போற்றிச் சுகாதீதசெல்வத்தை யனுபவித்திருந்தான். ஆதலால் சவுனகாதிமுனிவரவரே! கிருஷ்ணகர்த்தனாகவருகின்ற பிரமதேவனுலறியப்படாத வேதங்களின் மூலத்தைத்தெரிந்த பாஸுப்பிரமணியதேவருக்குரிய விரதங்களை எத்தகையராயினும் பததிவாரிக்கியங்களுடன் பூசித்துவழிபடப்பெறுவாராயின் அவனருளின்முயற்சியினால் இம்மையிற்பெறத்தக்க சகல செல்வவளங்களையும்பெற்று உலகமெங்கும்போற்றவாழ்ந்து மறுமையினும் தெய்வவிமானத்தேறி விண்ணவர்போற்றப் பேரின்பவீடடைந்து கண்ணுதலின் திருவாழ்கியுள்ளிருப்பார்.

முசுருத்தன்கத்தவிரதப்படலம்
முற்றிற்று.

வள்ளிநாயகியார்திருமணப்படலம்.

வெள்ளியங்கியினுச்சார் விளங்கிய கந்தவெற்பி
னள்முறு நகரத்தன்னி னங்கையோடினிதுமேவு
மள்ளில வேற்கையி யப்புவி யெயினர்போற்றும்
வள்ளியை வதுவைசெய்த மரபினை வழாதுசொல்வாம்.

குதபுராணிகர் மற்றசரித்திரங்களுயுஞ் சொல்லுவதாயினர். ஓ! கையிசாரணியபாசிகளே! முற்குறித்திருக்கிறபடிக்கு வெள்ளியங்கியிக்கொருபாரிசமாய்ப் பலவுள்ளதமான முடிகளுடனோங்கியிருக்கின்ற கந்தமாதனபருவத்தினிடத்திற் பொன்மயமாகியமாடமாளிகைகள்முதலிய சிறப்புகளைப்பெற்றிருக்கும் நகரத்திற் றெய்வாகயகியாருடன்கலந்து இன்பநலங்களையனுபவித்திருந்த குமரநாயகன் கருங்கடல்குழந்திருக்கும் பூமியின்கண் வேடர்போற்ற வளரும் வள்ளியம்மைபைத் திருக்கலியாணஞ்செய்து உபயநாச்சியாருடனும் வங்குணமாகக்குலவியிருந்த சுதாப்பிரசங்கங்களையுங் கேட்பிராக, பிரமன்படைத்த இவ்வண்டத்துக்கு ஆவியைப்போல வளமைகளைத்தையும்பெற்றுச் சிவபிரான் மனத்துக்கினிமையாகவெழுந்தருளத்தக்க சிறப்பினையுடைய தேவாலயங்களையும், தம்மிடத்து முழுகினவர்களைமுத்தியிற்சேர்க்கும் மகத்துவங்களைப்

பெற்றிருக்கும் நதிகளையும், மற்ற செல்வச் சம்பத்துகளையும் குறைவறப்படைத் திருக்கின்ற தொண்டைநாட்டினிடத்திற் சுணைகள் காவுகள் சோலைகளினைப் புனங்களாதிய வனங்கள் மிகுத்துச் செழித்திருக்கும் மேற்பாடியென்னும் பதியொன்றுண்டு. அதற்கருகில் வானத்தையளாவப்பருத்தோங்கிய பருவத மொன்றிருக்கின்றது. அதன்பெருமிதங்களிற் சிலவற்றைச் சொல்லக்கேட் பிராக பூருவத்தில் ; விசயம்பொருத்திக் கீர்த்திக்கொப்பற்றிருந்த மாபலிச்சக் கிரவர்த்தியினிடத்தில் மூன்றடிமண்ணிரந்து மண்ணையும் வின்னையுமளந்தருளிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுகொண்ட விசுவரூபத்துக்கொப்பாக மேலோங்கி யிருப்பதனாலும் சிரோரத்தினங்கள்வாய்த்த நாகங்கள் படங்களைவிரித்தாடியுலவுவதினாலும் இளஞ்சந்திரன் நெருங்கிப்போவதினாலும் தவளநிறம்பெற்ற அருவிகள் பிரபலமாய்ப்பெருகுவதினாலும் ஆத்தி, குரவு, கொன்றை, கூவிளம், இத்தருக்கள் விறையப்பூத்து மலர்களையிறைத்து வருந்தன்மையினாலும் மாலைவனங்கள் உலாவுவதினாலும் கூரியகோடுகளையுடைய மதபாளைகளிற் பிட்டுலவுங்காரணத்தினாலும் அவ்வவையைப் பார்க்குமிடத்தில் முப்பதுமுக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணிர மூனிரவர்களும் மிகுந்தபயபத்தியுடன் தொழுதுபோற்றும் பெருமையையுடைய உமாமகேஸ்வரராகிய சிவபிரானை கீர்க்கும். மேலும் அது பவித்தாமாகிய வானகங்களில்நின்றபெருகும் அருவிகீர்த்தராகளும் காருண்டலீலமேகங்கள் கவிந்தடர்ந்து மிருப்பதைப்பார்க்குமிடத்தில் மாலைதோலினையும் முப்புரிநூலினையுங்கொண்டிருக்கும் மார்பையுடையச் சூர்முகனைப்போலதோன்றும். குமாரசுவாமியார் குறமங்கையினிடத்திச்சைகொண்டு சில திருவிளையாடல்களைச்செய்தமரவிருக்கின்றதைத்தெரிந்துதரித்தீடேறு மாசைதாண்ட அலைகள் பெருத்த வானகங்கையிற்றோய்த்து பரிசுத்தமாயிருக்கவெண்ணிச் செல்வதைமொப்ப தேன்களைச்சொரிக்கும் மகரத்தங்களை யிறைத்துப் பரிமளித்திருக்கும் குளிர்த்த மலர்மாலையையணியும் புயாசலங்கையுடைய சிவசுப்பிரமணியக்கடவுள் சிலகாலங் காளைப்பருவத்தைமேற்கொண்டு நடனங்களைக்காட்டி மனவெழுச்சியுடனுவலும்படிக்குக் கற்புக்கரசியாகிய வள்ளிநாயகியாரைத் தன்னிடத்திற்படைத்திருக்கும்படித்துவத்தைப் பெற்று அப்பேற்றினால் வள்ளிமலையெனப்பலரும் புத்தத்தக்க சிறப்புப்பெயரைக்கொண்டிருக்கும் அப்பருவத்தின் மேன்மைகள் எத்தகையராலும் கணித்துப்பேசக்கூடியதன்று.

இவையன்றி இன்னும் சிலசிறப்புக்களைத் தெரிவிப்போம். 'சிவந்து காட்டும் குன்றம்மணிகளும், அச்சாரலினிடத்து முளைத்து மேலோங்கி அதிக வோசையைக்காட்டி அசைத்திருக்கும் மூங்கிலு ளொன்றுடனென்றுதாக்கியும் உராய்து வெடித்துதிந்துபுரளும் பிருத்தமுத்துகளும், காங்கிராளியென்னும் விஷப்பற்கையுடைய சர்ப்பக்கூட்டங்களு மிழந்துவரும் சிரோரத்தினங்களும், வரைமுற்றுமடர்ந்து கிரணங்களைப்பரப்பிவிளங்குவ தெப்படிக்கிருக்கின்றதெனில் கட்சத்திரக்கூட்டங்களானவை ஆயிரங்கிரணங்களைப்பரப்பியெழுந்த சூரியனது வெம்மைக்காற்றது கிலேகிலேத்துவிழ்ந்து கிடக்கு மாறுபோகத்தோற்றுக்கின்றன. செழிப்பாகப்பட்டிருக்கின்ற மூலக்கோடி

களினிடத்தில் மலர்கள் மலிந்திருப்பதிலும் பருத்தமூங்கில் தீப்பட்டிறைக்
 கும் மூத்துகளினிலும் தழைத்தோங்கிக்குளிர்த நீழலைப் பாப்பியிருக்கும்
 சோலைகளி னிடத்தில் தேனைச்சொரியும் பூங்கொத்துக் ளணிபட்டதொங்
 கும் சிறப்பினிலும் சோடசகலைகளையுடைய சந்திரனும் தாரகாகணங்களும்
 ஒன்றுபட்டுத்திர்த்ததை பொப்பவிளங்கவும் வண்டினங்கள் சீங்காரத்தொளி
 களைச் செய்திவந்திறங்கி யுண்ணும்படிக்கு மதுரமிருத்ததேன்களைச்சொரியும்
 நீலாற்பலம், செந்தாமரை, வெண்டாமரை, அல்லியாதியாகிய மலர்வகைகளை
 விரித்துப் பரிமளங்களைவிசி ஆழ்ந்து மதுரசலப் பெருக்கையுடைய சுனைகள்
 அச்சாரவினெல்லை முற்றுச் தோற்றுவுதைப் பார்க்குமிடத்தில் யாவராலுங்
 கண்டறியவொண்ணாத மகிமையையுடைய கந்தசுவாமியார் வேடமங்கையை
 க்குறித்து அத்தலத்தில் மாயவுருக்கொண்டு பற்பல திருவிளையாடல்களைக்
 காட்டவிருக்கின்றமையால் அக்காட்சிகளைத்தரிசித்துக் களிக்கும்பொருட்டு
 அப்பருவதமானது பலவிழிகளைக்கொண்டு முன்னெச்சரிக்கைப்பட்டிருப்பதற்
 கோத்துமவானத்தையளாவ வோங்கியிருக்கும் வள்ளிமலையின் மேற்புறத்திற்
 பரத்தகளைகள் சலவிறைவு பெற்றிருப்பதைக் குறிக்குமிடத்தில் சூரியசந்திரர்
 முதலிய தேவர்கள் சரவணபவன் நடத்தவிருக்கின்ற வேடிக்கைக்கூட்டி
 களையும் திருக்கோலப்பொலிவையுங் கண்டுகளிப்பதாக மன்னமடந்தையான
 வன் பற்பல கண்ணாடிகளைப் பாப்பிவைத்ததைப்போல விளங்கவும் பிரகாசம்
 பொருத்திய தளிரகளையுடைய வேங்கைமரத்திற் கிளைத்திருக்கின்ற கிளைகளி
 னிடத்துலவி அசோக விருட்சத்திற்குவி விளாமாங்கலிற்பாய்ந்து விளையா
 டித்திரியும் குரங்கினங்களை வலிபெற்ற மந்திகளானவை உருத்தகாலத்
 திற்பயந்து மீள்வதை யோசிக்ருமிடத்தில் பதிதருகவிருப்பவனைச் சிறந்த
 திபாங்குளாகவெண்ணித் தரித்திராக விருப்பவர்கள் சேர்ந்து அகமுசுப்பொளி
 வற்றுப் பற்களைக்காட்டி யிருகாங்களைநீட்டித் தனக்கடுத்திருக்கின்ற வறுமை
 களையுந் துக்கவருத்தங்களையும் மனக்கலக்கத்துடன் சொல்லி யிரத்தகாலத்
 தில் அன்பாய்வாவழையாமல் மனம்வருத்தித் தேகங்குன்றி வாடும்படியிகழ்
 ந்து வரைபட்டப்பி லேட்டைகாயையபோல மேல்விழுந்து தூர்த்துக
 றில் அந்தயாசகர் மனவாட்டத்துடன் திரும்புமறுகாட்டவும் செங்காந்தள்
 மிகுதியாய்ப் புஷ்பங்களைவிரித்துப் பிரகாசித்திருக்கும் குளிர்த சோலை
 களில் மனவெழுச்சியுடன் புள்ளிபட்டிருக்கும் கலாபத்தைவிரித்து மயிலின
 ங்கள்நடித்துத் திரிவதைப் பார்க்குமிடத்தில் அச்சாரலிற் பருத்தோங்கியிருக்
 கும் மூங்கில்கள்காற்றினுல்சைவுகொண்டு ஒன்றுடனொன்று உராய்ந்திருக்கும்
 அனற்பொயிகள் சிதறிவிழ்ந்து சருகுகவிற்பற்றிப்புனைத்திருப்பதற் கொத்தும்
 காமத்திற்பட்டலையும் மனத்தராகிய காளையத்தங்களாலமகுகளினா யெதிர்த்த
 வுடன் பகற்போதென்றும் பாராமல் அவர்கள் காங்களைப் பற்றியனைத்து
 இன்சொற்களைப் பொழித் தில்லங்களிற் கொண்டுபோகும் கருத்தையறித்து
 பிரிர் தூறுதலுக்கஞ்சிச் சிவபாசங்குளைக் காட்டி விலக்குமாறுபோலப் பரு
 வத்தின்மேற் பரப்பித் தழைத்தோங்கியிருக்கும் குளிர்த சோலைகளிவிரா
 வின்ற வேங்கைமரங்கள்பெயவிலைகள் தழைத்து நீண்டிருக்கும் கிளைகளைப்

பாப்பி வாசனத்திற்செல்லும் சூரியனது கிரணங்களானவை தடாகங்களிற் புஷ்பித்திருக்கும் தாமரை மலர்களிற்பாய்ந்து களிக்க விரும்பதைத் தடை செய்து கவித்திருக்கவும் காமவெறிகொண்டு மும்மதங்களையும் பெருக்கி வணியின்மீதில் இடிகளைப்போல வீதிடிலெவும் யானையின் முழக்கத்தை அத னடிவாரங்களிலிருக்கும் குகைகளிற்படுத்திருத்த வீரசிங்கங்கள்கேட்டமாத் திரத்திற் சிறிப்பாய்ந்து வெதும்பிநாற்றிசையினும் விழிகளைப்பரப்பி நாவேதைப் பார்க்குமிடத்திற் பிரகலாதாழ்வான் எங்கும்பரிபூரணமாக நிறைவெய்தியிருக் கும் பூமீம்நாராயணனே பரமேனப்பேசிய வாசகத்தைச் செவிகளிற்கேட்ட மாத் திரத்தில் வடவையைப்போற்கொதித்து இரணியன் சுரத்தையோங்கி யெங்குமிருப்பவன் இதிலுமிருப்பானேவென்று தனக்கெதிரில்நிற்கின்ற தூணி னிடத் தறைத்தகாலையில் அதுவெறித்து அதலிடத்தெழுந்துருத்து அவுண ராஜனைப் பிளந்துகொன்ற கரசிங்கமூர்த்தியின் கர்ச்சிதத்தை யொப்பக்கூட்ட வும் வள்ளிமலைச்சாரலில்வாசஞ்செய்திருக்கின்ற வேடர்கள்காலங்கருதிக் குறி ஞ்சித்திணைப்பறையைமுழக்கி அஞ்சுறிப்பினால் வானத்தில்மேகங்கள் பரவீ மழைபெய்யவிரும்புகின்ற பிரயோசனத்தைப் பலருக்குத் தெரிவிப்பவர்களைப் போலச்சந்திரன் சோடசகலைகளேவிரித்து அமுததானையைப்பெருக்கி வரு வதைக்கண்ட எண்காம்புள்ளானது தழைத்திருக்கின்ற சிறகைபலுத்துச் சந் தோஷமாய்க் கூவுங்குரலோசையினுற் நெரியக்காட்டியவுடன் மலைப்பாம்புக ளிடைவிடாமற் சத்தித்திணை தேடித்திரியவும் விராஸமாகிய வின்னகத்தில் அதிர்ச்சிகாட்டவும் மதயானைகள் வீதிட்டுக்காமமிகுதியினால்பிடிக்கேத்தழுவித் திரியவும் வீரசிங்கங்கள்கர்ச்சித்து உதும்பிபுலவவும் இத்தகைய பற்பலவளங்கள் பெருத்திருக்கின்ற வள்ளிமலைக்கருகில் வேடர்நிரட்டியாய் வாசஞ்செய்யு மொருசிறுநாரானது சண்முகப்பெருமான் பிற்காலத்திற் நன்னிடத்திற்சேர்ந்து திருவிளைமாடலைச்செய்வதற்கு விரும்புற்றுப் பொன்னகரமானது அரியதவங் களைமுடித்துஇறங்கிவந்திருப்பதை யொப்பச்சிறத்தாய் யாகொருகுறைவுநில் லாமல கண்டவர்கள் விழிகளுக்கணிபாகச் செழித்திருக்கும் அந்தக்குறிச்சி யில் வாசஞ்செய்யும் கிராதர்னைவருக்கும் அசனும் அலங்களைப்போற்றிச் சிவகுமாரன் திருநாமங்களிலொன்றாகிய குமரனென்னும் பெயரைப்படைத் திருப்பவனொருவனுண்டு, அவன்தன் துணைவியுடன் சுப்பிரமணியக்கடவுளைக் குறித்து அளவற்றகாலம் செய்துவந்த விரதபலத்தினுற் சிலபிள்ளைகளைப் பெற்றுப் புத்திரியில்லாமையால் அத்தப்பாக்கியத்தையும் கிடைத்துக்களிக்க விரும்புற்றவனுய்த் தங்கள் குலதேவதைபுரிருக்கின்ற சுப்பிரமணியக்கடவு ளுக்குப் பூசனைவழிபாடுகளைச்செய்தும் திருவிழாவைச் சம்பிரமமாகடைத்தி யும் வெறிமாடல்களைமுடித்தும் இவ்விதங்களாகப் பத்தியிராக்கியத்துடன் தேன் துணைமா கலிவகைகள் பாற்சோறுமுதலிய கைவேத்திபங்களாத்திருப்பி யாகப்படைத்துத் தன்பத்துவர்க்கங்களுக்கு விருந்திட்டுச் சகலசிறப்புகளு டன் கோடித்து வருகின்றகாலங்களில் கோர்த்தசம்பவங்களையுஞ் சொல்லக் கேட்பிராக.

மேற்குறித்திருக்கின்ற மலைச்சாரலினருகிற் நழைத்தோங்கியிருக்கும் சோலையின்கண் சிவமுனியென்னுந் தவசிரேஷ்டர் பன்னசாலையெய்துகொண்டு அதில்வீற்றிருந்து பஞ்சேந்திரியச் சேட்டைகளேவென்று விஷயவாஞ்சைகளை யடக்கிச் சித்தத்தைச் சிவத்தின்பாதாவிர்த்தங்களிலிருத்தி மனத்தை ஒருவழிப் படரிருத்தி அரியதவங்களைச் செய்து பிரமவிஷ்ணுக்கள்தேடிக்காண்பரிய சிவ பிரானுக்குரிய சைவவிரதத்தைக் குறைவறப்போற்றி வருகின்றனகாலையில்பரு த்துச்சுழன்றுகோக்கும் விழிகளையும் சிறுத்ததலையையும் நெறித்தசையும் நீண்டகாலங்களையும் மெல்லியதாய்க்குறுகியிருக்கும் காலங்களையும் புள்ளிபட்டுப் பொன்னை யொப்பச் சுந்தரமாகவிளங்கும் தேசத்தையும் மயிர்ச்செய்வையும் சிறுகுளம்புகளையும் பெற்றிருக்கின்ற பெண்மானென்று கண்டவர்கள் பிர மித்துநோக்கும்படிக்குவந்து தவச்சாலையெக்கெதிரிப்பாய்தும் புற்களேமேய்த்து உலவியிருக்கின்றகாலையில் சிவமுனியானவர் வெற்றிவேலாயுதக்கடவுளினது திருவருளினற்றோன்றிய பொன்மயமாயி பெட்டைமானைப் பார்த்தவுடன் ரூபலாவண்ணியங்களைப் பெற்றிருக்கின்ற தருணமங்கையை நோர்ந்தகாமு களைப்போல் மனமயங்கிப்பிரமித்துக் காமக்கவலையிற்பட்டுவாரும் மனத்தன னுப்ச்சொன்னச்சாயையுடைய பிணையினிடத்திலமையலுற்று அதிகதிப்பிரமை கொண்டு தவத்தினிடத்திற் பொருத்தியிருந்த மனவுறுதியறிந்து ஊமத்தங்கா யைத்தின்றவனைப்போல உன்மத்தனுய்ச் சர்ப்பபடத்தைப்பறித்த நிறம்பத் தைக்கொண்டிருக்கின்ற அரம்பாஸ்திரிகளிடத்திறேவர்கள் புணர்ச்சிப்பயனைப் பெறுமாறுபோலக் காட்சியினால் இன்பநலத்தையடைந்து நனைத்தற்கரிநாயத் தன்னைவருத்தியிருந்த விகாரத்தையொழித்து மெய்ப்புணர்ச்சியை அனுப வித்ததாகக்களித்து உடனே புனலிற்படிந்து பரிசுத்தனுய்ப் பழையபடிக்குச் சிவபிரானைக்குறித்துத் தவஞ்செய்திருந்தனன். அந்தச்சிவயோகியினது திரு ஷ்டிபாசம்பந்தத்தினுற் பெண்மானுடைய வுதரத்தில் ஞானவான்களுக்கன்றி வெளிப்படாத ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுபெற்ற கன்னிகை அந்தலத்துக்கருகிற் நவஞ் செய்திருந்தவள் கிரவுஞ்சவாயையபிளந்த வெற்றிவேலைத்தாங்கிய சிவசுப் பிரமணியக்கடவுள் கட்டளையின்படிக்கு மால்மருகனிடத்திற்காமுற்றிருக்கும் மாலுக்கியை மகளானவள் அந்தருணத்தைத்தெரிந்து சொன்னச்சாயலை யுடைய பெண்மான்வயிற்றிப்பிரவேசித்திருந்தனன். பின்பு அந்தமானானது அத் தலத்தைக்கடந்து புனமெங்கனுமுலவியும் பதியுற்கோமேய்த்தும் கனைநீரா யுணமும் வெய்யிலுக்குத்தோப்பிலிடங்களிறற்க்கியும் வள்ளிமலையின்மேலேறி அவ்விடத்தில் வளர்த்திருக்கும் தினைப்புனங்கோத்தாண்டி வேடமங்கையர் செவ்வரிபரந்த விழிகளைப்போலப்பாய்ந்து வள்ளிக்கொடிகள் காட்டியிருக்கும் கொல்லையிற்போய்ச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் மனத்துக்கினிய லோகநாயகி யைச்சுமத்திருந்துவருந்தின்று பூரணகருப்பமாய்த் தள்ளாடித்திரிந்து பிரசவ காலம்நோர்ந்ததால் வரினுனைப்பெடுத்து மிகக்கூதறி வேடப்பெண்கள்கில்லாக் கோவினால் வள்ளிக்கிழங்கைக்கல்லி மெடுத்திருக்கும் குழிகளினொன்றில் வள்ளிநாயகியாயின்றது.

சவுனகாதிமுனிவர்களே! இப்புதுமையென்ன சொல்லுவேன் தலையணி
காதணி, முத்தாரம், மோகனமாலே. கடகங்கள், பாதசரம், சிலம்பு, இத்தன்
மையாகிய பூஷணங்களைத் துறந்து வள்ளித்தழைப்பாயவில் அவ்விலைகள் தேக
மெங்கணு மூடத்தக்கதாக வுணர்ச்சியற்று ஒப்புவிமையிலலாத எம்திறைவி
மானிவிடமாகத் திருவவதாரஞ்செய்தனள், இதுவுமொரு திருவினையாடலாக
கிணைப்பதன்றி வேறுமுண்டோ? அந்தப்பெண்மான் சற்றுநேரத்தி லீனோ
ப்பாறி மெல்லவெழுத்து இரத்தினவளையல்களைத் தரிக்குங் கரகமலங்களை
யுடைய பெண்குழந்தையைப்பார்த்து இது கம்மினமன்றி வேற்றருவாகக்
காணுகின்றதென்றெண்ணி மருண்டு பயத்தோடிப்போயிற்று. இப்படிக்குத்
தாயாகச்சுமந்துபெற்ற மான் தனித்துவிட்டு நீங்கியகாலையில் ஒப்பற்ற தலைவி
யானவள் ஏகாங்கியாய்ப் பசியினால்வருந்திக் கைகால்களையுதறிக் கின்னரிப்
பட்சியினோசையோ மகரயாழினோவியோ பிரமன்காவல்லெழுந்தருளியிருக்கும்
சரஸ்வதிதேவியினது இன்னிசையின் பெருக்கோகெனக் கேட்டவர்கள் சங்
தேகிக்கும்படி காவகாவென்றழத்தொடங்கினள். அத்தருணத்தில் பாலகபீ
பிரமணியக்கடவுள் அருட்டிறத்தின் முயற்சியினால் வேடர்களுக்கரசன் தன்
தேவியுடன் தம்மினத்தவர் பலர்கூழ்ந்துவரத்தக்கதாக திணைப்புணங்களைப்
பார்த்துப்போக கிணைத்து அத்தலத்தில்வரும்போது அம்மை பெழுந்தருளி
யிருக்கின்ற கொல்லையில் நுழைந்து குழந்தை யழகையினோசையைச் செவி
களுக்கினிமையாகக்கேட்டவுடன் தேவியுந்தானுமாய் அதிசயித்து இத்தகைய
மதுமாகிய ருரலோசை யிவ்விடத்துண்டாகும் காரணமேதோவென்று
திகைத்துத் துரிதமாய்நடந்து அழிவுபட்டிருக்கும் வள்ளிக்குழிக்னிஞென்றி
லிருக்கின்ற தூண்டாவிளக்கம்போன்ற கரியகூந்தலையுடைய பெண்ணரசி
யைப் பார்த்தமாத்நிரத்தில் வேடாரசனுக்குத் தேகபரவசமாய்ப் பிரமித்துக்
கரங்களைக்கொண்டு மெல்லவெடுத்துப் பின்பற்றவருகின்ற துணைவியைக்
கூவி பெண்கள்கிராமணி கிடைத்தனள், எந்தாய் எளிதிலகப்பட்டனள்,
வாவாவென்றழைத்து நெருங்கியவுடன் தேவிகுத்திற்கொடுத்தச் சந்தோஷ
சித்தரைய் புயத்தில்மாட்டியிருந்த வில்லையெறித்துவிட்டுத், துள்ளித்துள்ளிப்
பாய்த்தும் பிழைத்தோம்பிழைத்தோமென்று அங்குமிங்குமாயோடியும் கூக்
குரலிட்டும் ஆனந்தவெள்ளத்திலழுந்திக் களித்தும் பற்கள்வெளிப்பட நகைத்
தும் இனி எனக்கிணை யாவரிருக்கின்றனரெனப் பருத்திருக்கின்ற புயங்களைத்
தட்டியும் முற்பிறப்பிற்பெழியோர்களுடன் நானென்ன தவங்களைமுடித்தேனோ
யாதுத்தோற்றவில்லையென்று பலவிசைபேசியும் விழிகளில் ஆனந்தவாரியைப்
பெருக்கித் தேகம்நூறித்து மயிர்க்கிளிக்க தனக்குக்கிடைத்தபெற்றை யெண்ணி
யெண்ணிப்பொங்கியும் இவ்விதங்களாக வேடர்பெருமான்கொண்ட மகிழ்ச்சி
யின்பெருமை யாவராற்சொல்லிமுடியும். இத்தகையகளியாடல் நடந்துவரு
கின்றகாலையில் வேடர்களுக்கரசியானவள் தன்கணவனிடத்திலிருந்த பெண்
ணமுதைத் தன்கரங்களிலேத்திவவுடன் பிரசவகாலத்திலுண்டாகும் வருத்த
மும் இளைப்பும் மற்ற குறிகுணங்களுங் காட்டப்பிள்ளையைப்பெற்ற காலத்தி
னும் அதிக மனநிசிநீச்சிவைப்பெற்றத் தேகப்பசித்துக் கொங்கைகள் பூரித்

துச்சொரிகின்ற பாலமுதத்தை தெவிட்டக்கொடுத்து முதுகைத்தடவி முத்தமிட்டு உச்சியையமோந்து தழுவி இவ்விதங்களிற் சீராட்டும் கொடிச் சிக்கு அக்காலத்திற்கிடைத்த மகிழ்ச்சிக்கோரளவுமுண்டோ! உடனே வேட ராசன் விசிப்போட்ட வில்லையெடுத்துக் கரத்திற்பற்றிக்கொண்டு தினைப் புனங்கிலையும் வள்ளிக்கொல்லைகளையுந் தேவிபுத்திரியுடன் இமைப்போதிற் 'கடந்து தன்பதியாகிய சீனாசைச்சேர்த்து விடுதியிற்போனவுடன் தேவமுதத் துக்கொப்பாகிய மகளைப்பெற்றபடியால் அதிகமகிழ்ச்சியைக்கொண்டு களித் தவனயவலியகால்களையும் வெள்ளியங்கிரிக்குச் சமானமாகவினங்கும் தேகத் தையும்படைத்திருக்கும்நீவாகனத்தையேறிநடாத்தும்கிவிரான்வருக்கமா நுதல்விழியி லவதரிக்குங் குமாரராயகன் திருவழிகளைவழிப்பட்டு வேடர்கள் திரண்டு குறிஞ்சிப்பறையாகிய தொண்டகத்தைத் திசைகளதிர முழக்கி வரீச் சந்தோஷமிகுதியினால் ஆண்பெண் வேற்றுமையின்றிக் கரங்களைக் கொத்துக்கொண்டு குலாசாரப்படிக்குக் கூத்தாடும் சம்பிரமங்களைச் செய்வித் தும் பின்பு தேவராட்டிமுதலிய வனதேவதைகளுக்குப் பலிகொடுக்கயத்த னித்துப் பூசனைவழிபாடுகளை முடிப்பித்து ஆட்டுகளின் முகத்தைக்கழுவிப் பச் சரிசிமஞ்சளை யபாத்துப்பூசி வளைந்தகொம்புகளில் புஷ்பமாலையுட்க் சந்தி முன்கிடத்தி வாரினிற்கண்டித்தும் கோழிகளைச்சுற்றிவிட்டும் இவ்விதபூசனை கள் முற்றியவுடன் வெற்றிவேலாயுதபாணிக்குரிய சிறப்புக்களைக்கொடித்துத் தேவமூர்த்துகொண் டிருக்கிறவன் வேலைக்கரத்திற்குந்நி முன்செல்லவடி மற் றையர் ஆவேசங்களுடன் குறிகள்சொல்லிக்கூத்தாடும் உற்சவங்களைமுடித்து இவ்விதமாகச் சகலசிறப்புகளையும்செய்வித்து வேடருடன் அரசன்களித்துத் தம்மினத்தவருக்கு விருந்திட்டு சுபங்களைக்கொண்டாடிவருகையில் அருந்த தியையொத்த கற்புகதன்மைபொருந்திய வேடராசன்தேவியானவள் அரிதிற் கிடைத்த பெண்குழந்தையை முழுக்காட்டி நெற்றியில் திருநீரணித்து கிவ் பொட்டுமிட்டு எள்தாய் அலகினளெனப் பரிவாய்ப்பானே தத்தங்கலினற் கால் கள் சட்டங்களைச்செய்து புலிகரடிக்கங்களை அதலிடைகளில் வரிசைப்படப் படுத்து முத்துக்கோவைகள் பலகறைத் தாழ்வாடங்கள் சிரோத்திமாலை களை காற்புறங்களினுந்தொங்கவிட்டு பொன்னையொப்பவினங்கும் கண்களை யுடைய மயிலினது பிஞ்சுங்களினால் அலங்காரமாகச்சேரடித்திருக்கும் திசை யைமுற்றினும் சூல்வரக்காட்டிப் புனித்தோலைப்பாயலாவிருக்கும்பூர்தொ ட்டிலினிடத்திற்சேர்த்து மெல்லவசைத்து என்னுண்மணியே பெண்களிதிர்க்க வந்த பெருமாட்டியே குலதெய்வமே என்னைப்பெற்றதாயே உறங்குறங்கென த்தாலாட்டியும் வேடர்மரபுக்குரிய பாட்டுகளைச் சொல்லியும் லோகராய கியை ித்திசைசெய்வித்தனள்; சவுனகாதிரிபுறவிகளை அந்தவேடர் பெரு மான்தேவியினதுபாக்கியத்தை என்னெனச் சொல்லுவேன், தேவதேவோத் தமனாகிய பாலசுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கு மனத்துக்கினிய தேவியாகவருக் கின்ற லோகராயகியைப் புத்திரிபாவமாகக்கொண்டு அன்புடன்கரங்களினேந் தியும் மாந்திரிணைத்தும் அமுதத்தைக்கொடுத்தும் தோளிலேந்தியும் அவள் பெருமைகளைக்கொண்டோடிவலிகளைப்பாடியும் இவ்விதங்களிற் சகலசீருட

னும் போற்றப்பெற்றமையால் அத்தவேடச்சிக்குக்கிடைக்கவிருக்கின்ற பேற்றையாவாற்கணித்துப் பேசக்கூடும். அத்தருணத்தில் தங்களிறைவனுக்குப் பெண்ணரசிகிடைத்தன ளென்னுஞ்செய்திமுற்றினும் பாவக்கேட்டவுடன் பற்களுதிர்ந்து உதடுதொங்கி காத்தளர்த்து தலைநடுக் குற்றமயிர் நுளையைப்போல வெளுத்துப் புருவஞ்சரித்து முகத்திரைத்து தசைகரைத்து தோல்தொங்கியாட முதுகுவளைத்து கோலையுன்றித்தள்ளாடி நடக்கும்பருவமுடைய நூற்றெட்டு வயதுசென்ற சிழவேடுவச்சிகள் கூட்டங் கூட்டமாய்வந்து சூழ்ந்து பெண் குழந்தையைப்பார்த்து மனமகிழ்ச்சியுடன் தளர்த்தவசனங்கனினு வித்தனைச் சொல்வதாயினர்.

இப்புத்திரியினது லட்சணங்களைப் பார்க்குமிடத்தில் அற்புதமாக விருக்கின்றது, தேவஅம்சையைக்காட்டுகின்றதால் நம்மனைவருக்கு மிறைவியாவள் சகலசவுக்கியங்களையும் அனுபவித்து மனவெழுச்சியுடன் விருப்பாள். இதற்கையமில்லை யெனப்பேசிக் குழந்தைதாடைகளை யிருகரீங்கனினு லுத் தடவிக் கொடுத்துத் திருஷ்டிபரிகாரமாகத் தங்கன்கன்னங்களில் விரல்களை நெட்டமிட்டுத் தீர்க்காயுளாய் எத்தேசகாலமும் சுமங்கலியாய்க் கைகால்களுக்கு நோவல்லாமற் குறைவற்றசெல்வியாய் வாழக்கடவளெனப் பல ஆசிர்வாதங்களைச்சொல்லித் தொடரிலுந்கிடத்தி வேடராசன் மனைவியைப்போற்றித் தாயே இத்தக்குழந்தையை வள்ளிப்பாத்தியிருக்கெடுத்து வந்தபடியால் இவளை வள்ளியென்றழைப்புகொள்ளு காரணப்பெயராயிட்டு அக்காலத்தில்கேர்த வேடமங்கைய ரனைவரும்சேர்ந்து வாழ்த்தெடுத்துச் சுபங்களைக் கொண்டாடினர். அத்திருநாடத்தைக் கேட்டவுடன் வேடராசனும் அரசியும் மனச்செருக்குடன் அந்நகரத்தோஷத்தைப்பெற்றவர்களாய் வந்தவர்களுக்குத் தேன், திணைமாய், பண்டு, பலாதிகள்முதலிய உணவைத்தந்து பல வுபசாரங்களைச்செய்து களிப்பாடல்களைக் கொண்டாடினவர்களாய் உலகமாதாவை வேடருக்குத் தன்பெண்ணாகவெண்ணி மிகுந்த பீரியத்துடன் எத்தேசகாலத்தினும் அருகிலிருந்து பாராட்டிவருகின்ற காலத்தில் குறிஞ்சிநிலத்துக்கு அந்நீதவதையாகவிரும்பும் சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்குத் தேவியாக விருக்கின்றவள் மலைகளுக்குந்த குறிஞ்சிநிலத்துக் கதிபனுக்கிருக்கின்ற வேடராசன்மகளாய்த் தன்பிதாவானவர் முன்னம் ஆயர்பாடியில் வாசமாயிருந்ததைப்போலப் புற்களினஞ்செய்திருக்கும் சிறுகுடிசையிற்சேர்ந்து வளர்வதாயினள். இவ்விதமாகத் திருஷ்டித்திரு மொருமூர்த்தியாகவிளங்கும் ப்ரீமகாவிஷ்ணுபெற்றருளிய தவவமுதத்தைத் தேவதேவோத்தமன் திருத்தேவியை மிருகங்கள் வாசஞ்செய்யும் கானகத்திலிருக்கின்ற வேடர் தமதுரிமைமகளாகத்தொண்டு போற்றிவருகின்றதால் அவர்கள் மூன்றோருடன்செய்திருக்கின்ற தவவிரதங்களை யாவராலனந்து செரீல்லக்கூடும். பின்பு எமதன்னையானவள் பருவக்கிரமமாக சப்பாணிகொட்டியும் தவழ்த்தும் தளர்கடைகொண்டும் தோழிகளுடன்கலந்து வேங்கைமரங்கள் தழைத்துக்குளிர்த்த சிழலைப்பாப்பியிருக்கும் முற்றங்களில் விளையாடியும் முச்சிலில் மணிகளைவாரிக்கொழித்தும் முத்துகளினுள் ஸ்நிற்றிச்செய்தும் லீலாச்சோறுசமைத்தும் மணிகளைக்

கொண்டு அம்மனையாடியும் சிறுதேருட்டியும் அம்புலியைக்கூவியும் புஷ்பங்களைப்பறித்துச் செண்கெள்தொடுத்துப் பந்தாடியும் மாலைகள்செய்து குடியும் இவ்விதவினோதத் திருவினையாடல்களைநடத்திப் பூர்வஞானஞ்சற்றியில் லாதவளாய்த் தாய்பலவித வுபசாரங்களைச்செய்துவரும்படிக்கு வளர்கலைச் சந்திரனைப்போலத் தினமொருமேனியாய்வளர்ந்து குமரன் புயாசலங்களைத் தழுவுவதற்கு இந்தப்பருவத் தரும்தகுமெனக் கொண்டாமேபடிக்குத் தேமல் பரந்து தென்னங்குரும்பைபோலக்காட்டுங் கொங்கைகள் வெளிப்படையாகக்காட்ட இராசபுத்திரிக்குப் பன்னிரண்டுவயது நிறைந்து பாலகுமாரத்தியாகக்காணும் தருணத்தைத் தாய்தந்தையர்தெரிந்து களித்தவர்களாய்த் தங்கள் குலமுறைமையைப்பாராட்டி மான்வயிற்றுமித்த வள்ளிகாயகியாரானீண்ட கதிர்களைவிரித்துப் பசுமையாகவிரும்பும் தினைப்புனத்திற்கிளிகளாதிப பறவைகளிறங்கிக் கதிர்களைக்கவரவொட்டாமற் போற்றியிருக்கும்படிவைக்க நனைந்து நீண்டவரில்லையும் மின்னலையொப்பவெளங்குமகூரிய அலகையுமுடைய பாணங்களையும் இடைவிடாமற்குரங்குளிற்கொண்டிருக்கும் வேடராசன்கோடி சூரியப்பிரகாசம்பொருந்திய வெற்றிவேலாயுதமுற்றத்தி மனத்துக்கிரிய திருத்தேவியாகிய தெள்ளமுதைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய்க் கொல்லைக்குமத்தியிற்பருத்தமரங்களைநாட்டித் தழைகளையும் கொம்புகளையும்பரப்பிப் போட்டிருக்கின்ற பரணினிடத்திலேற்றித் தாயெய்க்கங்குளிறுக்கின்ற புனங்களில் வேடக்கன்னியர் பாதுகாத்துவருவதைப்போல இந்தக்கவனைக் கரத்திற்கொண்டு மணிகளைவைத்தெறித்து பட்டிகளைத் துரத்திக் காவல்செய்துவரக்கடவாயெனச் சொல்லிவைத்தனர். அனாதாப்பார்க்குரிடத்திற் கிடைத்தற்கரிய சிரோரத்தினத்தைக் காட்டிற்சஞ்சரிக்கும் பறவைகள் எளித்தகண்டெடுத்து வந்து குஞ்சுகள் அதன்பிரகாசத்தைக்கண்டு களித்திருக்கும்படிக்குப் புல்லியகூடுகளிற் பொருத்திவைப்பதைப்போலவிரும்புது.

கேட்டிற்களோசவுள்கா திரிஷிதனைப் பிதாவின் கட்டளையின் படிக்குவள்ளி நாயகியாரும் அதிக சந்தோஷத்துடன் மற்ற வேடப்பாவையாருடன் நீண்டிருக்கும் யானைத்தந்தங்களைக் கால்களாகச்சேர்த்து வயிரப்பழுதுகள் மாட்டியிருக்கின்ற ஏணியின்மூலமாகத் திருவாழ்களை லெல்லமெல்லவைத்தெறிவீற்றிநுந்து பெண்கள்கிளாபணியானவீள் கவனைக்கரத்திற்கொண்டு நீலோற்பலத்தைப்பறித்து சேற்கண்டையைப்போலப் பிழமு வரிழ்களைத் தினைப்புனமுற்றினுஞ் சுழற்றிப்பார்த்துக் காவல்கொண்டிருக்கும் காலத்தில் கோத்த சம்பவங்களையுஞ் சொல்லக்கேட்டிராக. கதீர்கள்முற்றும் பருவமாதலாற் பல திசையினுமிருந்து பசியசிறுகையுடையகள்ளைகள், அன்றிற்பட்டிகள், மாடப்புறாக்கள்முதலியபட்சிசாலங்களும், மான், பன்றி, கடமையாதிபாய மிருகங்களும் வள்ளிமலையைச் சூழ்வரத்தழைத்தோங்கி வீளேந்திருக்கும் தினைப்புனங்களில் உணவைவிரும்பிப் புறவிலங்களிறுப்பவையானேத்தும் தீரட்சியாகவந்துசேர்த்தது. அவற்றின்பெருக்கத்தை யாவராலும் கணித்துப்பேசக்கூடுவதோ, அக்காலத்திற் கட்டுகள்பூண்டு நீண்டிருக்கும் விற்களைக்காங்குளிற்பற்றியிருக்கும் வேடர்களிட்டபரணிடத்தில் எம்பெருமாட்டியாகிய வள்ளியம்மை

யானவன் கவணிநகட்டியிருக்கும் கயிறறினொன்றை விரலில்முடிந்துகொண்டு கதிரகன்மலிந்து ஐனாவென்னும் இனாச்சலைக்காட்டி அசைத்திருக்கும் தினைப் புனத்தினருகில் மான்மனாமுதவிய மிருகங்கள் நெருங்கவொட்டாமலும் கிள் ளைகளாகியாகிப் பறவைக் கூட்டங்களிறங்க வொட்டாமலும் கூகாடுவனக் கூவி கற்பினைவாய்த வள்ளியம்மையானவன் நவமணியினங்களைக் கற்களு க்குமாறுகச்சேர்த்துக்கொண்டு கவணிதத்திட்டுக் கிறுகிறெனச்சுழற்றி விசி பேசுட்டியவிதங்களை அடியென் கிருதார்த்தனாகும்பொருட்டு விரித்துச்சொ லலக்கேட்பிராக.

செத்தாமலாமலாப்பழித்து விளங்கும் அழகிய திருக்காங்களிற் பற்றிய கவனை ஒவ்வொருதாமச்சுழற்றப் பூவைகளை மாடப்புறங்கள் ஆலோலமெனக் கூவி மணிகளைக்கடாவிவோட்டியும் அழகியகலாபத்தையுடைய மயில்காள் மதுரமாகிப் வார்த்தைகளைக்கொஞ்சும்பசியகிளிகாள், ஆலோலமென்ற தட்டி யும் செவிகளுக்கினிமைபெறக்கூவும் கரியகுயில்காள், ஆலோலமெனத்தூத் தியும் சிவந்தகொண்டையைப்பெற்றிருக்கின்ற சேவல்காள்; ஆலோலமெனப் பேசியும் நீண்டகொம்புகளையுடைய மான்காள், பருத்ததேகத்தைப்பெற்ற கடமைகாள், கூரியதத்தங்களைப் படைத்தபன்றிகாள் ஆலோலமென்றுருத் துக் கற்களைக்கடாவித்தூத்தியும் இவ்விதங்களாகப் பட்டிக்கூட்டங்களையும் நிருகப்பெருக்கையும் அடிக்கடி கவனைச்சுழற்றப்படாப்படாலென மணிகளை வீசித்திசைக்கெட்டோடப் பறக்கடித்து வள்ளிநாயகியார் தினைப்புனத்தைஏமா றுமற்காவல்புரிந்து பிராவானவன் வேலைவேளைக்குக்கொண்டு வந்துகொடுக் கும்மேன்தினைமா கச்சாயவகைகள் பண்பெலாதிகளைத் திருப்தியாகவுண்டு மனமெழுச்சிபுடனிருக்கின்ற காலையில் பாலசுப்பிரமணிய கடவுள் முன்னம் அவநகங்குகிரகித்திருக்கின்றபடிக்குக் காட்சித்து ஆண்டிராட்சிக்கும்படி யாகத் திருவுளத்திற்கொண்டவராய்க் கந்தமாதனவனாயில் தெய்வயானையும் னைபுடன் குலவியிருந்தவர் அத்தலத்தினும்முன்போலவேகாட்டி வெளிப்பட்டு த்தனியனாய்வந்துமுகிற்காடுநெருங்கி யொலித்திருக்கும் சாரலையுடைய திரு த்தனிகைவளையைச்சேர்த்துகாலம்பார்த்திருக்குப்போது இசைநூலைப்பூரண மாகத்தோந்து அதன்மதுரத்தைத் துணிபாகக்கிரகித்து மனவெழுச்சிபுடன் சரிசுமபதச்சென்னு மிசைக்கிரமப்படியேயாழினை மீட்டிச் சிவபிராண்புகழ் த்திறங்களைப்பாடிப் பேராணந்தந்தைபனுபவித்து உலகமெங்கணுமுலவிவரும் தவச்சொட்டராகிய நாரதரிஷி தெய்வலோகத்தைக்கடந்து கருங்கடல்குழந்த பூமண்டலத்திலவந்து மகத்துவமுள்ளளிந்த நதிகளிருக்குமிடமெங்கணுந் தே டிப்போய் ஸ்நானம்பண்ணிப் பரமேஸ்வரர் பார்ப்பதியாருடன்களித்தெழுந்த ருளியிருக்கின்ற தெய்விகத்தலங்களிற் போய்ப்பாடியாடிப்புகழ்த்து போற்றித் தரிசித்துஆனந்தராவசனாப்பூவலவிவருமுன்னிலையில்வளங்களனை த்தும்பெரு த்தோங்கிச்சோலைகள் கனைகள்மலிந்து மங்களகரமாக விருக்கும் வள்ளிமலைக் கருகில் வருகின்றசமயத்தில் நீண்டகதிர்களை விரித்து இனாச்சலிட்டு எங்கணு ம்பரத்திருக்கும் தினைப்புனங்களினொன்றில் பாணிவிடத்தினைருதுகவனைக் கரத்திறுங்கி ஆபாலோட்டிக்காத்திருக்கின்ற வேடராசபுத்திரியைத்தரிசித்த

மாத்திரத்தில் உள்ளமுமென்புடன் உருகத்தக்கதாகப்பத்திவிளங்கி மனப்பூரிப் புடன் கரங்களைக்கூப்பித்தொழுது அற்புதத்தையடைந்தவனாய் எமதன்னையி னதுமங்களகரமாகியரூபலாவண்ணியத்தின்பெருமையையும் குணதீசயங்களை யும்மனத்திலுளவிட்டுப் புகழ்வினைப்பினுமுடிவதோ?இப்படிப்பட்டஎம்பிராட் டியார் முற்பிறப்பில் எமதிறைவனாகிய பாலசுப்பிரமணியக்கடவுளுக்குமனை வி யாதற்பொருட்டு அரியதவங்களைச்செய்து அவனருளையும் பெற்றிருப்பதால் இத்தமாதாவினது பெருமிதங்களைச் சண்முகனுக்குத் தெரிவித்துக் கவலையிற் படுத்திக்கூட்டுறவாக்குவது எம்போலிகளுக்கமுதும் தவமுமாமெனக்கினைந்து வள்ளிநாயகியாரை மெய்ப்பத்தியுடன் போற்றிவாழ்த்தி அத்தலத்தையரிதிற் கடந்து வினாந்துபோய்ஒருமுகூர்த்தகாலத்திற்றினந்தோறும் மூன்றுசெங்கழு நீர்மலரைத்தரும் பெருமையினைபுடைய சரவணப்பொய்கைவிளங்கும் திருத் தணிகாசலத்தின் மேலடைந்து அத்தலத்திலிருக்கும் திருவாலயத்தினெழுந் தருளியிருக்கின்ற பன்னிருபுயாசலங்களைப்படைத்த கந்தசுவாமியை விழிகள் கனிக்கக்கண்டு ஏன்னிதானத்தைச்சேர்ந்து மும்முறைவலம்வந்து தீர்க்கதண் டர்சமர்ப்பித்தெழுந்து வேதவாக்கியங்களினூற்றுதித்துப் போரனந்த வாரியில் மூழ்கிக்களித்தவராய் இதனை விண்ணப்பஞ் செய்வதாயினர்.

குமாரக்கடவுளே இதற்குச் சமீபத்தி லொருமலையிருக்கின்றது; அதன் சாரலில்விளங்கும் வனத்திற் சிவமுனியென்னுந்தவச்சிசோஷ்டர் மோனவிரதத் தைப்பூண்டு யோகசாதனைபயச் செய்துகொண்டிருக்கின்றபோது பெட்டை மாடுஒன்று அநிகவாடிவுடனெதிரிலுவவக்கண்டு காமாந்தகாரனாய்க் களித்துப் பார்க்க, அவர் கோக்கம்பட்டமர்த்திரத்தில் கருக்கொண்டு சிவதினங்களுக்குப் பின்பு பெண்குழந்தையைப்பெற்றுத் தன்னினமல்லாமையால் மாணான சிசுவைத்தனிமையால் விட்டோடிப்போயிற்று. உடனே வேடராசனெடுத்து வளர்த்துவர வள்ளியம்மையென்னும் திருநாமத்தைக்கொண்டு பன்னிரண்டு வயது, பாலகுமாரத்தியாய் வள்ளிமலைப் பக்கங்களிலிருக்கும் தினைப்புள த்தைக் காவல்கொண்டு பாணிலிருக்கக்கண்டு வந்தேன், நாயடியேன் அந்த மாதாவின் கந்தழவடிவின் பெருக்கையும் குணதீசயங்களுக்கும் மற்றசிறப்புக்களையும் பார்க்குமிடத்திற் செந்தாமரைமலர்வாகியாகிய ஸ்ரீமகாலட்சுமிக்கு மேற் பட்டவனப்பையே பெற்றிருப்பதாகக்காணுகின்றது. இப்போதுநான்விண்ணப் பஞ்செய்தகாரணத்திற்சற்றும்பிழையிராது. உண்மையாக நம்பத்தக்கது.தேவ ரீரொழுந்தருளித் திஷ்டார்தமாகக்கண்டுகளிக்கலாகும். மேலும் உலோகநாயகி யாகியஅப்பெண்ணமுதானவள் முன்னே ஸ்ரீபகவானாகிய விஷ்ணுவினிடத்திற் பத்தியாய், தேவரீரது தேசோமயமாகிய கோலத்தினிடத்திற் காமுற்றுப் பன் னிருபுயாசலங்களையும் சொர்ணகலசத்தை யொப்பவிளங்கும் தன்தனபாரங் களிலொன்று படத்தழுவி யின்புறம்படி கினைந்து அளவற்றகாலம் டிடினமா கிய தவவிரதங்களைச் செய்திருந்தனர். அப்பொழுது தேவரீரொழுந்தருளிக் கட்டாட்சித்தவாரே இக்காலத்தினுந் திருவுளத்திரங்கித் தடுத்தாண் டிராட்சிக்க வேண்டுமென்று நாரதமுனிவர் பரிவாய் வேண்டினர். அதைப் பாலசுப்பிர மணியக்கடவுள் நகைமுகமாகக் கேட்டருளித் தவசிரோஷ்டனே கம்மிடத்திற்

பிரிதிபத்தியுடன் தெரிவித்த சந்தோஷவார்த்தைகளுக்கும் கிழித்தனம். மேலும் நன்மையாகவும் நடத்தவேண்டிய காரணமாகவுயிருப்பதால் உன்மனவிருப்பத்தின்படி அத்தலத்தைச் சேர்ந்து வள்ளியை வசப்படுத்திக்கொண்டுவரக் கடவோமெனத் திருவாய்மலந்து பின் நாரதரிஷிக்குச் செலவுகொடுத்தனுப்பி விட்டு, அக்கன்னிகையினிடத்தில் மையல்கொண்டு காமவலையிற் பட்டு மனமுருகிச் சற்றுந்தாழ்க்கச்சம்மதமில்லாமல், வில்லையும் அம்பையும் இடைவிடாமற் கரங்களிற்கொண்டு வேட்டையாடித்திரியும் வேடராசபுத்திரியானவள் உய்யும்பொருட்டுத் திருவுளமிரங்கிச் சுயஞ்சோதிமயமாகிய தமதற்புதக் கோலத்தைமறைத்துக் காமக்குரோதலோபமோகமத மாற்சரியமென்னும் பஞ்சேக்திரியச் சேட்டையின் வயத்தராய் மயங்கியுழலும் மாலிடவேடத்தைத்தாங்கி, வேதங்கள் பூசித்துக்காண்பரிய திருவடிகளிற் கலீர்கலீனென்சத்திக்கும் வீரகண்டையை அணிந்து சல்லடத்தைத்தரித்துக்கச்சையைச் சுந்தரமுள்ள இடையினிடத்திறுக்கிப் பரிமளமிசூத்த புஷ்பமாலையைத் தேரங்குளினிடத்திற் புரளும்படி ரூடி, நீண்டவில்லையும் கணைகளையும் கரங்களிற்கொண்டு காளமேகத்தையொப்பக் கறுத்திருக்கும் கிசையைச் சேர்த்துக் கொண்டையாக முடிந்து அதனைச்சூழ்வரப் பலகறைத் தாழ்வடத்தைச் சுற்றித்திருப்பாதங்களிற் செருப்பணிந்து இவ்விதமாக வேடிகோலத்தைப் பெற்றவராய்க் கிளியையொப்ப இங்கிதமொழிகளைப்போசும் வேடமகளினிடத்துண்டாயிருக்கின்ற மோகமானது நிறையையழித்து மனத்தைப்பிடித்துத் தள்ள அதன்வயப்பட்டு எமதிறைவானாகிய சிவசுப்பிரமணியக்கடவுள் திருத்தணிகைமலையைக் கடந்து செந்தாமரைமலரைப் பழித்து விளங்கும் அழகிய திருவடிகள் பால்கன்பார்த பூமிநிற்பதின்று கன்றிச்சிவந்து காட்டும்படி வழியைத்தாண்டி வள்ளிமலைக் கருகில்வந்து மண்டலமெங்கணும் புகழும் பெருமையினையுடைய அம்மலையின்மேல் மெல்லமெல்லவேறிக் கதிர்கள் மலிந்து கண்டவர்கள் வழிகளுக்கலங்காரமாக ஓசையைக்காட்டி அசைத்திருக்கும் தினைபுனத்திற்காட்டும் பாணின் மிதல்கின்று கவணினிடத்தில்மணிகளைவைத்துக் கரத்திற்கொண்டு லேலையொப்பம் காதுவையுடைய செவ்வரிபாந்து சேற்கண்டையைப்போலப் பிறழ்த்திருக்கும் விழிகளை காணுமலைகளினும் பரப்பிக் கிள்ளையாதிய பங்கிக்கட்டங்களைபும் பாண்மறைமுதலிய நிருகங்களையும் நெருங்கவொட்டாமல் அதட்டி விடுப்பாதுகாத்திருக்கும் செல்வத்தை எம்பெருமாட்டியை தெள்ளமுதை உலோககாரணியை தன்மனத்துக்கினிய திருத்தேவியை ஒருவன் வறுமையுற்றகாலத்திற்றாள்முன்னம் வைத்துக்காணு திருத்த பழம்பொருள் கிடைத்துக்களிப்பாமைப்போல விழிகள்களிக்கும்படி யெதிர்த்தனர். நடத்தில்கின்றொழுகுவதை நிகர்த்துத் தேனைப்பெருக்கிப் பொற்சன்னங்களுக்குச்சமராய் மகரந்தங்களைப்பொருத்திச்சகத்திரவிதழ்களை விரித்தலரும் பொற்றாமரைப் பீடத்தவளாகிய ஸ்ரீமகாலட்சுமியைப் போலத் தழைத்தோங்கிக் குளிர்த்தழிலைப்பாப்பியிருக்கும் சோலைகள் காவுகந்தோப்பு கள் பலவகையுட்பங்களைவிரித்து மதுமிசூத்த நீர்கிறைத்திருக்கும் களைகள் மடுக்கள் ஓடைகள் மிகுதியாய் வளங்கள்பெருத்திருக்கும் வள்ளிவனாமேற்

புறத்திருந்து பிதாவின்வாக்கியப்படியே வேறொரு ஞாபகமில்லாமல் கோக்கிச்
 சித்தத்தைப்புறம்பிற் செலுத்தாமல் ஏகமனமாய் பவிசைப்போற்றிவரும்
 மேகத்தையொத்த கறுத்தகூந்தலையும் மின்னலைப்பழித்துவிளங்கும் அழகிய
 திருமேனியையும் மற்றருணசம்பத்துகளையும் பெற்றிருக்கின்ற வேடர்பெரு
 மான் தவக்கொழுத்தைக் கடப்பமலர்மலை மணங்கீங்காத பன்னிருபுயாசலங்
 களையுடைய அப்பாலகப்பிரமணியக்கடவுள் நெருங்கி ஏம்மன்னையைக்கண்ட
 வுடன் அனலிற்பட்ட மெழுகைப்போல மனங்களைந்து விரகாக்கினிமேலிட்டு
 உள்ளத்தையும் உடலையும் தகித்துவாட்டச் சோர்த்து வெம்பித் தாபரித்திருக்
 கக்கூடாமையால் தினைப்புனத்தின் மத்தியிலிருக்கும் பாணுக்கருகில் மெல்ல
 மெல்லநெருங்கி அம்மையிதில் விழுகளைச்செலுத்திப் பற்கள்விளங்க நகை
 முகத்தராயக் கூரியவேலைப்போல விளங்கிக் காதளவுமோடிச் செவ்வரிபாந்து
 மைத்திரிந்து பாலையொப்பவெனத்துவிஷத்தினுங்கறுத்து மாரன்பார்வையைப்
 பழித்ததேத்திரங்களைப்படைத்திருக்கும் பெண்கள்கொமனியே ! மனமிரங்கி
 ராள்சொல்லவிருக்கின்ற நீதினைக்கேட்டபையாக. உனதுசுந்தரவழுவையும்மீலை
 யையுங்கண்ட மாத்திரத்தில் எனக்கு மனத்தளர்கின்றது. செல்வப்பெருக்கை
 யுடைய பொன்னகரத்தினும் சமுத்திரஞ்சூழ்த பூவுலகப்பாப்பினும் நாகர்
 கள்வாழும் பாதலத்தினும் அதிக சுந்தரவதிகளாகிய பெண்களைவருக்கும்
 நாயகமாகப் புகழவல்ல சர்வமங்கள ரூபலாவண்ணியமுள்ள உன்னை கண்ட
 பேரண்டம் சரபசார்த்தூலம், சிங்கம், புலி, யானைமுதலிய கொடியமிருகங்
 கள் சுஞ்சரிக்கின்ற இந்தமலையின்மீதற் றழைத்துக்கழிக்களை விரித்திருக்கும்
 நினைப்புனத்தைக்காக்கும்படியாக யாதொரு உதவியுமில்லாமல் தனியையாய்
 வைத்துப்போன வேடருக்குச் சிருஷ்டிகர்த்தனாகிய பிரமன் உனது நாணயத்
 தையுங் பெருமைகளையும் பகுத்தறிந்து அதற்கடுத்த காரணங்களை நடத்தத்
 தக்க விவேகத்தையும் பரிவையுங் கிடைக்கச்செய்தானல்லன். ஐயையோ
 இதைப்பார்க்குமிடத்தில் நீதியுமின்று. அவலமாகவு மிருக்கின்றது. அது
 நிற்க. கறுத்து நீண்டிருக்கும் கூந்தலையய்த பெண்ணரசியே ! தொலை
 தூரத்திலிருந்துவந்த யான் உனது மங்களகரமாகிய தோற்றத்தை விரிப்
 பட்ட மாத்திரத்தில் இத்தலத்தைக் கடத்தப்புறம்பொகச் சம்மதமில்லாமல்
 மதிமயங்கி வருந்துகின்றேன், எனது மனங்களிக்குத் தக்கதாகப் பவளத்தை
 யொத்த வாயைத்திறந்து அருள்கொக்கத்தைச் செலுத்தி உனது மங்களகர
 மாகியபெயரைச்சொல்லாய், அதற்குச்சம்மதமில்லாவிடில் நீ வாசஞ்செய்யும்
 ஈறந்தபதி இன்னதெனப்பேசாய், அதுவும் சம்மதமில்லாமற் போமாயின்
 ஒப்பற்ற உனது சிறுநுக்குப்போரும் மார்க்கத்தையாவது தயையெய்து
 கோவையைப்பழித்துவிளங்கும் திருவாயைத்திறந்து செவிகளுக் கமுததானா
 யாகப் பூரிக்கவேண்டும். ஒபெண்கள் நாயகமே! என்னைவிடிகளைக் காதுகொடு
 த்து வினவிமறுமொழியாட மனமிரங்கியாயினையென்னசொல்வேன், இவை
 நிற்க. என்மனமும் தேகமும்பூரித்துக்களிக்கும்படி நகைமுகத்தை யாமினுங்
 காணவொண்ணாதோ அல்லது சேற்கண்டையைப்போலப்பெருமும் திருநோக்
 கத்தைக் குளிர்ச்சியாகச் செலுத்தலாகாதோ. உனது தரிசனையைப்பெற்ற

மாத்திரத்தில் மனநிலைகலங்கிப் பொறிகளமயங்கிக் காமவலையிற் பட்டுமூலும் தமியேன் களித்துப் பிழைக்கும் மார்க்கமொன்றைக்காட்டாமற் சற்றும் என்னிடத் தன்பைச் செலுத்தாமலும் இரக்கமற்று இவ்வாறே யிருப்படியானால் சத்தியமாகச்சொல்வேன்; எங்காலத்துத் திராதபழிபாதகம் உன்னைச்சேருவதற்கையமில்லை. பராமுகமாயிராமற்றுரிதமாயிதற்கொரு வகைத்தேடவேண்டுமென்று உலையிற்பட்ட மெழுகேபோல மனங்கரைந்து வேடர்பாவையின் மேற்கொண்ட மையல் வலையிலகப்பட்டுக்கொண்டு திகைப்பவனையொப்பப் பற்களைக்காட்டி முகமலர்ச்சியுடன் வருந்திக் கெஞ்சிக்கெஞ்சிக் கரங்களைநீட்டி நீட்டிக்குறையிற்று நின்றனன்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதிதவத்தோர் அக்காலத்திற் பாலசுப்பிரமணியக் கடவுள் ஈடித்த திருவினையாடல்களைப் பார்க்குமிடத்தில் சோடசகலைகளை யுடையசந்திரன்விளக்கமானது அலைகள் மிகுத்த நீர்ப்பெருக்குதோற்றும்பேர்து கலங்கிக் காட்டுமரூபோலவிளங்குகின்றது. இவ்விதமாகக் குமரராயகன் ஆதி கேசவன் திருக்குமரி யெதிரிலின்று இங்கித வார்த்தைகளைப்பிழைமையற்பே ருக்கைக்காட்டிப் பலபலவழக்குகளைக்குறித்து வாதாடிக்கொண்டிருக்கின்ற போது வள்ளியம்மைக்குத் தினந்தோறுங்காலங்களிலுணவுகொண்டுவந்து கொடுத்துப்போகும் வழக்கப்படிக்கு வேடராசன் தன்பரிசனர் பன்றி மான் கரடி யானை முதலிய மிருகங்கள் பட்டி சாலங்கள் பயத்தோடி. யொளிக்கக் கொம்புகளையூதியும் பறைகளைக்கணகணென்றறைத்து கூக்குரலிட்டும் தொடர்ந்துவரத்தக்கதாகத் தன்சிறுனாக்கடந்து தினைப்புனத்தை நோக்கிவருவதைக் குமரராயகன் தெரிந்தவுடன் அவர்களுக்குத் தமது கிசதரிசனையைக் காட்டாமல் மறைத்து வேதங்கள்வெராகவும் சிவாகமங்கள் அடிமரமாகவும் தருமசாத்திரம் கலைஞானங்களும் கிளைகள் இலைகள் தளிர் மலர் பிஞ்சு காய்கனியாகவும் இத்தகைய சிறப்புகளைப் பெற்றிருக்கும் வேங்கைமரக்கோலம் கொண்டு குளிர்த்த நிழலைப்பரப்பிக் கந்தழர்த்தி நின்றார். அப்போது வேடராசனும் அதிகசந்தோஷத்துடன் திவிரமாய்தன்புத்திரி காவல்கொண்டிருக்கும் கொல்லையைச்சேர்ந்து தன்குலம் நீழேகாலம் புசும்பெற்றோங்கும்படியாக எழுந்தருளியிருக்கும் பதிவிரதாசிரோமணியைக்கண்டு தாயே மிகவும் பசித்திருக்கின்றனையோ வெனப்பாராட்டித் தான்பதப்படுத்திக்கொண்டுவந்த வள்ளிக்கிழங்கு தினைமாதேன் திரட்டுப்பால்மதுமிசூத்த பழவகைகளாதிபாகிய தின்பண்டங்களைக்கொடுத்துத் தினைப்புனத்தைப் பதனமாகப் போற்றி யிருக்கும் படிக்குச் சொல்லித்திரும்புகையில் பக்கத்திற் றழைத்தோங்கி நிற்கும் வேங்கையைக் கண்டவுடன் அதிசயித்திருக்கின்ற போது அவனுடன் வந்த கொலைத்தொழிலையுடைய கடினசித்தராகிய வேடரும் பார்த்துப் பிரமித்தவர்களாய் இதுபரியத்தம் நாம்வரப்போகவிருக்கின்றனம், இந்தமரத்தைக் கண்டதுகிடையாது, நூதனமாகத்தோன்றுகின்றதால் இதனால் சிலதிங்குகள் நேரும்போலக்காணுகின்றது, ஆதலாற் சூரியகிரணங்களை யடக்கித் தழைத்திருக்கும் வேங்கைமரத்தைஇந்த நிமிஷத்தில் முறித்தெறிவோம் வேருடன் பறித்துத்தள்ளுவோம், கோடாலியினால் கரணையாடுவோம், துரிதமாய் எதைக்

கொண்டாவது அதப்படுத்திப்போவது உத்தமமென்று பலபலவிதங்களாகப் பேசி மேலிமே தீயனாவிலக்கி அரசன் தன் குமாரத்தியினது முகத்தைப்பார்த்து, அம்மணி பரிமளமிருத்தபுஷ்பங்களை விரித்து வேங்கைமரமொன்று புதிதாய் இதோகாணுகின்றது, இதுவருங் காரணமென்றே உண்மையாகக் சொல்லக்கடவாயெனக் கேட்டமாத் திரத்தில் அம்மைபயந்து அப்பனே இத்தமரமவந்த ஹேது எனக்கொன்றுந்தெரியாது, மாயமாக விருக்கின்றது, நேற்றைத் தினமில்லாதது அதிசயமாகத்தோற்றியிருக்கின்றதெனத் திருமேனியும் மனமும் நெஞ்சும்படி இதுதவிர எனக்கு யாதுத்தெரியாதெனப் பேசியதைக்கேட்டுப் பிதாவானவன் பரிவாய்த்தாயே அச்சப்படவேண்டாம்; நீதனிமையாக இவ்விடத்தி லிருக்கிறபடியால் அழகாய்ப் பூத்திருக்கும் வேங்கைமரமானது உனக்குமலர்களைப் பறித்துக்களித்துக்காலங்கழிக்க வுபயோகமாகவிரும்பும், ஆதலால் பயமில்லை. கிளிகள்முதலான ஜந்துக்களைக்கிட்டவொட்டாமல் ஞாபகமாய்ப் பார்த்திருமெனக் கட்டினையிட்டுவெடர்களுடன் திரும்பித் தன் இருப்பிடத்தைச் சேர்த்திருந்தனன்.

இவ்விதமாக அவர்கள் மறைத்தவுடன் கொல்லைக்கருகில் வேங்கையுருக் கொண்டுமின்ற சுப்பிரமணியக்கடவுள் அங்கோலத்தைமாற்றிப் பழையபடியே மன்மதனிலும் அதிக சுத்தரமுள்ள மாணுடவடிவைத்தாங்கி வேடராசபுத்திரிக்கெதிரிலின்று காமக்கவலைவிலகப்பட்டு வாடுகின்றவனைப்போலப் பலநடனங்களைக்காட்டி நகைமுசமுடையவராய்க் கரிய அளகபாரத்தினைபுடைய வள்ளிநாயகியாருக்குச்சமீபத்திற்போய் அவரிடத்திருக்கும் ஆசைப்பெருக்கினால் இதனைச்சொல்வதாயினர். கோங்கரும்பையொப்பக்குவித்து பொற்குடத்தைப்பறித்து விம்மித்ததும்பித் தேமல்பரத்திருக்கும் தனபாரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றருற்பாவாய் தயையெய்துகேட்பையாக, உன்மங்களகரமாகியவடிவின் பொலிவையும் குணதிசயங்களையும் கேள்விப்பட்டு வெகுதூரத்திலிருந்து மிகவும்வருத்தி உன்னைநாடி யிவ்விடம்வந்தேன், இனி உன்செந்தாமரை மலரையொத்த திருவடிகளல்லது வேறுகதியில்லை, எக்காலத்தினும் உன்னைப் பிரியவறியேன், சற்றுமிடைவிடாமற் கலந்து குலவியிருக்க விரும்பினேன் மாவடுவைப்போலப் பரத்தோடியிருக்கும் விழிகளையுடைய பெண்ணமுதே ! தீனனாகிய யான் உன்னைவிட்டுப்போகவுத்துணிவேனோ, அப்படிச்செய்ய யத்தனப்படினும்மனமொருமித்துநிற்குமோ, உடலைப்பறித்து உயிர் தனித்திருக்க வல்லதோ, இக்காரணங்களைவிரித்துவிரித்துப்பேசவுமேண்டுமோ; மின்னலை யொப்பக்காட்டிமறையும் மெல்லிய ஷ்டையையுடைய பேதாய் மைதிரிந்து வேலைப்போலக்காட்டும், உனது கூரியகண்களாற் கவலையிற்றிட்டு வாடித்தனைக்கின்ற அடியேனுக்கு கிருபாநோக்கக்கடையையாவது காட்டாமல்தாழ்க்கலாமோ; இதையென்றிப் பிழைக்கும்மார்க்கம்வேறுண்டோ, இந்த அபரீயகாலத்திற் சற்றுத்தயையெய்து தனது திருக்கரத்திலிணந்து ஊசலாடும்வ்வுயினாக் காக்கக்கடவாய். தருக்களடர்த்திருக்கும்மலைச்சாரலிலவாரும் வேடமின்னே நீ களித்து நீராத்யோக்கியமாளா சுனையாய் மனவெழுச்சிபெறத் கொங்கைகளினிடத்தின்பூசும் பரிமளமிருத்த சாந்தமாய்க்கறுத்து நீண்டிருக்க

குங் கொண்டையினிடத்திற் சொருகவல்ல சுகந்தங்களைவீசும் புதியமலராய் நுப்பெற்று உன்னைச் சேர்ந்து மகிழ்ச்சிபெற்றிருக்கும் பாக்கியத்தைப் பெறும்போனேனே, விரகாக்கினிமேலிட்டுத் தேகத்தையும் மனத்தையும் சுட்டுக் கொளுத்துவதினால் மிகவும் வாடுகின்றேன். உனது கிருபைக்குப்பாத்திரமாதற்பொட்டு இனிசெய்யவேண்டுங் கருமமென்றோ யாதுத்தோன்றவில்லை. அதைக்காட்டுவாயாகில் மனோபீஷ்டப்படியே நடத்தக்கூத்திருக்கின்றனன். ஓ பெண்கள்கொமணியே! இது என்னவாயியம் திங்கசார்த்தூலங்களாயிய கொடியஜந்துக்கள் சஞ்சரிக்குமித்த ஆரணியத்தில் அபலமாகிய திளைப்புநத்தைப் போற்றிவருவது தம்மையொத்த பெண்கள்கொமணிக்கடாது அடாது, மிகவும் ஈனமாகக்காணுகின்றது 'என்கண்ணே! ஆவியே! கிருபையுற்றுப் பின்பற்றிவருவாயாகில் கஜேந்திரசம்பத்தையுடைய பொன்னுலக வாழ்வைப் பெற்றிருக்கும் அரம்பாஸ்திரீகளைவரும்வணங்கி வேண்டியதொண்டுகளைச் செய்து போற்றிவரவும் தெய்வபோகமுற்றும் தாமே அனுபவித்துக் களித்திருக்கவும் வைப்பேன். இஃதென்றியும் மனத்தில் விருப்புற்றவைகளைத் திருவாயைத்திறந்து சொல்லுவாயாகில் எத்தகையதாயினும் அவற்றை இந்த நீமிடத்திற்கேழித்தாவலலேனென்று இவ்விதங்களிற் பற்பல இனியசொற்களைப்பேசிக் காமலாநிபினுனுண்டாகும் வருத்தங்களைக்காட்டிக் கரங்களை நீட்டிப்பங்களைத்திறந்து நகைமுகமுடையனாகக் கெஞ்சுகின்றனர். அப்போது வேடராசபுத்திரியானவர் அவ்வாக்கியங்க ள்ளைத்தையுங்கேட்டுக் குறிப்பாய்க் குமார்க்கடவுள் மனக்கருத்தை நிதானித்தறிந்துகொண்டு இவர் வடிவின் பெருக்குங் குணநிசயங்களும் கொஞ்சிப்பேசும் வார்த்தைகளின் குரளிச்சியும் வெருவேர்த்தியாக விருக்கின்றனவென்று தம்மனத்திலெண்ணி நாணமிகுதியி னுற்றலையையிறங்கி இவ்வித மறுமொழிகளைப்பேசுத்தொடங்கினர்.

நாணிழிசுலமாயிய வேடர்ப்பாவையாரும், உனது வடிவின்சீரையும் நடை றொடிபாவளைகளையும்மார்க்குமிடத்தில் இராசகுமாரானாகவும் புலனங்களைத் தையும் பாதுகாத்திரட்சிக்கும் முதல்வனாகவும் காணுகின்றது. அத்தகைய சிறப்பினைப் பெற்றிருக்கின்றதேவரீர், ஈனகுலத்தளாகிய என்னைத்தழுவநீனை ந்துகாதனவாகியவார்த்தைகளைத் தயிரியமாய்ப் பயமற்றுப்பேசுவது பழியல்லது நன்மார்க்கத்துக்கடுப்பதோ? "கதிர்களைவிரித்துச் செழித்திருக்கின்ற திளைப்புநத்தைப்போற்றி மிகவும் அருகியாயிருக்கின்ற குறப்பெண்ணினிடத்தில் உலகங்களைப் பரிபாலனஞ்செய்யவல்ல தம்மையொத்த இறைவன் உள மயங்கிக்கருத்தழிந்து பித்தனையோப்பப்பேசிக் கலவியையிச்சித்து வழக்காடுவது நியாயமன்று. வீரத்தன்மைபொருந்திய புலையானதுபசிப்பினியினால்வாடு மாயினும் அற்பமாகிய புல்லைத்தின்ன நினைப்பதுண்டோ? என வள்ளிநாயகியார் இவ்விதங்களாகப் பற்பல நீதிமார்க்கங்களை விரித்துக்காட்டி நின்றனர். அப்படி. பேசியகாலத்தில் எமதன்னைமனம் திகெட்டுப் பயங்கொள்ளும்படி. வேடர்திரண்டு குறிஞ்சிப்பறைகளையும்பம்பைமுதலிய வாத்தியங்களையும் முழக்கிக்கொண்டு சூழ்ந்துவரும்படி அரசன் தன்பதியைக்கடத்துவருகின்ற ஆடம் பரங்களைத் தெரிந்தமாத்நிரத்தில் வள்ளியம்மை தேகமுற்றும்வியர்க்க நடு

நடுங்கி மனம்நிலைபெறாமல் வருந்தித் தரங்களைப் பிசைந்துகொண்டு எழுநூ நாயகன் திருமுகமண்டலத்தைப்பார்த்து ஐயனே கொலைத்தொழிலையே முக்கியமாகவெண்ணி நடாத்தும் தீயசெய்கைகளையுடைய வேடர் மிகவும் கொடியர் முன்பின்யோசிக்கும் தாட்சணியமென்பது அவர்களிடத்திலுடையது. ஆதலாற் சற்றும்தாழ்க்காமற் றுரிதமாய் இவ்விடத்தை நீங்கி யோடித்தப்பிப்பிழையுமீ; இது தருணபேதம் போம்போமென்று பரிவாரப்பெயிபு அன்பின்காரியங்களைத்தெரிந்தவுடன் முருகனுக்கு மனம்பூரித்து பெண்ணாகியே பயப்படவேண்டாம் உனதெண்ணப்படியே செய்வோமெனச்சொல்லித் தேசாதேசங்களெங்கணும் புகழ்த்துப்போற்றத்தக்க சைவசமயத்தை யனுசரித்து நடந்து கொள்ளவல்ல விருத்தசக்தியாகவேடங்கொண்டு அதிக ஆரவாரங்களைக்காட்டி அதட்டி உருட்டி கெட்கவில்கொட்டி நிருங்களைத் துபத்திகொண்டிருக்கின்ற வேடர்களெதிரிப்போய் அரசனைக்கண்டு பரிபூரணகடாட்சத்தைப்பாலித்துக் காத்திற்பற்றியிருக்க பைரிலிருக்கும் திருநீற்றை யிருவிரல்களினாலேடுத்துச் சிவபிரானே யிரட்டிக்கக்கடவனெனக்கொடுத்து, ஒ வேடர்பெருமானே! சென்றசென்றவிடங்களில் சகலவெற்றிகளையும்பெற்று சயசாலியாய்ச் செல்வச்சம்பந்தையனுபவித்து நீநீழிகாலம் வாழக்கடவாயென பற்பல வாழ்த்துகளைச்சொல்லி ஆசிர்வதித்தபோது வேடர்பெருமான் தன்கூத்திற்பெற்ற விபூதியை நெற்றியிற்சாத்தித் துரிதமாய்த் தன்முடி குமரநாயகன் பாதகமலங்களிற்படும்படிக்குத் திர்க்கதண்டம் சமர்ப்பித்துச் சுவாமிகள் வயது முதிர்ந்த விருத்தராய் காடுமுத்த இந்தப்பருவத்தைத்தேடிவந்தது நானும் எங்கள் முன்னோர்களும் செய்ததவமாகும். ஆதலால் தேவரிருக்கு விருப்பமாகிய வஸ்துக்களேதேனு மிருக்குமாயின் தயையெய்து சொல்லவேண்டும. இந்தநிமிஷத்திற்றருவித் துக்கொடுப்பேனெனப் போற்றுகையில் சரவணபவன் அவனிடத்திற்பரிவாய் வேடர்மரபிற்குந்த மகாராசனே தேட்பிராக வயது முதிர்ந்து சரீரம்தளர்ந்து வந்தவிடத்தைத் தேடியிருக்கும்பருவமுடைய எனக்கு நீயென்ன கொடுக்கப்போகிறாய் நமக்கொன்றுத் தேவையிலலை அப்பா! கமதுவரவின் காரணத்தைக்கேட்பாயாக.

இந்த வள்ளிவரையினுதித்து உங்களைவருக்கும் பிடியாகவருக்கின்ற சூமரியைக்கலந்து இக்காலத்தில்கேர்த்திருக்கின்ற மனமருட்டி நிவசத்தக்கதாக எக்காலமும்அதிற்படிந்து இன்பக்களிப்பை யனுபவித்துச் சவுக்கியமாகவிரும்புக விருப்பமுற்று நெடுஞ்ராதத்தினின்று வருத்திவகையாய்வந்தனம், அப்பேறு நாக் குக்கிடைக்குமாயின் அதுவே நீளமக்குச்செய்யவேண்டும் உபகாரம், உன்னையொத்தவனுக்கு வேறுமொருபொருளைத் தரவேண்டுமோவென்று தவத்திற்திறந்த முதியராகவந்த முருகன் விலைடையாகச்சொன்னவிஷேஷத்தை வேடர்ராசன் உண்மையாகக்கேட்டவுடன் கல்லகாரியம் தேவரீர் கோரிக்கையின்படிக்கு அந்தக்குமரி தீர்த்தத்தில்முழுதி உம்முடைய விஷ்டத்தினைய முடித்துக்கொண்டு என்பெண் தனித்திருக்கின்றனள், பெரியவளே! அவளுக்கும் துணையாகவும் அடிக்கடிக்குவந்து விசாரணைசெய்து போகவெண்டுமென்ப போற்றுவதற்குரிய வினாமிஷம் அழகாமிருக்கின்றது,அவ்வாறே செய்யப்புகாத்

திருக்கின்றனனெனச் சம்மதித்துக்கொண்டனர். அரசனும் அதிகசந்தோஷத்
துடன் குமாரத்தியிருக்கின்ற கொல்லையைச்சேர்த்து திணைமா கிழங்கு தேன்
கனிவகைகள்முதலிய வேண்டெவையனைத்தையும் வழக்கப்படிக்குக்கொடுத்
துத் தாயே இந்தப்பெரியவர் குமரிதீர்த்தமாடவந்திருக்கின்றனர். உனக்கும்
சகாயமாகவிருப்பொனத்தெரிவித்து அவர்களிருவரையும் அத்தலத்தில் நிறுத்
திப்போட்டு வீரகண்டைகலிக்கும் பாதங்களையுடைய மறவர்பெருமான்
தன்பரிசனருடன் திரும்பிப் பதியைச்சேர்த்தனன். அவர்கள் மறைந்தவுடன்
முதியவர் வள்ளியம்மையைப்பார்த்துப் பெண்கள்கிராமணியே ! என்னசெய்
வேன், பசிப்பிணிவருத்துகின்றது, நிலைத்து நிற்கக்கூடவில்லை, களைத்துவரு
கின்றது, எதனையாவது கிஞ்சித்துச்சாப்பிடாவிடில் மோசம்வரும்போற்காணு
கின்றதெனப் பரிபவப்பட அதைக் கண்டவுடன் எமதன்னைக்கு மிகவுமிரக்க
முண்டாகிப் பெரியவரே பயப்படவேண்டாமென் றுதறித்துத் திணைமா தேன்
கனிகளைநீட்டியபோது கபடசந்தியாகியானவர் ஆவனுடன் கரங்களையேற்று
வாங்கிக்கொண்டு துரிதமாயுண்டு அப்பாற் பகிதணித்ததாயினும் வெய்யிலில்
கடந்துவந்த வேஷ்டையினாலும் உதரவங்கிப்பெருக்கினால் கெஞ்சலாந்திருந்த
போது மாவை மிகுதியாகத்தின்றதினாலும் கண்டடத்திலடைத்துக்கொண்டு
வருத்துகின்றனன், நீர்விடாய்ப்பட்டு மூர்ச்சிக்கவருகின்றது, இதற்கென்ன
செய்வோனென மிரண்டுவிழிப்பதை வேடர்பாவையறிந்தவுடன், ஓதவகிளோஷ்
டரோ! காலதாமசஞ்செய்யாமல் இத்தமலையைத்தானடி யிதற்கடுத்துக்காட்டும்
ஏழுகுன்றுகளைக் கடந்துபோவிராகில் மதுமிசூத்த நீர்ப்பெருக்கையுடைய
ஒருசுளையிருக்கின்றது, திருத்தியாய்வேண்டியமட்டுஞ்சாப்பிட்டுவருவீரெனச்
சொல்லினர். அப்போது அவர் தனுப்பாணியாகிய வேடர்பெருமான்மனத்
துக்கினிய பெண்ணை தாகத்தினிற் சோபிக்கின்றதுமல்லாமற் றள்ளாதகிழவ
னாகவிருக்கின்ற நாள் பருவதங்களின் மத்தியிலுள்ள வழியை எப்படிக்கண்டு
பிடிக்கப்போகின்றேன். மேலும் முன்பின் இவ்விடம்வந்திருந்து பழகினவனு
மல்ல ஆகலால், நீ பாதங்கள்வருந்துமென்று தாழ்க்காமற் றுரிதமாய் என்னு
டன்வந்து சுணைகளைக்காட்டித் திரும்பிவிடு யென்று சண்முகங்களைமறைத்து
விருத்தவேடத்தைத்தாங்கி எதிரில் பாசாங்குகளைக் காட்டிநிற்கின்ற கள்ளன்
சொல்வதை வள்ளியம்மையதார்த்தமாக நம்பியிரங்கினவராய்ப் பரணைவிட்
டிநங்கிச்சுவாமி! வாரும்வாருமென்று தான்முன்னதாகவழிகாட்டியழைத்துப்
போய்க் குன்றுகளைத்தையுங்கடந்து குளிர்த்தசலப்பெருக்கையுடைய சுளை
யைக்காட்டியபோது விடாய்த்தவனைப்போல இருகரங்களினாலும் புனலை
வாரிவாரிக்குடித்து அகமுகமலர்ச்சியுடன் தேவிலையக்கிருபையாகப்பார்த்து
இதனைச்சொல்லுவதாயினர்.

ஓ பெண்கள்கிராமணியே ! உதரத்தைக்கொளுத்திப் பிராணனைவருத்
திச் சரீரத்தைச்சோரச்செய்து வருத்திப் பசிப்பிணியைத் தவிர்த்துத்தாக
சாந்திக்குச் சுத்தோதகத்தையுங்காட்டிநீர்விடாயைத்தணித்தனை; இத்தகைய
பேருதவிகளைச் செய்தபோதிலும் இன்னமும் நமது மனத்தளர்ச்சி நீங்க
வில்லை; மேகத்தைநீங்கித்த கரியகூட்தலையுடைய மின்னே! என்னாவியே! அடி

யேன்கொண்டிருக்கும் மோகக்கவலையையும் தணியச்செய்து ஆதரிப்பீரா கில்நமக்குச் சம்பவித்திருக்கும் குறைபாடுகளனைத்தும் முற்றுப்பெற்றதாகக் களிப்போமென்று சலனமற்ற விருத்தசங்கியாசி மிகவும்வருந்தி மதியங்கியிரு கரங்கையுஞ்சேரக்குவித்துக் குறையிர்த்து எதிரில்லின்றனன். அதைக்கண்டு சுகந்தபரிமளங்களைவிடும் நறுமலர்களை யணித்திருக்கும் அளகபாரத்தையு டையசங்கைகதைத்துப் பெருமூச்செறிந்து நடுநடுங்கிச்சிறி மாறுத்தரங்கொடு ப்பதாயினள். நற்கதியிற்சேர்க்கவல்ல சிறந்ததவவேடத்தைப்பூண்டிருக்கின்ற முதியோ! மதிமருண்டு தகாதவார்த்தைகளைப்போசினீர். ஐயோ! உமது சூனாசிரசயங்களை யோசிக்குமிடத்தில் எப்படியிருக்கின்றதென்னில் யாவ ருக்கும் மதுமயிருத்த பாலப்போலக்காட்டிச் சாப்பிட்டகாலத்தில் அவர்க ளுயிரைவாட்டும் விஷத்தினும் கொடுமையாகவே தோன்றுகின்றது, பட்சிகள் மிருகங்கள்சேரவொட்டாமல்தினைப்புனத்தைக்காவல்கொண்டிருந்தஎன்னைக் குற்றமற்ற தவங்களைப்பெற்ற முதியரைப்போலவந்து ஏதோ சிற்சில இரக்க மோழிகளைக்கூறியவாழ்ந்து நெடுஞ்ஞாங்கொண்டுவந்து எம்மை ஆலிங்கனஞ் செய்யவிரும்புந் து நினைத்தற்கரிய தகாதகாரணங்களைக் குறித்துக்கெஞ்சிக் கரங்களைக்கூப்பி எதிரில்மறித்தூறிப்பதுஉம்மையொத்ததவத்தருக்குரீதியோ! உம்முடைமு மாறுபட்டசெய்கைகளிற் றிந்தினைமும்மவராகிய வேடருக்குத் தெரியுமாயின் கம்பிருவருக்கும்ஹரிதமாய்க் கொடியதீங்குகள் நெருவதற்கைய மில்லையே, சங்கைப்போல வெண்தந்திகையையுடைய முதியோ மிவ்வா யில் கன்னெறிகளே யஹாரித்துவந்த உரிபட்டத்திற்சுற்றும் கல்லுணர்ச்சியைக் காணேனென்கீர்விருத்ததுகங்காலத்தைக்கூறித்தீர்,இதனாற்பிரயோசனமொன்று மில்லை. இழிருவத்திப்பற்றத்த என்னிடத்திச்சைக்கொண்டு பரித்தியங்கொண்ட வரைப்போலவாயில்வந்தவைகளைப்படுத்தற்குகின்றிதே! இதைப்பார்க்குமிடத்தில் விஸ்வோடர் டரபுத்த தீபதபழிபொன்றைகாட்டத் துணித்திருப்பதாகக் காணுகின்றது, காண்காவல்கொண்டிருத்த தினைப்புனத்தினிடத்தி லொருவரு மில்லாமையால் மிருகங்கள் பட்டிக்கூட்டங்கள் ளனைத்தும்சேர்ந்து முதிர்ந்த சுதிர்களனைத்தையும் கூறித்துக்கொண்டு போவதன்விப் பயிரையும் கன்னபின் ளாப்பட அழித்துப்போய்விடுவர்; என்பிதா அதைப்பாரப்பாரானல் கோபித்துக் கொள்ளுவார், ஆதலால் பேச்சுக்கற்ற கீழ்த்தவத்தகோ நீர்சுற்றும் இவ்விடத்தில் கில்லாமல்நடந்துவிடும், நடந்துவிடும் அல்லலுவந்தகதியைப்பட்டுக்கொள்ளும், சற்றுத்தாழ்த்தாமல் காள் விரைவிற்போய்க் கொல்லையைச் சேருவேனென்று தூறிக்கொண்டு வள்ளிநாயகியார் வேசமாய் நடக்கும்போது பாலகப்பிரமணி யக்கடவுள் இலக்குமியையொத்த பெண்கொடியின் மனவுறுதிக்குமெச்சித் திகைத்தவராய் இவிரியென்ன சொப்பீவோமெனச் சற்றையோசித்து ஒருகிளைடி கொண்டு ஒப்புமையற்ற முன்னவாகிய விராயகமூர்த்தியைக்குறித்து மீறிப் போகின்ற இக்கன்னிகையினெதிரிலெழுந்தருளித்தடைசெய்யவேண்டுமெனப் போற்றினர். அக்காலையில் தம்பியினிடத்திற்பரிவாய் அவர்கோரிக்கையின்படி பருத்த தேகத்தைப்பெற்ற மதயானையின் கோலங்கொண்டு கடலைப்போலி னைத்து திசைகளதிரயிட்டுப்பருத்து நீண்டிருக்கும்துதிக்கையைநீட்டி. மரங்

களைவேருடன்பறித்துவழியையடைத்து அழிவுந்நபாதத்தைக்காட்டிவள்ளிநாயகியாருக்கெதிரில்வந்தனர். அனைக்கண்டவுடன் என்னசெய்வெனென மனம் கலங்கிநடுங்கித் தேகமூற்றம்வியர்க்க மதிமருண்டு யாதோருத்தவியையுந் காணுதபடியால் சரோவனத்திரும்பி கைகாலுதறவெடுக்கத்தக்கதரக வேகமாயோடிவந்து தவவேடத்தைக்கொண்டிருக்கும் குமரநாயகன் பக்கவிற்சேர்ந்து சுவாமிஜிதோ மதயானை துரத்திவருகின்றது அதன்வசப்பட்டு மாணடுபோகாதபடி இத்தருணத்தில் அடியேனிடத்திரக்கமுற்று அதைத் துரத்திக்காகக் கக்கடவீர், நீர் குறித்தபடிக்கெல்லாம் சம்மதப்படுவேன் சம்மதப்படுவேனென்று பின்புறத்தில்வந்து முதுகைத்தழுவிக்கட்டியினைத்திருந்தனர்.

கேட்டாகளோ! சவுனகாதிரிவிகளே! இத்தத்திருவிளையாடல்களை என்ன சொல்வேன் முன்னந்தெய்வயானையை மணந்து மருப்பையொத்த ஸ்தனபாரங்கள் அழகியதிருமார்பிற நினைக்கும்படித்தழுவி யின்புற்றிருந்தவர் இப்பொழுது பிடிநடைவாய்ந்த குறப்பாவையினது பொன்னங்கலசங்களைப் போன்றகொங்கைகள் முதுகினிடத்திற்குக்கியபோது வயிரத்தம்பத்துக்கொப்பாககின்ற பாலசுப்பிரமணியமூர்த்திக்குத் தேகம்பூரித்து உள்ளங்குளிர்த்து திருமுகமண்டலத்தைச் சற்றுத்திருப்பிப் பெண்கள்கிராமணியை பயப்படவேண்டாம், யானையைத் துரத்திவிடுவோம் மனச்சஞ்சல மற்றிருக்கக் கடவாயென்று பற்பலவார்த்தைகளைச்சொல்லி ஆதரித்துத் தந்திமுகத்தென்தையைத்தியானித்து வந்தனைகளைச்செய்துவழுத்தித் தேவரீர் தயையசெய்தெழுந்தருளிய காரணத்தினால் மனத்தைப்பிடித்தலைத்திருந்த கவலையைப்போக்கினென்மங்கையும் என்னிஷ்டப்படியே சம்மதமாகச்சேர்ந்தனர், எமதிறைவனே உமதிருப்பிடத்துக்குத் திரும்பக்கடவீரென்றிரந்து நின்றனர். விராயகமூர்த்தியுத்தம்பியினிடத்திற் றயையசெய்துமறைந்தனர், பின்புசரவணபவன் வள்ளியம்மையைத் தழுவிக்கொண்டுபோய் ஒருபூங்காவைச்சேர்ந்து உள்ளமூர்த்தேகமும் பூரித்துக் களிக்கத்தக்கதரகக் கலத்தின்புற்றுமனமகிழ்த்வராய் அவளிடத்திற்குணையுற்றுச் சமூதியிலமறைந்து வயிரமுடிகள் கவித்திருக்கும் சண்முகங்கள் பூரணச்சத்திரோதயங்களைப்போலப் பிரகாடுக்கவும் துவாத்சாதித்ததரையொப்பப் பன்னிருமகரகுண்டலங்கள் செவிகளினிலங்கவும் நவரத்தினமயமாகிய வாகுவலயங்களைப் பூட்டியிருக்கும் பன்னிருபுயாசலங்கள் கம்பிரமாகக் காட்டவும்முப்புரிதூல்புரளும் விசாலமாகியமார்புமலையையும் தண்டைகிலம்புரித்துக்கொஞ்சும்திருவடிகள் தாமமைமலர்களையுமொப்பக்காட்டவும் வெற்றிவேல்தனு சக்கரம் கதைமுதலிய படைகள்வீளங்கும் காதலங்களைக்கொண்டு பொன்னையொத்த கண்களையுடைய கலாபத்தைவிரித்து நடிக்கும் மயில்வாகனத்தின்மீதி லெழுந்தருளிக் குறமகள் தேத்திரோற்சவமாகத் தரிசித்துக் களிக்கும்படியாகப் பாலசுப்பிரமணியன் காட்சித்தனன், இத்தகைய மங்களகரமாகிய திருக்கோலத்துடன் வேலாயுதமூர்த்தி தனக்கு எதிரில்கிற்குங்காட்டியை வள்ளியம்மைதரிசித்தவுடன் விழிகளில் ஆனந்தவாரிபெருகத் தேகம்பூரித்து மனமகிழ்ச்சியுடன் மும்முறைவலம்வந்து பலமுறைதிருவடிகளிற் பணிந்து கரங்களைக்கூப்பிக்கொண்டு மெய்ப்பத்தி விசுவாசத்துடன் விசாகப்

பெருமாளுடையபெருமைகளையுங் குணதீசயங்களையுமெடுத்துப் போற்றிப் போதவாரியிலழுத்தி உடல்முற்றும் கம்பிதப்படக் கூத்தாடிப்பெறுதற்கரிய சுகத்தைப்பெற்றவளாய் இந்தப்படி விண்ணப்பஞ் செய்யத் தொடங்கினள்.

க்யஞ்சோதிமயமாய்ச் சர்வத்தரியாமிவாய்ச் கோடிசூரியப் பிரகாசம்பொருந்திய வெற்றிவேலைத் தாங்கியிருக்கும் எமதிறைவனே இக்காட்சியை முன்னமேகாட்டி நாயினேனைத் தொண்டுகொண்டு உமதிஷ்டப்படியே போகபாக்கியங்களை யனுபவித்துக் களியாமல் இதுபரியந்தம் பலநடனங்களைக்காட்டி விண்காலத்தைக் கழிக்குங் காரணமென்றே ! பேதைநாயகியாயன்பெண்ணதியினால் தமது பெருமைகளைக்கண்டநியாமல் பலகுறைபாடுகளைச்செய்தேன், அவைகளைத்தையும் திருவுளத்திற்பாராட்டாமல் க்ஷமித்திரட்சிப்பது உமது பாரமாகும் இன்றுமுதல் நாயினேனை வழியடிமையிற்சேர்த்து ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்று திருமேனிருநெடுங்க பலவகைகளிற் போற்றுகையில் குமார தேவர் பரிவாய் அவனிடத்திற் கடைச்சவீட்சனியத்தைச் செலுத்திப்பெண்ணாசியே ! நீ முன்னம் என்னனை சகோதரரும் எனது மாதுலருமாகிய பூவிஷ்ணுவாசுருமகளாய் நம்மைச்சேர்த்துகளிக்கும் விருப்பத்தைக்கொண்டு அளவற்றகாலம் கடினமாகிய தவங்களைச்செய்தபோது நாமெழுந்தருளிக் கடைச்சித்தப்படியே இத்திருவவதாரத்தில் உமக்கு அணுக்கிரகஞ்செய்யவந்தனம், மேலும் நம்மைக்குறித்துப்பேசிய வாசகங்களனைத்தையும் தோத்திரங்க ளாகக்கொண்டனம், மனம்வருந்தாமற் சந்தோஷித்திருக்கக்கடவாயென் றுதரித்துத்தழுவிப் பரிபூரணகடைச்சத்தைப்பாலித்து வேடர்பாவாய் நீ இவ்விடம் வந்து பொழுதாயிற்று, தினைப்புனத்தைக்காக்கும்படி நீ முன்னேபோகக்கடவாய் நாமும்பின்பற்றிவருவோமெனத்திருவாய்மலர்த்தருளினர். பின்பு வள்ளி நாயகியாருக்குஅதிகமகிழ்ச்சியுண்டாய்மீட்டும் திருவடிகளிற்சேவித்து விடை பெற்று மனமும்விழிகளும் கணவனிடத்திநிடக்க அரிதிற்போய்த் தினைப்புனத்தைச்சேர்ந்து பழையபடியே பாணிலேறிக் கவணைத்திருக்கரத்திற்கொண்டு பட்சிகள் மிருகங்கள் மாறியோடத்தக்கதாக ஆயாலோட்டியிருந்தனள், அத்தருணத்தில் அடுத்தகொல்லையிற் போற்றியிருந்த பாங்கியானவள் சிலசந்தேகப்பட்டுத் தலைவியிடத்துக்கு மெல்லவந்துசேவித்துச் சிலபோது வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்து மனமும்தோற்றமும் கடைகொடியாவனைகளும் பேச்சும் கருத்தும் மற்றகாரணங்களனைத்தும் வேறுபட்டுக்காட்டுவதைக் குறிப்பாய்த் தெரிந்து அதற்குடேத் விளைவையும் நிதானித்து பாங்கியானவள் தலைவியைப் பார்த்து இதனைவினவுவதாயினள் ! நாயே இத்தினைப்புனம்பட்சிகளினாலும் மிருகங்களினாலும் அழிந்துபோகும் படியேவிட்டுத் தனிமையில் நீரொவ்விடத்திற்போயினீர், சொல்லுமெனக்கேட்டபோது தலைவி மிகவும் நானினவளாய் அடிதோழி வெப்பத்தினாற் சகிக்கப்படாமற் சனைபிற்படிந்து நீராடிவரப் போயிருந்தனனென மறுமொழித்தபோது, தோழிகைத்து நல்லகாரியம் நீர்பேசியது வெகுநேரத்தியாக விருக்கின்றது மையிட்டுக்கறுத்துக் காதளவு மோடியிருக்கும் விழிகள்சிவக்கவும் கொவ்வைக்கனியினும் பிரகாசித்திருந்த அதரம் வெளுத்துக்காட்டவும் சரீரம்வாட்டமுற்று விரயக்கவும் பொற்

கலசத்தையொத்த கொங்கைகள் பசலைமூடி விம்மவும் கரங்களிற்பதியப் பூட்டியிருந்தவலையல்கள் தளர்ந்துகலிக்கவும் இத்தகைய மாறுபாடுகளைத் தரவல்லகளை எத்தலத்திலிருக்கின்றது காட்டக்கடவாயென வினவியபோது பாங்கியைக்கோபித்துப்பார்த்து என் பிரணபதமாகியதோழியென்று உன்னை நினைத்து நம்பி நானிவ்விடத்திலிருக்கும்போது மெல்லவந்து என்னிடத்திலே தோலிருற்றங்களைக்கற்பிக்கவெண்ணினை; இதைப்பார்க்குமிடத்தில் மிகவுங் கடினசித்தமுலையவளாகக்காணுகின்றது, சற்றுமிகக்கமற்று இப்படியெல்லாம் பேசவையோவெனப் பிணங்கி இவ்விதங்களாகத் தலைவியும் பாங்கியும் வரதாடிக்கொண்டிருப்பதை முன்னம் வெங்கைமரமாககின்ற கிவசப்பிரமணிய தேவர்கண்டு இது நல்லதருணமென்றெண்ணி ஒருநிநுவிளையாடலைச்செய்ய உத்தேசித்துத் துரிதமாய்ச்சல்லடையுமிடத்துத் தட்டியைக்கட்டிச் சிகையைக் கோழிமுடித்து அதைச்சூழ்வா மயிற்பிளியைச்செருகிப் பலகறைத்தாழ்வீடத் தைச்சுற்றி அடிகளில் மித்யடிகளைச்சேர்த்து விலைவினைத்து காரியையமாட்டி பிடக்கரத்திற்கொண்டு வலக்கரத்தில் பாணத்தைப்பற்றிக் குறிபாகப்பூட்டி அரையிற்குரிய வாளொன்றைச் சொருகினவராய் வேட்டையாடி வருகின்ற வளைப்போலப் பலதிசையினும் விரிகளைச்செலுத்திப்பார்த்து அதட்டிக்கொண்டு பாதங்கள் கிவக்க வெகமாய்வந்து காந்தள் மலரினுஞ்சிவந்து மெல்லிய வாக்ககாட்டும் கரகாலங்களைப்படைத்திருக்கும் பெண்களே நானசெலுத்திய பாணத்தில் தேகமுற்றுங்காயப்பட்டு உற்சவபெருகப் பேழ்வாயைத்திறந்து இடியைப்போலவீதிட்டு ஓய்ந்தகடையுட னொருமையானது இவ்விடத்தில் வரக்கண்டிருளோ சாடைதான் தெரியுமோ ஒளித்துவைத்திருளோ தூத்தி விட்டிருளோவென்று பற்பலகேள்விகளைவினவிப் பாலகப்பிரமணியக்கடவுள் நிற்பதைப் பாங்கிகண்டு மாறுவாயாவதாயினள்,

உம்மையொத்த புப்பலபராக்கிரமச்சம்பத்தைபுடையவீரர்களுக்கு உமது சூரத்தன்மைகளையும் வெற்றிப்பிரதாபங்களையுஞ் சொல்லுவிராகில அவர்களால்மதித்துப் புகழ்த்தரும். புல்லிய தினைப்புனத்தைக்காத்துவரும் பேதையராகிய மங்கையரிடத்திற் சவுரியவார்த்தைகளையாடி யானதென்னையென்று மறுமொழிகூறினவளாய் மேலும் ஐயா வேட்டையாடிவரும் நிலைமைகளையும் தினைப்புனத்தைக்காத்திருக்கும் தலைவியின்காட்டத்தையும் குறிருணங்கோயும்மதித்து இப்போது பேசியவனைத்தும் மாறுபட்டுக் காட்டுகின்றது. இவ்விருவர் நடத்தையையும் யோசித்துப்பார்க்குமிடத்திற் நழைக்களைத் தேகமுற்றினும் மூடி வஞ்சகக் குரலேகாட்டிப் பறவைகளைப்பிடிக்கும் வேடர் நிலைமையாகக் காணுகின்றது. இவர்கள் கொண்டிருக்கும் மையவின்குறிப்பை விழிகளை காட்டுகின்றதெனத் தீர்மானித்தவளாய் இனி இவ்விடத்திலிருக்கலாகாதென்றெண்ணிப் பாங்கியானவள் துரிதமாய் அடுத்தகொல்லையைச்சேர்த்திருந்தனர். யானையையெய்தேனென்று விரம்பேகிவந்தசேவகன் தானும் பின்பற்றிப்போய் மேகத்தைப்போலக் கரியகூத்தலையுடைய பெண்ணே என்கருத்தினைக் கேட்டருள்கவெனச் சொல்வதாயினர். தமியேனுக்குறுதியாகிய சுற்றமுங்நீங்களே, பிரணபதமான சினேகிதருங்நீங்களே, என்னுடலும் உயிரு

மாகவிருக்கின்ற உங்களிருவருக்கும் வேண்டியபொருள்க ளெத்தன்மையதாயி னும் இந்நிமிஷத்திற்றருவித்துக் கொடுக்கக் காத்திருக்கின்றேன். நீங்கள் காட் டிய பணிகளிற் குறைபாடில்லாமல் ஸ்சய்யவல்லேன், கோபங்கொள்ளாமற் சற்று நீர் அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று அழகிய மயில்வாகனன் மொ ழித்தவசனங்களின் குறிப்பைத் தோழிதெரிந்துகொண்டவளாய் ஐயனே உம தெண்ணிதுவோசிறந்த எங்கள்ருலத்துக்குப் பூமியுள்ளவரையினும் தீராதபழி ப்புணையை காட்டவந்தீராயினும் இழிவாகியமாயி லவதறித்திருக்கின்ற மறவர் பாவையை உம்மையொத்தகண்ணியவான்விரும்புவதற்கோ, இதுதகாதனவே யாதலால் மறந்துவிடுமென்று மறுமொழியாடிய தோழியைப்பார்த்து எனது நெடியமாமரணாகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுபெற்ற அருதத்தை வேடர்வருந்தப்பெற்ற தவக்கொழந்தை பெண்கள்காயகத்தை எனக்குகதலைத்தந்து லல்லருள்செ ய்த காரிகையைக் குறப்பீபதையெனப்பேசுவதே பேதமையாமெனக் குறித் தனர். அந்த இனியவாசகங்களைக்கேட்ட பாங்கிபானவள்பா துந்தோள்முமல் மயங்கி ஐயோ சற்றுநேரத்தில் வேடர் திரட்சியா யிவ்விடப் வருவர், அவர்கள் மிகவுங்கொடியர், சிலசந்தேகங்களைக்காண்பாராயினாற்பின்பாராமல் பழிபாத கங்களுக்கும் அஞ்சாமற் கொலைசெய்வதற் கையாநிலை, நீரிவ்விடத்தி லிரு ப்பதைத் தண்கூடாகப் பார்ப்பாராயின் எங்கன்பிரானனாக் காவிரும், உம் மையுமென்ன செய்வரோ தெரியாது, மேலும் நீரிவ்விடத்தி லிருப்பதின லாவதொன்றுமில்லை. ஆதலால் விண்வாதே னுடுகின்றினைப்பற்பல நீதி களைச் சொல்லித் துரிதமாய் இத்தலத்தைக்கடந்துபோய் வாருமென்று பய முறுத்தினர். அப்போது சாவனபவன்னைத்து கலலகாரியம், செவ்வரிபாந்து வீசாலமாய்க் காதளவுமொடியிருக்கும் விழிகளையுடைய பெண்ணே! உம திறைவியுடன் என்னைக்கூட்டுறவு செய்பாராய் போவையானால் ஏட்டிலிடத் தவன்வடிவையெழுதி மடலேறி உங்களுந்நீழிகனி லோட்டத் துணிநிறுக் கின்றனன், அக்காலத்தில் பாவரும் பதிரங்காய்க் தெரிந்துகொள்வர், இதை யோசித்து என்மனக்கருத்தை முடியாமற்றடைசெய்வையானால் நான் குறித்த படிக்குரளைக்கேழுமடிக்கக்கடவேன். இதை உண்மையாக் கம்பக்கடவையென்று தேவதேவோத்தமனாகவிருக்கின்ற பாலகப்பிரமணியப்பெருமான் பேசிடதைப் பாங்கிகேட்டவுடன் இதுவேன்ன அந்நியமாய்க் கிருக்கிறதென்று துக்கமிகக் கொண்டவளாய்ச் சுவாயி! நீர் பனைமடலேறுவது நீத்யன்று, மேலும் தீராத வசையாகும், ஆதலாந்கோடியாமற் சற்றுமனமிடங்கி அதோகாணுகின்ற மாத விச்சோலையிற்போய்மறைந்திருப்பிரானால் எங்கள் காதன்மங்கையை அத்தலத் துக்கழைத்துவருவேனென்று உடன்படிக்கைசொல்லி அனுப்பிவிட்டு அடுத்த புனத்தை காவல்கொண்டிருக்கின்ற தலைவியிடத்துக்குப்போயினன். அக்கூலை யில்எமதிறைவனும் மனமகிழ்ச்சியுடன்நடந்து மேகங்கள்சஞ்சரிக்கும் உன்னத மூள்ள மாதவிச்சூழலைச்சேர்ந்து மனவெழுச்சியுட னிவர்கள் வரவுக்கெதிர் பார்த்திருந்தனர். பாங்கியும் தலைவியைக்கலந்து திருவடிகளிற் பணிந்து வேலை த்தாங்கிய குமரநாயகனுக்கடுத்திருக்கின்ற காதல்மிகுதியையும் அதற்கிசையா மற்போனால் வரும் அவதூறுகளையும் விவரித்துச்சொல்லி மனத்தைத்தேற்றி

ஒருமைப்படுத்தினவளாய்த் தலையினைத் தினைப்புனத்தைக்கடக்க மெல்லக் கொண்டோய். மயிலினங்கள் களித்தாமே குளிர்த்த மாதவிப் பொங்கலில் துழைந்து களிமிகுதியையுடைய பாவாய்! இவ்வரையைச் சூழவிரும்பும் பரிமளமிகுத்த மலர்களைப்பறித்துவந்து மாலைதொடுத்து உமது கொண்டையி லணிவேன், அதைத்தேடிவருகின்றவரையிலும் இவ்விடத்தில் வேடிக்கைபார்த் துக்கொண்டிருமென்று தோழிபானவள் குறிப்பாய்த்தெரிவித்துப்போய்விட் டனள். வள்ளியையுடைய கந்தனைநினைத்து மனமுருகிச்சுற்றிலும் விழிகளைப் பாரப்பிப்பார்த்திருந்தனர். அக்காலையில் அளவிறந்தமகிழ்ச்சியுடன்சண்முகப் பெருமாள்பழையகோலங்கொண்டு எதிரில்வந்துகின்றனன். அப்போதுவேலைப் போன்ற விழிகளையுடைய வள்ளியையுடைய எமதிறைவன் பாதகமலங்களிற் சேவித்தமாதிரித்திற் கேசவன்மருகன் திருக்கரங்களை நீட்டி வாரியெடுத்தனைத்து ஒருவிரூட்சத்தினடியிற்சேர்த்து அவளின்பலங்களை யனுபவித்து இருவரும்தேகபரவசராய்க் களித்திருக்கையில் தேவியைப்பார்த்து உன்பிதா வாகிய அரசன் வேடருடன்வரும்போது உன்னைக்காணாதவனாய்த் தேட் வருவன், ஆதலாற் பாங்கியுடன் வினாவிற்போய்த் தினைப்புனத்தைக் காவல் கொண்டிருக்கக்கடவாய் நாமும் நானேத்தினம் இவ்விடம் வருவோமென்றனுக் கிகஞ்செய்து மறைந்தனர்.

அக்காலத்தில் வள்ளியம்மை எமதிறைவன் தோற்றங் காணாமையால் மிகவும்வருந்தி மாதவிப் பொதும்பூனைக்கடந்துவரும்போது பாங்கியு மெதிர் சென்று இருவருங்கலந்து தான்பறித்துவந்த கார்த்தபுட்பங்களைக்காட்டிக் கொண்டையிற்குட்டிக் குலவிப்பேசிக்கொண்டழைத்துப்போம்போது வள்ளி யம்மையுந் தன்மனத்துக்கிசைத்தவாறே நடந்துகொள்ளவல்ல தோழியுடன் தினைப்புனத்தைச்சேர்த்து கிளிகள்முதலாகிய பட்சிகளையோட்டிக்காத்திருந்த னள். அவ்வேளையில் எமதன்னையானவள் கணவனைப்பிரிந்த காரணத்தினால் மனவாட்டத்துடன்தன் தோழியைச் செய்துவருகையில் தினைக்கதிர் முற்றித் தலையாற்றது. அத்தருணத்தில் அந்த வேடராசன்முதலானவர்கள் தெரிந்து குறிஞ்சியிலிருப்பவர்களைவருந்திரண்டெவரும்படியாகப்பணித்துத் தன்பெண்ணை கிய குறிஞ்சியிலத்திறைவியைப்பார்த்துத் தினைக்கதிர்களை அறுத்தொப்படி செய்யுங்காலம்கோத்தது, வேங்கைமலர்கள் மலர்த்ததினால் அக்குதியையுங் காட்டுகின்றது, தாயே யிதுவரையிலும் பனிவெய்யில் குளிர்ப்புதியைசிறுமை யிற்ப்பட்டு அடவியிலிருக்கின்ற இப்புனத்தில்வீற்றிருந்து மிகவும்வருந்தினை, இனி உன்சிறுகுழலையைச்சேர்த்து சகலசவுக்கியங்களையும் அனுபவித்து மனவெழு ச்சியுடன் இருக்கக்கடவாயெனப் பிதாமுதலானவர்கள் பரிவாய்ச்சொல்லினர். அவ்வாசகங்களைக்கேட்டவுடன் வேலாயுதமான் துபாய்த்துபுண்பட்டிருப்பதில் எரிதுழைத்தாற்போலத் திகெக்கிட்டு மனம்வருந்தித் திகைத்துக் கணவனைக் காணப்பெறாத காரணத்தினால் ஊசலாடிய மனத்தளரய்த் தினைப்புனத்தைக் கடந்து தோழியுந்தாணுமாய்ப்போகும்வழியிலெதிர்த்த மான் மறையிலிருந் து வேங்கைமுதலாயினவற்றைக் கரங்களைக்கூப்பித்தொழுது இதுகாறும்எங்களுக் குத்துணையாகவிரந்த பறவைகள் மிருகங்கள் எமதிறைவன்வந்து எங்களைத்

தேடுவராயின் நாங்கள் பதிக்ருப்போனசேதியைத் தயைசெய்து மறவாமற்
 றெரிவிக்கக்கடவீர்களென வேண்டிக் காலெழாமல் மனத்தளர்ச்சியுடன் கொ
 முண்ணீங்கித் தன்னந்தனியளாய்த் தன்மனையைச் சேர்த்தபோது குறிஞ்ணங்
 கள்வேறுபட்டுப் பழையபடியே சேடியருடன்கலந்து கொஞ்சிப்பேச மனமில்
 லாமலும் அவர்களைப்பார்த்து கேட்குமங்களைவினவாமலும் அம்மனை சிறுவிடு
 முதலான வினையாடல்களைச்செய்யச்சகியாமலும் அதிகவாட்டத்துடன் மன
 வருத்தப்பட்டிருக்கையில் குலக்கொழுந்தாகிய வள்ளிநாயகியார் வந்தசேதி
 யைத்தெரிந்த அன்னையும் வளர்த்ததாயும் ஒடிவந்து ஆவலுடன் கட்டி
 யணைத்து மடியில்வைத்துக்கொண்டுமுத்தமிட்டு உச்சியையமோந்து தலையைக்
 கோதி எங்களைப்பெற்றதாயே பலநாள்களாகக் கொல்லையிற்பட்டிகளைக்காத்து
 மிகவும்வருத்தினை, வெய்யில் பனி இக்கொடுமையினால் தேகத்தின்காந்திமாறித்
 தளர்ச்சிகொண்டாரவெனப் பலவிதங்களிற்பாராட்டி வினவுவதைக் காது
 கொடுத்துக்கேட்டு மிகநேகமலர்ச்சியுடன் பழையபடியேகுலவிடக் கோகிலத்
 தைப்போலக் கொஞ்சிப்பேசாமல் தலையைக்கவிழ்த்து துக்கசாகரத்திலழுந்தி
 யிருப்பதைக்கண்டனர்; கண்டுதினைத்துத்தாயே உன்னழகியதிருமேனி வேறு
 பட்டுக்காட்டவும் யாதொருவார்த்தையையும் களித்துப்பேசாமலும் மதிமயக்
 கங்கொண்டிருக்கின்றனை, இத்தகையகுற்றம் நேரிடுவதற்குக்காரணமென்றோ
 அதை முறையாமற்சொல்லவேண்டுமெனப் பயமுறுத்திக் கேட்டும் கோபித்
 தும் தங்களாற்கூடியவனாயிற்பார்த்தும் ஊதையும் வெளியிடாத காரணத்தி
 னால் பயப்பிராந்திகொண்டு இதுவென்னஅகியாயமாக விருக்கின்றது. மகள்
 மிக்கவலையிற்பட்டிருக்கின்றவளைப்போலக் காட்டுகின்றதெனத் துரிதமாய்
 ஒரு அறையிற்சேர்த்துக் காவற்படுத்திக் காத்துவருப்போது சித்திரப்பிர
 தமையைப்போன்ற வடிவையும் மயிற்சாயலையுமுடைய வள்ளியம்மை வெற்றி
 வேலாயுதமூர்த்தியைக் கலந்தின்புற்றிருந்தவள் அவரைக்கண்டு வார்த்தை
 யாடிச் செலவுபெற்றுவாராமற் சடுதியிற்பிரியவந்த காரணத்தினால் மனம்
 வெந்து சரீரம்கன்றித் தீயிற்பட்ட தளிரேபோலப் பிரானனுண்டோவிலை
 யோவெனச் சங்கைகொள்ளும்படியாகச்சேர்ந்து பிரக்கைதப்பிவிழுந்தனள்.
 இச்சம்பவத்தைக்கண்டசெவிலித்தாயர்முதலாகிய வேடப்பெண்களோடிவந்து
 அதிகக்கிசேத்துடன் வாரியெடுத்து மார்புடனணைத்து மடியிற்சேர்த்து
 யாவருஞ் சூழ்ந்துகொண்டு துக்கசாகரத்தி லழுந்தினவர்களாய் வள்ளியம்மை
 திருமேனியுறுப்புக்களைக் குறிப்பாகப்பார்த்து அழகிய திருமேனி துவண்டு
 காந்திமங்கிக்காட்டுவதையும் கரங்கள்மெலிந்து அழுத்தமாகவிருந்த தங்க
 வளையல்கள் தளர்த்துகழல்வதையும் வேலையொப்பக்காதளவுமோடிசெவ்வரி
 பார்த்திருக்கும் விழிகளில் நீர்பெருகுவதையும் குறிஞ்ணங்கள்முதலிய கரர
 ணங்கள் வேறுபட்டுக்காட்டுவதையும் கரம்புகள் பசலையென்கொண்டு பூரித்திருப்
 பதையும் கொங்கைகளில் கெக்குறிப்பட்டுப் பூரித்துவிம்மித்ததும்பியிருப்பதை
 யும் நிதானித்துப்பார்த்தவுடன்சூர்ப்பகையாகிய வேலாயுதக்கடவுள் தொட்ட
 தையறியாம விதனைச்சொல்வதாயினர்.

மலையின்மீதிருக்கும் திணைப்புனத்தைத் தனிமையிற் காவல்கொண்டிருந்தகாலத்தில் இத்தப்பெண்ணரசியைவள்ளிமலைச்சாரலிலிருக்கும் தேவதை சோங்கிற்றோ யாதுத்தோன்றவில்லை. இப்படிப்பட்ட களைபட்டுக் கண்களைத் திறவாமற்கிடப்பதென்னையெனப் பலரும் பற்பலவிதங்களாற்பேசித் திகைக்கையில் இறைவியைவளர்த்த தந்தையாகிய வேடர்பெருமானும் மற்றுற்றத்தவரும் இதைக்கெள்விப்பட்டவுடன் ஏகமாய்த்திரண்வெந்துகுழ்த்துகொண்டு வள்ளிகாயகியார் நிலைமையைப்பார்த்துக் கிலேசத்தவர்களாய் அக்கணத்திற்றங்களுகுலதேவதையாகிய குமரதாட்டியையும் முருகனையும்வான்முறைபடியே கோடித்துப் பூசனைவழிபாடுகளைச்செய்து பணிந்து போற்றியவுடன் வடிவேலரை ஸ்தாபித்துப் பத்திரபுஷ்பங்களைச்சாத்தித் தூபதிங்களைக்கொடுத்துப் பாற்சொறு திணைமாளிக்குப் பண்டுபலாதிகளைத் திரட்சியாகப்படைத்து வேடரனைவரும் தூக்கதண்டன்செய்தவுடன் ஆவேசங்களுண்டாய் வெறியாடல்களைச் செய்துவருமபோது முருகன் மருள்பிடித்திருக்கின்ற ஒருவன் மேல சுப்பிரமணியர்தோன்றினின்று அவன் முருகாமுருகாவெனக் கூவிக்கூதி தாமுகையில் வேடரிறும முதிமா சம்பந்திற்றோய்த் தூபங்களைக்காட்டிக் கரங்களைக்கூப்பிக்கொண்டு எவகளுகுலதெய்வமே! முருகப்பிரானே! வெற்றி வேலனே! போற்றிப்பாற்றி தேவரீர் திருவுளமிரங்கி இத்தக்கன்னிகைக்குச் சம்பவித்திருக்குங் குற்றத்தை இன்னதெனத் திருவாய்மலர்ந்து அதற்கு நிவாரணத்தைபுங்கடாடபிடுகவேண்டுமெனப் போற்றுகின்றனா, அதுபேர்து முருகனமருள்பிடித்தவன் அதுபட்டி அடாபயலே உணமையாகியசம்பவத்தைத்தெரியாமல் மயங்குகின்றா, இது மறஞ்ஞென்றமல்ல, வேடராசுபுத்திரியானவள் திணைப்புனத்திற நலிமையிற் காவல்கொண்டிருந்தகாலத்தில் அவளுடைய சுந்தரவடிவத்திற் கிசுந்தா நாமெவன் திறஞ்ஞெட்டனம், எமதுள்ளமமகிழும்படியாகச் சநல் ஆடாபயங்களுடனும் முசைபைச்செய்து அவனையும் மது வெறியாடலுக்குள்ளாக் குய்யாடலிப்போது கண்டிருக்கும் மயக்கமும் மற்றுறை பாடுகளும் நிவர்த்தியாய் முன்னொருநாளினும் பதினமடங்கு சவுக்கியப்பட்டு மனவெழுச்சிபுட லிருப்பாளெனக் குறிப்பினையாகச் சொல்லி முடித்தவுடன் குமரநாயகனுடையவாகியம வள்ளிகாயகியா செவிகளில் அமுதநாரையைப்போல நுழைந்தமாத் திரத்தல் களைதெளிந்து கண்களைவிழித்து மெல்ல வெழுத்து அவ்வாறுகவே நாயதந்தையருடன் வார்த்தையாடிச் சுந்தோஷ சாகரத்தி லழுந்திக்களித்திருந்தனர்.

இத்தச் சுருணத்தைக்கண்டமாத் திரத்தில் செவிலித்தாயானவள் மனமகிழ்ச்சியுடன் முருகனைகினைந்து ஐயனே! தேவரீர் திருவுளமகிழும்படியாகத் திருவிழாமுதலிய சிறப்புக்களைச்செய்வோம், இவளைப்பாதுகாத் திரங்கிப்பது உமது பாரமெனப்போற்றிப் பிரார்த்தனைசெய்து மஞ்சள்வஸ்திரத்துண்டில் செக்கெல்லைச் சேர்த்துமுடித்து வள்ளியமமை திருக்கரத்திற்குட்டினன், இவ்விதமாய் எமதன்னையைவளர்க்கும் வேடரனைவரும் தங்கள் தேவியருடன் கலந்துபோய் அரிந்து ஒப்படிசெய்து அரசனுக்குரிய கடமையைக்கொடுத்து யாசகருக்குவேண்டியமட்டும்மது மிகுதியையில்லங்களிற்சேர்த்துக்கொண்டு

பந்துவர்க்கங்களினேகிதர் அதிதிகளுடன் சாப்பிட்டுச் சவுக்கியமாகவிருந்தனர். இதன் இடையில் வள்ளிவரையினிடத்தில் வள்ளிநாயகியாரைத் தழுவிக் கள வப்புணர்ச்சியைச்செய்திருந்த குமரநாயகன் மறுதினம் வழக்கப்படியே மாறு வேடத்தைத்தாங்கிக் கம்பிரமாய்வந்து திருத்தேவியைக்காணாமல் தினைப்புன மரித்திருப்பதைத் தெரிந்தவுடன் மனங்கலங்கி மதியங்கித்தப்பிரமை கொ ண்டவரைப்போலப் புலம்பி, வரைமுற்றினுந்திரிந்தலைந்து யாதுந்தோன்றாமல் திகைத்து வானத்திற்செல்லும் மேகங்களைப்பார்த்து இந்தத்தினைப்புனத்திற் காவல்கொண்டிருந்த என்மனத்துக்கினிய பெண்கொடியானவன் போன விடந்தெரியுமோவென்றுவினவியும், தாங்கள் உல்லாசமாய்க் காமபோகங்களை யனுபவித்துக் களித்திருந்தசோலைகளில் மாதவிப்பொங்கரி னிடங்களிற்போய் அத்தலங்களில் மனவெழுச்சியுடன் கலாபத்தைவிரித்தாடும் மயிலினங்களைக் கூவி என் பிராணனைக் கிரகித்துக்கொண்டு மறைந்தநாயகியினது செய்தி தெரியுமாயின் மறையாமல் வெளியிடக்கடவீனென்று கெஞ்சியும் தினைப்பு ணமே உன்னிடத்திற் பலநாட்களாக வாசமாய் இப்பிராணிடத்திலிருந்த வேட மங்கை எத்தலத்தைநோக்கிச்சென்றனள்; சந்தேகமில்லாமல் உனக்குத்தெரியுமே மறையாமற்பேசுவாயென்றிரந்தும் அழகிய நிறகுவாங்கி யூவகாள் என்னுன்மரையையொத்த வள்ளியின் காரணம் ஏதேனும் தெரியுமாகில் சொல் லக்கடவீனெனக் கரங்களைக்கூப்பியும், பகிபகின்னோகாள் பெண்ணரசியைக் கண்டிர்களோவென்று வினவியும், வீறிட்டுச்செல்லும் மதயானைகளைப்பார் த்துப்பொற்பாவையொத்த மின்னைப்பார்த்ததுண்டோவெனக்கேட்டும், மாள் கூட்டங்களின்மீது விழிகளைப்பயிப்பி உங்களினத்திலுதித்த மங்கைஏதேனும் இக்கூட்டத்திற் சோந்திருக்கின்றனனோஉரைப்பீர்களெனவினவியும், தோப்பு களினிடங்களினுலவித் தென்றற்காற்றுத் தாக்குவதிலுல் மிகவும்வாடி இத்தல த்தி லிருக்கின்றனனோவென வுரையாடியும், மலைகளினிடங்களிலுலவி அருவி ப்பெருக்கைக்கேட்டு ஏதோசில அரவங்காட்டுகின்றதால் அப்பெண்ணாடி. பைக்குறித்துச் சந்தேகிக்கவேண்டிநெரிட்டது அதன்காரணத்தைச்சொல் லென அவ்வாறியைக்கேட்டும், தாம் தாகசாந்திசெய்த கூனையைப்பார்த்து முன்னம் இவ்விடம் நம்முடன்வந்த நாயகியைப்பார்த்திருப்பீரோ பின்பேதே னும் இவ்விடத்திலவந்து இவ்வாறியாய்ப்போகக் கண்டதுண்டோவெனப் பேசியும் இவ்வாறு வரைகள் குன்றுகள் காடுகள் மற்றுமுள்ள வீடங்க ளெங்குஞ் சுற்றிச்சுற்றி வினவி வினவிக்கூவிக்கூவி அலைந்து இளைத்து வாடி மனவூக்கமற்று நெஞ்சலர்த்து காமக்கவலையுற்று பெருமூச்செறிந்து நடு கடுங்கி மயங்கிவள்ளியம்மை அடிச்சுவட்டை நாடித்திரிந்து குறமகளை எங்குந் தேடி அலைந்தனள்.

கேட்டார்களோ! சவுனகாதிரிவிதிகளே, இக்காரணங்களை யோகிக்குமிடத் தில் தேவதேவோத்தமனுகிய குமரநாயகனுக்கு இதுவுமொரு திருவீனியாட லாகக் காண்கின்ற தல்லது வேறுமுண்டோ; மேற்குறித்தபடித் தனக்கின்பத் தைத்தந்த வள்ளியம்மையைத் தேடுகின்றவனைப்போலப் புகற்போதைக் கழித்து முன்னை இரவிலும் கொல்லைத்தினைப்புனமெங்க ணுஞ்சுழன்றுசுழன்று

கடையில் அர்த்தராத்திரி வேளையில் மெல்லமெல்லவேடர் சீனாரிற் புருந்து குலஹீனராகிய குறவர்பெருமான் வாசஞ்செய்யும் குடிசைக்கருகிற்போய்ப் பதுங்கிவின்று கரத்தைத்தட்டிச் சிலசைகைசெய்தனர், இச்சம்பவம் நேரு மென்று முன்னமேதெரிந்து மனக்கவலையினால் நித்தினாகொள்ளாமல்படுத்துப் புரண்டுகொண்டிருந்த பாங்கியானவள் இந்த அரவம்தெரிந்தவுடன் மெல்ல வெழுந்துவெளிவந்து குமரநாயகனைத் தரிசித்தவளாய்த் திருவடிகளில் வணங்கித் தேவரீர் இராக்காலத்தில் இவ்விடமவருவது, தகாது நீங்களிருவருங் கலந்தின்புறுவதற்குத் தகுந்தவிடமுமில்லை அப்படி நேரினும்பின்பு எங்கள் பெண்கொடியானவள் பிரித்திருக்கத்தரியாள், இவ்விதசங்கடங்க ளிருக்கிறபடியால் வள்ளிகாயசியை உமதிடத்துக்குக் கொண்டுபோய் உமதிஷ்டப்படி குலவியிருப்பது தருதியாகக்காண்கின்றதெனச் சம்மதப்படுத்திச் சிவகுமரனை அவ்விடத்தில் நிறுத்தித்திரும்பி குடிசையில்லுழைத்து வள்ளிகாயசியார் பள்ளிகொண்டிருக்கும் இடத்தைச்சேர்ந்து செவிகளுடன் வாயைப்புதைத்துத் தாயே நமது மனத்துக்கிரிய கொழுநன் நும்பிரிவினால் மிகவும் வருந்தி மனத்திரிபாமல் உம்மைக் கரவடமாய்த் தன்சாகைக்குக் கொண்டுபோம்படித் துணிவுகொண்டு கடைவாயிலின்புறத்தில் வந்திருக்கின்றனர், துரிதமாய்ப் புறப்படக்கடவாயென்று மெதுவாய்ச்சொல்லிய வாசகங்களைக்கேட்டமாதிராத்தில் மனங்குளிர்த்து தேகமழூரிக்கக் களித்தவராய் இதுமிகவும் நன்மையாக விருக்கின்றது, அவ்வாறே செய்வேனென ஒருமித்துத் தாய்தந்தையர் மெய்மறந்து தூங்குவதையும் மற்றசுற்றத்தார் கைகால்போனது தெரியாமல் சேர்ந்துறங்குவதையும் சாடைகளினாலறிந்து எதிடசித்தராய் விழிகளைமூடாமற் காத்திருக்கும் வேட்டைநாய்கள் அப்போதுதான் சுற்றங்கண்களைமூடியதைத் தெரிந்துகொண்டு அண்டை அபலார் சந்தடியில்லாமையையுங்கண்டு ஊரெங்கணும் ஓய்ந்திருப்பதையும் மதித்துக்கொடிய பேய்களுறங்கும் நடுச்சாமத்திற் பாங்கியானவள் கரத்தைப்பற்றி அரவத்தோற்றமுமல மெல்லக்கூட்டிவந்து நடையைச்சேர்த்தவுடன் தாழ்ப்பாள்சத்தத்தெரியாமல்லிலக்கிக் கதவை ஒருக்களிப்பாய்த்திறந்து வள்ளியம்மையை வெளியிற்கொண்டுவந்து சேர்த்தகாலையில் வேடராசுபுத்திரியானவள் ஆவனுடன் எமதிறைவனைஎதிர்கொண்டு வணங்கிச் சிறுதொழில்களைச் செய்துவரும். குறவர்குறிச்சியில்லாயினென்பொருட்டுச் செந்தாமரைமலர்களைப்போப்ப மெத்தெனவிளங்கும் பாதங்கண்களறிவருந்துமபடி இராத்நிரக்காலத்தில்பாத்தொருதுணையுமில்லாமல் தேவரீர்வருவதற்குக்காரணமாகிய அடியார்குற்றத்தைப் பொறுக்கவேண்டுமெனகரங்களைகூப்பித் தொழுது தவக்கொழந்தாகிய தேவநிற்கும்போது தோழியானவள் சுப்பிரமணியக் கடவுளைப்பார்த்து வில்லையும்கணைகளையும் இடைவிடாமற் கரங்களிற் பற்றிக்கொண்டு கொலைக்கஞ்சாமற் றிப்தொழில்களையே முக்கியமாகக்கருதிச் செய்துவரும் கடினசித்தராகியவேடர் இக்காரணங்களைக்காரணபரையிற் கெடுத்திருவதற்கையமில்லை; ஆகையால், காலதாமதஞ்செய்யாமல் இங்கிமிஷத்திற் நமது சிறந்தபதிக்குக் கொண்டுபோய் இவளைப் பாதுகாத்திரட்சிப்பது தேவரீருக்குப்பாரம், இப்பெண்கொடியை அருமையாய்ச்சோட்டிவளர்த்தனம்.

இக்காலத்தில் உமதடைக்கலமாகத் தந்தனமென முத்துக்கோவையை யொத்த தந்தபந்திகளையுடைய தலைவி கரங்களை முருகப்பெருமான் கையில்வைத்துக் கரங்களைக்கூப்பித்தொழுது போற்றியகாலையில் கடப்பமலர்மலைபுரளும் பன்னிருபுராசலங்களையுடைய கத்தன் அவனிடத்திற் பரிபூரணகடாட்சத்தை வைத்துக்கிருபையாகப்பார்த்து ஒபெண்ணே நீ நமமிடத்திற் பரிவாய்ச்செய்த கருணையை ஒருபோதும் மறக்கமாட்டோமெனத் திருவாய்மலர்ந்தபோது மைதிமீர்த்தவிழ்களையுடைய பாங்கியானவள் வள்ளிநாயகியாராச்சேவித்துத் தழுவித் தாயே தேவதேவோத்தமனைக் கணவனாகப்பெற்ற வுமக்குயாதொரு குறைவுமில்லை, அவர்மனக்கருத்தின்படியே நடத்துகொள்ளக்கடவை, துரிதமாய்த் தலைவனைப் பிரியாமல் கூடப்போய் வாருமென்று ஐயனுடன்கூட்டித் தலைவி செலவுகொடுக்கப்பெற்றுத் திரும்பி விழலினற் சோடித்திருக்கும் சிறுஞாலில்லதுமென்று சந்தடியில்லாமல் மெதுவாய்க் சுபாடபந்தனம்செய்து கொண்டு தன்படுக்கையைச்சேர்ந்து நித்திராசெய்தனள்.

அவள்மீண்டபின்பு அன்னடைவாய்த்த தேவியுடன் வெற்றிவேலாயுத மூர்த்தி பாதிராத்நிரியிற் காவலனைத்தையுங்கடந்து வேடர் சேரியைத்தாண்டி முல்லை, அசோகு, லேம், அல்லி, புன்னை, குருக்கத்தி, கோங்கு சண்பகமுதலாகிய புஷ்பங்கள்மலர்ந்து பரிமளித்துத் தேன்களைத்துளித்துச் சுனைகளி்மிகுத்து இருண்டிருக்கும் சோலையிற்சேர்ந்து திருத்தேவியுடன் கத்தன் குலவிக்களித்திருக்கையில், இராத்நிரிக்கு விடியற்காலமானதால் வேடராஜன்மனைவியானவள் திடுக்கிடவளைப்பீபால் பொழுத்தீபாது பக்கத்திற்படுத்திருந்த கடகங் கணங்களை யணிந்திருக்கும் புத்தியைக்காணாமல் விட்டிலிருக்கின்ற அறைகள் முத்தம் தாழ்வாரமெங்கணுந் தேடிப்பார்த்துக் காணாமல் தோழியைக் கண்டு வள்ளியம்மைமொங்கே காண்கிலெனன்று வினவியகாலத்தில் தாயே முன்சாமத்தில் அவளும்மாணாய்த் தேவரீர்பக்கத்திற்படுத்து நித்திராசெய்துண்டு, அதன்பின்பு எனக்கொன்றுத்தெரியாதென மாறுத்தரம்கொடுத்தவுடன் தாயானவள் அனலிற்பட்டமெழுகுப்போலப் பதைபதைத்துக்கிலேகித்தோடித் கணவனைக்கண்டு என் பிராணநாயகா என்னசொல்வேன், நமதுபெண்ணரசியைக் காணும், இதற்கென்னசெய்வெனென்று புலம்புவதைக் கண்டு மறவர்பெருமான் மதியங்கி உடனே கோபம்பிரவேசித்து வடவா முகாக்கினியைப்போலச்சிறி, இந்தச்சேரியில் காட்டியிருக்கும் தாவலைக்கடந்து நம்மனைக் காவலைச் சட்டைபண்ணாமல் மிகுத்த தயிரியாமாய்ப்பெண்கொடியைக்கொண்டு போன கள்வன்யாவன் அவனை இந்த நியிஷத்திற்பற்றிவந்து தகுத்ததண்டனை யைச் செய்வெனெனச்சிறி, உடனே சல்லடத்தைமாட்டித் தட்டியையிடைபி லிறுக்கி வாளாயுதத்தை அழாழிற்செருகி வில்லையும் பாணங்களையும் கரங் களிற் பற்றிக்கொண்டு அதிதீவரமாய்க் குமரிபைத் திருடிப்போன திருடன் அடிச்சுவட்டை நாடிக்கண்டறிய அதிகவீரவேசத்துடன் வில்லியர் தலைவன் நடக்கும் சேதியைத்தெரிந்தவுடன் கட்டுக்காவலையுடைய இந்தநூரில் அர்த்த ராத்நிரியில்வந்து வள்ளியம்மையைக் கொள்ளுகொண்டு மாயமாய்ப்போன சோரனைச்சும்மாவிடலாகாது, தொடர்துபிடித்துக்கட்டுவோம் குத்துவோம்

சிறையிலடைப்போமென்று பற்பலவிரங்களைப்பேசித்தட்டி சல்லடத்தைக் கட்டி வில், பாணம், வாள், வளைடி, சில்லாக்கோல்முதலாகிய படைகளைத் தரித்து யுத்தசன்னத்தராய்ச் சேரியிலிருக்கின்ற வீரனைவரும் ஏகமுகமாய்த் திரண்டு பிரசண்டவாயுவினுங் கடுகிப்போய்த் தபதிறைவனைக்கலந்து பறை களைழுழக்கியும் கொம்புகளையுதிபும் நடக்கின்றவர் அம்மார்க்கத்திற் பாதச் சுவடுகளைக் குறிபார்த்துப் பலதிசையினுமோடியும், சிலர்தோப்புக்களிற் புஞ் தாராய்த்தும், பலத்தினைப்புனங்கள் பரந்திருந்த எல்லையெங்கணும்பார்த்தும், மற்றவிடங்களிற் பற்பலவேடர்புஞ் சந்துபொந்துமுலைமுடிக்குகளெங்கணும் துழைந்துதுழைந்து தேடிவரும் ஆரவாரங்களை அதற்கடுத்த சோலையினிடத் திற் குமரநாயகனுடன் கொஞ்சி வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்த வள்ளியாயகி யார் தெரிந்தமாத் திரத்தில் திடுக்கிட்டுத் திருமேனி நெடுங்கிவியர்க்க மிகவும் பயந்தவளாய்ச் சண்முகப்பெருமான் பாதாரவித்தங்களில் வீழ்ந்து சேவித்து மனவருத்தத்துடன் இதனைவிண்ணப்பஞ் செய்வதாயினன்.

என்பிராணநாயகா! அதோ வொலிக்கின்ற ஆரவாரங்களைக் கேட்டீரே! மோசம்வந்தது அடியெனைக்காணாத காரணத்தினால் என்பிதாவும் மற்றவேட ருங் கோபாவேசமுடையவர்களாய் வில், வாள், சூர்தம், எழு, மழு, பிண்டி-பாலம், கப்பணமுதலாகிய பாணவிதங்களைத்தாங்கித் திசாதிசைகளெங்கணுந் தேடிக்கொண்வெந்து இதோ இந்தச்சோலையின்பக்கத்தில் நெருங்கிவிட்டனர், அவர்கள் கொடுமையையும் கடினத்தத்தையும் பலநாள்கண்டு பழகின்வளாத லால் அடிபென் மனம் பதைபதைத்து நடுங்கிவாடுகின்றது, இனிமேல் நாம் செய்வதொன்றும்தோன்றவில்லை, வேடர்பிரிகவும் பொல்லாதபாவிகள் என்ன செய்வரோ இதற்கடுத்தமுயற்சிகளை வினாவில் நினைந்துவேண்டியசாக்கிரதை யுடனிருக்கவேண்டும் கர்த்தனையென்று பரிபவப்பட்டுப்போற்றுக்கின்ற திருத் தேவியிடத்திற்கருணைகூர்ந்து உன்பத்திமைக்குக்களித்தனம் நீயொன்றுக்கும அஞ்சிப்பயப்படவேண்டுமதலை, வருத்தமின்றி மனவெழுச்சியுடனிருக்கக் கடவாய், நீழேகூலம் வாழிவாழியென் றுதரித்துப் பெண்கள்கிராமணியே இதனைக்கேட்பபாக, மாயையில்வல்ல கிரவுஞ்சபருவத்தையும் ஜயசாஸி யாக வாழ்த்திருந்த தாருகாசுரனையும் பிளந்துகொன்ற நெற்றிவேலாயுதமுத லிப சிறந்தபடைகளிருக்கின்றன. நும்மவர்கள் பகைத்துப்போர்செய்யவருவா ராயின் இமைப்போதில் வாட்டவல்லோம் இந்தவேடிக்கைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு நமதுபின்புறத்தி லிருக்கக்கடவாயென்றருளிய வாக்கியங்களைக் குற மகள் கேட்டவுடன் மனமகிழ்ச்சியால் சுப்டிரமணியப்பெருமானுக்குப் பின் போயிருந்தனர்.

அத்தருணத்தில் வேடர் ஆர்ப்பாடங்களைச் செய்துகொண்டு அத்தட்டி யுருட்டிப் பற்பலவசைமொழிகளைப்பேசி எம்தையன் திருத்தேவியுடனிருக் கின்றசோலையிற்சிலர் துழைந்து உற்றுப்பார்த்துக்கள்வன் அகப்பட்டான்வாருங் கோள் வாருங்கோளென்று கூவிக் கிராதகத்தொழிலையுடைய குறவரனைவரும் ஏகமாய்க்கூடிச் சோலைபைவளைந்து முற்றுகைபோட்டுக்கொண்டு உருத்திரா காரமாகக் கொதித்திருக்கும்போது பின்னணியில்வந்த எயினர்பெருமான்

இச்சேதியைத்தெரிந்தவுடன் ஆலவிடத்தினும் கோபித்தவனுய்த் தன்சேனைகளுக்கு முன்னணியில்முந்தி நமதுபெண்ணை அபகரித்துக்கொண்டுவந்த கள்வன் இத்தகையபெருஞ்சேனையின் வரவைக்கண்டும் சற்றும அச்சமில்லாமல் மனவெழுச்சியுடன் அசைவற்றிருக்கின்றனன். நமதுவலியையும் வீரத்தன்மையும் ஜயப்பிரதாபத்தையும் அசட்டைசெய்திருக்கின்றனன், இவன்பயவன் மையைத் தீப்பட்டுெரித்து சாம்பராரும் காட்டைப்போல இந்தநிமிஷத்தில் வாட்டுவோமென்பொங்கிருந்நிமிஷத்திற்கிறைவனுமற்றற்பாதகரும்சமுத்திரப்பெருக்கைப் போல ஆர்ப்பரித்து வில்லைவளைத்து ஆயிரங்கிரண சமூகங்களையுடையசூரியனை மேகங்கள்கவியுமாறுபோலவா லுதிரைசயினுஞ்சூழ்ந்து, சரவருஷங்களைப்பொழித்து போர்புரிகையில் அவ்வாளிகள்மேலிட்டுச் சிட்சிடென்றும் குறுகுறென்றும் சடசடென்றும் இரைந்துகொண்டு அதிவேகமாய்வந்து பத்தீர் அருச்சுனைசெய்யும் மலர்களைப்போலக் கிருபைக்கடலாகிய குமாரக்கடவுள் திருமேனியெங்கும் தைத்துத்தைத்துப் பலபலவென்று சுற்றிலும்உதிர்ந்தன. இக்கொடுமையைத் தேவியார் கண்டமாத்திரத்திற் பதைபதைத்து விழிகளில் நீராப்பெருக்கிக் கிலேசித்தவளாய் இதனை விண்ணப்பஞ்செய்கின்றனள். கடினசித்தமுடைய சத்துருக்கள் கூரியபாணங்களை அமோகமாகச் செலுத்துகின்றனா, அவைவியிவந்து தமது மங்களகரமாகிய வடிவிறுக்கி யாதொரு தீங்குகளைச் செய்யாமற்போனபோதிலும் அதனைப்பார்க்க மனந்தாபரிக்கவில்லை ஆதலால் உமதடியாளிடத்திற் கிருபையுற்று வெற்றிவேலாயுத்தை இந்த நிமிஷத்திற்செலுத்திக் கொடியபாதகரனைவரையும் ஏககாலத்திற்கொன்று என்மனக்கவலையைத் தீர்க்கவேண்டும், வீரபராக்கிரம சம்பத்தையுடைய சிங்கம்பாய்ந்து கொல்லாமற் சுமமாபடுத் திருக்குமாயின், மான், யானை, பன்றி, காடி யித்தகைய மிருகங்கள் நெருங்கிக் காதைப்பற்றி யாட்டிப் பரியாசஞ்செய்யாதோ? ஆதலாற் சற்றுந்தாழ்க்காமல் எம்மவர்க ளென்னும் இரக்கத்தையொழிந்து கண்டதுண்டமாக்கி நிலத்திறள்ளொன்று வள்ளிநாயகியார், அறிக்பிரியத்துடன்பெரியபோது நல்லகாரியம் உம்முடைய இஷ்டப்படியே நடக்கப்போகின்றது, அதையும் சற்றுநேரத்திற் பாப்பையெனத் திருவுளம்பற்றினவராய்த் தமது வெற்றிக்கொடியை நினைந்து, 'அக்காலத்திற் சிவந்தகொண்டையையுடைய சேவலானது குமரன் குத்ப்பின்படிக்கு விசாலமாய்த் தலாழ்த்திருக்கும் சிறகைவிரித்தசைத்து வானவழிக் கொண்டு பறந்துவந்து சிவகுமாரன் சன்னிதானத்தில்நின்று கழுத்தைநீட்டிப் பேரொலியெழு ஒருவிசைகூவிற்று. அந்தமுழுக்கமானதுபிரளயகாலத்தெழும் பேரிடிமினும் பேலிட்டுப் பகைவாசெவிகளிற் கேட்டமாத்திரத்தில் விஷப்பரிசுமபட்டவர்களைப்போலப் பொற்கள்கலங்கிப் புலன்களொடுங்கிக் கைகால்கள் தளர்ந்து ஒருவர்மேலொருவர் விழுந்து மாண்டனர். இவர்கள் போராடும் போது செங்கலவராயனிடத்திலவளர்த்து சகலவுபசாரங்களையும்பெற்று மனவெழுச்சியுடன் குலவியிருந்தவளாதலால் இவ்விதமாகப் பிதாவும் சகோதரர் எழுவரும் மாமன் மைத்துனன் உறவினர் முற்றும் ஒருமுனையிற்செத்த

கொடுமையைக் கண்ணாக்கண்டமாத் திரத்தில் திடுக்கட்டு மனம்பதை பதைத்துத் திருமேனிநடுக்கமெடுக்க விழிகளில் லீலாத் தானாதானாயாகப் பெருக்கிக்கதி எண்ணாததெல்லா மெண்ணியெண்ணிச் சோருகின்ற போது, திருத்தேவியன்பைச்சோதிக்கும்பொருட்டு மனக்கலக்கமற்று முருகப் பெருமாள் அச்சோலையைக்கடந்து சிந்தையில் அருள்வெள்ளமானது பெருக்கெடுத்தலைக்கக் கம்பிரமாய் கடந்துபோம்போது தேவியும் நிழலையொப்பப் பின்பற்றிச்சென்றனள். இச்சம்பவங்களனைத்தையும் போதவுணர்விறற்றெரிந்த நாரதபகவான் மிகவும் சிந்தாக்கிராந்தராய் மனோவேகத்தினு முந்தி யெதிரில் வந்து குமரராயகன் திருக்கோலத்தைத்தரிசித்து மனமகிழ்ச்சியுடன் அம்மையப்பர் திருவடிகளில் வணங்கி ஜபஜப போற்றியென்று வாழ்த்தினவராய்க் கார்த்திகேயனே! அடியேன் உம்மைக்கண்டு நீங்கிய பின்பு நடந்தசேதிகளைத் திருவுளம் பற்றக்கடவீனென வேண்வெதற்கிரங்கி நாரதரைப் பரிவாகப்பிரித்துத் தாம் திருத்தனிகை வரையைக்கடந்து வள்ளியம்மையைக்கண்டு தன் வயப்படுத்திய காரணத்தினு லெதிர்த்துவந்த வேடராசன் வமிசநாசமறக்களபி படுத்தியவனாயிற் சவிஸ்தாரமாகத் திருவாய்மலர்த் தம்பவங்களைக்கேட்ட நாரதர் மனவிரக்கத்துடன் கண்ணிரோன் திருமுருகனைவந்தித்துச் சுவாமிகள் சொல்லியகாரணங்கள் வெகுநேரத்தியாக விருக்கின்றன. தேவரீர், திருவிளையாடலுக்கொரு எல்லைகிடையாதாயினும், இந்த அகியாயமெங்கேனுமுண்டோ! தம்மைக் குறித்துப் பற்பல தவவிரதங்களைச்செய்து வருந்தினோற்ற சிறப்பி னுற் கிடைத்தற்கிரிப விஷ்ணுவின் திருக்குமாரத்தியைப் பெண்ணாகப்படைத்துச் சிராட்டிப் பாராட்டிப் போற்றிவந்த பிகாவையும் ஆணவரையும் மற்ற சுற்றத்தினர்முதலியோரையும் கோபித்துக் கொன்றபோதிலும் சற்றும் தயை தூட்சணியமில்லாமலும் அதற்கொரு நிவாரணத்தைக்காட்டாமலும் இதுபரியந்தம் அவர்கள் கிருத்தில் உண்டுத்தெவளர்த்த பதிவிரதாசிரோமணியானவன் மனங்கலங்கி வாடிவருந்தும்படி. இட்டுக்கொண்டுபோவது அழகோ! உலக நடைக்கடுப்பதோ முடராகவிருக்கும்வேடருக்குத் தேவரீர் மகிமைகள் தெரியுமாயின் இப்பெண்கொடியைத் தத்தஞ்செய்து அதிக மரியாதையுடன் பூசித் தனுப்புவதற்குத் தடையுண்டோ கள்ளவேடத்தைத்தாங்கி, பரிந்து வளர்த்த பெண்ணையுந் திருடிக்கொண்டுபோனாலு கூடமா விட்டுவிடுவார்களோ காங்கேயனே, தேவியின் மனவருத்தந்தீர்த்து க்ளித்திருக்கத்தக்கதாக அவர்களிடத்திற் கிஞ்சித்துத் தயையெய்து கிருபானோக்கம் பாலிக்கவேண்டுமென்று பல வாறுகப்போற்றுகின்ற மஹரிஷியைப் பரிவாகப்பார்த்தருளி கல்லகாரியம் உம திஷ்டப்படியாகட்டுமெனத் திருவாய்மலர்து திரும்பித் தேவியும் நிஷியும் பின்பற்றிவரச்சோலையினிடத்திற்சென்று தழுதிடத்தில் மெய்ப்பத்தியும் அன்பு மித் மற்றகளிப்பையும் பூரணமாகப்பெற்றிருக்கின்ற வள்ளியம்மை முகாரவீர்த்தத்தைப்பார்த்து கம்மிடத்தில் அபலமாகிய போரைச்செய்து மாண்டு நிலத்திலிழுந்துகிடக்கும் உன்சுற்றத்தின ரணவரையும் எழுப்பக்கடவாயென அம்மையார் பெருமைகள் பலருக்குத்தெரிவதாகத் திருவுளம்பற்றியமாத் திரத்தில் ஆனந்தபரவசத்தளாய் மச்சபாக்கியமென்று காமாக்ஷியின் சுபுத்திரனைச்

சேவித்து அவன்திருவடிகளை மனத்திறியானித்துப் பத்திரவசத்தளாய் அரிய பிராணனையிழுந்து தேகம்புழுதியின்பட நிலப்பாயவில் அலங்கோலமாய்விழுந்து கிடக்கின்ற என்னுளைச் சிதாவே! சீராட்டிவளர்த்ததுணைவனே! அருமையாகப் போற்றிவந்த சுற்றத்தானே! நீங்களனைவருங் கமலக்கண்ணன்மருகன் கட்டளை யின்படிக்கு எழுந்திருந்து குலவி என்மனக்கவலையைத் தீர்க்கக்கடவீர் என்று பவளவாய்திறந்து பேசியமாத் திரத்தில் உறங்கியிருந்தவர் உணர்ச்சிபெற்றெழு மாறுபோலப்பழையபடிபிராணனையடைந்து துள்ளிக்கொக்கரித்துவேடராசன முதலியோர் எழுந்ததருணத்தில் சிவகுமாரன் அக்காலத்திற்கொண்டிருந்த கோலத்தமைறைத்துக் கிருபாசமுத்திரம்பெருகும் சணமுகாவிர்த்தங்களை யும் பொன்வரையைப் பறித்தோங்கியிருக்கும் பன்னிருபுராசலங்களையும் வெற்றிவேல் சக்கரம் தனுசமுதலிய படைகள் கரங்கள் டீதாறும் துவாத சாத்திரைப்போலவிளங்கவும் இத்தகைய தமது திருவடிவைத்தாங்கி எந் திரில் நின்றருளினர். அந்த அற்புதக்காட்சியை அனைவரும் தரிசித்தமாத்திர த்திறநிடுக்கிட்டுத் தேகம் நடுக்கமெய்திப் பயப்பிராந்த்கொண்டு அடியற்ற பளையேபோல நிலத்தில்விழுந்து பன்முறைவணங்கி வாயில்வந்தவந்தவித மாகப்போற்றிச் செய்து விழிகளில் ஆனந்தவாரியைப்பெருக்கித் தேகம் குது குளித்து மயிர்ச்செறிவெழு அளவுபடாதபேரானந்தத்தையடைந்தவர்களாய்க் கரங்களைக்கூப்பிக்கொண்டு இதனை விண்ணப்பஞ்செய்வதாயினர்.

எமது குலதெய்வமே! கொலைத்தொழிலையே முக்கியமாகவிரும்பி நடாத்திவரும் இழிஞ்சுலத்தாராகிய அடியேங்கள் வமிசபாமபனாயாக அடிமை கொண்டு யாதொரு தீங்குகளுந் நோமல் எங்கள் சேரியைப்பாதுகாத்து அந்நிலத்துக்கு அநிதேவலையாகவு நிருக்கின்ற தேவரீரே நாயினங்கள் முன்னவருடன்செய்த தவமுயற்சியினுற் பெற்றுப் போற்றிவளர்த்திருந்த பெண்கொடியை நள்ளிருளில் குறிச்சியிற்புகுந்து சோரத்துவமாய்க்கவர்த்து கொண்டுபோய்ப் பலருமாபுகழ்ந்ருந்த எங்கள் குலவரம்பை யழித்து உலகமுள் ளளவுத் திராதபறிப்புணாயொன்றை உண்டாக்கினீர். பிரசித்தமாக வளர்த்தெடு த்தூற்றியானவள் பாதுகாப்பதற்குப்பதிலாய்விராங்கொண்டு விஷத்தை யூட்டு வளாயின் அதைக்கண்டு தடைசெய்யவல்லவர்க ளொருவருண்டோ? இக்கார ணத் தேவரீர் திருவுளத்துக்குப் பளிங்குபோலத் தேரற்றாமாயின் தமதுவழி யடியார் செய்யவேண்டுமென்னே. இதுநிற்க, எங்கள் குலக்கொடியினிடத்தில் மையல்கொண்டுவந்து விட்டோதலால் எமதிறைவனே! கிருபையுற்று கன் னிகையுடன் எங்குநுரைச்சேர்ந்து அக்கினி, ஆதித்தன், கடவுளர், பந்துக்கள் சாட்சியாய்த் திருக்கலியாணஞ்செய்துகொண்டு எங்கள் மரபுக்கடுத்த சீர் சிறப்புகளுடன் நாங்களனைவரும் சந்தோஷத்துடன் அனுப்பிவைக்கும்படி க்குத் தாராளமாய்த் திருத்தேவியை உம்முடைய வுற்க்கழைத்துலோக லரமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தமாத் திரத்தில் குமரக்கடவுள் அவர்கள் கோரிக்கையின்படிச் சிசைந்து அவ்வாறே நடக்கின்றனமெனத் திருவாய் மலர்த்தவராய் வள்ளிநாயகியாருடன்வர நாரத பகவானுந் தழைத்தோங் கிக் குளிர்த்த நிழலைப் பரப்பியிருக்கும் மலங்காவை நீங்கிப் பாதகமலங்கள்

கன்றி வருந்தும்படிக்குடந்து வள்ளிவளாக் கருகிலிருக்கின்ற சிறுநீரிற் பிரவேசித்தனர். வேடராசன் மற்றவருடன் மனமகிழ்ந்து ஆனந்தபாவசத்த ராய்ச் சூழ்ந்துவந்து தங்கள் சேரிபைச்சேர்த்தவுடன் தம்மினத்தவரைப் பார்த்துச் சங்கரன் குமாரனும் நமது குலதேயீவமாயும் இந்த நிலத்தைப் பாதுகாத்துவரும் சுப்பிரமணியக்கடவுளே வலியவந்து நமது மாதைத்திருடிப் போயினன், இப்போது அடியேன் கோரிக்கையின்படியே திருமணமுன்னரி லேயில் வள்ளிநாயகிபாளைப் பெற்றுப்போகச் சமமதித்துவந்தானென்று பலரு மறியத்தெரிவித்தனன்.

அக்காலத்தில் முன்னம்பொங்கிக்கொண்டிருந்த கோபமும் நாணமு மடங்கி மகிழ்ச்சிமிகுதியிலை தேகம்சிலிர்ந்து மயிர்பொடிப்பச் சந்தோஷ சாகரத்திலழ்ந்து விப்படிக்கோவிருந்து நமதையன் திருவிளையாடலென்று கூத்தாடுகின்றபோது வேடராசன் குறிச்சியிற் நிலைமைபெற்றிருக்கின்ற விசா லமாகிய தன்னிலலத்திற் சாவணபவனையும் பரிமளமிருந்த புஷ்பங்களைச்சூடி யிருக்கும் அளகபாரத்தையுடைய வள்ளியம்மையையும் பணைகள்முழங்கப் பமபையதிர இத்தகைய வைபவங்களுடன் அழைத்துப்போய்க் குலமுறை மைப்படியே மஞ்சளீர் ஆலம் மற்றசடங்குகளைத் தந்தேவிடத்தி வணங்கிப் போகப் பொற்பிரகாசமாகவிளங்கும் வேங்கைத்தளிர்களினுற் சோடித்தபாய லின்மே லெழுந்தருளச்செய்து நாரதருக்கும் தர்ப்பாசனத்தைக்கொடுத்து முற்றிய பின்பு கலியாண காரியங்களிற் சருவசாக்கிரதைசெய்தும் இந்த மங்களவார்த்தையைப் பக்கங்களிலிருக்கின்ற தன்பத்துக்களுக்குத் தூதின் மூலமாகச் சொல்லியனுபடியும் திரிகின்றதருணத்தில் வேலாயுதமூர்த்தியான வர் தமதருகில்வீற்றிருக்கின்ற தேவியின்மேல் கிருநாடோக்கத்தைப் பாலித்த மாத்நிரத்திற் பழையவடிவும் குறமகளீர் அலங்கரித்திருந்த சிங்கரங்களுமாறி ஆதிமகாவிஷ்ணு புத்திரியாகவிருந்த தெய்வப்படிவத்துடன் கவரத்தினையமா கிப சர்வாபரண பூஷிதையாய்க்கண்டவர்கள் விழ்க்களுக்குக் களிப்பைத்தரும் கிரந்தகோலத்துடனிருப்பதைக் கவலைமுற்றுமொழிந்து மனக்களிப்புடனிருக் குத் தந்தையும் தாயும் செவிலியும் தோழிமுதலான பந்துலர்க்கங்களுக்குத் தெரிந்தமாத்நிரத்தில் புஷ்பத்திற்பெருகும் தேனைக் கிரகிக்கவரும் வண்டினங் களைப்போலப் பலதசையினமிருந்துவந்து பெண்ணரசியினது காட்சியைத் தரிசித்து அற்புகமடைந்து இந்தத்தேவியானவள் குலஹினாகிய நம்மனை யிற்சேர்த்து குலவியிருந்ததை யோசிக்குமிடத்தில் நமது முன்னவருடன் செய்திருக்கின்ற தவப்பேறாகும் மற்றென்றையுங் குறிக்கப்படவில்லையென்று தாமதிறைவன் பாக்கியத்துக்குக் கொண்டாடியிருந்தனர், வேடராஜனும் அதிக சந்தோஷத்துடன் தங்களினத்திற் கலியாணமுடிக்கும்போது செய்துவரும் கிரமப்படியே முருகனுக்குப் பூசைகளை நடத்தித் தழைகளினுற் பந்தலீட்டுப் புஷ்பக்கொத்துகளையும் தளிர்களையும் மத்திமத்தியிற்றுக்கி முடிந்தவுடன் பாணத்தைநாட்டி அங்கிலில் அடியைக்காக்கு மத்தியானகாலம்நேர்த்தபோது வேடர்சூரவைகளைப்பாடி உலர்கோயிறைத்துக் கூத்தாடத்தக்கதாகத் தாலரி திற்பெற்ற பெண்ணரசியின் திருக்கரத்தைக் குமாரதேவர் அஸ்தத்தில்வைத்து

எங்கள் தவக்கொழுந்தை அக்கினிபகவான் சாட்சியாய் மனப்பூர்வமாகத் தந்த தஞ்செய்துவிட்டேன் கமலாசனித்திருமருகனே! தேவரீர் பணிவிடைக்கு ஒப்புக்கொள்ளுமென்று தந்தேவிவிடும் கரகரீனா விட்டுப் போற்றினன். பின்பு நாரதபகவான் சிவகுமாரநாயகன் கட்டளையைப் பெற்றுக்கொண்டு ஓமக்கனலை வளர்த்திச் சமித்துக்களையும் ஆவினெய் பால் பொரி முதலிய திரவியங்களினால் நவக்கிரகவாமத்தை நடத்திப் பூரணகுதி கொடுத்துப்பெண்ணையும் பிள்ளையையும் தீவலஞ்செய்வித்து அருந்ததியைக்காட்டி வேதவிதிப்படிக்குச் சகலசடங்குகளு முடித்தகாலத்தில் ஸீமகாவிஷ்ணு பிரமன் உருத்திரன் முப்பத்துமுகக்கோடிதேவர்கள் நார்பத்தெண்ணியிர வீருஷிகள் கருடர்காந்தருவர் சித்தர்வித்தியாதரர் ஏகாதசருத்திரர் துவாதசாதித்தர் முதலியரீனாவரும் சூழ்த்து ஜயஜயவெனப் போற்றிவரவும் பூதகணங்கள் மங்கலவாத்தியங்களை முழக்கித்தொடரவும் இத்தகைய ஒலக்கத்தினமத்தியில் பருவதாசபுத்திரி சமேதராய் வீருஷபவாகனத்தி லாரோகணித்துத் தேவதேவோத்தமனாகிய சிவபிரான் வானவெல்லையி லெழுந்தருளித்தமது திருக்குமாரன் குரமகளைப் பாணிக்கிரகனஞ்செய்யும் சம்பிரமங்களைப் பார்த்துத் தம்பதிசமேதராய்க் களித்து பல ஆசிர்வாதங்களைச் செய்துவருங்காலையில் ஸீமகாவிஷ்ணு பிரம ருத்திரோத்திரர்முதலிய விண்ணவர் கற்பகமலர்களை வாரிவாரிச்சொரிந்து பாலசுப்பிரமணியக்கடவுளைவாழ்த்தி அஞ்சலியஸ்தராய் ஜயஜயவெனப்போற்றினர். இக்காட்சியைச் சரவணபவன் தரிசித்தமாத் திரத்தில் சந்தோஷசாகரத்தில் முழுகினவராய்த் தாய்தந்தையர் மாமன்மாமியை வந்தித்துவாழ்த்தி மற்றையரிடத்திற் கிருபானோக்கம் பாலித்தனர்.

அதன்பின்பு சிவபெருமான் தம்முடன்வந்த திருக்கூட்டத்துடன் திருமபி வெள்ளியங்கிரிபைச்சேர்ந்து களித்திருந்தனர். நாரதபகவானும் மணப்பர்தலில் நடத்தவேண்டிய சடங்குகளைத்தையும் நிறைவேற்றியபின்பு வெற்றிவேலாயுதமூர்த்தியை வள்ளிநாயகியாருடன் வணங்கித் துறித்துவரும்போது திருமால்மருகன் திருத்தேவியுடனிருக்கின்ற மணக்கோலத்தை வேடராசன் கண்களித்து இத்தவிழ்களைப்பெற்றதற்குக் கிடைக்கவேண்டும். பலப்பிராப்தியை யித்தினமடைந்தேனென்று கரங்களைக் கொட்டிக்கொண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடினன். மற்றசுற்றத்தினரும் தேகபீரவசராய் மருகன் வெறியாடல்களைக் கொண்டாடித் திரக்கதண்டன்சமர்ப்பித்துக்களித்தனர். கேட்டில்களோ சவுனகாதியிருஷிகளே! அக்காலத்தில் வேடர்பெருமானுக்கடுத்த சந்தோஷப்பெருக்கை யாவரால் சொல்லிமுடியும்? பின்பு சுகந்தமலர்களைமும் மெல்லியதளிர்களைமும் கொண்டை நிறையச்சூடி உடுக்கையையொத்த நிறுத்தவிடையைப் பெற்றுப் புஷ்பக்கொம்பைப்போல வுலவித் கலியாணவாசலில் வந்திருக்கும் வேடமாதர் களித்துக் குலதெய்வமாகிய மருகனும் பெண்ணரசியும் இத்தினத்தைப்போல நாடோறும் மணக்கோலமாகவே யிணைபிரியாமல் வங்கணமாய் வாழ்த்திருக்கக்கடவதென்று மனப்பூர்வமாக ஏற்றிவாசமிகுத்த வேங்கைமலர்கதம்பப்பொடியையிறைத்துக் களியாடலைக் கொண்டாடினர். மேற்குறித்த படியே சுசபாலாதிகள்முதலிய வேடர் மலைமிகுச்சியுடனிருக்கும் காலே

யில் பாலசுப்பிரமணியக்கடவுள் ஆசனத்தைவிட்டுமுத்துவேடராஜனைக் கிருபையாகப்பார்த்து இந்தப் பெண்ணரசியுடன் திருத்தணிகைவலாயிற் சோர்ந்திருப்போமென்று திருவுளம்பற்றியபோது கந்தனே! தேவரீர் மனத்துக்கினியபடிக்குச் செய்யலாமெனச் சம்மதித்தனன் தாயானவன் பாங்கிசெவியியுடன் வள்ளியாய்கியாபார்த்து எமதன்னையே பலநாள்பழகியிருந்த நீயிக்காலத்தில் நீங்கிக்கணவனுடனேபோகத் துணிந்தனையோவென்று அதிக ஆவலுடன் தனித்தனித்தழுவிச் சுகசீவியாய் வாழ்வாழியென்று ஆசீர்வதித்தகாலத்தில் வள்ளியம்மையும் அவர்களைப் பரிவாகவுபசரித்து வெற்றிவேலாயுதக் கடவுளுடன்போக பிரயாணப்பட்டபோது; பிதாவானவன் தன்னிடத்திலிருக்கின்ற சிற்தபொருள்களை பெண்ணுக்குச் சீதனமாகக்கொடுத்துத் தொடர பாலசுப்பிரமணியதேவர் கலியாணவாயிலேநீங்கி வெளிவந்து மாமனையழைத்துத் தேவர்களுங்கொண்டாடத் தக்கதாக இந்தச்சேரிக்குதிபனாகவிரும்பு சகலசம்பத்தையும் அனுபவித்துப் புத்திர மித்திர கனத்திர பரம்பரையாய் வாழ்த்திருக்கக்கடவாயென் றனுக்கிரகஞ்செய்து அவனையும் மற்றவேடனையும் நிறுத்தி வளமையிற்சிறந்த வள்ளிவலையைக் கடத்து மகத்துக்களுக்கு வாசயோக்கியமாகிய திருத்தணிகை வலையைச்சேர்ந்து தெய்வத்தச்சுறற் சோடித்திருக்கின்ற நகரிப்போய்ச் சபாமண்டபத்தில் விளங்கும் சிங்காதனத்திலு் பொன்னையொப்பவிளங்கும் தேமல்பரந்த தனபாங்கனையுடைய தேவியுடன் உலகங்களனைத்தும் பிழைத்தற்பொருட்டுக் கிருபாகோக்கத்தைப்பார்பி வீற்றிருந்தனர். அக்காலத்தில் வள்ளியாய்கியார் காதலனைச்சேவித்துப் பிரணவல்லபா!இந்தமலையைப் பார்க்குமிடத்தில் அறிக்கேம்பாட்டைக் கொண்டிருக்கின்றது ஆதலால்இதன்மகத்துவங்களைத் தமதடியார்களிடேநம்பொருட்டுவெளிப்படையாகத் திருவுளம் பற்றவேண்டுமென்று விரிண்ப்பஞ் செய்து, அவளிடத்திற்பரிவாய் பெண்ணே! இந்த வலையையென்னவென்று மதித்திருக்கின்றாய் பரமசிவகடாட்சத்தினால் உலகங்களுண்டாகியபோது கிரமிக்கப்பட்டது; இஃதன்றியும் அப்பருவத்தின் மகத்துவங்களைக் கேட்பையாக, ஆபிரத்தேட்டண்டங்களுக்கு மதிபலப் நூற்றெட்டுபுகங்கள் தேவர்முதலாகிய சகலனையும் அலைத்துக் கொடுங்கோல் செலுத்திப்பிரானிகளுக்குக் கெமனைப்போல விதியிருந்த ரூபதுமனாகிய அவுணப்பாதக்னுடன் கொடிய யுத்தஞ் செய்துகொன்ற சோபதாபங்களை இதன்பெருமைகளை நிதானித்து இவ்விடத்தெழுந்தருளித்தணிந்து மனவெழுச்சியுடனிருத்தனம், மேலும் இக்காலத்தினும் கொடிய தொழிலைச் செய்துமலும் வேடருடன்பேராக வருந்தியாகளையையும் இந்தத் தெய்விகம்பொருந்திய வலையைநெருங்கிய வுடனொழிந்து சவுக்கியமாகவிருக்கின்றனம், அக்காரணங்களினால் செருத்தணியென்னு மொருசிறப்புப் பெயரையும் கிடைத்திருக்கின்றது, இதுவுமல்லாமல் இன்னமும் சிலமகத்துவங்களுண்டு அவற்றின் சம்பவங்களையுத்திரிவிப்போம், முல்லைநரும்புகளைப் பழித்துவிளங்கும் தந்தபத்திகளையுடைய உமையவள் வளைத்தழும்பும் முலைத்தழும்பும் பெற்றுக்களித்திருக்கும் மூலகாரணக்கடவுளாகிய சிவபிரான் மனவெழுச்சியுடன் சதாகாலமுய் வீற்றிருக்கத்தக்க நதிவளங்களையும் க்ஷத்திர

விசேஷங்களாதி சிறப்புக்களைக்கொண்டிருக்கும் திருக்காஞ்சிமாநகர வெல்லையில்விளங்கும் பெருமையினால் இப்பருவத்தின் பவித்திரத்தையும் மகத்துவங்களையும் சிருஷ்டிகர்த்தனாய் சதுர்வேதபண்டிதனாக விருக்கின்ற பிரமதேவராலுங் கணித்துச் சொல்லக்கூடுவதோ, சுகந்தபரிமளங்களைவிடத் தேனைச்சொரித்திருக்கும் புஷ்பவகைகளிற் றுமமைலகைச் சிறப்பாகப் புகழுமாறுபோலவும் தன்னிடத்தில் மூழ்கினதைப் பாராகிராக்கி முத்தியிற்சேர்க்கவல்ல பல சிறந்ததெனினும் காசிவிற்பெருகும் கங்கையை விசேஷமாகக் கொண்டுவதை யொப்பவும் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்திருக்கின்ற பூமண்டலத்திற் சிறந்திருக்கும் தலங்களில் முதன்மைபெற்றுவிளங்கும் திருக்காஞ்சிப்பதிக்கு நிகராகவும் இருவிகள் ஞானவான்கள் வாச யோக்கியமாக விருக்கின்ற தெய்விகம்பொருந்திய பருவதங்களில் இந்தத் திருத்தலவகைவரையானது அதிகமேம்பாட்டைப் பெற்றிருப்பது. இவ்வித சுருணங்களை மிகுதியாகப் படைத்திருக்கின்ற பருவத்தினிடத்தில் நமக்கிருக்கின்ற ஆசையினால் பிரியாமல் இவ்விடத்தில் வீற்றிருந்து கோடுகளை முழக்கியும் புள்ளாங்குமுள்ளியுந் தந்திரியை வாசித்தும் ஏழிசையையுடைய மகரயாழைமீட்டியும் மனவெழுச்சியுடன் பாடியும் சிறுபல்லியங்களைக் கொட்டியும் பற்பல திருவிளையாடல்களைச் செய்தும் நம் மிடத்தில் மெய்ப்புத்தியுடைய அன்பர்கள் தரிசித்துக் கனிக்ரும்படியாக ஆனந்த நடனங்களைச்செய்யும்வருகின்றனம். பெண்ணரசியே! இதற்குச்சில திஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லுவோம். காளகண்டமூர்த்தியாகிய பரமேசுவரருக்கு மந்தாகிரியும் மேருபருவத்தும் வளமுள்ளெய்ய யோக்கியமாகவிருந்தபோதிலும் அன்பருள்ளத்தைப்போலப் பவுத்தியமாக விருக்கின்ற கயிலாயத்தில்தான் பரமாயப் பருவதாசபுத்திரியுடன் எத்தேசகாலமும் வீற்றிருப்பதையொப்ப இந்தப்பூவட்டத்திற் பற்பலமேகைகளுக்கிடையே நின்றும் இந்தப் பருவத்தினிடத்தில் நமக்கு அதிகப்பிரியமுண்டி. அதற்குச்சாட்சி உனக்கு வேறொன்றைச் சொல்லுவதில்லை, நமக்கிருப்பிடமாகிய குன்றுகளைத்தழுண்டி; அவற்றின் மேலாய் அத்தலத்தில் பரவிருப்பத்துடன் நமதுபூரணகையைக் கொண்டு வாசஞ்செய்வோம் இம்மூலமாய் இதன்மகத்துவங்களைத் தெரிந்துகொள்ளக் கடவாய் இதுவுமல்லாமல் திரிலோகசக்கோஸ்வானாகிய தெய்வேந்திரன் தன் மகத்துவத்தைத் தெரிந்து மயிடுபிடித்ததைப் பெற்றுப்போக விருப்பமுற்றுப் பொன்னுலகத்திலிருக்கின்ற சூரணைச்செடிகளில் மூன்றினையும் இந்தப் பவுத்திரமாகிய சரவணப்பொய்கையில் தாபித்தஞ்செய்து அசுனிடத்திற் புஷ்பிக்கும் மலர்களைக்கொண்டு பலதினம் நம்மை அருச்சித்து இஷ்டசித்தியைப் பெற்றுப் போயினன், மூழ்கினர் பிணிகள் பாதங்களனைத்தையும் தியிர்ப்பட்ட பஞ்சே போலப் போக்கிப் பரிசுத்தவான்களாகச் செய்யவல்ல சிறப்பினைவாய்ந்த இந்தச் சரவணப் பொய்கையினிடத்தில் இத்திரனால் தாபித்திருக்கின்ற சூரணைச்செடிகள் இக்காலத்தினும் அருணோதயப்போதிலும் மத்தியான காலத்தினும் செவ்வானமு மிருளுங்கலந்துவிளங்கும் அந்திப்போதிலும் நமது திருவடிகளிற்சாத்தும்படியாக மூன்றுமலர்களைக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகின்றது. பிரளயகாலத்திற் சத்தசாகாங்கனும்பெருகி உலகங்களை மூடிப்போதினும்

சிறுஷ்டிகுலேந்து பிரசண்டவாயுவின் மோதலினாலும் ஊழிவெள்ளப்பெருக்கி னாலும் குலகிரிகள் அண்டரண்டபுவன சராசர்ங்களினைத்தும் அதப்பட்டழியும் சருவச்ங்காரகாலத்தினும் தெய்விகம்பொருந்திய இத்தப்ப்ருவத்தத்துக்கு யாதொருதுன்பமு மில்லாமல் விளங்கும் அவ்வாறே யித்தச் சரவணப்பொய்கையும் புனல்நிறைந்ததாய்ப் பரிமளமிருந்த குவளைமலர்களை, முக்காலங்களினும் உதவிக்கொண்டிருக்கும் மாவடுவைப்போல விசாலமாய் செவ்விர்பந்து காதளவுமோடியிருக்கின்ற விழிகளையுடைய வள்ளிநாயகியே! இவ்வரையின் மகத்துவங்களை நாமல்லது சிறுஷ்டிகர்த்தனனுங்கண்டறியவொண்ணாது. இஃதன்றியும் பூமண்டலத்தி லிருக்கின்றவர்களில் எத்தகையராயினும் இத்தத் தெய்விகம்பொருந்திய பருவத்ததைத் தூரத்திலிருந்து தரிசித்து வணங்கப் பெறுவராயின் அறித்தும் அறியாமலும் எழுப்பிறவிகளினும் செய்திருக்கின்ற பாதகங்களைத்தும் நெருப்பிப்பட்ட பஞ்சைப்போல நகிக்கப்பட்டு எல்லாத் துன்பங்களையும்போக்கிப் பரிசுத்தராய்ச் சவுக்கியத்திலிருப்பர். இவ்வரையி னிடத்திற்படிந்து பவுத்திரராய்த் துதித்துக்கொண்டு நமதாலயத்தைச்சேர்ந்து விதிப்படியே மும்முறை வலமவந்து சந்திதானத்திற்போய் அருச்சுனை வழிபாடுகளைச் செய்வித்து நமது நிருவாடிகளில் வணங்கப்போற்றி நெய் விளக்குகளிட்டுக் கூடியவனாயில் யாசகருக்குக் கொடுத்துத் தன் விடுதியைச் சேர்ந்து அதிதிகளுடனுண்டுகளிக்கின்ற புண்ணிபசிலா தங்கன்கோரிக்கையின் படியே சகல வளங்களையும்பெற்றுக் கற்புக்காசியாகிய பெணசாதிபுடன் இல்லறத்தையோம்பிச் சுபுத்திரரைப்பெற்றுச் சாதுசங்கமாதிய நன்னெறி களைக்கடைப்பிடியாக வெண்ணி நடர்த்தி இவ்விதங்களில் இமமைப்போகங் களை யனுபவித்தபின்பு மறுமையினும் தேவபோகங்களிற் நிருப்பிபெற்றவர்க ளாய்க் கடையில் ஸ்வரூபசாக்ஷாத்காரத்தைக் காணியாகப்பெற்றுவாழ்வார். ஐந்து நாள்வரையில் இதன் கண் வாசமாய்ப் பொய்கையில் முழுசிப் புதியவன் திரங்களையுடுத்து நமது நிருவாடிகளையே தஞ்சமாகவெண்ணித் தியானித்து ஆலயத்தைச்சேர்ந்து அவ்விதத்தில் நடத்தவேண்டிய முறைகளைக் கிரமப் படியே முடித்து நம்மைத் தரிசித்து வழிபட்டுவரும் சிறந்த தவத்தினர் இஷ்டசித்திகளைப்பெற்று அஷ்ட அயிஸ்பரியங்கள் பெண்பிள்ளைகள் பந்துக் கள் கினைகிதருடன் மனவெழுச்சிபெற அனுபவித்துச்சகலராலும் புகழ் வாழ்த்தின்பு சாஸ்விதமாகிய பாமபதியிலிருப்பர். பெண்கள்நாயகியே! தவங்களிற் சிறந்த தேவர்களாயினும் முனிபுங்கவராயினும் மற்றும் நன்னெறியைத் தரிசிக்கப்பெறும் போவராயின் கூல் விருக்ஷமுதலிய தாவரங்களினும் கடைப்பட்ட தசையை யனுபவிப்பதற்குச் சந்தேகமில்லை தாங்கள் முடித் திருக்கின்ற பிரார்த்துவவினைப்போகங்களை நீக்கிக்கொள்ளத்தக்க ரூக்ஷமத் தைத் தெரியாமல் தேகம்வருந்தியலேந்து அன்னபானாதிகளுக்குச் சிறுமைப் பட்டுவாடிப் பூவலம் வந்தபோதிலும் அப்பாபத்தொடக்கைப் போக்கவல் லரோ? பிரமகத்தியாதிமகாபாதங்களைச்செய்தவராயினும் கொலைகளவாதிய குற்றங்களையே முக்கியமாக வெண்ணி தினந்தோறும் முடித்தவராயினும் பவி த்திரமாகிய திருத்தணிகை ஸ்வர்பைச்சேர்ந்து மெய்ப்பத்தியுடன் நம்மைப்

பூசனைவழிபாடுகளைச் செய்வராயின் காட்டழலிற்பட்ட சரகையொப்ப வல்
வினைகளைப்பேர்க்கிச்சொஷ்டராய் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு பிரமதேவர்கள் பதங்களில்
மேலானவராக்விருப்பர். தவங்களிற்சிறந்தவராகவும் புகழவேண்டும், இப்படிச்
கிருக்கச் சதகாலமும் ஒப்பற்ற திருத்தணிகைப் பதியில் வாசமாகவிருந்து
பத்திவயிராக்கியங்களுடன் நமமைவழிபட்டுச் சோடச மகா தானங்களினென்
றேனும் மனப்பூர்வமாகப் பாத்நிரமந்ந்து அகமுமலர்ச்சியுடன் களித்துக்கொடு
ப்பாராழின் ஒன்றனந்தமாகப் பஸ்துப் பிற்காலங்களிற் குபேரசம்பத்தை
யனுபவித்துவாழ்வார். பற்பலமகாபாதகங்களைச்செய்தவராயினும் அவைகளின்
கொடுமைகளைத் தும் காளாவட்டத்தில்குறைபட்டு அமரபட்சத்துச்சந்திரன்
கலைகளைப்போலத் தேய்ந்து பரிசுத்தவான்களாய் உலகர் புகழவாழ்வார்,
வள்ளிநாயகியேமேற்குறித்ததன்நியும் இந்தத்திருத்தணிகைவளாயின் மகத்து
வரிக் ளளவற்றதண்டு, அவைகளை விவரித்துச்சொல்லவேண்டுமாயின் பலகா
லஞ்செல்லுமென்று சூமார்க்கடவுள் போதித்த மகிமைகளைப் பத்தியுடன்
கீகட்ட தேவியானவள திருவாடிகளிற்பணிந்து மகிழ்கவே! பூமண்டலத்தில்
தாமெழுந்தருளியிருக்கின்ற அனந்த பருவதங்க்ளில் முக்கியமாக விருக்கின்ற
திருத்தணிகைவளாயின் வரலாற்றையும் மகத்துவங்களையும் உள்ளங்கை
நெல்லிக்கனியேபோலத் தெளிவுண்டாரும்படியே அடியாளிடத்திற் கருணை
யுற்ற அணுக்கிரகஞ் செய்கமையால் அவற்றினைக்கேட்ட மகத்துவத்தினால்
நாயினென் கிருகார்த்தளாயினென்று பொற்றினள். வெற்றிவேலாயுதக்
கடவுளும் மைதீமிர்த்துகாதளவுமோடியவிறிகளைபுடையதிருத்தேவியும் பின்பு
அந்தமலையினொருபாரசத்திற் பிரமன்விஷ்ணுமுதலாகிய வருவான்கும் நாதம்
வீந்து முதலாகிய துருவான்கும் உருவாருவமாகிய வொன்றும் ஆக்கவரு
வங்களுமொன்றாகிய சதாசிவப் பிரமலிங்கத்தைத் தாபித்து ஆகமவிதிப்படி
சோடச வுபசாரங்களுடன் பூசனைவழிபாடுகளை நிரப்பிக்களிக்கு இஷ்ட
சித்திகளைப் பெற்றவார்களாய் அன்றுமுதல மனவாக்கும் காயமொருமித்துக்
கண்ணுதற்பிராணைத் திரிகாலங்களினுமமெய்ப்புத்தியுடன் வாழிபட்டிருக்கின்ற
காலையில் ஒருதினம் தெய்வவிமானத்தைத் தருவித்து வள்ளிநாயகியுடன் சிவ
சுப்பிரமணியக்கடவுள் அதனிடத்திலெழுந்தருளி திருத்தணிகைவளையக்
கடந்துபோய்த் திருக்கயிலாயத்துக் கொருபுறத்திலிருக்கின்ற கந்தமாதனத்
தைச்சேர்ந்து நவரத்தினகாந்திகளை வீசிக்கொண்டிருக்கும் விமானத்தை
விட்டிறங்கிக் கணக்கிற்த பூதவிரர் காவல்கொண்டிருக்கும் திருமாளிகையிற்
பிரவேசித்துத் தேவராசபுத்திரிகு தெய்வயானையம்மை யெழுந்தருளிய
சொர்ன்மயமாகிய அந்தப்புரத்தில் வள்ளிமணிகை வரும்போது வேதங்கள்
தேடிக்காண்பரிய மகத்துவங்களையுடைய கணவன் வாவைக்கேள்விப்பட்ட
மாத்நிரத்தில் தேவராசபுத்திரிகு அதிகசந்தோஷமுண்டாய் ஆவலுடனெதிர்
ஒகாண்டோடிக் கணவன் திருவாடிகளிற்பணித்தகாலத்திற் கந்தர் பரிபூரண
கடாட்சத்துடன் திருக்கரங்களீட்டி யெடுத்துப் பூரணகலசங்களையொத்த
கொங்கைகள் மார்பிலிவாகத்தழுவித் தாம் சிலபகல் பிரிந்து பூமிநிற் திருநட்
னங்களைச்செய்து திரும்பியவ்வாயிலிருந்த ஞ்ளர்ச்சிகளனைத்தையும் போக்கி

னர், அத்தருணத்தில் வள்ளியம்மையும் தன்முன்னவர் பாதகமலங்களிற் பணித்த காலையில் பிரித்த கன்றைக்கண்ட ஆவைப்போலப் பரிவாயெடுத்து ஆசையுடனணைத்து அவ்விடத்திற் றனிமையி லிருப்பவளுக்கு ஒருபாங்கி கிடைத்தது மிகவும் அழகாயிருக்கின்றதெனவாழ்த்தினள், பின்பு குரன்வமிச மென்னுங் கருங்கடலைக் குடித்துத் தேவர்களைக் காத்த வெற்றிவேலாயுத மூர்த்தியானவர் உபயநாச்சியார்களை அணைத்து அந்தப்புரத்துக்குக் கொண்டு போய்ப் பொன்மயமாக விளங்கும் பரந்த கூடத்தில் நவரத்தினங்களினுற் சோடித்திருக்கின்ற சிங்காதனத்தில் திருப்பாற்கடலில் சிதேவி பூதேவி இரும ருங்கினும் வீற்றிருக்க மத்தியில் சேஷசயனத்திலமர்ந்தருளும் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு வைப்போலக்களித்திருந்து அவர்களுடன் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்கின்ற காலையில் இடப்புறத்தி லமர்ந்திருக்கும் தெய்வராயநியானவர் வெற்றிவேலா யுதக்கடவுள் திருமுகமண்டலத்தைப்பார்த்து, எமத்தினவனே தேவரீர்! வலப் புறத்திலிருக்கும் கன்னிகையின் வரலாற்றைத் திருவுளம் பற்றவேண்டுமெனப் போற்றுங்காலையில் சுப்பிரமணியர் கிருபையுற்றுக் கிள்ளையொப்ப வக னிக்கும் சிவந்த வாயையுடைய குறப்பாவையினது மரித்திரத்தை அயிரா வதம்போற்றி வளர்த்த தெய்வயானைக்குச் சொல்லுவதாயினர்.

பெண்கள் சுகாமணியே! உங்களிருவர் காரணங்களைக் கேட்பையாக, வாமனாவதாரமெடுத்து உலகையளந்தருளிப் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினிடத்தில நீங்க ளவதரித்து நமது திருப்புயங்களைத் தழுவிக்களிக்க விச்சித்துப் பன்னிரண்டு வயதளவும் சரவணப்பொய்கைக்கருந்திருந்து அரியதவங்களைச் செய்து வருங்காலையில் உங்கள் பத்திவயிராக்கியங்களுக்கிடங்கிற் காட்டுத்து உங்கள் கருத்தின் வண்ணமாகின்றது. அதுவரையிலும் பொன்னுலகத்திலும் பூமண்ட லத்தினும் அவதரிப்பீர்களென யார்ப்பணித்தவாறே ஸுத்தவளாகிய கீதேவேக் திரனுக்குப்புத்திரியாக வளர்த்திருந்தனை, சரம குராக்காரஞ்செய்து திரும்பிய காலையில் உன்பிதாவானவர் அதிக பிரியத்துடன் பாணிக்கிரகனஞ்செய்து கொடுக்கப்பெற்று மனவெழுச்சியுடனிருந்தனம். அத்ததசத்திரனை யொத்த துதலையுடைய உந்தங்கையாகிய இப்பெண்கொடியானவர் நமது கட்டளை யின்படியே அக்கினிப்பிரவேசமாய்ச் சுந்தரமிகுத்த பழைய உடலைப்போக்கி யாதனாதேகத்தைக்கொண்டு கருங்கடல் வளைத்திருக்கும் பூமண்டலவரையிற் சிரேஷ்டமாக விளங்கும் தொண்டைமண்டலத்தி னெல்லையிலிருக்கும் வள்ளி மலைக் கருகிற் றழைத்தோங்கிக் குளிர்த்த நிழலைப் பரப்பிநின்ற வானத்திற் சோந்து காலங்கருதித் தவவிரதங்களைச் செய்திருக்கின்ற காலையில் அப்பருவ தச்சாரலிலமர்ந்து பஞ்சேத்திரியச்சேட்டைகளைவென்று கித்தத்தை சிவத்திற் சேர்த்து யோகசாதனையை முடித்துவரும் மகானாகிய சிவமுனிவனுக்கெதி ரில் தெய்வகடாட்சத்தினால் பொன்னையொப்ப விளங்கும் அழகிய தேகத்தை வாய்ந்த மான்பிணையொன்று சடுதியிற்றோற்றப்பட்டுக் கத்துப்பாட்டுலவி வரு வதைத்தவத்தர்கண்டளா, கண்டவுடன் காமவிகாரமேலிட்டுஅதி ஆவனுடன் பார்த்தகாரணத்தினால் பெண்மான் கருக்கொண்டது. அந்தச்சம்பவத்தைப்பக் கத்திற்றவஞ்செய்திருந்த இவன் ஷேரிக் துமனமகிழ்ச்சியுடன் அதன் கருப்பையிற்

பிரவேசித்து வளர்த்துவருங்காலையில் பிரசவகாலம்சம்பவித்தபோது வேடர் கல்லிய வள்ளிக்குழியில் ஈன்றதாய் உற்றுப்பார்த்துத் தன்னினமாகத் தோன் றுமையால் பயத்தோழிப்போயினது. பின்பு குழந்தையானது பசியினால் வருந்திக் காவுகாவுவென்றழுகிருக்கும்போது அதனருகில் இருக்கும் குறிஞ்சி யில் வாசஞ்செய்யும் வேடர்களுக்கரசனும் அவன் பத்தினியும் கொல்லைக்கு வந்தபோது கேட்டவர்களாய் அற்புதமடைந்தோடிவந்து பெண்குழந்தை யைக் கண்டவுடன் வேடத்தி அநிக ஆவனுடன் வாரியெடுத்து முத்தமிட்டு மார்புடன் சேர்த்தகாலத்திற் சிவபிரான் கடாட்சத்தினால் கொங்கைகளிற் சுரத்தொழுகும் அமுதத்தைக்கொடுத்துத் தன்மிறுமுடிசையிற்சேர்ந்து பெற்ற தினும் பதின்மடங்கு பிரியத்துடன் வளர்த்து அக்குலத்தில் முதியவராக விருப்பவர்கள் குறித்தபடியே வள்ளியென்னும் பெயரையிட்டுச் சகல சிறப் புடன் புத்திரியாகப் போற்றிவருங்காலத்தில் இவளுக்குப் பதினோரண்டும் பத்துமாதமும் நிறைந்து மடங்கைப்பருவமானபோது தங்குலமுறைப்படியே திணைப்புனத்தை காக்கவைத்தனர். அத்தருணத்தல் காம அத்தலத்தைச் சேர்ந்து காமவேட்கையைச்சொல்லியும் அகன்றும் இவள் மையலிற்பட்டு வருந்தியும் அக்குறை முற்றுப்பெற வாழ்த்தியும் இத்தகைய பற்பல மாயவீத் தைகளைக்காட்டிக் களவுப்புணர்ச்சியை யாதுபவித்தும் கண்டாரிலிவளிடத்தில் கலவருளைச்செய்து மீதானின் சமாதத்தின்மேல் திருக்கலியாண முடித்துக் கொண்டு சிலபகல் திருத்தலிகைமலையில் வாசமாகவருந்து இப்பொழு திவ் விடத்துக் கழைத்துவந்தனமென்று வள்ளியாயகியார் திருவாவதார விர்த்தாக் தங்களைத்தெய்வநாயகியார கேட்டவுடன் மனமகிழ்ச்சிகொண்டு நாயகி பூர்வ தில் ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானிடத்தில் அவதரித்த இவளும் காணும் நெடுகளாய்ப் பிரிந்ததை இக்காலத்திற் கிருபைபுற்றுப் பழையபடியே கூட்டிலவைத்த தேவரீர் கடாட்சத்துக்கு அடியோங்கொற்செய்யும் கைமயாறுண்டோ தமது திருவிளையாடல்கள் யாவாவகண்டு புகழப்படுமென்று புழந்தனன். இவ்வா ருக்கச் சிவகுமாரன் அருளிய வாக்சியங்கொடும் தேவரீர் புத்திரி வசனத்தை யுங்கேட்ட வள்ளியம்மை மனமகிழ்த்தவளாய்த் தாரோமுன்னம் தேவரீருக் குத்தங்கையாகும் அவ்வாறே இக்காலத்தினு மிளையவாக்கினன். இம் யற்சி யினால் சகல சிறப்புக்களையும் பெறவிருக்கின்றென், இனி தமதடியறிக்கட்டி யிரட்டிக்கவேண்டுமெனப் போற்றித் தமக்கை திருவடிகளில் வணங்கினன், தெய்வநாயகியாரும் அநிக பிரியத்துடன் வாரியெடுத்தனைத்து முதுகைத் தடவிக்கொடுத்து நமது காதலன்மகடாட்சரவீட்சணியத்தினால் மீண்டும் உன் னைத் தங்கையாகப்பெற்றதுமன்றி எமதிறைவன் அருளையும் கிடைக்கப்பெற் றேன் இனி யரிதில் வேண்டுமொரு ளொன்றுமில்லை மனோபிஷ்டங்களனைத் தையும் ஒருங்கெய்தப்பெற்றுக் கிருகார்த்தயாயினேனென்று இவ்விதங்களிற் றன்பேற்றைக்குறித்துப் பலவிதங்களிற் கொண்டாடினன்.

ஓ சவுனகாதிமுனிவர்களே! மேற்கூறித்தபடிக்குப் பலநாட்களாகப் பிரித்திருந்த தங்கை தமக்கைகளிருவரும் சரவணபவன் திருவுளப்படியே சேர்த்த காலையில் அன்றுதொட்டு தெய்வயானையும் வள்ளிநாயகியும் அபேத

மாயிண்பிரியாமல் கொண்டாணை வழிபட்டுக்கொண்டு மனவெழுக்கியுடன் சிந்தையும் செய்கையும்போலவும் உயிரும் உடலுமொப்பவும் மலரும் மணமும் நிகர்த்தும் நீரும் பாலும்போன்றும் மணியும் ஒளியுமொத்தும் ஒருமைப்பட்ட மனத்தினராய்க்கங்கையும் யமுனையும் கடலிற்சேர்த்து சூலவாமாறு போலவும் சோடசகலையுடைய சந்திரன் ஆபிரங்கிரண சமோகங்களையுடைய சூரியனைக் கூடியதற்கொப்பாகவும் பரமன் நுதல்விழிகளி னுதித்துச் சரவணப்பொய்கையிற் திருவினையாடல்களைச் செய்திருந்தபாலசுப்பிரமணிய தேவரைப் பிரிவினறிப் போக்போக்கிபங்களை யனுபவித்துக் களித்திருக்கவும் வெற்றிவேலாயுதமுாத் தியும் உபயநாச்சிபாரிடத்தினும் ஏகபட்சமாய் அவர்களிடத்தில் இன்பவலங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு கிரோஷ்டமாகச் சொல்லுங்கத்தமாதனத்தினிடத்திற் சொன்னமமாய்ச் கிரோரத்தினக் களித்தினைவிசிவானவரையினுயாது பூவட்டப்பரப்பைப்போல் விசாலமாயிருக்கும் திருமாரிகையிலமர்ந்து மன்னுபிரிகளினிடத்தில பரிபூரணகடாட்ச விட்சணியத்தைப்பரப்பித் தம்மைவழிபடும் அடியார் இஷ்டசித்திகளைக் கொடுத்ததுக்கொண்டு வருகின்றனா. இவ்விதமாகச் சரவணபவனும் திருத்தேவிமாரும்ருக்குங்காட்சி பெப்பாடிக்கிருத்தலாலி, கிரவுஞ்சபருவத்தைச் சத்தியினற்பினந்து வாட்டிய குமாரநாயகன் கற்பகத்தருவாகவும் அதனிடத்தோன்றியிருக்கும் வல்லிசாதக கொடியினும்சிறந்து தெய்வநாயகியாரும் வள்ளியமமையும் ஞானம் போகமென்னு மிருகொடிகளும் தாவாமாறு இருமருங்கினும் விளங்கவும் இவையன்றி உமையவளை யிடப்பாகத்திற் கொண்டிருக்கும் சிவபிரான் திருநுதலிலிருக்கின்ற திரிகேத்திரங்களைப்போலத் தேவராஜபுத்திரியும் வேட்பாவையும்உபபாரிசங்களினும் பொருத்திருக்கும் சத்திமகமையினால் உலகவாசிகளனைவரும் பாபாகிராய் கனனெறிகளை யனுசரித்து இம்மைப்போகங்களைப் பெற்றவாழ்த்து கடைபிற் கிடைத்தற்கரிய போட்சவிட்டையும் பெற்றுப் பேரானந்தகூத்தையனுபவித்திருக்கவும் இத்தகையகூட்சிகளைக்காட்டி ஒப்பற்ற பாலசுப்பிரமணி பக்கடவுளானவர் கெவியருங் கருள்புரித்திருந்தனர். அத்தருணத்தில் சேவர்கொடியசையும் திருத்தேரும் உவரத்தினங்களின் காந்திகளை ஏககாலத்தில் விசுவதைப்பாலப புள்ளிப்பட்ட பசியதோகையை வாய்த மஞ்ஞைவாகனமும் பூருவத்தில் ஈரதமுனிவர்செய்தயாகத்திறோற்றித் தமக்கு வாகனமாயிருக்கின்ற தசரும் வெற்றிவேலாதிபாகிய படைகளும் திருவாயிலமுதலிய தலங்களினமர்ந்து சுண்முகப்பெருமாள் கட்டளையின்படி பணியிலடைகளைச் செய்திருத்துகளெனமுடித்த சூதபுராணிகர் ஹிசாரணிய வாசிகளைப்பாத்து மஹருவிகளை, சிவபிரான் நெற்றிவிழிகளிற்றோன்றிய பாலசுப்பிரமணியக்கடவுளினது திருவினையாடல்களிற் சிலவற்றை கம்மார் கூடியவரையிற் சொல்லினம், ஸ்காந்தபுராண வரலாற்றைப் போதிக்க வேண்டுமென்று மனமொருமித்துக்கேட்ட உங்களால் மேற்குறித்திருக்கின்ற ஆறுகாண்டங்களின் சரித்திரங்களையும் வரன்முறையாகவோதும் புண்ணிய பலப் பிராப்தியைப்பெற்றுக் கிருதார்த்தனுமாயினேன்; மெய்ப்பத்தியுடன் ஏகமனமாய்ச் சிவசுப்பிரமணியக்கடவுளினது உபயசரணாவித்தங்களையும்

சித்தித்துக்கொண்டு அவன்பெருமைகளை விளக்கும் கதாப்பிரசங்கத்தைச் சம்பூரணமாகக் கேள்விப்பட்ட வுங்கள் பெருமைகளையும் பேறுகளையும் கல் லொழுக்கங்களையும் தவமுயற்சிகளையும் நீதிகளையும் ஒருவாயினுற் சொல்லி முடிவதோ. இந்தப்பூமண்டலத்தை தலைச் சுமையாகத் தாங்கியிருக்கும் ஆதிசேஷனாலும் அறிதற்கரிதென்று மனப்பூரிப்புடன் பேசுகின்ற சூதபுராணி களைச் சவுனகாதிபர்கள் வணங்கிவாழ்த்தினவாகளாய்ச் சுவாமி தேவரீர் அடி யேங்கள்செய்த தவமுயற்சியினால் இவ்விடத்திலெழுந்தருளி, அஞ்ஞானிக ளாகிய அடியேங்களிடத்திற் கிருபையாய்ச் சைவபுராணங்கள் பத்தினும் முதன்மையாகவிளங்கும் ஸ்காந்தமென்னுங்கடலை எளிதில் ஞானமுண்டா கும்படிக்குத் தெருட்டினீர். சரவணபவன் திருவிளையாடலின் சரித்திரமுத லாகிய சிவகதைகளைக்கேட்டுக் களித்ததுமன்றி, மோட்சவீட்டுக்குப் பாத்தி ரருமாயினும், மேலும்அரியமானிடேகமெடுத்ததற்குப்பெறவேண்டும் பலப் பிராப்திகளனைத்தையும் ஒருங்கிதக்கிடைத்து வாழ்த்தோம். பலமுனிவர் களினும் சிவோஷ்டராய்ச் சிவராதன் பாதநீழலில்வீற்றிருந்து மனக்கவலைகளைப் போக்கிச் சுகாதிதச்செல்வத்தையனுபவிப்பதற்கையமில்லை. இத்தகையமே ம் பாட்டைக் கிடைக்கச்செய்த தேவரீருக்கு நாயினங்களால் முடிக்குங் கைம் மாறேதேனுமுண்டோவென்று பலபலவிதங்களிற் போற்றினர். இவைவிரிந்த இனிக்குமரகோட்டத்தடிகள் கட்டளையின்படியே இத்தக்கதபுராணத்தைப் பாடி முற்றுப்பெற்றகாலத்திற் கச்சியப்பகுருக்கள் வாழ்த்தெடுத்ததையும் சொல்லுவோம். சிவசுப்பிரமணியக்கடவுள் அழகியபுராசலங்கள்வாழ்க, சோ டசகலைகளையுடைய பூரணச்சத்திராதயத்தை யொப்பத்துலங்குகின்ற சண் முகாரவீரங்கள்வாழ்க, பொற்சிலப்பு தண்டை சதங்கை கொஞ்சக் திருவடி கள்வாழ்க, மாலையில்வல்ல கிரவுஞ்சனையும் வீராதிவீரனாகிய தாருகாசுரனை யும் ஏக்காலத்திற் பிளந்துகொன்ற வெற்றிவெலாயுதம் வாழ்க, மற்றபடைக ளும் வாழ்க, சிவத்தொண்டையையுடைய சேவர்கொடிவாழ்க, சரவணபவ னேநிநடாத்தும் பசியகலாபத்தையுடைய மயில்வாகனம்வாழ்க. தேவராச புத்திரியாகிய தெய்வநாயகியார் வாழ்க, ஒப்புவமையில்லா வள்ளியம்மை வாழ்க, சிவகுமாரனிடத்திற் பரிவாய்தொண்டுசெய்தவரும் அடியாரனே. நம் வாழ்க வென்றேத்தினவராய் அடியேனிடத்திற் கிருபையுற்று பிறந்துமிற்து மலைகின்ற ஜனன துக்கசாகரத்திற் பட்டலையாமலும், தீயநடைகளினின்றும் விலக்கி ஞானமார்க்கத்திற்குப் பாத்திரமாக்கவல்ல தேசோன்மயமாகிய தரி சனையைக்கடாட்சித்துக் கடைப்பிட்ட நாயினையும் தமதடியர்கூட்டத்திற் சேர்த்து பிராரத்வ கர்மவினைகளையொழித்து தடுத்தாட்கொண்ட பன்னிரு புராசலங்களையுடைய சுப்பிரமணியர் திருவடிகளிற் பத்தியுடன்வணங்கி வாழ்த்தியமுயற்சிகொண்டு வெற்றிவெலாயுதபாணியாகிய அச்சரவணபவன் சரித்திரங்களை அடியேனுசைப்பெருக்கினுற் கூடியவனாயிற் சொன்னதாகும். இதில் சொன்னேக்கமும் பொருளுணக்கமும் வருவியிருக்குமாயினும் கலைக ளனைத்தினையும் பூரணமாகக்கூற்றுணர்ந்த புலவர்களாக விருப்பவர்கள் அவற் றில்விளக்கும் கடவுளினதுமேம்பாட்டைக்கருகிய பாஸ்கலத்தசுலமும் பயன்

பெறுவதைப்போல அங்கேகரித்துக்கொள்வர். சராசரப்பிரபஞ்சங்களையின்று முப்பத்திரண்டறங்களையும் வளர்த்துப் பாதுகாத்துவரும் ஜகன்மாதாவாகிய உமையவள் மனமுருகி அன்பாகச்செய்த பூசனையை மகிழ்ந்தாட்கொண்ட தேவதேவோத்தமனாகிய பரமசிவன் பூலோகத்திலிருக்கின்ற பிராணிகள் இவ் வறவாழ்க்கையைமுக்கியமாகக்கொண்டபோதிலும் யானெனதென்னும்செருக்கிற்பட்டு இறுமாந்திருப்பவர் தங்களாற்கூடியமட்டும் செய்துவரும் வழிபாடுகளைச் சிறத்ததாகத் திருவுளத்திலேற்றி ரட்சிக்குங்காரணத்தினால் இயலிசைநாடகமென்னும் முத்தமிழைவளர்த்து மெய்யறிவையும்பெற்றிருந்த கக்கோ தேவர்முதலிய சிறத்தபுலவகாளார் புகழ்ந்துசாத்திய பாமாலைகளைத் திருச்செவிகளைக் கமுதமாகக்கேட்டுக் களிக்கும் குமாரதேவருக்கு புன்சொற் றொடையலிளிடத்திலும் அன்பாய் ஒப்புக்கொள்வர், அடியேனைத் தடுத்தாட்கொள்ளும் நாயகமாய் ரூபதுமன்முதலாகிய அவுணப்பாதகர் கொடும்மைகளைநீக்கித் தேவர்களைப்பாதுகாத்து விண்குடியேற்றிய நாயகமாய் உலகையளந்தருளிய நெடொலுத்திரியாகிய தெய்வநாயகிக்கும் பற்பல திருவினையாடல்களைக்காட்டி வேடகன்னிகையாகிய வள்ளியம்மைக்கும் நாயகமாய் வெற்றிவேலாயுதத்துக்கும் நாயகமாயிராநின்ற விவசுப்பிரமணியதேவர் கதைகளை விரிக்கும் இப்புராணத்தைப் பூமண்டலவாசிகளேவரும், காவியங்களனைத்திலும் நாயமாகக்கொள்ளக்கடவர், குறைவற்றதிருபாநிதியாகிய குமாரசுவாமியார் மகத்துவங்களைத்தெருட்டும் சரித்திரங்களைச் சகலருங்கேட்டு மனமகிழ்ந்து இம்மைமறுமைப்போகங்களை எளிதிற்பெற்று வாழும்படியாகப் பிரசங்கித்த புண்ணியசிலரும் இப்புராணவீரலாற்றை யாராய்ந்து ஆனந்தபரவசராய்க்களித்த குணசம்பன்னரும், வழுவின்றி வாசித்துஅதன்பயன்களைத் தெரிந்து மனப்பூரிப்புடனிருக்கின்றமகத்துக்களும், இக்காலதையவரன்முறையாகக்கற்று முத்திபெற நினைந்த ஞானவான்களும், பத்திபாவசராய் மனமுருகிக் கேட்கப்பெற்ற மேன்மக்களும், பூமியிலிருக்கின்ற பரியத்தம் இலக்குமியையொத்த வனப்பும் அருந்ததியை நிகர்த்த கற்பும் மன்மகளைப்போன்ற பொறுமையும் மற்ற மேம்பாளகளைத்தும் பெற்றிருக்கின்ற நற்குணநற்செய்கைகளையுடைய கன்னிகையை மணந்தின்புற்று நன்னெறிகளையனுசரித்துவரும் குணசம்பன்னராகிய புத்திரபாப்பெற்றுத் தனதானியமுதலிய அஷ்ட ஐஸ்வரியங்களையும் மனவெழுச்சிபெற அனுபவித்திருந்து பின்பு அந்தியகாலத்தில் மோட்சசரப்பிராச்சியத்தைப்பெற்று எந்நாளும் பகவான் பாதநீழலிற் குடியாய்வாழ்த்திருப்பர், அண்டாண்டபுவனங்களாய் மற்றப்பொருள்களைத்துமாய் உயிருக்குயிராய்க் காரணபூதராய்ப் பிறவுள்ளனவுமாகி அவற்றிற்குக் காட்சியாய் அளவுபடாமல் விளங்கும் தேவதேவோத்தமன் பாசகமலங்களிலிடைவிடாது பத்திபுடன்போற்றி அடைக்கலம்புகக்கடவேன், சராசரப் பிரபஞ்சங்களும் நாசப்பட்டழியும் பிரளயகாலத்தினும் சலனமற்றுச் சகலவளங்களையும் கொண்டுவிளங்கும் சிறப்பையுடைய திருக்காஞ்சப்பதியில் நடுநாயகமாய் பருத்தோங்கிய பிராகாரத்தையும் பலநிலைகளைப் பெற்றிருக்கின்ற கோபுரவாயில்களையும் ஈண்டபங்களாதிய சிறப்புகளைக்கொண்டு முத்

தழல்சொலித்திருக்கும் யாகசாலைகள் கெற்பகிரகம் மற்றும்வேண்டுவன வளைத் தும் பெருத்துத் தெய்விகமாய்ப் பெற்றிருக்கின்ற திருக்குமர கோட்டத்தில் தெய்வராயகி வள்ளியம்மை யிருமருங்கினும் வீற்றிருக்கத்தக்கதாகப் புவனங்கள்செழித்து விருத்தியடையும்படி எழுந்தருளிய சுப்பரமணியர் திருவடிகளில் வணங்கிப்போற்றினம். ஆயிரத்தெட்டண்டங்களை நூற்றெட்டு யுகவரையிற் கொடுங்கோல் செலுத்தியாண்டு தேவர்முதலிய சகலரையும்வென்று பிராணிகளை யலைத்திருந்த ரூபதும்னேமுதலிய அவுணக்கடலை வற்றச் செய்து வெற்றிகொண்டிருக்கும் வேலாயுதத்தைத்தாங்கியிருக்கும் சரவண பவன் புராணத்தைப்பத்தியுடன் தினந்தோறும் வாசித்துவரும்புண்ணியவான்கள் இம்மையில் கஜேந்திரபோகங்களை யனுபவித்து மறுமையில் சிவசாரூபப் பதவியிற்சேர்ந்து மனமகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வர், இந்தப்புராணத்தைத்தொடங்கி குறைவற முற்றுப்பெற்ற காலத்தினும் ஐங்கரங்களையும் யானைமுகத்தையும் பருத்தவயிற்றையும் தண்டைசதங்கை கொஞ்சம் பாதாரவிந்தங்களையும் முடைய விகடசக்கர விராயகமூர்த்தியை மீட்டும் வழிபட்டுப்போற்றினம். சுபம். சுபம்.

வள்ளிநாயகியார்திருமணப்படலம்.

முற்றிற்று.

ஸ்ரீகந்தப்புராணவுசனம் தேவகாண்டம்

முற்றுப்பெற்றது.

வேலுமயிலுந்துணை.

காஞ்சிபுரம் - கோனேரியப்பமுதலியார்

அருளிச்செய்த

உபதேசகாண்டம்

சூராதிகளாடுக்கப்படலம்.

விநாயகத்துதி.

குழுவெண்பிறைமலைச்சியோற்றகுணித்தமாதவத்தி
னிழைதடம்புனலருவிதாழிமயமின்றளித்த
மழைமதர்த்தகண்மரகதப்பசும்பிடிபயந்த
தழைமடற்செவித்தந்திபொற்சரணமேசரணம்.

வாழ்த்து.

திங்களஞ்சடைபெம்பிரான்நிருவருள்பெருக
பொங்குதிங்கண்மும்மாரியும்பொழிகபூதலத்தி
லெங்கனாயகன்நிருக்குமாத்தெண்டரீடேற
தங்குநான்மறைச்சைவநூலோங்கறந்தழைக்க.

உள்ளமோர்த்தகேட்டுழியெம்முழையொருங்குணர்ந்தொருங்காகப்
பள்ளவார்மடைப்புனலெனத்தொருத்தனையாமதன்பயன்றுய்த்தேம்
வெள்ளையிற்றுலெஞ்சுரனைமுதலியோர்விளிந்தபின்னவராவி
கொள்ளேயேற்படையொடுக்கியதன்மையைக்கூறுதியெமக்கென்றார்.

முன்னேப்பழம்பொருட்கு முன்னேப்பழம்பொருளாய், என்னேப்புதுமை
க்கும் பின்னேப்புதுமையாய், அநாதியாய், வியாபகராய், நித்தராய், சச்சிதா
ந்தவடிவராய், முத்தராய், இலையபேக அதிகாரகர்த்தராய் அநாதியே மல
பெத்தர்களாகிய பசுக்களுக்கு பசுவம்மீங்கி கிருபைபுரியும்வண்ணம் அருட்
திருமேனிகொண்டெழுந்தருளிய பசுபதியாகிய முழுமுதற்கடவுளின் அந்த
குணகல்பாண மான்மியங்களைக்கேட்கும் ஆசையிருந்த தவத்தாற்றாய
மைசிராரணிய முனிவர்கள் எல்லாம்வல்ல கருணைமங்கடலாகிய எம்பெரு
மானது உபயசரணாவந்தங்களிற் பேரன்புவாய்த்த தவச்சிகோஷ்டராகிய
சூதபூரணிகரைப் பார்த்து விண்ணப்பஞ் செய்வாராயினார். முனிவர்கி
மணியே! அடியார்கள் வேண்டியவற்றை வேண்டியாங்கருளும் அமலமூர்த்தி
யாகிய சிவபெருமான் தேவரிடுக்கணகற்றத் திருவுளங்கொண்டு பாலித்தரு
ளிய முருகக்கடவுளின் கிராதிசடாரந்த மான்மியங்களை அடியேங்களாய்யும்
பொருட்டுக் காதலாமலகம்மீனில் தெளிவுபெறத் திருவாய் மலர்த்தருளினீர்;

அதனால் அடியேங்களெல்லாம் நித்தியவீலாவியுதிதின் பயனை நன்குணர்ந்தோம். இனித்தேவ கண்டகர்களாகியகொடிய சூரபுதுமன், கிங்கமுகாசுரன், தாருகாசுரன் முதலானவர்கள் முருகக்கடவுளா லேவப்பட்ட வெற்றிவேலாயுதத்தினால் மடிந்தபின்பு அவர்களுயினா அவ்வேலாயுதமானது ஒடுக்கிக்கொண்ட திவ்ய சரித்திரங்களையும் அடியேங்களுக்குத் திருவாய்மலர்த்தருள வேண்டுமென்று வினவ, ஐம்புலக்குறும்பைப் பற்றறவென்றவராகிய சூதபுராணிகர் அதனைக்கேட்டு, தம்முடைய அழகிய சடைமுடியையசைத்து மிகுந்த பேரானந்தத்தை யடைந்து நைமிசாரணியவாசிகளைப்பார்த்து அன்ப்காள் ! அந்தச்சரித்திரத்தை வரன்முறையாகச் சொல்லுகின்றோம் அன்போடு கேட்பீர்களாகவென்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

முன்னமொருகாலத்தில் பொன்னைப்போலும் பிரகாசிக்கின்ற கடப்பமல்லர்மலையைத்தரித்த எம்பெருமானாகிய குமாரக்கடவுள் கீதங்களைப்பாடுகின்ற வண்டுகள் நீங்காத கற்பகச்சோலைகளால் புடைகுழப்பட்ட கந்தமாதன பீருவதத்தினின்றும் புறப்பட்டுப்பசியகலாபத்தையுடையமயிலின்மீது ஆரோகணித்துக்கொண்டு சர்வலோகங்களிலும் திருவிளையாடல்செய்யும்படி. எழுந்தருளிய காலத்தில் பர்வதராஜ புத்திரியாராகிய பார்வதிதேவியாருடன் பாமேஸ்வரன் திருவோலக்கங் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கும் திருக்கயிலாசமலையைச்சேர்ந்து மயில்வாகனத்தினின்றும் கீழேயிறங்கிச் சிறியதண்டைகளணியப்பட்ட இரண்டு திருவடிகளும் வருந்த மெல்லென நடத்தபொழுது வெற்றிபொருத்திய கோழிக்கொடியும் மயில்வாகனமும் கைலையங்கிரியின் சாரவினோர் சாரிருக்க, குமாரக்கடவுளானவர் கூட்டமாகிய பேரொளியை வீசுகின்ற கைலாய கிரியிற்சென்று பன்னிரண்டு திருக்கரங்களையும் திருமுடிகளின் கூப்பித்தொழுது, வாரிதிபிற்போன்றிய விஷபத்தைப் பிரமவிஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்கு ஓர் துன்பமுண்டாகா வண்ணம் தம்முடைய கண்டத்திற்றரித்தருளிய காளகண்டராகியும், தம்மையடைந்த சிவஞானிகளின பிறவியாகிய தீமையையொழித்து ஆரத்தமாகிய வமுதத்தையூட்டும் நாதராகியும், வெண்மை நிறம்பொருத்திய இளஞ்சந்திரனைச் சடைமுடியின் மீது தரித்தருளிய ஜகதிசுவரராகியும், தாருகாஷன் - கமலாஷன் - விந்துன் - மாலியென்னும் அரக்கர்களின் திரிபுரங்களை நகைத்தெரித்தருளிய புண்ணியமூர்த்தி யாயுமுள்ள பரமேசுவரனைத் தரிசித்துப் பேராந்த முற்றவராய்ப் பின்னும் மரகதக்கொம்பைப்போல விளங்கும் உமாதேவியாரையும் சேவித்துப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்துநிற்க, விரகண்டையும் தண்டையுமணிந்த அழகிய திருவடிகளையுடைய குமாரராகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளைப் பார்த்துத் திருவுள்ளமுவந்து தேவனாகையுடைய, முதற்பெருங்கடவுளாகியுமுள்ள சிவபெருமான் ஆனந்த நிருத்தஞ்செய்தருள, அந்தநாதரிசனத்தைக் குமாரக்கடவுள் தங்கன்களாரக்கண்டு புளகாங்கிதங்கொண்டு பரவசமடைந்திருந்தனர் ; அப்போது வெள்ளியதினாக் கரங்களினால் களையினைமோதுகின்ற திருப்பாற்கடலின் மத்தியில் படப்பொறியினையுடைய, சேஷசயனத்தில் அறிதுயிலமரந்த பசிய துளபமாலையுந் கூவுத்துவமணிமாலையுந் தரித்து

விளங்குகின்ற ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர், மகம்மேருவினிடத்தில் கருமைநிறம் பொருந்திய மேகமானது செந்தாமராமலர்களைப் பூத்துக்கொண்டு வருவது போல, நீண்டசிறையிளையுடைய கருடவாகனத்தின் மேலாரோகணித்துக் கொண்டு எழுந்தருளிவர, அவ்வாறு விஷ்ணுவானவர் சென்ற திசைநோக்கி அன்னவாகனத்தின்மீது பிரமதேவனும், கற்பகமுதலியதருக்களின் ரீழலில் வாசஞ்செய்யும் தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாரும் தம்மைச்சூழ்ந்து வர, திரிபுரதகனராகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் கைலையங்கிரியைச்சேர்ந்து அதன்சாரலினொருபுறத்தில் தங்கள் வாகனமாகிய கருடனையும், அன்னத்தையும் விட்டிறங்கி மகாபிரளயகாலத்திலும் அழியாதமேன்மை பொருந்திய பொற்கிரகங்களையுடைய ஸ்ரீமகாகைலாசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமேசுவரன் செய்தருளுகின்ற திருநடனத்தைத் தரிசிக்கச்செல்கின்ற மனமுடைவர்களாய் அன்பு மிகுந்து நிற்க அஞ்சலியாகக்கூப்பிய கையை யுடையவர்களும் நடுங்கிய சரீரமுள்ளவர்களும் அருவியாற்றைப்போலக் கசிந்தொழுகும் ஆரத்தக்கண்ணிருடையவர்களும் மிகுந்த பேரன்பிளையுடையவரீகளுமாகச் சென்றபோது, உயர்வாகிய நவரத்தினங்களால் பதிக்கப்பட்ட முதற்கோபுரவாயினிடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஞானமூர்த்தியாகிய திருநந்திதேவர் தமது திருக்கரத்திலுள்ள பிரம்பினுலடிக்கப்பட்ட சுவடானது தங்கள் முடிகளில் படுமபடிநெருங்கிய நெருக்கத்தினால் ஒருவாறு உள்ளே சென்று நம்பெருமான் செய்த திருநடனத்தைத் தரிசித்துத்தொழுது ஒருபுறமாகின்று, வேதங்கள் கோவுளிக்கும் ஒலியானது எட்டுத்திசைகளையுட்கடந்து அப்பாற்செல்லவும், வீஷ்ணு, பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள்களையும் தோத்திரவொலியானது பிரமாண்டகோளாகக் கப்புறத்திற்செல்லவும், ஆரத்தத்தாண்டவஞ் செய்தருளுகின்ற தமது திருவடிகளிலணிந்த வேதமாகிய சிலம்பினொலியானது, பாசபந்தங்களிலழுந்திக்கடக்கும் ஆன்மகோடிகளுக்கு இனிப திருவருள்பாலித்து அவர்கள்கொண்டிருந்த அஞ்ஞானமாகிய துன்பங்களையொழிக்கவும் ஞானபூரணர்களாயுள்ள சிவகணங்கள் தோத்திரஞ்செய்யும் அரஅர என்னும் பேரோசையானது பூலோகமெங்கும் நிறையவும், தேவதுந்துபிகளும், சிறுபேரிகைகளும், பலதுவாரங்களோடு பருக்கைக்கற்கள் பொருந்தியதுமாகிய பாண்டிலென்னும் வாத்தியத்தை யடிப்பதனுண்டாகும் பேரொலியுடன் திமிலைமுதலாகிய வாத்தியங்களொலிக்கவும், தம்முடைய சடாமகுடத்தில் தரித்திருக்கும் கங்காரதிபானது ததும்பவும், தேவர்கூட்டங்கள் பக்கங்களிற்சூழவும், திருநந்திதேவர் தமது திருக்கரத்திலுள்ள பொற்பிரம்பினால் மோதுகின்ற அடியினால் தேவர்களுடைய முடியிலணிந்திருக்கும் நவரத்தினங்கள் தெறித்தோடவும், பனியாகிய மேற்போர்வையைத் தரித்துள்ள இமயீபர்வத ராசன்செய்த தவத்தினால் புத்திரியாகப்பெற்றெடுத்த பசுமையாகிய திருமேனியையுடைய பார்வதிதேவியார்களிந்த திருவுள்ளத்துடன் ஒத்துகின்ற தாமமாமலர்போன்ற திருக்கரத்திலிருக்கும் தாளத்தினின்று முண்டாகும் தாளவொத்தின்படியே சீர்கள் தோறு முண்டாகும் பாட்டினோசையானது தம்முடைய திருச்சிவியில் பொருந்தவும், திருநடனஞ் செய்

தருளுகின்ற சிவபெருமானது திருக்கூத்தினைத் தேவர்களுடன் தொழுது, குழைத்த வுள்ளத்தை யுடையவர்களும், குமிழிஇட்டுப் பாயும் ஆனந்தக்கண்ணீருடையவர்களும், மனங்குழைத்த பேரன் பிளையுடையவர்களுமாய்த் தங்கள் தங்கள் சிரத்தில் குவித்துவைத்த கைகளை வாங்காமல் மிகுந்த ஆர்த்தியுடனெதிரின்று பரவசமடைந்து தேகம் புளகாங்கிதங்கொண்டு மனங்கசிந்து, மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் தரிசித்து நின்றார்கள்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்விதமாகப் பிரமவிஷ்ணுக்கள் பரமசிவன் செய்தருளுகின்ற திருநடனத்தைத் தரிசித்து சந்தோஷித்திருக்கும் காலத்தில் பேரொளியை விசுகின்ற ஸ்ரீகைலையங்கிரிச் சாரலில் கம்பெருமானாகிய குமாரக்கடவுளின் துவசமாகிய சேவலும், வாகனமாகிய மயிலும், மிகுந்த களிப்புடன் வசித்திருந்தன. அப்போது சூரன், பதுமன், சிங்கமுகன், தீமையோருருக்கொண்டன்னகொடியவனாகிய தாருகன் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு பூதகணத்தலைவர்களும் அழகிய புள்ளிகளையுடைய மயிலுக்குச் சமீபத்தில் வந்து அம்மயிலைப்பார்த்து, ஓ மயிலே! சிவகுமாரனாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளின் கண்ணினியணிந்த திருவாடித் தாமரைகளைத் தாங்கும் பெருஞ்செல்வத்தைப் பெற்ற உன்னுடைய வல்லமையின் திறம் ஒருவரால் எடுத்துச்சொல்லுத் தகுதியையுடையதோ? இதுபோலவே ஜயப் பிரதாபத்தையுடைய கொடியாகிய சேவலின் பராக்கிரமத்தை யெடுத்துச் சொல்லத் தக்கவர்கள் உலகத்தில் யாரிருக்கின்றார்கள்? பதுமாசனனாகிய பிரமதேவனாலும் உம்முடைய திருவாடிகளைப் போற்றுதற்கு எளிதல்லவே, அப்படியிருக்க இவைகளையறிந்து மறியாதவர்களேபோல மிகுந்த பலத்துக்குத் தாங்களே சொந்தமானவர்களென்று சிறிய சிறகையுடைய கருட ராஜனும் அன்னமும் தங்கள் கருத்தில் நினைந்து உங்களைக் கொஞ்சமேனும் மதியாது அவமதித்திருக்கின்றன. அதனை நீங்களின்னமு மறியவில்லையோ, அவ்வாறவமதித்திருப்பது மல்லாமல் உங்களுடன் சண்டைசெய்ய வருமானால், நாங்கள் நூல்வரும் கோபாவேசங்கொண்டு யுத்த சன்னுத்தராய் உங்களுக்குத் துணையாக கிற்போமென்று பூதகணத்தலைவர்கள் சொன்னவர்த்தை தங்கள்காதுகளிற் புருத்தவுடன் முயிலானது கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்கும்படி சிறகையடித்துக்கொண்டெழுந்தது உடனே சேவலும் பெருங்கோபத்துடன் சீறிச்சிறகானது தன்னடி. தொடர்பீபோர்க்கப் பொர்செய்யத் துணித்தெழுந்தது, அதனைக்கண்ட பூதகணங்களும் கண்களில் வடவாமுகாக் கினியானது தோன்றும்படிக்கோபித்தெழுந்தன. இவ்வாறுமிகுந்த கோபாவேசத்தை யுடையவைகளாய்த் தமக்கெதிரில் போர்செய்யவருவதைக் கருடன்பார்த்து உலகத்தின்மேலேங்கி மோதுகின்ற அலைகளையுடைய சலப்பிரளயத்தைவற்றச்செய்கின்றவளிய சிறகையடித்துக்கொண்டு ஆரவாரித்தது. உடனே பிரமதேவன் வாகனமாகிய அன்னமும்எதிர்த்தோக்கிச் சென்று மிகுந்த கோபாவேசத்துடன் தனக்குள் போர்வியையும்படியான பேரோசையைக் காட்டி யுக்கிரத்துடன்எதிர்சென்றது.

இவ்விதமாக மயிலும், சேவலும், கருடனும், அன்னமுமாகிய இவைகள் போர்க்கோலங்கொண்டு எதிர்த்து ஒன்றுடனொன்று அதட்டியும் அந்த அதட்டுதலையொத்த கோபத்தினையுடையனவாய்க் கண்களில் நெருப்புப்பொறி சிந்துமபடி யெதிரொதிராகவிழ்த்தும், ஒன்றை மற்றொன்று கடித்தும், கீழே தள்ளிமிதித்தும், மகாமேருமுதலாகிய பெரிய அலைகளையுடைய சமுத்திரமானது மேலெழும்படிக்குச் சிறகுகளால் சுழலச்செய்தும், மகாமேருமுதலாகிய பெரிய பருவதங்களின் சிகரங்கள் நடுங்கி யதிர்த் துதிரும்படிக்கோஷித்தும், அப்போர்க்களத்திலுண்டாகிய துகளெழுந்து பரவி அஷ்டதிசைகளையுமுடிக்கொண்டு அங்கிருக்கின்ற திக்குப்பாலகர்களின் மனங்கள் கலங்கவுமாயின, இவ்வாறு இவைகள் ஒன்றுடனொன்று போர்க்கோலங்கொண்டு செல்கின்ற யுத்தத்தைக்கண்டு, சூரியனொளித்தனன். பொன்னுலகவாசிகளாயுள்ள முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் துன்பக்கடலின் மூழ்கினவர்களாய்த் தங்களுக்கத்தைவிட்டு அப்புறம் குடியோடிப்போகும்படி கினைத்தார்கள். இடிக்குலங்கள் பெருங்குமுறலுடனநின்று பொடிப்பொடியாகச்சிந்தின. அண்டமுசீட்டையாளாவிய அநேகமாயிரங் கொடிமுடிகளையுடைய மகாமேருவானது அஷ்டதிசைகளும் அதிரும்படியாக வராகின்ற பிரசண்டமாருதமோவென்று மயங்கிற்று.

கேட்டார்களோ கைமசாரணியவாசிகளே! இவ்விதமாகப் பெரும் போர் நடக்கும் காலத்தில் பூதகணத்தலைவர்களாகிய நால்வரும் தங்கள் தங்கள் பற்களையுதுக்கிக்கொண்டுகோபமுடையவர்களாய் பலம்பொருந்திய சிறகுகளையுடைய கருடனுடனெதிர்த்துப் போர்செய்தார்கள். மயிலானது கருடனுடைய காலகளையுந் தலையினையுந் துண்டு துண்டாகக்கடித்துப் பெருமுழக்கமுண்டாகும்படிக்குத் தன்சிறகினு லதன்பிடரியில் மோதியடித்தது. நம்பெருமானாகிய குமாரக்கடவுளின் துவசமாகிய கோழியானது பிரமதேவனேறிநடத்துகின்ற விசாலமாகிய சிறகையுடைய அன்னத்தினுடனெதிர்த்துப் போர்செய்ததிறத்தை ஆயிரம் காவைப்படைத்த ஆதிசேஷனாலும் இன்ன தன்மையென் றெடுத்துச் சொல்லக்கூடுமோ? கூர்மையாகிய தன்காலடிச் சுவட்டினால் அன்னத்தினுடைய மார்பானது பிளந்த பிளப்பிணிடத்தில் உதிரங்கொப்புளித்தெழக்கண்டு சுவர்க்கலோகத்தி லுள்ளவர்களும் நடுநடுங்கும் பாடி வெற்றிபொருந்திய தன் சிறையை யடித்துக்கொண்டது. இவ்விதமாகப் பெரும்போர் நடந்துகொண்டிருக்கையில், மயிலினிடத்தில் சண்டைசெய்து கொண்டிருந்த கருடனோ சண்டையிறுமூத்து தன்சிறகை யுதறிக்கொண்டு ஆகாயத்தில் பறந்துவிட அன்னப்பட்டியு மீந்தக் கருடனுக்குப் பின்னே பறந்தோடிற்று. அதனைக்கண்ட கணத்தலைவர் கதாயுதமெடுத்துத் துரத்திக் கொண்டுசெல்ல, அழகிய கலாபத்தையுடைய மயிலும் சேவலும் அவைகள் போனவழியேதொடர்ந்தன, அவ்வாறு அவைகள் செல்லுகின்ற பெருந்திசைகளும் அண்டங்களு மதிர்த்து அவ்விடங்களிலிருக்கும் உயிர்களெல்லாஞ் சிதைத்து கலங்க அன்னமானது பிரமதேவனுலகிற்சென்று ஒளித்துக்கொண்டது. அதுபோலவே வெற்றிபெருந்திய கருடனும் மிகவும் வருந்தி நடுக்கத்

அடனோடி முடிவிலுண்ணிவினடைய வைஞ்சுத்தி லொளித்துக்கொண்டது. இவ்விரண்டு மிஷ்வாறு ஒடியொளிகுத்துக்கொண்டதைக்கண்ட மயிலுண்ட அந்தமட்டில் விட்டுவிடலாமல மிருத கோபாவேசத்துடன் அதனடியைப் பிடித்துத்தொடர்ந்து ஆயிரம்தழகளையுடைய பதுமபீடத்தில் எழுந்தருளி மிருத்கும் பிரமதேவனுலகத்திற்போய ஒருகணப்போதில் அங்கிருக்கு முயிர் களையெல்லாம் கொன்று அதன்பின் மகாவிஷ்ணுவின்லகத்திற சென்று ஒடி யொளித்துக்கொண்டிருந்த கருடனையும் கொன்றதும்லலாமல, அவ்வைஞ்சுத்த டீட்டையும் பொடிப்பொடியாகச் சிதைத்து நாசமபண்ணி யவவிடத்தினிள் றும் நீங்கிப் பிரமதேவனுலகத்திறசென்று அவ்வுலகத்தையும்ழிக்கக் கோழிக் கோடியானது கோபித்து அவவிடத்திலிருக்கும் உடல்களையெல்லாவ கொறி த்துவிட்டது இப்படியிருக்க நெருப்புப்பொறிகளைக் கக்குகின்ற கண்களையும், வெண்மை நிறம்பொருந்திய பற்களையுமுடைய நான்குபூக்கணத்தலைவர்களும் கோபித்து அவ்விடங்களுக்கும் தங்கள் கோபாவேசத்தைக்காட்டிக் கொடிய போரைச்செய்கின்ற ஆரவாரத்தினால் தேவர்கள் பெருமபயங்கொண்டு மனங் கலங்கி இனி யெப்படிக்க குடியிருப்பதென்று துயரத்துடனிரங்கிப் பயத்து ஸூகர்களண்டுகைய பரமேசுவரன் திருடனஞ் செயதருளுகின்ற கையைய கிரியைச் சேரநதாரகள் இவ்வாறு தேவர்கள் திருக்கையிலையைச் சேரநத பொழுது கொடிய யுத்தத்தைவிதைத் தமயிலும், சேவலும், நான்கு பூக்கணத் தலைவர்களும் அவவிடத்திறசேர்து ஒருபுறத்திலிருக்க, இங்கிருந்துபோன தேவர்கள் பொறசிகரங்களையுடைய கோடூரவாயிலைச்சேரநது தங்களுக்கு ரேரிட்ட துன்பங்களை யவருடன் சொல்லிக் கொள்ளுவோமென வருத்தித் தங்களுக்கு னெண்ணிட்டுக்கொண்டிருக்குரபோது, நான்கு வேதங்களிலும் ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட வுண்மைப்பொருள்கிய பரமசிவனுடைய திருடனத் தைத்துதிசெய்து அழகியகாமமாலாபோன சிருவாட்களைவணங்கித்திருமபி வருகின்றபொழுது அவரு வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்த தேவர்கள் விஷ்ணு வைக்கண்டு வணங்கித் தங்களுக்கு ரேரிட்டதுன்பங்களை யிரந்து சொல்லத் தொடங்கினார்கள்

ஓர் காலத்துக்கொடாத முதலவனே! உருராபியிறோன்றிய பிரமனைக் கொண்டு சாவலோகங்களையும் சிருஷ்டித்த புண்ணியமூர்த்தியே! தேவரீர தினராகிய எங்களுடிகாக காவாவிட்டால் மயிலிப்பவா காகத்தக்கவர்கள், கதிர்ப்பதியின் மத்தியில் அறிதுயிலமாந்தருளும் துளபமாலையைத்தரித்த திரு முடியினையுடைய பெருமானே! பூர்வத்தில் கஜேசுரினென்னுமொருயானையா னது ஆதிமூலமே யென்றேலமிட்டழைக்கச் சென்றோடி நீங்காத வதன்றுன் பண்புத்தையொழித்துக் காததருளியவிரனே! செவ்வாதவுகிரியைக் குடை யாக்கிக்கொண்டு பக்கீகூட்ட முதலானவைகளைக் காததருளிய இறைவனே! உகைத்தனீத் யோரடியாய்க்வளந்துகின்ற கருணாநிதியே! நெருப்புப்பொறியைக் கக்கும் சக்கிராயுத்தத்தைத்தரித்த திருக்கரங்களையுடைய கடவுளே! ஐயோ! தேவருலகம் அழிந்துவிட்டது, தினர்களாகிய எங்களைக்காப்பவர்கள் தேவ ரீரையன்றி வேறொருவருங்கிடையாது பசியிலாபங்களையுடைய மயிலின

சிறகினால் அஷ்டலக்ஷ்மிகளும் வசிக்கப்பெற்ற தேவரூடைய பதவியாகிய வைகுந்தமும் அழிந்துவிட்டது, பிரமதேவன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் சத்தியலோகமும் தூளிப்படலமாய் போய்விட்டது. இனி தேவர்கள் கதியோ வெனில், சக்கரவாளகிரிக் கப்புறத்திலோ, பிரமாண்டகோளங்களைக் கப்புறத்திலோ எங்கு வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார்களோ வொன்றுத்தேரிய வில்லை. பரந்த இதழினையுடைய தாமமாமலரில் வசிக்கும் பிரமதேவனுக்குரிய வாகனமாகிய அன்னப்பட்டியுஞ் சிதைந்தொழிந்தது. தாமமாமலர் போலுந் திருக்கண்களையுடைய பெருமானே! சமுத்திரத்தையொத்த கறுத்த திருமேனியையுடைய கண்ணாளனே! தேவரீர் ஏறிச்செலுத்தும் வாகனமாகிய கருடனும் ஒழிந்துவிட்டது. கொடியவர்களாகிய பூதகணத்தலைவர்கள் கால்வரும் உண்ணத்தொடங்குவாராகில் இந்தவுலகமெல்லா மவர்களிலொருவர் வயிற்றிற்குப்போதுமோ? அவர்கள் செய்யுங்கொடியசெய்கைகள் நினைப்பினிடத்திலடங்குமோ? அடியேங்கள் வசிக்குமிடத்தையெல்லாம் தேவரீருடைய கிருபாநோக்கஞ் சிறிதுண்டாயிருக்குமானால் இப்போதே யதனைத் தடையிலல்லாமற் பெறுவோமென்று இவ்விதமாகத் தேவர்கள் முறையிட்டு நிற்பதைக்கண்டு மேகம்போலுந் கறுத்த திருமேனியையுடைய விஷ்ணுவும், தாமமாமலரில் வசிக்கும் பிரமதேவனுஞ்சென்று ஒளிபொருந்திய வெற்றிவேலாயுதமேந்திய பன்னிரண்டு திருக்கரங்களையுடைய குமாரக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கு மிடத்திற்சேர்த்து தரிசித்துக் கண்களிப்படைந்து கடல்வண்ணனாகிய திருமாலானவர் ஒருபுறத்திலிறிகப் பதுமாசனனாகிய பிரமதேவன் தேவருலகங்களிலுள்ளவர்கள் பட்டபெருங் கேட்டையெல்லாம் அஞ்சலியஸ்தனாய் இரண்டுகரங்களையும் கிரத்தின்மீது குவித்து இமயபர்வதராஜ புத்திரியாகிய உமாதேவியார்க்குரிய புத்திரசிகாமணியே! பகைவர்களாகிய யானைக் கூட்டங்களைவெரறத்தொலைத்துவாட்டும் இராஜசிங்கமே! தேவர்களடைந்திருந்தபெருந்துன்பங்களை யொழித்து அவாகளுலகங்களைக் காத்திரட்சித்தருளிய புண்ணியமூர்த்தியே! மணம்பொருந்தியகடப்பமலர்மாலையைத்தரித்த கருணையங்கடலே! அவுனர் போரினைக்கடந்த வீரமுள்ளவரோ? கலஹபத்தையுடைய மயில்வாகனத்தின் மீதெழுந்தருளுகின்ற கிருபாரீதியே! அழகிய வேலாயுதத்தைத்தரித்த கடவுளே! எம்பெருந்தெய்வமே! தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனுக்கு அருமையாகக்கிடத்த வருட்செல்வமே! ஒன்றுக்கும் பற்றாதவனாகிய அடியேனையுமோர்பொருட்படுத்திப் பிரணவமந்திரத்தினுண்மைப் பொருளையெடுத்தபதேசித்தருளிய புண்ணியஸோரூபியே! இருக்கு எகர் சாமம் அதர்வணமென்னும் நான்குவேதங்களின்முடியினின்று மோர்காலத்தும்விட்டு நீங்காத வெம்பெருமானே! சர்வலோகராயகனே! ஒருவரும் தனக்கொப்பில்லாத ஏகனே! சதுர்வேத சொரூபியே! நாவைப்புரட்டி யுச்சரிக்கப்படாத வேதாந்தமே! பிரணவமந்திரத்தினுண்மைப்பொருளே! பூதமுதல் காதலீறுகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்தாறு தத்துவங்களையுங்கடந்த முதல்வனே! வேதசிவாகனங்களின் உண்மைப்பொருளையுணர்ந்த சைவசித்தரத்திகள் தாங்களடைய வேண்மொவராகிய சீவசாயுச்சியத்திற்குத் துறையாயுள்ளவரோ!

கிருபாசமுத்திரமே! மிகுந்த அலைகள் பொருந்திய கங்காநதியிலே மெய்துஞ் சூரனமே! திருவுருவமாகப் படைத்த சாவணமென்னு மோர்வகைத் தருப்பையின் மீது திருவடியோடு மெழுந்தருளிய தெய்வசிகாமணியே! தன் னடையணிந்த திருவடிகளையுடைய பெருமானே! ஆறு திருமுகங்களையுடைய வுருட் குன்றமே! யமனாலேவப்பட்ட பாசத்தையறுக்கும்படியான சடாசூரமத்திரத் தைக்கொண்டு அடியேங்கள் போற்றுதற்கெளிய கடவுளே! அம்மந்திரத்தைப் போற்றாதவர்களாகிய வன்னெஞ்சர்களுக் கருமையானவரே! புராதனப்பொருளே! ஐம்புலன்களையும் வென்ற முனிசிரோஷ்டர்களா லிழைக்கப்பட்ட மூப் புரிநூலையணிந்த அழகிய மார்பத்தையுடைய பெருமானேயென்று பவலிதமாகத் தோத்திரஞ்செய்து இதனை விண்ணப்பஞ்செய்யத் தொடங்கினன்.

குமாரக்கடவுளே! நெருப்புப்பொறிபற்க்கும் கோபக்கண்களையுடைய நான்கு பூதகணத்தலைவர்களும், தேவரீருடைய கொடியாகிய கோழியும், வாகனமாகிய மயிலுஞ்சென்றி அன்னத்துடனும் கருடனுடனும் பெரும்போர் செய்ய அவ்வன்னமுங் கருடனும் போராசெய்வதற்குச் சக்தியில்லாமல் புறங்கொடுத்து ஆகாயத்திற் பறந்தோடிப்போ யொளிக்கவும் விடாமற் பின் றொடர்ந்து அடியேனுலகமாகிய சத்தியலோகத்தையழித்து வாகனமாகிய அன்னத்தையுங்கொன்று, அங்கு நின்றும் வைகுந்தத்தையடைந்து அவ்வுலகத்தையு மழித்துக் கருடனையும் எலும்புகளுடையுமபடிக்கு நன்றாகப் பூட்டித் தோவலோகத்திற்சென்று அங்குமவ்வாரே அதம்பண்ணிப்போயின. எம் பெருமானே அவ்வனர்த்தத்தினு லநேகத் தேவர்களுயிரிழந்தார்கள். தப்பிப் பிழைத்தவர்களோவென்றால் மக்கெருவிவிடத்திற்போய்ப் பதுங்கியிருக்கின்றார்கள். அக்கொடிய விபீரத்தை அடியேனே வகுத்துச்சொல்லத்தக்கவன். கடப்ப மலர்மாலையைத்தரித்த கருணாநிதியே! அப்படிப் பிழைத்தோடிப் போன தேவர்களிற் சிலரிதோ இங்குவந்து பயப்பட்டிருக்கின்றார்களென்று பிரமதேவன் சொல்லிய வார்த்தைகளையெல்லாம் நம்பெருமானாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுள் செவிகொடுத்துக் கேட்டருளி அத்தப் பூதகணத்தலைவர் நால்வரையு மிங்கழைத்துக்கொண்டொருங்கோளென்று கட்டளையிட்டருள, அவ்வாரே யங்கிருந்த கணத்தலைவர்கள் சிங்கரத்திலோடி யழைத்தமாத் தியத்தில் கொடிய செய்கையைச் செய்த சூரன்முதலானவர்கள் சுப்பிரமணியக் கடவு ளினிடத்தில் வந்துசேர்த்து நாவும் வாயும் வறளவும், குறுகிய கால்கள் நடுங்கவும், நீங்காத வல்லபமொழிந்து உயிர்நடுங்கிப் பெரும்பயங்கொண்டு, கோபாக் கினியானது பொருந்திய கண்களானது பால்போல் வெளுக்கவும் வந்து தம் முடைய இரண்டு திருவடிகளிலும் அடியற்ற மரம்போலவிழுந்து பணிந்தார்கள். அவர்களை யொப்பற்ற வேலாயுதமேந்திய நம்பெருமான் பார்த்தருளி, ஓ பூதகணங்கள்! நீங்கள் பிரமனுலகையுங் விஷ்ணுவினுலகையு மழித்துவிட்ட தல்லாமலும் நீங்காத பெருஞ்செல்வத்தையுடைய தேவலோகத்தையு மழித்தீர்களாகையா லினி நீங்கள் சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த பூவுலகத்திலே போய்க் கொடிய பாவமுள்ள அசுரகுலத்திற்பிறந்து இதைத்தேவர்களுக்குப் பவலிதமாகத் துன்பஞ்செய்யக்கடவீர்கள். அக்காரணத்தினால் முடிவில் நம்முடைய வெற்றி

வேலினுலிற்று கதியுடையக் கடலீர்கொன்று சூமாரக்கடவுளரிபு கொடிய சாபத்தையுடையதான்கு பூதகணத்தலைவர்களுக் கேட்டுத் திருவருவியில் காஷ்ட டாங்கமாக்கிமுத்து சேவித்தெழுந்து எம்பெருமானே கொடியபாஷிகளாகிய கண்கள் அகராகுலத்திற்பிறந்தாலும் தேவரீரிடத்தில் நீங்காத அன்புபுராநுத் தியம்னாதிதை யெங்களுக் கனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும், இதுவுமல்லாமல் வேறொரு வாரும்வேண்டுகிறோம், அதாவது நாங்கள் பிறக்குங்கூலத்தில் செய் யுத்தவத்தால், வேலாயுதத்தினுலிற்றுக்கும்போது மயிலுருவங்கொண்டு திரு வடியைத் தாங்கவும், கொடியாகவு மிருக்கவேண்டிய இரண்டுவரங்களையும் எங்களுக்குக் கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்று, சூரனும், பதுமனென்பவனும், கேட்டுங் பெற்றுக்கொண்டு அந்நால்வரும் மாயையின் வயிற்றில்வந்து பொரு த்தினார்கள், நீங்காத வல்லமையொழித்து வருந்திய கருடனும் அன்னமும் அகளாயுழித்தொழிந்த தேவருலகமும், பன்னிரண்டு திருப்புயங்களுடைய கம்பெருமான் திருவாக்கின் மகிமையால் பழையபடியே நிலைபெற்றிருந் தனர், மேலும் தமமைச் சரணுகதியாகச் சேர்ந்த பிரமவிஷ்ணுக்களுக்கு கம்பெருமானாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுள் விடைகொடுத்தருளி மயில்வாக னீத்தின் மேலாரோகணித்துக்கொண்டு கந்தமாதன பர்வத்திற் கெழுந்தரு ளினார். எக்காலத்திலும் இளையவன் சொல்லைக்கடவாத சூரனுனவன் தன் னுடைய தம்பியாகிய பதுமனுடன் மாயையின்வயிற்றில் ஒரு உருவமாகச் சூரபதுமனென்னும் பெயரோடு பிறந்தான், மற்ற இருவர்களில் சிங்கமுக னென்றொருவனும் தாருகனென்றொருவனுமாக அவ்வசூரர் சூலத்தில் சூர பதுமனுக்குப் பின்பு அம்மாயையின் வயிற்றில் பிறந்தார்கள். பின்பு இவர்கள் சுப்பிரமணியக்கடவுளினுடைய வெற்றிவேலினால் சுவரமிகளின் சந்திரனத் தில் காவலாகவிருக்குங் கணநாதர்களுடன் இருவா கலந்துபோனார்கள். சூர பதுமனோ வெளியில் உயிரிழந்து, கோழிக்கொடியும், மயில்வாகனமுமாகிய பேற்றைப்பெற்றான். ஓ சவுனகாதிரிவிடிகளே! இதுகாறும் சொல்லிவந்தது தான் சூரன்வந்தவரலாறு. பூர்வத்தில் நடத்தென்று சூதபுராணிகர் சொல்ல அதனை எம்மீசாரணியவாசிகள் கேட்டுத்துதிசெய்து மிகுந்தசுத்தோஷித்தர்க ளாய் விண்ணப்பஞ் செய்யத்தொடங்கினார்கள்.

எங்களைப் பிறவியென்னுங் கடலினின்றும் கடக்கச்செய்ய எழுந்தருளிய் தெப்பம்போன்ற கருணையங்கடலாகிய சூதபுராணிகரே! சூரன் முதலான வர்கள் பிறந்த வரலாற்தன்மைத்தென்று தேவரீர் திருவாய்மலர்த்தருள நாங்கள் நன்றாகக்கேட்டுணர்ந்தோம். இனி யவர்கள் மடித்தொழிந்தகாலத் தில் வீங்கிய இரண்டாகிய பணைத்த தனங்களையுடைய கொடியவளர்கிய அச முகியும் அவளைப்பெற்ற தாயாகிய கொடுமையைப்பயக்கின்ற வேல்போன்ற கண்களையும், கருமைநிறத்தங்கிய கூத்தலையுமுடைய மாயையுமாகிய இவர்கள் போனகதியை யடியேங்களுக்குரைத்தருளவேண்டுமென்றுசொல்ல, அதனைக் கேட்ட அருந்தவத்தின் கொழுந்துபோன்ற சூதமுனிவர், புலன்களை வெறுக் கும் புலனைப்பெற்று மேன்மையடைந்த சவுனகாதி ரிவிடிகளே! அதனையும் சொல்லுகிறோம். நன்றாய்க் உவனித்துக் கேளுங்களென்று சொல்லுகிறார்.

இன்னிதனியுந் தன்டையுமணிக் திருவடித்தாமனாகையுடைய சுப்பிரமணியன்
யுடன் வுருடன் முன்னுள் போசெய்த யுத்தங்கள்தில் மணமலிகென்து பணிக
பாசத்தையுடைய மாயையானவன் தன் பெளத்திரனாகிய பாணுகோயுளுக்கு
ஒரு இரகசியஞ்சொல்லி மறைநதுபோய்த தனமகளாகிய அசமுகியினிடத்திற்
சோகத்து அவனோடுக்கி அமமா மகளே உன்னுடன் பிறத்தவர்களுக்கெல்லாம்
இதுவலையில் கிடைத்ததுபோல இனி வெற்றி கிடையாது. ஒப்பில்லாத
சுப்பிரமணியக்கடவுளுடைய வேலாயுத்ததினால் இரகதபோவார்களே, அந்தக்
காரியம் சம்பவிக்றிவலையிலும் நீ இங்கே யிரு, காளை மதரகிரியினிடத்திற்
போய்ச் சேருகிறேன். நீ யிங்கே யிருந்தால் தீய நெய்யையுடையவாகுகிறக்
கின்ற வகையெல்லா மறிவை நான் மதரகிரியைச் சோகதிறுத்த பின்பு
புரீசயிலத்துக்கு வருகிறேன், இரதப்போரி லிவாகளிற் பபதை யற்றுது பின்பு
இங்கே பிராமல வந்துவிடு, வருத்தப்படவேண்டாம் நீ இவவிடமவிட்டு வரும்
போது மற்றவரும் போகாமல ஸீசயிலத்தைக்குறித்து வந்துசென்று
சொல்லி, அதரவாகிகளாகிய தேவாக்களெல்லாம் நகைசெய்யும்படி மாயை
யானவன் அவ்விடமவிட்டு நீங்கிப்போயவிட்டான்.

பின்பு சண்டைசெய்கற்கேதுவான அவுணாகுல முழுவதும் கொடிய
போர்க்களத்தில வேலாயுத்ததினால் போசெய்த லொழியும்படி யுயிரிழந்தா
கள். பின்பு மாயை யென்பவலோபபெற்ற அகரோதிரனும் பொன்னுலகத்துத்
தேவர்களைச் சிறையிட்டுவைத்த சூரனபிள்ளையாகிய இரணியனும் பாதுளாத
திற்போய்ச் சோகதாகள். உருகிய செம்பைப்போலத் தெளிந்த கண்களை
யுடைய அசமுகியானவ ளழுதுகொண்டு ஓடி மலையினிடத்தி லிடிவிழுவது
போலத் தன்முலையினிடத்தில மோதிபடி ததுக்கொள்ளுநவான், மயங்கி விழ்
வான், ஏங்குவான், பிலம்போன்ற பெரியவாயைத்திறந்து அண்டமுக்கி மதி
ரும்படி சூரன முதலானவர்களின் பெயரையெடுத்துச் சொல்லியழுது கூவு
வான், பின்புறத்தில் யாவாந்து தன்கைக்கொல்லுகிறார்களோவென்று பாத
துக்கொண்டுடாவொள. சூலபாணியாகிய பாம்புவன் கொடுத்தவரம் இன்ற
ளவுதானே வென்று சொல்லுவான். உலைக்களத்திற் பொருந்தியிருநு மெழு
கைப்போல வருகித் தனதாயாகிய மாயை யிருக்கும் ஸீசயிலத்தைநோக்கி
யழுது செல்லுகின்றவனைக்கண்டு அழியாத நமமுடைய பெரியகுலமெல்லாம்
முடிந்ததென்று அறிந்து எதிரசென்று மாயையானவன் பூயியிலவிறுவும் சோக
மேலிட்டலைப்ப அசமுகிய மவளடியில விழுகான். இவவாறு சோகத்துக்கு
இருவரும் ஒருதன்மையாகளா புலகமெல்லா மதிரும்படி யொருவரையொரு
வர் கட்டிக்கொண்டழுது ஐயோ! விண்ணுலகத்திலிருக்குந் தேவர்கள் சூர
னேவிய சொல்லைச் சிரத்திலெறுகக்கொண்டு செப்பும் உடலினைப்ப நீங்கினா
களை; கத்தருவர், யக்கர், சித்தா, வித்தியாதரனென்னு மிவர்கள் தீர்த்துக்க
தீர்த்தார்களே, இரதிராணியானவன் தன்மாபினைத்தொட்டு மாவகியித்
தைத்தடவிப்பாத்து நகைத்து முன்னிருந்த துயரம் நீங்கினே, இரதிரன
முதலாகிய தேவர்கள் நாள்தோது மீன்கமத்து நடந்துவந்ததினால் லுண்டா
யிருந்த கரல்தழும்பும், சூரனமுதலானவர்களின் பாதங்களை வருழனதின

லுண்டாயிருந்த கைத்தழும்புமின்று தீர்த்தார்களே, பரமசிவனிடத்தில் லுரம் பெற்றுக்கொண்டு ஒப்பில்லாத வெண்குடைநிலம் ஏங்கும் பரவச்செய்த போது நீக்கிப் பலவண்டங்கனையும் புலனங்கனையும் இனிதாக ஆண்டுக்கொண்டிருந்த அச்சுரர்களும் போர்க்களத்தில் மாண்டுபோனதினு வினிக் கற்பகவிருட்சத்தை யிழந்துவிட்ட இத்திரனுக்காக யுத்தகளத்தி லுன்னுடன் போர்செய்து புறந்தந்து போரையிழந்துபோன அரசர்களினி முகமலர்ந்து தங்கள் தங்க ளரசினைச் செய்வார்களே? சிங்கமுகாகர நெடுத்துச்சொல்லிய ஆலோசனையைக்கேளாமல், ஆயிரத்தெட்டண்டங்களில் செலுத்திய செங்கோலைத்திறிற் போட்டுவிட்டனையே, பரமேசுவரன் அருளிச்செய்த பெரியவாங்களையும் மிகுந்த பராக்கிரமத்தை யுமிழ்ந்துவிட்டாயே, உங்களைப்போலச் சகோதரர்களிரண்டு லுக்கும் ஒருயிராய்ப்பிரப்பவர்களுண்டோ? ஆ! கெட்டேன், பார்த்த கற்பகவிருட்சத்தி னிழலிலிருக்குத் தேவேந்திரனுடைய அரசினை யபகரித்துக் கொண்ட வுக்கிரமாகிய வேலாயுதத்தை யுடைய சூரனே! எக்காலத்துமொழியாத பெருஞ்செல்வங்களும், திரிமூர்த்திகளுக்குஞ்சனியாத பராக்கிரமமும், எந்நாளு மழியாவண்ணம் பெற்றவாங்களும், அழித்தனையே; இதுவுமல்லாம லுன்னுடைய சவுந்தரியமு மழிந்துபோய்விட்டதே; சழிகளையுடைய கங்கா நதியைச் சடையிலொளித்தருளிய பரமசிவனுடைய புத்திரன் இந்தச் சுப்பிரமணியனென்று சொன்னசொல்லைக் கேளாமற்போயினையே, நீ யிறந்தபின்பும் பழியுள்ள இத்தவயினைச் சுமந்துகொண்டிருக்கிறேன் உன்னுடன் பிறந்ததன் மைமிகவும் நன்றியிருக்கின்றதென்று இவ்வாறுமுகின்ற அசமுக்கியனுடைய இரண்டு கண்களிலுமிருந்து குமிழியிட்டுக்கொண்டொழுகுகின்ற நீரைத் தன் னிரண்டு கைகளாலுத் துடைத்து நீ மனமயக்கத்தை யொழியென்று மாயையானவள் தன்மகளருகிருந்து சோகத்தைத் தீர்ப்பவளாய் மகளே! உன் பெரிய துமையன், சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கு வாகனமாகிய மயிலும், கொடியாகிய சேவலுமாய் பெறுதற்கரிய பெருமபேற்றை யினிதுபெற்று விளங்கி னான். அன்னவாகனத்தி லேறிச்செலுத்தும பிரமதேவனும், மகாவிஷ்ணு வும், தொழும்படியான பேற்றை முனசெய்த தவத்தினால் பெற்றுக்கொண்டான். இனி இதற்குமேலான பதவிபுண்டோ? சுப்பிரமணியனுடைய அழகிய திருவடிகளில் பொருந்துத் துகள்படுமபடியாகப்பெற்றான். அஃதெத் தத்தவமோவென்று வணக்கெளிசைபாடிக்கொண்டிருக்கின்ற பூங்கொத்துகளையணிந்த அளகபாரத்தை யுடைய தாயாகிய மாயையானவள் அவள் முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லினள். இவ்வாறு துந்தாய் சொன்னதின்பேல் சேற்கண்டைபோலுங் கண்களையுடைய அசமுக்கியானவள் தான் கொண்டிருந்த மனத்துயரம் சிறிது நீங்கிச் சொல்லத்தொடங்கினாள்.

என்னை யருமையாகப் பெற்றெடுத்துத் தாயாகிய மாயையே! என் தமையருகிய சூரபுதமனுனவன் பகைவருகிற் தோயும்படியான புதர் முகத்தையுடைய வேலாயுதத்தினால் தன்பலமிழ்ந்து ஜயம்பொருந்திய மயிலுஞ் சேவலுமாயினனென்று சொல்லினை; பின்பு தாருகாகரனும், சிங்கமுகாகரனும் போனதின்கு தெரிந்தினேன். அவர்கள் சூலாயுதமேந்திய நமனுடைய

பாசத்தினை கைப்பட்டுக்கொண்டார்களோ? அதனையும் எனக்குத் தெரியச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, மாயையானவள் அந்தச் சரித்திரமுழுவதும் மென்னநினைவு வுணர்ந்து சொல்லுகிறேன் தெரிந்துகொள்ளென்று அவர்கள் ஸ்ரீஸங்கல்பத்திலிருக்கும் கணங்களைமே வாழ்கின்றார்களென்று சொல்லினாள். அதைக்கேட்ட அசமுசிபானவன் திமைகளை யே செய்துகொண்டிருந்த வர்கள் பெறுதற்கரிய பேறுபெற்ற தென்னகாரணமோ? அதனையுஞ் சொல்ல வேண்டுமென்ன, இவளைப்பெற்ற தாயாகிய மாயையானவள் தன்மகளாகிய அசமுசிக்குத் தானறிந்த முறைகளைச் சொல்லுகின்றாள். சென்ற நெடுங்காலத்துக்கு முன்னே ஒலிக்கின்ற சமுத்திரங்களின் மத்தியிலிராவின்ற நவத் தீவுகளில்சாகத்தீவென்றொரு தீவுண்டு. அதிலாழிபாத செங்கோல்செலுத்தி யொருகுடைநிழலி லுயிர்களைக்காத்த அபசாக்கரசன், பொன்னாலசெய்யப் பட்டு விளங்குகின்ற வீரகண்டையைத்தரித்த பாதங்கையுடைய பிரபாகர னென்றொரு மன்னவனிருந்தான். அவ்வரசனுக்கு உயிரையொத்தவளாகிய மனைவியொருத்தியிருந்தாள், அவள் இவவாழ்க்கைக்குப் பழுதுவாராமல் பாதுகாப்பவள், மணிவடமாகிய மேகலாபரணத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் சுகுமாரியென்னும் பெயர்பூண்டவள். மிகுந்தசவுந்தரியமுடையவள். சப்திக்கின்ற வீரகண்டையைத்தரித்தகாலையுடைய அரசனாகிய தன்கணவன்செல்லு முறைக்கு மாறுபடாதவள், மேலும் அருந்ததியைப்போலும் பதிவிரதைத் தன்மையிலிருக்கும்படி கித்தித்துக்கொண்டிருக்கும் அறிவினை யுடையவள் இத்தன்மையினையுடைய அரசனும் மனைவியுமாகிய இவர்கள் அளவிறந்த நெடுங்கால மரசசெய்துகொண்டிருக்க இவ்விருவர்களுஞ்செய்த தபோபலத்தினு லினிதாசுச் சந்தோஷித்தெடுக்கவும், உச்சிமோக நுத்தமிடவும், மதுர்மான குதலைச்சொல்லையுடைய நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். இந்தப் புத்திரர்களுக்குச் செங்கோலசெலுத்து மவ்வரசனானவன், சூரனென்றும் பதுமென்று மிருவர்க்குப்பெயர்கூறி, மற்ற இருவருக்கும், வீரகண்டையைத்தரித்த சிங்கனென்றும், தாருகனென்றும், தன்குலத்திலவந்த முன்னோர்கள்பெயரைத்தான் பெற்றெடுத்த பிள்ளைகளுக்குமவைத்துப்பின்புபொன்னாலாகியவீரகண்டையையணிந்த இவர்களுக்குள் முன்பிறந்த சூரனுக்குத் தன்னரசாட்சியைக் கொடுத்துச் சிங்காதனத்திலிருத்தித் தான் அரியதவஞ்செய்ய வளத்திற்குச்சென்றான். அதன்பின்பு சூரனானவன் ஒருகுடைநிழலி லுலகத்தைக்காத்து உலகங்களுக்கெல்லாம் நனமையைத்தந்து தரும்வழுவாமல் செங்கோல்செலுத்தி யிவ்வுலகத்தை யினிதாசுக்காக்குகளில், தென்னாட்டிலிருக்கும் அகஸ்தியமுனிவர், தமண்டலமேந்திய கையினையுடையவரும் விரும்புகின்ற சிறிய குடையினையுடையவருமாய், சதுர்வேதங்களுமோர் தவ லுடிவங்கொண்டு வந்ததைப்போலத் தன்னிடத்திலவருவதை இராசநீதியுட னுயிர்களைப்பாதுகாக்குஞ் சூரனறிந்து, எதிரசென்றுபணிந்து அரியதவமே, அருந்தவத்தோர்க்குக் கிடைப்பதற்கரிய அமுதமே, வேதமே, தங்கள் கிருபைக்குரியவர்களாகிய நாங்கள்பெற்ற செல்வமே, பூரணஞானமுள்ள சாஸ்திரக்கடலே, தேவாரோமூத்தருளப் பாக்கியமழிபற்றேன், தேவாரீ'ந்ருவடிகளைச்

சமுத்திரத்தின் மத்திலிருக்கு மித்தத்திவுர் தீண்டும்படிப் பூர்வத்திலென்ன தவஞ்செய்ததோ, என்னிவ்வித வுபசாரவார்த்தைகளைச் சொல்லித் தமிழ் வளம்பொருத்திய பொதியமலையிலெழுந்தருளியிருக்கும், அகஸ்தியமுனிவரைத் தன்கோயிலுக்குக் கழைத்துக்கொண்டுபோய், நவரத்தினகுகைமாகிய சிங்காதனத்தி லெழுந்தருளப்பண்ணித் துதித்துச்செய்யவேண்டிய வுபசாரங்களையெல்லாம் தன் தம்பியருடன்செய்யத் தமிழுக்கிறைவராகிய அகஸ்தியமுனிவர் தம்முடைய திருவுள்ளத்தி லதிக சந்தோஷவெள்ளமதிகப்பட அவர்களை மகிழ்ந்து நோக்கி நமக்குச் சமீபத்திலிருங்கோளென்று சொல்ல, அவர்களு மவ்வாறே தொழுதிருந்தபோது அவர்களுக்குச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

பரிசுத்தமபொருத்திய வெண்கொற்றக் குடைநீழிலி லிவ்வுலகத்தை நல்லவுள்ளத்தோடு பரிபாலித்துவரும் குற்றமற்ற சத்துவகுணமுடையவர்களே! உங்களைக் காணவேண்டுமென்கிற விருப்பத்துட னிங்குவந்தோமாகிலும் நாமுங்களுக்குச் சொல்லவேண்டியதாகிய பொருளொன்றிருக்கின்றது. அதனைச்சொல்லுகிறோம் கேளுங்கள். அந்தப்பொருளை அறிவினால் சித்தசுத்தி முடையவர்களுக்கு கறிவிக்கலாமேயன்றி யறிவிலசிறியவர்களாயிருப்பவர்களுள் எத்திலெழுதிவைக்கத்தக்கதல, இன்னு மதனபெருமையைச்சொல்லுமிடத்தில மாட்சிமைபொருத்திய மந்திரங்களிலு முபகிடத்ததுச்சியிலுமிருப்பது. மேலும் அந்தப்பொருளை யாவராலு மறிவிக்கபாடாது, கண்களால் காணப்படுகின்ற யாவர் கணபார்வைக்குமெட்டாமல மனத்தினுற்காண்பதும், எண்ணுகின்ற புலன்களும் ஆகாயவெளிப்பாற் காண்பதும், மேலென்று சொல்லப்பட்ட மேலானபொருள்க ளெவைக்கு மேலானதாகக்காணப்படுவது மந்தப்பொருளையன்றி வேறொருபொரு ளிருக்கிறதென்றியாவர் சொல்வார்கள். அப்பொருளை சுப்பிரமணியக்கடவுள், அவர் ஆறுதிருமுகங்களுள்ளவர், தீவினைகளையெல்லாம் பொருதுவென்றுள்ள பன்னிரண்டு புயங்களையுடையவர், விடியற்காலத்துதிக்கும் ஆயிரஞ்சூரியர்களைப்போல விளங்குவதாய்ப் பகைவருதிரக தோயுமபடியான வெற்றிவேலாயுதமொன்றினைத் தமது திருக்காதில் வைத்துக்கொணடிருப்பவா, தெய்வத்தன்மை பொருத்திய வெருமயிலானது அவருடைய திருவடிபைத்தாங்கும், அந்தமயிலின் பெருமையையாவரளவிட்டு னொக்கத்தக்கவர்கள், இதுவுமல்லாமல உலகத்தையெல்லாங்கொறித்துவிடத்தக்க கோழிக்கொடியுமொன்றுடையவா, அத்தக்கோழியின்வல்லபத்தையாவர் சொல்லத்தக்கவர்கள். அப்படிப்பட்ட சுப்பிரமணியக்கடவுளுடையதிருவடித் தாமனாயிற்றடித்ததுகளை யொப்பில்லாத பரமசிவனுடைய புஜங்களும், பார்வதி தேவியாருடைய திருத்தனபாரமும் சிறிதுகாலம் பொருத்திவாழ்த்தன. பெருமைபொருத்திய மயில்வாகனமும் அத்தத்திருவடியை யிடைவிடாமல் தாங்கிக் கொண்டிருத்ததென்றால் அதன்பெருமையை யாதென்றுசொல்வோம், இன்னமும் சிருஷ்டி, திதி, சங்கராமென்று முத்தொழில்களைமுறையே நடத்துகின்றவர்களாகிய பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரனென்னு மூவர்களுக்கும், மற்ற தேவர்களுக்கும், ஐம்புலனுக்கர்ச்சியையொழித்த முனிவர்களுக்கும், நீங்காத வெண்குணமுடைய அருட்கடலாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளைத் தங்கள் தங்க

ஞள்ளத்திலமைத்தாலல்லது ஒருகாரியமுமுடியாது. இப்போது நாம் சொல்லியவைகளை உங்களுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டு நம்மிறைவனாகிய சிவசுப் பிரமணியகீ கடவுளுடைய திருவடித் தாமரைமலர்களை நாஸ்தோறும் துதி செய்யுங்கொன்று மிகுந்த தவசிகொஷ்டராகிய அகஸ்தியமுனிவர் சந்தோஷத்தான் சொல்லி யாசீர்வதித்து அந்தச் சாகத்திவினைவிட்டுப் புறப்பட்டு அப்பால் போய்விட்டனர்.

இவ்வாறு அகஸ்தியமுனிவர் தங்களைவிட்டு நீங்கிப்போன பின்பு சூரன், பதுமன் என்னு மவ்விருவரும், நம்பெருமானுக்கு மயில்வாகனமும், செவற் கொடியும் ஆகவேண்டுமென்று தங்கள் மனத்திலெண்ணங் கொண்டார்கள். இதைக்க; திரணவித்துவென்னு மொருமுனிவர் சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த சாகத்திவி லிருக்கு மவர்களுக் கெதிரிற்செல்ல அதையறிந்த சிங்கமுகன், தாருகனெ ன்னு மிருவர்களு மெதிர்கொண்டு வணங்கியிருகிய சிந்தையுடையவர்களாய்த் தங்கள் கண்களினின் றுமானந்தபாஷ்பம் பொழியும்படியாகச் சேவித்து நிறைந்த மகிழ்ச்சியானது மேன்மேலும் பெருகத் தங்களரண்மனைக் கழைத்துக் கொண்டுபோய் நவரத்தினங்கள் பதித்த சிங்காதனத்தி லெழுந்தருளச்செய்து செய்யவேண்டிய வுபசாரங்களை யெல்லாஞ்செய்து ஐயமோ! தேவாருடைய திருவடிகளையின்று வணங்கும்படி நாங்கள் முன்செய்த தவம்யாதோ, உலகங் களையெல்லாம் காத்திருந்தோமானாலும், மறுபிறப்பைத் தருவதாகிய தீவினை இன்று தானொழித்தோமென்று சொல்லிச் சந்தோஷித்தார்கள். அவர்களவ்வாறு சொன்னபோது திரணவிந்து முனிவர் அந்த வரசரிருவர்களுக்கு மாசீர் வாதஞ்செய்து கைபமைத்து ஒருகுடைநிழலினாலுலகத் துயிர்களுக்கெல்லா மின்பஞ்செய்ததன்றி மனுவிக்கியானேஸ்வர சாஸ்திரமுறைமைப்படித் தரும நெறியையும் விருத்திசெய்தீர்கள், உங்களுக்கு நாம் சொல்லுவதொன்றிருக் கின்றது அகனையுங்கள் கருத்தில் நன்றாகத்தெரிந்துகொள்ளுங்கள். அதாவது இவ்வுலகத்துயிர்களை யிரட்டிக்கும்படி அரியார்கள் ஒருபுத்திரன் தோள் றினன். அவனோ சந்திரனைத்தரித்த சடாமகுடத்தையுடைய பரமசிவனையு ம், மனம்பொருந்திய துளபமாலையைத்தரித்த மகாவிஷ்ணுவையும் நீக்கியுயிர் களை ரட்டிக்கத்தக்கவன் அச்சுடவுளேறிச் செலுத்துகின்ற மதம்பொருந்திய பெரிய யானையானது உலகமுழுமையு மழிந்துபோம்படி யொலித்து அண்டத் தையு மேல்மீழாகப்புட்டிச் சப்த சமுத்திரங்களு மொன்றாக ஹிமவெள்ளம் பெருகிவரும்போ தெதிர்சென்று தன்றுதிக்கையினு லந்நீரையெல்லா முறிக் துயிர்களைக்காக்கும், இதுவல்லாந்நீன்னமு மோரிரக்கியப் பொருளிருக்கின்றது. அஃதென்னவெனில், மரீகதமலையைப்போலு முருவத்தையுடையவன், சூலாயுத்ததைத் தாங்கிக்கொண்டு, மகமேருவையு முலகத்தையுங்காப்பவன், கேடயமும், வாளும் கையிலேத்திக்கொண்டு உயிர்கள் தோறு மறைத்திருந் தொருமுறைகாப்பவன் கங்காநதியைத்தரித்த திருமுடியினையுடைய பரமசிவ த்துடன் நிருத்தஞ்செய்தவன், மேன்மையைக் குறிக்குமிடத்துப் பெரியோர் களா யிருப்பவர்களவனையன்றி வேறொருவரையுஞ் சொல்லார்கள். அத்தன் மையுள்ளகாளிகாதேவியின் திருவடிகளைத்தாழ்ந்துவாகனமாகிய சிங்கத்துக்கு

நான்குபாதங்களாயிருக்கும்படி நான்குவேதங்களுந் தவஞ்செய்து பெற்றுக் கொண்டன. அந்த நான்கு பாதங்களிடத்துங் கூர்மையுள்ள ரக்கங்களாயிருக்கும்படி சத்திரன் தவஞ்செய்து பெற்றது. அச்சிங்கமோ, ஊழிகாலத்தில் வடவாமுகாக்கினி கொதித்துவந்தாலு மெதிர்சென்றதனையும் வாயில்போட்டுக்கொள்ளும் ஒ, அரசர்களே! உங்களுக்கு வேண்டியகதியாவது இந்தவாகனம் தேவர்களுக்கு முறைமைப்படி பூசனைசெய்து போர்முகத்தில் பகையை வென்று பின்பு இந்தப் புன்பிறப்பைத் தீர்த்துக்கொள்வதாகும்; இவ்வாறு போதிக்குங் கடமை எமக்குவேண்டியதென்று சொல்லித் திரண விந்து முனிவொழுந்தருளிப் போயினர். பின்பு அந்தநால்வரும் யோசித்து புத்திரர்களிடத்தில் பூமிபாரத்தைக் கொடுத்துவிட்டுத் தவஞ்செய்யக் கருதி மனை வாழ்க்கையை நீங்கிப்போய் மயில் சேவல் சிங்கம் யானை இவைகளைத் தனித் தனி ஒவ்வொருவரும் தியானித்துக்கொண்டு அவைகளின் பதவியைப் பெற்றுக்கொள்ள நினைத்து மேகங்கள் தவமுகின்ற ஸ்ரீசயிலவனத்தில் பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்று சூரியகிரணம் மழை பனித்துளி ரஞ்சு இவைகளெதிர்த்தாலும் அந்நிலையின்பதல்லது கொஞ்சமு மஞ்சாதவர்களாய்த் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்விதமாகத் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும்போது பிரமவிஷ்ணு முதலாகிய தேவர்களொன்றாகக்கூடிச் சென்றதுமல்லாமல் சுப்பிரமணியக்கடவுள் மகாகாளி, அரிகர புத்திரன்! இவர்களும் ஸ்ரீகயிலாசத்தில் பரமசிவன் செய்தருளுகின்ற திருட்டனத்தைத் தரிசிக்கும்படியே தங்கள் தங்கள் வாசனங்களை அந்தக் கயிலைபங்கிரிச்சாரலில்விட்டு நீங்கிச்சென்றார்கள். அப்போது அச்சாரலிலிருந்த கருடனும், அன்னமும் எதிரிற்கண்ட கலாபத்தையுடைய மயிலினிடத்திற்போய்ச் சொல்லுகின்றன. சாகத்தீவினிருக்கு' மரசர்கள் நால்வருங்கூடி மயிலுஞ்சேவலும், காளிவாகனமாகிய டிங்கமும், சாத்தனவாகனமாகிய யானையுமாக வேண்டுமென்று பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்று நாற்பதினாயிரம் வருடமாகத் தவஞ்செய்கின்றார்கள். அருமையாகப் பெற்றிருக்கு முங்கள் பதவிகளை யிழக்குங்காலம் தேரிட்டன. இன்றோ நாளையோ உங்கள் பதத்திற்குவருவானீங்கள், அஞ்சத்தக்கதாகிய வெள்ளம்வருவதற்கு முன்னமேயன்றோ அணைகட்டவேண்டும், ஆகையினால் நீங்கள் சாக்கிருதையாயிருங்கள் என்று சொல்லிக் கருடனுமன்னமும் போய்விட்டது. உடனே மடில்முதலாகிய வாகனங்களொன்றாகச்சேர்ந்து பெருங்கோபங்கொண்டு ஒருநாழிகைக்குள்ளாக அவர்கள் தவஞ்செய்யுமிடத்திற்சென்று நெருப்புப்பொறி கிட்டுப்படியாக அவ்வனத்தை யெல்லாமழித்துத் தவஞ்செய்கின்றவர்களைக் கண்டு நீங்கள் பஞ்சாக்கினிமத்தியில் தவஞ்செய்யுங் காரணமென்னவென்றதட்டி, அச்சொற்கள் தவஞ்செய்கின்றவர்கள் காதல்துழையவும் மிகுந்த ஏக்கங்கொண்டு மனம்மெங்கித் தாங்கள் தியானித்துக்கொண்டிருக்கு முறைமையைச் சொல்ல, அதைக்கேட்ட மயில்முதலாகியநான்கும், மிகுந்த தவஞ்செய்கின்ற அரசர்களை நோக்கிக்கொய்த்து நீங்கள் நால்வருமெங்கள் பதவிகளை விரும்பி வீரர்களானதால், பெரிய பூதசனங்களுடன் சேர்ந்துருங்கக் கடவீர்களென்று

சாபங்கூறி மயில்முதலாகிய காஞ்சுத்திரும்பிவந்து கைலையினிடத்திருக்க; பூதகணங்களாயிருக்கிற அரசர்கள் நால்வரும் அக்கயிலையிலிருக்கு மயில்முதலானவைகளைக்கண்டு வணங்கி அடியேங்கள் விரும்பியதவம் எங்களுக்குக் கிடைக்குமா வென்றிரக்க, அதனைக்கேட்ட மயில்முதலாகிய காஞ்சு மனமிரங்கி நீங்களிடத்தக் கயிலையிலிருக்குங் கணங்களுடனநேகராளிருந்தால் நீங்கள் கருதிய தவப்பயனை யடைவீர்களென்று சொல்ல, உடனே அந்தக் கணங்கள் கைலையங்கிரியிற் சேர்த்திருந்து பின்பு கருடனும், அன்னமும் நம்முடைய தவத்தையிழக்கும்படி செய்தனவென்னும் பகையைத் தங்கள் சிந்தையில் வைத்துக்கொண்டு மிகுந்த கோபாவேசமாய் மயிலுங் கருடனும் போர்செய்ய முட்டிவிட்டார்கள்.

இதுவிற்கு; பரமசிவன் செய்தருளுகின்ற திருநடனஞ்செய்யப்போயிருந்த விஷ்ணுமுதலானவர்க ளப்பொழுது தங்கள் தங்கள் பதவிகளிற்போய்ச்சேர்ந்தார்கள். அதன்பின்பு அந்த காஞ்சுணத்தலைவர்களும் ஊழ்வினைத்தொடர்பினால் சுப்பிரமணியக்கடவுள் கட்டளைபின்படி சமுத்திராஞ்சுழந்த வுலகத்தில் அசுரர்குலத்திற் பிறந்தார்களென்று மாயையானவள் தன்மகளாகிய அசுமுகிக்குச்சொல்ல, அதனைக்கேட்ட அசுமுகியானவள், அந்தக்காரணத்தி லசுரர்களாகப் பிறந்தார்களானால் தேவர்களுக்குத் தீங்குசெய்து வருத்திய காரணம் யாதோ அதனையுஞ் சொல்லென்ன மாயையானவள் மீட்டுஞ் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

கேளாய் மகளே அசுமுகி! பூர்வத்தில் பூரீகயிலாயத்திலிருக்கும் பூதகணங்களுடன் இந்நால்வரும் கணங்களாயிருந்தபோது கடுமையாகிய கொடிய கோபத்தையுடைய அசுரரும், தேவரும் போர்க்களத்தில் யுத்தஞ்செய்த போது அந்தயுத்தத்தில் அசுரர்களுக்குத் தேவர்கள்தோற்றேழிப்போனார்கள். அவ்வாறு தோற்றேழிய தேவர்கள் எங்களைக்காக்கவேண்டுமென்று இவர்களைச் சராணுகதியாக வந்தடைய, அந்நாளில் தேவர்களுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டி இந்நிலவுலகத்தில்வந்து இங்கு இருக்கும் பூதர்களுடன்சேர்த்துபெரும் போர் செய்யச்சென்று கோபித்தெழுகின்ற அசுரர் துணையைக்கொண்டு தேவர்களுக்குப் பேருதவிசெய்து இங்குநீனை தேவிலோகத்தில் குடியிருத்தினவர்களாய்ப் பின்பு சிறப்புப்பொருத்திபதிருக்கயிலைக்குச்சென்றார்கள். அதற்கு மேல் கலவைச்சாத்தனின்த வலிய புயங்கனையுடைய அசுரோத்திரனானவன் மனவருத்தத்துடன் தனித்துவந்து வேண்டியவர்களுக்கு வேண்டியபடியே கிருபைசெய்தருளும் சர்வலோகநாயகனாகிய பரமசிவனைத்துதித்து எம்மையனே! எங்கள் குறையொன்றிருக்கின்றது, அதனைக் கேட்டருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்பத்தொடங்கினான். ஓ கிருபைக்கடலே! சுலாமி களுடைய ஆக்கினையினில் விளங்குகின்ற நாலு பூதர்களும், அடியேனுடைய அசுரசேனைகளைக்கொண்டு பின்பு இங்குவந்து சேர்த்தார்கள் என்று சொல்ல; அதனைக்கேட்டருளிய பரமசிவன் அந்தக்குற்றத்தைத் திருவுளத்தில்கொண்டு மிகுந்த கோபங்கொண்டவராய் அவர்களைப்பார்த்து, ஓ பூதகணங்களே!

இங்கு வாருங்கள் ; நீங்கள் நால்வரும் நம்முடைய ஆக்கிளையை மதிக்காமல் நீங்கித் தேவர்களுக்கு உதவிசெய்து அகரர்களைக்கொன்றிருக்காரா தவிர வாஸாயுதத்தைப்போலும் கொடிய தந்தபந்திகளையுடைய அகரர் குலத்திற்பிறந்து கற்பகவிருட்சங்களையுடைய பொன்னாட்டிலிருக்கும் தேவர்களுக்குத் துன்பஞ்செய்து விசாலமாகிய பூலோகத்தில் சஞ்சரிக்கக்கடவீர்களென்று சாபமிட்டருள, இவர்கள் பரமசிவனுடைய சாபத்தினால் தேவர்களுக்குக் கொடிய கோபத்துடன் மிகுந்த துன்பத்தைச்செய்தார்கள். அவ்வாறவர்கள் எந்நாள் முதல் செய்ததுன்ப மிப்போது நீங்கிவிட்டன. இத்தன்மையனவாக விங்கே நடந்தன.

இதற்கு முன்னால்த் தவஞ்செய்த சாகத்தீவு அரசர்களைத் தவத்தினி னின்று மழித்ததை யொளிபொருந்திய வீரக்கழலையுடைய சுப்பிரமணியக் கடவுள்பார்த்து மிகுந்த கோபங்கொண்டு தமது கொடியாகிய சேவலையும், மேகம்போலும் நீண்டகலாபத்தையுடைய மயிலையும்பார்த்து நீங்கள் போய்க் கோபித்து முடிவில்லாத தவமுயற்சியை யொழித்தீர்கள், அதனால் கொடிய பாவத்தை யடைந்தீர்களென்று திருவுளத்திற் கோபங்கொண்டருளித் தமது மயிலையுஞ் சேவலையும்பார்த்து இனி நீங்கள் நம்மைதாங்கவும் கொடியாயிருப் பதும் வேண்டியதில்லையென்று இவ்விரண்டினையும் குறித்துச்சொன்னவர்த் தையைக்கேட்டவளவில், சேவலும், மயிலும்வெற்றிபொருந்திய வேலாயுதத் தையுடையசுப்பிரமணியக்கடவுளைப்பணிந்துஇத்தவிதமாக விண்ணப்பஞ்செய் கின்றன எம்பெருமானே! இன்றுவரையிலும் சுவாமிகளுடைய திருவடிகளுக் குத் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்தோம் இனி எந்நாள் தேவரீருடைய திருவடிகளைச் சேர்வதென்று மனத்திலறியோம்; வெற்றிபொருந்திய வேலா யுதத்தைத்தாங்கிய குமாரக்கடவுளே! தீனர்களாகிய அடியேங்களினிச்செய்ய வேண்டுவது யாதோ அதனைத்திருவுளம் பற்றவேண்டுமென்று வணங்கிக்நிக், சுப்பிரமணியக்கடவு ளவர்களைப்பார்த்து நீங்கள் ஸ்ரீகாஞ்சிபுரத்திற்கென்று அங்கிருக்கு மலையின்மீதிருந்து நம்மைத்தியானித்துக்கொண்டு தவஞ்செய்யுங் கள், அவ்வாறுசெய்தால் தஞ்சமாக நம்முடைய திருவடையைத் தருகின்றோமெ ன்று அருள்செய்ய, அவ்வாறே யவ்விரண்டுஞ்சென்று சுப்பிரமணியக்கடவு ளுடைய அழகிய சிலம்பணிந்த திருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்டிருந்து அவர்திருவடிகளைச்சேர்ந்தன. இதுநீர்க்; ஞானம், பதமனுஞ்செய்ததவத்தி னால் மயிலுஞ் சேவலுமாயினார்கள். கொலைத்தொழிலையுடைய சிங்கமுகனும், அவனுக்குத் தம்பியாகிய தாருகனும் தாங்குள் ளினைத்தகாரியத்தை முடிப்ப தற்கெண்ணினவர்களாய், ஸ்ரீகயிலையங்கிரியிலிருக்கும் திருந்திதேவரிடத்திற் சேர்ந்து எம்பெருமானே! தேவரீருடைய திருவடித்தாமனாகையடைந்த நாங் கள், காளிகாதேவியின் வாகனமாகியசிங்கமாகவும், சாத்தாவின் வாகனமாகிய வெண்ணையானையாகவு மிருக்கவேண்டுமென்று அநேககாலம் அருமையாகிய தவத்தைச்செய்து கொண்டிருந்தோம். தீனர்களாகிய நாங்கள் செய்ததவ மானது அப்பிரயோசனமாகாவண்ணம் கிருபைசெய்து அத்தவத்தை அடி யேங்களுக்கு அருள்செய்ய வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதனைக்

கேட்ட அருளாளராகிய திருந்திதேவர் மிகுந்த சந்தோஷத்தராய் அவ்விருவர் முகங்களைப்பார்த்து ஓ, தவகிளே ! அந்தக்காளிகாதேவிக்கும் சாத்தர்வுக்கு மிப்போதிருக்கின்ற வாகனங்களுக்கு மோகூங்கொடுக்குமளவும் நீங்கள் நம்மிடத்திலேயே பிருங்கென்றுசொல்ல, அந்த வார்த்தையைக்கேட்ட அவ்விருவரும் மனமொருமித்து மகிழ்ந்திருந்தார்களென்று மாயையானவன் சொல்ல, அதைக்கேட்ட அசமுகியானவன் தன் தாயைப்பார்த்து அந்தவாகனங்கள் திருந்திதேவரால் மோகூமடைந்தவகையைச் சொல்லவேண்டுமென்ன, தாயாகிய மாயையானவன் சொல்லத்தொடங்கினான்.

ஸ்ரீகயிலையங்கிரியினுச்சியில் எழுந்தருளியிருக்கும்பரமசிவன் முன்னொரு காலத்தில் தமதுதேவியாராகிய உமாதேவியாரிடத்திலிருக்கும் தூர்க்கையையும், துளபமாலையைத்தரித்த மகாவிஷ்ணுவினிடத்திலிருக்கும் சாத்தனையும் வரவழைக்கவே, அவ்விருவர்களும் சிவபெருமான் திருவடிகளைத் துதித்து எம்பெருமானே ! அடியேங்களுக்குச் சிறந்தவாகனங்களைத் தந்தருளவேண்டுமென்றுபிரார்த்திக்க பரமசிவன் திருந்திதேவனாயழைப்பித்து நீயிவர்களுக்கு வாகனங்களைக் கொடுப்பாயாக வென்றருளிச்செய்ய, உடனே திருந்திதேவர் அக்கபிலாயகிரிச்சாரலில் இடைவிடாமல் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த ஒருசில கத்தையும், மதம்பொருந்திய ஒருபாணையையும், இவர்களுக்கு வாகனமாகக் கொடுத்தவளவில் அவ்விருவரும் மிகுந்த துன்பங்கொண்டு எம்பெருமானே ! நாங்களிந்தக்கயிலையிலிருந்து தேவரீருடைய திருவடியையடைய அருமையாகிய தவத்தைச்செய்தோம், அப்படியிருக்க மத்தியிலிவ்வாறு நேரிட்டகாரணம் யாதென்றுகேட்க, அதற்குத் திருந்திதேவர் அவைகளை நெடுங்கூலம் நீங்களிவர்களுக்கு வாகனமாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தால் காலஞ்சென்ற பின் உங்களுக்குக்கதிகொடுக்கிறோம், நீங்கள் போங்களென்றுசொன்னபின்பு; தூர்க்கைக்கும், சாத்தாவுக்குமவைகள் வாகனங்களாயிருந்து அதன்பின்பு திருந்திதேவரால் மோகூமடைந்தன. அப்பால தூர்க்கையுஞ் சாத்தாவும் திருந்திதேவரிடத்தில் வந்து நாங்களிப்போது வாகனமில்லாதவர்களாயிருக்கிறோமென்று சொல்ல, அதனைக்கேட்ட திருந்திதேவர் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலாலோசித்து இந்த இருவரையும்வர்களுக்கு வாகனமாகக் கொடுத்தருளினான் என்று மாயையானவன் தன்மகளாகிய அசமுகிக்குச் சொன்னதாகச் சூத புராணிகர் ஸைம்சாரணியமுனிவர்களுக்குச் சொல்வியருளினார்.

சூராதிகொடுக்கப்படலம்

முற்றிற்று.

அசமுகிவரலாற்றுப்படலம்.

ஈதுகேட்டுநின்றசமுகிபின்னருமினிரீ
தாதுவார்முழலன்னபென்னிசொலத்தருமென்
றோதவோதுவன்னேன்மதியென்றனருடாப்பான்
சேதவார்பெருங்கடலகத்துளதொருநீவு.

பதினெண்புராணங்களையும் குற்றமறத்தெளிந்தனர்தவராகிய சூதபுராணிகர் மிகுந்த விசுவாசத்தோடும் சூராதிகளோடுக்க வரலாற்றைச் சொல்ல அதைக்கேட்ட மையிசாரணியவாசிகள் சேவித்தெழுத்துன்று பின்னாட்டந்த சரித்திரங்களையும் எங்களுக்குச் சொல்லியருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கத் தவச்சிரோஷ்டாகிய சூதபுராணிகர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கேட்டீர்களோ! சவுனகாதிமுனிவர்களே! இவ்விதமாக மாயைசொன்னதைக்கேட்ட அசமுகியானவள் பின்னும் மாயையைப்பார்த்து, என்னன்னையே! என் தமையன்மார்களாகிய சூராதிகளின் பூர்வவிருத்தார்த்தத்தைச் சொல்லத் தெரிந்துக்கொண்டேன். இனி என்னுடைய பூர்வநிலையையும் சொல்லவேண்டுமென்ன, அதனைக்கேட்ட மாயையானவள் அசமுகியைப்பார்த்து, அம்மாமகளே! உன் பூர்வவரலாற்றையும் சொல்லுகிறேன் கவனித்து கேட்பாயாகவேன்று சொல்லத்தொடங்கினாள். சப்தசமுத்திரங்களின் மத்தியிலிருக்கும் தீவுகளில் கோமேதகத்தீவென்றொரு தீவுண்டு. அத்தீவில் நான்கு வேதங்களையுமுணர்ந்த வசித்தனென்றொரு பிராமணனிருந்தான், அவன் ஒப்பில்லாத பெருங்கற்பினையுடைய சுவேதையென்பவனைக் கலியாணஞ்செய்து இலஹதருமத்தில வழுவான வாழ்த்துக்கொண்டிருக்கு நாளில் அவ்விருவருஞ்செய்த பெருந்தவத்தினால் சித்திரோகை யென்றொரு பெண்பிறந்தாள், அப்பெண்ணானவள் சவுந்தரியமெல்லாந்திரீண்டு ஒரு வடிவங்கொண்டதை யொத்தவன், அவளுடைய வாய்மொழியாகிய சூதலைச் சொல்லிக் கேட்டாலும் உலாத மரங்களுந்தழைத்து அரும்புவிடும், பொனனி னாற்செய்யப்பட்ட அழகிய சிலம்பானது ஈதழைத்த ஓசையாக மெல்லென ஒலிக்கும் தளர்ந்தை பயின்று தனனைத் தவஞ்செய்துபெற்ற தாயானவள் கண்களித்திருக்குமபடி வளர்ந்து ஏழுவாய்தடைந்த காலத்தில் அக்கோமேதகத் தீவிற்குச்சமீபத்தில் பூச்சகிரமென்று சொல்லப்பட்ட ஒருக்காமுண்டு. அக்காத்தினிடத்தில் பிராமணகுலசிரோஷ்டான்கிய அரிசன்மனென்பவனுக்குப் புண்டரீகசன்மனென்றொரு புத்திரன்பிறந்து கல்லொழுக்கமுள்ளவனாய் வளர்ந்து அந்தந்தக் காலங்களிற் செய்யவேணவெதாகிய உபநயனத்தி காமங்களைச் செய்யப்பெற்று நான்குவேதங்களையும் குற்றமறக்கற்றவளாந்து அந்தச் சித்திரோகை யென்பவளை விவாகஞ்செய்து அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தன் வீட்டைச்சேர்ந்தான். அதுமுதல் அச்சித்திரோகையானவள் அழகெல்லாம் ஒருங்குசேரும்படி வளர்கின்றவளாயினாள். ஓ சவுனகாதிமுனிவர்களே! எப்படிவளாகின்றாளென்றால், அவளுடைய கண்களானவை கொடுமை பொருந்திய விஷத்தையும் அமுதத்தையு மெடுத்துக்குழைத்து ஒன்றுபடச்சேர்த்து இருக்கவைத்ததென்று சொல்லும்படி மருட்சியையுடையனவாயும், அரி பரத்தவைகளாயும், குழையளவுஞ் செல்வனவாயும், கருமைநிறமுள்ளவைகளாயும், வெண்மை நிறமுள்ளவைகளாயு மிருக்கும். அவளுடைய கூந்தலோவென்றால், நிறைந்த இருட்கூட்டமானது ஒழுங்குபட்டுநின்றதோ, கருப்பம்நிறைந்த மேகத்தின் கருங்கொழுந்து ஒரோயிடத்தில் தனித்ததோ, அஞ்சனமானது மீயிராக விழுதுவிட்டு நின்றதோ, இன்னவிதமென் நெவ்வாறு

மதிக்கக்கூடும். இத் தூர்பொட்டணித்தெற்றியானது ஒருகலையுடன் முடிந்த பிறையானது முத்துடன் முற்றிப்பின்பு இருளை மிரண்டு வடிம்பாகத் தீழை வைத்து அத்தற்கடுத்த மேற்புறத்தில் அப்பிறையை வைத்திருப்பதுபோலக் கருமை நிறம்பொருந்திய வருவத்தோடு விளங்கும். காட்டிற் சஞ்சரிக்கும பசுமை நிறம்பொருந்திய மயிற்கூட்டங்கள் கூடி, அவளுடைய சாயலைக்கண்டு மயங்கிக்கொண்டிருக்கும். அவளுடைய குதலைச்சொல்லோவெனில், தழை கள் பொருந்திய மாங்களைக்கரிடத்திலிருந்து கூவுகின்ற குழிலினது குரலோ சையைத் தேவாமிரத்ததுடன் சேர்த்ததற்கொப்பாகும். அந்தப்பெண்ணின் தந்தவரிசைகள் வெண்மைநிறம்பொருந்திய பூணசத்திரனைப்பிதிர்த்து முறை முறையாகத் திருத்தியழுத்தி வைத்தவைகளோ, தேவாமிரத்ததை முல்லை யரும்பு வடிவாகச்செய்து அதனிடத்துமுதிர்ந்த வெண்ணிலைப்பொருத்தி வைத்தவைகளோ வொன்றுத்தெரியவில்லை. வட்டமாகிய பொற்கருளோலை விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் வள்ளைத்தனடையொத்தகாதுகள் முன்னாளிறந்து போன மன்மதனுக்கு உயிர்கொடுத்தனவாகும். தோள்களோவெனில், சக ரர்களால் தோண்டப்பட்ட சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த பூலோகத்திலிருக்கும் உயிர்க ளைக் குளாகொண்டுண்ணும்படி எமன் கையினால் திருத்தஞ்செய்துவைத்த குழியேயாகும். இலவமபூவிற்பவளக்கொத்தவைதது முருக்கமலரிழிருக் குஞ் செம்மைநிறத்தை வழித்துக்கலந்து வீழிப்பழத்திற் கொடுத்ததென்று சொல்லலாய் பாரகடலிலுண்டாகிய வ்முதமுறும்படியான சிவந்த விதழை யுடையவள். மங்கைப்பருவத்தி லுண்டாவதாய்க் கணகறுத்துக் கிடைத்தற் கரிய வமுதத்தை யுள்ளே நிறையிக்கொண்டு தென்னங்குருமபையினை யொ த்து மேற்புறத்திற் தேமல்பரந்து மிகவுஞ்சுருங்கிய விடையானது தாங்கமாட் டாதென் நிரங்காமல் இருபுறத்து மொளிகிறைந்து காமுகரை வருத்துத்தன் மையினை யுடைய விரண்டுதனங்கலையுடையவள். அவளுடைய இடையானது மெல்லிய கலையானது சுருங்க அந்தக் கலையுடன் கூடிப் பார்வைக்குத்தெரியு மியவபில்லாமையைப்பெற்று உலகங்களையெல்லா மயக்கிய மன்மதனிறந்த பின்னெடுத்த 'அருவமென்று சொல்லலாகியு', அவனுயிராமென்று சொல் லும்படியும் விளங்கும் அரும்பையொத்த தனத்தினிடத்தில் விருப்பம்பவைத் துள்ள ஆடவர்களின் விருப்பமானது எவ்வளவு விசாலத்திருக்குமோ அவ் வளவு விரிவையுடையதாயும், அவர்களுள்ளத்தைப்போலவு மகன்றிருக்கின்ற நீதம்பத்தை யுடையவள். குளிர்ச்சி பொருந்திய இவளுடைய பாதமாகிய செத்தாமரைமலரானது சிலம்பாகிய சூரியகிரணத்தாற் கருகித்தன்னொளி கெடாமல் அந்தச்சூரியனுக்குத்தன்னொளியாகிய செந்நிறத்தைத்தத்தென்று சொன்னால் அப்பாதத்தின் சிறப்பைச்சொல்லக்கூடுமோ. சந்தனத்தையுடைய பொதியமென்னும் பெண்ணைவள் கருவுகிர்த்தினத்தவழ்ந்துசென்ற தென்ற லாகிய சூழ்ந்தையின் தளர்கடையேயாகும். அல்லாமலும் காமுகரையங்கச் செய்கின்ற அவளுடைய நடைக்குவமமானது பெட்டையாளையின் நடையே யல்லது வேறே யெதைத்தானுவமை சொல்லக்கூடும்.

கேட்டீர்களோ! சவுனகாதிரிஷிகளே! இத்தன்மையான அழகுபொருள் திய சித்திரரோகையென்பவரைப் புண்டரீகசன்மனென்னும் பிராமணன் விவாகஞ்செய்துகொண்டபின்பு தன்னுயிர்க்குயிர்போலத் தழுவியவாழ்த்திருந்தான். அப்பிராமணனோ எப்படிப்பட்டவனென்றால் இவ்வுலகங்களை யுண்மீட்டும் உமிழ்த்தும் அளந்தவருமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியின் திருவடிகளைத்துதி செய்து தவமுயற்சியினடப்பவனும் தருமநெறியில் வழுவாதவனும், உலகநடைக்கு விரோதமில்லாமல் ஒத்துடப்பவனும் துளபமாலையணித்தமார்பினை யுடையவனும், சுருங்கிய வுத்தரீயத்தை யுடையவனும், தாமரைமணியை யணித்தவனும், அத்தாமரைமலரில்வீற்றிருக்கும் இலக்ஷ்மியின் கேள்வனாகிய நாராயணமூர்த்தியைத் தன்னுள்ளத்தில் தியானித்துத்துதிக்கும் வைணவ சமயத்தில் தலைமைபெற்றவனுமாயிருப்பவன். இப்படிப்பட்ட பெருந்தன் மையையுடைய புண்டரீகசன்மனென்னும் பிராமணன், சித்திரரோகையைப் புணர்ந்து நீங்காத காமக்கடலில்மூழ்கினவனுயிருந்தான். மாறாகிய மனத்தை யுடைய அந்தசித்திரரோகையானவன் சிலநாளிவனுடன் இன்பங்கொண்டிருந் தான். இவ்வாறு வாழ்ந்துகொண்டிருக்குநாளி லித்தப் பிராமணனுக்கு வறுமைக்காலம்வர, அவ்வறுமையைக்கண் டிரக்கங்கொண்டு துளபமாலிகாப ரணராகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் சிந்தாமணியைக்கொடுக்க அச்சிந்தாமணி யானது மிகுந்த திரவியத்தைத் தரப்பெற்றுத் தன்னிடத்திற் கல்விகற்றுக் கொண்டிருந்த பலசீடர்களுக்குக் கொடுத்துச் சிறப்பாக விருக்குநாளில் இவன் மனைவியாகிய சித்திரரோகையானவன் தன்விட்டிலிருந்து இவ்வாழ்க் கைக்குரிய கற்புநிலையையிழந்து அவனுடைய ஷடாகளைவிரும்பிப்புணர்ந்து குறிப்புவேறாகி யொருவழிப்பட்ட மனமில்லாமல் காமமதிக்கப்படத் துன்ப முறுவான்; வாளாயுதம்போன்ற கண்களால் காழுகருயிர்கெடும்படி மயக்கு வான்; அவ்வாறு மயக்கித் தனக்குள்ளதிகப்படுகின்ற காமநோய் நீங்கும்படி அவர்களுடன்சேர்வான். ஒருநாளில் ஒருநாழிகைப்பொழுதிலும் ஆடவரைப் புணராதிரான் மனமதலிலாவினோதங்களை விரும்புவதொன்றே யல்லாமல் மற்றொன்றையும் வேண்டுமிடத்து விரும்பான், சமுத்திரஞ்ஞழ்ந்த வுலகத்தி லுள்ள பல ஆடவர்களும் ஓரிமைப்போதும்விடாது புணருவாளாயினள்; அப்போதத்தச் சித்திரரோகையானவன் தனக்குப்பொருந்திய கல்வியினால் மனமகிழ்ந்து தேகமருவருத்துக் காமவெள்ளத்தைப் பெருகச்செய்வான், கரையாற் கட்டப்பட்டிருந்த நீர்வெள்ளமானது அக்கரை யிடையும்படியிடித்துப் பலகால்களாகச் செல்லுதல்போல இவளுடைய வாள்போன்ற கண்களும் முனமும், ஆடவரிடத்துப் பலவழியாகத்தொடரும்; இப்படிப்பட்டகாமவிகார த்தையுடைய சித்திரரோகையை அந்தப்பூச்சக்கிரமென்னும் நகரத்தில் வாசஞ் செய்யும் ஆடவர்களில் விரும்பிப்புணர்ந்தவர்கள் விகெளிழந்தார்கள், மிகுந்த திரவியங்களையிழந்தார்கள், மயங்கிவினவழிந்தார்கள், மானமிழந்தார்கள், தங் கள் தங்கள் நிலைமையினையுமிழந்தார்கள்; இவ்வாழிழந்ததன்றி அவர்களையாரு மெலும்புமேலெழுந்து தோன்றும்படியான சரீரத்தையுடையவர்களா யினைத் தார்கள்.

கேட்டவர்களோ சவுணகாதிரிவிதனோ? அவளில்வாறு பலரையும் புணர்ந்து
கொண்டிருக்கும்போது அந்தப்புண்டரீகசன்மனென்னும் வைணவப்பிராமண
னிடத்தில், மனத்தில் மிகுந்த ரேசமும் தம்முடைய சீடவர்க்கங்களுத்தொடர்
ந்துவரப் பரிசுத்தம்பொருந்திய துருவாசமுனிவ ரெழுந்தருளிவர, அதைக்
கண்ட அந்த வைணவப்பிராமண இவ்வாழ்வானைத் திரைக்கொண்டு மனங்கொண்டு,
ஐம்புலன்களையும் வென்ற மகாதபோதனரோ? தேவரீரில்கெழுந்தருளவதற்கு
அடியேன்பூர்வத்திலென்னமா தவஞ்செய்தேனேவென்று உண்மையாகிய தவ
சொஷ்டனாததொழுது சுவாமிகளோ? தேவரீர் திருவடிகளைச் சாத்தியதால்
ஏழையேன் சிறுகுடி வெத்தவஞ்செய்ததோ! அடியேன் செய்த தவமானது
இப்போதுதான் சிறப்பையடைந்த தென்மீவ்வாறு அம்முனிவருடைய புகழை
யன்புட னெடுத்தேத்தித் தன்மாளிகைக்கு எழைத்துக் கொண்டேபோய், அவ
ருட னொருமண்டபத்தைச்சேர்ந்து அவருக்கு ஆசனங்கொடுத்த தெழுந்தரு
ளப்பண்ணிப் பின்பருச்சனைசெய்து சேவித்துவிட்டு சுவாமிகளின்மைக்கிங்கே
திருவமுது செய்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துத் தன் மனைக்குட்போய்
மனைவியைப்பார்த்து, அடிபெண்ணே! இம்முனிவருக்குத்திருவமுது சமைக்க
வேண்டுமென்று சொல்ல அவனும்வ்வாறே சமைத்துத்தெரிவிக்க, அவனைப்
பார்த்து இச்சமையலை அம்முனிவருக்குக்கொண்டேபோய்ப் படைக்கக்கூடவா
யாகவென்று கட்டளையிட, அங்கட்டளையைப் பெற்றுத் திருவமுதெடுத்துக்
கொண்டேபோய்மறப்பில்லாதயோகசித்திரா செய்தருள்கின்ற அம்முனிவரைப்
பார்த்து விரும்பிய காமக்கலிசெய்யத் தன்மனத்திலெண்ணங்கொண்டு மேல்
விரிந்து அம்முனிவருடையதேகத்தைத்தழுவினன். உடனேதேவர்களுந் துதி
செய்யத்தக்க தவத்தனையுடைய அம்முனிவர் நித்திராதெளிந்து பார்த்தவள
வில்பயந்தோடினவளாய் நாலுதெருவுங் கூடுமிடத்திலிருக்கும் ஓராலமரத்தின்
சமீபத்திலிருக்குஞ் செம்மறிபாட்டுக்கூட்டத்து ளொளித்துக்கொள்ள, உட
னே துருவாசமுனிவர் பெருங்கோபங்கொண்டு தம்முடைய சீடனைப்பார்த்து
அவனைத் தேடென்று சொல்ல, அந்தச்சீடன் அதிகவினாவாகச்சென்று தேடி
யும் அவனை யுவிடத்திற்காணாமல் திரும்பிவந்து துருவாசமுனிவருடன்
சொல்ல அதைக்கேட்ட முனிவிரிஷ்டர் தம்முள்ளத்தில் இல்லறக்கிரமம்
வழுவிக்கற்புநிலையுடைய பாவியானவன் நாலு சதுக்கங்கூடிய தெருவிலிரு
க்கும் ஆலமரத்தடியில் நித்திராசெய்யும் ஆட்டுமேகைநி ளொளித்துக்கொ
ண்டிருக்கிறு ளென்றறிந்துகொண்டு பழுதில்லாத இல்லற விபல்பினின்றும்
வழுவி வேசையைப்போலத்திரிந்து பலரையும் புணர்ந்திருந்த அவனைக்கொ
ண்டுபேய்யுயர்ந்த அந்த ஆலமரத்தினுச்சியிலேற்றி யுன் தவப்பெருமையை
யாவருமறிப்படி செய்வாயாகவென்று துருவாசமுனிவர் கட்டளையிட, சிஷ
னுனவ னுக்கட்டளையைச் சிரசாகவகுத்துக்கொண்டுபோய் வேறுபட்ட சித்
தையையுடைய அவனைப்பிரித்து உயர்த்த ஆலமரத்தினுச்சியிலேற்றினான்.
அவளோ வடகாற்றடிப்பதனால் மேல்லிய கிளைகளாடுத் தோறஞ்சுழன்று
அலறுவாள், அந்தக் கொம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு குலங்குவாள், இறங்க
வேண்டுமென்று தன்மனத்திலிளைப்பாள். இவ்வாறு துன்பப்பட்டிருக்கும்மீதச்

சித்திராகையை அக்கரத்திலிருக்கும் ஆடவர்களும், மாதர்களும்பாந்து ஆகாயவளைக்குமளாவிய விஞ்மரத்தினுச்சிபிலிவ' எவ்வாறேறினான். * தவ சிரோஷ்டாகிய துருவாசமுனிவருடைய சாபமொழியானது மிகவுங்கொடியதென்றார்கள். அப்போது அவனாக் குயிர் போன்றவனாகிய அந்தப்பிராமணனவனாக்குச்சம்பவித்ததையறிந்து அவனைவிட்டுப் பிரித்திருக்கமாட்டாதவனாய் மிகுந்த கிருபைபொருந்திய துருவாசமுனிவனைக்கண்டு துதித்து அடியற்று விழுந்த மரம்போலவீழ்ந்து பணிந்து எம்மையனே! தேவரீருடைய திருவருளில்லாமையா லென்மனைவியானவன் உலகத்தாரொல்லாரும் பழிசொல்லும் படியிருக்கிறான். ஆகையாலந்த ஆலமரத்தை விட்டிறங்குவதற்குத் தேவரீர் கட்டளையிட்டருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அவனைநோக்கி யில்லற தருமத்தையிழந்தவனுடைய புல்லியவொழுக்கத்திற்குச்சம்மதித்திருக்கும் நீசனே! அவன் தனத்தை யிவ்வுலகத்திலெல்லார்க்கும் கொடுத்தான். இப்படிப்பட்டவனை அக்கினிதேவன்முன்பாக உனக்கென்று கொடுத்தார்கள். அப்படியிருக்க அவன் தன்னுடைய இன்பம் பிறருக்குப் பயன்படச் சமைத்திருக்கிறான். உன்னை யொருபொழுதும் நினைப்பவளல்லவென்று சொல்ல, சுவாமிகளே! அவளெப்படிப்பட்ட குற்றஞ்செய்திருந்தாலுந் தேவரீர் திருவுள்ளத்திற்கொள்ளாமல் ஆலமரத்தைவிட்டு அவளிறங்கக்கடவதென் றொருவார்த்தை சொல்ல வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டான். அதைக்கண்ட துருவாசமுனிவர் புண்டரீகசுமனைப்பாந்து உன்மனைவியானவன் பதிவிரதாதருமத்தில் வருஷதலில்லாதவனா யிருந்தாளானால் நீசொல்லுஞ்சொற்படி யுயர்ந்த அந்த ஆலமரத்தினின்று பிறங்குவான் ஆதலால் நீபோய்ச் சூரியமண்டலத்தை யளாவிய அந்த மரக்கிளையிலிருந்து இறங்கும்படி சொல்லென்று சொல்ல, அவனு மவர் சொன்னபடியே சென்று ஆலமரத்தினருகில் நின்றுகொண்டு என்மனைவியே வரக்கடவையென்று சொல்ல, அவன் நாலடியிறங்கி இவ்விடத்திலிருந்திறங்கக் கூடாமையாயிருக்கின்றதென்றான். அந்தவார்த்தையைக் கேட்டவுடனினின்பிழை குந்திக்குந்தித் துருவாசரிடத்திற்கோடி சுவாம்! என்மனைவியானவன் நாலடியிறங்கி யாசையை முதலாகக்கொண்ட மயக்கத்தினால்தன் கீழிறங்கமாட்டாமலிருக்கின்றான். இனி யாதுசெய்வதோ, அணுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட துருவாசமுனிவர் அப்படியானு லவனைப்புணர்த்த ஆடவர்களெல்லாரும் அந்த ஆலமரத்தடியில் வந்து இறங்கென்று சொல்வார்களாகிலிறங்குவா'என்றுசொல்ல, உடனே யவளிடத்து மையல்கொண்டிருந்து மயங்கிப் புணர்த்தவர்களை யெல்லாமழைத்துக்கொண்டவரவென, அவர்கள்வந்துபண்ணேயிறங்கென்றார்கள். அப்போது யாதுமரத்திலிறங்கி யவ்விடம்விட்டுப் புறமிறங்கக்கூடாம லங்கிருக்குங் கிளையைச் பற்றிக்கொண்டிருக்கக் கண்டு மீட்டும் துருவாசரிடத்துக்கோடி. நின்று நாணத்தினால் சொல்லுகின்றான். சுவாமிகளே! தேவரீர் இவ்வாறு வேடிக்கை செய்வது யாதுகாரணமோ தெரியவில்லை. இனிப்பவளிடத்தில் கடைக்கூடமவைத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அதைக்கேட்ட முனிவர் உன்னுடைய சீடர்களெல்லா மழைத்தாளிறங்குவான் போவென்றுசொல்ல, உடனே யந்தச்

சீடரும், தானுமாக அந்தமரத்தின் கீழ்ப்போயிருந்து சீடர்களைநோக்கித் தன் மனைவியை யழைக்கச்சொன்னான் ; பின்பு அவர்கள் நின்று அழைத்தவளவில் அந்த ஆலமூத்தினடிக்கவட்டில்வந்திருந்தாள். அதைப்பார்த்த அவன்புருஷன் தன் ரூபியலையவும் தரித்திருக்குந் தாமரைப்பூமலை புரண்டுபுரண்டலையவும் பெருந்துன்பத்தோடு மிணக்க விணாக்கவோடி மீட்டுந் துருவாசமுனிவரிடத் திற்சேர்ந்து ஐயமோ! என்மனைவியானவள் இருபிரிவாயிருக்கிற கப்புவரைக்கு மிறங்கினாள். அவளை முழுதுமிறங்கும்படி கட்டளையிட்டருள வேண்டுமென்று அந்தப்பிராமணன் வேண்டி, அதைக்கேட்டுத் துருவாசமுனிவர் சொல்லு கின்றார்.

ஓ பிராமணா! உன்மனைவியைப் புணர்த்தவர்களின் பெயரையெல்லாஞ் சொல்லிச்சொல்லித்தெரிவித்தாலிறங்குவாளென்று துருவாசமுனிவர்கொல்ல மீட்டுமத்தப்பிராமணன், ஆலமரத்தின்கீழ்ப்போய், அடிபெண்ணை! உன்னைப் புணர்த்தவர்கள் பெயர்களுையெல்லாஞ் சொன்னால் இந்தக்கிளையைவிட்டு அடிமூட்டிவிறங்குவை யென்றுசொல்ல அவளிந்தவார்த்தையைக் கேட்ட வுடனே அந்தந்த சேராபுருஷனையெல்லாந் தன்மனத்திலெண்ணித் தனித் தனி யவர்கள்பெயர்களுையெல்லாங் கூறினாள். அவ்வாறு கூறியபின்பு அந்தக் கிளையைவிட்டிறங்கிய திற்சேர்த்த கீழ்க்கவட்டில் வந்திருந்தாள். அதை அவள் கணவன்கண்டு, துருவாசரிடத்திற்போய், அருந்தவக்கடலே! சரணஞ்சரணம் என்மனைவியானவ ளெவ்விடத்தினு மிறங்கமாட்டாதவளாயிருக்கின்ற ளாத லால்இனித்தத்துவாதிதனாகியசிவத்தினுண்மைநிலையை யாராய்ந்தறிந்த தேவரீ ரவ்விடத்திற்குவந்தா லத்தக்கிளையுவிட் டிறங்குவாளென்று சொல்ல, அந்த வைணவப்பிராமணன் வார்த்தையைக்கேட்ட துருவாசமுனிவர் புன்னகை கொண்டவராய் அவனுசையைநோக்கி மனமிளகித் தம்முடைய சீடர்களோடு மந்த வாலமரத்தருகிறசேர்த்து அவளை வேதவிதிப்படி விவாகஞ்செய்துகொ ண்ட புருஷனாகிய புண்டரீசன்மன் முகத்தைப்பார்த்து ஓ பிராமணா! உன் செய்கையானது தாழ்த்த வொழுக்கத்திற்கிறந்தது, வாள்போன்ற கண்ணை யுடைய இவள் வேசையென்பதை யுணர்ந்தும் மிகுந்த ஆசையினு லிவளைப் புணர்த்திருந்தாய், அதனாலுன்னுடைய குற்றமில்லாத தவத்தின் பெருமை குறைந்தனை, இவளித்தன்மையளாயிருப்பதைக்கண்டும் வேறொரு பெண்ணை விவாகஞ்செய்து கொள்ளாமலிருந்தாய், இவளினுவரையில் செய்த பாதகங்க ளில் பாதி யுன்னைச்சேர்த்தன ; ஆகையால் நீயும் திரிபுரதகனராயுள்ள பர மேசுவரன் திருவடிகளைச் சேரமாட்டாயென்று துருவாசமுனிவர் சொல்லிய வார்த்தையைப் புண்டரீசன்மனமென்பவன் தன்னறிவில் யோசித்துவேறொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லாமல் ஓ முனிவரோ! நீ சமயவிரோதத்தை யுட்கொ ண்டு எனக்கித்த சாபங்கூறினீர்என்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட துருவாச முனிவருக்குக் கோபமுண்டு மனத்தி லதிகதுயரமுண்டாக அவனைப்பார்த்து அடா தியானபங்கனே! உன்பெயர் யோனிமனத்தினென்று வழங்கக்கடவ தென்று பின்னுஞ் சபித்து நீ புன்மைத்தன்மையுள்ள புறச்சமயத்திலிருந்து; எலம்புமலையும் எருக்கம்பூமலையும்புணரிந்த மைப்பெருமான் திருவடியை யன்பு

கொண்டு போற்றுகின்றவனல்லே. ஆன்மாக்களுடைய பாசபந்தங்களை யறவே யொழிந்ததக்கதாகிய விழுதியினையும் விரும்புகின்றவனல்லே. அந்தப்புன் புறச்சமயத்தனாகியே போகக்கடவை போகக்கடவையென்று சூழித்து அவ னருகிலிருக்குஞ் சீடரைப்பார்த்துப் பெருங்கோபங்கொண்டு; ஓ சீடர்களே! மயங்குகின்ற உங்கள் மனவேறுபாட்டை நீக்கி வேதமோதுஞ் சித்தையராக் கிய குருவின் பத்தினியை விரும்பினீர்களாகையால் உங்கள் பத்தினிமார்க ளும் வேசையராவார்களென்று சொல்லிக் கண்களில் நெருப்புப்பொற்பறக் கத்தக்க கோபமுடையவரா யவர்களுக் கநேக சாபவசனங்கூறி அப்போது மனம் வருத்திக்கொண்டிருக்கிறவன் தொத்திக்கொண்டிருக்கு மாலமரத்தைப் பார்க்க அவன் நீண்ட கூந்தலானது மேனிமுழுதும் கவியவும், அந்தப்பெரிய மரத்தைச்சார்ந்திருக்கிற மார்பினிடத் துதிரம்பொங்கவும், சோர்ந்து ஆலமரத் தைத் தொத்திக்கொண்டிருக்க அவனைப்பார்த்து துருவாசமுனிவர் சொல்லு கின்றார். பலரும் விரும்பத்தக்க குவிந்த முலையினையுடைய சித்திரோகை யே! நீ இங்கே நம்மேல்விழுந்து நமது மேனியைத்தீண்டினமையால் கொடிய அசுரர்குலத்திற்பிறந்து நீங்காத காமவிகாரம் பெற்றிருப்பை, ஆட்டின் கூட் டத்து ளொளித்திருந்தனையாதலால், உன்முகமாத்திரம், ஆட்டின்முகமாகும், அந்த அசுரகுலத்திற்பிறந்தும் பலபேரைப் புணருங்காமம் ஒருகாலுமொழியா திருப்பை யென்றுசொல்லி இனி மரத்தைவிட்டிறங்கிப்போவென்று சொல்ல வும் பழிநேரிடச்செய்த அந்தப்பாதகியானவன் அம்மரத்தைவிட்டிறங்கித்திரு வாசமுனிவர் திருவடிமையடைந்து என்மையனே! தேவரீர் இப்போது என் னையும், என்கணவனையும், அவருடைய சீடர்களையுஞ் சபித்து நீந்தை செய்தி ராணலும் உம்மிடத்தில் சித்தையைவைத்த நான் இனி எந்த ஆதரவைக்கொ ண்டு தேறுவேன். இத்தனை பாடுபட்டும் எளியவளாகிய நான் தேவரீர் திரு வடிகளைப் பரிசுக்கும்படித் திருவருள்செய்ய வில்லையென்று ஆசையுடன் அவ ளிரத்ததனால், துருவாசமுனிவர் அவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்.

துண்ணிய இடையினையுடைய சித்திரோகையே! ஒருவாச்செய்த பாதக மெல்லா மவர்களே பகுத்துச்சொன்னால் தொலைத்துபோடுமென்று ஆசிரம் பணமுடிகளையுடைய ஆதிசேடனாற் சுமக்கப்பட்ட இந்நிலவுலகத்தில் சொல் லப்படுகிற பழமொழியை நீ யறிவையே, ஆதலாலுன்பாவமெல்லாம் நீங்கிப் போய்விட்டன. இனி நீ பெண்ணுருவங்கொண்டு அசுரகுலத்தி லிருக்கு னாளில் காமவிரும்பத்தினு லுன்கண்ணினுக் கின்பமுடிரூப்பவர்களைக் கைக் கொண்டு, உன்னழகிய தனங்களால் தழுவிப் புணருவை; அப்படி இருக்குங் காலத்தில் நாமங்குவருவோம். நீ அங்கே நம்மைக்கண்டு தொடர்ந்து புனர் ந்த உன் காமவிரும்பமொழிந்து அந்தக்குலத்திற்குப்பொருந்திய இரண்டு புத் திராக்களைப்பெறுவாய், அன்றியும் பெருமையொருந்திய சிவகணங்களுடன் சேர்ந்த அகிரபுத்திரனைக்காக்கும் மாகாளர்கையினால் மூக்கும் முலையும் கையுமிழந்து விழுந்து துன்பப்பட்டழுவை யென்றுஞ்சபித்து, அம்மாகாளர் தொடுவதினால் அன்றுவகையில்செய்த பாவமெல்லாம் நீங்கி நல்லுணர்ச்சியை யடைந்து நீர்வளம்பொருந்திய களைகளை யுடைய ஸ்ரீசைலத்தைச்சேர்ந்து நீக்

குதற்கரிதான தவஞ்செய்துகொண்டிருப்பாயாகவென்று கட்டளையிட்டருளினார். அடிமகளே அசமுகி! அத்துருவாசமுனிவராலனுப்பப்பட்டவள் நீதானாகும், அப்படிப்பட்ட தன்மையையுடைய நீ என்னருத்தவப் புத்திரியாகப் பிறக்கனை. அந்தத் துருவாசமுனிவர்கூறிய சாபமும் விமோசனமாயிற்று, ஆதலால்துமுதல் பாவத்தினின்றும் நீங்கித்தவஞ்செய்வாயாகவென்று மாயையானவள் தன்மகளாகிய அசமுகிக்குச் சொன்னதாகச் சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சொல்லியருளினார்.

அசமுகிவரலாற்றுப்படலம்.

முற்றிற்று.

மாயைவரலாற்றுப்படலம்.

என்றுரைத்துணர்ந்துமாயைதன் முகமினிதுநோக்கி வன்றிறமுருட்டுக்கொங்கையசமுநிரித்தங்கேட்டு நின்றவென்னியற்கையெல்லாநிகழ்த்தினைநிகழ்த்தாநின்ற உன்நனசியற்கையெல்லாம்புலப்படவுரைத்தியென்றார்.

இவ்விதமாகச் சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகளைப்பார்த்து, அசமுகி பின் பூர்வவரலாற்றைச் சொல்லக்கேட்டுச் சேவித்தெழுந்து ஒத்தவப் பெருங்கடலே! அசமுகியானவள் அசுரர் குலத்தில்வந்த சரித்திரத்தைத் தேவரீர் சொல்லக்கேட்டு நன்றாகத்தெளிந்தோம். பின்னர் நடந்த சரித்திரங்களையும் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, சூதபுராணிகர் சொல்லத்தொடங்கினார். இவ்வாறு அசமுகியானவள் தன்வரலாற்றைச் சொல்லித்தெரிவித்த தாயாகிய மாயையின் முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். அன்னையே! என்னுடைய முற்பிறப்பின் செய்கையையெல்லாம் நன்றாகச்சொல்லினை. இனி உன்னுடைய பூர்வ ஜனனத்தின் செயற்கைகளையும் தெரியச்சொல்ல வேண்டுமென்றுசொல்ல மாயையானவள் சொல்லுகிறாள்.

பூர்வகாலத்தில், காசிபமுனிவருக்கு நாலொருபத்திரியாகி இல்லறநடத்திக்கொண்டிருந்து அவருக்கு பலகோடி புத்திரர்களைப்பெற்றேன் அந்தப் புத்திரர்களெல்லாம் தேவர்களோடு போராசெய்து அவர்கள் கையிலுள்ள ஆயுதங்களாலுயிர்விட்டிருந்தார்கள், அந்தப்போர்முகத்தில் இறந்துபோன புத்திரர்களிடத்தில் சித்தத்தைச்செலுத்தித் துன்பத்திற்கிடனாகிப் பலகாரிரங்கியழுது, கற்பகவிருட்சத்தின் கீழிருக்கும் இந்திரன்முதலாகிய சத்துருக்களை வெல்லும்படியாகினைத்து, இமயமலையில்வந்து உயர்த்திருக்கின்ற அசனுச்சியிலேறிவிழுந்து உயிர்விட்டேன். பின்பு அகநோகநிரனுக்குப் புத்திரியாய்ப் பிறந்து மாயையென்றும், பெயருள்ளவளாய், காசிபமுனிவருக்குப் பத்திரியாகி உங்க்களையெல்லாம்பெற்றுப் பகைகொண்டிருந்த தேவர்களுடையபொன்னுலகத்தையெல்லாம் மீளாத சிறையிலிருக்கவைத்து என்மனத்திற்கொண்டிருந்த துயரத்திந்தேன். என்பிள்ளைகள் நாலவரும் யாவருக்கும் பெறுதற்கரியபெறு பெற்றார்கள். வள்ளைத்தண்டையொத்த நீண்ட, காதினையுடைய

அசமுக்கியே ! நானுமித்தப் பெரியமலையினிடத்தில் வந்தேன். இங்கிருந்து எல்ல தவஞ்செய்து கைலையங்கிரியைச்சேர்ந்து மேல்வருநாளில் உமாதேவியார் திருவாழகனைச்சேர்வேன். இனி நீ பெறுங்கதியு மின்னதென்று இப்போதே சொல்லுகின்றேன்.

அவ்வென்னவென்றால், நீயும் அத்தப்பெரிய கைலையங்கிரியைச் சேர்வாயென்றுசொல்ல, அதைக் கோபாக்கிரியுடன்தோன்றிய அசமுக்கியானவர்கேட்டு பெருமகிழ்ச்சியடைந்து மாயையைப்பார்த்து அன்னையே ! உன்னையிநிரிந்தபின்பு காசிபமுனிவாரானவர் எவ்வாறு தனித்திருந்தனரோ, அதனையுஞ்சொல்லவேண்டுமென்றுசேட்க மாயையானவள் சொல்லுகின்றாள். வளைத்த வில்லிநீழ்ந்திய பாணவருஷங்களை மன்மதன் பொழிவதனால் தனியாயிருந்து வருந்தி வாடைவீசுவதினால் வெதும்புகின்றவனும் சந்திரன்வடவாமுகாக்கிரியைப்போலத் தீயைவிசுதலால் பதைப்பவனும், தென்றிசையிலிருந்துவருந்தென்றலைகோக்கி மெழுகுபோலமனமுருகுகின்றவனாய்க் காசிபமுனிவரவருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்க அத்தநிலையைப் பிரமதேவனறிந்துவந்து காசிபமுனிவரைப்பார்த்துத் தவசிகளுக்குள் மேலான தவமுள்ளவனே ! கரும்புவில்லிலிருந்து வருகின்ற பஞ்சபாணங்களுக்குக் குறியாயிருந்து துன்பத்திலழங்கியாய் ; இது உனக்குத் தகுதியல்லவென்று பல இனிய வசனங்களைச்சொல்லி இடரை நீக்கி மனத்துன்பத்தை யாற்றினான். பின்பு காசிபமுனிவருந் துயரநீங்கிப் புலத்தியமுனிவர் புத்திரியை விவாகஞ்செய்துகொண்டு மிகுந்த துயரத்துக்கேதுவாயிருந்த விரகாக்கிரியை யொழித்திருந்தாரென்று தாயாகிய மாயைசொன்னதை அசமுக்கிகேட்டு அதிசயமடைந்தவளாய் மாயையைப்பார்த்துத் தாயே ! இவைகளையெல்லாம் நீ யறியப்பெற்றதற்குக் காரணமென்னமோ அதைச்சொல்ல வேண்டுமென்று வேண்ட மாயையானவள் பொருந்துதற்குரிய தவத்துடன் தோன்றிய சுக்கிரபகவான்சொல்ல இந்த நிலைமையெல்லாமிந்தேன். இதுவுமல்லாமல் திரிகூலங்களையு மறிவேனென்றுசொல்ல, இவையனைத்தும் நன்றாகக்கேட்டுணர்ந்த அசமுக்கியானவள் பின்பு மாயையினுடைய பாதங்களைவணங்கித் துதித்துக் குற்றங்களெல்லாமொழியப்பெற்ற எல்ல தவமுயற்சியைப் பெற்றவளாய் மாயையுடனிருந்து தவஞ்செய்து தேவர்கூட்டங்களெல்லாஞ்சூழ்ந்து சேவித்திருக்கும் ஸீகரபிலாயத்தைச் சேர்ந்தாளென்று இங்குநடந்த சரித்திரங்களின் தன்மைகளையெல்லாமெடுத்துக்காட்டி மலர்ச்சோலைகள்கூழ்த்து கையிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகாசொல்ல அவர்கள் பெருமகிழ்வடைந்து சடைமுடியசைத்து மிகுந்த போரணத்தங்கொண்டார்கள்.

மாபைவரலாற்றுப்படலம்

முற்றிற்று.

சிவமுனிவர்முதலியோர்வரலாற்றுப்படலம்.

செய்யநான்மலர்த்தாமரைச்செக்கண்மால்

வையேழ்தொழுவாமனஞ்சே

யுய்திறத்தர்துபேந்திரனென்னவே

பொய்யில்கேள்வியனெடும்பொருந்தினன்.

இவ்விதமாகச்சொல்லிய சூதபுராணிகர் சவுகனாதி முனிவர்களைப்பார்த்துப் பின்னுஞ்சொல்லுகின்றார் கேளுங்கள் முனிவர்களை! செவ்விய தாமரைக்கண்களையுடையவராகிய விஷ்ணுவானவர் உலகமெல்லாம்போற்றத்தக்க மகிமையுடன் வாமனாவதாரங்கொண்டருளிய காலத்தில் அவருக்கு உபேந்திரர் என்னும் பெயருண்டாயிற்று. அகாவது இந்திரனுக்குத்தமபி என்பதேயாம். அப்படி உபேந்திராவதாரஞ்செய்தபோது பொய்தீர்த்த கேள்விகளையுடைய ஆசிரியனிடஞ்சார்த்து கல்ல கேள்விகளைக்கேட்டு, அக்கேள்வியின் பியனையடைந்து வருவாராயினர். இப்படி கடைபெற்று வருங்காலத்தில் ஓர் நாள் துளவமாலையணிந்த அவ்வுபேந்திரமூர்த்தியானவர் தமது அவதாரத்துக்கு அதிஷ்டான்பொருளாகிய கௌத்தவாபரணமணிந்த காராயணமூர்த்தியை வணங்குகற்கு திருவைகுந்தம் என்னும் அவருடைய உலகத்துக்குப் போயினார். அந்தச்சமயத்தில் கண்ணுவர் என்னுஞ் சிவயோகியானவர் அவ்விடம் விஷ்ணுவை ஆசீர்வதித்தருளுமபொருட்டு வந்தனர். அப்போது மூலமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானும் அவருடைய சத்தியாகிய ஸ்ரீமகாலட்சுமியும் அவருடைய அவதாரமூர்த்தியாகிய உபேந்திரரும் ஆம்முனிவரைக்கண்டு எழுந்து வணங்காமலுமவந்தவரை உபசரியாமலும், அவரோடொன்றுப் பேசாமலும் தங்கள் செல்வங்களையே பெரிதாகாநித்து இறுபாந்திருந்தார்கள். இவ்வதிசயத்தைக்கண்ட முனிவர் கோபத்தியெழச்சொல்லி அவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றார். ஒபேதைகளே? நெற்றியிலே கண்ணையுடையவரும், உமா சகாயருமாகிய சிவபெருமானுக்கு நான்வழித்தொண்டென்று நீங்கள் அறிவீர்கள் அப்படியறிந்திருந்தும் என்னை அவமதித்தீர்களா? நகையால், நீங்கள்சிவனையே பழித்தவரானீர்கள், ஆகையால் உங்களுக்குத்தக்க தண்டம் விதிக்கவேண்டியிருக்கின்றது, உங்களுக்குண்டாயிருக்கின்ற செல்வங்களெல்லாம் எப்படியுண்டாயின, சிவபூசையின்பலத்தால் யாவுங்கிடைத்திருப்பதைச் செல்வக்கொருக்கால் மறந்தீர்களாகையால், இதோ சாபக்கொடுக்கின்றேன் பிடியுங்களென்று முதல் விஷ்ணுவைப்பார்த்து நீபூமியில் பலசன்மங்களெடுத்துமுன்று ஊமணப்போற் பேதையாய்த் திரியக்கடவாயென்றும், ஸ்ரீமணாலட்சுமியைப்பார்த்து நீயும் என்னை அவமதித்தாயாகையால் உன்னுடைய தேககார்தியும், சுபங்களுமொழிந்து கொடியபாலேநிலத்தில் பெண்பூண்டு கப்பிறந்து அலையக்கடவாயென்றும், உபேந்திரனைப்பார்த்து நீயாவரும் பழிக்கத்தக்க வேடுவனைப்பிறந்து காட்டிலுமுன்றுகீழ்மூடனாய்த் திரியக்கடவாயென்றும் முறையே மூவருக்குஞ் சாபமிட்டருளித்திருப்பீத் தம்முடைய ஆசீர்மம் போய்ச்சேர்ந்தனர்.

இவ்வாறு சாபத்தில் கட்டுண்டமூவரும் முனிவர் சொற்படியே எய்தப் பெற்று வருந்தினார்கள்; இவர்களில், விஷ்ணுவானவர் கமலையென்னும் பேருடைய தன்னுடைய மனைவிபானவள் முன்னோர்காலத்தில் தானிறக்கக்கண்டு தன்னேப்பிழைப்பூட்டவேண்டிச் சிவனை அர்ச்சித்து அவரிடம் பதிபிசேஷ்யுடைய தகராணத்தால் கமலாலயம் என்னும்பேரை வகித்திருக்கும் உத்தமகேசத் திரத்தையடைந்து திரிகரணங்களாலும் வழிபட்டுச்சிவநிந்தனை நீங்காமல் தலமியற்றினர். அப்போது சிவபெருமான் அவருடைய அன்புக்கு எளியராகி வெளிப்பட்டுத் தரிசனத்தந்தனர். அவ்வற்புத தரிசனத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து சங்கமேந்திப் கைபையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தி அவனாக்கண்ட மாத்திரத்தில் அடியற்றபின்போலப் பூமியிலவீழ்ந்து வணங்கி நெஞ்சநெக்குருகக் கண்களில் நீர்ததும்பின்று இரண்டுகாங்கையுஞ் சிரமேற்குவிகத்துக்கொண்டு தோத்திரஞ் செய்தனர். அதனால் ஸைதுஷ்டியடைந்து சந்திரகுடராய் விளங்குஞ் சிவபெருமான் அவருக்கு இன்பத்தைவிளைத்து, உன்மனத்திற்கொண்ட கவலையாது! நீ நமக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாக எமமைப்புகித்தாயாகைபால், நீகேட்டலா வெல்லார் தருவோம கேளென்று திருவுளபற்றினார். கன்னிபாகனாகிய சிவனுடைய குளிர்த்தவசனத்தைக்கேட்டுமகிழ்ந்து பிதாம்பரதாரியாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி சொல்லுகின்றார்.

ஓ பரமதயாஸ்வ! கன்னுவமுனிவரை நானும், என்னுடைய தேவியும் என்னுடைய அமிசமாகிப் உபேந்திரனுமாகிப் மூவரும் அவர் ஓர்நாள் என்னுடைய பதிபைபடைந்தபோது சற்காரஞ்செய்யாமல் எங்களறிபாமையால் வானாவிருந்துவிட்டோம், அதற்காக அவாழ்காபித்து எங்களுக்குக் கொடிய சாபங்களைத் தந்துப்பாயினர். கொஞ்சமேனும் இரக்கமின்றி அந்த முனிவர் கோபித்து இரதப்பூமியில் எண்ணிறந்தபிறவியெடுத்து நீபுழலக்கடவாயென்று என்னைப்பார்த்துச் சபித்தனர். என்னுடைய தேவியைப்பார்த்து வெப்பத்தைத்தரும் பாலிலிதத்தில் மாநாப்பிறந்துழல்வாயென்று சபித்தனர். உபேந்திரனைப்பார்த்து நனத்தொழிலையுடைய வேடுவனாகப் பிறந்துழல்வாயென்று சபித்தனர் இக்கொடியசாபங்கள் எங்களைத்தொடராதவழி அருள்புரிபவேண்டும் எம்மடிகளை யென்று பலவாறுதுதித்து விண்ணப்பஞ்செய்து நின்றனர். அக்காலையில் ஆதிநாதனாகிய சிவபெருமான் அவைகளைக்கேட்டறிந்து உள்ளங்கரைத்து அவர்களுக்கு அருள்செய்வாராயினர். எங்ஙனமெனின் உடனே கன்னுவமுனிவரை அங்கீழைத்து இரதவிஷ்ணுவுக்கு நீகாடுத்த சன்மங்கள் பலவற்றைமாற்றி ஒருன்மமாக்கி விடுவாயென்றனர். அந்தச்சிவாஜனையைச் சிவசாகவகித்து அமுமுனிவரப்படியே யாகுகவேன்று செப்பலும், சங்கபாணி யாகிய விஷ்ணுவானவர் ஓர்காட்டில் சிவமுனிவர் என்னும் பேர்தாங்கி ஊமராய்ப்பிறந்தனர், அந்தக்காட்டிலே தானே உபேந்திரனுனவன் வேடுவனாகப் பிறந்து அலைந்தான். தாம்நாப்பூவிலுறையு நங்கையானவள் அவ்வனத்திற்கு நே பெண்மானாகப்பிறந்துழன்று திரிந்தனள். இப்படி மூவருஞ்சாபத்தான் மொத்துண்டு எண்ணிறந்த காலமுழன்று கொண்டிருக்கையில் மிகுந்த சிலத்தையுடைய சிவமுனிவருக்கெதிராக ஓர்நாள் அவ்கு சஞ்சரித்திருந்த பெண்

மானுது கேர்பட அம்மாணச் சிவமுனிவர் ஆசையோடு பார்த்தனர். அப்படியே அம்மானும் அம்முனிவரை ஆசையுடன்பார்த்து இரண்டு பார்வையுமொத்தமாய் மாணுக்கு அப்போதே கர்ப்பமுண்டாயிற்று. இவ்வாறு கர்ப்பத்தையடைந்த மானுது தன்னிச்சையாய்த்திரிந்த சூல்முதிர்ந்துவருகையில் ஓர்நாள் வேடர்கள் கிழங்குகளைத் தோண்டியெடுக்கு மோர்பள்ளத்தில் பிரசவித்துவிட்டது. பிரசவித்தவுடன் கீழேவீழ்ந்த கன்றைப்பார்த்தது. அது தன்னினமாகக் காணப்படாமையால், இது யாதோவென்று மருண்டு அதை அவ்விடத்திலே தானே விட்டுத்தான் போய்விட்டது. பின்பு உபேந்திரனாகிய வேடன் வில்லெடுத்து வேட்டையாடி மலைச்சாரலிலுள்ள தன்னுடைய குடிசையையடைந்து அதற்குச்சமீபத்தில் வள்ளிக்கிழங்குகளைத் தோண்டியெடுத்துக் கொண்டதனாலுண்டாகிய வேர்பள்ளத்தில் ஓர் தெய்வப்பெண்குழல் பிருக்கக்கண்டு அதிசயித்து, அதையெடுத்துக்கொண்டு இது யாருடைய குழல்வையோ? எந்தத் தெய்வங்களின் இங்கே இதைப் பெற்றுவிட்டுப் போயினார்களோ ஸ்ரீமஹாலட்சுமியே இங்குதித்திருக்கின்றனளோ? என்று பலவாறு சிந்தித்துத் தன்னுடைய இருக்கையிற் கொண்டுமோய் மயிலைப்போலுஞ் சாயலும், குயிலைப்போலும் இனிய குதலைமொழியும் பெற்று வளர்த்துவரும் அக் குழத்தைக்கு வள்ளியென்னும் பெயரிட்டுத் தன்னினத்தவர் கொண்டாடிக் களிகூர மகிழ்ந்திருந்தனர்.

இவ்வாறு அவ்வவள்ளியென்னும் பெயரையுடைய குழந்தையை வேடுவர்களெல்லாம் தங்கள் கண்ணாழக்கொண் டெசரித்து வளர்த்துக்கொண்டு வருகையில், மேல்கடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்களென்று நைமிசவன முனிவர்களைப்பார்த்துச் சூதர்சொல்லுகின்றார்.

ஓ முனிவர்களே! எமதன்னையாகிய வள்ளியம்மையார் ஓராண்டு, ஈராண்டு, மூவாண்டாகவளர்த்து பன்னிரண்டுவயது அடைந்தபோது வேடுவர்கள் அவரைத் தினைப்புனங்கார்க்கும்படி வைத்திருந்தார்கள். அப்போது நாரதபகவானால் ஸ்ரீகுமரநாயகன் அம்மையினது நிலையையறிந்து அவர்பா. வேடுவக்கோலத்துடன் றேறாறித் தம்மைக்கூடி இன்புறக்கேட்டனர். அதற்கவரிசையாமையால் அவர்பால் கெஞ்சி இரந்து கின்றனர். அப்போது வேடுவர்கள் வரக்கண்டு போகவைக்காமாயினர். பின்னொருகடவையும் அவர்கள் வரவையறிந்து ஓர் தவசிவந்திபர் கோலங்கொண்டனாகினர். இவ்வாறு திருவிளையாடல்பலபுரிந்து, அம்மையார் தம்பாவிரங்கியருளக்கேட்டும் அவரிசையாமையால் தமது முன்னவராகிய விராயகப்பிராணைத் தமக்கு உதவிசெய்யும்படி வேண்டினர். அப்படியே அவர் அப்போது ஓர் தடமருப்பியானையாகத்தோன்றி அம்மையார் முன்வந்து அச்சுறுத்தினர். அதனால் அம்மையார்பயந்து குமரநாயகனை அடைக்கலம்புகுந்து அவர் வேண்டுகோட்கிசைந்து அணுகலும் அம்மையைக்கூடி குமாப்பெருமான் இன்புற்றான். இதனை அம்மையினது தாய்தந்தைகளறிந்து எங்கள் குலக்கொடியை நங்கள் தத்தஞ்செய்யப்பெற்று எழுந்ருளவேண்டும் என்று முருகப்பிராணைக்கேட்டார்கள்.

உபதேசகாண்டம்

தந்தையே எங்கள் தாயை இறைவன் தருமனாகச் செய்துகொண்டான். இதிலுள்ள மகிமையை முன்னொருமுறை, உங்களுக்கு யாம்விரிவாகத்தேசிச் சொல்லினோம்; கேளுங்கள் உலகமே தாவுகிய கிள்ளிரயகியாரச்சிவமுனியாகிய விஷ்ணுபகவானும் பெண்மனாகிய ப்ரீமஹாபட்சுரியும் பெற்றதனாலும், வேடுவனாகிய உபேதரன் எடுத்துவளர்த்ததனாலும், அவனெம்பிராட்டியை எழுது கந்தவேள் மணந்ததனாலும், மேற்சொன்ன மூவாத்ருஞ் சாபங்களைக்கீழ் பழமையாகிய தந்தை தெய்வவடிவங்களையடைந்து இனபுற்றாகளென்று சூதபுராணிகா சௌகாதிமுனிவர்கள் மகிழும்படிச் சொல்லிமுடித்தனர்.

வேலுமயிலுதனை.

சிவமுனிவா முதலியோர் வரலாற்றுப்படலம்

முற்றிற்று.

ப்ரீகந்தபுராணவசனம்

உபதேசகாண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

கச்சியப்பசிவாசாரியசுவாமிகள்

திருவடிவாழக.

